Machine Translated by Google

ANCHOR BOOKS

Medical Apartheid

The Dark History of Medical Experimentation on Black Americans from Colonial Times to the Present

Harriet A. Washington

Machine Translated by Google

HARLEM MOON BROADWAY

MEDICAL

Machine Translated by G

APARTHEID

The Dark History of Medical Experimentation on Black Americans from Colonial Times to the Present

HARRIET A. WASHINGTON

HARLEM MOON
BROADWAY BOOKS
New York

Machine Translated by Google

İÇİNDEKİLER

sayfa

eğitim

igraf

GİRİŞ: Tıp ve Irkın Amerikan Janus'u

BÖLÜM 1 Sorunlu Bir Gelenek

bölüm 1 GÜNEY KONFOR: Plantasyonda Tıbbi Sömürü apter 2 KARLI HARİKALAR:
Köleler ve Azatlılarla Antebellum Tıbbi Deneyi apter 3 CIRCUS AFRICANUS: Kara Cisimlerin Popüler Gösterisi
apter 4 CERRAHİ TİYATRO: Antebellum Kliniğinde Kara Cisimler apter 5 RESTLESS : Anatomik Diseksiyon ve
Gösterim 6 TANI: ÖZGÜRLÜK: İç Savaş, Özgürleşme ve Fin de Siècle Tıbbi Araştırmaları bölüm 7 "KESİNLİKLE
SİFİLİSE SAĞLANMIŞ BİR YARIŞ": Tuskegee'de Gerçekten Ne Oldu?

BÖLÜM 2 Olağan Konular

bölüm 8 SİYAH LEYLEK: Afro-Amerikan Üremesinin Öjenik Kontrolü Apter 9 NÜKLEER KIŞ: Afrikalı
Amerikalılar Üzerinde Radyasyon Deneyleri apter 10 Kafesli Konular : Kara Mahkumlar Üzerine
Araştırmalar 11 Nisan ÇOCUK HALKASI: Araştırma Hedefleri Genç Afrikalı Amerikalılar

BÖLÜM 3 Irk, Teknoloji ve Tıp

bölüm 12 GENETİK HATA: Moleküler Önyargıların Yükselişi
Apter 13 ENFEKSİYON VE EŞİTSİZLİK: Suç Olarak Hastalık

FOTOĞRAF EKLEME

Machine Translated by Google

14. MARINE YAŞI: Afro-Amerikan Cerrahi Teknolojiye Şehit Olan 15. ABERRANT WARS: Amerikan Biyoterörizmi Siyahları Hedefliyor

ILOGUE: Bugün Siyahlarla Tıbbi Araştırma

PENDIX

BİLGİLER

TES

BLİYOGRAFİ

YAZAR DIŞINDA

hak

Machine Translated by Google

Rocam Ron DeBose için
sonsuz sevgi ve minnetle

Machine Translated by Google

Enstitüde çalışmaya başladığımda, tıp araştırma görevlisi olma konusundaki ergenlik hayalimi hatırladım. Her gün, ortalama siyah erkek veya kız çocuğunun asla alamayacağı kimya ve tıp eğitimi alan genç...[beyaz] erkek ve kız çocukları gördüm. Yalnızken, dolaştım ve parmaklarımı garip kimyasallara soktum, karmaşık makinelerin çizgili kağıt üzerinde kırmızı ve siyah çizgiler çizmesini izledim. Bazen durup odaların duvarlarına, zeminlere, beyaz doktorların oturdukları geniş masalara baktım; ve -asla tam olarak alışamadığım bir duyguyla- başka bir ırkın dünyasına baktığımı fark ettim.

—RICHARD WRIGHT, 1944

Kınamaya ve cezalandırmaya çalıştığımız yanlışlar o kadar hesaplı, o kadar kötücül ve o kadar yıkıcıdır ki, medeniyet onların görmezden gelinmesine tahammül edemez, çünkü tekrarlanmalarına dayanamaz.

—ABD BAŞsavcısı ROBERT JACKSON, AÇILIŞ AÇIKLAMASI, NÜRMBERG DOKTORLARI YARGILAMASI, 9 ARALIK 1946

Machine Translated by Google

GİRİİŞ

Amerikan Tıp ve Irk Janus'u

Vicdansız bilim, ruhun felaketidir.

—FRANÇOIS RABELAIS, PANTAGRUEL

New York'un aristokrat üst Beşinci Cadde'sinin bir silvan şeridinde, New York Tıp Akademisi'nin hemen karşısında, mermerden bir dev, ağustos yazıtları ve bir kısma caduceus, Central Park'ı çevreleyen bir anıtı süslüyor. Bu defne, cerrah James Marion Sims'e, kadınların özverili bir velinimeti olarak saygı duyuyor. Bu, Dr. Sims'in onuruna dikilmiş tek heykel de değildir. Yeteneğine, yardımseverliğine ve insanlığına ait mermer anıtlar, memleketi Güney Carolina'nın devlet binasını, tıp fakültesini, Alabama başkentini ve bir Fransız hastanesini koruyor. On dokuzuncu yüzyılın ortalarında, Dr. Sims, kariyerini kadın hastalıklarının bakımı ve tedavisine adadı ve New York'ta ülkenin ilk kadın hastanesini açtı. Fransız kraliyet ailesine, Yunan çehresinden ilham alan yağlıboya portrelerine katıldı ve 1875'te Amerikan Tabipler Birliği başkanı seçildi. 1840'larda siyah kadın köleleri ameliyat etmek için icat ettiği isimsiz jinekolojik aletleri kullanan bir Batı Afrika hastanesi de dahil olmak üzere hastaneler hala onun adını taşıyor.

Ancak bu yardımsever görüntü, Robert Thom'un J.
Marion Sims: Jinekolojik Cerrah, güçsüz kölesi Betsey üzerinde deneysel bir ameliyatın petrol temsili. Sims uzak duruyor, kollarını kavuşturmuş, bir eli bir metroskopu (spekulumun öncüsü) tutuyor ve diz çökmüş kadına soğukkanlı, değerlendirici bir tıbbi bakışla bakıyor.
Kravatı ve sabahlığı, basit hizmetçi elbisesi, baş paçavrası ve çıplak ayaklarıyla tezat oluşturuyor.

Ameliyatlardan bir asırdan fazla bir süre sonra Parke-Davis ilaç evi tarafından yaptırılan ve dağıtılan resim, A History of Medicine in Pictures serilerinden biri olarak, tarihi gerçeklerle özgürce anlatıyor. Thom, Betsey'i, üç beyaz erkek doktorun önünde eli mütevazi bir şekilde göğsüne kaldırılmış, küçük bir masada gönül rahatlığıyla diz çöken, tamamen giyinik, sakin bir köle kadın olarak tasvir ediyor. Diğer iki köle kadın, çocuksu bir merak gösterisiyle, görünüşe göre alçakgönüllülük uğruna asılmış bir çarşafın etrafına bakıyorlar. Bu zararsız tablo, her ameliyat sahnesinin köleler ve doktorlar arasında şiddetli bir mücadele olduğu ve her kadının vücudunun kanlı bir savaş alanı olduğu ürkütücü gerçeklikten pek de farklı olamazdı. Sims kararlı bir şekilde cinsel organını kesip dikerken, her çıplak, anestezi uygulanmamış köle kadın, diğer doktorlar tarafından ıstırap çığlıklarıyla zorla zapt edilmek zorunda kaldı. Yapabilecek olan diğer doktorlar, korkunç manzaralara daha fazla dayanamadıklarında kaçtılar. Daha sonra birbirlerini dizginlemek kadınlara düştü.

Thom'un resmini bu kitabın kapağında ya da en azından metinde yeniden oluşturmak istedim, ama

Machine Translated by Google
telif hakkı sahibi Pfizer Inc.'den izin istedi, şirket bir karar vermeden önce bu kitabın tüm taslağını gözden geçirmekte ısrar etti. Bağımsız bir bilim insanı olarak buna göz yumamazdım ve başka bir kapak resmi kullandım. Görseli metin içinde kullanma talebimi yenilediğimde, Pfizer kararını bu bölümü ve kitabın ana hatlarını okumaya dayandırmayı kabul etti.

Görünüşe göre Pfizer yöneticileri okuduklarından rahatsız oldular, çünkü bu çarpıcı görüntüyü yeniden üretme izni vermeyi reddettiler, hatta ben istenen bölümü ve taslağı sağladıktan sonra sorgumu yanıtladılar. Bu sansür eylemi, bazılarının siyahlarla akıl almaz tıbbi araştırmaların tarihini örtmek için dikmeyi seçtiği engellerin örneğidir.

Betsey'in sesi tarih tarafından susturulmuştur, ancak Sims'in biyografilerini ve kendi anılarını okurken, kibirli, kendini beğenmiş bir araştırmacı ortaya çıkar, siyah kadınları köle satın alan ve onları morfine bağımlı hale getiren bir adam, düzinelerce zarif acı verici, üzücü bir şekilde gerçekleştirmek için. samimi vajinal ameliyatlar. Sims, Betsey ve onun köle arkadaşları üzerinde ameliyatlarını yıllarca deneyene kadar, beyaz kadınları iyileştirmek için deneme yapmadı.

Sims bir kurtarıcı mıydı yoksa sadist mi? Sorduğun kadınların rengine bağlı sanırım. Marion Sims, Amerikan tıbbi araştırmalarının biri iyi, diğeri kötü niyetli iki yüzünü özetler.

“Bütün eşitsizlik biçimleri arasında sağlıktaki adaletsizlik en şok edici ve en insanlık dışı olanıdır.” 1965 yılında, Martin Luther King, Jr., İnsan Hakları Tıp Komitesi'nin siyah beyaz doktorlarının katıldığı Selma'dan Montgomery'ye yürüyüşün sonunda, Montgomery, Alabama'da bu sözleri söyledi. King, doktorları sadece yaralı yürüyüşçülere tıbbi yardımda bulunmaya değil, aynı zamanda ayrımcıların ellerinde yaşanan istismara tanık olmaya davet etmişti. King, neredeyse fark edilmeyen bu sözlerle, medeni haklarda yeni bir çağ başlattı, çünkü Kongre Delegesi olarak, Kongre Black Caucus Health Braintröst başkanı MD Donna Christian-Christensen, “Sağlık eşitsizlikleri, medeni haklar meselesidir. 21'inci yüzyıl." Bu nedenle, Dr. King'in ırksal sağlık adaletsizliği konusundaki alarmı ileri görüşlüydü ve bugün yaşıyor olsaydı, endişesi iki katına çıkacaktı.

İki katına çıkan siyah bebek ölüm oranlarından, beyazların yıllarca gerisine düşen Afro-Amerikan yaşam beklentilerine kadar, baktığımız her yerde ırksal sağlık ayrımına dair artan kanıtlar karşımıza çıkıyor. Afrikalı Amerikalıların bebek ölüm oranı beyazların iki katıdır ve daha ırksal olarak ayrılmış şehirlerde doğan siyah bebeklerin ölüm oranları daha yüksektir. Afrikalı Amerikalıların yaşam beklentisi, beyazlardan altı yıl kadar daha azdır.

Eski sağlık önlemleri yalnızca önemli ölçüde iyileşmekle kalmadı, aynı kaldı: bazıları daha da kötüleşti. Ana akım gazeteler ve dergiler, hastalıkları genellikle Afrikalı Amerikalılar arasında gerçek maliyetini gizleyen etnosentrik bir şekilde bildirir. Örneğin, siyahlar arasındaki genetik rahatsızlıklara yapılan yoğun vurguya rağmen, siyahi ölümlerinin yüzde 0,5'inden azı -ki bu iki yüzde birden az ölüm demektir- orak hücreli anemi gibi kalıtsal bozukluklara atfedilebilir.
Sorunlu sayılara daha yakından bakıldığında, siyahların ne egzotik, tedavisi olmayan, tam olarak anlaşılamamı hastalıklardan ne de yalnızca onları hedef alan genetik hastalıklardan değil, siyahlardan çok beyazlar arasında önlenen ve tedavi edilen yaygın hastalıklardan öldüğü görülüyor.

1993'te, 1963'te olduğundan üç kat daha fazla Afrikalı Amerikalıya diyabet teşhisi kondu.

Machine Translated by Google
oran beyaz Amerikalılarınkinin neredeyse iki katı ve fena halde hafife alınıyor: Gerçek siyah diyabet oranı muhtemelen beyazlarınkinin iki katı. Çoğu kronik hastalıkta olduğu gibi, Afrikalı Amerikalılar uzuv kaybı, körlük, böbrek hastalığı ve ölümcül kalp hastalığı dahil olmak üzere daha fazla komplikasyondan muzdariptir. Ülkenin en büyük ikinci katili olan kanser, daha sonra siyahlarda teşhis ediliyor ve orantılı olarak beyazlardan daha fazla Afrikalı Amerikalıyı taşıyor. Afrikalı Amerikalılar, ülkenin en yüksek kanser ve kanser ölüm oranına maruz kalıyor.

Afrika kökenli Amerikalı ölüm oranlarının çarpıtılması, siyah kadınların meme kanseri risklerinin "beyaz kadınlardan daha düşük" olduğu için yaygın olarak göz ardı edilmesiyle örnekleniyor. Bu karakterizasyon, siyah kadınların meme kanserine yakalanma riskinin düşük olduğunu, ancak risklerinin sadece biraz daha düşük olduğunu ima eder, çünkü tahmini yaşam boyu meme kanserine yakalanma riski, 1980 doğumlu beyaz kadınlar için yüzde on ve siyahiler için yüzde yedidir. o yıl doğan kadınlar Ayrıca, meme kanserine yakalanma riskinin bu düşük olması, siyahların kanserden ölme riskinin çok daha yüksek olmasının gölgesinde kalıyor: Meme kanserli beyaz kadınların yüzde seksen altısı beş yıl sonra hayatta; siyah kadınların sadece yüzde 71'i o kadar uzun süre hayatta kalıyor. Siyah bir kadının meme kanserinden ölme olasılığı beyaz bir kadının 2.2 katıdır. Siyah kadınlar, beyaz kadınlarla aynı oranda mamografi çekiyorlar, ancak tedavi için zamanında kanseri tespit edemeyebilecek daha düşük kaliteli tarama alma olasılıkları daha yüksek. Siyah bir kadının kanserini kırk yaşından önce geliştirmes daha olasıdır, önerilen mamogramların yakalanması için çok erkendir ve siyah kadınlara, Hispanik veya beyaz meme kanseri hastalarından daha ileri bir aşamada teşhis konur. Siyah meme kanseri hastaları daha kötü bir genel prognoza ve her aşamada daha kötü bir prognoza sahiptir. Siyah erkekler, ülkenin en yüksek prostat ve akciğer kanseri gelişme ve ölme oranlarına sahip.

Orta yaşlı beyaz erkekleri etkileyen bir hastalık olarak görülmesine rağmen, kalp hastalığı beyazlardan yüzde 50 daha fazla Afrikalı Amerikalı olduğunu ve Afrikalı Amerikalıların beyazlardan daha yüksek oranda kalp krizinden öldüğünü iddia ediyor. Afrikalı Amerikalıların karaciğer naklinin başlıca nedeni olan hepatit C gibi ciddi karaciğer rahatsızlıkları geliştirme olasılığı daha yüksektir. Ayrıca, herhangi bir doğal ırksal duyarlılık nedeniyle değil, siyahların interferon veya hayat kurtaran karaciğer nakli gibi ilaçlarla agresif tedavi görme olasılıkları daha düşük olduğu için karaciğer hastalığından ölme olasılıkları daha yüksektir.

HIV/AIDS ve hepatit C gibi ortaya çıkan en yeni hastalıklar lejyonu bile siyahları beyazlardan çok daha yüksek oranda öldürür. Zamanımızın belası olan AIDS, burada ve yurtdışındaki beyaz olmayan insanların bir hastalığı haline geldi: HIV bulaşmış Amerikalıların yüzde kırk dokuzu Afrikalı Amerikalılar ve AIDS'li çocukların yüzde 86'sı Afrikalı Amerikalı veya Hispanik. Siyahların AIDS geliştirme olasılığı beyazlardan on kat daha fazladır.

Zihinsel rahatsızlıklar siyahları da mahvediyor: Siyah kadınlar, ülkedeki en yüksek stres ve büyük depresyon oranlarından muzdarip ve sadece yirmi yıl içinde genç siyah erkekler arasında intihar oranları yüzde 200 arttı .

Bunlar, sağlıksız ortamlar, sosyal baskılar ve sınırlamalar, yaşam tarzı faktörleri ve sağlık hizmetlerine sınırlı erişim arasındaki karmaşık etkileşimlerden doğan korkunç istatistiklerdir . bir bozukluk. Ancak terapötik araştırmaların bu kıtlığına, terapötik olmayan çok sayıda araştırma eşlik eder.

Machine Translated by Google
Gelecekteki hastaların veya tıbbi bilgilerin yararına tıbbi konuları araştırmak amacıyla Afrikalı Amerikalılarla yapılan araştırma.

Bu da bizi sağlıkta tuhaf bir adaletsizliği belgeleyen bu kitabın konusuna getiriyor: Afrikalı Amerikalılarla yapılan tıbbi deneylerin sorunlu tarihi ve araştırmacıların ve Afrikalı Amerikalıların birbirlerine sarılıklı gözlerle bakmalarına neden olan davranışsal serpinti. George Bernard Shaw , The Doctor's Dilemma'ya 1909 tarihli önsözünde sert bir şekilde şöyle demiştir: "Şu anda hastalığın trajedisi, sizi çaresizce derinden güvendiğiniz bir mesleğin ellerine teslim etmesidir." Çağdaş Afrikalı Amerikalılar adına konuşuyor olabilirdi, çünkü araştırmalar ve anketler, başka hiçbir grubun Amerikan tıp sistemine, özellikle tıbbi araştırmalara derinden güvenmediğini defalarca teyit ediyor.

Sorun büyüyor. Wall Street Journal'ın birkaç yıl önce gözlemlediği gibi , “İnsanlar üzerinde deney yapan bilim adamları veya üzerinde deney yaptıkları insanlar için iyi bir zaman değildi.” Bu, özellikle Afrikalı Amerikalılarla yapılan tıbbi araştırmaların yakın tarihini göz önünde bulundurursanız, bir yetersizlik şaheseridi

Araştırma Risklerinden Koruma Ofisi (OPRR), Columbia'dan California'ya kadar önde gelen üniversitelerdeki deneyle ilgili ölümler de dahil olmak üzere altmıştan fazla araştırma merkezindeki suistimalleri yoğun bir şekilde araştırıyor. İnsan denek istismarının bir diğer önemli alt kümesi, Güney Carolina Üniversitesi'nden MIT'ye kadar olan bilim adamlarının da, genellikle siyah Amerikalıları istismar eden araştırmaların hizmetinde, sahte veriler veya hayali araştırma gündemleri aracılığıyla yalan söylediklerinin tespit edildiği bilimsel dolandırıcılık olmuştur. Son yıllarda, OPRR Alabama, Pennsylvania, Duke, Yale ve hatta Johns Hopkins gibi saygın üniversitelerdeki araştırmaları da askıya aldı.

Çoğu çalışma, yalnızca veya esas olarak Afrikalı Amerikalıları kaydetti, ancak bazıları biraz Hispanik içeriyordu. Bazı araştırma çalışmaları, resmi protokollerinin şartlarına göre beyaz denekleri özellikle dışladı, araştırma çalışmalarının nasıl yürütüldüğünü detaylandıran federal olarak gerekli planlar.
Bununla birlikte, diğer insan tıbbi deneylerinde, siyahların ve yoksulların işe alınması, çalışmanın zımni bir özelliğidir, çünkü bunlar, Amerikan eğitim hastanelerini çevreleyen yoğun siyah şehir içi bölgelerden denekler alırlar. Amerikan üniversite araştırma merkezleri tarihsel olarak şehir içi bölgelerde bulunuyordu ve buna göre, bu suistimallerin orantısız bir kısmı Afrikalı Amerikalılarla deneyler içeriyordu.

Bu deneklere kabul edilemez derecede yüksek öldürücü olduğu bilinen deneysel aşılar verildi, rızaları veya bilgileri olmadan deneylere dahil edildi, bilinçsizken gizli cerrahi ve tıbbi prosedürlere tabi tutuldu, zehirli maddeler enjekte edildi, ölümcül rahatsızlıklar için tedavi edilmek yerine kasıtlı olarak izlendi, dışlandı. hayat kurtaran tedaviler veya bulaşıcı hastalık testleri gibi mükemmel teknolojiler için kullanılan serum veya dokular için gizlice yetiştirildi. Birkaç Afro-Amerikan tıp kurumu, kendi araştırma konularına nasıl davrandıkları konusunda endişe duyan federal gözetim kurumlarıyla kendi sorunlarına maruz kaldı.

Ancak, hükümet gözetim kurumları tarafından dile getirilen kayda değer endişe, popüler basında ortaya çıkan periyodik renk tonu ve çığlık tarafından gölgede bırakıldı. Haber medyası yeni haberleri yakalar ve yerir.

Machine Translated by Google
düzenli olarak deneysel suistimaller. Dahası, 1970'lerdeki Tuskegee Frengi Çalışması'ndan 1996'da Güney Carolina'da araştırma konusu olan yoksul siyah annelerin hapse atılmasına ve 1998'e kadar korkunç suistimallerin ortaya çıkarılmasında ve sona erdirilmesinde aracı olan araştırma gözetim kuruluşları değil gazetelerdir. zavallı zenci New York City erkeklerinin kardiyotoksik ilaç fenfluramin ile infüzyonu.

Bununla birlikte, gazeteler ve dergiler bu tür suistimalleri analitik tedaviden ziyade epizodik olarak ele aldılar, öfkelerini harcadılar ve ardından bir sonraki araştırma ölümleri dalgasına, kayıp onam formları veya habersiz denekler manşetlere girene kadar sessiz kaldılar. Denekler genellikle siyah olarak değil, kodlanmış referanslar kullanılarak “kent yoksulları”, “sosyo-ekonomik açıdan dezavantajlı” veya “şehir sakinleri” olarak tanımlanır. Bu epizodik yaklaşım, siyah deneysel deneklerin sömürülmesini izole olaylar olarak ele alır, böylece tekrarlanan raporlar tıbbi araştırmalara yönelik yaygın güvensizliği desteklerken, bu hikayeler Afrikalı Amerikalıların tıbbi istismarını karakterize eden inatçı ve aydınlatıcı kalıpları ayırt etmekte başarısız olur.

Aslında, haber medyası, hakkında yazarken bile etik olmayan deneyleri algılamakta başarısız oluyor. Bilim adamları, ergenler arasında Norplant kullanımı ve isyancılar için psikocerrahi gibi yeni ilaçları ve teknolojileri, zorunlu olarak aşırı çareler olan yeni tedaviler olarak tanıtıyorlar. Ancak “tedavilerin” denenmemiş doğasına ve deneklerinin savunmasızlığına rağmen, haber medyası genellikle “atılım” ve “yeni terapi” gibi üstü kapalı etiketleri yutar.

Araştırma, tedavinin son derece önemli ve arzu edilen bir bileşenidir, ancak denekleri katıldıklarının farkında olmalı, bilgilendirilmeli, onay vermeli ve olası riskleri ve faydaları tartmalarına izin verilmelidir. Bu kitabın göstereceği gibi, bu koşullar, denekler Afrikalı Amerikalılar olduğunda, gelişigüzel bir şekilde karşılanır veya hiç karşılanmaz.

Tarihsel Bir Vakum

Afrikalı Amerikalıların deneysel sömürüsü, son on yılın, hatta son birkaç on yılın meselesi değildir. Afrikalı Amerikalılar üzerinde tehlikeli, istemsiz ve terapötik olmayan deneyler, en azından on sekizinci yüzyıldan beri geniş çapta uygulanmış ve kapsamlı bir şekilde belgelenmiştir.

Bu tarihin yarattığı güvensizliği anlama girişimleri kafa karıştırıcı ve çarpıtılmıştır, çünkü çok az kişi onun gerçeklerini, özellikle de Tuskegee Frengi Çalışması gibi, sık sık alıntılanan birkaç deneysel rezaletin ötesinde bil Tıp kurslarının tarihi, tıp müzeleri ve hatta birçok tıp bilimi, Afro-Amerikalılarla yapılan tıbbi araştırmaların uzun trajik tarihinden habersiz bırakıyor.

Afrika kökenli Amerikalıların tıp tarihindeki daha genel konuları ele alan güzel kitaplar var . Bunlar arasında Herbert M. Morais tarafından yazılan The History of the Negro in Medicine ; Kendimize Yer Açmak, Vanessa Northington Gamble, MD; ve Drs'ın son derece iddialı An American Health Dilemma'sı. Linda Clayton ve Michael Byrd.

Diğer çalışmalar, Afrika kökenli Amerikalıların deneysel sömürüsünün farklı örnekleriyle ilgilenir.

Machine Translated by Google
James Jones'un Bad Blood'ı ve Susan M. Reverby'nin Tuskegee's Truths'u. Eileen Welsome tarafından kaleme alınan Plutonyum Dosyaları, Robert Blakely ve Judith Harrington tarafından kaleme alınan Bones in the Basement adlı sürükleyici bir sergide hükümet radyasyon deneylerini titizlikle detaylandırıyor , Georgia Tıp Fakültesi'nin çalıntı Afro-Amerikan cesetlerini doktor eğitimi için nasıl kullandığını ortaya koyan arkeolojik kanıtları belgeliyor; Allen Hornblum'un Acres of Skin'i Philadelphia'daki Holmesburg hapishane kompleksindeki deneyleri; ve Martha Stephens tarafından yazılan The Treatment, Cincinnati'ni radyasyon deneyleriyle aynı şeyi yapıyor. Bu kitaplarda ayrıntıları verilen suistimallerin çoğu Afrikalı Amerikalıları hedef aldı. Dorothy Roberts tarafından yazılan Killing the Black Body, Afro-Amerikalı kadınlar üzerindeki üreme kısıtlamalarının tarihsel bir bağlamda incelenmesine; ve Sharla M. Fett's Working Cures Savitt'in Tıbbı ve Köleliği , araştırma konularını tartışan antebellum tıbbının ufuk açıcı tarihleridir, ancak bunlarla sınırlı değildir.

Birkaç bilim adamı, Clarence Lusane'in kaliteli Hitler's Black Victims'ı, Wolfgang U. Eckart'ın Medizin und Kolonialimperialismus'u, Almanya'nın Afrika topraklarındaki tıbbi sömürgecilik ve Jan-Bart Gewald'ın Herero Heroes'u gibi , Alman tıbbi istismarı üzerine kitaplarını yurtdışındaki siyahlarla araştırmaya adamıştır. Namibya'nın Herero halkının.

Ancak yukarıda listelenen eserlerin hiçbiri, ırk araştırma savaşlarının kapsamlı bir tarihi gibi bir şeye teşebbüs etmez. Afro-Amerikan tıbbi araştırmalarının kapsayıcı tedavileri olmamıştır ve bu tarihin farklı yönleri üzerine sadece birkaç kitap vardır - tek bir hapishanede yapılan araştırmaya, tıp fakültesi bodrumunda Afro-Amerikan kemiklerinin tek bir arkeolojik keşfine, tek bir deneye odaklanan. frengili erkekler veya tek bir radyasyon deneyi.

Neden? Niye? Churchill, “Tarih galipler tarafından yazılır” diye uyardı ve bir Nijeryalı atasözü de benzer bir uyarıda bulunuyor: “Zürafanın hikayesini aslanın anlatmasına izin vermeyin.” Tıp tarihi tıp uzmanları tarafından yazılmıştır ve bu nedenle onların bakış açılarını yansıtır. Siyah Amerikalıların deneysel ıstırabı birçok biçim aldı: korku, derin aldatma, psikolojik travma, acı, ölümcül ajanlarla enjeksiyon, şekil bozukluğu, sakatlık, kronik hastalık, haysiyetsiz teşhir, inatçı acı, doğurganlığın çalınması ve ölüm. Hiçbiri tıp pratisyenlerini iyi yansıtmıyor, bu nedenle bu deneysel istismar, tıp ve popüler literatürde sıklıkla "tedavi" olarak küçümsendi veya yanlış sunuldu. Bu kitap, bu eğilimlerin yanı sıra, Afro-Amerikan korkularının sıklıkla karşılandığı nesnellik ve duyarlılık eksikliğini ve ortak zemin eksikliğinin sosyal ve kültürel nedenlerini ortaya koymaktadır.

Doktorlar tarafından deneysel ameliyatlar için tahsis edilen köle, bir cerrahi teknik tasarlamak veya göstermek için ameliyat edilen yoksul klinik hastası, vücudu morgdan diseksiyon için kaçırılan ortakçı, doğurganlığı denenmemiş bir doğum kontrol tekniği veya “bir doğum kontrol yöntemiyle çalınan genç kız”. Mississippi apendektomisi” (istem dışı kısırlaştırma), hükümet doktorları çok az yasal korumaya sahip olanlara yeni ilaçlar ve teknikler dayattığında kendilerini seçeneksiz bulan askerler, mahkumlar ve çocuklar - tüm bu Afrikalı Amerikalılar ve daha fazlası kendilerini tıbbi olarak sessiz buldular. lions bu araştırmayı bowling tarzında sunmayı seçmiştir.

Afrikalı Amerikalılar tarafından dile getirilen tıbbi istismarın sözlü öyküleri genellikle mitolojik olarak reddedilir, ancak bu etiketin nesnel kanıtı yoktur. Afrikalı Amerikalıların kişisel hikayeleri ve

Machine Translated by Google
ailesel istismar öyküleri tıp literatüründe veya popüler literatürde nadiren su yüzüne çıkmıştır. Bu şaşırtıcı değil, çünkü Afrikalı Amerikalılar oldukça yakın zamana kadar bu kanonlarda iyi temsil edilmiyorlardı.

Neden doktorların tıbbi anlatılarına kölelerin, ortakçıların ve çağdaş Afrikalı Amerikalıların istismarcı tıbbi araştırmalara maruz bırakıldıklarına dair sayısız iddialarından daha fazla güvenelim? Şimdiye kadar, tartışma, bizi yetiştiricilerin ve doktorların Afrikalı Amerikalıların sağlık ve tıbbi sorunları hakkındaki yazılarına inanmaya, ancak Afrikalı Amerikalılar tarafından aktarılan zengin bir sözlü tarihe yetersiz ağırlık vermeye teşvik eden Batılı edebi önyargımızdan büyük ölçüde zarar gördü. , tıbbi suistimallerin hafızasını koruyan bir tarih. Tıbbi otoriteyi tıp uzmanlarına oldukça mantıklı bir şekilde devrediyoruz, ancak bu kitap ırk, kültür ve ekonominin her fırsatta tıbbi ve bilimsel gerçekleri nasıl alt ettiğini gösterecek. Doktorların, özellikle ırkçı ya da adaletsiz oldukları için (çoğu olsa da) siyah özneleri aleyhine anlatıları çarpıtmak için her türlü güdüye sahip olduklarını, ancak Amerikan tıbbının kültürünün köleleştirmeyi, ayrımcılığı ve ırksal eşitsizliğin daha az dramatik biçimleri. Afrika kökenli Amerikalı tıbbi anlatılara karşı önyargı, sözlü tarihe karşı Batı edebi önyargısı da dahil olmak üzere kültür ve politikadan kaynaklanmaktadır.

Kölelerin okuması yasaklandığından ve ayrılmış eğitim kurumları cehalet ve eğitimsizliğe neden olduğundan, siyah Amerikalıların Amerikan tıbbındaki rollerinin tarihsel anlayışına katkıları ya cüceleşti ya da susturuldu. Son olarak, doktorların açıklamaları, siyahların korkusu, saflığı, duygusal dengesizliği ve istismar iddialarını göz ardı etmeye yardımcı olan yalanlara eğilim hakkındaki inançları dikkatlice telkin etti.

Amerikan tıp tarihinde ortaya çıkan boşluklar, siyahların tıbbi ihtiyatlılığı hakkında hatalı varsayımları besliyor. Tüm tıbbi araştırmalara neredeyse doğuştan gelen bir direnç, tüm Afrikalı Amerikalılara atfedilir. Çoğu zaman, istismara uğrayan, farkında olmayan bir özne olma korkusu, bu tür bir istismarın yüzyıllardır süren tarihinden ziyade, istismarın tek bir sinyal örneğine, Tuskegee Frengi Çalışmasına atılır.

Neyse ki, araştırmacılar ve bilim adamları tarafından tıp dergilerinde, metinlerde, konuşmalarda ve hatıralarda kaydedilen gerçekler, çeşitli nedenlerle Afro-Amerikan iddialarını destekliyor. Otuz ya da kırk yıl öncesine kadar, bu araştırmacılar yalnızca kendileriyle aynı fikirde olan akranlarıyla konuşuyorlardı - diğer beyazlar, genellikle erkek ve nadiren alt sınıflardan. Açık sözlü olmayı göze alabilirlerdi. Siyahların pek çok tıp fakültesinden ve eğitim programından men edildi ve gazete ve dergi muhabirleri, özel olarak eğitilmiş tıp adamları tarafından incelenen tıbbi yayınları nadiren okudular. Herhangi bir siyahın tıbbi kayıtları okuması tehlikesi çok azdı, çünkü antebellum döneminde siyah okuryazarlığı yasalarca yasaklandı ve cehalet köleliğin çok ötesinde devam etti. Bu nedenle bir doktor, deneyler için köle satın almak ya da siyahların deney ve diseksiyon için cesetleri döşediği bölgelere hastaneler yerleştirmek veya taşımak konusunda açık olabilir. Halk Sağlığı Hizmeti doktoru Thomas Murrell 1940'larda küstahça ısrar edebilirdi, "Zencilerin geleceği okullardan çok araştırma laboratuvarlarında yatıyor.... Hastalandığında, hastalıklı zihnini ve bedenini akademik ve mesleki eğitim sunağında sunmadan önce kayıt altına alınmalı ve tedaviye zorlanmalıdır." Daha da yakın zamanlarda, ABD tıp eğitiminin ayrılmış doğası, bazı doktorları siyah denekleri kötüye kullanma konusunda açık yüreklilikle konuşmaya cesaretlendirdi. Zencileri kullanmak kedilerden daha ucuzdu çünkü onlar her yerdeydi.

Machine Translated by Google
ve ucuz deney hayvanları," beyin cerrahı Harry Bailey, MD, Tulane Tıp Okulu'nda yaptığı 1960'larda yaptığı bir konuşmada hatırlattı.

Ancak toplumsal tutumlar değiştikçe, doktorların suskunluğu da değişti ve çoğu daha ihtiyatlı hale geldi. Ancak, 1995 gibi geç bir tarihte radyasyon bilimcisi Clarence Lushbaugh, kendisinin ve ortağı Eugene Saenger, MD'nin radyasyon konusu olarak "gecekondu" hastalarını seçtiklerini açıkladı çünkü "bu kişilerin hiç parası yok ve onlar siyah ve kötü yıkanmışlar." Bu kitap, beyaz araştırmacıların ve doktorların, akran grupları dışında kimsenin dinlemediğini düşündükleri zaman, bu tür şok edici dürüstlüklerinin sayısız örneğini belgeleyecektir.

İstismarcı deneyi neyin oluşturduğunu açıklarken Medical Apartheid , bilgilendirilmiş rızanın anlamını ve doğasını ve terapötik ve terapötik olmayan araştırma arasındaki farkları açıklayacaktır. Deneysel risk ve fayda arasındaki hassas dengenin izini sürer, çünkü sembiyoz, zarardan tamamen kurtulmak değil, terapötik amaçtır, genellikle Afrikalı Amerikalıların gözünden kaçan bir hedeftir. Bireysel bölümler ayrıca, bu kitapta ele alınan dönemler boyunca deneysel uygulamaların nasıl geliştiğine ve yasaların ve kurumsal inceleme kurullarının hala kusurlu da olsa gönüllüleri nasıl koruduğuna dair genel bir arka plan da sağlar.

Açık Görüşte Gerçeği Bulmak

Afrika kökenli Amerikalıların bu uzun, mutsuz tarihinin kanıtlarını araştırma konusu olarak belgeleyenler tıp araştırmacılarının kendileridir. Öyle olsa bile, bu tarihin belgelenmesi zor olmuştur, çünkü açık bir şekilde gizlenmiştir - geniş çapta dağılmış, çarpıtılmış ve yoğun başyazılarla kötüye kullanım olarak neredeyse tanınmaz hale getirilmiştir. Bu deneyleri parça parça ortaya çıkarmak, kalıplarını incelemek ve ortaya koydukları zihniyetleri araştırmak için harcadığım yılları hatırladıkça, aklıma yasal keşif süreci geliyor. Tercih edilen bir hile, karşı tarafa, ilgisiz veya teğetsel olarak ilişkili belgelerin yüksek dağlarına gömülü olan tüm bilgileri sağlamaktır.
Benzer şekilde, tozlu antebellum tıp dergilerini, Surgeon's General's Index'i, onun ardılını, Medline veri tabanını, doktorların anılarını ve edebi çabalarını, köle anlatılarını inceledim ve bazen yerli dillerden daha yakında olan yabancı dillerdeki yabancı yayınlarda acı içinde yolumu seçtim. azınlık gruplarına yönelik tıbbi tedavimizin tarihi hakkında yayınlar.
Bu kaynaklardaki parlak ama ince damarları çıkararak yavaş yavaş bir kanıt önbelleği topladım.

Daha önce gizlenmiş deneysel istismarlar gün ışığına çıktıkça, bazıları raporların herkes tarafından okunabilecek tıbbi ve bilimsel dergilerde yayınlandığını belirterek bu tür araştırmaların "gizli" olarak nitelendirilmesine meydan okudu. Ancak bu eleştirmenler, Marcel Pagnol'un gizlilik tanımını tartsa iyi olur: "Sır, açığa çıkmamış bir şey değil, özel olarak fısıldayarak söylenen bir şeydir." Son birkaç on yıla kadar, tıbbi yayınlardaki Afrikalı Amerikalılarla yapılan deneylerin açıklamaları, deneyimsizlerin gözünden korunuyordu. Journal of the American Medical Association ve The New England Journal of Medicine gibi genelleştirilmiş profesyonel dergiler kitapçılarda veya gazete bayilerinde bulunmaz. Uzmanlaşmış tıp dergilerine daha da az erişilebilir ve erişim geçtiğimiz yıllarda daha da kısıtlandı. Bu dergileri barındıran tıp kütüphaneleri tarihsel olarak halka kapalıdır ve çoğu öyle kalır; gerçekten, bende var

Machine Translated by Google
çeşitli kuzey üniversitelerinde öğrenci veya öğretim görevlisi olarak bu tür kütüphanelere girerken zorlandılar. Ayrıca, bu tür dergilere fiziksel erişim yalnızca ilk engeli oluşturacaktır: Bu tür araştırma makalelerinin yazıldığı tıp jargonu, genellikle iyi eğitimli tıp dışı kişiler için bile anlaşılmazdır.

Ancak tıbbi araştırmaların merkezinde yer alan bazı kişiler, bilgileri konusunda daha cömert davrandılar. Çok sayıda araştırmacı, doktor ve araştırma konusu, zamanlarını ve uzmanlıklarını paylaştılar ve bu tarihi besleyen kültürel farklılığa dair anlayışıma derinlik kattı. Çoğu zaman, bana fark ettiklerinden fazlasını anlattılar.

Örneğin, bilimsel olarak sorgulanabilir ve etik açıdan sorunlu tıbbi araştırmaların gerçeklerinden daha fazlasını onlardan öğrendiğim için, bir ikilik varlığını sürdürdü. Tüberkülozun etiyolojisini, jinekolojik cerrahiyi veya nüfus sayımı sağlık istatistiklerinin imalarını tartışıyor olsak da, bu kaynaklar bana Rorschach benzeri, farklı tıbbi dünya görüşlerini aktardı. Biri sağlıklı ve beyaz, diğeri hasta, hoşnutsuz renkli insanlarla dolu iki Amerika'nın kapsayıcı varlığı, tartışmalarımıza musallat oldu.

Araştırma deneklerini suistimal eden, sömüren ve yalan söyleyen bilim adamları, mürekkebin paylarından fazlasını alıyorlar, ancak doktor-bilim adamları arasında, beyaz ve siyah çoğu Amerikalı araştırmacının idealist ve yetenekli olduğuna inanmak için yeterince zaman harcadım. Bununla birlikte, Afrikalı Amerikalıların istismarı söz konusu olduğunda, farklı bir dizi etik standart uzun süredir hüküm sürmektedir ve istismarcı araştırmacılar tarihsel olarak normlara düşünmek istediğimizden daha yakın olmuştur. Geleneksel bilgelik, deneysel suistimalleri “Dr. Frankenstein” klişesi - bariz sosyal veya zihinsel uyumsuzluk barındıran şüpheli soyağacının bilimsel bir dışlanması. Ancak, tarihsel olarak, Afrikalı Amerikalıları kullanan etik açıdan sorunlu deneylerin faillerinin çoğu, büyük sorumluluk sahibi pozisyonları güvence altına almak için yeterli itibara, etkileyici referanslara ve sosyal becerilere sahip ustaları geride bırakmıştır. Kötü niyetli araştırmacının soğukkanlı ahlaksız bir dönek olarak klişesi, gazeteciliğin bilimkurgudan ödünç aldığı bir stok figürüdür: Tüm klişeler gibi, tek boyutludur ve bu nedenle yanlıştır. Profesyonel ve sosyal olarak, bu haydut yıldızların diğer başarılı Amerikalı araştırmacıların üst katmanlarıyla efsanevi delilerden çok daha fazla ortak noktası var.

Aslında, siyah hastaların genellikle rıza dışı, terapötik olmayan araştırmalar için uygun denekler olarak görüldüğü zaman, Afrikalı Amerikalıları sömüren araştırmacılar, ulusumuzun tarihinin çoğunda normdu. Bu kitap, siyahların bu kadar savunmasız olmasının birçok nedenini araştırıyor, ancak sonuçta bunun nedeni, Amerikalı tıp araştırmacılarının ırksal olarak homojen bir grup olarak kalması ve Amerikalı tıp araştırmacılarını ırksal homojenliğinin sorunun tam merkezinde nasıl yattığını gösteriyorum.

Tıbbi Araştırmanın Meraklı Dünyası

İronik olarak, Afrikalı Amerikalıları kullanan tıbbi araştırmalara olan ilgim, daha asil tıp tarihine uzun süredir devam eden hayranlığımın doğrudan bir sonucu. Aslında, işimi tanımlamam istendiğinde, genellikle tıbbi bir röntgenci olduğumu açıklarım. Ben bir tıbbın hayranıyım ve hastanelerde doktorlarla birlikte çalışmadığım zamanlarda profil çıkarmak, tanımlamak ve analiz etmek için onlarca yıl harcadım.

Machine Translated by Google
tıbbi gelişmeler ve onları yapan olağanüstü insanlar. Birçok dergi ve gazete makalemde ve modern tıbbi yenilikleri kutlayan kitaplarda şifacıların başarısını, misyonunu ve harikasını aktarmaya çalıştım; En büyük zorluğum genellikle açık sözlü menkıbeye düşmekten kaçınmak olmuştur. Bu hayranlık sekiz yaşında Albert Schweitzer'in Out of My Life and Thought kitabının en sevdiğim kitap haline gelmesiyle başladı, ama ben Rochester Üniversitesi'nde lisans okurken kristalleşti.

Lisans kütüphanesinin en sevdiğim katı, doktorların, Hastalarım Zulus'du ve Burma Doktoru gibi başlıkları içeren tıbbi bir swashbuckler türüyle ilgili anılarını barındırıyordu. Afrikalı ve Asyalıların yaşadığı toprakların bu kahramanca hatıraları, macerayı tıbbi misyonerlik ile karıştırdı ve atanan Chaucer veya genetiği okumam gerekirken onlara göz gezdirirken benim için suçlu bir zevk oluşturdu. Bu okumalar aynı zamanda suçlu bir zevkti, çünkü onları başlangıçta beyaz olmayan insanlarla ilgilenen özverili doktorların açıklamaları olarak okumama rağmen, kısa sürede bu açıklamaların yabancı düşmanlığı koktuğunu fark ettim. Çoğu, hekimlerin Batı tıbbının ve Batı medeniyetinin nimetlerini bahşettiği yerlileri derinden hor görüyordu. Bu maceralar hem zaman hem de coğrafya olarak uzak olduğu için, batıl inançlı yerlilerin cahil gelenekleriyle alay ettiklerinde olmam gerekenden daha az eleştireldim. Her şey çok uzun zaman önce oldu, diye düşündüm: şüphesiz o sömürgeci tutumlar artık ölmüştü. Küçümseyen gözlemlerine etnik hakaretler serpiştirilmiş doktorlara bile mazeret uydurdum ya da farkında olmayanlar üzerinde her zaman iyi huylu olmayan dramatik deneyler yürüttükleri için kendilerini tebrik ettiklerinde, tüm bunların aydınlanmamış geçmişte gerçekleştiği temelinde onları mazur gösterdim: Dünün ahlakının himayesi altında yapılan suistimaller için onları nasıl yargılayabiliriz? Yıllar geçtikçe, bu giderek tatmin edici olmayan bir rasyonalizasyon haline geldi ve sonunda tıbbi maceracılarımı terk ettim.

Birkaç yıl sonra bir çekmece açtım ve masumiyetimin kalıntılarını kaybettim. New York'un dışında bir eğitim hastanesinde mütevazı bir zehir kontrol merkezi işletiyordum ve zayıf toksikolojik ilişkilerimiz, "gerçek" bir tıp bölümü olan Radyoloji tarafından isteksizce bize verilen bir alana genişlemişti. Geride bırakılmış bir dosya dolabının inatçı çekmecesini açtığımda, 1970'lerden birkaç unutulmuş tıbbi dosya dibe saçılmıştı. Biri, yakın böbrek yetmezliği olan yaşlı bir beyefendinin dosyasını içeriyordu ve ona nakil için uygun bir böbrek bulmayı gerektiren çok sayıda test ve değerlendirmeyi belgelemeye odaklandı. Sosyal tarih, sevgi dolu ailesini ve yaşama kararlılığını vurguladı. Başka bir dosya da böbrek yetmezliği olan yaşlı bir adamın durumunu anlatıyordu ama durum daha farklı, daha ince görünüyordu. Okuduğum ilk sayfa, böbrekleri iflas ettiği için hastalıklı yolculuğunu belgeledi. Diğer şeylerin yanı sıra emekli olduğunu, sigortalı olduğunu ve “Zenci” olduğunu kaydetti.
Neredeyse her sayfası onun ırkını kaydetmişti ve birisi onun sosyal profilinde, sağlık personelinin onun için planlarının bir organ nakli sağlamak değil, ona “yaklaşan ölümüne hazırlanmak” için yardım etmek olduğunu belirten satırın hemen üstünde bunun altını çizmişti. Tanıdığım, hayran olduğum ve tıbba olan ilgimi aktif olarak teşvik eden nazik, bilgili bir doktor tarafından imzalanmıştı. Bu imzayı tanıdığım, duyarlı bir alim ve dindar bir Hıristiyan olan adamla bağdaştıramadım. Muhtemelen, diye düşündüm, hemen sonuca varıyordum ve hastanın ırkının, onun hayat kurtaran bir organ olarak değerlendirilmemesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Nefroloji ünitesinde koğuş memuru olarak çalışan bir Afrikalı-Amerikalı tanıdığıma korkularımı duraksayarak dile getirdiğimde, bana çok zeki değilmişim gibi baktı ve hiçbir şey söylemedi. "Kız,

Machine Translated by Google
siyah insanlar organ alamazlar ; organ verirler . ” Devam eden tartışmamız sırasında, çalıştığımız hastanedeki ırk önyargısının tüm şüpheleri gidermiş olması gerektiğine dikkat çekti: 1980'lerin başında, siyahi çalışanlarının çoğu temizlik ve büro desteğinde çalıştı. İdari ve tıbbi personel arasında siyahlar gözle görülür şekilde kıttı. Neden, diye sordu, personel listesinde ırksal önyargının durduğuna inanacak kadar saf mıydım?

Bu pek kanıt sayılmazdı, ancak o, örnekleri ardı ardına açık bir şekilde sınıflandırıp sonunda “Burada asla bir işlem yaptırmazdım: Çok fazla şey gördüm. Onlara göre siyahi ve fakirseniz, kobaydan başka bir şey değilsiniz.” Sözlerinden duyduğum rahatsızlığın, iddialarının gerçekliğinin veya yanlışlığının ötesine geçtiğini fark ettim: Hastane ortamında çalıştığı için, yalnızca bunların rahatsız edici olduğuna inandığı gerçeği, muhtemelen çoğundan daha iyi bilgilendirilmişti, yine de kendisine güvenmiyordu. tıbbi sistem ve hasta olduğunda ona dönme olasılığı daha düşük görünüyordu. Bu gibi durumlarda kötülük algısının görevi kötüye kullanmanın kendisi kadar zarar verici olduğunu fark ettim.

Sonunda, Afrikalı Amerikalılarla yapılan etik olmayan tıbbi araştırmaların gerçek boyutunu anlamanın boş bir meraktan veya akademik bir alıştırmadan daha fazlası olduğunu anladım: Afrikalı Amerikalılar ile Amerikan sağlık sisteminin cömertliği arasındaki engelleri kaldırmanın anahtarıydı.

Hastanenin tıp kütüphanesinde, Afrika'da değil, burada Amerika Birleşik Devletleri'nde siyah hastaları tanımlayan yeni bir doktor günah çıkarma literatürü türü keşfettim. Afrika kitap uzunluğundaki istismarlardan farklı olarak, bunlar genellikle bir otobiyografide açıklayıcı bir veya iki pasajdan, bir anıda birkaç sayfadan veya on dokuzuncu yüzyıl tıp dergisindeki eski bir makaleden oluşuyordu. Siyah Amerikalı hastaların bu Batılı anlatımlarında, Afrikalı anlatılarda işlenen klişelerin aynısını fark ettim.

Amerikalı doktorların anılarındaki ve dergi makalelerindeki referanslar, siyah hastalarına ilişkin kısa öyküler ve gözlemlerle süslendi. Doktorların siyahları hastalıklı, akılsız, korkulu, güvensiz ve hepsinden önemlisi “uyumsuz” hastalar olarak görmezlikten gelirken öfkeyle karışık basmakalıp komedi anlattıkları hikayeler. "Uyumsuz" ile doktorlar, tıbbi tavsiyelere uymaları ve hatta kendi tıbbi çıkarları doğrultusunda akıllıca davranmaları konusunda güvenilemeyen hastaları kastediyordu. Bu tür olumsuz varsayımların, doktorların siyahi hastalara bakma ve hatta onları başkalarına gösterilen aynı mükemmel bakıma layık görmelerini engellediğini fark ettim.

Tanıştığım ve görüştüğüm siyahi hastalar ise, Batılı tıbbi uygulamalara ve doktorlara güvenmeye karşı uyarıda bulunan kendi tıbbi bilgilerini paylaştılar; ırkçı, açgözlü ve sağlık pahasına tıbbi kazanç için siyah bedenleri sömürmeye istekli bir matris olarak nitelendirdiler. . Böylece Afrikalı Amerikalıların ve doktorların anlattıkları farklı anlatılar, ilan edilmemiş bir savaş durumunu ya da en iyi ihtimalle doktorlar ve siyah hastalar arasında huzursuz bir ateşkesin perdesini aralıyor.

Ancak araştırma konuları olarak Afrikalı Amerikalıların tarihini analiz etmenin, tarih ve çağdaş tıp literatürüne aşinalıktan fazlasını gerektirdiğini biliyordum; temel tıp bilimleri ve tıp kültürleri, yönetmelikler, protokoller, araştırma tasarımı ve prosedürleri hakkında sağlam bir anlayış da gerekli olacaktır. Bu, çok çeşitli disiplinler ve konulardaki çalışmaları ortaya çıkarmamı sağlayan bir araştırma planı gerektirecektir. Son olarak, hassas deneyimler hakkında tıbbi araştırmacılar, denekler ve hastalarla konuşmam gerekecekti. O zamanlar, 1980 civarında, ırk sağlığına ilişkin veriler

Machine Translated by Google
eşitsizlikler seyrek ve anekdotsaldı ve her halükarda, böyle göz korkutucu bir görevi üstlenmek için kendimi yetersiz hissettim. Temel tıp bilimlerinde biraz temelim vardı, ancak tıp öncesi çalışmalarımı bıraktığım için bilgilerim eksikti. Bununla birlikte, tıbbi araştırma kültürünü gözlemlemek ve anlamak için iyi bir bakış açısına sahip oldum. On yıl boyunca hastanelerde koğuş katibinden laboratuvar teknikerliğine, bölüm yöneticisine kadar çeşitli pozisyonlarda, hayvan laboratuvarından kanser araştırma laboratuvarlarına, psikiyatri acil servisinden zehir kontrol merkezine kadar pek çok yerde çalıştım. Kendileri için çalıştığım doktorlar işlerini benimle açıkça tartıştılar ve bir gazeteciden daha düşük bir memur veya teknisyen olarak bana karşı daha açık sözlüydüler.

Sonunda, Afro-Amerikalı müşterilerle ve onların bakıcılarıyla tıbbi bakım ve araştırma ile ilgili inançları ve davranışları hakkında sürekli konuştuğum ortamlarda yerleşik bir şehir içi tıbbi sosyal hizmet uzmanı olarak çalışmak üzere hastaneden ayrıldım.

Daha sonra gazeteci olarak, en önemlisi, USA Today'de kısa bir görev de dahil olmak üzere, günlük metropol gazetelerinde haber editörü ve bilim editörü olarak yedi yıl çalıştım. Ondan sonra tıp muhabiri, köşe yazarı ve çeşitli ulusal dergilerde katkıda bulunan bir editör olarak çalıştım. Çalışmalarım New York Times Sendikası tarafından yayınlandı ve Health, USA Today, Essence ve Psychology Today gibi çeşitli popüler yayınlarda yer aldı . Harvard Public Health Review, Nature ve American Journal of Public Health gibi akademik yayınlarda da yayınlandım ve özellikle değerli bir deneyim olan Harvard Journal of Minority Public Health'in editörlüğünü yaptım . Emerge dergisi için yazdığım aylık bir tıp köşesi, bu kitabın genel bir okuyucu kitlesi için araştırdığı konuları çerçeveleme konusunda bana deneyim kazandırdı ve aynı zamanda çok sayıda birinci şahıs tanıklığı için bir kanal açtı.

Paralel bir yolda, bir tıp öncesi kursu ve tıp fakültesi kurslarını immünoloji, toksikoloji ve sinirbilim alanlarında tamamlayarak sağlam bir bilimsel altyapı elde ettim. Tıp ve doktora öğrencileri ve doktora sonrası öğrencilerle ders aldığım için, katıldıkları çağdaş araştırmalarla ilgili en iyi kaynaklarım oldular. Çoğu zaman etik kaygılardan rahatsız olduklarını itiraf ettiler ve bu, tıbbi ürünlerin ticarileştirilmesindeki bazı rahatsız edici eğilimler konusundaki endişemi doğruladı. özen ve giderek artan bir şekilde araştırmaya yönelik bilgilendirilmiş rızanın bir erozyonu olarak algıladığım şeyde.

Stanford, Maryland ve Lübeck Tıp Üniversitesi gibi akademik kurumlar beni Afrikalı Amerikalılarla yapılan gizli deney tarihi hakkında öğrendiklerimi akademisyenleriyle paylaşmaya davet etti. Aynı zamanda, Tıp Etiği alanında Harvard Tıp Okulu Bursuna başladım. Tıbbi araştırma felsefesi ve politikasındaki zorlu konuları ele aldık ve önemli uzmanlarla birlikte çok sayıda okuma seminerine katıldık. Ancak bu çalışmadaki etik analizleri temelini oluşturan, tıp etiği eğitimim tarafından bilgilendirilen bu çalışmalara ilişkin kendi değerlendirmelerimdir. Kendi mantığıma ve tarihsel bilgime göre dururlar veya düşerler.

Tıbbi Apartheid'in Kapsamı ve Yapısı

Tıbbi Apartheid'in basit bir "siyah şapkalar, beyaz şapkalar" hikayesi olmadığına karar verdim.

Machine Translated by Google
Afrikalı Amerikalılar pasif kurbanlardır ve araştırmacılar her zaman kötü adamlardır. Bunun yerine kitap, ırkçılığın deneysel uygulama üzerindeki etkilerinin hesabını açık ama daha ayrıntılı bir şekilde ele alıyor. Tıpta ırkçılığın hem yayılmasında hem de reddedilmesinde çeşitli araştırmacıların oynadığı kilit rolün izini süren bir sosyal tarih yazmaya çalıştım.

Ortaya çıkardığım her ırksallaştırılmış deneysel istismar örneğini dahil etmek imkansız ve istenmeyen bir şeydi: Bu, uzun, kasvetli bir korku listesi ve çok az yararlı içgörü ile sonuçlanacaktı. Afrikalı Amerikalılar üzerinde yapılan sorgulanabilir deneylerin çoğu burada ayrıntılı olarak anlatılmamıştır çünkü bunların çoğu, görünüşte tedavi etmesi amaçlanan terapötiklerdeki sapmalardan oluşmaktadır. Dozajları ve teknikleri dramatik bir şekilde artırarak veya maddi olmayan rıza ihlallerini içeren etik kurallara aykırılığı iyileştirme girişimleri hala yanlış ve risklidir, ancak beni daha az ilgilendiriyor çünkü bunlar bazen dürüst bir hatanın ürünleridir ve niyet hala iyileşmek veya yardım etmektir. . Bu kitap, daha çok devasa riskler içeren deneylere, terapötik içeriğin çok az olduğu veya hiç olmadığı ya da deneklere olası bir yararın olmadığı deneylere ve yalnızca ilaçları, prosedürleri ve teknikleri mükemmelleştirmek için yapılan girişimlere odaklanmaktadır.

Bu nedenle, bu kitap istismarcı ırk araştırmalarının tam bir kronolojisi değildir; daha ziyade, önemli vakalarla gösterilen, Afrikalı Amerikalılarla yapılan tıbbi araştırmalarda tarihsel ve güncel konuların tematik olarak düzenlenmiş bir koleksiyonudur. Ayrıca, sahtekarlığın genellikle ırkçı taciz araştırmalarının seyahat eden bir ortağı olduğu gerçeği gibi daha önce göz ardı edilen tarihsel temaların bir tartışmasını da gündeme getiriyorum. Ayrıca, övünmeyen ırksal klişeleri ve inançları desteklemeyi amaçlayan deneylerde Afrikalı Amerikalıları kullanmanın tarihini de araştırıyorum. Örneğin, Afrikalı Amerikalılar, kendilerini zeka açısından "kanıtlayacak" IQ testlerini mükemmelleştirmek, belirgin bir frengi türü ile basılmış olduklarını kanıtlayacak treponemal testleri tasarlamak ve ağrılı cilt ve iç organ diseksiyonu yapmak için kullanıldı. bu, "siyahlığın" ya da karalığın, ten renginden bağımsız olarak var olan biyolojik aşağılığın kalıcı bir işareti olduğunu kanıtlayacaktır.

Diğer bazı önemli tıbbi konular dışarıya döküldüğü için bu çalışmanın dışında tutulmuştur.
tıbbi araştırmalarda Afrikalı Amerikalıların en katı tematik sınırları.

Afrika ve diğer Üçüncü Dünya ülkelerinde, çoğu ABD'li araştırmacılar tarafından yürütülen tıbbi istismarın uzun ve zengin geçmişine rağmen, bu kitapta bu tür araştırmaları detaylandıran bir bölüm yok. Bir bakıma bu, İsrail'i tartışmadan Yahudi meselelerini tartışmaya benzer, ancak bu tür araştırmaların kapsamlı tarihi tek bir bölümde ele alınamayacak kadar kapsamlıdır, çünkü özellikle de azalmak yerine gelişmektedir.

Benzer şekilde, Afro-Amerikalı tıp araştırmacılarının önemli çalışmalarını tek bir bölümde tam olarak ele almak imkansızdır ve hem yer nedenleriyle hem de siyah araştırmacıların tıbbi araştırmalardan ziyade terapötik araştırmalara girme eğiliminde olmaları nedeniyle, bu ihmal edilen konunun bir tartışmasını isteksizce erteledim. bu çalışmanın konusu olan sorunlu soruşturmalar.

Medical Apartheid , üç bölüme ayrılmış on beş bölümden oluşur. 1. Kısım, “Sorunlu Bir Gelenek”, Afrika kökenli Amerikalıların erken Amerikan tıbbındaki rolüne kronolojik bir yaklaşım getiriyor. İlk andan itibaren Afrikalı Amerikalıların deneysel istismarını ve sömürüsünü vurgular.

i Machine Translated by Google
İç Savaş sonrası dönemde Yeni Dünya'da ve daha sonra 1932'de başlayan Tuskegee Frengi Çalışması'na kadar.

2. Kısım, “Olağan Konular”, kabaca kronolojik bir tarzda yirminci yüzyılın başlarından günümüze kadar olan dönemi kapsar. Bununla birlikte, federal hükümetten özel şirketlere kadar çeşitli kurumlar tarafından yürütülen araştırmalarda kullanılan, çocuklar, askerler ve hastane hastaları gibi belirli savunmasız denek türlerinin analizi lehine katı kronolojiden ayrılmaktadır.

Bölüm 3, “Irk, Teknoloji ve Tıp”, aşağıdakiler dahil olmak üzere çağdaş araştırma konularını incelemektedir: genetik araştırma, yeni ortaya çıkan hastalıklarla ilgili araştırmalar ve biyoterörizm.

“Bugün Siyahlarla Tıbbi Araştırma” başlıklı sonsözde, en kötü suistimallerin yerini, bireyin tıbbi araştırmalara katılıp katılmayacağını ve ne zaman katılacağını seçme haklarına yönelik daha ince tehditlerle nasıl değiştirdiğini tartışıyorum.

Son olarak, ek, okuyucuları onlara yardımcı olacak çok sayıda yönerge ve düzenlemeye yönlendirir.
klinik deneylerde gezinin.

Araştırma Konuları Neden Hala Önemli?

Tıbbi araştırmalara karşı yüzyıllardır süregelen karşılıklı güvensizlik bugün neden önemlidir? Sömürü amaçlı deneylerin üzücü tarihi, siyahların sağlığının habercisi mi?

Harvard Halk Sağlığı Okulu'nda Sağlık Politikası ve Politik Analiz profesörü olan Robert J. Blendon, "Fransızların şarapta gördüklerini, Amerikalılar sağlık hizmetlerinde görüyor" dedi. Amerikalılar mükemmel sağlığa erişimi ve hatta onu korumanın en pahalı yolunu doğuştan gelen hakları olarak görüyorlar. Amerikalılar sürekli gelişen uzun ömürlülüğün, abartılı beslenmenin ve pahalı yüksek teknoloji müdahaleleri de dahil olmak üzere mükemmel tıbbi bakıma günlük erişimin tadını çıkarıyor. Talep üzerine yapılan CAT taramalarından, bizi tenis kortlarında tutacak yeni kalçalara ve oyunda kalmamızı sağlayacak yeni kalplere kadar, yeni ve deneysel terapiler de dahil olmak üzere en iyi bakımı talep ediyoruz. Giderek marjinal tıbbi kazanımlar için en son pahalı çözümlere olan bağlılığımız, birçok Amerikalı'nın azalan getiri yasasına karşı çıkmasına neden oluyor.

Aynı zamanda, her görüşten tıp uzmanları, Afrikalı Amerikalıların ülkedeki açık ara en sefil sağlık profilini paylaştığı ve Üçüncü Dünya ülkelerininkine benzeyen bir sağlık profilini paylaştığı konusunda hemfikir. Dr. Harold Freedman, Harlem erkeklerinin sağlık durumunun Manhattan'daki komşularından daha çok Bangladeşlilerinkine benzediğini gözlemlediğinde, abartmadı. Diğer etnik grupların bebeklerinin iki katı kadar Afrikalı Amerikalı bebek, ilk doğum günlerinden önce ölüyor. Her yıl beyaz yetişkinlerin bir buçuk katı kadar Afro-Amerikalı yetişkin ölüyor. Siyahlar neredeyse her kanser, AIDS, kalp hastalığı, diyabet, karaciğer hastalığı, bulaşıcı hastalık oranlarına sahipler ve hatta daha yüksek oranda kaza sonucu ölüm, cinayet ve akıl hastalığından muzdaripler. Afrika kökenli Amerikalılar, büyük ölçüde önlenebilir hastalıklardan dolayı genç yaşta ölmeden önce, körlük, ev hapsi gibi çok daha yıkıcı ama aynı derecede önlenebilir hastalık komplikasyonlarından muzdariptir.

Machine Translated by Google
tekerlekli sandalyeler ve düv kaybı. Araştırmalar, Amerikan tıp teknolojisinin lütuflarından pay almak şöyle dursun, Afro-Amerikalıların kalp hastalığı gibi yaşamı tehdit eden durumlar için bile yüksek teknoloji bakımından genellikle yoksun olduklarını göstermeye devam ediyor.

Çokça dile getirilen ırksal sağlık farkı bir boşluk değil, toplu mezardan daha geniş ve daha derin bir uçurum. Bu uçurum, ulusumuzu o kadar dramatik bir şekilde parçaladı ki, iki farklı ülkedeki insanların sağlık profillerini düşünüyormuşuz gibi görünüyor - tıbbi bir apartheid. Araştırmacılar, çoğu varsayılan biyolojik dimorfizmlere, özellikle de genetik farklılıklara odaklanan bu tıbbi bölünme için bir dizi teori önerdiler.

Ancak bu utanç verici tıbbi apartheid'i incelerken, önemli bir neden genellikle ihmal edilir: Afrikalı Amerikalılarla etik açıdan kusurlu tıbbi deneylerin tarihi. Bu tür araştırmalar, ulusumuzun ırksal sağlık uçurumunu sürdürmeye yardımcı olan tıp korkusunun oluşmasında çok önemli bir rol oynamıştır. Tarihsel olarak, Afrikalı Amerikalılar, diğer etnik gruplardan çok daha yüksek bir oranda sömürücü, istismarcı, istemsiz deneylere maruz kaldılar. Bu nedenle, tıbbi araştırma ve kurumların artan Afrikalı Amerikalı ihtiyatlılığı durumsal bir aşırı uyanıklığı yansıtsa da, bu ne temelsiz bir zarar korkusu ne de hayali zarar korkusu değildir. Tıbbi araştırmalara katılmaktan çekinen siyahlara genellikle “paranoyak” bir etiket yapıştırılır. Ancak, sadece paranoyak bir yanlış adlandırma değil, aynı zamanda tehlikeli bir yanlış anlaşılmanın simgesidir. Bu nedenle, tıp uzmanları ve kurumlarının Afrika kökenli Amerikalı korkularına, Yunanca iatros (“şifacı”) ve fobi (“korku”) sözcüklerinden türetilen iyatrofobi adını veriyorum . Siyah iatrofobi, tıp korkusudur.

Tıp etiğinin ve tıp politikasının rolünü araştıranlar bile, bu isteksizliği yaratan tarihi anlamadan, çokça eleştirilen Afrikalı Amerikalıların tıbbi araştırmalara karşı isteksizliğini incelemeye ve analiz etmeye çalışıyorlar. Irksal sağlık farkının tarihsel nedeni, yalnızca kabaca ve gelişigüzel bir şekilde incelendi ve genellikle, sanki sorunlu tıbbi deneylerin tek örneğiymiş gibi, Tuskegee Frengi Çalışmasına verilen ani tepkilere indirgendi. Ancak tıbbi araştırmalarla bağlantılı birçok tarihi olay siyah Amerikalıları rahatsız etti ve sağlık arama davranışlarını etkiledi. Bu tarihsel sessizlik ciddi bir ihmaldir, çünkü ilgili tıbbi bakımın tarihini anlamadan Afro-Amerikan sağlığını iyileştirmeye çalışmak, kapsamlı bir tıbbi geçmişi ortaya çıkarmadan bir hastayı tedavi etmeye çalışmak gibidir: tehlikeli ve muhtemelen beyhude bir yaklaşım.

Messenger'ı öldür

Aslında, bazı iyi niyetli insanlar, ilk elden keşfettiğim gibi, Afrikalı Amerikalılarla ilgili sorunlu araştırmaların herhangi bir analizini büyük bir sürprizle sansürlemek istiyorlar. ABD'deki bir tıp fakültesinden bir profesör, yazdığım kitapla ilgili her şeyi duymak istediğini söyleyerek beni ofisine çağırdığında çok mutlu oldum. Bir sandalyeye yerleşerek, hevesle çalışmamı anlatmaya başladım, ancak daha ilk cümleyi tamamlamadan sözüm kesildi. Koltuğunda dimdik durarak, şiddetle bana bu kitabın konusunun tabu olduğunu bildirdi. "Yaptığın korkunç bir şey. Afrikalı Amerikalıları tıbbi araştırmalardan ve doktorlardan korkutacaksınız! Bu kitabı yazamazsın!” Bana dik dik bakarken yüzü öfkeyle buruştu, kanla kaplandı ve nefesi hızlandı. Bir anlığına sessizliğe gömüldüm, çünkü hiçbir şey beni onun tepkisine hazırlamamıştı. Nihayet,

Machine Translated by Google
Bu ülkede konuşma özgürlüğü ve akademik özgürlük kutsaldır. Ayrıca, tartışmaları ve müfredatı konuyla ilgi veya uzmanlık göstermeyen beyaz bir akademisyenin, deneyimli bir Afrikalı Amerikalı tıp yazarı olan bana, Afrikalı Amerikalılarla sağlık iletişimi hakkında ders vermesine de biraz şaşırdım.

Tuskegee Frengi Çalışması'ndan önce, kesinlikle antebellum geçmişte değil, Afrikalı Amerikalıları kullanan hiçbir tıbbi araştırma olmadığını bana bildirmeye devam etti ve ona bunu nasıl bildiğini sorduğumda, "Var olduğunu kanıtlayabilir misin?" diye karşı çıktı.

Basitçe "Evet" yanıtını verdiğimde, beceriksiz bir sorgulamayı ağzından kaçırdı ve konuyla ilgili hiçbir şey bilmediğini gösteren bir dizi soru yöneltti. Çalışmamın iyi araştırıldığını ve ilginç bir soruyu gündeme getirdiğini söyledim: Afrikalı Amerikalıları sağlık hizmetlerine ve tıbbi araştırmalara karşı temkinli yapan gerçekten benim işim miydi? Yoksa suistimallerini kaydetmeyi önerdiğim kişilerin çalışmaları bunu zaten başarmış mıydı? Cevap çok açıktı: Yıllarca tıbbi sosyal hizmet uzmanı, tıp gazetecisi ve araştırmacı olarak siyah Amerikalıların bana veya bir başkasına tıp korkusu aşılamak için ihtiyaç duymadığını biliyordum. Tıp tarihi ve uygulamaları bunu çok uzun zaman önce yapmıştı.
Tıbbi Apartheid , bunun nasıl ve neden olduğunu -en sonunda ve mümkün olduğu kadar eksiksiz olarak- belgeleme girişimimdir.

Machine Translated by Google

PART 1
A TROUBLING TRADITION

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1

GÜNEY RAHATSIZLIĞI

Plantasyonda Tıbbi Sömürü

> Celia'nın yaklaşık dört aylık çocuğu geçen Cumartesi 12'sinde öldü. Bu, bu yıl kaybettiğim iki zenci ve üç at.
>
> —DAVID GAVIN, 1855

Gezici bir Mormon doktoru olan Frederick Gardiner, seyahat anılarının arasında Washington DC'deki on dokuzuncu yüzyıl köle pazarlarına dair bir izlenim bıraktı:

> Neredeyse tamamı Köle olan çok sayıda Zenci var. Ve farklı Sokaklarda, Kölelerin satışı veya satın alınması için Mart veya mağaza olarak işgal edilen büyük salonlar var.... Ben Gravier Caddesi'ndeki bu yerlerden birine bakarken, İki Beyefendi geldi, Birini Salonda Gördüm, o genç bir Ekici ve çocuklarına bakmak için bir kız ya da her ne görev olursa olsun bir kız almaya geldi. ona empoze etmeyi uygun görebilir. Diğer kişi ise, kendisini muayene etmesi için yanında getirdiği bir Doktor'dur. Temsilci veya Satıcı ile birlikte sıranın önünden geçerler. Onlar ilerlerken, biri ayağa kalkmaya çağrılır, sonra diğeri pasif bir inceleme yapılırken. Sonunda, 16 yaşlarında görünen ve oldukça yakışıklı olan parlak bir melez keşfeder. Özel bir odaya götürülür ve burada çırılçıplak soyulur ve Dr. tarafından vücudunun her yeri dikkatli bir şekilde muayene edilir ve kendisi tarafından sağlam olduğu söylenir. Daha sonra para ödenir ve yeni sahibine devredilir.... Üstatların onları çok acımasızca dövdüğünü ve kırbaçladığını duydum. Ama ben böyle bir şey görmedim ve bunun çok sık meydana geldiğine inanmıyorum.

> Güneyliler için bir sınıf olarak, herhangi bir ülkede bulunabileceği gibi, asil fikirli iyi kalpli insanlardır.... Üstelik Kölelerine vahşice davranmak kendi çıkarlarına aykırı olurdu.
> Hiçbir ekici, hasta zencilerin ellerinde olmasını istemezdi. Benim yargıma göre, deneyimimin uzadığı kadarıyla, bir sınıf olarak Zencilere, Avrupa ülkelerinin emekçi sınıflarından çok daha insanca davranıldığına ve ilgilenildiğine inanıyorum.

Machine Translated by Google

Kölelik, tıp bilimi olmadan var olamazdı ve kesinlikle devam edemezdi. Bununla birlikte, doktorlar hem ekonomik güvenlik hem de Amerikan tıbbi araştırmalarını besleyen köleleştirilmiş “klinik materyal” ve doktorların profesyonel ilerlemesini destekleyen tıp eğitimi için köleliğe de bağımlıydılar. Gardiner'in skeci, tıbbın köleleştirmedeki bütünleyici rolünü öne sürüyor ve temel bir inancı tekrarlıyor: "hiçbir çiftçi hasta zencilerin eline geçmesini istemediği için" köle sahiplerinin ve doktorların kölenin sağlığını korumakla aynı çıkarları paylaştığını.
Ancak kölelik için tıp gerekli olsa da, kölelerin sağlığına yönelik görünürdeki ilgi göründüğü gibi değildi. Aksine, kölenin tıbbi çıkarları, genellikle sahibinin ve Amerikalı doktorların çıkarlarına taban tabana zıttı. İlk andan itibaren, Afrikalı Amerikalılar ve doktorları arasında düşmanlık hüküm sürdü.

Afrikalı yerleşimcilerin on yedinci yüzyılda Kuzey Amerika'ya gelişiyle on dokuzuncu yüzyılın sonu arasında, köle ve doktor tanınmayacak kadar ilkel bir tıp dünyasını paylaştılar.
Pek çok hastalığın mikrobiyal doğasını ortaya çıkaran ve hastalık tedavilerinin ilk büyük dalgalarına yol açan “mikrop teorisi” gelecekte hala iyi durumdaydı: Bakteri, virüs ve mantar gibi patojenler henüz bilinmiyordu. On sekizinci yüzyıla kadar yaygın hastalıklar için neredeyse hiçbir etkili tedavi mevcut değildi. 1830'ların sonlarına kadar, etkili anestezi eksikliği, birkaç yaygın cerrahi prosedürü korkunç derecede acı verici ve diğerlerini imkansız hale getirdi.

On yedinci ve on dokuzuncu yüzyıllar arasında Amerika Birleşik Devletleri'ndeki tıp, dar bir hastalık anlayışını ve tıp pratisyenlerinin oldukça üstünkörü bir eğitimini yansıtıyordu.
Halk sağlığı kurumları azdı, zayıftı ve geçiciydi, sarıhumma veya çiçek hastalığı salgınlarıyla bir an için yükseliyor ve kriz çözüldükten sonra ihmalden azalıyordu. En basit halk sağlığı önlemleri bile -el yıkama ve antiseptik teknikler, temiz su, ses, patojen içermeyen barınma, bozulmamış gıda temini, kanalizasyon yönetimi ve nicel hastalık raporlaması- bile gelecekteydi. Sadece birkaç etkili hastalık tedavisi olduğu ve antibiyotik olmadığı için sarı humma, sıtma, tüberküloz ve diğer bulaşıcı hastalık salgınları sıklıkla kontrolsüz bir şekilde şiddetlendi. 1700'lerin başlarında bu, İngiltere'deki ve Avrupa'nın geri kalanındaki durumu yansıtıyordu, ancak Kıtadaki tıp, Atlantik'i geçmek için çok yavaş olmasına rağmen, modernleştirici değişikliklere uğramaya başladı.
Avrupa halk sağlığı önlemlerini ve yaygın aşılama, bilimsel tıp eğitimi ve hastanelerin yükselişi gibi tıbbi gelişmeleri benimsemeye başladı, ancak özellikle ada Güneyinde Amerika'nın ilerlemesi geride kaldı.

Bu bölümün gelişmekte olan Amerikan tıbbının övülmeyen précis'inin amacı, onu ilkelliği nedeniyle kınamak değil, siyahların tıbbi bakıma karşı tarihsel isteksizliğini bağlam içine koymaktır, çünkü çoğu antebellum siyahı güney tıbbına tabi tutulmuştur.

Güney, özellikle sağlıksız bir bölgeydi ve çoğunluğu 1865'e kadar köleleştirilmiş olan Amerikan siyahlarının yüzde 90'ına ev sahipliği yapıyordu. İlk siyahlar 1619'da kolonilere geldi ve 1700'de sadece 20.000 siyah vardı. Ancak köle ticareti geliştikçe, her yıl 20.000 siyah daha geldi. Taşınan kölelerin yüzde 30'u Orta Çağ'ın kabusunda ölmüş olsa da

Machine Translated by Google

Geçit, siyahların ABD nüfusunun yüzde 20'sini oluşturduğu 1776'da Amerika Birleşik Devletleri'nde 550.000 mal kölesi vardı. 1807 yılına gelindiğinde, ülke genelinde köle ithalatı yasal olarak yasaklanmıştı ve 1860 yılına gelindiğinde, ülkenin dört milyon köleleştirilmiş siyahı bugün dört milyar dolara eşdeğer bir değere sahipti. Bazı eyaletlerde, siyah nüfus tamamen kölelerden oluşuyordu: Örneğin Alabama, özgür siyahların varlığını yasakladı.

Kuzey Amerika, Avrupa ve Afrika'nın patojenleri olan ölümcül üçlü birleşim tarafından ziyaret edilen Güney, Amerikan tıbbi deneyiminin en dip noktasıydı. Bu kutsal olmayan üçlü, kancalı kurt, sıtma türleri ve sarı humma gibi, daha soğuk Kuzey'de gelişemeyen patojenlere yıl boyunca açık olan subtropikal bir iklim tarafından kuluçkaya yatırılan şaşırtıcı bir dizi tanıdık olmayan bulaşıcı hastalık üretti. Bilinen Avrupa hastalıkları bile, sıcak, bataklık iklimin, kötü sağlık koşullarının ve halk sağlığı boşluğunun kışkırtmasıyla, tuhaf biçimde öldürücü biçimlerde yeniden alevlendi. Güney, oldukça görünür bir varlıklı sınıfa ev sahipliği yapsa da, bölgenin göreli yoksulluğu, tıbbi bakım kıtlığına ve bir dizi tanınmayan beslenme yetersizliği hastalığına yol açtı. Kölelik de öyleydi.

Önemli ölçüde yanlış anlaşılan bir dizi hastalık etiyolojisi, öldürmek veya iyileştirmek için hesaplanan kahramanca ilaçların benimsenmesine yol açtı. On sekizinci yüzyıl boyunca, Batı tıbbı yalnızca yanlış bilgilendirilmekle kalmadı, aynı zamanda tehlikeli biçimde de bilgilendirildi. Dönemin kostik ilaçları genellikle arsenik veya müshil olarak kullanılan bir civa ve klor bileşiği olan kalomel gibi metabolik zehirler içeriyordu.[3] Diğer birçok ilaç, afyon alkaloidleri, afyon ve morfin ve ayrıca kokain türevleri gibi olmak üzere cıva ve bağımlılık yapan Çizelge II narkotikleri gibi oldukça toksik maddeler içeriyordu. Bu ilaçlar bağımlı hale geldi, hastalandı veya doğrudan öldürdü.[4] Bu ilaçlar, ayrıca, yabancı yabancı maddelerin tetiklenen ilerleyici akciğer hasarını tetikleyebilirler. Bu noktada hiçbir çalışma yapılmamış gibi görünüyor, ancak bu tür akciğer yaralanmaları, kölelerin solunum hastalığından daha yüksek ölüm oranını açıklamaya yardımcı olmuş olabilir.

Kusma isteği günlük bir olaydı çünkü bu dönemde tıbbi tekniklerin ortak paydası vücut sıvılarının şiddetli bir şekilde salınmasıydı. Bol kanama, kabarma ve indüksiyon
Şiddetli diyare standart tedavilerdi. Kalomel veya jalap gibi sert laksatifler veya “taslaklar”, vücuttan besinleri,[5] suyu ve elektrolitleri sızdıran bol miktarda ishale neden oldu. Ayrıca antibiyotiklerle mücadele edilmeyen enfeksiyona açık ağrılı yatak yaralarını da davet ettiler. Bu kaba terapiler sadece nahoş değil, aynı zamanda hasta insanları ve hatta güçlü ve sağlıklı insanları zayıflatıyordu.
Örneğin arsenik, yalnızca amaçlanan kusma ve ishali değil, aynı zamanda bayılma, kalp hastalığı, sinir sistemi bozuklukları, kangren ve Merkür'ün çok ciddi etkileri dahil olmak üzere çok çeşitli başka sorunları da üretti.
[6] kanser. – eksiklikler, saç ve diş kaybı, böbrek ve kalp hastalığı, akciğer hasarı ve solunum sıkıntısı. Merkür plasenta bariyerini geçti ve anne sütünde yoğunlaştı, yüksek siyah bebek ölüm ve doğum kusur oranlarına katkıda bulundu .

–

Bu tür bakanlıklar genellikle ölümcüldü. George Washington'un 1799'da, güçsüz düşmüş eski başkanın karşılayamayacağı bol miktarda kan dökülmesiyle hızlanan ölümü, on sekizinci yüzyıl tıbbının yanlış yönlendirilmiş kahramanlıklarıyla işini bitiren bir hastanın belki de en iyi bilinen örneğidir. Bununla birlikte, köle sahibi sınıfın beyazları, başlangıçta daha iyi sağlığa, daha iyi beslenmeye ve çevreye daha az maruz kalma

Machine Translated by Google
köleleştirilmiş siyahlardan daha patojenler ve parazitler. Köle sahipleri aşırı çalışma ve maruziyetten zarar görmediler, bu yüzden kan dökmenin zorluklarına kölelerden daha dayanıklıydılar. Bunu sezen birçok doktor ve bilim adamı, köleler için kan akıtmaktan vazgeçti. Devlet adamı ve amatör hekim-bilim adamı Thomas Jefferson, "Asla bir zenci kanamasın" diye net bir şekilde yazdı. [8] Ancak günlük uygulamalarında doktorlar dinlemedi. Dr. Lunsford Yandell şöyle yazdı: “16 Mart 1833'te güneş doğmadan önce bir zenci kadını ziyarete çağrıldım. On iki ons kanını aldım... Şiddetli bir kasılma geçirdiğinde yaklaşık on beş dakika bekledim.” 9 Hacamat (ısıtılmış cam kavanozların, derinin yüzeyine ya da ciltteki bir kesi yoluyla kanı yukarı doğru çeken kısmi bir vakum oluşturmak için kullanılması) ve trefinasyon (kafatasındaki terapötik deliklerin terapötik olarak delinmesi) gibi teknikler, şımartılmak için riskliydi. nispeten sağlıklı ortamlarda yaşayan iyi beslenmiş yetişkinler. Ancak hasta, yetersiz beslenmiş ve bitkin köleler ve anemi veya susuzluğa yenik düşme riski daha yüksek olan çocukları için ölümcül ilgilerdi.

Köleleştirilmiş Afrikalı Amerikalılar, kışın soğuğu ve yaz sıcağını kabul eden kötü inşa edilmiş köle barakalar sayesinde solunum yolu enfeksiyonlarına karşı beyazlardan daha savunmasızdı. Kölelerin bağışıklık sistemleri, çeşitli pnömonilere ve tüberküloza neden olan mikroplara aşina değildi veya bu mikroplara aşina değildi. Paraziter enfeksiyonlar ve kötü beslenme de siyahların immünolojik titizliğini zayıflattı. Antibiyotikler ve steril teknikten önce, cerrahi genellikle ölümcül bir olaydı. Bakteri ve enfeksiyon arasındaki bağlantıdan habersiz olan cerrahlar, “köle hastaneleri” olarak hizmet veren barakalar gibi pis ortamlarda sokak kıyafetleriyle ve kirli ellerle ameliyat yapıyorlardı. Küçük kesikler veya yaralanmalar bile korkutucu bir hızla yaşamı tehdit eden enfeksiyonlara yol açabilir.

On sekizinci ve on dokuzuncu yüzyılın başlarındaki güney tıbbı doğası gereği sert, etkisiz ve deneyseldi. Doktorların anıları, tıp dergileri ve yetiştiricilerin kayıtlarının tümü, köleleştirilmiş siyah Amerikalıların, günlük pratikte ilaçlarda, dozajlarda ve hatta spontan cerrahi deneylerde tehlikeli derecede geçici deneyleri destekleyen bu kaba ampirik uygulamaların en kötü suistimallerini üstlendiğini ortaya koyuyor. köleler arasında.

Doktorlar, Afro-Amerikan bedenlerinin sömürülmesinde aktif katılımcılardı. Kayıtlar, kölelerin hem tıbbi olarak ihmal edildiğini hem de güçsüz ve yasal olarak görünmez oldukları için istismara uğradıklarını ortaya koyuyor; mahkemeler, köleleştirilmişlerin güvenlik ve sağlık haklarıyla neredeyse tamamen ilgisizdi. 10 Bir işverenin köleyi sağlıklı ve güvende tutma dürtüsünün çoğunu ortadan kaldırarak, daha fazla tehlike altındaki köleleştirilmiş işçileri dışarı köle kiralama uygulaması. Bazı insancıl plantasyon sahipleri daha az riskli çalışma alanlarını seçmeye özen gösterdiler, ancak bazı madencilik, tütün üretimi, pirinç çiftçiliği ve çoğu plantasyon işinde büyük bir köle ölümü veya sakatlık tehlikesi vardı. Bu ortamlarda, kölenin olası ölümü, sahibinin ticari hesaplarının bir parçası haline geldi.

Siyahlar için uğursuz bir şekilde, köleleştirilmiş işçiler değil, mülk sahipleri, güvenliği belirledi ve ne zaman ve ne tür bir bakımın verileceğine karar vererek tıbbi bakımı paylaştı. Profesyonel ilgi pahalı olduğu için, çoğu mal sahibi, köleleri genellikle son çare olarak gören doktorları çağırmadan önce, kendi kölelerine mümkün olduğunca uzun süre doz verdi. Klinik notlarda, tıp dergilerinde ve hatıralarda, doktorlar, ekicilerin masraftan tasarruf etmek için daha ucuz gözetmen, köle ve metres bakanlıklarına güvenme eğilimlerini sürekli olarak kınadılar. Doktorların kayıtları da

Machine Translated by Google

köleleştirilmiş işçilerini tutukluğu koşullardan duyduğu tiksintiyi dile getirdi. Tarihçi Richard Shryock 1936'da şu gözlemde bulundu: "Bütün eleştirmenler arasında, Güneyli doktor belki de kölelerin fiziksel ve ahlaki muamelesini rapor edecek en iyi konumdaydı. Bazen yaptığı gibi, Zencilerin aşırı çalıştırıldığını ve yetersiz beslendiğini söylediğinde, kölelik karşıtı önyargıdan şüphelenilemezdi.

onu işe alan ekicinin arkadaşı. Nitekim genellikle kurumu onaylıyordu." [11]

Yetiştiricilerin kendi kayıtları ve köle anlatıları, doktorların, yetiştiricilerin profesyonel tıbbi bakım hizmetini yalnızca kölenin hayatını kurtarmak için gerekli gördüklerinde - genellikle çok geç - sağladıklarına dair şikayetlerini doğrulamakta

Sahipler ayrıca rutin olarak hasta siyahları temaruz yapmakla suçlayarak tıbbi bakıma erişimi kısıtladı.

Köle anlatıları ve yetiştiricilerin kayıtları, hasta bir köleyle karşı karşıya kalan bir mal sahibinin, hastalığın sahte olduğuna inandığını ortaya koyuyor. Sharla Fett , mükemmel ve incelikli tarihinde, Working Cures: Healing Health and Power on Southern Slave Plantations'da, 1859'da köle sahibi William Massie'nin seksen yaşındaki kölesi "Patty"nin "Benden" öldüğünü nasıl kırgın bir şekilde kaydettiğini anlatıyor. hangi hastalık bilmiyorum... Yaklaşık bir yıldır hasta olduğunu söylüyor ve her zaman hastaymış gibi davranıyordu." Hiçbir doktor araştırmak için çağrılmadı ve Patty'nin ölümü bile onu temaruz suçlamalarından temize çıkarmadı.

[12] Zayıflamış Patty artık tarlalarda ya da bir "yetiştirici" olarak değerli değildi, bu yüzden hastalığının doğası önemsizdi.

Sahipler, kölelerin temaruz yapıp yapmadığını söylemeleri için doktorlara güveniyorlardı, ancak doktorlar tarafsız değildi. Köleleştirilmiş bir adam için istişare için çağrılan Dr. WH Taylor, değerlendirmesinin önüne "simülatörün kendi ırkının bir özelliği olduğunu hatırlamak" ifadesiyle başladı. sağlıklı olsun ya da olmasın siyahileri tarlalara geri döndürmek [13] Doktorlar ve sahipleri için hesaplanan tıbbi hileleri ve teknikleri paylaştıkları makaleler yazdılar. Dr. ML McLoud, yüksek lisans tezini kölelerin hileli hastalıkları üzerine bile yazdı.

[14] Genellikle kokulu tuzlar olarak kullanılan aşındırıcı beyaz bir toz olan aşırı dozda amonyum karbonatı, epileptik nöbet geçiren bir köleye verildiği bildirildi. [15] Yazgeçmiş diğer birçok doktor gibi McLoud da köle [16] bu tür örtülü tıbbi şiddeti savunmaya başladı. Ancak ustalar, şüphelenilen temaruz veya uzun süreli hastalığa da açık bir tacizle yanıt verdiler. Thomas Chaplin, ekici günlüğüne, "Mary bugün [hasta evinden] çıktı ya da daha doğrusu kırbaçlandı" diye yazdı. Sahipler ve doktorlar, şakacı bir şekilde köleler için "izci" olarak kullanılan şiddetli bir şekilde bir kadın, " onu belaya sokmak için inek derisi ya da ceviz ağacı şalteri ile tedavi edildi" [vurgu eklenmiştir]; diğer doktorlar, bir sahibinin "9 damla ham deri özü" veya "hikori yağı" uygulamasını tavsiye etti.

[17] hasta bir kölenin sırtına.

Yine de, köle anlatıları zaman zaman sempatik bir beyaz doktorun nezaketinden bahseder. 1930'larda eski Teksaslı köle Wes Brady, WPA görüşmecilerine "Bizimle ilgilenen yaşlı beyaz Doktor'un onların işten çıkmalarına nasıl yardımcı olduğunu söyledi. Biraz un, yemek ve su aldı ve haplar yaptı." Doktor daha sonra efendiye kölenin çalışamayacak kadar hasta olduğunu söyledi. "Bazen üç dört gün yatakta kaldılar, un hapları aldılar."

[18]

Ancak çoğu doktor, köle sahiplerinin ekonomik ve politik çıkarlarını paylaştı ve onların gerçek müşterileri olan yetiştiricilerle, vücutlarını işgal ederek köleleri boyun eğdirmek için komplo kurdu. Eski köle Martha

Machine Translated by Google
Griffith Browne, Dr. Mardy'nin bazen efendisi tarafından çağrılan nazik karısının "köleliğe inanmadığını, ancak Güney'in 'tuhaf kurumu' aleyhinde konuşmaya cesaret edemediğini hatırlattı. Doktorun muayenehanesine zarar verir, dikkatli olması gereken bir konu." 19

Kölelerin ebediyen temaruz yaptığına olan inanç, bilimsel ırkçılığın yalnızca bir ilkesiydi; Afrika kökenli insanların bedenleri ve zihinleri hakkında çoğunlukla övünmeyen inançlardan oluşan geniş bir kitle. Bu inançlar araştırma bulguları olarak sunuldu, bilimsel teoriler tarafından açıklandı ve köleleştirme kurumuna sempati duyan veya aktif olarak bundan yararlanan beyazlar tarafından ilan edildi, bu nedenle, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bilimsel ırkçılık kölelik için tıbbi ve bilimsel gerekçeler sağladı. Güneyli bilim adamları, siyahları otorite ile tek başlarına analiz edebileceklerini iddia ettiler - sonuçta siyahlarla yakın yaşadılar, onları incelediler ve tıbbi ve entelektüel özelliklerini anladılar.
Kuzeyli bilim adamları, doğrudan köle köleliğine dayanmayan kuzey ekonomisi için daha az önemli oldukları için Afrikalı Amerikalıları incelememe eğilimindeydiler.

Kölelerin bakımı ve tedavisi, güney tıbbi bölgeciliğinin önemli bir yönüydü ve "Zenci tıbbına" dikkat edilmemesi, kuzey ve güney tıp fakülteleri arasında giderek daha sert bir çekişme kaynağı haline geldi. Sonuç olarak, güneyliler tıp öğrencilerini Kuzey'deki okullardan kaçınmaya çağırdılar ve İç Savaş arifesinde gerilim tırmandığında, kuzey tıp okullarının güneyli öğrencileri toplu halde güneye dönmek için oy kullandıkları mitingler düzenlediler. Yalnızca Philadelphia'da, iki yüz güneyli tıp öğrencisi Jefferson Koleji'nden ve bir yüz kişi de Pennsylvania Üniversitesi'nden tek bir 1859-1860 akademik yılında çekildi.

20

Eşsiz uzmanlık iddialarına rağmen, güneyli doktorların siyah sağlığı konusunda yürüttükleri kalitesiz araştırmalar, siyahların biyolojik doğası hakkında denenmemiş bir mitoloji çekirdeğinden oluşuyordu. Siyahların görünümüne karşı olumsuz içgüdüsel tepkiler, tarihi yazılar, antik çağlardan gelen ırksal tanımlamalar, doğa bilimcilerinin sonsuz ve büyük ölçüde kurgusal "ırksal" özellikler katalogları ve İncil yorumlarının tümü, siyahlarla ilgili "bilimsel" ve tıbbi teoriler için bir çerçeve sağladı. Kölelerin kötü sağlığına kurbanı suçlama yaklaşımı da öyle. Bilimsel ırkçının vurgusu gerçeğe dayalı teoriler, mantıksal metodolojiler, deneysel veriler, kontrol grupları ve tekrarlama yoluyla doğrulama değildi. Ne varsayımları gerçek olarak kabul etmeye karşı kontroller vardı ne de kafa karıştırıcı sosyal faktörler için herhangi bir test. Etnosentrik önyargıyı ortadan kaldırmak için kesinlikle bir hüküm yoktu - bu "bilim" etnosentrik önyargının somutlaşmış haliydi. Bu bilim aynı zamanda kritik bir politik amaca da hizmet etti, çünkü köleleştirme için biyolojik ve etik bir gerekçe sağladı. Tarihsel belgeler, Afrikalı Amerikalıların bu tehlikeli tıbbi gündemi fark ettiklerini ve ellerinden geldiğince direndiklerini ortaya koyuyor. Bu nedenle, tıbbi istismar, birçok siyah Amerikalının bugüne kadar Amerikan tıp kurumuna karşı beslediği korku ve nefret olan iyatrofobiyi besledi.

Bilimsel ırkçılığın hizmetinde derlenmiş bir Amerikan tıp literatürü tefsiri bu kitabın kapsamı dışındadır ve başka bir yerde maharetle tamamlanmıştır. 21 Bununla birlikte, en uygun inançların bir tanımı, siyahların tıbbi olarak istismar edildiği ve Amerikan tıbbının ilkelerine ve uygulamalarına karşı dikkatli olmayı öğrendikleri atmosferi aydınlatmaya yardımcı olacaktır.

Irk bilimi her zaman mantık ve kültürün bir karışımı olmuştur. Irkın kendisinin doğası

Machine Translated by Google
bilimsel tıbbi düşüncenin önemli ama belirsiz ve değişken bir yönü. MS 160 gibi erken bir tarihte , Romalı doktor Galen (129–c. 199), Afrikalı erkekleri aşırı büyük cinsel organlara ve düşük zekaya sahip olarak tanımladı, ancak on yedinci yüzyıla kadar ırkın değişen anlamı yalnızca ulusları ve aileleri kapsıyordu. Tekil olarak ırk , “insan ırkı”nda olduğu gibi, tüm insanlığı da ifade ediyordu.

Biyolojik olarak farklı insan türlerini belirtmek için ırk teriminin kullanılması , ancak hayvan ıslahı çalışmalarının hayvan alt türleri ve istenen özellikleri teşvik etmek için hayvanları yetiştirme olasılığı hakkında yüksek farkındalığın artmasına yol açtığı on sekizinci yüzyılda gelişti. Bu dönemin, erkeklerin biyolojik farklılıklarının ekonomik açıdan önemli hale geldiği köle ticaretinin büyümesiyle aynı zamana denk gelmesi tesadüf değil. Farklı insan gruplarını inceleyenlere etnolog deniyordu ve antropologların öncüleriydi. Etnologlar, doğa bilimlerinin sınıflandırma ve sınıflandırma yöntemlerini taksonomi adı verilen insanı incelemeye uygulamışlardır. Irkın anlamı , insanın alt gruplarını içermeye başladıktan sonra bile , birkaç anlamı vardı. Irklar derken bazıları, farklı köpek türlerine benzer şekilde insanın biyolojik alt türleri anlamına geliyordu . Örneğin, taksonomistlerin en ünlüsü olan İsveçli doğa bilimci Carl von Linné—Carolus Linnaeus, Afrikalıları (ve buna bağlı olarak ABD siyahlarını) Homo afer olarak sınıflandırdı ve siyah erkeklerin farklı evrimsel ataları olduğunu ve ayrı bir evrimsel yol boyunca evrimleştiklerini teorize etti. beyaz adamlardan. 1735'te, Systema naturae'nin ilk baskısı, Homo sapiens americanus alt türlerini , Yerli Amerikalılar için "batıl inanç tarafından yönetilen" Homo sapiens asiaticus, "ritüel tarafından yönetildiğine" inandığı Asyalılar ve Homo sapiens europaeus için de belirledi. “Zeka tarafından yönetilen” beyazlar için. Ancak Linnaeus'un sisteminde Homo sapiens afer “kapris tarafından yönetiliyordu”. Irk kelimesinin Homo sapiens'in biyolojik olarak farklı bir alt kümesi anlamında bu kullanımı, 1749'da, tıp ve doğa tarihine önemli katkılarda bulunan zengin bir Fransız entelektüel olan Georges-Louis Leclerc, comte de Buffon tarafından popülerleştirildi. Buffon, özellikle maymunlar ve insanlar arasındaki benzerliğin ortak bir ataya işaret ettiğini teorileştirdi.[22]

Diğer teorisyenler için ırk , siyahlar ve beyazlar için farklı kökenlerin yanı sıra farklı özelliklere sahip tamamen farklı insan türlerini belirtti. Bu teoriye inananlar çokgencilerdi. Yine de diğerleri, beyazların ve siyahların ortak bir ata maymunu ve tek bir türü paylaştığına inanıyordu. Bunlar monogenistlerdi. Çoğu monogenist, beyazların ve siyahların başlangıçta ve doğal olarak eşit olduğuna, ancak siyahların kendilerini daha aşağı hale getiren çevresel ve sosyal baskılardan acı çektiklerine inanıyordu. Diğer monogenistler, siyahların yetki devrinin kalıcı bir aşağılık getirdiğine inanıyorlardı, ancak yine de beyazlarla bir tür tanımını paylaştılar.

On yedinci yüzyıl boyunca ve on sekizinci yüzyılın başlarına kadar, bilimsel ırkçılık teorileri bilimin yanı sıra İncil tarafından da bilgilendirildi. Örneğin, monogenez, her ırktan insanın İncil'deki Adem ve Havva'dan geldiğini savundu. Yavaş yavaş, siyahlar koyu ten, yünlü saç ve Afrika ikliminin dikte ettiği prognatik özellikler gibi farklı özellikler edindiler. Siyahların özelliklerinin iklim tarafından belirlendiği fikri zaten yaygındı. Örneğin Shakespeare'in Kleopatra'sı "Phoebus'un aşk öpücükleriyle yanmış" olarak tanımlanır. Monogenistler, siyahların özelliklerinin beyaz adamınkinden daha düşük olduğuna inanıyorlardı, ancak aynı zamanda dövülebilir olduklarına ve siyahların Kafkasyalıları “yakalayabileceğine” inanıyorlardı.

Machine Translated by Google

Ama sonunda, dövülebilir olduğu kanıtlanan bilimsel inançlardı ve 1830'ların sonlarında, köleliğin kaldırılmasının politik gerçekliğine uyum sağlamaya eğildiler. Siyah ve beyaz kölelik karşıtları, dünya ve iç kamuoyunu köleliğe karşı insanlık dışı, adaletsiz ve Hıristiyan olmayan ve kölelik yanlısı doktor-bilim adamları Josiah Clark Nott, Samuel George Morton, Louis Agassiz ve George Robins Gliddon gibi liderler olarak döndürüyorlardı. Amerikan etnoloji okulu savunmaya geçti. Köleleştirilmiş siyahlar[23] değişmez bir şekilde aşağılanmış ve ederek yanıt verdiler: Hiçbir eğitim, öğretim veya iyi muamele onu beyaz bir adamla eşit yapamazdı.

Poligenistlere göre, siyahlar fiziksel olarak daha aşağıydı ve yalancı, temaruz yapan, aşırı cinsel ve tembeldi. On sekizinci yüzyılın ilk yıllarında, siyahlar çoğunlukla hayvanlarla karşılaştırıldı. Yüzyılın sonlarında, Avrupalı çocuklarla karşılaştırmalar hüküm sürdü - asla büyüyemeyen çocuklar ve köle, kara yüzlü Peter Pan oldu. Yetişkin yargısının sözde eksikliği, siyahları kendilerine bakamaz hale getirdi ve kölelik için başka bir gerekçe verdi.

Irkçılık ve ırkçılık arasındaki karışık ayrımların izini sürmek de önemlidir . Irkçılar doğuştan gelen, genellikle değişmez bir aşağılığa inanırlar, ancak ırkçılık kafa karıştırıcı bir etikettir çünkü çok farklı inançlara sahip insanlara uygulanır. Terim, ırkın veya ten renginin doğuştan gelen niteliklere işaret ettiğine, ancak söz konusu niteliklerin ne olumsuz ne de aşağı düzeyde farklı olduğuna inanan bir kişiyi ifade edebilir.
[24] Ancak ırkçılık , siyahların farklı özelliklerini ve niteliklerini üstün olarak yorumlayan kişi anlamına da gelebilir. Irkçı kelimesi son zamanlarda, siyahların servetini desteklemek için olumlu eylemler gibi uzun süredir devam eden ırksal yanlışları düzeltmek için yapılan eylemleri tanımlamak için kullanılmıştır. Öte yandan, ırkçılık, İngiltere'de uzun süredir kullanıldığı ve ırkçı nefret grupları tarafından ırkçılığın bir örtmecesi olarak benimsendiği için , ırkçı kelimesinin eş anlamlısı[25] da olabilir .

Bu anlam karmaşasının bir sonucu olarak, bir zamanlar kullanışlı olan bir terim, birçok çelişkili anlamı nedeniyle değersiz hale getirilmiştir. Garip ve solgun ırk temelli terim , şimdi sahip olduğumuz nötr bir ırksal sıfata en yakın şey gibi görünüyor.

Evcil hayvan teorileri ne olursa olsun, siyahlar ve beyazlar arasındaki birçok fiziksel farklılık, bilimsel ırkçılara bir insanlık hiyerarşisi önerdi: Beyazlardan “farklı”, “aşağı” anlamına geliyordu ve aşağılık, tıp dergilerini ve ders kitaplarını dolduran tüm siyah kusur kataloglarında belgelendi. 1839'da Morton , insan kafatası ölçümlerinin ırk türleri hiyerarşisini nasıl gösterdiğini göstermek için yazılmış bir kitap olan Crania Americana'yı yayınladı. Morton, Kafkasyalıların en büyük kafataslarına ve dolayısıyla en büyük beyinlere ve siyahların en küçüğüne sahip olduğunu belirledi. Testleri, kafatasının şeklini yorumlayarak karakter ve zekayı belirlemeye çalışan frenolojinin öncüsüydü.

1848'de Louisiana'dan Samuel A. Cartwright, MD, güney tıp dergilerinde zenci tıbbı üzerine çok sayıda makale yayınlayarak ün kazandı ve Louisiana Tabipler Birliği'nin onu siyahların sağlığı ve fizyolojisini araştırmak üzere komite başkanı olarak atamasına yol açtı. Aynı yıl, Cartwright “Zenci Irkının Hastalıkları ve Fiziksel Özellikleri” adlı makalesini yayınladı.
Cartwright, bilimsel çalışmalarını gazetelere ve popüler dergilere sürekli olarak tıbbi temelli kölelik yanlısı mektuplar saldırısıyla güçlendirdi. Yaygın olarak okunan siyahların aşağılık iddialarını, zamanına göre alışılmadık olmayan bir İncil bilgisi ve bilimsel teoriler karışımıyla destekledi.

Machine Translated by Google

Cartwright, siyahların fiziksel ve zihinsel kusurlarının, beyazların gözetimi ve bakımı olmadan hayatta kalmalarını imkansız kıldığını öne sürerek, siyahların kafatasının beyazlardan yüzde 10 daha küçük olduğunu, beynin tam gelişimini engellediğini ve zekanın bodur olmasına neden olduğunu iddia etti. . Fransız bilim adamı Louis-Pierre Gratiolet, zencide "kafatasının beyinde bir hapishane gibi kapandığını" ekledi. Malpighi'nin tabirini kullanırsak, artık bir tapınak tanrısı değil, ağır darbelere direnmek için bir tür miğferdir." 26 Cartwright, siyahların beyazlardan çok farklı bir solunum aparatına ve iskelet yapısına sahip olduğunu bile iddia etti.

1851'e gelindiğinde, Cartwright ayrıca başlıca semptomları köleliğe karşı isteksizlik gibi görünen bir dizi hayali "kara" hastalığı keşfetmiş ve tanımlamıştı. Antik Yunan veya Roma'da bir köle için kaçış normal bir davranış gibi görünebilirdi, ancak Cartwright Amerikalı siyahlarda bu tür davranışları tıbbi olarak kınadı ve Yunanca uçuş ve delilik kelimelerinden drapetomania teşhisi koydu. Hebetude, kölelerin sahiplerinin mallarını kötüye kullanmasına ve kötüye kullanmasına neden olan tekil bir tembellik veya kayıtsızlıktı. Dysthesia Aethiopica, beyaz köle sahiplerinin mülkünü yok etme arzusuyla karakterize edilen başka bir siyah davranış hastalığıydı. Cartwright, " tıbbi gözlemci tarafından keşfedilebilen vücudun fiziksel belirtileri veya lezyonları ile birlikte olduğu için, diğer tüm zihinsel hastalık türlerinden farklı olduğunu" iddia etti . Struma Africana, doktorların tuhaf bir Afrika hastalığı olarak yanlış teşhis ettiği bir tüberküloz şekliydi. Cachexia Africana, siyahların kil, tebeşir ve kir gibi gıda dışı maddeleri yemeye yönelik varsayılan eğilimine atıfta bulundu. 27 Aslında, bugün pika olarak adlandırılan bu bozukluk, ırka özgü değildir ve neden olduğu istekler, muhtemelen köleler arasındaki yaygın yetersiz beslenme ile ilgilidir. Dikkat çekici bir şekilde Dr. Cartwright, bu rahatsızlıkların fiziksel cezayla veya "çalışma kamplarında" gözaltıyla tedavi edilmesini tavsiye etti: "Hastayı açık havada ve güneş ışığında bir tür zorlu çalışmaya koyun.... Beyaz adamın zorunlu gücü, tembel zenciyi aktif egzersiz yapmaya zorlayarak, ciğerleri aktif olarak devreye sokar ve bu güç sayesinde, canlandırılmış kanın zihne özgürlük vermesi için beyne gönderilir." 28

Diğer tıbbi bozuklukların siyahlarda farklı şekilde, genellikle daha az şiddetli olarak ortaya çıktığı düşünülüyordu. Örneğin frenginin ırksal olarak dimorfik olduğu düşünülüyordu. Doktorlar, en korkulan hasarı beyazların nörolojik sisteminde işlediğine, ancak siyahların daha az gelişmiş sinir sisteminin nispeten bozulmadan kaldığına inanıyorlardı. Siyahlarda frenginir kalp de dahil olmak üzere kaslara saldırdığı düşünülüyordu. Siyahlarda sifilizin beyazlarda görülen hastalıktan önemli ölçüde farklı olduğu inancı, kötü şöhretli ABD Halk Sağlığı Servisi'nin (PHS) Tuskegee'nin Tedavi Edilmeyen Zenci Erkekte Frengi Çalışması için bir gerekçe sağladı. 1932 ve 1972 yılları arasında, altı yüz siyah erkek, eşleri ve çocukları, tedavi görmelerini engelleyen bir araştırma çalışmasına katılmaları için kandırıldılar, böylece PHS bilim adamları siyahlarda hastalığın ilerleyişini izleyebileceklerdi.

1850 tarihli bir makalesinde Cartwright, beyazların ve siyahların o kadar çarpıcı biçimde farklı olduğu konusunda ısrar etti: beyaz bir adama fayda sağlayacak veya onu iyileştirecek tıbbi tedavi, genellikle bir zenciyi yaralar veya öldürür..." 29 Eşsiz "siyah hastalıklarına" olan bu evrensel inanç, doktorları ve yetiştiricileri siyahların tıbbi bakımı üzerine bir ders kitabı için yaygara koparmaya yöneltti, ancak böyle bir kitap neredeyse bir yüzyıl sonraya kadar yazılmadı. 1942'de ortaya çıktığında, beyaz üstünlüğüne övgü değildi, daha ziyade, Afrikalı Amerikalı doktor Julian Herman Lewis tarafından düzenlenen bir metin olan The Biology of the Negro adlı bir metindi; Bunu 1975'te MD Richard Allen Williams'ın başyapıtı Siyahlarla İlişkili Hastalıklar Ders Kitabı izledi. 30

Machine Translated by Google

Iddiaya göre yetersiz bilgi, buzdağının sadece görünen kısmıydı. 1854'te, Cartwright'ın “Negro Irkının Hastalıkları ve Fiziksel Özellikleri Üzerine Rapor”u yayınlamasından birkaç yıl sonra ve Darwin'in On the Origin of Species, Mobile, Alabama'yı yayınlamasından beş yıl önce, doktor Josiah C. Nott, [31] Türdeki bir İsyan için Tüm Doktor Josiah C. Nott, MD ve Popüler Bir İsyan için siyahların fiziksel ve zihinsel farklılıklarının poligenik kökenlerine işaret ettiğini ve siyahların aşağılıklarını kanıtladığını iddia ettiler. Örneğin, Nott, siyah adamın ayırt edici diz eklemi ve "uzun topuğu"nun, onun "itaatkâr bir diz bükücü" -beyazların hizmetkarı olarak- yaratıldığını kanıtladığını teorileştirdi.

Bilim adamları, Afrikalıların koyu tenini, onları diğer erkeklerin ebedi hizmetkarları olarak bir kenara bırakan İncil'deki bir lanet olarak değerlendirdi. Siyah Amerikalılar, biyolojik olarak Afrika ırkına benzeyen bir ırk olarak düşünülüyordu ve başlangıçta bunun bir mantığı vardı, çünkü kölelerin yüzde 20'si 1780'de hâlâ yerli Afrikalıydı, ancak bu sayı 1830'da sadece yüzde 10'a düştü. Köle ithalatının resmi olarak durdurulmasından birkaç on yıl sonra. [32] Siyah-beyaz çiftleşmelerinin soyu olan melezler ayrı bir ırk olarak kabul edildi. Amerikan okulunun etnologlarına göre, siyahların özellikleri onları farklı bir tür olarak belirledi: hiperseksüaliteyi gösteren büyük kalçalar ve cinsel organlar, saç olmayan, ancak hayvan yününe benzeyen bir baş örtüsü, kafatasının boyutu (belirlenen) özenli ama hileli ölçümler), siyahların "prognat" yüz açıları ve maymunsu doğalarına tanıklık eden kalın dudaklar. (Döngünün bilim adamları, maymunların ve şempanzeleri en ince dudaklara sahip olduğunu daha doğru bir şekilde not etselerdi, siyahlara böyle bir evrimsel ilerleme atfetmeden önce bu özelliği kuşkusuz görmezden gelirlerdi.) Doktorlar siyahlarda tırnak anomalileri gibi birçok hayali fiziksel farklılık keşfettiler. , göğüslerin belirgin bir topografyası, uzun penisler, orantısız şekilde büyük eller ve ayaklar, şişmiş dudaklar ve klitoridler, hepsi bilimsel ırkçılara siyah biyolojik ilkelliğin bol kanıtını sağladı. Aslında, birkaç anatomik bölge, siyahların aşağılığının “kesin” göstergeleri olarak ısrarlı etiketlemeden kurtuldu. 1903 gibi geç bir tarihte, Dr. WT English şu gözlemde bulundu: "Dikkatli bir inceleme, zencinin vücudunda başın tepesinden ayak tabanlarına kadar bir yığın kusur olduğunu ortaya çıkarır." [33] Biyolojik avantajlar bile ırksal kusurlar olarak gösterildi: Siyahların beyazları öldüren sarı humma salgınlarında sağ çıkma eğilimlerini tartışırken, bir doktor siyah kölelerin “düşük duyarlılığını” kınadı.

Sinsi Bağışıklıklar

Ayrı ayrı evrimleşmiş türlere olan inanç olan poligenizm, aynı zamanda, bir ırkın insanlarının başka bir ırk için tasarlanmış iklimde hayatta kalamayacaklarını savunuyordu. Varsayılan olarak siyahlar için tasarlanmış bir iklim olan Batı Afrika'da yaşamaya ve çalışmaya çalışan beyazlar, sürüler halinde öldüler ve on dokuzuncu yüzyılda İngiliz askerleri için ölüm oranı 1000 askerde 483 ila 668 arasında değiştiğinde "beyaz adamın mezarı" lakabını kazandılar. Afrika, 1000'de 15 olan genel yıllık ölüm oranına kıyasla. Tarihçi Warwick Anderson, MD, ABD ordusunun siyah Amerikalıların tropik bölgelere olan doğal yakınlığından nasıl yararlanmaya çalıştığını anlatıyor:

> 1900'de Harvard'daki Lawrence Bilimsel Okulu'nun dekanı Nathaniel Southgate Shaler, “tropik bölgelerde federal hizmet için gerekli olan askerlerin pekâlâ zencilerden alınabileceğini” öne sürdü...

Machine Translated by Google

Mükemmel askerler yapın - en azından piyade adamları kadar" - çünkü Afrikalı-Amerikalı anayasa tropik hastalık ortamına önceden uyarlanmıştı. Ancak Filipinler'de, Shaler'in seçkin tavsiyesi zaten gereksizdi: önceki iki yıl boyunca Birleşik Devletler, takımadaları işgaline karşı direnişi bastırmak için Afrikalı-Amerikalı ve Filipinli izciler kullanıyordu.

[34]

Doktorlar, beyazların Afrika'da veya ABD'nin güneyi gibi subtropikal ortamlarda asla çalışamayacaklarını iddia ettiler. Doktorlar da dahil olmak üzere güneydeki toprak sahibi sınıf, hastalığı uğursuz bir iklimle eşitledikleri ve sarıhumma, çiçek hastalığı, pellegra, tifo, dizanteri ile iç içe olduğuna inandıkları bunaltıcı derecede sıcak ve nemli "sıtmalı" bir ortamla karşı karşıya kaldıkları için dikkat ettiler. ve kolera. Ayrıca, aşırı ısınma, güneş çarpması ve parazit istilası riskleriyle birlikte, yorucu emek gerektiren verimli topraklarla karşı karşıya kaldılar. Yaratıcı tarafından uzun, sıkı ve ücretsiz olarak "itaatkâr diz bükücüler" olarak çalışmak üzere özel olarak tasarlanmış bir "bağışıklık" popülasyonu, onların ikilemine mükemmel bir cevaptı. Yüzyılın ortalarında, Samuel A. Cartwright ve Charles Lehlbach gibi tıbbi kardeşleri, siyahların sergilediklerini iddia ettikleri sıtmaya ve sarı hummaya karşı bağışıklık kazandılar. [35] Ancak, köleliği tamamen haklı çıkarmak için, Nott gibi bilim adamları, natüralist [illegible] gördüğü için kardeşlerine hizmet etmeye mahkum edildi. Diğer benzer İncil gerekçeleri bulundu ve hatta Nott, sarı humma ve sıtmanın siyahları köleleştirmemek için ilahi bir ceza olarak beyazlar üzerinde ziyaret edildiğinde ısrar ettiğinde, çarpık bir ahlaki ana yola girmeye cesaret etti . Köle sahibi olmayan beyazların, tarlalarda işçi olarak "doğal" siyah rolünü gasp etmenin bir sonucu olarak bu hastalıklara yakalandıklarında ısrar etti. Pragmatik yetiştiriciler ve politikacılar, dini ahlakı görmezden geldiler, ancak siyah kölelerin güneşli tarlalarında yorucu iş için tek mantıklı tıbbi seçim olduğu şeklindeki faydalı "gerçeği" benimsediler.

Söz konusu "bağışıklıklar" genellikle kısmi ve bazen de hayaliydi. Ekicilerin kendi kayıtları, siyahların ısıya secde etmeye karşı "bağışıklığının" sadece uygun bir efsane olduğuna dair en iyi kanıtı taşıyor. 1825'te bir Virginia sahibi şunu gözlemledi: "Şimdiye kadarki en sıcak gün - Erkekler pes etti ve bazıları bayıldı." [36] Gowrie plantasyonunda gözetmen olan K. Washington Skinner'ın 1851 tarihli dergileri, "Geçen Cotta Pazartesi ve Sarey bir güneş darbesi aldı... diğer zencilerin çoğu önemli ölçüde sendeledi...." [37]

Siyahların sıtmaya karşı bağışıklığı olması gerekiyordu, ancak böyle bir bağışıklık karmaşıktı ve zayıftı [38] ediyor. Tam güçsüzlük dalgalanmalarına [illegible] sıtmanın türüne ve hastanın immünolojik gücüne bağlı olarak ölümle sonuçlanabilir. Hastalık dişi Anopheles sivrisineğinin ısırması ile enjekte edilen parazitler tarafından yayılır ve o zamanlar New England dışında, özellikle Güney'de yaygındı.

Bununla birlikte, on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıl güneyli doktorları, "aralıklı ateş", "geçici ateş", "ateşler ve sıtma" veya "gündelik ateş" olarak adlandırdıkları sıtmanın aslında farklı nedenlere sahip üç farklı suşu olduğunu anlamadılar. , semptomlar ve prognozlar.

Machine Translated by Google

Falciparum ve vivax sıtması en yaygın Kuzey Amerika suşlarıdır. Başka bir tür, 39 ve vivax'a o kadar benzer doktorlarının "üçlü ateş" olarak adlandırdıkları, titreme, baş ağrısı, bulantı, anemi, aşırı terleme ve bitkinlik gibi yıkıcı semptomlara neden olan ve çoğu kırk sekiz yaşında tekrarlayan Vivax/sıtma çok nadirdir. saat aralıkları. Kronikleşebilir ve yıllarca sürebilir, ancak kurbanlarının sadece yüzde 5'ini öldürür. Falciparum sıtması daha çabuk sona erer, ancak çok daha şiddetlidir ve beyne ve böbreklere giden kan akışını bozarak felce neden olabilir: Kurbanlarının yüzde kırkı ölür. 40

1826'da Dr. Philip Tidyman şöyle yazdı: "Beyaz sakinlerin yapısına çok düşman olan aralıklı ateş, saldırıya uğradığında onu bu sinsi düşmandan kurtarmak ve onu güvence altına almak için çok az ilaca ihtiyaç duyan zenci için hiçbir korkuya sahip değildir. dönüşe karşı." [41] Bununla birlikte, yetiştiricilerin kayıtları ve doktorların günlükleri, sıtma nedeniyle öldürülen veya ölen kölelerin hesaplarıyla doludur. Bu son derece yaygın bir şikayetti, uygunsuz bir şekilde yaz sonu veya sonbahar başındaki hasat zamanlarına denk geliyordu, bu nedenle sıtmaya yakalanmış kölelerini geri almak için doktorlara para harcamaya istekli olan yetiştiriciler için ciddi bir parasal endişeydi. alanları en kısa sürede

Bilim adamları, Afrikalıların sıtmaya karşı doğuştan gelen, mutlak direncini varsaymakta yanıldılar ve beyazların hiçbir bağışıklığa sahip olamayacaklarını öne sürmekte aynı derecede yanılıyorlardı. Siyah ya da beyaz, sıtmalı bir bölgede büyüyen ve tekrarlayan enfeksiyonlardan ve falciparum nöbetlerinden kurtulan herkes, parazitle huzursuz bir ateşkes içinde yaşamaya başlar, pek iyi olmasa da akut hasta olmaz. Bu immünolojik uzlaşma durumu, yetiştiricileri, bu kölelerin falciparum sıtmasına maruz kaldıklarında etkilenmediklerini ve ölmediklerini düşünmelerine neden oldu. Bu bağışıklık geçicidir ve kişi sürekli olarak falciparum parazitine maruz kaldığı sürece devam eder. Yetiştiriciler ve doktorlar bunu biliyorlardı ve yeni gelen kölelerinde kasıtlı olarak yerel sıtma bağışıklığını "baharatlayarak" ya da sivrisinekler tarafından ısırılmalarına izin vererek yerel suşla enfekte ettiler. Beyazlara da baharat uygulandı.

Bununla birlikte, Amerika Birleşik Devletleri'nde bir tür sıtma bağışıklığı ırksal olarak dağılmıştır. Sahra altı Afrikalıların yüzde doksan beşi ve Afrikalı Amerikalıların yaklaşık yüzde 70'i "Duffy negatif". Bu, plazmodia vivax'ın kırmızı kan hücrelerine nüfuz edemediği ve hastalığa neden olamadığı Duffy antijenlerinden yoksun oldukları anlamına gelir. [42] Orak hücre özelliği olan (orak hücreli anemi için tek bir gene sahip olan) herhangi bir etnik gruptan insanlar da ölümcül falciparum sıtmasına karşı kısmi korumadan yararlanır. İlgili kan hastalıkları için bir gene sahip kişilerde de aynı durum söz konusudur veya [43] Bunlar talasemi, hemoglobin S ve hemoglobin C bağışıklıkları değildir; aynı zamanda Akdeniz, Orta Doğu ve Asya "siyah" hemoglobinopatiler, [44] halklarını da korurlar.

İlginç bir şekilde, siyah kölenin hem "baştan ayağa kusurlarla dolu" hem de çoğu hastalığa dayanıklı, dayanıklı bir işçi olarak çelişkisi bilimsel ırkçıların gözünden kaçtı.
Kölelik karşıtı Frederick Douglass'ın yüz poligenistten doksan dokuzunun Anglo-Sakson köle sahibi olduğunu gözlemlediğinde öne sürdüğü gibi, bilim adamları o anda hangi görüşün siyasi ihtiyaçlarına uygun olduğunu ifade ettiler. [45]

Bilim adamları ayrıca siyahların ilkel sinir sistemlerinin fiziksel hastalıklara "bağışık" olduğunu iddia ettiler.

Machine Translated by Google
ve duygusal acı ve akıl hastalığına. Bir sonraki bölümde daha ayrıntılı olarak tartışılacak olan bu inanç, doktorları ve sahiplerini, siyah köleleri acı veren tıbbi prosedürlerden koruma sorumluluğundan ve dağlama, kırbaçlama, topallama ve sakatlama gibi işkenceyi meşrulaştırma sorumluluğundan kurtardı.

Bilimsel ırkçılığın tüm bu ilkeleri, köle sahibi ve hekim için uygun olsa da, son derece mantıksız inanç maddeleriydi. Siyahların varsayılan aşağı zekası da öyleydi, çünkü yetiştiriciler ve doktorlar birçok bağlamda siyahların yeteneklerine ve yargılarına yüksek saygı duyuyormuş gibi davrandılar, köleleri hemşire, aşçı, bitki uzmanı, ebe, gözetmen, iş lideri gibi sorumlu pozisyonlarda istihdam ettiler. çeteler, muhasebeciler ve çiftlik ve fabrika aletleri operatörleri. Sahipler, köle icatları üzerindeki birçok patentten kar elde ettiler ve doktorlar, köleleri genellikle bağımsız olarak uygulamaya devam eden yetenekli çıraklar olarak kullandılar. Beyaz haneler, kölelerin özel becerilerine ve ayırt etme yeteneğine bağlıydı, tersi değil.

Gazete ilanları olarak yayınlanan kaçaklarla ilgili açıklamalarda, bir efendinin mali çıkarları, ortadan kaybolan kölesinin dürüst bir tanımını gerektiriyordu. Bunlar, genellikle iyi organize edilmiş gruplar halinde kaçan, genellikle özgürlüğe ulaşana kadar sahibi gibi davranan açık tenli bir müttefikle birlikte "usta", "iyi konuşan", "kurnaz" ve "zeki" kölelere göndermelerle doludur. .
Reklamlarda bazı kölelerden yalnızca okuryazar değil, aynı zamanda Fransızca, Almanca ve Felemenkçeyi akıcı konuşan çok dilli kişiler olarak bahsediliyordu; bazıları rafine kemancılar ve duyuruculardı; diğerleri “doktor” veya “dişçi” gibi meslekleri icra etti. Efendinin, görünüşte uysal bir kölenin ona sürçmeyi vermesi gerektiği konusundaki kederli merakı, bu reklamların sıradan bir parçasıdır. 46

Bilimsel ırkçılığın çok tutulan ilkeleri bugün açıkça ırkçı, saçma ya da her ikisi gibi geliyor, ancak on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıllarda bilimsel ırkçılık sadece bilimdi ve ulusun en prestijli kurumlarında en iyi beyinler tarafından ilan edildi. Diğer, daha mantıklı tıbbi teoriler, Afrikalıların eşitliğini vurguladı ve kötü siyah sağlığı istismarcılarının ayaklarına bıraktı, ancak bunlar, köleliği ve bununla birlikte ulusumuzun karlı yaşam biçimini haklı çıkaran tıp felsefesinin çekiciliğinden hiçbir zaman hoşlanmadı.

Köle piyasası anlatısı bu bölümü açan Dr. Gardiner, köle sahiplerinin kendi ekonomik çıkarlarını korumak için kölelerinin sağlığını kıskanç bir şekilde koruduklarını “olması gerektiğini” iddia ettiğinde birçokları adına konuştu. Washington köle kaleminde Gardiner, hekimin bir köleyi “sağlam olmak” olarak telaffuz etme rolüne tanık oldu, ancak doktorun kölenin sağlamlığına ilişkin belgelendirmesini onun sağlığıyla ilgili endişeyle karıştırdı. Sağlamlık, onun refahı veya mutluluğu ile değil, ondan iş alabilme yeteneği, piyasada iyi bir fiyat alma olasılığı ve üreme yeteneği ile ilgiliydi: Akıl hastalığından kronik sıtmaya ve parazitlere kadar birçok yaygın tıbbi sorun enfeksiyon, köleleştirilmiş bir emekçinin işinin talepleriyle uyumluydu; Aslında, bu iş yüklerinden birçok rahatsızlık ortaya çıktı.

Kâr, kölelerin Batı tıbbı ile ilk karşılaşmalarından itibaren tıbbi tedavisini yönlendirdi. Amerika'ya giderken kaçırılan Afrikalılar, Winterbottom belirtisi, tripanozomiyazis veya uyku hastalığına sahip kişilerde bulunan lenf düğümlerinde şişme gibi stigmata olanları hemen atarak kayıpları azaltmak amacıyla gemi cerrahları tarafından üstünkörü bir şekilde incelendi.
Onlar ve korkunç Atlantik yolculuğundan sağ çıkamayacak olan diğerleri törensizce atıldılar.

Machine Translated by Google

denize.[47] Güneyli doktorlar, alınıp satılacak kölelerin işe uygunluğunu garanti ederek hareketli bir "sağlamlık pratiği" yaptılar. Doktorlar bunun için çok veya daha fazla ücret aldılar.[48] Basit bir sağlık yaptıkları hizmet. 1850'lerin Virginia'sında iki ila on beyaz, onlara, onlara bir Afrikalı kölenin değerini değerlendirmek için bazen, köle öldüğünde ya da sağlam olduğu söylendikten kısa bir süre sonra iş göremez hale geldiğinde meydan okunuyordu.

Uzman doktorların tanıklığı elli dolara kadar çıktı - o zamanlar için çok yüksek bir günlük ücret. Böylece, mahkemede sağlamlık konusunda tanıklık etmek tıbbi uygulamanın önemli ve kazançlı bir parçası haline geldi ve 1858'de Savannah Tıp Koleji'nden Dr. Juriah Harris, siyahları iş için sağlıksız hale getiren kronik veya zayıflatıcı hastalıkları kataloglayan bir kılavuza ihtiyaç olduğunu ilan etti. . Daha sonra el kitabını kurnazca kendisi sağladı. Bahsettiği anlaşmayı bozan rahatsızlıklar arasında uzuv kaybı, kanser, astım, romatizma, kasları zayıflatan yaralanmalar, keloid yara izleri[49] ve frengi vardı.

İşe uygunluk veya sağlamlığa olan bu ilgi, köle sağlığıyla nasıl çelişiyordu? Örneğin, kölelerin refahından ziyade sağlamlığı göz önünde bulundurularak, köleler beyazlar gibi çiçek hastalığına karşı aşılanmadılar, çünkü bu onların vücutlarında alıcıları caydırabilecek izler bırakabilirdi. Başlangıçta bir köle ve daha sonra bir doktor olan William Wells Brown'ın anıları, müzayede bloğunda yaşlanan kölelerin grileşen saç ve sakallarının nasıl "siyah" olduğunu anlatıyor.[50] Daha sonra genç bir adamın emeğini bekleyen alıcılar tarafından satın alındı.

Ancak, kölelik savunucusu Edward A. Pollard'ın 1859'da örneklediği gibi, siyahlar kendi hileleriyle karşılık verdiler: yaş. Muhtemelen böyle bir kaçışla bir satıştan kaçınmayı ummuştu."

[51] Eski köle Bethany Veney anılarında şöyle hatırladı:

> Bana yaşlı bir zenci kadın tarafından, kürsüye çıkarıldığında başvurabileceğim, satışımı engelleyebilecek bazı hileler söylendi; ve bu gibi durumlarda köleleri muayene etmekle görevlendirilen doktor, dilimi görmesine izin vermemi söylediğinde, onu kaplanmış ve ateşli buldu ve benden tiksintiyle titreyerek dönerek itiraf etmek zorunda olduğunu söyledi. o anda çok safralı bir durumdaydım.

Veney, yaşlı kadının paylaştığı özel tavsiyeyi açıklamadı, ancak günlerinin kusturucu kalomel gibi birçok yaygın terapötik maddesi, dili, diş etlerini ve tükürük bezlerini önemli ölçüde iltihaplandırdı.

Vene şöyle devam etti:

> Kalabalık birbiri ardına uzuvlarımı hissetti ve bana her türlü soruyu sordu, ben de cesaret ettiğim en çirkin şekilde yanıtladım; ve müzayedeci çekicini kaldırıp "Bu kadın için ne kadar duyuyorum?" diye bağırdığında. teklifler o kadar düşüktü ki kürsüden inmem emredildi ve yerime Eliza [güzel bir kadın] çağrıldı. Zavallı şey! onun için pek çok istekli teklif vardı; çünkü onun gibiler için köleliğin talepleri doymusuzdu.[52]

Machine Translated by Google

Kadınlar ve bazen erkekler için sağlamlık, cinsel çekiciliğe ve üreme yeteneğine bağlıydı. Thomas Jefferson, "İki yılda bir doğuran bir köle kadını, çiftlikteki en iyi işçi kadar karlı buluyorum" dedi. 53 Her yıl 1750'den kurtuluşa kadar, doğurganlık çağındaki (on beş ile kırk dört arasında) kızlar, kısa sürede Afrikalı doğasına atıfta bulunan sahipleri tarafından sağlıksız bir erken yaşta cinsel ilişkiye zorlandı veya kandırıldı. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar, özellikle sifiliz, ekim alanında gelişti ve immünolojik olarak naif Afrikalıların çok az koruması vardı. İngiliz gemi cerrahı Alexander Falconbridge'in 1788 anılarında kaydedildiği gibi, köleleştirilmiş kadınların Afrika'dan deniz geçişinde savunmasızlığı başladı: "Bazı gemilerde sıradan denizcilerin, rızalarını alabilecekleri siyah kadınlarla cinsel ilişkiye girmelerine izin verilir.... Subayların aralarında zevklerine göre tutkularını serbest bırakmalarına izin verilir ve bazen insan doğasını utandırmak gibi aşırılıklardan suçludurlar."

54

Ancak beyazlar, siyah kadınların cinsel erişilebilirliğini güçsüzlüklerine değil, bilimsel ırkçılığın temel bir ilkesine bağladılar: Siyahlar, çoğu zaman azgın hayvanlarla karşılaştırılan güçlü cinsel dürtülerini kontrol edemiyorlardı. Bu kontrol eksikliği, siyah erkekleri tehlikeli hale getirdi ve siyah kadınları, beyaz erkekleri alışkanlıkla uygunsuz cinsel ilişkilere çeken cinsel açıdan saldırgan Jezebels yaptı. Ünlü Harvard etnologu Dr. Louis Agassiz şöyle açıkladı:

> Güney'in genç erkeklerinde cinsel arzular uyanır uyanmaz, renkli [karışık] ev hizmetçileri tarafından karşılandıkları hazırlıklarla kendilerini tatmin etmeyi kolay buluyorlar.... Bu, onun bu yöndeki daha iyi içgüdüsünü köreltir ve onu yavaş yavaş daha fazlasını aramaya yönlendirir.
> baharatlı ortaklar, hızlı genç erkekler tarafından çağrılan tam siyahları duyduğum gibi.[55]

Bu teori, kadının sahibi olarak efendiye ve ne zaman ve kiminle cinsel ilişkiye gireceğine karar veren kişi olarak herhangi bir sorumluluk yüklememiştir. Ancak köle anlatıları, siyahi bir kadını her fırsatta tehdit eden tecavüz ve cinsel istismardan yakınıyor. Louisiana, Black River'daki Dr. Kilpatrick'in plantasyonunda dünyaya gelen Mary Reynolds, "Biz zenciler, doktorun siyah bir kadını beyaza yaptığı gibi çabucak aldığını ve istediği yere götürdüğünü biliyorduk ve onları aldı. sıklıkla." Efendinin kişisel malı olarak siyah kadınların hiçbir sosyal veya yasal koruması yoktu: Yasal olarak tecavüz edilemezlerdi. Rızaya dayalı ilişkilere bile köleleştirme merceğinden bakılması gerekiyordu. Anılarında, eski köle Harriet Jacobs ne yazık ki sonunda bu tür cinsel taleplere boyun eğdiğini çünkü boyun eğmenin zorlanmaktan daha az aşağılayıcı olduğunu düşünüyordu. 56 Hamile kaldıktan sonra, kadınlar tipik olarak beşinci aya kadar ağır işlerde tutuldu ve inatçı hamile kadınlar, doğmamış çocuğa zarar vermeden dövülebilmeleri için karınlarını barındıran siperlere yatırıldı. Sağlamlık hususları, bir kölenin değerine göre değişen bakım düzeylerini de dikte etti. Güçlü, genç ve değerli olan köleler, yaşlıların yanı sıra zayıflardan da mahrum bırakılan ve çoğu zaman dışlanan bir bakım kalitesine sahipti.

Machine Translated by Google

bakım masrafları piyasa değerini aştığında hekimlere satılmaktadır. 57 köle Martha Griffith — Önceki
Browne, tacizci bir efendinin, hayatını tarlasında çalışarak geçiren yaşlı bir köleyi tedavi etmesi için doktora ödeme yapmayı reddettiği sözleri hatırladı: onu tedavi edersin, çalışmasını sağlarsın ve çöpe atılan parayı ödersin... Eğer ölecekse, neden bunu en ucuz şekilde yapmasına izin verelim.'" 58

Sahibi-Hekim Paktı

Güneyli doktorlar köle sistemini ırksal tıbbi teoriler ve teşhislerle desteklediler, ancak köle sistemi de onları destekledi. Hekimlerin bugünkünden çok daha az mali ödüle ve daha düşük mesleki statüye sahip olduğu bir çağda, bu doktorlar gelirlerinin çoğunu kölelere bakmaktan elde ediyorlardı. 59 Samuel Cartwright'ın 1853'te — uygulanmadığı gibi, "En kârlı uygulama türü zenciler arasındaki 60 Kölelik, hekim ve ekici arasında, geleneksel Batılı şifa ilişkisi olan hasta-hekim ikilisini gölgede bırakan bir tıbbi ortaklık yarattı. Ekicinin köleye sahip olduğu ve doktoru çalıştırdığı köle sahibi Birleşik Devletler'de, mal sahipleri şikayetlerini veya tedavi isteklerini doktorlara bildirmiş ve kısırlaştırmadan ampütasyona ve otopsiye kadar prosedürler için onay vermiş veya vermemiştir. Sonuçlardan köle değil, ekici memnun olmalıydı. Ekici, kelimenin her anlamıyla sabırlıydı . Güney ilişkisi bir köle sahibi-hekim ikilisiydi, köle dışarıda bırakılmıştı, kendisine danışılmamış, bilgilendirilmemişti ve tatmin olmamış, yaralanmış veya öldürülmüşse rücu hakkı yoktu - tıbbi bir hiçlik.

Hekimler genellikle köle sahipleriydi. Aslında, Alabama'daki 1847 eyalet tıp sözleşmesi, kölelere bakan doktorların, faturaları ödenmedi. 61 Köle sahibi doktorlar, kölelerinden alışıldık yollarla -saha çalışması, ev işi, cariyeler, kiralık emek ve köle yetiştiricileri- kâr elde ediyorlardı. Bununla birlikte, doktorlar ayrıca, deneyler yapmak için çok acı verici, çok riskli veya beyazlara uygulanamayacak kadar sakıncalı olan köleler satın aldı ve kiraladı. Bu uygulamanın birçok örneğini ilerleyen sayfalarda inceleyeceğim.

Hayat sigortası meselesi aynı zamanda bir kölenin sağlığı ile efendisinin onun sağlamlığına olan ekonomik menfaati arasındaki tıbbi çatışmayı da aydınlatır. Güneyli beyefendilerin çoğu, toprak sahibi beyazlar ve aileleri için sigorta kapsamı olasılığını, ekipman ve çiftlik hayvanlarını sigortalamaya benzer şekilde tatsız bulsa da, kölelerin hayatlarını sigortalama pratiği 1840'larda tırmandı. North 62 1858'de, 75 Carolina Mutual Life Insurance Company poliçelerinin yüzdesi köleler üzerine yazılmıştır. 63 Ancak, sahiplerinin kölelerinin "ailelerinin üyeleri gibi" olduklarına dair güvencelerine rağmen, sigortacıların araştırmaları, sahiplerinin ölü ya da diri kölelerinden elde ettikleri karı maksimize etmekten çekinmediklerini ileri sürdü. Köleliğin ünlü savunucusu Dr. Josiah Nott bile, açgözlü efendilerin hasta veya yaralı kölelerin tedavi görmeden ölmesine izin vereceğinden endişe duyarak şöyle uyardı: bunu yaparak her şeyi elde edebilir." Güney Carolina ve Virginia sigorta şirketleri, köle sahiplerinin hastalıkları nedeniyle ölmelerine izin vereceklerinden korktukları için sonunda bir kölenin hayatını tam değer için sigortalamayı reddetti. Sigortacılar ayrıca, özellikle tehlikeli görevlere yerleştirilen köleler için daha fazla ücret talep ederek, kölelerin fiziksel muayenesini gerektirerek bahislerini hedg

Machine Translated by Google

sahibinin köleyi tıbbi koşullar ortaya çıktıkça tedavi ettirdiğine dair kanıt isteyerek.
Böylece son zamanlarda kölelerin hayatlarını sigortalamak için harekete geçen şirketler de o hayatları koruyan adımlar attılar.

Yunanca şifacı ve korku sözcüklerini birleştiren, tıbbi bakım korkusu için kullanılan bir terim olan iyatrofobi ile ilgili giriş konuşmamda bahsetmiştim . Siyah iyatrofobinin çok uzun bir tarihi vardır ve kölelik sırasındaki en eski işaretlerinden biri, köleleri temaruz yapmakla suçlamadıklarında, gözetmenler, yetiştiriciler ve doktorlar, kölelerin hastalıklarını gizlediğinden acı bir şekilde şikayet etmeleriydi. Bunda genellikle haklıydılar. Köleler, ellerinden geldiğince uzun süre hasta olduklarını inkar ederek, hasta olduklarında çalışmaya, ilaçları atmaya ve çocuklarının hastalığını gizlemeye kadar Batılı doktorların hizmetlerinden kaçındılar. Bu, ustaları ve doktorları öfkelendirdi, çünkü siyahların hastalıkları bildirmeme ve beyaz "tedavileri" kabul etmeme konusundaki başarısızlıklarının erken ölüme ve değerli kölelerin kaybına yol açtığına inanıyorlardı.
Ancak köleler, Batılı çarelere etkisiz ve tehlikeli buldukları için güvenmediler. Ayrıca bu tedavilerin kalıplaşmış olduğundan şikayet ettiler: Çeşitli rahatsızlıklar için aynı ilaçlar önerildi. Mary Reynolds, hekim-sahibinin tüm materia medica'sını (farmakolojik malzemeler için ortak terim) köleler için tek bir nefeste listeleyebilir: "Dr. Kilpatrick hasta zencilere ipecac ve asafoetide, yağ, terebentin ve siyah humma hapları veriyor." Çalışma Projeleri İdaresi görüşmecileri, eski köle Joe Hawkins'i suçlama olarak alıntıladılar: "O zamanlar doktorlar bir insanı şimdi yaptıkları gibi doktorlamıyordu. Hayır efendim, her zaman yanında taşıdığı büyük saatini izlerken sizi dakikalarca kanardı.
Çoğu hastalık için kanınızı akıtın." 65 Köleler, bazı tedavilerin sorunları daha da kötüleştirdiğini biliyorlardı ve belki de en önemlisi, bir efendinin işe uygunluklarına olan ilgisinin bazen sağlıklarına zarar verdiğini fark ettiler. Kısacası, köleleştirilmiş siyahlar, sahiplerinin refahlarından çok sermaye olarak kendilerine daha fazla ilgi duyduklarından şüphelendikleri için Batı tıbbından kaçındılar. Ayrıca, Afrika tıbbının manevi bileşenini "batıl inanç" olarak alaya alan "düzenli" Batılı uygulayıcıların zekasını ve motivasyonunu da sorguladılar.

O zaman da kölelerin kendi şifacıları vardı ve daha az sert ve genellikle daha etkili ilaçları tercih ettiler. Köle tıbbı, beyazların fizyoloji temelli, neredeyse mekanik hizmetlerinden farklı olarak, güçlü psikolojik, sosyal ve ruhsal bileşenler de dahil olmak üzere Afrika şifa felsefelerini ve tekniklerini içeriyordu. Kölelerin kendileri, tıbbi tedavileri ile hayvanlara verilen tedavi arasında kurdukları paralelliklerle bunu gösteriyorlardı. Eski köle Richard Toler, sahiplerin "hisse senedinde olduğu gibi kölelerle de pa'tacula" olduklarını hatırlıyor - bu onların parasıydı, bilirsiniz Hasta olduğumuzu iddia etseydik bize bir doz kastah yağı ve tu'pentin verirlerdi. Bu, cullud halkının alması gereken başlıca ilaçtı.... Ve eğer gerçekten hastaysak, bizim için Doctah'ı aldılar."
66

Tanrı'ya yapılan çağrılar, ahlaki uygunluğun önemi ve ayrılan ruhların, özellikle de ataların şefaatinin yardımına başvurmak, Afrika temelli iyileşme sürecinin anahtarıydı. Saygısızlık veya ihmal nedeniyle öfkelenen atalar, hastalığa, yabancılaşmaya ve yaşayanlar için başka sıkıntılara neden olabilir. Köleler için ölülere saygılı ritüel muamelesinin bu kadar önemli olmasının ve doktorların ölü kölelerin bedenlerini sergilemek ve incelemek için kendilerine mal ettiklerini keşfettiklerinde Batı tıbbına kötü davranmalarının bir nedeni budur. Batı tıbbının ruha neden olan hastalıklara karşı etkisiz olduğu düşünülüyordu ve köleler genellikle Batılı bir doktorun onları tedavi etme becerisine güvenmiyorlardı: Bir doktor birinin lanetlenebileceğine veya "canlandırılabileceğine" inanmıyorsa, tehdidi nasıl ortadan kaldırabilirdi? Bu

Machine Translated by Google
Bu geniş bir genelleme değil, çünkü bazı köleler, yeteneklerini bazen hem zarar vermek hem de iyileştirmek için kullanan Afrikalı uygulayıcılara güvenmezler. Ancak yetiştiricilerin çiftlik kitaplarında ve tıp dergilerinde, doktorlar ve köle sahipleri, köleleri hastalıkları gizlemeye ve "bilimsel" Batı tıbbından kadınları ve cadı doktorluğu lehine küçültmeye yönlendiren cehalet ve batıl inançları defalarca azarladılar.

Ancak beyazların bilim üzerinde tekeli yoktu. Afrika geleneği, şifalı bitkiler, kökler ve diğer doğal ilaçlar hakkında ansiklopedik bir bilgi de dahil olmak üzere, iyileşmeye yönelik fizyolojik ve ruhsal yaklaşımları içeriyordu. Bu ayrıntılı bilgi, bilge kadınlardan ve erkek bitki doktorlarından topluluğun yetenekli genç üyelerine çıraklık çizgileri boyunca sürekli olarak aktarıldı.
İlkel olarak nitelendirmelerine rağmen, Afrikalı şifacılar ilk olarak iskorbüt için narenciye suyu ve çiçek hastalığı ve diğer viral hastalıklar için aşılama kullandılar; ebeler Afrika tekniklerini, otlarını ve ilaçlarını o kadar başarılı bir şekilde kullandılar ki, forseps gibi günün tehlikeli aletleri olmadan birçok beyaz kadın onları doğumlara katılmaya çağırdı.

Bazı beyazlar, zenci doktorların ve "doktorların" başarı oranından etkilendiler ve onlara danıştılar ve ilaç tariflerini aile kitaplarına koydular ve Batılı doktorlar, siyah bitki doktorlarının canlı rekabetiyle karşı karşıya kaldı. 1855 tarihli bir dergi makalesinde, Alabama'dan Dr. RH Whitfield, "bilimsel olmayan" ebelere karşı şunları söyledi:

> Kadın pratisyenlerin daha az eğitimli, çoğunlukla zenci veya melez ya da anatomik, fizyolojik ve obstetrik eğitimi olmayan yabancılar olduğu [hiçbir uygulama yoktur].... Böyle eğitimsiz kişilerin genel olarak başarılı olması, vakaların büyük çoğunluğunda hiçbir bilimsel beceriye gerek duyulmamasından ve bu nedenle şanslı bir zencinin en bilgili kadın doğum uzmanının rakibi haline gelmesinden kaynaklanmaktadır. 67 —

Tüm şikayetlerine rağmen, 19. yüzyılın başlarından ortalarına kadar olan doktorlar, doğum işini siyah ebelerin ellerine bırakmaktan mutluydu. Ancak doktorlar, beyaz doktorların gözetimi ve denetimi altında siyah şifacılar istediler. Beyaz doktorlar, siyah ebeleri ve şifacıları "eğitimsiz" olarak nitelendirerek aşağıladılar, ancak beyaz doktorların kendileri, çoğu siyahın da paylaştığı özel tıp fakültesinde veya birkaç yıllık çıraklık eğitiminde genellikle birkaç aydan fazla akademik hazırlık yapmadılar. 1800'lerin ortalarına kadar, bu tür üstün eğitim iddiaları boş geliyordu. Ayrıca, düzenli tıp tutarlı bir müfredatı benimsemedi, ancak disiplinlerin rengarenk bir birlikteliğine bağlıydı. Şifacılar, başucunda, birçok rahatsızlık için zararsız ama etkisiz "su kürleri" kullanan hidroterapi ve Thomsonizm gibi çeşitli Batılı modaları uyguladılar. daha hafif bitkisel ve bitkisel ilaçlar ve kusturucular. Beyaz doktorlar ve köleleştirilmiş şifacılar arasındaki sürekli sürtüşme bazen açık bir düşmanlığa dönüştü. Doktorlar, daha geniş topluluğu zehirlenmeden ve doktorların iddiasına göre, batıl inançlı siyahların zihinlerini ve eylemlerini kontrol eden okültistlerin şeytani entrikalarından korumak bahanesiyle siyahi şifacılara siyahi tıbbi uygulamalarını karaladı ve idam dahil cezalar verdi.

Machine Translated by Google

Erken Amerikan tıbbına yapılan siyah katkılar araştırmayı içeriyordu. Aslında, köle doktorlar bazen onlara ün, servet ve özgürlük kazandıracak kadar çok değerli ilaçlar geliştirdiler. 1729'da Virginia Vali Yardımcısı Gooch, ismi açıklanmayan bir "zenci adamı" azat etmek için altmış pound ödenmesine izin verdi. Gooch, farmakolojik olarak aktif kökler ve ağaç kabuğu karışımının etkili bir frengi ilacı olduğunu kanıtladığını açıkladı. “Zencilerin özgürlüğünün bedeline değer” diye yazdı Gooch, “çünkü artık zencileri cıva olmadan nasıl iyileştireceği biliniyor.” 1751'de, Cesar adında bir Güney Carolina köle doktoru, neredeyse kusursuz bir yılan[68] ısırığı panzehiri de dahil olmak üzere birkaç tıbbi yenilik geliştirdi. Tedavide, sassafras, odun külü ve tütünle karıştırılmış "Horus'un tohumu" (Mısır'ın güneş ve erdem tanrısı) olarak adlandırılan Mısırlı rahiplerden adını alan bir bitki olan planane ve horehound adlı bir çalı vardı. O yılın 25 Şubat'ında, South Carolina Gazette tarifi bir kamu hizmeti olarak yayınladı ve talep o kadar yüksekti ki, 1789'da geniş çapta yeniden basıldı ve bir monografi olarak yayınlandı.

[69] 1799 yılında metinde bahsedilmiştir.

Yurtiçi Tıp. Cesar'ın tıbbi zekası, ona aynı zamanda yıllık yüz pound emekli maaşı da veren Güney Karolina Genel Kurulu'ndan özgürlüğünü kazandı. Primus 70 yaşındaydı. Kuduz tedavisini de içeren tıbbi başarılarıyla kazanan başka bir köle. Güney Carolina, Charleston'dan Wilcie Elfe'nin tıbbi kariyeri, yanında çıraklık yaptığı beyaz eczacının alkolizm yüzünden aciz olduğu ortaya çıktığında acı çekmekten çok yarar sağladı. Kendi haline bırakılan Elfe, patentli ilaçları eyalet çapında popüler hale gelecek kadar etkili olan yeni ilaçlar formüle etti. Bu arada, Batılı doktorlar, gözetmenlerin her şikayet için standart bir çareye başvurduklarından şikayet ettiler: "Kalomel ve yağın takip ettiği bir kusturucu." [71]

Bu bölüm tıp doktorları ve Afrikalı Amerikalılar arasındaki sürtüşmenin köklerini özetledi; bir sonraki bölüm, tıbbi deneylerin siyah hastaların beyaz doktorlara karşı nefretini nasıl artırdığını anlatıyor.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 2

KARLI HARİKALAR

Köleler ve Azatlılar ile Antebellum Tıbbi Deneyi

> Montgomery [Alabama], acı çeken üç köle Anarcha, Lucy ve Betsy'nin, yalnızca kendilerinin iyileştirilebileceği için değil, aynı zamanda gelecek nesillerde doğum sırasında yaralanan kadınların da sefalet ve sefaletten kurtulabilecekleri için kahramanca rollerini unutmadı. hastalık.

—SEALE HARRIS, KADIN CERRAHİSİ, 1950

Yeterince sık söylenen bir yalan, gerçek olur.

—LENİN

1847'de İngiltere'ye kaçtığında, "Fed" olarak bilinen eski köle, tam adının John Brown olduğunu iddia etti. Brown kırk yaşlarında, koyu tenli, güçlü hatları olan, belli belirsiz bir kısmının her iki tarafına da taranmış olmasına rağmen tepesinden belli bir açıyla fırlayan yoğun bir siyah saçı olan bir adamdı. Vücudu köleleştirme damgasını taşıyordu: Elleri ip gibi yaralarla kafesliydi ve şişkin sağ gözünün siyah irisi merkezden uzakta, sürekli içe bakıyordu. Bütün bunlar için, anılarını süsleyen yıpranmış kollodion görüntüsü, sade bir yün takım elbise ve brokar yelek giymiş, takdire şayan bir adamı gösteriyor. Ne gülümsüyor ne de kaşlarını çatıyor, ama tatmin edici, sakin bir haysiyet havası yayıyor - hayatta kalan biri. Ama neyden? 1855'te Brown, köleliğini, anılarını Georgia'da Slave Life olarak yayınlayan İngiliz ve Yabancı Kölelik Karşıtı Derneği sekreteri LA Chamerovzow'a anlattı.

[1]

Brown'ın en dikkat çekici hatıraları arasında, Dr. Thomas Hamilton Hamilton ile geçirdiği dönem, sadece 1820'lerde ve 1830'ların başında Clinton, Georgia'da. [2] geniş çapta saygı duyulan bir kişi olmakla kalma doktor ama tam da güneyli bir beyefendinin özü. [3] Washington, Georgia'da zengin bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi, Pennsylvania Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun oldu ve zengin oldu.

Machine Translated by Google
plantasyon sahibi, doktor, politikacı ve Gürcistan Tıp Akademisi mütevellisi.

Ama Hamilton'ın başka bir yüzü vardı. Brown, efendisi geldiğinde doktorun eline nasıl düştüğünü hatırlıyor: Stevens adında bir adam hastalandı.

> Hastalığının ne olduğunu bilmiyorum. Jones County'de yaşayan ve büyük bir isme sahip olan Doktor Hamilton'u tedavi etmesi için çağırdıkları için ciddi olmalı. O kadar memnun olan Stevens'ı iyileştirdi ki, Doktor'a ondan herhangi bir iyilik istemesini ve kabul edilmesi gerektiğini söyledi. Şimdi öyle oldu ki, bu Doktor Hamilton güneş çarpması için en iyi çareleri bulmak amacıyla çok sayıda deney deniyordu. Görünen o ki, güçlü ve üzerinde deney yapılması muhtemel bir denektim ve Doktor bu şeyi kafasına yerleştirdikten sonra Stevens'tan beni kendisine ödünç vermesini istedi. Bunu bir kerede yaptı, bana ne yapılacağını asla sormadı. Ben kendim bilmiyordum. Geçmek üzere olduğum denemelerin doğasından haberdar olsaydım bile, kendime yardım edemezdim. Bunun için pasif bir teslimiyetten başka bir şey yoktu ve cehalet ve korku içinde kendimi teslim ettim.

Hamilton derin bir çukur kazdırdı ve içine sadece yanan közlerin kalması için söndürdüğü bir ateş yaktı; bunlar, doktor bir termometre kullanarak çukurun yeterince sıcak olduğunu tespit edene kadar tutuldu. Daha sonra Brown'ı çukurdaki bir tabureye çıplak oturttu ve ısıyı korumak için açıklığı ıslak bir battaniyeyle kapattı. Sıcaklıklar rutin olarak yüz dereceyi aşarken sadece Brown'ın kafası açığa çıktı. Hamilton daha sonra çeşitli ısı ilaçlarını uyguladı ve Brown şöyle hatırlıyor: “Etkilerine karşı ayak uydurmak için çok uğraşmama rağmen, yaklaşık yarım saat içinde bayıldım. Daha sonra kaldırıldım ve yeniden canlandırıldım, Doktor çukurdan çıktığımda sıcaklığın derecesini not etti.”

Tarladaki her gün çalışmasından sonra Brown'a biraz nostrum verildi ve çileyi tekrar etmesi sağlandı. Ancak tüm bu “bilimsel” çabadan sonra Hamilton hileye başvurdu.

> O [Hamilton] kırmızı biber çayının amacına ulaştığını buldu; ve ondan yaptığı çok güzel bir şey. Eve döner dönmez güneş çarpması için bir çare bulduğunu duyurdu. Arnavut biberi çayında çözülecek haplardan oluşuyordu ve bunlar olmadan hapların hiçbir etki yaratmayacağını söyledi. Bunu nasıl yapmaları gerektiğini de anlamıyorum, çünkü onlar sadece sıradan undan yapılmışlardı. Ancak onları genel kullanıma sokmayı başardı ve iyi bir fiyat isteyince kısa sürede büyük bir servet elde etti.

Birkaç gün dinlendikten sonra Brown, iki günde bir kan aldığı yeni bir dizi deneye tabi tutuldu. Ama daha da kötüsü gelecekti: "Siyah tenimin ne kadar derine indiğini anlamak için işe koyuldu. Bunu, bugüne kadar izlerini taşıyan ellerime, bacaklarıma ve ayaklarıma kabarcıklar sürerek yaptı. Yaklaşık iki haftalık aralıklarla beni sulardı. Ayrıca benim üzerimde başka deneyler de denedi.

.. Machine Translated by Google
üzerinde duramaz." [4]

Brown'ın bayılma noktasına kadar haşlanma ve tekrar tekrar yanmış ve derisi yüzülmüş derisine ilişkin gerçekçi açıklamasından sonra, insan başka hangi deneysel korkuların "üzerinde duramayacağı"nı merak ediyor. Brown, cerrahi işkenceye daha fazla dayanamadığında İngiltere'ye kaçtı. [5]

Brown gibi birçok insan vardı. Önceki bölüm, birçok siyah Amerikalının Amerikan tıp kurumuna karşı beslediği korku ve tiksinti olan bilimsel ırkçılığın, istismarcı tıbbi müdahalelerin ve iyatrofobinin nasıl bağlantılı olduğunu özetledi. Bununla birlikte, Afrikalı Amerikalılar, bir zamanlar standart tıbbi uygulama olan kötü niyetli tıbbi deneylerin özneleri olarak da sömürülmüştür.

Bilimsel ırkçılıktan, kahramanca arınmalardan, kanamalardan ve arınmalardan ve terapötiklerin cezalandırıcı kullanımından daha fazlası, istemsiz tıbbi deneyler, köleleştirmenin bilimsel kişileşmesiydi. Doktorlar köleleştirilmiş bedeni tedavi için değil, kâr için tıbbi hizmete zorladığında şiddet, acı ve utanç birleşti Tıbbi deneyler, tıbbi süreç mükemmelleştirildikten sonra fayda sağlayan beyazlar için iyileşen sağlık ve yaşam açısından kârlıydı. Aynı zamanda doktorlar için karlı bir ün ve bazen servet kaynağıydı.

Sahipler, hasta kölelerin tutsak bedenlerini hastanelere bindirdi veya deneylerde kullanılmak üzere doktorlara iyi olanları kiraladı. Bazen bir köleyi, özellikle de çalışamayacak ya da doğuramayacak kadar yaşlanmış ya da sakat kalmışsa, bu tür bir kullanım için doğrudan sattılar. Dr. Hamilton, Dr. Marion Sims, Dr. Nathaniel Bozeman ve Dr. Stillwell'in kendileri de deney için kullanmak amacıyla köle satın alıp yetiştiren doktorlardı. [6]

Tehlikeli Deneme

Tıbbi deneyi ne oluşturur? Deney kelimesi , Latince "dan" veya "dışarıdan" anlamına gelen ex önermesinden ve periculum "a (tehlikeli) bir deneme"den gelir. Bir deney yapmak, başarıyı veya başarısızlığı riske atmaktır ve insan sağlığı ve yaşamları dengede olduğunda, riskler gerçekten yüksektir. Ancak ünlü Fransız araştırmacı Claude Bernard, 1865'te bilimsel deneylerin kesin özelliğini ortaya koydu: "...deney, kontrol nesnesi ile indüklenen bir gözlemdir." [7] Böylece, bir deneyi yürüten araştırmacı sadece tıbbi bir fenomeni gözlemlemez ; sıkı bir şekilde kontrol edilen koşullar altında bir değişikliğe neden olur , gözlemler yapar ve ardından bunları mantıksal olarak analiz eder.

Bazı tıbbi deneyler, deney deneğine yardımcı olabilecek tedavileri test eder; bunlar terapötik deneylerdir. Diğer deneyler, deneysel özneye yardımcı olmak için tasarlanmamış terapötik olmayan testleri içerir. Bugün araştırmayı yöneten deneysel standartlar, yirminci yüzyıldan önce izlenen doktorlardan önemli ölçüde farklıdır. Bugün, bir mevzuat matrisi, en azından teoride, insan denekleri korur ve insanlarla yapılan çoğu deney için bilgilendirilmiş onam gerekli bir gerekliliktir. Bilgilendirilmiş rıza imzalı bir kağıt parçası değil, akışkandır,

Machine Translated by Google
Araştırmacının neyi yapmayı önerdiği, neden önerildiği ve deneyin olası sonuçları hakkında ayrıntılı olarak konuyu bilgilendirdiği sürekli süreç. Ancak o zaman araştırmacı, yazılı olarak alınması gereken deneğin iznini ister. Muvafakat formunun imzalanmasına rağmen süreç sona ermemiştir. Araştırmacı, deneydeki kendisini etkileyebilecek gelişmeler konusunda deneği bilgilendirmeye devam etmelidir ve deneğin istediği zaman deneyden çekilebilir.

Bilgilendirilmiş onam olmadan bir deney yapmak, günümüzde ciddi bir tıbbi (ve yasal) suistimaldir. Bununla birlikte, bilgilendirilmiş onam on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyılların etik adetlerinin bir parçası değildi ve kanunen gerekli değildi. Doktorlar tipik olarak bir hastanın deney yapmak için onayını istediler, ancak akıl yürütmelerini açıklamadılar veya niyetlerini detaylandırmadılar.

Ek olarak, on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıl deneylerini göz önünde bulundurduğumuzda, dönemin tıbbının bugün izin verilenden daha büyük bir terapötik modifikasyon derecesini desteklediğini akılda tutmak önemlidir. Geçmiş yüzyılların standartlarına göre, yeni, denenmemiş bir ilaç veya kombinasyon denemeye yönelik her spontane karar, etik olmayan tıbbi deney olarak kabul edilemez.

Bu nedenle, bu bölümde Afrikalı Amerikalılarla yapılan erken tıbbi deneylerin tartışmaları, bilgilendirilmiş onam olmadan tehlikeli terapötik deneyler gibi daha az ama yine de korkunç etik ihlallere odaklanmamaktadır. Yaygın olarak kabul edilen çareler ve yöntemlerin esasen terapötik uyarlamaları olan birçok "deneysel" yaklaşımı da tartışmıyorum. Güneyli doktorlar ve bilim adamları, astım için beş siyah çocuğa nitrik asidin kostik solüsyonlarını reçete eden Waynesville, Georgia'dan TS Hopkins, MD gibi birçok tehlikeli deneyle uğraştılar. Benzer şekilde, MD Joseph E. May, neyse ki iyileşen sıtmalı bir köleye herkül dozlarında kalomel ve kinin reçete etti. 8 Bunlar beyazlar üzerinde uygulanamayacak tehlikeli deneylerdi ve deneklerin izni olmadan yapıldılar, ancak amaçları en azından kısmen terapötikti: Doktor bir tedavi sağlamaya çalışıyordu.

Bunun yerine, bu bölüm Brown'un maruz kaldığı deneylere benzer birçok deneyden birkaç örnek sunuyor. Yani, istemsiz, acı verici, tehlikeliydiler ve ya açıkçası tedavi edici değillerdi ya da açıkça yarardan çok zararlıydılar. Afrikalı Amerikalıların deneysel istismarı kültürel bir anormallik değildi; daha geniş toplumun beyaz olmayan insanlara, özellikle de köle sahibi eyaletlerde sürdürdüğü ekonomik, sosyal ve sağlık ihlallerini tıp arenasında yansıtıyordu.

Beyaz ya da siyah hiç kimse tehlikeli bir deneyin öznesi olmayı seçmezdi, ancak siyahlar Batı tıbbıyla ilgili daha önceki istismar deneyimlerine dayanarak özellikle ihtiyatlıydılar. 9 Ayrıca, bedene mekanik yaklaşımıyla Batılı tıbbi deneyler, siyah şifacılar tarafından uygulanan ruhsal, topluluk temelli ve bütünsel Afrika şifa sistemlerine felsefi olarak düşman olduğu için ihtiyatlıydılar.

Batılı doktorlar, Afrika'nın bütünsel bitki ve ruh merkezli şifa sistemlerini tıbbın kapsamı dışında bırakmış, onları batıl inançlar, okült, "vudu" ve yaşlı kadın masalları diyarına havale etmişti. Aynı şekilde, birçok Afrikalı Amerikalı, maruz kaldıkları deneyleri kabul edilen tıp ve şifa yöntemlerinin dışına yerleştirdi. Sözlü tarihler ve kaybolmamış yazıları

Machine Translated by Google

birçok Afrikalı Amerikalının bazı Kızılderili ve Batı şifa tekniklerini kabul ettiğini ve hatta birleştirdiğini, ancak istilacı tıbbi deneyleri bir tür tıbbi işkence ve hatta tıbbi yamyamlık olarak gördüğünü öne sürüyorlar. [10]

ABD hastane hareketinin yirminci yüzyılın başlarındaki yükselişinden önce, doktorlar ve bilim adamları köle mahallelerinde, "köle hastaneleri" olarak adlandırdıkları arka bahçelerde ve klinik koğuşlarında tıbbi araştırmalar yaptılar. [11] Hiçbir organize organ, tutarlı araştırma planlarını koordine etmedi ve bazı "araştırmalar" tamamen kendiliğinden ve kayıt dışıydı. [12]

Doktorların hatıraları, tıp dergileri ve kurumsal kayıtları, gelenekler ve bazen yasalar tarafından desteklenen Afrikalı Amerikalıları istismar etme modelini sınırlandırıyor. Bu açıklamalar şaşırtıcı derecede açık olabilir, çünkü yazarlar sadece hastane koğuşlarına katılan ve tıp dergileri okuyan diğer doktorların -kendi sınıflarından beyaz erkeklerin- gözleri için yazıyorlardı. Ayrıca, Afrikalı Amerikalılar yasal korumadan yoksundular ve bu nedenle doktorların faaliyetlerini engelleyemediler.

Sonuç olarak, erken tıbbi kayıtlar, özellikle köle sahibi eyaletlerde, Afrikalı Amerikalıları rutin olarak deneysel denekler olarak tanımladı. 1836 Southern Medical and Surgical Journal'daki orijinal makalelerin yarısı siyahlar üzerinde yapılan deneylerle ilgiliydi. [13] Siyahların Güney nüfusunun önemli bir kısmını oluşturduğu bir zamanda - 1860'ta yaklaşık yüzde 40'ı - ama yine de hastanelerde ve kliniklerde oranlarının çok üzerinde temsil ediliyorlardı. Örneğin, Dr. James Dugas yeni bir göz ameliyatına öncülük ettiğinde, beş denekten dördü - yüzde 80'i - siyahtı. [14] Genitoüriner ameliyatları test etmek için tercihen köleler kullanıldı. 1830'dan başlayarak, Dr. François Marie Prévost tarafından gerçekleştirilen 37 deneysel sezaryenden 30'unda köle kullanıldı. Deneysel ovariotomi ve mesane taşları ameliyatı da büyük ölçüde siyah ve melez deneklere dayanıyordu. Tıp tarihçisi Todd Savitt, siyahların antebellum deneysel kullanımını ayrıntılandıran kapsamlı bir 1982 makalesinde bu riski özetledi: "Bazı beyazlar tıbbi ilerleme adına yeni teknikleri veya çareleri test ederek güneyli siyahlardan yararlandı. Bazı durumlarda doktorlar siyahları yalnızca deney amacıyla satın aldılar; diğerlerinde doktorlar özgür siyahları ve başkalarının sahip olduğu köleleri kullandılar." [15]

Deneysel deneklerin tümü elbette siyah değildi ve siyahların yaklaşık yüzde 10'unun yaşadığı kuzey eyaletlerinde, siyahlar sayılarıyla orantısız bir şekilde kullanılmasına rağmen, beyaz denekler siyah deneklerden sayıca fazla olma eğilimindeydi. Beyaz denekler tipik olarak en düşük sosyal katmanlardan çıkıyordu. Örneğin, fakir bir Fransız-Kanadalı tuzakçı olan Alexis St. Martin, midesinde kalıcı bir açıklığa neden olan olağandışı bir kazadan sonra üzerinde deney yapmak isteyen başarılı bir doktor tarafından taciz edildi, takip edildi ve yıllarca araştırıldı. [16] Bir endüstriyel kazadan sağ kurtulan ancak ciddi bir beyin hasarı geçiren demiryolu işçisi Phineas Gage de öyleydi. [17] Beyazlar deney üzerinde test edilerek kaydedilen istedikleri zaman, tıp araştırmacılarının hüsrana uğramasına izin verirler.

Bilimsel ırkçıların, siyahları deneysel denekler olarak çekici kılan birkaç gerekli tıbbi kurguyu başarıyla tanıttığını gördük. Zamanın doktorlarının çoğu, siyahların düşük entelektüel kapasiteye sahip olduğuna ve cinsel yönden rastgele olduklarına, hastalıkların siyahlarda farklı şekilde ortaya çıktığına ve siyahların ilaç almalarına, tedavi görmelerine veya temel yaşamlarını sürdürmelerine güvenilemeyeceğine inanıyordu.

Machine Translated by Google

beyaz gözetim olmadan hijyen standartları. Son olarak, doktorlar siyahların doğal olarak beyazların sağlığını tehdit eden hastalıkları, özellikle frengiyi barındırdığına inanıyorlardı. 18 Bu yaygın inançların her biri, kötüye kullanım amaçlı tıbbi deneyler için gerekçe işlevi gördü. En inatçı inançlardan biri, siyahların ağrı veya endişe hissetmediğiydi, bu da siyahlar üzerinde anestezi olmadan ağrılı cerrahi keşifleri mazur gösteriyordu. Dr. Charles White, "[siyahlar] cerrahi operasyonları beyaz insanlardan çok daha iyi taşıyorlar ve beyaz erkekler için dayanılmaz acının sebebi ne olurdu, bir zenci neredeyse görmezden gelirdi... [Ben] birçok zencinin bacaklarını kestim. uzvun üst kısmını kendileri tuttular." Ve Kentucky cerrahı Efraim McDowell, fevkalade ağrılı ameliyatlarla elde edilen jinekolojik ilerlemeler hakkında yazdığında, London Medical and Chirurgical Review editörü Dr. Birincisi, Zencilerdi ve bu insanların köpekler ve tavşanlar kadar olmasa da neredeyse cezasız bir şekilde her şeye katlanacakları konusunda şaşkınlığımız azaldı." 19

Laboratuvarda Politika

Afrikalı Amerikalılarla deneyler, özellikle Güney'de tıbbi norm olmasına rağmen, bazı beyazlar buna şiddetle karşı çıktı. On sekizinci yüzyılın sonlarında ve on dokuzuncu yüzyılın başlarında, kölelik karşıtları açıklamalar yazdılar ve 1839'da Theodore Wright Weld, "Amerikan Köleliği Olduğu Gibi" adlı eserinde tıbbi deneylerin acımasızlığını ortaya çıkardı ve "Kamuoyunun [köleler], efendilerine yapılırsa lanetlenecekti.

20

Bu tür keskin eleştiriler, on dokuzuncu yüzyılın ilk yarısında köle hastalarına enjeksiyon, dozlama veya devrim niteliğinde ameliyatlar yapmaktan samimi bir şekilde söz eden bazı bilim adamlarının eylemlerini sonraki yazılarda neden daha ihtiyatlı bir şekilde ifade ettiklerini açıklamaya yardımcı olabilir. Örneğin, Dr. James Marion Sims sonunda deneklerinin ırkını sakladı ve hatta siyah köle kadınlar üzerindeki deney raporlarını burjuva beyaz matronların illüstrasyonlarıyla resimledi. Dergiler bazen ırk etiketlerinden vazgeçtiler, ancak makaleleri hala konularının etnik kökeni hakkında geniş sosyal ipuçları sunuyordu.

Tehlikeli deneylerin ırksal doğasını gizlemek için dil çoğu zaman işkence gördü. Zamanının en iyi soylu geleneğinde, Thomas Jefferson sadece bir taşra yaveri ve lider politikacı değil, aynı zamanda bir bilim adamıydı. Kendi izini bırakmaya hevesli olan Jefferson, kölelerinin hayatlarıyla kumar oynayarak aşılama konusunda coşkulu maceralara atıldı. Edward Jenner'ın yeni aşılama tekniğinin, aşılama tekniğinden (ya da bir asır sonra, variolasyon olarak anılacaktır) daha üstün olduğunu ortaya koymak istiyordu. Aşılama, bağışıklığı indüklemek için hasta bir kişiden enfekte olmuş materyalin doğrudan bir kuyuya yerleştirilmesi veya enjekte edilmesinden oluşuyordu. Bu çağda aşılama, Jenner'ın ilk olarak 1796'da tarif ettiği gibi, çiçek hastalığına karşı bağışıklık sağlamak için inek çiçeği enjekte etme sürecine atıfta bulundu.
Jefferson, bazı inek çiçeği aşısını dolaylı olarak Boston'dan Dr. Benjamin Waterhouse'dan aldı ve 21 ama o etkisinin şüpheli olduğu biliniyordu: Aşı, daha önceki bir denemenin deneklerini korumada başarısız olmuştu. Jefferson o yazı ailesinin ve komşularının iki yüz kölesini aşılayarak geçirdi. Jefferson, beyaz ailesini Monticello'ya ancak hastalıktan kurtulduktan sonra enjekte etti.

Machine Translated by Google
Aşılı kişiler iyi durumda kaldı ve aşılanmamış olanlar hastalandı, ancak bu Jefferson'un bilimsel meslektaşların ikna etmedi, bu nedenle Jefferson aşılı bir köleye canlı çiçek hastalığı materyali enjekte ettirdi. Bu köle iyi durumda kaldığında Jefferson, kızı Martha'ya "ailelerimizi ve komşularımızı tam bir güvenliğe kavuşturmak" için ilerlemesini yazdı. [22]

Tecrübeli bir politikacı olarak Jefferson, köleler üzerindeki deneylerinin eleştirileceğini ve siyahlar hakkındaki sempatik ifadeleriyle çelişkili göründüklerini biliyordu, bu yüzden olası eleştirileri saptırmak için kurnazca bir dil kullandı, “kendi ailemden bazıları üzerinde deneyler yapmaya atıfta bulundu. ” söz konusu “ailenin” kendisine ve oğluna ait kölelerden oluştuğunu açıklığa kavuşturmadan.

1832 yazında Virginia'da bir tifo salgını patlak verdi ve yetiştiriciler, enfekte olmuş kölelerin çalışamayacağınd ve beyazları tehlikeye atacağından korkuyorlardı. Robert G. Jennings'in tedavisi yoktu, ancak çiçek aşısının tifoya karşı koruyabileceğine dair bir önseziyi denemeye karar verdi. Aşıyı, tifo hastalarının enfekte olmayan aile üyelerinden seçerek, maruz kalmalarını garanti altına almak için köle ve özgür otuz siyaha uyguladı; daha sonra aşıyı diğer enfekte olmamış aile üyelerinden alıkoydu.

Jennings, aşılananların hastalıksız kaldığını bildirdi; aşısız hastalandı. Jennings daha sonra tifodan muzdarip siyahları aşıladığında, daha çabuk iyileştiklerini sevinçle kaydetti. Jennings, on iki aile üyesinden on birini aşılamaya karar verdiğinde, on ikinciden aşıyı esirgediğinde soruşturma darbesini gerçekleştirdi: Yalnızca aşılanmamış köle hastalandı.

Köleleştirilmiş bir nüfus üzerindeki bu "başarılı" deney, tüm mantığa meydan okuyor, çünkü çiçek hastalığı aşısı tifoya karşı etkili değil. Rastlantının mı yoksa düpedüz dolandırıcılığın mı söz konusu olduğundan kimse emin olamaz, ancak şanstan kaynaklanan bu tür sonuçlara karşı matematiksel olasılıklar şaşırtıcıdır ve hiç kimse Jennings'in deneyini başarılı bir şekilde tekrarlamamıştır. [23]

Köleler üzerinde yapılan diğer birçok deney, siyah deneğe hiçbir fayda sağlamadı ve beyaz hastalar, bu riskleri üstlenmeleri istenmedi ve kesinlikle zorlanmadı.

Sonraki on yıl, köleler üzerinde yapılan deneylerde sadizmin tırmanışını gördü. 1846 kayıtları Dr. Petersburg, Virginia'dan Walter F. Jones, çıplak köleleştirilmiş tifo zatürre hastalarına dört saatlik aralıklarla kaynar su dökerek deney yaptığını ortaya koyuyor. Yirmi beş yaşındaki hasta bir köleye böyle bir muameleyi anlattı:

> Hasta yüz üstü yere yatırıldı ve kaynama noktasına çok yakın bir sıcaklıkta, eli zar zor daldıracak kadar yakın bir sıcaklıkta yaklaşık beş galon su, hemen omuriliğe atıldı, bu da onun duyarlılığını bir şekilde uyandırdı. haykırma çabasıyla gösterilir...

Machine Translated by Google

Jones, bu çareyi denemesi için ona neyin ilham verdiğini açıklamadı ve tedavi için oldukça zayıf bir gerekçe sundu, sadece bunun bir şekilde "kılcal dolaşımı yeniden kurarak " işe yaradığını öne sürdü.

Aynı yılın Haziran ayında, Georgia, Liberty County'den MD John MB Harden, Southern Medical and Surgical Journal'da “bir zenci”nin ve “üç domuzun” uzuvlarından kan damarlarını nasıl soyduğunu anlatan bir makale yayınladı. ” Harden daha sonra anatomik bilgiyi ilerletme niyetiyle "arterlerin Gövde ve Dallarının nispi alanlarını belirlemek için" kan damarlarının genişliğini ölçtü. 25

Ancak giderek acı veren bu tıbbi müdahalelerin hiçbiri, Alabama'dan MD James Marion Sims tarafından yürütülen köle deneyleri kadar rezil değildi.

James Marion Sims, Kurtarıcı ve Sadist

James Marion Sims, Afro-Amerikalılarla deneyler tarihinde önemli bir şahsiyettir, çünkü Amerikan tıbbının ırksal sağlık eşitsizliklerinin çok şey borçlu olduğu ikili yüzünü çok iyi bir şekilde temsil etmektedir. Sims, bir grup köle kadın üzerinde anestezi veya rıza olmaksızın yıllarca kabus gibi acı verici ve aşağılayıcı deneyler yapmış olmasına rağmen, bir kadın hayırsever olarak saygı görüyor.

Güney Carolina, Lancasterville yakınlarındaki Hanging Rock'ta on kişilik mücadele eden bir ailede doğmuş, Thelemon, 1813'te bir kaza sonucu sahip olmasına rağmen nasıl olduğunu anlattı. Otobiyografisine göre Sims, Life'da kayda değer ve vasat bir öğrenciydi. önce South Carolina Medical College'a, sonra Philadelphia'daki Jefferson Medical College'a. Günümüze göre tıp eğitimi bir buçuk yıllık eğitimden oluşuyordu. Sims, başlangıçta tıp eğitimini yetersiz bulduğunu itiraf etti: "Reçete yazma zamanı geldiğinde, ne yapacağım konusunda hiç tıp okumamış olmaktan daha fazla fikrim yoktu." Ancak Alabama'daki plantasyonlarda uygulamaya başladıktan sonra, bu yetersizlik duyguları, bebek çocuklarının yüksek ölüm oranları için köleleştirilmiş anneleri suçlamaktan onu alıkoymadı. Yenidoğan tetanozu (“yenidoğan” tetanoz) veya trismus nascientium'u annelerin ahlaki ve entelektüel başarısızlıklarına bağladı. 27

> Yoksulluk, pislik ve tembellik olduğunda veya entelektüel kapasitenin sıkışık olduğu, ahlaki ve sosyal duyguların köreldiği yerlerde, genellikle orada bulunur. Zenginlik, kültürlü bir zeka, rafine bir zihin, sevecen bir kalp, bu acımasız ölümcül hastalığın yıkımlarından nispeten muaftır. Ama bu sınıfı aynı fiziksel nedenlere maruz bırakırsanız, ilkiyle eşit derecede acı çekerler. 28

Yenidoğan tetanosuna, hayvan gübresinden yayılan ve iyileşen göbek kütükleri gibi yaralarda gelişen Clostridium tetani ile bakteriyel bir enfeksiyon neden olur . Böylece Sims, henüz kabul edilen bir tıbbi inanç olmayan pislik ve hastalık arasındaki bağlantıyı algıladı, ancak suçladı.

Machine Translated by Google

yanlış partiler Sahipler, at ahırları ve diğer mahallerin yakınındaki aşağı topraklarda ve beyazların konutlarından mümkün olduğunca uzakta köle kulübeleri inşa ettiler. Antebellum doktorlarının el yıkamayı küçümsemesi ve ebeliğin göbek kordonunu paçavralarla kundaklama uygulaması enfeksiyon riskini artırdı. [29] Ancak tetanozu kölelerin tembelliğine ve zayıflığına bağlayarak, dikkatleri bulaşmayı ortadan kaldırmanın en basit yolundan, yani köle konutlarının yerini değiştirmek ve iyileştirmekten uzaklaştırdı. Bugün, ölümlerin muhtemelen bakıcıların hatası olduğunu biliyoruz.

Bir plantasyon doktoru olarak, Sims birçok çocuğa katıldı, ancak yalnızca siyah bebekleri, konvülsiyonlar ve kas spazmları ile karakterize, uzun süredir yanlış anlaşılan bir çocuk nöromüsküler hastalığı olan tetanide tehlikeli deneyler için denek olarak kullandı. Köleleştirilmiş çocuklar arasında salgın olan tetani, aslında [30]'un neden olduğu ciddi kalsiyum, magnezyum ve D vitamini eksikliğinin sonucuydu, ancak Sims hatalı bir şekilde kaynaklandığına ikna [illegible] ayakkabı tamircisinin aletini kullanarak kafatası kemiklerini yeni pozisyonlara getirdi: çarpık bir bız ve ekstremitelerin sert kıvrımını büyük ölçüde değiştirmenin etkisiyle her zaman parietal kemiklerin kenarlarını dışarı çıkarın....” [31] Sims'in kafatasını “açma” girişimi, beyaz bebeklerin aksine siyah bebeklerin kafataslarının kemiklerinin hızla birlikte büyüdüğü ve beyne büyüme ve gelişme alanı bırakmadığı bilimsel bir efsaneye dayanıyordu. Siyah kafatasının bu erken kapanması, yetişkin siyahlarda düşük zeka ve sürekli çocuksuluğa neden oldu. Bebekler öldüğünde, Sims annelerinin ve onlara eşlik eden siyah ebelerin tembelliğini ve cehaletini kınadı.

Sims kısa süre sonra deneylerinde ve kliniğinde/laboratuvarında işçi olarak kullandığı on yedi köle edindi. Bu tür ilk üç hasta, Sims'in bocalayan neşteri altında sefil bir haldeydi. On dokuz yaşında köleleştirilmiş bir adam, muhtemelen bir enfeksiyonun yayılmasını önlemek için anestezi uygulanmadan kemik parçalarının çıkarılması da dahil olmak üzere iki kahramanca operasyondan sonra öldü. Sims'in ameliyatlarla ilgili anlatımı, tıbbi okuyucularının daha çok ilgisini çeken teknik ayrıntılar üzerinde durmak için hastaların ölümlerini örtbas etti. Sims'in kanserli çenesinin bir kısmını çıkardıktan sonra ağzından çıkarmayı unuttuğu bir süngerden hastanın neredeyse boğulması ve Sims'in bir hastanın karotis arterinden kanamasını durduramaması gibi hatalara da kısa sürgü verildi. [32]

Ama bunlar sadece ön hazırlıktı. 1845'te bir Haziran günü, Montgomery, Alabama'nın hemen dışındaki Westcott çiftliğinde bir köle olan on yedi yaşındaki Anarcha, ilk çocuğunun doğumunu müjdeleyen kasılmalar hissetti. Üç gün sonra, bitkin, korkmuş kız hala dayanılmaz bir emek içinde kıvranıyordu.
Sims çağrıldı ve çok az tecrübesi olduğunu kabul ettiği obstetrik forseps kullandı. Çocuk öldü ve Anarcha tehlikeden kurtulmuş gibi görünse de kısa süre sonra başka bir korkunç davayla karşı karşıya kaldı. Yırtık vajinası aşınmaya başladı ve vajinasının kalıntıları ile mesanesi ve rektumu arasında açıklıklar kaldı. Artık idrarını tutamıyor ve aralıksız akan idrar, harap olmuş dokularını alevlendirerek ağrıyı, tekrarlayan enfeksiyonları ve kokuyu tetikliyordu.

Anarcha'nın durumu ne kadar korkunç olsa da, Sims'in bununla ilgili açıklamalarına belli bir abartı girdi: Onu çiçek hastalığıyla karşılaştırdı ve seyirciler için tatsızlığının yanı sıra onu iş için uygunsuz hale getirdiği gerçeğini vurguladı - bir ekicinin bakış açısı. [33]

Machine Translated by Google

Anarcha sefaletinde yalnız değildi. Durumu, vezikovajinal fistül, zor doğumdan kurtulan siyah beyaz birçok kadını etkiledi. Bununla birlikte, köleleştirilmiş kadınlar bu komplikasyonun özellikle yüksek bir oranına sahipti. Doktorların "cehalet ve 34 Sims'in kendisi, plantasyon görevlilerimizin ve zenci ebelerimizin rahatsız edici müdahalesini kabul etme," eğilimine rağmen , doğum uzmanları forseps kullanmaya başladığında vezikovajinal fistül oranlarının arttığını söyledi.

Bu durum pekala yetersiz beslenme, forseps kullanımı ve Anarcha'nın bir araya gelmesinden kaynaklanmış olabilir. pelvis dahil 35 Yetersiz beslenmiş kadınlar arasında yaygın olan 36 D vitamini eksikliği, genç kızlarda kemiklerin, hatta kadın kadınlardan yaklaşık üç yıl önce çok genç kadınların pelvislerine anne oldular.

—

Vezikovajinal fistül duygusal ve sosyal olarak yıkıcıdır ve birçok güneyli bayanı kalıcı sakatlığa mahkûm etmiştir. Sims, onu tedavi etmenin tıbbi servetini kazanacağını biliyordu ve ayrıca, buna karşı etkili olabilecek bu tür acı verici ameliyatları test etmek için beyaz kadınları kullanmanın 37 olduğunu da biliyordu. Tarihçi Walter Fisher bunu şöyle 38 Kölelerin işe alınması, ikna edilmesi, zorlanması veya satın alınmasıyla ilgili [sözleşmeler] bir zorunluluk, dayatma veya değişim biçimi olarak değerlendirilebilir.” Sims'in hastaları da katlanmak için kandırıldı; reddedemezlerdi.

—

Sims, vezikovajinal fistüllü toplam on bir kadın köleyi efendilerinden barındıracak, yerleştirecek ve tedavi edeceklerine söz vererek satın aldı ve dört yıl boyunca üzerlerinde cerrahi deneyler yaptığı sade bir ahşap bina inşa etti.

Viktorya döneminde, kat kat elbiseler cinsel iffetin göstergesiydi ve doktorlar kadınların çıplak vücutlarını görme alışkanlığında değildiler; profesyonel boyları bile onlara kadınların cinsel organlarına bakma izni vermiyordu. Sims fistül deneylerini üstlendiğinde, jinekoloji terimi bile birkaç yıl sonraydı. Bunun yerine, "kadın doktorları", Victoria dönemi eteklerinin altındaki dokunma duyularına güvenerek, sınıflarının mütevazı giyimli hanımlarına eğilmek için diz çökerken şövalye bir tavırla gözlerini kaçırdılar.

Ancak, köleleştirilmiş siyahlarla çalışan Sims, böyle bir incelikle kısıtlanmadı. 39 Kadınları tamamen soyundurdu, sonra o ve birkaç doktor sırayla kadınların vajinalarını tamamen açmak için tasarladığı özel bir spekulumu40 sokarken elleri ve dizleri üzerinde diz çöktürdü . Sims, “Her şeyi daha önce hiç kimsenin görmediği gibi gördüm” dedi. Montgomery doktorları, daha önce kimsenin görmediğini görmek için Sims'in kulübesine akın etti. Önde gelen vatandaşlar ve yerel çıraklar da öyle. 41

Ameliyatların kendisi çok acı vericiydi. Bozulan vajinal dokulardaki doğal olmayan açıklıkları kapatmak için sadece Sim'ler yoktu; bu açıklıkların kenarlarını birbirine örmesi gerekiyordu. Bir açıklığı onarmaya çalıştığı her seferinde vajinal yırtıkların kenarlarını aşındırmayı veya "korumayı" seçti. Daha sonra onları dikişlerle kapattı ve her seferinde enfekte olduklarını ve acı içinde yeniden açıldıklarını gördü.

Birkaç erkek doktor başlangıçta Sims'e köleleştirilmiş kadınları kesikler açarken tutarak yardım etmişti, ancak bir yıl içinde ne kadınların kemiklerini donduran çığlıklarına ne de kadının kemiklerini donduran çığlıklarına dayanamadılar

Machine Translated by Google

artık ilerleme eksikliği. Doktorlar, kadınları sırayla birbirlerini dizginlemeye bırakarak ayrıldılar.
Daha sonra Sims, Dr. Nathan Bozeman'ı bir çırak ve asistan olarak işe aldı. Bozeman, Louisville Üniversitesi'nden yeni mezun olmuş ve Profesör Samuel D. Gross gibi bölgedeki en iyi cerrahlardan bazılarıyla eğitim almıştı.

Tıp dergileri ve profesyonel ağızdan ağza bilgiler, 1840'ların başlarından beri anestezi olarak eterin solunmasını ayrıntılı olarak anlatmıştı ve Sims bunu biliyordu, ancak köle kadınlara ve kızlara anestezi vermeyi kesinlikle reddetti. Prosedürlerinin "yönetimle ilgili sorunları ve riskleri haklı çıkaracak kadar acı verici olmadığını" iddia etti, ancak bu iddia, Montgomery'deki beyaz kadınların vajinalarını onarmak için mükemmel ameliyatı gerçekleştirdiğinde Sims'in her zaman anestezi uyguladığını öğrendiğinde bu iddia boş geliyor. birkaç yıl sonra. [42] Sims ayrıca siyahların beyazlarla aynı şekilde acı hissetmediğine dair yaygın inanca da değindi. [43] Ancak Sims'in kendi sözleriyle çelişiyor. Anarcha'nın ameliyatı sırasında, Lucy'nin 1852'de Lucy'deki ilk ameliyatı tarif ettiğinde gerçeği daha da gizledi, "Bu anestezik günlerden önceydi ve zavallı kız dizlerinin üzerinde ameliyatı büyük bir kahramanlık ve cesaretle taşıdı." [44]

Sims'in etheri vermeyi reddetmesi, onun "sorun ve riski" açıkça göz önünde bulundurmadan başka bir kadın grubuna çok özgürce yönetmeye istekli olması ışığında daha da az savunulabilir görünüyor. 1860'larda New York'ta Sims, penisin girişini engelleyen ağrılı vajinal kas kasılmaları ile belirgin bir hastalık olan vajinismustan muzdarip beyaz kadın hastalara katıldı ve cinsel ilişkiyi imkansız hale getirdi. Şikayetçi kocalar, eşlerini düzenli olarak eterize eden Sims'e yaklaştı ve kocalarının onlarla seks yapabilmesi için onları bilinçsiz hale getirdi. [45]

Sims'in yazılarında, bir kadının sağlığını geri kazanmanın anahtarı olarak gördüğü kontrol için bir metafor olarak hapis cezası sıklıkla kullanılır. [46] Köleleştirilmiş deneysel denekleri, kontrol edilebilir hastalarda en üst düzeydeydi ve sonunda kölelerinin acısını tuhaf bir şekilde kontrol etmeyi seçti: Köle kadınları morfine bağımlı hale getirdi, ama onlara verdi - "bir çeşit afyon türü". karşılanabilecek dozlar, 24 saatte en az iki kez" - sadece ameliyattan sonra , her seferinde birkaç hafta boyunca uygulanır.
Sims, afyonun "sinirleri yatıştırdığını, umut uyandırdığını, idrarın yanmasını hafiflettiğini" ve "hastanın, acılı önseziler yerine hoş rüyalar ve hoş duyumlarla zaman geçirmesi için iki haftalık yatay pozisyona mahkum olmasına" izin verdiğini açıkladı. ve dayanılmaz acılar." Morfin iyileşmeyi kolaylaştırdı, ancak prosedürün kendisinin acısını hafifletmedi, bu nedenle bu uygulama [47] En mantıklı açıklama, bu uygulamanın Sims'in bazı etmekten çok davranışlarını kontrol etmekle ilgili olmasıdır. Kadınların ağrılarını kontrol tekrarlanan prosedürlere direnme iradelerini zayıflattı. [48]

Daha önce de belirtildiği gibi, titiz temizlik ve enfeksiyon arasındaki tıbbi ilişki henüz kurulmamıştı ve Sims titizlikle temiz cerrahi alışkanlıkları olan bir adam olmasına rağmen, organik sütürlerin patojenlere sürekli maruz kalması, kadınların tekrarlayan enfeksiyonlara neden oldu. Ancak Sims'in tesadüfen bir ilhamı vardı: Gümüşten dikişler tasarlamaya karar verdi. Gümüş patojenleri barındırmadı ve enfeksiyonlar sonunda evcilleştirildi ve iyileşme olasılığına izin verildi. Sonunda, Sims, Anarcha'nın en büyük, parmak ucu büyüklüğündeki fistülünü başarıyla kapattığını kaydetti.

Machine Translated by Google

Beş yıl boyunca, yalnızca Anarcha'da otuzdan fazla ameliyattan sonra, 1849 Mayıs'ında vezikovajinal fistül ameliyatını mükemmelleştirdiğini duyurdu. 1852'de Sims'in vezikovajinal fistül onarımı hakkındaki makalesi prestijli American Journal of the Journal'da yayınlandı.
Tıp Bilimleri. Ulusal itibarını kazandı. [49]

Sims, ünlü “Amerikan jinekolojisinin babası” oldu ve böylece tarihteki yeri garanti altına alındı. WJS McKay, MD, cerrah arkadaşları adına şunları öngörerek konuştu: “Modern jinekolojinin tarihi yazıldığında, [Dr. Ephraim] McDowell, şafak olarak temsil edilecek; ve o şafağın loş ışığında ortaya çıkan ilk parlak gezegen Marion Sims oldu...” [50]

1850'lerin başında, sıtma nöbetleri Sims'i kuzeyden New York City'e gitmeye zorladı, burada bir toplum pratiği inşa eden, siyahlarla ve göçmen kadınlarla araştırma yapan, tıp öğreten ve hastanelerde, tıp topluluklarında birçok etkili görevde bulunan tıbbi bir aslan oldu. ve akademide. Waldorf-Astoria Hotel'in şimdiki yeri olan Park Avenue ve Fiftieth Street'te inşa edilen “ilk kadın hastanesi” olan New York Kadın Hastanesi'ni kurdu. 1862'den başlayarak, tıbbi şöhretinin ona kraliyet çevrelerine giriş yapmasına izin verdiği yurt dışında da ikamet etti. Sims, İmparatoriçe Eugenie ve Fransız kraliyet ailesinin diğer üyelerine katılırken, kendisi ve ailesi, İkinci İmparatorluk Paris'inin kadehi oldu.
[51] İki kıtada, anıtlar, anıtlar ve klinikler, şimdi New York Central Park'ta bulunan da dahil olmak üzere, onun ardından ortaya çıktı ve hepsi de “hem imparatoriçe hem de köle gibi davranan” bir doktor olarak konumunu kutladı.

Sims, hayatı kadar çalışmaları ve tıp felsefeleri hakkında da bolca yazdı. Alabama'da, Sims'in kölelik sistemini güçlü bir şekilde savunması, “zenci” ile bolca terbiye edilmişti. Ancak, bir kez kuzeyde, deneklerinin etnik kökenlerini gizledi ve ameliyatla ilgili açıklamalarına eşlik eden resimlerde onları beyaz olarak resmetti. “Bu [52] kişinin boyun eğmez cesareti, uzun süredir acı çeken kadınların cesaret değil, kölelik ve morfin olduğunu söylemedi” diye ikiyüzlü övgüsü, kadınları ameliyat masasına bağlamıştı.

Sims diğer köle hastalarının fistüllerini kapatıp kapatmadığını asla açıklamadı, ancak onun hakkında yazan birçok kişi bunu doğal olarak kabul ediyor gibi görünüyor. Bununla birlikte, eski meslektaşı Bozeman, birlikte çalıştıkları köle kadınların “yarısının bile” değil, yıllarca süren ağrılı ameliyatlarla rahatlama sağlayamadıklarını ısrar etti. [53] Bozeman, kalan fistüllerden bazılarını, cerrahi bir yenilik olan "düğme dikişleri" kullanarak düzelttiğini, bu prosedürü diğer siyah köle kadınlara (Kitty, Dinah ve ismi açıklanmayan bir "melez kız"a) uygulayarak mükemmelleştirdiğini bildirdi. dokuz yaşındaki bir köle kızın mesane fıçısı [54] Bozeman , Sims tarafından çıkarıldığında oluşturduğu bir vezikovajinal fistül vakasını bile anlattı. [55]

Sims memnun değildi ve New York Tıp Akademisi'ni, tekniğini benimsediği için Bozeman'a saldırmak için bir zorba kürsü olarak kullandı. Ancak vezikovajinal fistül onarımının mucidi olarak Sims'in önceliğine tek meydan okuyan Bozeman değildi. 1838'de, Sims sorunu ele almadan on beş yıl önce, Virginia cerrahı John Peter Mettauer, gümüş dikişler yerine kurşun kullanarak benzer bir prosedür tasarlamıştı. Mettauer, Virginia, Prince Edward County'de yirmi beş kadını ameliyat etmişti, " [56] büyük bir kadındı ama yalnızca bir kadını iyileştirdi. Mettauer, köle tutma alanında yetersiz kaldığı için köle kadınları suçladı.”

Machine Translated by Google
Onlara yardım etmek için. Birinden bahsederken, "Bu vakanın yine de zamanla iyileşebileceğine inanıyorum, özellikle de cinsel ilişki önlenebilseydi, hangi ilişkiye girmeyi tercih ettim?
Hiç şüpheniz olmasın, operasyonların birçoğunu bozguna uğrattı."[57]

Antebellum Etiği

Sims, yalnızca günümüzün etikçileri tarafından değil, aynı zamanda tıbbi ve ahlaki gerekçelerle bazı on dokuzuncu yüzyıl çağdaşları tarafından da geniş çapta eleştirildi. İlginç bir 2003 New York Times makalesinde, "Tarihçilerin iddiasına göre, beyaz erkek doktorları eleştirmeden kutladığı bir çağda yaşayan bu yazarlar, Sims'i çok fazla olumlu gördüler."[58] Ama eleştiri aslında Sims'in ameliyatları kadar eski. Bazı çağdaşlar onun iddialarını oldukça eleştirdiler ve sadece Bozeman değil, aynı zamanda Afrikalı Amerikalı doktorlar da Sims'in ameliyatlarını suistimal olarak nitelendirdi. İlk açık kalp ameliyatlarından birini başarıyla gerçekleştiren kalp uzmanı Dr. Daniel Hale Williams, özellikle vokal eleştirmeniydi. Williams, Sims'in vajinal onarım ameliyatlarının tamamlanmasından yıllar sonra, 1858'e kadar doğmadı, ancak Sims'i ve isteksiz siyah denekler üzerinde devam eden ameliyat uygulamalarını inceledi ve yuvarlak bir şekilde kınadı. Williams ayrıca, cinsel sağlık ve dolaylı olarak siyah kadınların ahlakı hakkında yapmaya devam ettiği açıklamalar için Sims'i görevlendirdi. Örneğin, Sims, zenci kadınların "yüzde 60'ında" rahim kanseri (o zamanlar erken ve sık cinsel temasla ilişkilendirilen bir hastalık) veya rahim fibroidleri olduğunu bildirmişti. Williams kanıt ya da en azından kanıt istedi, ancak Sims bu iddiayı destekleyecek hiçbir ham veri ya da araştırma raporu üretmedi. Williams, siyah kadınların beyaz hastanelere girmesine izin verilmediğinde Sims'in bunu nasıl belirleyebildiğin basılı olarak merak etti.
[59]

Bir başka ünlü Afro-Amerikalı cerrah olan Dr. W. Montague Cobb da siyahlarla yapılan kötü amaçlı deneylere şiddetle karşı çıktı, ancak Sims'i savundu. "Sims, bahçesindeki küçük hastanede üç yıl boyunca masrafları kendisine ait olmak üzere bu kızları tedavi etmeye ve bakımını yapmaya devam ettiğinden, Anarcha'yı ve Sims'in onunla tedavi ettiği diğer beş vezikovajinal hastayı insan kobay olarak adlandırmak son derece adaletsiz olurdu. ailesinden, mesleğinden ve halktan gelen muazzam baskılara karşı... Amerikan cerrahisinin en büyük insani ve bilimsel dönüm noktalarından biri."[60] Bununla birlikte, kadınlar Sims'in rahatlığı için istemeden tutuldu, bu yüzden onları barındırmak için ahlaki kredi talep etmek saçma. Dahası, kadınların lojmanı ücretsiz değildi: Ücret almadan çalıştılar ve Sims ameliyatlardan kâr etti, oysa sadece Anarcha dört yıllık acıdan kesinlikle faydalanmış görünüyor.

Dahası, Cobb'un bahsettiği bina gerçekten bir hastane miydi, yani Sims'in asıl amacının kölelerine tıbbi bakım sağlamak olduğunu ima eden bir isim miydi? Sims, ülkenin "ilk kadın hastanesi"nin kurucusu olarak geniş çapta hayranlık uyandırıyor, ancak bu unvan New York City'deki Park Avenue'deki daha baskın yapıya atıfta bulunuyor. New York yapısı ilk kadın hastanesini barındırıyorsa, o zaman Montgomery, Alabama, köle mahalleleri başka bir şey olmalıydı, belki de isteksiz denekleri hapseden bir laboratuvar. Cobb'un Sims'i savunması, yalnızca ırkın değil, sosyal sınıfın ve değişen etik algıların bu uzun tartışmayı körüklediğini gösteriyor.

Machine Translated by Google

Gerçek iyileşme oranı ne olursa olsun, Sims'in gümüş dikişleri birçok kadın için gerçek bir tıbbi trajediyi sona erdirmeye yardımcı oldu ve bazıları köleleştirilmiş kadınların istismarını bu temelde mazur gösterdi. Bu esasen faydacı argüman, bir yanda tutsak kadınların vahşi tıbbi istismarı ve diğer yanda sayısız kadının acı verici geçersizlikten kurtarıldığı etik bir bilanço sunar.[61]

Bununla birlikte, böyle bir argüman, sosyal adaletin etik kavramını görmezden gelir ve bu deneyler bu temel değeri ihlal eder, çünkü ıstırap ve faydalar adaletsiz bir şekilde dağıtılarak dağıtım adaletsizliğin yol açar. Bu durumda, aynı zamanda ırksal olarak farklı bir grup ve tutsak bir grup olan en güçsüz grup, doktorların "daha büyük bir iyilik için" zarar verdiği gruptur. Başka bir ayrıcalıklı grup, avantajlardan yararlanır, ancak ne acıyı ne de riskleri paylaşır. Böylece ahlaki kabul edilemezlik açıktır.

Ancak bu tür uygulamaların tehlikeleri daha belirsizdir. Dağıtıcı adaleti ihlal etmenin bir tehlikesi, bunun sosyal eşitsizlikleri sürdürme eğiliminde olmasıdır ve vezikovajinal fistülde olan da tam olarak budur.

Bugün, on dokuzuncu yüzyılda olduğu gibi, vezikovajinal fistülden muzdarip kadınların ezici çoğunluğu, kaliteli sağlık hizmetlerine erişimi olmayan yoksul siyahlardır - Sahra altı Afrika'daki kadınlar. Bunu yapıyorlar çünkü Lucy ve Anarcha ile aynı risk faktörlerini (yetersiz beslenme ve yetersiz perinatal bakım) paylaşıyorlar ve fistüllerini onarabilecek cerrahlara çok az erişimleri var. Bugün ameliyattan yararlananlar çoktur, ancak sefaletleri ameliyatı mümkün kılan aynı türden kadınlar hariç tutulmuştur. Sims'in popüler mirası, sınıfının beyaz kadınlarına çevirdiği yüzü yansıtıyor, tıbbi şöhret ve minnettarlığa dayanan bir görüntü. Sadece Lucy ve Anarcha gibi köleleştirilmiş siyahlar bu madalyonun korkunç yüzünü gördü ve tarih onları susturdu.

Etik günahları ne olursa olsun, Sims'in köleleştirilmiş siyahları cerrahi olarak istismar etmesi, zamanının tıbbi uygulamalarıyla uyumluydu. Siyah kadınlar için zorunlu deney, bakım standardıydı. Donalson, Louisiana adlı bir cerrah, Dr. François Marie Prévost adlı bir cerrah, köleleştirilmiş siyah kadınları mükemmel sezaryen yapmak için kullandı ve 1822 ile 1831 yılları arasında bu tür dört doğum ge[62] 1830'da ilk başarılı sezaryenini Prévost'un "yağ renkli primipara [ilk kez doğum yapan bir kadın] olarak tanımladığı ve pelvisi kasılmış bir kadın üzerinde" yaptı.[63] Prosedürü kopyalamak ve mükemmelleştirmek için takip eden otuz altı güney cerrahi vakasının yirmi dokuzu siyah kadınlar üzerinde yapıldı.[64] Prévost'un çağdaşı Dr. Ephraim McDowell başarılı bir yumurtalık ameliyatı (yumurtalık alınması) gerçekleştiren ilk kişiydi ve bu tehlikeli ve dayanılmaz derecede radikal ameliyatı dört köle kadın üzerinde mükemmelleştirdi. McDowell araştırmasını çok az Afro-Amerikalı olan Kentucky'de gerçekleştirdi.[65] Köleleştirilmiş kişiler üzerinde deneysel cerrahi prosedürler yapmak, Patterson sonra Virginia'dan Dr. PC Spencer da aynı şeyi yaptı. Sonunda tifo aşısını icat eden Robert Jennings'in buluşları da önce siyahlar üzerinde denendi.

Peki ya profesyonel dergilerde ve akademi salonlarında anlatılmayan diğer deneyler? Afrikalı Amerikalılar, üzerlerinde deney yapmak için sokaktan talihsiz siyahları ele geçiren doktorların uzun süredir dolaşan hesaplarına sahipler. Bu hesaplar genellikle paranoyak olmakla alay edilir, ancak

Machine Translated by Google

aslen anestezi tarihi üzerine bir on dokuzuncu yüzyıl ders kitabında anlatılan bu olayı düşünün:

> 1839'da Güney Carolina, Anderson'da bir grup zenci bir çocuğu ele geçirdi ve onu ağzına ve burnuna tutulan bir mendilden eter soluması için zorladı. Yakında çocuk hareketsiz ve bilinçsiz hale geldi ve öldüğünden korkuldu. Bununla birlikte, bir saat sonra canlandı, endişe verici deneyimi için daha kötü değildi. [66]

Bu olay, Dr. Crawford W. Long'u, üç siyah köle kullanarak yaptığı gibi, eterin potansiyel bir anestezik olarak güvenli bir şekilde test edilebileceğine ikna etti, ardından 1842'de eterize bir çocuğun ayak parmağı ve 1845'te bir adamın parmağı kesildi. [67]

Bu tür olayların bir başka aydınlatıcı yönü, deneylerin geleneksel temsillerinden nasıl farklı olduklarıdır. Robert Hinckley'in Harvard'ın Frances A. Countway Tıp Kütüphanesi'nin bir duvarına hakim olan bir yağlı boya tablo olan Eter Altında İlk Operasyon , eterin, kendinden geçmiş doktorların bulunduğu bir tiyatroda kusursuz giyimli doktorların eşlik ettiği sırtüstü beyaz bir erkeğe uygulandığını gösteriyor. Bu güzel bir şekilde oluşturulmuş görüntü, cerrahların kasvetli tonları ve resmi duruşlarıyla vurgulanan, saygılı bir meraktan oluşan ölçülü bir atmosferi çağrıştırıyor. Görkemi, birçok izleyicinin eterin deneysel araştırması hakkındaki kavrayışını bilgilendirmiştir, ancak bu, yanlışlıklarla dolu idealleştirilmiş bir yorumlamadır. Anestezi olarak eterin ilk kullanımını betimlediğini iddia etse de, [68] Bu görkemli görüntü, vahşice olgusal tarafından yakalanan siyah köle, [69] [70] [71] [72] [73] [74] [75] [76] [77] [78] [79] [80] [81] [82] [83] [84] [85] [86] [87] [88] [89] [90] [91] [92] [93] [94] [95] [96] [97] [98] [99] [100] [101] [102] [103] [104] [105] [106] [107] [108]

Machine Translated by Google

Hem Evet hem Hayır cevabını verdi; ve sonra bana, kendisine çiçek hastalığından bir şeyler bulaştıran ve onu sonsuza kadar bundan kurtaracak bir ameliyat geçirdiğini söyledi; Guaramantalılar arasında sıklıkla kullanıldığını ve onu kullanmaya cesaret edenlerin, sonsuza kadar bulaşma korkusundan kurtulduğunu da sözlerine ekledi. [71]

Onesimus, Afrika'da yaygın olarak uygulanan başarılı bir önleyici tedbir olan çiçek hastalığına karşı aşılamadan bahsediyordu. 72 Çiçek hastalığı aşılaması çeşitli şekillerde, ancak en yaygın olanı, çiçek hastalığından az miktarda irin, iyi bir kişinin kırık derisine kasıtlı olarak bulaşmasıydı. Mather'ın dediği gibi bu "varyasyon" hafif semptomlara yol açtı, ardından Batılı doktorlar ve bilim adamları için kalıcı, tam bağışıklık, çiçek hastalığını önlemenin Kutsal Kase'si geldi. Onesimus, Cotton Mather'a kendi ülkesindekiler tarafından kullanılan tekniği gösterdi.

[73]

1721 yazında bir çiçek hastalığı salgını Boston'u tekrar ziyaret ettiğinde, Cotton Mather ve rahibi kardeşler Boston halkının toplu olarak aşılanması çağrısında [74] Ancak şehrin doktorları, bulundular. William Douglass tarafından, bir grup bakan tarafından Afrikalıların uzun zamandır aradıkları her derde deva ilacı tasarladıklarını söylemelerine içerlemişti. Zabdiel Boylston tek doktordu [75] aşılamayı kabul etmek, ancak 2 siyah köle üzerinde test etmeden önce değil, sonra 248 tane daha - ve kendi altı yaşındaki oğlu üzerinde. [76] Boylston daha sonra onları çiçek hastalığı vakalarına maruz bırakarak bağışıklık kazandıklarını kanıtladı. Doktorların direnişi daha çirkin ve şiddetli hale geldi. Doktorlar variolasyonu, okült Afrika uygulamalarının gülünç, "hristiyanlığa aykırı" bir ürünü olduğu için kınarken, popüler basın savaş alanı işlevi görerek küçük bir rol oynamadı. Aşılamanın işe yaradığı gerçeği, doktorların değerlendirmelerinde rol oynamıyor gibiydi ve acı saldırıları entelektüel alanla sınırlı değildi: Mather'ın evine yanan bir el bombası atıldı ve üzerinde "Pamuk Mather, You Dog, Baraj" yazan bir not vardı . Bu onu, "Seni tanımıyorum: Sana bunu, sana çiçek hastalığı Afrikalılardan, Çiçek Zehrine karşı nasıl yardım edileceğini öğrenmektense, Cenevre'deki Yılanın Zehrine karşı nasıl yardım edileceğinden öğrenmekten neden daha haramdır." Sonunda, ölüm oranlarının yüzde 14'ten yüzde 2'nin altına düştüğü bariz düşüş, doktorları aşılamanın şehrin kurtarıcısı olduğuna ikna etti. 78 Yaklaşık 8.000 Bostonlu hastalandı ve 844 kişi öldü; ancak tedavi edilmeyen her dokuz hastadan biri yenik düşerken, aşı yapılan her kırk sekiz kişiden sadece biri hastalandı. 79

Mather, 1722'de Kraliyet Cemiyeti'ne bilimsel bir rapor verdi. [80] 1750'ye gelindiğinde aşılama, uzun zamandır Afrika'da olduğu gibi Amerika ve Avrupa'da da standarttı. 81 Tarihçiler onu "en erken önemli 82 " koruyucu tıpta neredeyse deneyin kaderini paylaşmaya değer bir tıbbi araştırma" olarak tanımlarken, aynı zamanda Amerika'da meçhullük.

18. yüzyıl doktorlarını siyahlar üzerinde deney yaptıkları için yargılayabilir miyiz? Deneysel istismar için ortak bir özür, sadece Afrikalı Amerikalılar için değil, herkes için daha az aydınlanmış tıbbi standartlarla yönetilen dünün tıbbi davranışlarına günümüz tıp etiğini uygulamamamız gerektiği konusunda ısrar ediyor. Bununla birlikte, etik kısıtlamalar on dokuzuncu yüzyılın davranışlarını yönetti.

Machine Translated by Google
doktorlar. Yirminci yüzyılın ortalarından önce, bu bağlayıcı etik standartlar federal yasalar tarafından uygulanmadı, ancak tıp fakülteleri, hastaneler ve diğer kurumlarda tıbbi yeminler, mesleki kurallar ve klinik davranışı yöneten kurallardan oluşuyordu. Bu kurallara beyaz hastalarda dikkatle uyuldu, ancak Afrikalı Amerikalılar için rutin olarak çiğnendi.

Bu tür senaryolarda Afrikalı Amerikalılara verilen zarar, deneklerin kendilerine verdiği zararın çok ötesine geçer. Afrikalı Amerikalılar, Sims ve çağdaşlarının yaptığı deneyleri öğrenmeye başladıkça, bu deneyler sağlık sistemine karşı bir isteksizlik besledi. Ayrıca, araştırma için uygun insan yemi olarak algılanmalarını güçlendirerek Afrikalı Amerikalılar topluluğuna da zarar verdiler.

Yinelenen bir başka etik sorun, araştırmacıların siyahların kendi hastalıklarından sorumlu olduğu iddiasıyla gündeme geldi. Deneysel çareler, siyahların doğasında bulunan fiziksel kusurların neden olduğu hastalıkları düzeltmeye çalıştı, bu yüzden eğer deneysel bir prosedür acı verici veya tehlikeliyse, mantık gitti, siyahların suçu cerrah değil, sadece kendileri vardı. Virginia'dan Dr. Mettauer gibi bazıları, siyahlar daha fazla işbirliği yapsaydı, prosedürlerin mükemmelleştirilebileceğini iddia etti.

Köleleştirilmiş siyahları sömüren araştırmacılar, etik körlükten daha fazla suçluydu. Bu ilk tıp araştırmacılar aynı zamanda çok temel bir düzeyde kötü bilimi de uyguladılar: Basitçe mantıksızdılar.
Örneğin, birçok araştırmacı siyahların beyazlardan çok farklı olduğunu - daha az zeki, acıya çok daha az duyarlı, çok sayıda fiziksel anomaliye ve belirgin şekilde farklı hastalık bağışıklığı modellerine sahip - ayrı bir tür oluşturacak kadar farklı olduklarını savundu. Siyahlar ve beyazlar arasındaki bu sözde büyük biyolojik uçurum göz önüne alındığında, bilim adamları tıbbi deneylerin sonuçlarını siyahlardan beyazlara nasıl mantıklı bir şekilde çıkarabilir? Bu belirli mantıksal kusur, Afrikalı Amerikalılarla yapılan erken araştırmalarda düzenli olarak tekrarlandı.

Ancak, mantıklı ya da değil, bilim adamlarının tıbbi bir varlık olarak kara cisme olan ilgisi artmak üzereydi. klinikten sirke yeni arenalar.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 3

AFRİKA SİRKÜ

Kara Cisimlerin Popüler Gösterimi

"Bizimle" olan zenci, etten, kemikten ve kandan oluşan gerçek bir fiziksel varlık değil, zihnin iğrenç bir canavarıdır, tüm fiziksel tasvirlerin ötesinde çirkindir, aklı tahtından, adaleti tahtından korkutacak kadar tamamen ve tarifsiz bir canavardır. kutsal tapınağından denge, merhamet ve utanç ve dürüstlük ile doğanın ebedi sempatilerini yok etmek için, bu şeylerin Amerikan cumhuriyetçilerinin göğüslerinde veya varlığında var olduğu sürece! Hayır efendim! Yapıcı bir zencidir—bir John Roe ve Richard Doe Negro, bu cumhuriyetin çevresinde korkunç bir mevcudiyetle musallat olan, kanlı kilitlerini yasama salonları ve aile dualarının üzerinde sallayan.

—JAMES McCUNE SMITH, MD

1904'e gelindiğinde, kendini beğenmiş misyoner-kaşif Samuel Phillips Verner, Karanlık Kıta'nın iç kısmına yaptığı üç gezi sırasında egzotik faunanın gerçek bir Nuh'un Gemisi'ni elde etmişti. Son keşif gezisi 1903'te Güney Carolina doğumlu Verner'e maymunlar yerine erkekleri avlaması için para ödeyen St. Louis Exposition Company tarafından görevlendirildi: O Afrika Pigmelerini St. Louis Dünya Fuarı'nda sergilemek üzere Amerika'ya getirecekti. Amerika'ya döndükten sonra Verner, kendisini "ölümünden sonra gelen akıl hocası" olduğunu iddia ettiği Dr. David Livingstone'un reenkarnasyonu olarak romantikleştirildiğini buldu. Presbiteryen Kilisesi'nde atanmış bir bakan olarak Verner, kilise çevrelerinde, Luebo'daki Güney Presbiteryen Misyoner Evi'nde inatla yönettiği Kongo yerlilerine ahlakın bir ifadesi olarak aslanlandı ve onları alçakgönüllü kıyafetleri ve cinsel davranışları için azarladı. Amerikalı hayranları, 1895 ile 1899 arasında Verner'in orada Afrikalı yetim bir kızdan bir kız ve bir oğul babası olduğunu bilmiyorlardı.

1906'da Dünya Fuarı sona erdi ve nakit sıkıntısı çeken Verner hayvanlarını, eserlerini ve daha fazlasını satıyordu. Maddi bir hediye aldıktan sonra, Bronx Hayvanat Bahçeleri müdürü William T. Hornaday'e değerli bir ekvator örneği verdi.[1] Verner'in hediyesi, şimdi Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde bulunan güney Afrika'dan bir Mbuti dul olan yirmi üç yaşındaki Ota Benga idi. 1903 civarında, Benga bir av gezisinden dönmüştü, sadece köyünü bulmak için

Machine Translated by Google
tüten harabeler ve karısı, çocukları ve tüm kabile, Belçika hükümeti tarafından desteklenen Force Publique haydutları tarafından katledildi. Benga'nın kendisi ele geçirildi ve Verner'ın ellerine satıldı.

Hornaday'in Sahra altı Afrika'nın yerlileri hakkındaki görüşleri, Darwin'i ırkçılığın hizmetinde askere alarak Verner'ın kendi görüşlerini yansıtıyordu: New York Times'a "Afrikalı vahşinin maymunlara yakın bir analojisi" olduğunu söyledi. [2]

Scientific American kabul etti: "Kongo pigmeleri küçük, maymun benzeri, elf yaratıklardır, sinsi ve yaramazdırlar, peri masallarımızdaki kekler ve goblinlerle yakından paraleldirler. Sık ve karışık ormanlarda tam bir vahşet içinde yaşıyorlar... Vücutlarında pek çok maymunsu özellik sergiliyorlar." [3]

Ancak Hornaday, bilimsel bir sanatçı olarak daha ilerici bir vizyon benimsedi ve modern Amerikan hayvanat bahçesi için ona teşekkür etmemiz gerekiyor. Ulusal Müze'nin (Smithsonian) baş tahnitçisi olarak, 1890'a kadar elinde tuttuğu bir pozisyon olarak, hayvanın hayatta nasıl olduğunu önermek için yalnızca özlü pankartlarla alçı kaideler üzerine yerleştirilmiş statik bir yırtık pırtık tahnitçilik mozolesini miras almıştı. 1888'de Hornaday, müzeyi gerçekçi ortamlarda canlı hayvanlardan oluşan bir kanat eklemeye ikna etti; bu, o kadar popüler bir devrim olduğunu kanıtladı ki, Ulusal Zooloji Bahçeleri oldu. Görüş farklılıkları nedeniyle istifa etti, ancak 1896'da dünyanın en büyük, en yemyeşil ve en çeşitli hayvanat bahçesi olan New York Hayvanat Bahçeleri'nin (Bronx Hayvanat Bahçesi olarak bilinir) ilk müdürü olarak yeniden ortaya çıktı. Hornaday'in tutkusu, hayvanlarının doğal yaşam alanlarının yeniden yaratılmasında renkli gerçeğe benzerliğiydi. Tuvali olarak yemyeşil bir Bronx parkı olan Hormaday, doğal bitki örtüsünün arasına doğal yoldaşlarıyla gruplandırılmış her cinsten renkli egzotik hayvanlar yerleştirdi.

Bu yüzden, Benga maymun evinde kilitli kaldığında, dik dik bakan kalabalığın önünde ve her zaman yakınlarda bekçilerle birlikte, ona bir yay ve ok verildi, savurması için kafesi kemiklerle doluydu ve iki kafes arkadaşı Dinah, bir goril ve bir Dohung adında bir orangutan. Benga'nın kasasındaki afişte "Afrika Pigmesi, 'Ota Benga' yazıyordu. Yükseklik 4 fit 11 inç. Ağırlık 103 pound. Kasai Nehri, Kongo Özgür Devleti, Güney Orta Afrika'dan Dr. Samuel P. Verner tarafından getirildi. Eylül ayı boyunca her öğleden sonra sergilendi." [4] BUSHMAN SHARES , 10 Eylül'de New York Times'ın manşetini attı

5 BRONX PARK MAYMUNLARI İLE BİR KAFES.

Siyah New Yorklular çileden çıktı ve Peder Dr.
MacArthur, Belediye Başkanı George B. McClellan'a kentin desteğini sergiden çekmesi için baskı yaptı. Başka bir papaz olan Rahip Gordon, New York Times'a şunları söyledi: "Irkımız... içimizden birini maymunlarla göstermeden yeterince depresyonda. Ruhları olan insan olarak kabul edilmeye layık olduğumuzu düşünüyoruz." [6]

Times , Afro-Amerikan itirazlarına anlayışsız bir kulak verdi .

Muhterem bir zenci kardeş, Darwin'in korkunç teorilerine inanılırlık kazandırmak için dinsiz bir çaba olduğu gerekçesiyle bu ilginç sergiye karşı çıkıyor. hayır

Machine Translated by Google
çarpım tablosundan daha tartışmalıdır. 7

Yaratılışçılığa yapılan tokat, Gordon'un acil endişelerine hitap etmedi, ancak Gordon'un öfkesini paylaşan birçok beyaz arasında bir sinir vurdu. Bazıları siyahlara yapılan bu insanlık dışı hakarete kızmış, bazıları ise Darwin'in evrim teorisinin öğretisine karşı çıkarak, Benga'nın dramatik varlığının evrim teorisi için güçlü bir pleb argümanı sunacağından korkmuşlardır. Bir "maymun adam"ın eğlencesi, teorinin bilimsel değerlerine dokunmamış insanları ikna edebilir. Belediye Başkanı McClellan siyah delegasyonu küçümseyerek onları Parklar Departmanına yönlendirdi ve bir başka Times hesabı, Benga'nın hayvanat bahçesindeki hayvanlardan çok az farklı olduğunu ima etti.

> Ota Benga... kendi ırkının veya kabilesinin normal bir örneğidir, beyni diğer üyeleri kadar gelişmiştir... ve kârla çalışılabilir.... Pigmeler kendi ormanlarında verimli insanlardır...ama insan ölçeğinde çok düşüktürler ve Benga'nın bir kafes yerine bir okulda olması gerektiği önerisi, okulun onun için bir işkence yeri olacağı yüksek olasılığını göz ardı eder ve ne olursa olsun hiçbir avantaj elde edemediği biri.... 8

Times'ın sayfalarında, ağırlıklı olarak Benga'nın korunması lehine hararetli bir epistolatuar tartışma yaşandı ve mektupların çoğu, MD ve Ph.D.'li katılımcılar tarafından imzalandı. derece.
Bir doktor, “Dr. Hornaday'in bu tür sergilerle bağlantılı olarak kısa konferanslar veya konuşmalar sistemini tanıtmaması üzücü. ” 9

Times gazetecileri, Benga'nın temel evrimsel ilkeleri göstermek için değerli bir araç sağladığı konusunda hemfikirdi: Onun hapsedilmesine karşı çıkmak bilime karşı çıkmaktı. Bu ilkeler, bilimsel ırkçılığın geniş çapta popülerleşmeye başladığı alt primatlarla fiziksel benzerlikler içeriyordu.
Siyahların ve maymunların antropometrik portreleri, siyahların yüz açılarının, boylarının, duruşlarının ve yürüyüşlerinin maymunların, şempanzelerin ve orangutanlarınkine ne kadar benzediğini gösterdi. Siyahların saçları veya “yünleri” hayvan postlarına benzetiliyordu. Bu tür ücretsiz olmayan görüntüler bilimsel dergilerde yayınlandı ve yakında çocukların ders kitaplarını süsleyecekti. Bilim adamları, siyah erkeklerin kendi evrimsel "daha iyileri" olan beyaz kadınlara şehvet duyması gibi, maymunların da siyah kadınlarla çiftleşmeyi tercih ettiğini iddia ettiler. 10

Hayvanat bahçesinde Times , Benga'nın durumunun tırmandığını açıkladı:

> Pazar günü parka 40.000 ziyaretçi geldi. Bu kalabalığın neredeyse her erkeği, kadını ve çocuğu, Afrika'dan gelen vahşi adamı, parktaki yıldız cazibesini görmek için maymun evine yaptı. Bütün gün uluyarak, alay ederek ve bağırarak onu etrafta kovaladılar. Bazıları onu kaburgalarından dürttü, diğerleri çelme taktı, hepsi ona güldü. 11

Machine Translated by Google
Sonunda Benga, ziyaretçilere bıçak, yay ve oklarla saldırarak misilleme yaptı ve hayvanat bahçesi onu dışarı attı. Siyah New Yorklular, onu istediği gibi eve döndürmek için yeterli olmayan, ancak törpülenmiş dişlerini kapatacak ve onu yetenekli bir öğrenci olduğunu kanıtladığı Virginia İlahiyat Fakültesi ve Koleji'ne gönderecek kadar bir koleksiyon düzenledi. [12] Benga daha sonra Lynchburg, Virginia'da bir tütün fabrikasında iş buldu; burada verimli bir işçi ve yerel çocuklara balık tutmayı ve avlanmayı öğreten sevgili bir Pied Piper olarak uyum sağladı. Ama sık sık ve ağlayarak Kongo'ya evine dönmek istediğini söyledi ve geçiş için asla yeterince para biriktiremeyeceğini anlayınca depresyonu derinleşti. 1916'da Benga, Batı'nın teknolojik başarısının her yerde bulunan simgesi olan bir tabancayla intihar etti.

Hornaday, Zoolojik Bülten'de yer alan Benga'nın ölüm ilanında son sözü söyledi. yarı komik bir ton aldı ve ırkçı gündemine uyan iltifatsız gerçeklerle doluydu. [13]

Benga'nın trajedisi, Amerikalı bilim adamlarının yeni ilaçlar veya ameliyatlar denemedikleri zamanlarda bile siyah cisimleri nasıl faydalı bulduklarını gösteriyor. Bu bölüm, popüler kamusal teşhir ve siyah cisimlerin görüntülenmesine odaklanır, ancak popüler teşhiri tıbbi teşhirden ayıran sınır, gözenekli bir zardı, her iki yönde de bol miktarda göçe sahip geçirgen bir zardı. Bazı tıbbileştirilmiş ucube vücut tipleri, "beyaz zenciler" üzerinde bir patenti olan ve Amerika Birleşik Devletleri'nde "ilkel halklar" üzerinde neredeyse tekel sahibi olan siyahlara özeldi. Daimi bir cazibe olan siyah salak bilgin bile beyaz çeşitten daha tuhaf kabul edildi çünkü entelektüel yetenekleri siyahların görünüşte düşük zekasıyla daha büyük bir tezat oluşturuyordu.

On sekizinci yüzyılın sonlarında, 1859'da Türlerin Kökeni'nin yayınlanmasından çok önce, tıp araştırmacıları, siyah bilim adamları ve kölelik karşıtlarının aynı şeyi kullandıkları gibi, hayvanlar ve çocuklarla sözde paralellikleri vurgulayan bağlamlarda siyah cisimleri göstererek insan hiyerarşileriyle ilgili bilimsel soruları ele aldılar. beyazlar ve siyahlar arasındaki yakın akrabalığı göstermek için bedenler. Olağandışı veya egzotik siyah cisimler de tıbbi bir tat ile çılgınca popüler eğlence sağladı. PT Barnum'dan Harvard'dan Louis Agassiz'e kadar uyanık girişimciler, kâr ve şöhret için onları sömürdü.

Kişi ister “beyaz bir zenciye”, 161 yaşındaki siyah bir sütanneye, bir Afrika devine ya da bir kafeste bir Hottentot “kayıp halkasına” aval aval bakarken, özne genellikle vücudunu sergilemek zorunda kalıyordu. Bir köle, anormal vücutlu bir “ucube” ya da kaçırılmış bir azatlı olabilirdi. birkaç girişimci ruh, [14] Yine de, özellikle yarı-bilimsel gösterilerin ilk günlerinde, para için kendilerini teklif etti.

Kendim İçin Reklamlar: Henry Moss

1790 civarında, Henry Moss, vücudunun beyazlığa gizemli bir dönüşüme başladığını fark ettiğinde, kendini sergilemek için aracıyı kesti. 15 Daha sonra, havlayanlar kendi hayat hikayeleri olarak geçen imal edilmiş egzotikleri borazanlarken dilsiz kalmak zorunda kalan yan gösteri ucubelerinin aksine, Moss kendi havlayanıydı. Moss, gururla bir müze koltuğuna otururken ya da bir salonun sahnesinde yavaşça gezinirken, alacalı vücudundaki ketenleri baştan çıkarıcı bir tıbbi striptizle soydu.

Machine Translated by Google

kendi hikayesini çözerken Goochland County, Virginia'daki mütevazı ama özgür 1754 doğumundan, Güney Carolina ve Virginia'da bir asker olarak Bağımsızlık Savaşı başarılarına ve ününü yayan gizemli kademeli aydınlatmaya kadar Moss, Philadelphia tavernaları ve müzelerindeki mest olmuş kalabalıklardan önce kendisi için konuştu. Amerikan Felsefe Derneği'ne hitap ettiği yıl olan 1796 için kişi başı yirmi beş sent - ağır ücretler. [16]

Moss, benekli çehresinin çikolataları ve Alman almanaklarını süslediği Avrupa'da bile tanıdık bir figür haline geldi. Başkan George Washington, Moss Mr.
Leech'in meyhanesi, The Sign of the Black Horse, 1796'da Philadelphia'da. [17] Peder Samuel Stanhope Smith ve şimdi Amerikan psikiyatrisinin babası olarak anılan ve o zamanlar siyah ten renginin bir tür cüzzamın tezahürü olduğuna inanan, büyülenmiş bir Dr. “Negritude” olarak adlandırılır. Siyahlara cüzamlı demek kulağa kesinlikle köklü bir ırkçının beyanı gibi geliyor ve Rush'a bazen böyle bakılıyor. Bununla birlikte, Rush bir ırkçı değil, tutkulu bir kölelik karşıtıydı ve siyah fizyolojisi hakkındaki görüşleri nüanslıydı. Rush, siyahların hasta olduğuna, ancak iyileştirilebileceğine inanıyordu. Çeşitli albinoları, lökoetiyopları ve vitiligoya yakalanmış “beyaz Zencileri”, siyahların sağlıklı bir şekilde beyaz olabileceklerinin canlı kanıtı olarak “umutlu canavarlar” olarak karşıladı. Tedavi arzu edilir bir şeydi, dedi Rush, çünkü siyah teni ortadan kaldırmak, kölelik için başlıca toplumsal ve dini argümanı ortadan kaldıracaktı ve siyahların kendilerinin beyaz teni tercih ettiğine inandı. [18]

Rush, zenci derisinin rengini kaybettiği süreci anlamaya can atıyordu ve bunu kopyalamayı umuyordu ve “basınç ve sürtünmenin” – şiddetli sürtünmenin – kurgusal deri tabakası olan rete mukozumdan rengi uzaklaştırabileceğini teorileştirdi. Rush, bu teoriyi test etmek için Moss'a karşı hiçbir zaman neşter kullanmadı, ancak diğer doktorların siyah deriyi ve saçları beyazlatmak için kullandıkları hidroklorik asit, kanama, temizleme, olgunlaşmamış şeftali suyu, muriatik asit ve hatta belirgin korku. [19] Rush, muhtemelen kadavraların siyah derileri üzerinde sülfürik asitle deney yaptı. [20]

1796'nın sonlarında, Rush'ın himayesindeki Dr. Charles Caldwell, Henry Moss'u, Moss'un özgürlüğüne yönelik rahatsız edici bir ihlal olarak okunabilecek bir şekilde satın aldı.

> Onu bir ölçüde kendi himayem altına aldım, ona uygun barınak ve barınma temin ettim, birçok insanı onu ziyaret etmeye teşvik ettim ve onu sıkı ve sürekli gözlemim ve onun izni ve kendisine verilen hafif bir mükafat [vurgu eklenmiştir] karşılığında tuttum. amacıma uygun bu tür deneyler.
> [21]

Caldwell, Moss'un iznini aldığını belirtmekte dikkatli olmasına rağmen, yalnızca Caldwell'in Moss'un özerklik, sosyal statü ve gelir kaybını “uygun” ancak yoğun bir şekilde izlenen lojmanlar karşılığında isteyerek kabul ettiğine dair sözü var. Kısmen ikna olmadım, çünkü bu senaryo, tarihteki en kötü şöhretli sömürücü deneysel ilişkilerden birine ürkütücü bir paralellik uyandırıyor - fakir, okuma yazma bilmeyen Fransız-Kanadalı taşra avcısı Alexis St. Martin ile Dr. William Beaumont arasındaki ilişki. başlayarak on bir yıl boyunca deneysel bir denek olarak kullandı.

Machine Translated by Google

1822.[22] St. Martin sürekli isteksiz bir konuydu, ancak Beaumont onu istekli biri olarak tasvir etti. Ayrıca, bir.[23] Caldwell'in doğruluğu şüphelidir. Örneğin, 1855 anılarında, yanlış bir şekilde şunu iddia etti: Moss'un derisi rengini geri kazanmıştı.

Caldwell, Moss'u ter üretmek için kuvvetli bir şekilde egzersiz yapmaya zorladı. sızan renk için yakından.[24] Caldwell ayrıca Moss'un beyaz teninin genişleyen alanını da dikkatle kaydetti. Moss'un rete mukozumunu bulamadığını kabul eden Caldwell, bunun bilim adamlarının bakışlarından uzakta, vücudun daha derinlerine inmiş olması "gerektiği" sonucuna vardı. Sadece anatomik diseksiyon onu bulabilir.

Henry Moss, 1796'da Caldwell'den ayrıldıktan sonra tarihe karıştı, kendini sergileme iştahı görünüşte doydu ve on yıl içinde kendi kendini tanıtma markası düşünülemez hale geldi. Siyah-beyaz ilişkileri, kölelik karşıtı şevk, büyük ölçekli köle isyanları ve köleliğe karşı yasal meydan okumalarla beslenerek, giderek daha keskin bir hal aldıkça, siyah cisimlerin sergilenmesi daha baskıcı bir atmosferde yürütüldü. Örneğin, 1806'da Virginia, Williamsburg'daki Major Banks'e ait çok koyu tenli bir erkek köle beyaza dönmeye başladı. Dr. Alexander D. Galt, "herkesin merakını ve merakını uyandıracak" bir gösteri olarak gösterilmesini istedi, ancak köle sessiz ve isimsiz kaldı.[25]

Dahası, doktorlar ve mal sahipleri, sergiledikleri bedenlerin doğasını, görünüşlerinin ayırt ediciliğini artırarak ve onları ucubelik, evrimsel aşağılık ve hayvanlığı vurgulayan propagandacı bir ortamda sergileyerek kontrol ettiler ve dönüştürdüler.
Barkers, sergilenen örneklerin yabancı doğasını vurgulayan hayali hikayeler icat etti. Gösterilen siyahların özellikleri, siyahların düşük statüsünü maymunlar ve beyazlar arasında sözde evrimsel bir süreklilik üzerinde konumlandırmak için kullanıldı.

Bu tür tıp sirklerinde para ödeyen röntgenciler, müze küratörleri, tıp öğrencileri, araştırmacılar ve profesörler, ağzı açık, eskiz, fotoğraf çekmek ve alaycı alaylar amansız bir şekilde fiziksel ihlale yol açtıkça giderek daha fazla müdahaleci hale geldi. Seyirciler, deneklerin kişisel alışkanlıkları ve cinsel yetenekleri hakkında alçaltıcı sorular sorarken dudak ve penis uzunluklarını elle muayene edip ölçtüler ve titrediler. Bu şehvet, "Hottentot Venüsler"in gösteriminde doruk noktasına ulaştı.

Delta veya Venüs: Saartjie Baartman

Ota Benga'nın veya başka birinin yirminci yüzyıl New York City'deki bir hayvanat bahçesinde nasıl alkışlandığı merak ediliyorsa, bunun emsalleri olduğunu anlamak önemlidir. Fransız Devrimi'nin İnsan Hakları Bildirgesi'ni çıkardığı 1789'da doğan Baartman, tutsak bir siyahın tıbbileştirilmiş en kötü görüntüsü Saartjie'nin ("SART-kay" olarak telaffuz edilir ve Afrikaanca'da "küçük Sara" anlamına gelir) başına geldi. Baartman, Benga gibi, Khoisan avcı toplayıcılarının bir üyesiydi; Afrika'nın güneydoğu burnunda, şimdi Güney Afrika'da yaşıyordu.[26]

Orada Baartman, onu 1810'da onunla birlikte Londra'ya yelken açmaya ikna eden İngiliz deniz cerrahı Dr. çabucak servetini kazan, ama Dunlop

Machine Translated by Google

Avrupa'daki ilk çıkışının faydalanıcısı olmak için kendisi.

Baartman, dizginsiz tıbbi merak ve fiziksel şehvetin nesnesi olacağı bir arenaya girmek üzere olduğunu bilmiyordu. Khoi, 17. yüzyılın sonlarından beri, "insan ve maymun türleri arasındaki kayıp halka" olarak teoriydi. Ota Benga'nınki gibi Baartman'ın Khoi halkını tutarlı bir şekilde görünmez bir insanlar grubuna yerleştirdi. 27 28 Linnaeus, sözde aşırı gelişmiş cinsel organlarına dayanarak, Khoi'yi, Homo monstrosis monorchidei olarak adlandırdığı ve onları evrimin arka sokaklarına indirdiği farklı bir insanlık dalı olarak sınıflandırdı. 29 30 , "Hottentot" 1839 da Samuel Morton'un aşağı hayvanlara en yakın yaklaşımı" olarak tanımladı. Buffon onları maymunlarla sınıflandırdı.

Khoi kadınlarının dramatik olarak donatılmış figürleri ve özellikle büyük, etli kalçaları (tıbbi olarak 31 adlandırılanın babası) cinsel güçlerinin belirteçleri olarak görülüyordu. Öjen bilimci Francis Galton, steatopyga olarak hakkında rapsodik bir şekilde parladı ve onların Avrupalı belles'in kıskançlığı olması gerektiğini ilan etti. 32 Popüler bir ditty, Victorialıların Afrikalıların görece çıplaklığından ahlak ve zeka hakkında ne kadar çıkarımlar yaptıklarını ima ederek, siyah Afrikalının "bir zamanlar Kuyruğunu örtecek zekaya ve dürüstlüğe sahip olmadığını" gözlemledi. Çoğu bilim insanı, sıcak ve nemli tropik iklimin Afrikalı kadınlarda Avrupalı kadınlar arasında bilinmeyen bir ahlaksızlık ve cinsel ahlaksızlık yarattığı konusunda hemfikirdi.

Siyah kadınların “yabancı” nitelikleri hakkındaki tıbbi teorilerin yükselişi, Khoi kadınlarında güçlü bir şekilde cinselleştirilmiş bir ilgi yaratmıştı. Etnolog JJ Virey, 1819 tarihli bir Tıp Bilimi Sözlüğü makalesinde, siyah kadınları beyazların bildiğinin çok ötesinde bir "şehvetliliğe" ve "şehvet derecesine" sahip olarak tanımladı. 33 Birçok Afrika halkının kadın sünneti uyguladığı bilgisine güvenen bilim adamları, genel olarak Afrikalı kadınların ve özel olarak Khoi kadınlarının, ayakta durduklarında sarkan büyük iç dudaklara sahip olduklarına inanıyorlardı. 34

Dunlop buna göre Baartman'ın vücudunu anatomik incelemeye tabi tutacak şekilde ayarlamıştı. Bilim adamları, "Hottentot önlüğü" veya Latince "utanç örtüsü" anlamına gelen sinüs pudoris olarak adlandırdıkları steatopigos kalçalarını ve geniş iç dudaklarını çizmek, ölçmek ve sonsuz bir şekilde analiz etmek için Londra'nın akademik ve tıbbi ortamlarına hac ziyaretleri yaptı . Vücudu, tecavüz ve tıbbi muayenelerin en mahremiyeti arasında gidip gelen düzenli ihlallere maruz kaldı - aralarında çok fazla fark olup olmadığı merak ediliyor. Çıplak ya da hayvan postları içinde, mızraklar ve kemikler ile donatılarak sergilendi, halkı Avrupalılar tarafından aşağılayıcı bir şekilde çağrıldığı için işleyicilerinin bir “Hottentot” için uygun olduğunu düşündü. Hottentot, ilk Hollandalı kolonistler tarafından Khoi dilinin taklit edilemez tıklama seslerini tanımlamak için icat edilen yansımalı bir isimdir, ancak Batılılar terimi kesin olmayan bir şekilde tüm kısa Güney Afrikalılara uyguladılar. 35

Baartman'ın adı bile ondan alındı ve yerine alaycı bir lakap olan “Hottentot Venüs” konuldu ve Baartman sık sık, şehvetli cazibenin Batı'daki düzenlemesi olan ve bol kalçalarına tünemiş olan Cupid ile tasvir edildi. Böylece, yüce ama erişilemez güzellikteki "gerçek" beyaz Venüs'ün tam tersine Baartman, yalnızca insan ve hayvan arasındaki sınırı değil, aynı zamanda hayvani, alçak ve grotesk bir şekilde hiperseksüelin cazibesini de somutlaştırdı.

Machine Translated by Google

Baartman, Hottentot Venüs olarak sergilenen tek Afrikalı kadın değildi, ancak siyah halkların tıbbi olarak sömürücü gösterisinin önemli bir örneği oldu. Baartman gibi Afrikalıların sergilenmesinin, köleleştirilmiş Amerikan çağdaşlarının kötü durumuyla bağlantılı olmadığını düşünmek cazip gelebilir, ancak tıp bilimciler onları aynı halklar olarak gördüler. Bu çağ akademik etnolojinin filizlenmesini gördü, antropolojinin ırk araştırmalarına adanan dalı ve bilim adamlarının Afrikalılar için doğru olduğunu düşündükleri şeylere aynı zamanda Amerikalı "Zenciler" de inanılıyordu. Bu inancın bazı biyolojik ve sosyal temelleri vardı. Birçok Afrikalı Amerikalı, Afrikalı, Avrupalı ve Kızılderili atalarının karışımından türemiş olsa da, köle ithalatının resmi olarak 1810'da sona ermesinden sonra bile, yaklaşık on Amerikalı siyahtan biri yerli Afrikalıydı.

[36] Ayrıca sergilenen "Afrikalılar", genellikle imal edilmiş egzotik kökenler verilmiş siyah Amerikalılardı.
Ama belki de en önemlisi, Amerika'daki yaygın siyah-beyaz iç içe geçmenin inatçı toplumsal inkarıydı. Böylece bilim adamları, Baartman hakkında söylenebileceklerin Amerika'daki köleleştirilmiş kız kardeşleri için de geçerli olduğunda ısrar ettiler.

Önümüzdeki beş yıl içinde Baartman çok daha sert bir kullanımla karşılaştı. Zenginlerin partilerinde çırılçıplak durmaya ve cafcaflı Piccadilly'de zincirlenmiş bir hayvanı taklit etmeye zorlandı, burada kalabalığın ağzı açık kalması ve kaba sözler söylemesi için bir şilin ödedi. Ona tiksintiyle bakarak başladılar, gülmeye devam ettiler ve onun tarafından uyandırılarak sona erdiler. Avrupalı kadınlar nasıl mütevazı ve iffetliyse, siyah kadınlar da utanmaz olarak kabul edildiğinden, bu tür davranışlar Viktorya dönemi centilmenleri için bile mümkündü.

Baartman'ın hayatına dair pek çok anlatım, onun Avrupalı empresarios'un tamamen çaresiz bir kurbanı olduğu konusunda ısrar ediyor. Ancak 1810'da, Londra Afrika Birliği'nin kurucusu Jamaika'lı Robert Wedder-burn, yetkililere Baartman'ın küçük düşürüldüğünden şikayet etti. İlginç bir şekilde, Baartman bir İngiliz mahkemesinde iradesi dışında tutulduğunu reddetti ve mahkemede göründüğünü belirtti.
cazibe merkezinin kârından pay almak için. [37] Ancak, hiçbir sözleşme yapılmadı ve umduğu kârdan muhtemelen çok azını aldı ya da hiçbirini alamadı, bu yüzden kesinlikle sömürüldü.

Hayatının bir sonraki aşaması belirsiz umutlara yer bırakmadı. 1814'te Londra tiyatro gösterimi [38], Taylor, onu "konuşan domuzlar, hayvan canavarlığı ve insan hayvanlığı" arasında bir yerde gösterdi. [39] Taylor, Baartman'ı, bir kafese kapatılıp "vahşi bir canavar" gibi davranmaya zorladığı bir hayvan terbiyecisiyle sanat Reaux
Hayatının son yılı olan 1815'te, Baartman ağır içmeye başladı ve bu, yirmi yedi yaşında bulaşıcı hastalıktan ölmesine katkıda bulunmuş olabilir.

[40]

Batı tıbbı Hottentot Venüs ile bitmedi. 1817'de karşılaştırmalı anatomi alanını kuran Fransız zoolog ve fizyolog Baron Georges Cuvier vücudunu parçaladı.
Halkının aşağı olduğuna zaten ikna olmuş olduğundan, nesnel bir gözlemci değildi. "Renkleri siyah, saçları kıvırcık, başları ezik ve burunları düz. Çıkıntılı ağızları ve kalın dudakları, maymunlarınkine çarpıcı biçimde benzer. Bu ırkı oluşturan halklar her zaman vahşi olmuştur."

[41] Cuvier, 1817'de Baartman'ın vücudunu alçıya döktü, beynini, vulvasını ve anüsünü cam kavanozlarda korudu, ardından etini iskeletinden ayırdı ve Paris'teki [42] Musée de l'Homme'de sergilendi.

— "Tam olarak bizim yaptığımız gibi dudaklarını büzüştürmenin bir yolu vardı.

Machine Translated by Google

Orang-Outang da gözlemlendi.... Dudakları canavarca büyüktü; kulağı pek çok maymununkine benziyordu, küçük olduğu için tragus [kulak ağzını kısmen kapatan kıkırdak parçası] zayıftı....
Bunlar hayvan karakterler."

Cuvier bir keresinde Baartman'ın inatçı bir hafızaya sahip olduğunu belirtmişti; Hollandaca, İngilizce ve Fransızca da biliyordu. Yine de ona şu son değerlendirmeyi bıraktı: "Bunalımlı ve sıkıştırılmış kafatasları olan bu ırklar, hiç bitmeyen bir aşağılığa mahkumdur." [43]

Diseksiyon Tarihi: Joice Heth

Irklaştırılmış Amerikan sirk hırsızlığı tartışması, birçok siyah sergileyen efsanevi PT Barnum'u görmezden gelemez. Ancak 1835'te Barnum, New York'ta bir manifatura dükkânında para kazanan yirmi beş yaşında bir iflas etmişti. onu, Heth için 1799'da ölen ama zaten siyasi tanrıya ulaşmış olan eski Başkan George Washington'un [44] ulusal "anneliği" olarak yarattığı ithal edilmiş kimlikten yararlanamayan bir destekçi olan RW Lindsay'den satın aldı. Heth'in gerçek kökenlerini bilmiyoruz ve Barnum'un güvenilmez anıları bir dizi çelişkili hikaye anlatıyor, ancak izleyicileri Heth'in ithal edilmiş Afrika kökenli olduğuna ve daha fazlasına ikna edebildi.

Heth, 10 Ağustos 1835'te New York'taki Niblo's Garden'da çıkış yaptı ve Barnum, Ülkemizin Babasını elinde tutan siyah kadın "Dünyanın En Büyük Doğal ve Ulusal Merakı" hikayesini havlarken büyük bir başarı elde etti. "Sevgili küçük George," göğsüne, onu emmiş ve ona zenci ruhanilerini öğretmişti. Heth'in Washington'un hemşiresi olduğu iddiası daha da inanılmaz bir iddiayı beraberinde getirdi: Barnum 161 yaşında olduğuna yemin etti ve çoğu buna inandı.

Heth'in olağandışı siyah gövdesi şüphecileri saptırmaya yardımcı oldu çünkü aynı anda hem heyecanlandıran hem de iten nefes kesici bir çöküntüyle boğulmuştu. Heth iskelet olduğu için (Barnum onun sadece kırk altı kilo ağırlığında olduğunu iddia etti), iki bacağı ve bir kolu felçliydi ve kösele derisi çok derin kırışmıştı. Gözleri gitmişti, bilinmeyen bir rahatsızlığın mirasıydı, dişsizdi ve kesilmemiş azgın tırnakları "pençe gibi" kıvrılmıştı. Bu grotesk manzarayla karşı karşıya kalan seyirciler bile tıbbi bir bakışla kendilerini şımarttı, sistematik olarak ona dokundu, kırışıklıklarının derinliğini hissetti ve nabzını tuttu. Açıklamaları, Heth'i sürekli olarak hem Afrika ile hem de ölümle özdeşleştirdi.

Takma adlı bir görgü tanığı, "Aslında o sadece deriyle kaplı bir iskelettir ve bütün görünüşü , tamamı Mısır'daki yeraltı mezarlarının mezarlarından alınmış Firavunların [sic] günlerinin bir mumyasına çok benzer," dedi. [45]

Heth'in sonraki yedi ay boyunca güney ve orta Atlantik eyaletlerinde ortaya çıkışını hevesle ele alan gazeteler bile, Heth'in uzun ömür iddiasının esasını ciddi bir şekilde tartıştı ve bazıları bunun tıbbi önemi üzerinde derin derin düşündü. Örneğin Akşam Yıldızı, Heth'in sahip olduğu bu kadar uzun ömürlülüğün kuzeyli siyahlar arasında nadir, ancak doğal yaşam alanları olan Güney'de yaygın olduğunu öne sürdü. [46] Sansasyonel kuruş basınının fantastik tartışmaya makaleler ayırması şaşırtıcı değildir, ancak genellikle daha fazla bilgi ve şüpheciliğe meyilli olan "altı kuruşluk" Whig gazeteleri de öyle.

Machine Translated by Google
Ancak birçok izleyici onun gerçekten 161 yaşında olduğuna inanmayı reddettiği için Barnum, ölümünden sonra bir doktor tarafından onun bir aldatmaca olup olmadığının belirlenmesi için herkesin önünde otopsi yapılacağını duyurdu. Elbette Barnum onun bir aldatmaca olduğunu biliyordu çünkü o onun aldatmacasıydı; kurgusal tarihi döndüren ses onun sesiydi.

> Joice Heth, tartışmasız dünyadaki en şaşırtıcı ve ilginç meraktır. O, Augustine Washington'un (General Washington'ın babası) kölesiydi ve kahraman babalarımızı zafere, zafere ve özgürlüğe götürmeye mahkum olan bilinçsiz bebeğe örtü [sic] koyan ilk kişiydi. Genç efendisi George Washington'dan bahsederken kendi dilini kullanmak için ONU YÜKSELTTİ! Joice Heth, 1674 yılında Afrika kıyısındaki Madagaskar adasında doğdu ve sonuç olarak şimdi yüz altmışbir yıllık şaşırtıcı yaşına geldi !!! ... şaşkınlıkla bakar ve gözlerinin daha önce sahip oldukları en eski ölümlülük örneğinde olduğuna onu ikna eder.

"Ölüm" açıklayıcı, hatta Freudyen bir sözcük seçimiydi, çünkü Heth'in ölümü hevesle bekleniyordu, çünkü Barnum ancak daha sonra halka açık incelemesini sahneleyebildi. Aslında, Barnum'un düzmece anılarında, onu, "arkadaşımı [eski sahibi, RW Lindsay], hayata kendi pahasına tutunma konusundaki iğrenç kararlılığıyla dolandıran" "oldukça yaşlı bir zenci kadın" olarak tanımladı. [47]

Heth ertesi yıl 19 Şubat 1836'da öldü. Barnum ilk başta Heth'in inanılmaz yaşına olan inancını doğruladı, ancak kısa süre sonra gerçeğin bilimsel bir tespitini üretmek için bir otopsi düzenlediğini duyurdu.

Heth, New York City cerrahı David L. Rogers'ı onu herkesin önünde incelemesi için görevlendirdiğinde, Barnum'un ününü ve servetini garanti etti ve bunun için elli sentlik bilet sattı. 25 Şubat 1836'da, sergi merkezi bu olay için bir ameliyathaneye dönüştürülmüş olan New York City Saloon'u bin beş yüz seyirci doldurdu. Otopsinin asıl çekiciliği, incelik veya suçluluk olmadan, fantastik vücudu hakkında sınırsız bir merak tatminiydi. Ne de olsa, bu "bilimsel" soruşturmaya dolaylı olarak katılma ayrıcalığı için para ödenmişti. Kırk yıl önce, Charles Caldwell'in Henry Moss'un ırksal farklılığına ilişkin incelemesi güya gönüllü, ölçülü, özel ve müdahaleci değildi. Bununla birlikte, Heth's kanlı bir istilacı sirkti ve kimse ona rıza gösterip göstermediğini sormadı bile. Tarihçi Bernard Reiss'in belirttiği gibi, bu önemli performans hem heyecan verici bir halk eğlencesiydi hem de yakında Afrikalı Amerikalıların bedenlerinde yaygın hale gelecek olan diseksiyonları önceden şekillendiren önemli bir bilimsel olaydı.

Sonunda, Rogers, Heth'in bir sahtekar olduğunu açıkladı, çünkü fiziksel engellerine rağmen, nispeten temiz kalp atardamarları, seksen yaşından büyük olamayacağını kanıtladı.
Barnum, bir dizi cesur aldatmacayla tepki gösterdi. New York Herald editörü James Gordon Bennett'i ziyaret ederek otopsinin Joice Heth üzerinde değil, yaşlı bir siyah üzerinde yapıldığını iddia etti.

Machine Translated by Google
Nelly Teyze adında Harlemite. Barnum, Herald editörlerine Heth'in gerçekten hayatta ve iyi olduğunu ve bir Avrupa turu için hazır olduğunu söyledi. Herald yemi aldı, New York Sun almadı ve şehrin gazeteleri, birbiriyle çelişen hesaplarda otopsi sonuçlarını ve anlamlarını durmadan tartıştı ve tartıştı, birbirlerini hesapları tahrif etmekle, otopsi kanıtlarını yanlış yorumlamakla ve kandırılmakla suçladılar. Barnum tarafından. Barnum sonunda Heth'in gerçekten öldüğünü kabul etti, ancak gazetecilik öfkesinin azalması on sekiz ay sürdü, bu süre zarfında Barnum, Heth'in uydurduğu birkaç farklı "tarihinden" birini yayınlamak için başka bir gazeteyi kandırdı. Bu hesaplardan birinde Barnum, Heth'i Washington'un eski hemşiresi gibi davranmaya nasıl zorladığını anlattı.

> Çok geçmeden Joyce'u [sic] eğitime aldım ve bir termagant iblisinden son derece uysal bir yaratığa dönüştüm, lambanın kölesi Aladdin'e itaat etmek için ne kadar istekliyse, o kadar istekliydi. Zayıf noktasını keşfettim...: WISKEY. Eski efendisi, elbette, yaşlı bir yatalak yaratığı böyle bir lüksle şımartmazdı ve bir damla için onu her şeye dönüştürebileceğimi gördüm. [48]

Diğer şeylerin yanı sıra, Barnum viski bağımlılığını onu sarhoş etmek için kullanmasını anlattı, böylece onu daha yaşlı göstermek için tüm dişlerini çekebildi.

Moss, beyaz ve siyah arasındaki sınırların ne kadar kolay geçildiğinin canlı bir sembolüydü, ancak Heth gibi daha sonraki ırksal sergilerin sahipleri, siyah ve beyaz arasındaki bariyerin akışkanlığını değil, katılığını vurgulayarak (veya üreterek) vurguladılar. siyah cisimlerin belirgin bir şekilde yabancı doğası. 1840 civarında, girişimciler bir pazarın siyah egzotika için aç olduğunu fark ettiler ve siyahları tıbbi merak olarak göstererek doktorların kitabından bir yaprak aldılar. [49] Bazıları tartışmasız bir şekilde köleleştirildi, ancak diğer kazibe özgür siyahlardı; ancak hepsi yarı yasal esaret altında tutuldu. [50]

Birkaç siyah Barnum cazibe merkezinin, yedi fit dokuz inçlik "Afrika Devi" Madame Abomah, Eastover, Güney Carolina'dan eski bir yerli olan neé Ella Williams veya Millie olarak bilinen köleleştirilmiş Siyam ikizleri gibi özellikle ırksal bir bileşeni yoktu. -Christine, "iki başlı kız". Çoğu yarı bilimsel tuhaflık, siyahlık, "Borneo'nun [51] Ama için vahşi adamları" ve tabii ki Heth gibi görünen dağınık siyah kölelerin bir araya gelmesi gibi, önemlerinin ayrılmaz bir parçasıydı. [52] Bu vakalarda tıbbi teşhir eğlenceden daha fazlasıydı; aynı zamanda siyah cisimlerin aşağılığına dair dramatik bir argümandı. Anonim "vahşi adamlar" bazen, sirkten kaçan ve Syracuse hastanesinde ortaya çıkan ve cerrahi olarak implante edilen boynuzlarının çıkarılmasını isteyen Calvin Bird gibi hayvan insan melezlerine benzemek için cerrahi olarak değiştirildi. [53] Güney Afrika'nın vahşi doğasında, çok küçük bir kafaya sahip, sözüm ona dilsiz bir siyahi, esrarengiz bir şekilde "Zip—'Nedir?' ya da sadece 'Zip'" O aslında Bound Brook, New Jersey'den normalde sözlü olan William Henry Johnson'dı.

Bu tür erkekler, ırksal unsur içermeyen doğuştan gelen bir hastalık olan mikrosefaliden mustaripti. tipik olarak küçük bir şekilsiz kafa ve düşük zeka ile kendini gösterir. sergi [54] Ancak, göre pankartları ve karnaval havlamaları, tipik insan altı sakinlerini temsil ettiler.

Machine Translated by Google

gücünden hoşlanmayan karanlık Afrika topraklarını da sergiledi. fil hastalığı gibi[55] Sirkler, bazı tıbbi durumları
olan siyahlar. Bu paraziter enfeksiyon, lenf dolaşımını bloke ederek, etkilenen uzuvların ve parmakların
canavarca bir boyuta şiştiği lenfödeme neden olur. Fil hastalığı bazen cinsel organların şişmesine neden olur
ve devasa penisleri ve testisleri olan siyah erkekler sadece tıp dergilerinin sayfalarında değil aynı zamanda
sirk perdelerinin arkasında da görülebilirdi.
çadırlar.

Siyah bir matematik dehası olan Kör Tom, hekim sahibi tarafından yıllarca sergilendi ve zamanının
bilginlerinden daha hızlı ve tam olarak şeytani karmaşık hesaplamalar yapma yeteneği ile ünlendi. Bununla
birlikte, günlük yaşamın sıradan işlerinden aciz, aptal bir bilgindi. Siyah olduğu için, durumu, yoğun düşüncenin
siyahların aşağı zihinleri üzerindeki zararlı etkilerini göstermek için sıklıkla kullanıldı. Ancak sergilenen bu
öznelerin entelektüel tarihleri, tıpkı yaşam öyküleri ve bedenleri gibi, çoğu zaman tahrif edildi. Örneğin, 1850
civarında Georgia, Columbus yakınlarında doğan bir köle olan Thomas Bethune, öğretilmemiş bir müzikal
ucube olarak küsmüştü. Aslında Bethune, çocukken Güney'de piyano konserleri veren ve sekiz yaşında Başkan
James Buchanan için sahne alan eğitimli bir müzik dehasıydı. Bethune, klasik repertuarda yetkindi ve karmaşık
harmonik icatlar yapabiliyordu. O da popüler müziği mükemmel bir şekilde çalardı, ancak bir Amerikan Mozart'ı
olarak görülmek yerine sirklere ve ozan gösterilerine düşürüldü. Sahiplerini zenginleştirdi, ancak 1908'de beş
parasız öldü.

Birkaç cazibe gönüllü olarak ortaya çıktı: Özgür eyaletlerde, bazıları, bir sergi olarak, yorucu işlerle
uğraşmaktan daha fazla kazanabileceklerini fark eden, haftada iki dolarlık eski dolambaçlılardı. 56

İsviçre doğumlu doğa bilimci Louis Agassiz, 1850'de Amerika'nın en ünlü bilim adamlarından biriydi. Ayrıca
siyahların onda uyandırdığı fiziksel tiksintiyi tarif ederken çoğundan daha açık sözlüydü. Cuvier'in himayesindey
ve 1846'da Amerika Birleşik Devletleri'ne göç ettiğinde ve Harvard'da biyoloji profesörlüğü yaptığında, Dr.
Samuel Morton'un “Amerikan Golgotha”sını görmek için hemen Philadelphia'ya çekildi, 660 beyaz, Hint , Eskimo
ve zenci kafatasları. Agassiz köleliğe karşıydı ve başlangıçta beyazların ve siyahların bir türü ve tek bir kökeni
paylaştığına inanıyordu. Ama annesine yazdığı gibi, Philadelphia'da siyahlarla ilk karşılaşmalarında,

> Otelimdeki tüm hizmetliler beyaz tenli adamlardı. Aldığım acı izlenimi size zar zor ifade edebiliyorum,
> özellikle de bende uyandırdıkları duygu, insan türünün kardeşliği ve türümüzün eşsiz kökeni hakkındaki
> tüm fikirlerimize aykırı olduğu için.... Bu yozlaşmış ve yozlaşmış ırkı görünce acıdım.... Bizimle aynı kandan
> olmadıkları hissini bastırmam imkansız. Kalın dudaklı, dişlerini buruşturan siyah yüzlerini, başlarındaki
> yünleri, kıvrık dizlerini, uzamış kafalarını, iri kıvrık tırnaklarını ve özellikle avuçlarının mor rengini görünce,
> gözlerimi yüzlerinden alamadım. uzak durmalarını söylemek için.... Tanrı bizi böyle bir temastan korusun!
>
> 57

Machine Translated by Google

Görünüşe göre iç organları tarafından teşvik edilen Agassiz, "insan tipinin kardeşliği" hakkındaki fikrini değiştirdi ve siyahların beyazlardan ayrı olarak evrimleşmiş olması gerektiğine karar verdi - daha önce bahsedilen antebellum bilimsel teorisi poligenizm, farklı ırklar için çoklu kökenlere olan ina Bununla birlikte, iğrenmesi, büyüleyici bir cazibe ile karıştırıldı. Agassiz'in 1850'de Columbia, Güney Carolina'da çıplak veya yarı çıplak Afrikalı Amerikalılardan yaptığı çok sayıda güzel, belirsiz erotik dagereotipi görüntüleri başka nasıl açıklayabilir. Dagerreyotipçi Joseph T. Zealy'nin bu on beş ayrıntılı görüntünün bilimsel gerekçesi, bilim adamının çokgenci dönüşümünü desteklemek için grafik kanıtlar arayın. Gümüş dagerreyotip levhalar, hem erkek hem de kadın olan yedi güneyli kölenin önden ve yandan görünüşlerini içeriyordu ve bunlar kafa şekli, profil ve duruş gibi fizyonomi özelliklerini vurguluyordu. Bununla birlikte, bu görüntüler aynı zamanda yadsınamaz bir güzelliğe övgüde bulunur ve Agassiz'in hayvan olarak nitelendirdiği vücutları kutlar. [58] Pornografi gibi, siyah kadınların dagereotipi görüntüleri, siyah kadının beyaz bir sahibinin kontrolü altındaki hiperseksüel bir varlık olarak geleneksel temsilini güçlendirdi. Örneğin, kadın kıyafetleri bellerinin ve göğüslerinin altına çekilmişti ve çıplaklıkları, özellikle beyaz kadınların her zaman tasvir edildiği bol koruyucu giysi katmanlarının aksine, cinsel gevşeklik ve bozulmayı işaret ediyordu. Markalama, kamçı izleri, piercingler ve diğer baskı ve mülkiyet işaretleri yaygındı ve biyolojik ve sosyal aşağılık işaretlerini karıştırmaya hizmet etti. Ancak, net mülkiyet işaretlerine ek olarak, denekler genellikle cinsel olarak da uygun olduklarını gösteren erotik pozlar aldılar.

Thomas Jefferson da dahil olmak üzere diğer birçok güneyli bilim adamı ve doktor, kara cisimden tiksinmelerini yazdı, ancak eylemleri onun cazibesine tanıklık etti. Siyah bedenleri kataloglayan ve ağzı açık kalan bazı bilim adamları, siyah köleleri ve metresleriyle cinsel ilişkilerden zevk aldılar. Onların "zenci ucube" kavramı, eşzamanlı tiksinme ve çekicilik duygularını kapsıyordu. Bilim adamları olarak bu duyguları tıbbileştirdiler. 1908'de New York Medical Journal şunları gözlemledi:

> Çoğu medeni ülkede, canavarların ve iğrenç deformasyonların halka açık sergilenmesini yasaklayan yasalar çıkarılmıştır. Bununla birlikte, gerçek lusus naturae [doğanın hilesi], normal tiplerin gelişimi hakkındaki bilgimize katkıda bulunabilecek ve muhtemelen pek çok zor ve anlaşılmaz konuyu aydınlatabilecek bilimsel hekim için her zaman değerli bir çalışma konusudur. patolojide problemler.[59]

Böylece bilim adamları, başkalarında kınadıkları büyülenmeyi kendi içlerinde haklı çıkardılar. normal ve anormal, sağlıklı ve patolojik, insan ve insan dışı ve bazen de siyah ve beyaz arasındaki sınırı temsil eden tıbbi açıdan önemli bir varlık olarak siyah bedene olan hayranlığını ortaya koyuyorlar. Ama sadece herhangi bir siyah gövde değil. Sergiler için, sağlıklı Amerikan siyahlarının normal bedenleri yapmazdı. [60] Exotica satıldı, özellikle grotesk anomalileri ve malformasyonları olan

Bilim adamları da halka açık sergilere büyük yatırım yaptı. Daha büyük Amerikan halkına, köle sahibi Güney'de zaten sağlam bir şekilde yerleşmiş olan tıbbileştirilmiş ırksal aşağılık teorilerini satmak için kanıt istiyorlardı. Charles Darwin'in 1859 teorisine hayran olan birçok bilim adamı,

Machine Translated by Google

Maymunlar ve insanların ortak bir atadan nasıl geldiklerini de bir süslemeye inandılar: sürekli bir evrim zincirinin maymunları ve insanları birbirine bağladığına ve insan altı "kayıp halka"nın hala hayatta olduğuna. Bilim adamları, aday alt-insanları aramak için Afrika'yı sardı.

Onları buldular ve dünyaya sergilediler.

Dünya Fuarları egzotik olanı sunmak, merak uyandırmak ve bilimsel ilerlemeyi selamlamak için tasarlandı ve 1904 St. Louis Dünya Fuarı'ndaki bilim adamları, bu olağandışı kutlama için bile eksantrik bir şekilde girmeye çalıştı. Fuarın antropoloji kanadı, Dünya Irklar Kongresi'nde dünyanın dört bir yanından toplanan ve doğal ortamlarında sergilenen yüzlerce “garip insan”ı sergiledi. 61 Simüle edilmiş köyler ve kulübeler, Güneydoğu Asya'dan Igorotlar ve Negritos'un yanı sıra Malaylar, Singalliler, Pigmeler ve Yerli Amerikalıları barındırıyordu. Bunlar, Batı'nın Afrika, Asya ve Üçüncü Dünya'nın diğer bölgelerine zorla yayılmasının insani ganimetlerini temsil ediyordu. Sömürgeciliğin bu insani hayvanat bahçesi, Batılılara fethin ganimetleri ve bilimsel harikaların nesneleri olarak koyu tenli vahşileri sundu. Bu insanlar, Kolomb'un tüm Kızılderili köylerini Avrupa'ya ithal ettiği nihai amaç için St. Louis'de sergilendi - Kolomb, Kraliçe Isabella'ya parasının nereye gittiğini ve şimdi İspanya imparatorluğunun hangi halkları kapsadığını göstermek istedi.

Küratör WJ McGee, en yüksek insan formundan en düşük insan formuna kadar "kapsamlı bir şekilde bilimsel" olan bir evrim panoply'i hedefledi. Buna göre, “bilinen en düşük kültür”den “en koyu Siyahlar”, insanın “en yüksek doruk noktasının” “baskın beyazları” ile karşıtlık oluşturuyordu62 St. Louis Post-Dispatch : “Dünya Fuarı için Afrika Pigmeleri; St. Louis'de görülmesi gereken Kongo Vadisi'nin muhteşem Cüceleri, bazıları kırmızı, bazıları siyah. Ekvator Afrika'sındaki Zenciden önce gelirler.
Minik mızraklar, yaylar ve oklarla fillere cesurca saldıran korkusuz Cüceler.” 63

Kulübeler, kerpiçler ve tepeler arasında bir başka "garip insan" grubu da bolca bulundu - psikologlar. Dünya Irklar Kongresi için de büyük bir test alanıydı. Columbia Üniversitesi'nden Dr. RS Woodworth, araştırmacıları 1.100 egzotizme bir dizi psikometrik ve antropometrik inceleme uygulama konusunda yönlendirdi. 64 Dört Pigme sergilenenler arasındaydı ve entelektüel ölçekte beyazlarla ne kadar alt üstü olduklarını ölçmeye yardımcı olmak için çeşitli beyaz testleri uygulandı. 65 Sergilenen bu Pigmelerin isimleri olmalı, ancak sadece bir isim hayatta kaldı: Ota Benga.

Bununla birlikte, ayırt edici bir siyah fizyolojisine inanan her kişi, siyahların doğuştan ve geri dönülemez bir şekilde aşağı olduğunu kanıtlamak isteyen bir ırkçı değildi. Afrikalı Amerikalı bilim adamları gibi, bazı on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıl beyaz doktorları ve devlet adamları, birinin farklı görünebileceği ve yine de aşağı olamayacağı inancını yaymak için çalıştı. Kölelik karşıtları da öyle. Abolisyonist ve gazeteci Frederick Douglass, daha indirgemeci (ve çoğu zaman uydurma) bilimsel ayrıntılardan kaçınırken, siyahların aşağılığı için dini argümanlardaki mantıksızlığı ve manipülasyonu göstererek, bu bilimsel arenada kendine ait olduğu için parlak bir sosyal analist olduğunu kanıtladı. 66 Örneğin, bilim adamlarının manipülatif cetvelleri ve ölçüleri siyah ve beyazların karşılaştırmalı görüntülerini mükemmel bir Yunan diliyle karşılaştırmalı görüntüler oluşturmak için zarları nasıl doldurduklarına itiraz ederek Gordian karşılaştırmalı fizyonomi düğümünü kesti.

Machine Translated by Google

profiller.

> Zenci ve Avrupalı arasındaki farkları abartmak artık bizim ülkemizde moda. Frenolog veya natüralist... her zaman Avrupalının en yüksek tipini ve zencinin en düşük tipini sunacaktır.... Her zaman en iyi Avrupalı tipi sunuluyorsa, bu tür işlerde adaletin en iyi Zenci tipinin alınmasını gerektirdiği konusunda ısrar ediyorum. Bu eleştirinin önemi herkes için açık olmayabilir - siyah adam için çok açıktır.
>
> [67]

James McCune Smith, MD, bir başka önemli eleştirmendi. Bu parlak Afrikalı Amerikalı doktor ve istatistik bilimcisi, bilimsel ırkçıları kendi zeminlerinde çürütmek için mükemmel bir donanıma sahipti ve bunu düzenli olarak yaptı. Frenolojinin bilimsel yanılgısını ortaya koyan 1837 tarihli konferansı, etnologların makalelerini aldı ve fizyolojiden karakter ve zeka atfetme konusundaki mantıksal günahlarına yönelik sert eleştiriler sundu. [68]

Whiteface'de PT Barnum

Gençliğinde siyah suratlı performans sergileyen Barnum, [69] ansiklopedik "beyaz zenciler" koleksiyonunu sergilemeye başladığında, ten rengindeki bir başka önemli soluktan yararlandı. Bunlar, albinizm, vitiligo (lökoderma olarak da adlandırılır), genetik mozaikizm ve cildi beyazlatan diğer tıbbi rahatsızlıklardan muzdarip Afrikalı Amerikalılardı. Bu tür "beyaz zenciler" Avrupalılar tarafından bilinmiyor değildi, ancak on dokuzuncu yüzyılın ortalarında, Amerikalılar derin bir ırksal krizle karşı karşıya kaldılar ve aniden onları vücutlarla" [70] buldular. 1846'da Barnum, "ikiz Caffres", saf beyaz, abanoz gibi siyah yüzler, "neredeyse büyüleyici mükemmel insan, burunlar, gözler, kulaklar vb. gibi siyah yünlü saçlarla kaplı zencinin mükemmel minyatürleri gibi sergiler açtı. Bunlar, yapay olarak karartılmış yüzleri ve saçları olan albinolardı. [72] Barnum onlara ayrıca leucoethiopes (Yunanca "beyaz Etiyopyalılar" anlamına gelir) veya "leopar çocuklar" adını verdi. Siyah albino kadınlar, egzotik imal edilmiş tarihlerle ve "Çerkes Güzeli" gibi isimlerle sergilendi.

Ağustos 1850'de Barnum, teni yavaş yavaş ancak hissedilir şekilde aydınlanan ve "zencileri yavaş yavaş beyaza çevirecek bir ot keşfettiğini iddia eden" siyah bir adam sergiledi.
Barnum, bu keşfi kölelik sorununun çözümü olarak övdü, çünkü "kölelik sorunu renkleriyle birlikte ortadan kalkacaktı..." [73] Diğer girişimciler, halkın asla bıkmayacağı pek çok "beyaz zenci" sergilediler. [74]

"Beyaz zenci"ye duyulan tıbbi hayranlık, mülk sahibi özgür siyahların ve köleleştirilmiş ev hizmetçilerinin düz saçlarına ve daha ince özelliklerine işaret ederek, Afrikalı Amerikalıların bu savaşa tepki olarak beyaza döndüklerini öne süren bazı bilim adamlarının inancını yansıtıyordu. Batı, Avrupa kültürlerinin "uygarlaştırıcı" etkileri. [75] Tabii ki, Afrikalı Amerikalılar Avrupa özelliklerini doğal yoldan elde ediyorlardı, ancak birçok beyaz siyah-

Machine Translated by Google
beyaz çiftleşme

Yüzeysel bir düzeyde, siyah bir kişinin beyaza dönüşmesi görüntüsü, sakallı bir kadın ya da bir hermafrodit düzeyinde, doğanın tuhaf bir şekilde tersine çevrilmesiydi. Bir başka, daha derin düzeyde, medeniyet için üstü kapalı bir tehdit oluşturuyordu, çünkü çoğu bilim adamının beyazların üstün insanlar ve hatta belki de tek gerçek insanlar olduğu konusunda ısrar ettiği bu dönemde beyaz ten evrimsel avantajı ifade ettiği düşünülüyordu. Bir zenci beyaza dönebilseydi, beyazların sahip olduğu özel evrimsel statüye ne olurdu? Bir zencinin siyah derisi bu kadar basit bir şekilde dökülebiliyorsa, zenci olmak ne anlama geliyordu? Her türlü kölelik ve eşitsiz muamele gerekçesi ten rengiyle buharlaştı. Charles D. Martin'in kışkırtıcı kitabı The White African American Body'de derin düşüncelere daldığı gibi , beyaz Zenci sadece bir "ucube" değil, aynı zamanda rahatsız ediciydi, izleyicileri nedenini açıklayamasa bile.

İlginç bir şekilde, sirk sirküleri, karnaval havlayanları ve hatta "beyaz zenciler" üzerinde çalışan tıp bilimcileri, solmuş ten rengiyle birlikte, Afrikalılara damgasını vuran düz burunlarını, daha geniş dudaklarını ve yünlü saçlarını kaybettiklerini gözlemleme eğilimindeydiler. Bu, kafa karıştıran bir iddiadır, çünkü deriye (ve bazen saça) renk bulaştıran tıbbi bozukluklar, özellikleri değiştirmez. Bu olağanüstü iddiaları neyin motive ettiğinden emin olmamakla birlikte, bu irrasyonel inancın sonuçları açıktır: Irkın tüm dışsal tezahürlerinin sözde kaybı, bir zenciyi neyin oluşturduğunu keşfetmek için derinin altına inmek gerektiği argümanını ateşledi. . İncelemek için. “Beyaz zencilerin” Avrupa yüz özelliklerini elde ettiğine dair toplu yanılgı, siyahların nihai olarak cerrahi diseksiyonunun “siyahlığın” içsel fizyolojik belirteçlerini ve anlamını bulmak için bir ivme kazanmasına yardımcı oldu.

Barnum'un “beyaz zencileri” halkın ilgisini çekmekle kalmadı, sergileri de tıpta bir moda akımına denk geldi. Her büyük şehirde ve çok sayıda küçük kasabada, doktorlar ve aylak aylaklar bu sergileri aç bir şekilde doldurdular. "Beyaz zenciler", bu dönüşümün tıbbi nedenini ve tıbbi önemini anlamaya çalışan doktorlar için bir meydan okuma oluşturdu. 76 Doktorlar, insanların cilde, saça ve göz bebeklerine renk veren melanin olmadan doğmasına kalıtsal durum olan albinizmi biliyorlardı. Hem beyaz hem de siyah yamalar ile kalıcı olarak benekli cilde neden olan genetik mozaisizm ile doğan birkaç siyahla karşılaşmışlardı. Siyah hermafroditlerin ve “leopar oğlanların” tıbbi tanımları literatürde en azından 1754 gibi erken bir tarihte ortaya çıkıyor ve Charles Darwin bir keresinde böyle bir “Leopard Boy”un fotoğrafını 77 müzesine vermişti. , doktorlar Kraliyet Cerrahlar Koleji. onu tıp dergilerinde yazdı, hastanelerde sergiledi ve bazen onu para karşılığı teşhir ederek yollara çıkardı.

Ancak doktorlar, doğuştan siyah olan ancak cildi yavaş yavaş beyaza dönen insanların çoğunun, cildin melanin taşıyan hücrelerinin veya melanositlerin çeşitli nedenlerle yavaş yavaş renklerini kaybettiği tıbbi bir durum olan vitiligodan muzdarip olduğunu anlamıyordu. Bu tıbbi bozukluk hem siyahları hem de beyazları etkiler, ancak Afrikalı Amerikalıların daha koyu tenleri vitiligoyu çok dramatik bir durum haline getirirken, beyazlarda neredeyse fark edilmeyebilir.

Elbette bilim adamları, siyahlar ve beyazlar arasındaki çiftleşmelerin çok açık tenli veya beyaz görünen yavrular üretebileceğini de biliyorlardı. Geleneksel bilgelik, beyaz erkeklerin

Machine Translated by Google

sahip oldukları siyah kadınları hamile bırakıyorlardı, ancak bir beyaz çocuğun halka açık sergilenmesi siyah kadın hemen arka planda gizlenen hayalet beyaz babayı uyandırdı. [78]

Miscegenation , siyahlar ve beyazlar arasındaki çiftleşmeler için yanlış bir adlandırmadır, çünkü Latince miscere, "karıştırmak" ve "ırk" türünden gelen kelime, iki ayrı ırk arasındaki eşleşmeleri ifade eder. ırklararası ilişkilerde beyazlar ve siyahlar arasında gerçekleşen tür içi çiftleşme. [79]

Bununla birlikte, böyle bir çiftleşme, doktorlar ve karnaval havlayanları tarafından “beyaz zencilerin” doğuşu olarak reddedildi. [80]

Kökenleri ne olursa olsun, çoğu bilim adamı beyaz zenciye belirsiz bir bakış attı. Beyaz ırkın önceliğine, statüsüne ve güvenliğine ve bununla birlikte yeni oluşan Amerikan bilimsel kültürüne karşı onda çeşitli meydan okumalar algıladılar. Bunun nedeni, on dokuzuncu yüzyılın bilimsel kültürünün hâlâ sınıflandırmaya veya kategorileştirmeye dayanmasıdır. Carl Linnaeus'un ünlü evrim şeması gibi taksonomiler içinde hareket etmek mümkündü, ancak bu tür geçişlerin mantıklı olması, tıp teorisi tarafından tahmin edilmesi ve açıklanabilir olması gerekiyordu. Açıklanamayan ve mantıksız bir şekilde beyazlaşmakta ısrar eden Zenciler gibi öngörülemeyen değişikliklerle sorgulanan halkların kategorilerine, şemalarına ve sınıflandırmalarına sahip olmak olmazdı. Teori ile açıklanamadıları bu yüzden sınıflandırma şemasına ve dolayısıyla sosyal düzene karşı çıktılar ve tehdit ettiler.

Bazı bilim adamları, özellikle Stanhope Smith, haklı olarak, siyahların yüz hatlarının Avrupalılaşmasına neden olan evlilikler olduğu ve siyah beyaz birlikteliklerin kontrolsüz bir şekilde devam etmesine izin verilirse, ten rengi farklılıklarının ortadan kalkabileceği sonucuna vardılar. [81] Ancak birçok kişi, onlarca yıl boyunca bir zencinin hala bir zenci olduğuna inanıyordu.

Siyah annelerden beyaz çocukların doğması, beyazlara, sayılamayacak kadar çok zencinin beyaz zannettiğini hatırlattı; bu, kibar toplumda fısıldanan ve popüler gazetelerin ve siyasi genelgelerin sayfalarında geniş çapta hicvedilen bir sosyal sorundu. Sıklıkla kölelik karşıtı duygular besleyen Güney'e gelen yabancı ziyaretçiler, karşılaştıkları insanların ırkını ayırt etmenin zorluğuna açıkça değindiler. Dük de La Rochefoucauld-Liancourt, Monticello'da Thomas Jefferson'u ziyaret ettiğinde, ev sahibinin birçok "melez zenciye sahip olduğunu... [82]

Devlet adamı ve bilim adamı Jefferson, “beyaz zencileri” çok rahatsız edici buldu. 1783 tarihli Virginia Eyaleti Üzerine Notlar'da onlar hakkında uzun uzun yazdığında , bu anomalilerin ebeveynlerinin hepsinin tartışmasız siyah olduğunu gösteren soy kütüklerini anlatarak melezleşme hayaletini kovmak için çaba sarf etti. [83] DNA kanıtı, köleleştirilmiş metresi Sally Hemings'den çocuk sahibi olduğu iddiasıyla ilgili olarak, Jefferson'un bilim adamlarının, doğan zencilerin, elde ettikleri beyaz derileri yavrularına vererek sonsuza kadar geçme kabiliyeti kazanacaklarını tahmin ettiler.

Belki de bu yüzden Jefferson, “beyaz zencilerin” çoğalmadığından emin olmak için bir anket yaptı. Bu tür güvensizlikler, Mississippi'den Dr. Lioburgs tarafından 1854'te getirilen özel bir düzeltici önlemi de açıklayabilir. Tıbbi araştırmasının beyaz bir adamı siyah yapacak ve çocuklarını da siyah yapacak bir “tentür” ürettiğini duyurdu. Lioburgs, bu keşfi bir beyazın saçını “zenci yününe” dönüştürecek bir yıkama ile destekledi. [84]

Machine Translated by Google

Beyaz zencilerin beyazların tercih edilen evrimsel konumlarını gasp edeceği korkusu, Josiah Nott gibi bilimsel ırkçılar tarafından ortaya atılan, melezlerin birçok nesiller boyunca kendi türlerini yeniden üretemeyecek kadar kırılgan, zayıf ve kısır oldukları inancını kesinlikle teşvik etti. [85] Aslında melez terimi , bir at ve bir eşek arasındaki steril bir haç olan katır için İspanyolca kelimesinden gelir.

Beyazlar ve "beyaz zenciler" arasında umutsuzca ayrımlar arayan Jefferson ve diğer bilim adamları, "beyaz zenciler"in "anlaşılmaz" solgunluğu ile gerçek beyazların sağlıklı kırmızı tenleri arasında da ayrım yaptılar. İtalyan bilim adamı Cesare Lambroso 86 , "aslında" beyaz tene her zaman kırmızı ile dokunulduğunu ve Zenci'nin kızaramamasının, bir kişinin doğuştan gelen utanmazlığını ortaya çıkararak "vahşi" Afrika ırkını ortaya çıkaran belirgin bir ırksal özellik olarak görüldüğünü gözlemlemeye özen gösterdi.

Jefferson'ın zenciyi ayırt etme arayışı yüzeyde durmadı. Karanlığın Zencinin yüzeysel değişen derisinde değil, vücudun daha derinlerinde bulunan kalıcı bir aşağılık rozeti olduğunda ısrar etti. "Zencinin siyahı , deri ile eşarp derisinin kendisi arasındaki ağsı zarlarda [sic] bulunup bulunmadığı; ister kanın renginden, ister safranın renginden, ister başka bir salgıdan kaynaklansın, fark 87 Jefferson'da sabittir ve diğer bilimsel ırkçılar "karalığın" ne olduğunu bilmiyorlardı ve onlar da bunu yaptılar.
doğa."
nerede olduğunu bilmiyorlardı: Sadece orada olması gerektiğini biliyorlardı. kalıcı olarak. Bir yerde.

Dönemin birçok bilim insanı, tıpkı ataları gibi, kendilerini "karalığın" anlaşılması zor içsel işaretlerinin peşine düşmeye adadı. Dr. JH Guenebault, siyahları ayırt eden ten rengi dışında kırk yedi fiziksel özelliğin bir listesini derledi; Josiah Nott, zenci beyninin siyah bölgelerinden koyu kana ve iç organlara ve Afrikalı kadınların "sarkık" göğüslerine kadar yirmi beş kişilik bir liste yaptı: Her bilim adamının bir zenciyi ortaya çıkarmak için evcil hayvan yöntemi vardı.

Cartwright ve diğer erken dönem bilimsel ırkçılar, görünen ve görünmeyen tüm siyah "ırksal" niteliklerin tek bir anlamı olduğunda ısrar etmişlerdi: Bu farklılıklar, Negro'yu İncil'in aşağılık "itaatkâr diz bükücü" ve "Ham'ın oğlu" olarak silinmez bir şekilde işaret ediyordu: Bir değişiklik ten renginde bunu değiştiremezdi. Bilim adamları, Joice Heth'in otopsisinin haber verdiği popüler olay olarak anatomik diseksiyon eşiğini aşmışlardı. Jefferson, Negro'nun karanlığının koltuğunu arayan bilim adamlarının "Anatomik bıçak, Optik gözlükler, ateşle veya çözücülerle analize" başvurmaları gerektiğinde ısrar etti. 88

On dokuzuncu yüzyılın sonlarında bilim adamları, İncil'deki emirlerden memnun değillerdi ve sabırsızdılar. Ten rengi hain bir işaret haline gelmişti ve beyazlar artan bir toplumsal aciliyet atmosferiyle karşı karşıya kaldılar: Eski sömürgecileri İngiltere tarafından ve aynı zamanda Avrupa'nın çoğu tarafından barbar olarak alay edilen Amerikalılar, Amerikalılar bir ulus olarak nitelendirilmeyi göze alamayacaklarını hissettiler. melezler ve sadece beyaz statüye sahipmiş gibi davrananlar. Siyah ten artık bir zenciyi tutarlı ve güvenilir bir şekilde belirleyemezdi, bu yüzden başka tespit yöntemleri bulmak kritik derecede önemliydi.

Doktor-bilim adamları, insan bedenleriyle yapılan anatomik araştırmaları tıbbi araştırmaların altın standardı haline getiren, Atlantik'i kateden, uzun süredir geciken tıbbi değişim rüzgarlarını hissettiler. Taşeron köleliğinin yakın zamanda başarısız olması ve "beyaz zencilerin" ortaya çıkması gibi sosyal değişimler tarafından yönlendirilen bilim adamları, Afrikalı Amerikalıların derisinin altında daha derine inmeye hevesliydiler. İstediler

Machine Translated by Google
denden daha derin olan, deriyi istila eden, kasları soyan, bağırsakları açan ve kemikleri kalibre eden ipuçlarını keşfedin. Bu şekilde, ırkın doğasını anlayabileceklerini ve entelektüel ve edebi kavrayışlarından kayan kara bedenler üzerindeki kontrolü yeniden kazanabileceklerini hissettile

Machine Translated by Google

4. BÖLÜM

CERRAHİ TİYATRO

Antebellum Kliniğindeki Kara Cisimler

> Tıbbi tavsiye için ödeme yapamayacak [özgür] beyaz olmayan kişiler...[hastaneyi aramalıdır]....
> Fakültenin amacı, öğrencilerinin yararlanması ve eğitimi için mümkün olduğunca çok sayıda ilginç vaka toplamaktır.
>
> — GÜNEY CAROLINA TIP KOLEJİ CHARLESTON COURIER'DA REKLAM,
>
> 16 KASIM 1837

Kırk iki yaşındaki bir işçi olan Sam, Alabama kırsalında bir plantasyonda acı ve korkudan bitkin düşmüştü. Yıllar boyunca, çenesinde bitmek bilmeyen bir ağrı, günlerce ve gecelerce uyanık, sefil ve kederli olmasına neden olmuştu. Sahibi 1838 civarında Sam'in acısını öğrendiğinde, Sam'in frengi olması gerektiğine karar verdi ve tek etkisi Sam'in diş etlerinde ağrılı bir çıban oluşturmak olan ev yapımı bir karışım uyguladı. Şimdi Sam de yemek yemekte zorlanıyordu. Kazanma gücünün zirvesindeyken güçlü, üretken bir işçi olmalıydı, ancak Sam, kandırmaca ve tehditler karşısında bile çalışmayı giderek zorlaştırıyordu. 1845'e gelindiğinde, tarlalarda değersiz hale gelmişti ve çaresizlik içinde sahibi, Sam'in sifilizden değil, alt çene kemiğindeki bir kanser olan osteosarkomdan muzdarip olduğunu belirleyen bir doktor çağırdı. Doktor cerrahi meslektaşı Dr. Marion J. Sims'e döndü ve Sam'in sahibine sadece bir ameliyatın tedavi umudu taşıdığını söyledi. Ancak Sam şiddetle ve tekrar tekrar reddetti ve bunun "çok acıtacağını" protesto etti. [1]

Bugün, tedavi edilebilir bir kanser için ameliyat olmayı reddetmek trajik bir hatadır, çünkü cerrahi, kanser için en iyileştirici tedavi şeklidir. Günümüzde anestezikler, antisepsikler ve antibiyotikler cerrahi ağrı ve enfeksiyondan oluşan ikiz kabusları defediyor ya da en azından hafifletiyor. Ancak, Sam'in kanser etkili anestezi ve steril tekniğin yaygın kullanımından [2] önceydi. Araf ağrısı kesindi ve ölümcül bir enfeksiyon olması çok muhtemeldi. Dahası, bu çağda sadece yüzeysel, görünür kanserler keşfedildiği için şekil değiştirme ameliyatı boşuna olabilirdi. Wilhelm Roentgen 1895'te X ışınlarını keşfedene kadar doktorlar vücudun içini invaziv cerrahi olmadan görüntüleyemedi. Hiçbir görüntüleme tekniği doktorların bir iç kanseri tanımlamasına izin vermedi ve Sam'in yanlışlıkla sifiliz tedavisi gördüğü uzun yıllar boyunca dahili olarak yayılabilirdi.

Machine Translated by Google

Sam'in olaylarla ilgili versiyonu kaydedilmedi, bu yüzden ağrı korkusundan fazlasının ameliyatta duraklamasına neden olup olmadığını bilmiyoruz. Ancak Sam'in bu zamana kadar orijinal yanlış teşhis ve iyatrojenik yaralanma sayesinde Batı tıbbının kendisine yardım etme yeteneği hakkında düşük bir fikir edinmiş olabileceğini biliyoruz. Sam, Sims'in kasvetli cerrahi istatistiklerini, tutsak hastalar üzerinde zorla deneyler yapmaya olan ünlü düşkünlüğünü ya da siyah bebeklerin kafataslarına kunduracı aletlerini almaya olan tutkusunu öğrenmiş olsaydı, Sam'in Sims'in becerisi hakkındaki fikri gerçekten de düşebilirdi. Ancak Sims'in yetenekleriyle ilgili şüphelerini açıkça dile getirmeye cesaret edemezdi, bu yüzden "acı" nedeniyle tedaviyi reddetmek kurnazca bir kaçış olabilirdi.

Bununla birlikte, Sam köleleştirildi, bu yüzden karar ona değil, kölesini karlı bir işe geri döndürmeye istekli olan sahibine bırakıldı. Sam, yüksek sesle ve sürekli protestolarına rağmen Montgomery'ye gönderildi.

Sims, kendi adına, operasyon girişiminde başarısız olmamaya kararlı olduğunu sert bir şekilde ilan etti. Sims sadece Sam'i ameliyat etmeye değil, aynı zamanda bir eğitim kliniğinde öğrencilerden ve potansiyel koruyuculardan oluşan bir tıbbi kitle için ameliyatı gerçekleştirmeye karar vermişti. Ameliyatı tıbbi bir yayında ölümsüzleştirmeyi umuyordu ve hiçbir köle tıbbi zafer için bu teklifi boşa çıkaramazdı.

Ancak iki düşman bir araya geldiğinde Sims'in yüzü gülüyordu. Nazikçe kölenin sağlığını sordu ve nezaketle Sam'i oturması için davet etti.

Sam'in karşılandığı berber koltuğuna gizlice tahta kalaslar yerleştirilmişti ve Sam oturur oturmaz, beş genç doktor onu uyluklarına, dizlerine, ayak bileklerine, karnına, göğsüne, omuzlarına, kollarına kayışlarla zapt etmek için ileri atıldılar. , bilekler, dirsekler ve kafa. Sims, Sam'in "çok telaşlanmış gibi göründüğünü" kaydetti. O hareketsiz hale getirilirken, on tıp öğrencisi ve on beş ilgili "diğer", Sims'in anestezi olmadan Sam'in alt çene kemiğinin büyük bir bölümünü çıkarmak için kırk dakika boyunca ameliyat etmesini izlemek için sıraya girdi. Bitirdiğinde, cerrah, cerrahi yeniliğinin "pratikliğini... hasta istese de istemese de kanıtladığını" memnuniyetle belirtti. New Orleans Medical and Surgical Journal'ın editörleri, "Güneyli bir cerrahın bu son derece itibarlı başarısını kaydetmekten memnun olduklarını" coşkuyla dile getirdiler.
[3]

İyileştikten sonra, Sam görünüşe göre tekrar Alabama kırsalına kaçmak için hiç zaman kaybetmedi, kesinlikle Batı tıbbına karşı artan bir isteksizlikle. Sims'in Sam'i bir daha gördüğüne dair bir kanıt yok, ancak tıbbi raporu şu veda atışını yaptı: "Sam'in ağzı her zaman geniş bir sırıtışla açık."

Evreleme Hastalığı: Mikroskop Altında Tedavi

Birçok Sam vardı. Sirkler gibi, klinikler ve hastaneler de sergilenen Afro-Amerikan bedeni için çok sayıda kullanım alanına sahipti. On dokuzuncu yüzyılın ortalarından sonra, Amerikan tıp eğitimi ve tedavisi için yeni merkez olarak hastanenin önceliği için bir kara cisim arzı önemliydi.
Afrikalı Amerikalılar tıp fakültesi kadrolarını ve sirk çadırlarını doldurdu, çünkü tıp öğretimi, eğitimi ve araştırmaları siyah bedenleri orantısız bir şekilde kullandı ve bazı güney mekanlarında özel olarak kullanıldılar.

Machine Translated by Google

1830'larda, bir Dr. T. Stillman, Charleston Mercury'de esas olarak cilt hastalıklarını tedavi ettiği revir için seri reklamlar yayınladı. 12 Ekim 1838'de büyüleyici bir zeyilname yaptı: "Aranıyor: ELLİ Zenci. Hasta zencileri olan, ilgili doktorları tarafından tedavisi mümkün olmayan ve onları bertaraf etmek isteyen herhangi bir kişi [vurgu eklenmiştir]... en yüksek nakit ödül başvuru üzerine yukarıdaki şekilde ödenecektir."
4

Hastane "klinik materyali"nin büyük kısmını, çalışamayacak kadar yaşlı veya hasta olan köleler sağlıyordu. Hiçbir yasal haktan yararlanamadılar ve hapsedilmelerine hiçbir yasal itirazda bulunamadılar ve 5 Stillman, tedavi. apopleksi, böbrek hastalığı ve mide, bağırsak, mesane, karaciğer ve dalak gibi kendi uzmanlık alanının çok ötesinde rahatsızlıklardan muzdarip siyahlara olan arzusunun reklamını yaptı. bozuklukların yanı sıra skrofula ve hipokondriyalizm. Para ödeyen beyazları tedavi ettiği aynı kurumda, güçsüz ve kronik olarak sağlıksız siyahlar üzerinde formüle ettiği yeni teknikleri ve ilaçları test etmek istedi. Daha sonra ilaçları ve teknikleri pazarladı.

Köle sahipleri, kendilerini yaşlı, hasta ve verimsiz kölelerden kurtarmaktan memnundu. 6 Köle sahibi açısından bilgece bir pazarlıktı, çünkü verimsiz kölenin beslenme, barınma ve tedavi masraflarının tamamını veya çoğunu hastane üstlendi. Köle ölürse, sahibi onu gömme zahmetinden ve masrafından kurtuldu, çünkü hastane vücudu diseksiyon veya deney için alıkoyacaktı. Köle iyileşirse, efendi bir kez daha emeğinden ve üremesinden yararlanırdı. Ayrıca, köle sahibi iyilik iddiasında bulunabilir; ne de olsa yaşlı veya hasta kölelerini uzman bakımı için bir hastaneye gönderiyordu. Özgür siyahlar da savunmasızdı çünkü özgür Afrikalı Amerikalıları yöneten birçok düzenlemenin çeşitli küçük ihlalleri nedeniyle kolayca hapishanelere ve sadakalara hapsedildiler. 7

Neden siyahlar eğitim-hastane koğuşlarının başlıca sakinleriydi? "Hastane hareketi" sonunda Avrupa'dan Atlantik'i geçti; Bir kaç düzine burun akıntısının basmakalıp dağıtımına dayanan tek odalı, bir yıllık tıp fakülteleri gözden düştü ve tıp eğitiminin bilimsel deneylere ve anatomik bilgiye odaklanmaya başlamasıyla kapanmaya başladı. Yeni klinik araştırma ruhu, kanama, temizleme ve hacamat gibi kahramanca ama etkisiz tedavileri sorgulayarak, onların prestijlerini hızla kaybetmelerine neden oldu. 8 Tıp öğrencilerinin artık hastanelerin klinik katlarında aylarca değil, birkaç yıl boyunca eğitim almaları bekleniyordu.

Sarı humma, çiçek hastalığı, sıtma ve tüberküloz gibi hastalıklar hala düzenli olarak salgınlara dönüşüyordu ve mülk sahibi beyazların baskın sınıfı, kendilerine ve ailelerine bakmak için hala özel doktorlara güveniyordu. Bununla birlikte, giderek artan bir şekilde bu doktorların uygulamalı klinik deneyimin profesyonel yararına sahip olmalarını beklediler.

Bununla birlikte, böyle bir deneyim elde etmek bir zorluk teşkil ediyordu çünkü hastaneler bugün evsiz barınakları kadar popüler bir destinasyondu: Ailesi, özel bir hekime erişimi veya güvenebileceği finansal kaynakları olan hiç kimse bir tanesine girmeye istekli değildi. 1800'lerin Amerikan hastaneleri, bugün bildiğimiz antiseptik, yüksek teknoloji, etik saplantılı bilimsel tıbbın mekânlarından çok farklıydı. Birkaç etkili ilaç önerdiler ve hastaların çıkarlarını hastaların çıkarlarına karşı tartmak için dış kontroller ve dengeler uygulayan hiçbir federal kurum yoktu.

Machine Translated by Google
hastanelerin doktor sahipleri. Tedavi seçenekleri, hasta korumaları, tıbbi gelişmeler ve bugün doğal kabul ettiğimiz bilgiler olmadan, hastane bir şifa kurumu olmaktan çok, öğrenme, eğitim ve deneysel yaklaşımlar için doktor merkezli bir mekandı. Bunlar siyahlar ve diğer fakir, kaynakları olmayan çaresiz insanlar üzerinde yapıldı.

Belki de Thomas Jefferson bunu en iyi şekilde söyledi: “Halk hastanelerinin... bir ceset olarak teşhir edilmesi, klinik bir profesör tarafından ders verilmesi, kalabalık olması ve öğrencileri tarafından vakalarının öğrenilerek açıklanması için ele alınması, yalnızca yoksulluktur. tehdit edici semptomlar gelişti ve olası sona ermesi öngörüldü...” 9 Hastanelerde ve “yoksul kliniklerde” umulabilecek en iyi şey, unsurlardan korunmak ve bulaşıcılar arasında minimum tehlikeli denenmemiş tedaviler oldu. Bununla birlikte, bir dizi iyatrojenik koşula maruz kalmaya ve öğrencilere ve fakülteye düzenli olarak gösterilmeye güvenilebilir. Hastane hastaları, genellikle etkili anestezinin faydası olmadan gereksiz cerrahi dahil olmak üzere istemsiz tedavi riskini de aldı. Yine de, müstakbel doktorların ve öğretmenlerinin "klinik materyale" - üzerinde teşhis, tedavi ve nihayet otopsi ve diseksiyon uygulayabilecekleri insan bedenlerine - ihtiyaçları vardı. Hiç kimse hastaneye gönüllü olarak girmediği için, bu isteksiz “klinik malzeme” toplumun en alt basamaklarından çıkıyordu. Hasta ya da yaşlı insanlar, tımarhanelerden, imarethanelerden ve güneyde plantasyonlardan kovuldular ve hastaneleri doldurdular. Klinik hastalarından rızaları istenmedi ve protesto eden köleleri ameliyat etmekte tereddüt eden herhangi bir doktor, yasal olarak kölenin değil sahibinin isteklerini yerine getirmek zorunda olduğunu gördü. 10

Güneyde, Afrikalı Amerikalılar isteksiz hastalardı, ancak hastanelerdeki yoksul beyazlardan sayıca fazlaydılar. 11 Virginia, Richmond şehri yeni bir imarethane inşa etmek için kamu fonlarını harcamayı tasarladığında, Virginia Tıp Koleji'nin profesör sahipleri karşılıklı olarak yararlı bir alternatif önerdiler: "Bütün hasta ve sakat yoksulları" revirlerine alacaklardı ve değiş tokuş,
şehre bir bakımevi için ihtiyaç duyduğu parayı ödeyin. 12 1848'de fakülte ayrıca yalnızca siyahlar için bir hastane kurmayı ve böylece ücretsiz siyahlar hastanelere mümkün olduğunda geniş bir yatak verecek kadar bilgi sahibi olmalarına rağmen, klinik eğitim için hasta tedarikini sağlamayı önerdi. Kuzeyde bile hastaneler, siyahların hayır kurumlarında tedavi görmeleri için “ödeme” olarak araştırmaya katılmalarını bekliyordu; yine de hiçbir para siyah bir hastaya hali vakti yerinde beyazların bakım gördüğü özel koğuşta bir yatak satın alamazdı. 1829'da siyahi bir hasta yanlışlıkla Boston'daki Massachusetts General Hospital'a kabul edildiğinde, doktoru George W. Otis, MD, ciddi bir şekilde görevden alındı. 13

Wonder'ın Klinik Nesneleri

Bir kişinin ve hastalığının hekimlere eğitim ve öğretimlerinin bir parçası olarak sunulduğu klinik gösterim, çeşitli biçimler aldı. Hasta koğuşlarında, “klinik materyal”, profesörler veya bir profesörün gözetiminde öğrenciler tarafından kapsamlı bir şekilde incelendiği, incelendiği ve sorgulandığı tıbbi gözleme tabi tutuldu. Bazıları oldukça keskin ve samimi olan birçok soru hastanın durumunu, yaşam tarzını ve alışkanlıklarını araştırdı. Yardım koğuşlarında siyahlara tedavi uygulandı, ancak bakım her zaman uygulamaya ikincil oldu, çünkü kliniğin birincil amacı doktorlar ve öğrenciler için talimat, eğitim ve deneyler yapmaktı. Tedavi, genellikle nahoş acımasız önlemlerle, rıza olmadan gerçekleşti. yayın

Machine Translated by Google

tıp dergilerinde ve metinlerinde de bir öncelikti çünkü doktorlara klinik meraklarını ve içgörülerini paylaşırken keşiflerini ve cerrahi zaferlerini ölümsüzleştirerek akademik kariyerlerini ilerletme ve uygulamalarının reklamını yapma fırsatı verdi. [14]

"Klinik materyale" gösterilen saygısızlık, genellikle cinsellikleriyle ilgili spekülasyonları içeriyordu. Erkeklerin ve kadınların cinsel deneyimlerine ilişkin spekülasyonlar, cinsellik ve üremenin çok uzağında kalanlar da dahil olmak üzere, tıbbi tartışmalara uygunsuz bir şekilde dahil edildi. Ağustos 1846'da, Michigan Üniversitesi'nde tıp öğrencisi olan yirmi yaşındaki George Pray, vücudu diseksiyon yapılan on altı yaşındaki siyah kızın bakire ölmesine şaşırdığını ifade etti. [15] 1855 Virginia Medical and Surgical Journal makalesinde, Virginia Medical College profesörü Theodore P. Mayo, mesane taşları olan yirmi dört yaşındaki bir köle olan Roy'un "karanlık kızlar arasında büyük bir para olduğu bildiriliyor" dedi. [16] Doktorlar, halkın dehşetine [illegible] muayene edildi. "Aptallar" ve aptal bilginler de öyleydi. [17]

1830'a gelindiğinde, güneydeki tıp okulları öğrenciler için hararetli bir rekabet içindeydi ve antebellum çağındaki herhangi bir tıp fakültesi için önemli bir satış noktası, bol "klinik materyal"in mevcudiyetiydi. Reklamlar, müstakbel öğrencinin yakındaki hastanelerde, kliniklerde, imarethanelerde ve diğer kurumlarda geniş siyah klinik konulara erişiminin borazanını yaptı. Örneğin, Savannah Medical Journal , Savannah Medical College'ın zenci hasta sayımının "hastalıkları incelemek için bol klinik fırsatlar" sağladığıyla övündü. [18]

1840 yılında Virginia Tıp Fakültesi [19] "Fabrikalarımızda istihdam edilen zencilerin sayısı, geniş bir hastanenin desteklenmesi için malzeme sağlayacak ve öğrenciye büyük bir arzu olan klinik eğitimi sağlayacak" öngördüğü bir plan geliştirdi. [20]

Güney genelinde tıp okulları, köle sahiplerini kendilerine hasta göndermeye teşvik eden genelgeler yayınladı. Okullar, siyahlar için ücretlerin önemli ölçüde düşürüldüğü veya tamamen düşürüldüğü hastaneler kurdu ve hasta ve yaşlı kölelerin ücretsiz bakımı için reklamlar kırsal bölgelere yerleştirildi. gazeteler. [21]

Güney Carolina Tıp Fakültesi'nin genelgeleri, kurumunun mükemmelliğinin mevcut birçok kadavraya ve "anatomik bilgi edinme için büyük fırsatlara" dayandığını söyleyerek övünüyordu. [22] "Fakültenin amacı, öğrencilerinin yararı ve eğitimi için, mümkün olduğunda özel bir anlam diyerek övünmesi , Güney Carolina Tıp Koleji'ndeki ameliyatın sa[illegible] - köle veya özgür. [23]

Diğer Charleston okulu, eyalet tıp fakültesi reviri, fakir beyazları, siyahları ve köleleri kabul etti. Ancak, beyazlar ve özgür siyahlardan barınma ve tedavi için ücret alınırken, köleler ücretsiz olarak tedavi edildi. Okul açıkça " fakültenin [vurgu eklenmiştir] tek amacının Tıp eğitiminin çıkarlarını kendi eyaletleri ve Şehirleri içinde teşvik etmek olduğunu" belirtti. [24]

Machine Translated by Google

1855'te Atlanta Weekly Intelligencer'daki bir reklam, köle sahiplerini köle göndermeye davet etti . hafta boyunca "sınıfın önünde ders verilmesine ve reçete edilmesine yardımcı olacağı için" karaciğer apsesi vakası" ile böbürlendi. Tüberkülozlu siyah bir kadın, bir yıl boyunca öğrenci eğitimi için "gözlem altında" tutuldu.

[26]

Koğuşları, ameliyathaneleri, ameliyathaneleri, otopsi masalarını ve patoloji kavanozlarını doldurmak için siyah bedenlere yönelik bu açık arzuyu bugün ürpertici buluyoruz. Ancak, köle sahibi Güney'in sosyal gerçeklerini yansıtıyordu. Üstelik bu ihtiyaç günümüzde daha ince bir biçimde devam etmektedir. Bir doktorun sözleriyle, "Tıp okulları , öğrencilerin ve asistanların görebileceği çok sayıda düşük gelirli hasta olduğunda bunu bir satış noktası olarak görür." [27]

Tıp araştırmacılarının, Afrika kökenli Amerikalıların sözde aşağı bedenlerini kullanarak beyazlarla ilgili veri topladığını ve tedavileri test ettiğini gördük. Aynı şekilde, klinikler sözde anormal siyah bedenleri ve zihinleri hastalık örnekleri ve hastaların terapötiklere tepkilerini değerlendirmek için araçlar olarak kullandılar. Siyahların daha fazla uyuduğuna, ağrıyı daha az hissettiğine, sıcağa daha iyi ve soğuğa daha kötü dayandığına ve ateş, tetanoz, frengi, yaws ve tüberküloza daha yatkın olduklarına, ancak sarı humma ve sıtmaya dirençli olduklarına inanılıyordu. Derileri daha kalın, beyinleri daha küçük sanılıyordu; cinsel açıdan erken gelişmiş ve entelektüel olarak geri kalmış olarak nitelendirildiler. [28] Yine de tanıdık ama beyazlar için tedavilerin siyahların terapötiklere verdiği yanıta dayalı olarak tasarlandı, benimsendi veya reddedildi. [29]

Çoğu doktor, Afrika kökenli Amerikalılardan beyazlara deneysel tıbbi sonuçları aktarmanın mantıksızlığını görmezden geldikleri gibi, bu uygunsuz çelişkileri görmezden gelmeyi seçti. Ancak, en az biri konuyu doğrudan ele aldı. 1894'te MD Rudolph Matas, bilimsel ırkçının pastasını yiyip onu da yiyebileceğini savunan 125 sayfalık bir cerrahi analiz yayınladı. Matas, siyahi fizyolojik "patoloji" iddialarının çoğuna katılıyor, ancak aşırı ırksal fizyolojik farklılıklara ilişkin argümanının bir av tüfeği evliliğini, bu farklılıkların prosedürleri değerlendirmek isteyen cerrah için pratik bir fark yaratmayacağına dair dogmatik bir iddiaya sundu. [30] İddialarını desteklemek için yalnızca fikir ve çok az nesnel kanıt sundu, bu nedenle çalışması inandırıcı olmaktan daha az, ama en azından yanılgıyı kabul etti. Matas sadece cerrahi teknikleri ele aldı ve tıp doktorlarını kendi bilimsel çelişkilerini çözmeye bıraktı. [31]

1854'te Richmond Daily Dispatch , "Onların [siyahlar] arasında, [tıp fakültesi] Revirine girdiklerinde, hiçbir yerde daha iyi tedavi edilmelerine rağmen, hiçbir zaman canlı çıkmayacaklarına dair bir batıl inanç hakimdir..." diye merak etti. [32]

Ancak olaylar, bazen beyaz tıp topluluğu tarafından paylaşılan siyah korkuları ve öfkeyi güçlendirdi. Örneğin, öfkeli bir mal sahibi, Richmond, Virginia tıp dergilerinin bir editörünün [33] , terapötik olarak haksız cerrahi prosedürlerin hastanelerde can çekişen köle hastalara - ve hatta nispeten iyi olanlara - "gereksizce" yapıldığını kabul eden görüşünü istedi. doktorların teknikleri uygulama veya öğretme fırsatlarına izin vermek. Böyle bir

Olay, sahibi tarafından inatçı bir bacak ülseri tedavisi için tıp fakültesi kliniğine gönderilen bir köleyle ilgiliydi. Cerrah, bu aşırı prosedür için hiçbir klinik belirti olmamasına rağmen, öğrencilerle çevrili bacağını kesmeye karar verdi. Köle, "öğrencilerin ameliyatı görmesine izin vermek ve doktoru ve tıp fakültesini... haberdar etmek için bacağının kesildiğinden" şikayet etti. 34 Dergi editörü araştırdı ve sonra kabul etti, cerrahı “kalpsiz bir canavar” olarak sansürledi. Ancak dergide ne cerrahın ne de tıp fakültesinin adı açıklanmadı. Öfkeli editör, adını bile imzalamayı başaramadı.

Georgialı doktor WH Robert benzer şekilde, nispeten küçük yaralanmayı tedavi etmek için başka herhangi bir girişimde bulunmadan on beş yaşındaki bir köle kızın bacağını kesmeye karar verdiğinde, cerrah öğrencilerine kesin bir dille, kesme kararının, kişinin ırkı ve sınıfı. “[Amputasyon] toplumun farklı sınıflarında çok farklı şekilde tahmin edilmelidir.”
Böyle aşırı bir çare, zengin bir adam için son çare olması gereken “korkunç bir şekil bozukluğu” olsa da, bir kölenin uzvunu kesmenin “nispeten önemsiz bir mesele” olduğunu açıkladı. Öğrenciler, "bir uzvunu çıkarmakta çok daha az tereddüt etmeli..., eğer köleyse, Robert ampütasyon hiyerarşisini özgür adamla, hissedilen cerrahi ağrının önemsiz olduğunu özellikle de köle, parasal bakımdan hissedeceği ile karşılaştırıldığında önemsizdi.

Hastaneler ve tıp fakülteleri, klinikte veya kağıt üzerinde pasif gözlemden çok daha fazlasını yapıyor. Profesörler bugün olduğu gibi tıp öğrencilerinin yararına hastane tiyatrolarında ameliyat yapıyorlardı. Gösteriler aynı zamanda kendi itibarlarını da artırdı. Sam'in çektiği gibi bir doktor kitlesi önünde ameliyat olmaya zorlanmak, köleler için bakım standardıydı. 36

On dokuzuncu yüzyıl boyunca ve yirminci yüzyılın ilk yarısı boyunca, siyahların klinik gösterim için bu kullanımı, sonunda reklamı yapılan bir gerçeklikten ziyade zımni bir hale gelmesi dışında büyük ölçüde değişmeden devam etti. 37 Siyahların öğretim materyali olarak yaygın kullanımı nedeniyle, yeni doktorlar tıp fakültesi eğitimlerini, siyahları gösteri materyali ve deneysel denekler olarak görme konusunda kökleşmiş bir alışkanlıkla bıraktılar.

Siyah cisimlerin gösterilmesi klinikle sınırlı değildi. 1800'lerde ve 1900'lerde, bir doktorun kariyeri için yayın bugün olduğu kadar önemliydi ve tıp dergilerinin sayfaları, Afro-Amerikan cesetlerini sergilemek için kârlı yerlerdi. O zaman, şimdi olduğu gibi, zafer, bir durumu veya bozukluğu tanımlayan ve tedavi eden ilk kişi olma yeteneğini takip etti. Bu tür yayınlar genellikle siyahlar ve beyazlar arasındaki fiziksel farklılıkları, nadiren siyah Amerikalılar lehine yorumlanan farklılıkları önerdi, destekledi veya vurguladı. O çağda hiçbir gazeteci, meraklı aile üyesi veya aktivist hastanın tıp dergilerine erişimi yoktu, sadece neredeyse her zaman erkek ve beyaz olan doktorlar vardı. Sonuç olarak, bu yayınlar, siyah hastaların rızası için bilinçli olmayan bir saygısızlık sergiledi. Örneğin, Güney Carolina'da siyahi bir genç ağaçtan düşüp cinsel organlarını yaraladığında, görevli cerrah kloroform verdi, bu da onu bilinçsiz hale getirdi ve ardından küçük yarayı onardı.
Bu başarılı onarımdan sonra doktor çocuğun testisini çıkarmaya karar verdi, ancak çocuğa sadece yarasının dikildiğini söyledi. Çocuğun “kaybının farkına varması” bir hafta geçti ve cerrah başarısını “Kloroform: Bir Vakadaki Etkileri” başlıklı bir makalede kaydetti.

Machine Translated by Google
Kaderasyon. [38]

Bir tıp dergisinde yayımlamak da önemliydi, çünkü başkaları deneyleri benzer şekilde başarılı sonuçlarla okuyup yeniden üretemedikçe, bir doktor yeni bir terapinin keşfiyle itibar kazanmayı ümit edemezdi. Hastane ve tıp fakültesi kayıtları ve tıp dergileri, yaşlı ve halsiz Afrikalı Amerikalıların, tıbbi dergi makalelerinde açıklamalar da dahil olmak üzere, tıbbi görüntüleme ve bu tür yeni prosedürlerin gösterilmesi için kullanılma olasılığının yerli beyazlardan çok daha fazla olduğunu gösteriyor. [39]

Tarihçi Todd Savitt, 1851 ve 1860 yılları arasında 198 hasta üzerindeki prosedürleri tanımlayan Richmond tıp dergilerinin envanterini çıkardı ve en muhafazakar tahmine göre siyahların yüzde 48,7'sini oluşturduğunu buldu. Tarihçi Walter Fisher daha da büyük bir ırk eşitsizliği önerdi. 1853-1854 yılları arasında Richmond Tıp Derneği toplantılarında tartışılan on yedi vakadan on tanesi siyahtı. Beyazların organlarının ve bedenlerinin tıbbi olarak teşhir edilmesine karşı güçlü önyargı sayesinde, sadece siyahların organları sergilendi. [40]

Georgia Tıp Fakültesi'nden Profesör Dugas, 1838'de köleler üzerinde göz ameliyatlarına öncülük ettiğinde, onları öğrencilerin önünde gerçekleştirdi. Tamamı “Zenciler” üzerine olan üç cerrahi vaka da eğitimlerinin bir parçası olarak o okulun Dr. Paul Eve tarafından öğrencilerin önünde gerçekleştirilmiştir. [41]

Sirk gösterileri gibi, tıbbi dergi raporları da sıra dışı bedenlere olan hayranlığı yansıtıyordu. Gösterilen cesetlerin çoğu Afro-Amerikalılara ait değildi, aynı zamanda Afro-Amerikan örnekleri de en dramatik şekilde etkilenen ve “patolojik” olarak adlandırılma olasılığı en yüksek olanlardı.
Virginia tıp dergilerindeki on bir olağandışı vücut tipinin altısı, deformiteleri arasında hermafrodizm, erken ergenlik, Siyam ikizliği ve kırk yıl boyunca korunmuş ve sergilenen ekstrauterin deforme bir fetüs de dahil olmak üzere doğum canavarlıklarını içeren siyahları tanımladı. Beyaz raporlar, hidrosefali, doğuştan kalp deplasmanı ve dördüzler dahil olmak üzere daha az fantastik, daha az "garip" anomaliler üzerinde durdu. Bu dergilerde hiçbir beyaz Siyam ikizi veya hermafrodit kaydedilmemiştir. Bu model ulusal düzeyde de kendini göstermektedir. Bir dönem boyunca, olağandışı vücutlarla ilgili her dokuz tıp dergisi raporundan beşi, başka bir hermafrodit ve bir başka kırk yaşındaki deforme fetüs de dahil olmak üzere siyahları içeriyordu. [42] Hastaların vücutlarını, yüzlerini ve hatta isimlerini çoğaltan ve cinsellik üzerine spekülasyon yapan aşağılayıcı tıbbi raporlar siyahlara ayrılmıştı. Beyaz bir hasta dava açabilir; siyah bir hastanın yasal bir statüsü yoktu.

Bir 1849 Philadelphia tıp dergisi makalesi, biri siyah biri solgun olmak üzere ikizler doğuran siyahi bir kadın hakkında rapor verdiğinde, doktorlar “biracial” ikizliğin sonucu olduğunu öne sürdüler . adam ve siyah bir. beyaz edilmezdi. Erkekler hiçbir şekilde cinsel alaydan kaçınmadılar. ~~bir~~ kadın hakkında asla teklif

Birçok meraklı doktor, bir hermafrodit olan Ned'i birkaç yıl boyunca defalarca muayene etti ve bir doktorun tıp günlüğü raporu şu pasajı içeriyordu : erkekliğin sergilenmesi bilinmiyor...hiçbir seminal akıntının olmadığı veya olmayacağı sonucuna varmak doğru olur.” [44] Bu gibi durumlarda, özne dergide veya sergide neşeyle adı geçiyordu, ancak beyaz öznelerin hiçbir resmi yoktu.

Machine Translated by Google
ortaya çıktı ve isimsiz kaldılar.

Bazı görüntüler, yaygın ırksal dimorfizme olan inancı teşvik etti. Siyah bir Amerikalı olağandışı bir durum gösterdiğinde, doktorlar genellikle bir inanç sıçraması yaptı ve durumu ırksallaştırdı, tüm siyahlara veya sadece siyahlara atadı. Örneğin, Dr. Robert Knox, bir Amerikan tıp dergisinde, tümü Afrikalılara veya siyah Amerikalılara ait olan, disseke edilmiş birkaç bedende sekizinci, "ekstra" bir interkostal kaburga bulduğunu açıkladığı bir makale yayınladı. 45 Bu anomalinin siyahlara özgü olduğunu tahmin etti. Bu tür makaleler çoğu, bu konuklar veya anormallikleri ırksal aşağılığın kanıtı olarak yorumladıkları için kölelik yanlısı propaganda olarak çifte görev yaptı. 46

Benzer şekilde, antropolog Ernst Haeckel 1906 gibi geç bir tarihte siyahların beyaz insanlardan çok maymunlarınkine daha yakın bir el ve ayak morfolojisine sahip olduklarını iddia etti.

> İlk ya da ayak başparmağını diğer dördüne sanki başparmakmış gibi karşı koyabilen vahşi insan kabileleri var. Bu nedenle, “kavrama ayağını”, sözde “engel eli” gibi kullanabilirler...
> Ayak başparmağının özellikle güçlü ve serbestçe hareket edebilen zenci, tırmanırken yakalar “dört elli” Maymunlar gibi ağaçların dallarından tutun. 47

Bu tür yanlış varsayımlar, yaşayan insanlar üzerinde içsel gözlemler yapmanın zorluğuyla körüklendi. Bilim adamları, Afrikalı Amerikalıların iskeletinin, sinir sisteminin ve iç organlarının beyazlardan oldukça farklı olduğunu varsaydılar, ancak bunu kanıtlamak zordu. Dahili görüntüleme tekniklerine sahip olmadıkları için, varsayılan farklılıklar için bu tür ampirik kanıtlar ancak otopsi yoluyla tespit edilebilirdi.

Siyah hastaların sadece hastalık örnekleri olarak tutarlı bir şekilde gösterilmesi, doktorların merhametini de köreltti. “Klinik materyali” kullanmanın sonucu, siyah hastalara karşı duyarlılık ve fedakarlığın azalmasıydı ve bu, bir doktorun eğitiminin önemli ancak kabul edilmeyen bir parçası haline geldi. Bu sürecin güçlü bir örneği, yeni basılan Dr. Pray'in Kasım 1846'daki dokunaklı anılarında bulunur. İlk anatomik diseksiyon sırasında, neşterinin altındaki genç kızın kaderi için nasıl büyük bir sempati duyduğunu anlattı. “Bugün konumuz zavallı bir zenci kız yetiştirildi. Zavallı, hor görülen ve göz ardı edilen Afrikalı, hayatta alçaltılmış ve hor görülen bir gösteri, ölümde bile alay ve müstehcen şakaların konusu haline getirileceksiniz.” Yine de, profesyonel baskı altında, hemen kızın labiasının ayrıntılı bir kamu cerrahi diseksiyonuna başladı.

Bir yıl sonra, aynı doktor önceki gece kendi sosyal sınıfından bir grup beyaz kadını dehşet içinde çığlık attırmaktan zevk aldığında, önceki gece tuhaflıklarını gülerek yazdı. Nasıl? Teşrih masasından kurtardığı “bir ölü nigar parçası” ile onları korkutarak. 48

Bu üzücü psikolojik dönüşüm, rahatsız edici bir tutarsızlığa olası bir cevap önermektedir. Çoğu insan tıbba başkalarına yardım etmek istedikleri için girer ve bazılarının, eğer varsa, buna inanmak mantıklıdır.

Machine Translated by Google
çoğu değil, beyaz doktorlar siyah hastalarını sadece incelemek ya da sergilemek için değil, ilgilenmek niyetindeydiler. Ancak, tıbbi kayıtların ortaya koyduğu gibi, zamanın bu sempatik doktorları kimlerdi? Eğer varlarsa, bu tür korkunç suistimaller karşısında neden sessiz kaldılar? Köle anlatıları bize, empatik doktorların ara sıra plantasyonlarda bulunabileceğini söylüyor. Ancak hastane sistemi on dokuzuncu yüzyılın ortalarında Amerikalı doktorların eğitimini standartlaştırmaya başladığından, nazik beyaz doktorlar Afro-Amerikan sözlü tarihlerinden kayboldu ve kesinlikle Afrikalıların küçümseyen, alaycı tasvirleriyle dolu güney tıp dergilerinde bulunamadı. Kimsenin sorgulamadığı küçük düşürücü ve acı verici istemsiz prosedürler geçirmiş Amerikalı hastalar.

Siyahları “klinik materyal” yerine insan olarak gören doktorlar, genellikle onlara en az yardım edebilen ve görüşlerini tıp dergilerine kaydetme olasılığı en düşük olan doktorlardı – yeni başlayan tıp öğrencileri. Eğitimlerinin insanlıktan çıkarıcı etkileri, fedakarlıklarını kolayca deforme etmiş olabilir.
Genç George Pray gibi öğrenciler muhtemelen bakıcılar arasında en idealist olanlardı, ancak aynı zamanda profesörler gücendirmeleri durumunda profesyonel tepkilere karşı en savunmasız olanlardı. Klinik materyalin beyaz özel hastalar kadar hassas bir şekilde ele alınması gerektiğini öne sürerek eğitmenleri dolaylı olarak bile eleştirmeyi göze alamazlardı. Sonunda öğrenciler, eğitimlerini her fırsatta bilgilendiren ırkçı değerleri özümsediler.

Klinik Ekrandan Tıbbi Serpinti

On dokuzuncu yüzyılın ortalarına gelindiğinde, Afrikalı Amerikalılar zaten Batı tıbbını ceza, en mahrem bedensel işlevleri üzerindeki kontrol kaybı ve aşağılayıcı kamusal gösterilerle ilişkilendirmişlerdi.
Hastane hareketinin yükselişiyle birlikte, yaşayan öznelere duyulan ihtiyaç, Afrikalı Amerikalıları, acılarını kabul etmeyi reddeden doktorlar tarafından her zaman rızaları olmadan ve bazen acımasız şiddetle, üzerinde çalışılacak, yeniden üretilecek, hakkında yazılacak ve üzerinde çalışılacak nesneler olmaya zorladı. Hastaneler ve tıp okulları, tıbbi bakım için değil, terör, şiddet ve utanç yerleri olarak Afro-Amerikan bilincine sağlam bir şekilde yerleştirildi.

Ayrıca, kliniklerin siyah cisimleri kullanımı, pasif gösterimden çok daha fazlasını içeriyordu. Tıp öğrencileri eğitim amacıyla siyahlarda hastalıkların seyrini gözlemlediler, ancak klinik görünüm, eğitimde doktorların önünde hastalara reçete yazmayı ve tedavi etmeyi kapsayacak şekilde büyüdü. [49] Doktorlar, bazen yeni bir prosedüre öncülük etmek, cerrahi zekayı sergilemek veya uygulayıcıların itibarını arttırmak için stajyer köleler ve Afrikalı Amerikalılar üzerinde invaziv ve cerrahi prosedürleri gösterdi ve uyguladı. [50]

James McCune Smith ve W. Montague Cobb gibi siyah doktorlar, Afrikalı Amerikalıların insan haklarının tutarlı savunucularıydı ve bunlar ihlal edildiğinde ilk itiraz edenler oldu.
Ne yazık ki, siyah doktorların etkisi sınırlıydı çünkü henüz çok sayıda bulunmadılar ve genellikle istismarların gerçekleştiği hastanelerde ve kliniklerde eğitim almalarına izin verilmedi.
Siyah doktorlar, tıp eğitimi almak için hâlâ Güney'i ve çoğu zaman ülkeyi terk etmek zorunda kaldılar.
Pek çoğuna yüksek lisans derecesi aldıktan sonra ülkeyi terk etmeleri için baskı yapıldı ve kalanlar kendilerini gerekli staj ve ikamet eğitiminden alıkonuldu.

Machine Translated by Google

Afrikalı Amerikalıların tutsak bedenlerine bakarak, alay ederek ve üzerinde pratik yaparak eğitilen beyaz doktorlara, bu bedenleri harcanabilir olarak görmeleri öğretilmişti. Uygulayıcı olarak dünyaya salıverildiklerinde, Afrikalı Amerikalıları hastalardan ziyade özneler olarak görmeye devam ettiler. Mezun doktorlar, terapötik hünerlerini sergilemek ya da araştırma makaleleri ve cerrahi ünleri için hammadde olarak isteksiz siyahları kullandılar.

Tıbbi teşhir, klinikte siyahların vücutlarının kendi istekleri dışında kullanılmasının nihai yolu değildi. Sonraki bölüm, otopsi ve diseksiyon yoluyla siyah bedenlerin ölümden sonra bile tıbbi olarak nasıl sömürüldüğünü araştırıyor.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 5

HUZURSIZ ÖLÜ

Anatomik Diseksiyon ve Görüntüleme

Baltimore'da, beyazlar bundan hoşlanmadığı ve renkli insanlar karşı koyamadığı için, yalnızca renkli insanların bedenleri diseksiyon için alınır.

—HARRIET MARTINEAU, BATI YOLCULUĞUNUN GEÇMİŞİ

Amerika Birleşik Devletleri'nde anatomik bilgi edinme için büyük fırsatlar olarak yer yok. Renkli popülasyondan her amaca yetecek sayıda denekler elde edilmekte ve toplumumuzda hiçbir birey sonlandırılmadan uygun diseksiyon yapılmaktadır!

— GÜNEY CAROLINAMEDICAL KOLEJİ İÇİN REKLAM, C. 1831

11 Eylül 1977'de, altmış sekiz yaşındaki emekli bir oto tamircisi olan Casper Yeagin ortadan kayboldu. Birlikte yaşadığı kız kardeşi Pearlie Smith, Washington DC'deki kayıp kişiler birimindeki bir polis memuruyla temasa geçti ve istediği fotoğrafı verdi. Smith, Washington Post'a "Geri geleceğini söyledi... ama hiçbir şey duymadım" dedi . Bu yüzden bir aydan fazla bir süre Smith, Yeagin'in yeğeni Minnie Champ ve diğer aile üyeleri, Beşinci Bölge karakolunda polise amansız soruşturmalar yaptılar. Ayrıca, memurun da yapması gereken bölge hastanesinin acil servislerini aradılar. Konuştukları herkes, Champ 1 Kasım 1977'de tekrar polisi arayana ve Smith'in ilk konuştuğu memura ulaşana kadar Yeagin'in hiç hastaneye getirilmediğini söyledi. Onları tekrar ziyaret etti ve birkaç telefon görüşmesi yaptı ve bu, orijinal raporunun hiçbir zaman gerektiği gibi dosyalanmadığını ortaya çıkardı. Polis başka hatalar da yaptı: Memur, acil servis odalarını hiçbir zaman kişisel olarak kontrol etmemişti ve kayıp kişiler birimi, Yeagin'in tanımını yakın zamanda ölen kimliği belirsiz kişilerin listesine göre kontrol ederek prosedürü takip etmemişti.

Machine Translated by Google
hastalar.

Polis bunu yaptığında, sonunda Yeagin'in cesedini buldu - öğrenciler tarafından parçalara ayrılmak üzere olduğu Howard Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin anatomi laboratuvarındaki bir levha üzerinde. Ailesi onu ararken ve defalarca polisi ararken, hastanede bilinçsiz bir şekilde yatmıştı.
3 Kasım'da öldüğünde, "kalıntıları tıbbi muayenehaneye gönderildi... bir piyango ya da başka bir şeyle cesedini tıp fakültelerinden birine vermeye karar verdiler ve cesedi Howard'a gitti," Dr. Linwood Rayford, sonra Okulun sağlık müdür yardımcısı, 4 Ocak 1978'de polisin Yeagin'i teşhis etmek için parmak izlerini Washington Post. [1] kullandığını söyledi.

Rayford'un yanlış yerleştirilmiş bir hasta ve kadavra piyangosuna yaptığı açık sözlü ima yeterince rahatsız edici, ancak Champ meseleye daha da karanlık bir bakış attı. Post'a amcasının "laboratuvarda bulunduğunu, bilirsiniz [ve onlar] deneyler yaptıklarını" söyledi.

Dr. Rayford kuru bir tavırla, "Biz herhangi bir alıntı, 'deney' yapmıyorduk," dedi. Champ, hastanenin iyi niyetli hatalar yaptığına inanmakta güçlük çekti, ancak Yeagin'in doğal sebeplerden öldüğü konusunda ısrar eden hastanenin, ailesine hangi hastalıktan muzdarip olduğunu söyleyememesi de yardımcı olmadı. adam hiç çağrılmamıştı. [2] Ayrıca Yeagin'in ceplerinde bir yeğeninin adı ve telefon numarası vardı, ancak bu

Yeagin'in ailesi bir sürü cevapsız soruyla musallat olmuştu: Yeagin hangi hastalıktan ölmüştü? Hastane personeli neden onun varlığını bildirmedi veya yeğeniyle iletişime geçmedi?
Cevap ve adalet arayışlarını mahkemelere taşıdılar ve DC şehir yönetimine ve Howard Üniversite Hastanesine ihmal nedeniyle dava açtılar.

Yargıç Nicholas Nunzio hastaneye yönelik ihmal suçlamalarını reddetti, ancak Columbia Bölgesi üst mahkemesi jürisi şehrin aleyhine karar vererek aileye 53.000 dolar ve bazı cevaplar verdi. Şehre ve ödüle karşı verilen karar temyizde geri alındı, ancak cevaplar Yeagin'in ailesine nasıl anatomi laboratuvarına geldiğini ortaya çıkardı. 11 Eylül'de polis sarhoş bir Yeagin'i bir detoks merkezine götürmüştü. Cüzdanındaki yeğeninin adının ve adresinin yazılı olduğu kağıt dikkate alınmadı ve Yeagin'in eşyaları merkezdeki depoya yerleştirildi. Ertesi gün hastalandığında, Yeagin bu eşyalar olmadan Howard Üniversite Hastanesine götürüldü ve John Doe olarak kabul edildi. Sonraki aylarda, hastane çalışanları defalarca Yeagin'in kız kardeşlerine, bu süre zarfında hastanede kimliği belirsiz tek hasta olmasına rağmen, tariflerinden hiç kimsenin kabul edilmediğini söyledi . Yeagin öldüğünde, cesedi tıbbi muayenehaneye götürüldü ve bu da onu Howard Üniversitesi Tıp Fakültesine bağışladı.

Diğer şeylerin yanı sıra, Yeagin'in hikayesi, birçok Afrikalı Amerikalı ve sağlık personeli arasındaki yorumdak klasik bir anlaşmazlığı gösteriyor. Kasıtlı olsun ya da olmasın, Yeagin ve ailesi kesinlikle suistimal edildi ve sömürüldü. Ancak birçok Afrikalı Amerikalı gibi, Minnie Champ da hastaneye gerçeklerin gösterdiğinden daha karanlık bir neden yükledi. Yeagin'in ailesi ile hastane arasındaki sürtüşmeyi besleyen bir faktör, deney, diseksiyon ve otopsi kavramlarının karıştırılması olabilir. İnsan deneyleri, tıbbi veya bilimsel bilgileri ortaya çıkarmak için dikkatle kontrol edilen ve izlenen uyarılmış bir değişikliği gerektirir. Latince dissecare fiilinden gelen diseksiyon, "kesmek" anlamına gelir.

Machine Translated by Google
ayrı. Bu prosedür, örneğin tıp eğitimi sırasında bir vücudun bileşenlerini belirlemek ve incelemek için yapılır. Bu, Yeagin'in vücudunun geçmek üzere olduğu cerrahi işlemdir. Otopsi ve otopsi , bir kişinin ölümünün nedenini ve diğer koşullarını belirlemeye çalışan doktorlar tarafından araştırmacı bir diseksiyon için kullanılan terimlerdir. 3

Hastane personeli (bu vakada esas olarak Afrika kökenli Amerikalıydı) Yeagin olayını üzücü bir tesadüf olarak yorumladı - nadir ve tekrarlanması pek mümkün değil. Fakat bu karakterizasyon gerçekler tarafından destekleniyor mu? Fakirlerin, evsizlerin, dostsuzların ya da Yeagin gibi sadece tıbbi personele bu şekilde bakanların bedenleri ne sıklıkla anatomi masalarına düşüyor? Dün ve bugün bu tür olaylarda ırk nasıl bir rol oynadı?

Kısa cevap, Afrikalı Amerikalıların vücutlarının bir zamanlar anatomi için kullanılma riskinin en yüksek olduğuydu: Birçok alanda, araştırma veya diseksiyon laboratuvarlarındaki kadavraların çoğu siyahtı. Ancak bugün, bu risk Afrikalı Amerikalılar için önemli ölçüde azaldı. Uzmanlar, günümüzde çoğunlukla beyaz cisimlerin kullanıldığını iddia ediyor, ancak bunu ölçmek için iyi bir etnik ulusal veri üretemiyorlar. 1968 tarihli Tek Tip Anatomik Hediye Yasası, sahipsiz bedenlerin tıp fakültelerine ve insan kadavra ve dokularının diğer kamu ve özel tüketicilerine dağıtılmasını sağladığından ve azınlık grupları bu bedenlerin büyük kısmını oluşturan yoksullar ve evsizler arasında aşırı temsil edildiğinden, hepsi göstergeler, siyah cisimlerin diseksiyon laboratuvarlarını doldurma olasılığının hala beyazlardan daha fazla olduğunu gösteriyor.

Bununla birlikte, tarihsel veriler nettir ve Afrika kökenli Amerikalı bedenler için uzun süredir devam eden bir tercihi ortaya koymaktadır; bu, birçok Afrikalı Amerikalının korkularının aşırı verimli hayallerden değil, çirkin bir tarihsel gelenekten kaynaklandığını göstermektedir. Minnie Champ'in "deneyler" hakkındaki korkuları pekala yersiz olabilirdi, ancak bunlar temelsiz değildi. Dünün açıkça kötüye kullanılan tehlikelerini bugünün daha dar tehlikelerinden ayırt etmedeki başarısızlığı yansıttılar.

Geçen yüzyıla kadar, Amerikalı tıp doktorları Avrupa'nın çoğuyla derin bir hüsranı paylaştılar. Anatomik diseksiyon doktor eğitiminin anahtarı haline gelmişti, ancak kadavra temini ve genellikle diseksiyonun kendisi yasadışı ve sosyal olarak kabul edilemez olduğundan, doktorlar ve hamalları, yakın zamanda ölenlerin cesetlerini güvence altına almak için suç gücüyle mayalanmış korkunç bir yaratıcılık kullanmak zorunda kaldılar. diseksiyon. Bu bedenler siyah olma eğilimindeydi. "Güneyli beyazların hem tıp eğitiminde insan bedenlerinin kullanımına yönelik hem de siyahlara yönelik tutumları, tıp mesleğinin zenci kadavralarına olan aşırı bağımlılığında sessizce ama açıkça ortaya çıktı." [4] gözlemlenen Todd L. Savitt. Hastaneler, alışılmış bir şekilde, kara cesetleri, hiç kimsenin rızasını almadan doğrudan koğuşlardan otopsi masalarına teslim etti. Bugün, bu “ölüm sonrası ırkçılığın” mirası, evsizler gibi “arkadaşsız yoksulların” bedenlerini -ki bunların orantısız bir kısmı siyah- tıbbi amaçlar için el koymaya devam eden politikalarda varlığını sürdürüyor.

Tıp eğitimcileri, öğrencilerin yaşayan hastaları tedavi etmeden önce insan vücuduna aşina olmaları gerektiği için diseksiyonun gerekli olduğunu düşünüyorlar. Kim, soruyorlar, bir tarafından tedavi edilmek ist

Machine Translated by Google

Hiç bir insan vücudunu kişisel olarak araştırmamış ve tanımamış bir doktor? [5]
Bununla birlikte, son araştırmalar, daha az insanın bedenlerini tıp eğitimi için bağışladığını gösteriyor. 2004 Johns Hopkins raporunda, ankete katılanların sadece yüzde 49'u bedenlerini bağışlamayı düşüneceklerini söyledi; daha da kötüsü, yüzde 70'e varan oranda daha az Afrikalı Amerikalı bağış yapacaklarını söyledi. Irk ve eğitim en önemli belirleyicilerdi.

Afro-Amerikan okuryazarlığı hala geniş çapta yasa dışıydı ve etkilenen topluluklarda yirminci yüzyılın başlarına kadar düşük kaldı, bu nedenle tanıklar, başkalarını tehlikeye karşı uyaran ancak bazen boyutunu abartan sözlü gelenekler yoluyla siyah cisimlerin bu sömürüsü hakkındaki bilgileri yaydı. Ağızdan ağza, hastanelerin ve tıp okullarının (tipik olarak on dokuzuncu yüzyılın ortalarına kadar hastanelerle bağlantısı olmayan), tıbbi diseksiyonda kullanılmak üzere "gece doktorları" tarafından karanlıkta çalınan siyah cisimlerin depoları olarak ünlerini yaydı. odalar ve laboratuvarlar. Bu sözlü gelenek sıklıkla “eski kadın masalları” ve “batıl inanç” olarak reddedilir, çünkü siyah cisimlerin çalınması hikayeleri birçok beyaza ve bilimsel gelişmişlikleriyle övünen Afrikalı Amerikalılara fantastik gelir. Pek çok insan, siyah bedenlerin çalınmasına olan inancın, şiddetle ırkçı bir tarihten doğan paranoya olduğunu varsayar.

Ancak Janie Gaines ve Sarah Cox, siyah kadavraların yok olma eğiliminde olduğunu deneyimlerinden biliyorlar. Ocak 1998'de, ailelerinin uzun zaman önce kızkardeşleri Addie Mae Collins'i yatırdığı Greenwood, Birmingham, Alabama mezarlığını boğan ufalanan mezar taşlarını, çöpleri ve karışık yabani otları incelerken kız kardeşler kaşlarını çattı. Çoğu Amerikalı onun adını bilmese de, Addie Mae bir tür ulusal simgedir. On üç yaşındaki çocuk, şehirdeki okulların entegre edilmesinden birkaç gün sonra Birmingham'ın On Altıncı Sokak Baptist Kilisesi'nin 1963'te bombalanmasında öldürülen dört kızdan biri olan sivil haklar hareketinin bir şehidiydi. Martin Luther King, Jr., onu övdü ve mezar taşında “Öldü, Özgürlük Yaşayabilsin” diye heyecan verici bir yazı var. [6]

Kız kardeşlerinin mezarını ziyaret etmeye dayanabilmesi için otuz yıl geçmişti ve mezarın bakımsız halini gördüklerinde, Addie Mae'nin daha bakımlı başka bir mezarlığa taşınmasını hemen ayarladılar. Ancak mezarı açan işçiler şokta: Boştu, tabut yoktu ve
ceset. Addie Mae'nin cesedi, Güney'deki siyah mezarlıklara gömülen pek çok kişi gibi kayıp. [7]
Cesedi kimin ve neden aldığını kimse kesin olarak bilemez, ancak çoğu kişi vücudunun anatomistlerin masalarındaki binlerce isimsiz siyah kadavraya katıldığına inanıyor.

Dolaptaki İskeletler

Addie Mae'nin kaderinin benzersiz olmaktan çok uzak olduğu, Augusta, Georgia'da nefes kesen sıcak bir Ağustos sırasında korkunç bir 1989 keşfi tarafından eve götürüldü. Bir zamanlar Georgia Tıp Fakültesi'ne (MCG) ev sahipliği yapan 154 yıllık görkemli bir Yunan Revival yapısını yenileyen inşaat işçileri, binanın altında saklanan bir kabusla karşılaştı. Beton zeminin altına saçılmış, kurumuş vücut parçaları ve çoğu on dokuzuncu yüzyıl anatomi aletlerinin izlerini taşıyan veya Hindistan mürekkebi ile numaralandırılmış yaklaşık on bin insan kemiği ve kafatasından oluşan bir kaos yatıyordu. [8]

Serin, güneş almayan bodrum, kalıntıları oldukça iyi korumuştu. kemikler ve insan

Machine Translated by Google

"parçalanmış malzeme" yerleri, metal küvetleri ve hatta tuvaletleri doldurdu. Bir zamanlar alkolde korunmuş kadavraları tutan kırık fıçılardan dökülen kemikleşmiş insan kalıntıları. Kavanozlar, kaybolan viski göllerinde cenin organlarını tutuyordu - bilim adamlarının, alkolü bir koruyucu olarak kullanarak ve onları parçalara ayırmanın yanı sıra, çalınan cesetleri sergilediklerinin bir göstergesi. Gürcistan'da 1887 yılına kadar sadece mezar soyguncuğu değil aynı zamanda anatomik diseksiyon da yasadışı olduğu için, bu tür cesetlerin yasal bir kaynağı yoktu: Çalındılar ve ahlakı çileden çıkaran ve yasaları ihlal eden bir şekilde.

Bu parçalanmış kabus, bedenleri parçalara ayrılmış, ardından bodrum katında bir karmakarışık kırık şırınga, mikroskop lamı, neşter, eski hap şişeleri ve diğer tıbbi döküntüler arasında törensizce dağılmış yüzü olmayan insanlardan geriye kalan tek şeydi. Yıllar geçtikçe, tıbbi personel kokuyu bastırmak için insan çöplerinin her katmanını sönmemiş kireçle kapladı ve daha sonra bodrum katı çimentolandı. Bilim adamları, kalıntıların çoğunun 19. yüzyıla tarihlendiğini belirlediler ve kemiklerin ve çevredeki malzemelerin ayrıntılı analizleri, ortaya çıkardı[10] yüzyılın yüzde 75'inin, bodrumdaki kemiklerin bölge nüfusunun Afrikalı Amerikalılara ait olduğunu siyahlar sadece yüzde 42'sini oluşturse da[11]

Georgia Eyalet Üniversitesi Antropoloji Bölümü başkanı olan merhum Robert Blakeley, daha sonra MCG'nin 1835 ile 1912 yılları arasında kullandığı 9.800 insan kemiğini analiz etmek için hemen hemen her bilimsel ve hümanist yaklaşımı rapor eden çok disiplinli bir ekip topladı. Afro-Amerikan) bilim ekibinde tıp doktorları, arkeologlar, antropologlar, tıp tarihçileri, anatomistler, biyokimyacılar, nüfus genetikçileri, beslenme uzmanları ve hatta deneklerin bedenleri, yaşamları ve kültürleri hakkında geçmişten günümüze pek çok bilgiyi analiz eden folklorcular vardı. MCG kalır.[12] Kafatasının sütürleri ve bilek kemikleri gibi kemiklerin yaşa özel büyüme ve kaynaşmasından yaşı belirlediler. Pelvik kemiklerin açısı ve kemik kalınlıkları ve oranları cinsiyeti ortaya koydu.

Birçok fizyolojik ve tıbbi yöntem, ırksal kimlik doğrulaması yaptı. On dokuzuncu yüzyılın ortalarında Güney'de siyahların ve beyazların ayrı yaşamları, kesin ırksal verilerin çoğunu sağladı.
Siyahlar ve beyazlar farklı diyetler yediler, farklı kıyafetler giydiler, farklı rahatsızlıklardan muzdarip oldular, farklı mesleklerde çalıştılar, farklı ilaçlar kullandılar ve birçoğu kemiklerde iz bırakan farklı hastalık ve rahatsızlıklardan öldüler. Bölge sakinleri, siyah beyaz da okulun faaliyetleriyle ilgili bilgi ve inançları hakkında sorgulandı. 13 Bu kapsayıcı yaklaşım, bilim adamlarının tıbbi gerçekleri yorumlamaktan daha fazlasını yapmalarına izin verdi; ayrıca daha önce sesi duyulmayan Afro-Amerikan vücut hırsızlığı kurbanlarını da dinlediler. Mülakatlar ve anketler aracılığıyla siyahlar nihayet tarihsel kayıtlara kendi bakış açılarını katabildiler.

Bodrum, çoğunlukla siyah cisimlerle kazayla değil, tasarımla doluydu. On dokuzuncu yüzyıl ilerledikçe, doktorların tıp eğitimi ve öğretimi için kadavra ihtiyaçları arttı, ancak diseksiyon iğrençti, çifte infaz ve diseksiyon cezası alan en iğrenç suçlulara mahsus utanç verici bir kader. Sonuç olarak doktorlar, hiçbir yasal hakkı olmayan köleleştirilmiş kişilerin veya beyaz bir adamın saygı duymak zorunda olduğu hiçbir hakkı olmayan özgür siyahların bedenlerine el koydu.

Machine Translated by Google

Bodrumdaki cesetler, geceleyin mezarlıktan çıkarılmıştı - ancak herhangi bir 14'ten değil.
Mezarlık: Çoğu, bir Afro-Amerikan mezarlığı olan Cedar Grove Mezarlığı'ndan alındı. Bunu birkaç — Biz
nedenden dolayı bilin. Kemiklerin ve diğer kalıntıların fizyolojik, antropolojik ve beslenme değerlendirmeleri, bunların dörtte üçünün siyahlardan geldiğini ve Cedar Grove'un yalnızca İç Savaş'tan beri siyah bedenleri elinde tuttuğunu ortaya koydu. Kuruluşundan bu yana, siyah Augusta sakinleri sürekli olarak oradaki mezar soyguncuğundan şikayet ettiler. Ayrıca, kolejin dört ya da beş hamalının hepsi, her dönem öğrencilere sağladıkları kadavraların menşei hakkında periyodik raporlarında kara mezarlığın adını vermişlerdi. Örneğin, 1908'de öğrencilere verdiği bir konferansta, kapıcı Grandison Harris tekniklerini tanımladı ve ortamı olarak Cedar Grove'u seçti. 15 Diğer görgü tanığı ifadeleri bunu doğruladı, örneğin 1938 anılarında Harris'e ceset arayan genç bir tıp öğrencisi olarak Cedar Grove'a nasıl eşlik ettiğini anlatan MCG Profesörü Eugene Murphy, MD. 16 Yarım yüzyıl sonra, MCG'nin bilimsel değerlendirmesi, siyahların siyah mezarlıklarda korkunç hasatlar yapan "gece doktorları" hakkındaki hikayelerini doğrulamaya yardımcı oldu. Okulun diseksiyon masaları ve nihayet bodrumu, kurbanlarının tek dinlenme yeri oldu.

Ama bodrum katı, en aşağılık mezarın asgari saygınlığından bile yoksundu. Ölülerin sosyal değerini, hatta varlığını gösteren pankartlar, mezar taşları, kişisel eşyalar veya cenaze eserlerinden yoksundu. Ne kemikleri teşhis etmeye ne de kalıntıları herhangi bir onurlu tavırla düzenlemeye teşebbüs edilmemişti. Bunun yerine, kırık cam eşyalar, gıda kapları, patentli ilaç şişeleri ve hatta canlı hayvan kalıntıları arasında yatıyorlardı - sadece başka bir atılmış eğitim materyali yığını.

İlk bakışta, beyaz anatomistlerin laboratuvarlarını doldurmak için siyah mezarlıkları soymak tamamen ırksal bir mesele gibi görünüyor. Ama Grandison Harris gibi adamlar, siyah oldukları için resmi karmaşıklaştırdı. 1852'de MCG, Gullah adalarının güçlü, kaslı bir yerlisi olan otuz altı yaşındaki Harris'i Güney Carolina'daki bir köle müzayede bloğunda yedi yüz dolara satın aldı. Okul, sırf yerlerini temizlemek için güçlü bir adam satın almamıştı; başlıca görevi mezarları soymaktı. MCG fakültesi Harris'e okumayı öğretti, bu da ölümlerin ayrıntılarını ve ölüm ilanlarından cenaze hizmetlerinin tarihlerini toplamasını sağladı. Güçlü kollarıyla cesetleri taze mezarlardan çıkarmak için akşam karanlığından sonra geri dönerdi. İç Savaştan sonra, eski köle Güney Carolina'da Yeniden Yapılanma yargıcı oldu, ancak Afrikalı Amerikalılar yeni keşfettikleri siyasi güçlerini kaybettiklerinde, MCG Harris'e eski işini ayda altı dolara teklif etti. Sonunda biraz anatomi öğrenip öğrencilerin eğitimine yardım etmesine rağmen, Harris, temizlik emirleri verirken ona "Yargıç" diyen öğretim üyeleri arasında sevecen bir alay konusu olmaya devam etti. Ancak Cedar Grove'a cesetler için baskın yaptığını bilen siyahlar ondan korkuyordu. 17 1911'de kalp yetmezliğinden öldüğünde, oraya gömüldü, ancak oğlu MCG'de onun yerine geçtiği için ebedi istirahati garanti edilen tek enterneydi. 18

Harris, bir kadavra tedarikçisinin veya "dirilişçinin" en iyi örneğidir. 1770'lerin sonlarına kadar, bir dirilişçi, fiziksel veya ruhsal dirilişe inanan anlamına geliyordu; daha sonra terim köklü bir değişikliğe uğradı ve yasadışı diseksiyon için cesetleri ortaya çıkaran bir adam için ironik bir etiket haline geldi (diğer yaygın terim "diriliş adamı" idi). 19 Birçok tıp fakültesi, siyah mezarlıkların yağmalanmasını siyah mezar soyguncularına bırakmayı uygun buldu çünkü fakülte mallarla birlikte yakalanan dirilişçilerden uzaklaşmaya çalıştı. Ancak okullar açıkça cesetler için bir pazar sağlıyordu, bu yüzden hamalların aşırı hevesli serbest çalışanlar olduğu iddiaları yanlıştı.

Machine Translated by Google
nadiren ikna edicidir.

Siyahların ara sıra tıbbi mağduriyetini kabul etmek sapkınlık olarak kabul edilir, ancak aynı zamanda çirkin bir gerçektir. Tıbbi istismarın doğası ırksaldır, ancak siyah dirilişçilerde olduğu gibi sınıf ve kişisel çıkar çok önemli roller oynayabilir.

Sadece MCG'nin bodrumunda saklı olan üzücü dehşeti kınayabiliriz, ancak keşfin ele alınmasının umut verici bir not olduğunu anlamak kritik derecede önemlidir, çünkü MCG çirkin tarihini en aza indirme veya gizleme cazibesine direndi ve MCG ile tam olarak işbirliği yaptı. bilimsel ekip. Gecikmiş olsa da, bu dürüstlük, güveni beslemenin mümkün olduğu bir atmosferi besler: Augusta'nın Afrikalı Amerikalıları, bir gün, sömürülebileceklerinden ve suistimal edilebileceklerinden korkmadan araştırmalara katılabilirler.

Ülke genelindeki diğer şantiyelerde tıbbi mezar soygunculuğu yapıldığına dair kanıtlar bulundu.
Ülkedeki en büyük ve en eski Afrika mezar alanı, şu anda New York City'deki Foley Meydanı Federal Ofis Kule Binasının aşağı Manhattan bölgesinde inşaat hazırlıkları sırasında Haziran 1991'de ortaya çıkarıldı. İnşaat işçileri, on sekizinci yüzyılda "Zencilerin Gömüldüğü Yer" olarak kutsanan yerde 427 iskelet ortaya çıkardı. 1992'de Howard Üniversitesi'nin W. Montague Cobb Biyolojik Antropoloji Laboratuvarı müdürü Michael Blakely'den oluşan ekip, kayıp tabutların yanı sıra anatomistlerin izlerini taşıyan cesetler ve kafatasları da dahil olmak üzere mezar soygunculuğuna dair yaygın kanıtlar buldu. Siyahların sık sık frengili olarak nitelendirilmesine rağmen, ekip, kadavraların kemiklerinde hastalığın neden olduğu karakteristik çıkıntıları bulamadı. 20 Michigan Üniversitesi ve Virginia Tıp Koleji kampüslerinde daha küçük kadavra imha alanları bulundu ve bu tür kalıntılar kuşkusuz gün ışığına çıkarılacak.

Doktorlar neden on dokuzuncu yüzyılda siyah bedenleri toplamaya başladılar? O yüzyılın başlarında, "Paris okulu" veya "hastane hareketi", Kıta Avrupası odağını geleneksel kahramanca şüpheli etkinlik ölçümlerinden titiz bir bilimsel eğitim, anatomik bilgi ve deneye dayalı bir sisteme dayanan klinik temelli bilimsel tıbba aktardı. terapötikler. 21 İnsan vücudunun ayrıntılı, sistemik bir çalışması, materia medica'nın (farmakolojinin öncüsü olan terapötiklerin resmi çalışması) ezberlenmesini desteklemeye başladı. Bir öğrenci amfi tiyatrosunun bir profesörün tek bir anatomik diseksiyon yapmasını izlemesi artık yeterli değildi. Doğmakta olan doktorun kendisi, yalnızca 22 insan kadavrasının diseksiyonundan gelebilecek yakın bir aşinalığa ihtiyaç duyuyordu.

Tıp öğrencilerinin, klinisyenlerin ve araştırmacıların ihtiyaçlarına ek olarak, hastalıkların vücudu tahrip ettiği süreçleri anlamak ve varsayılanın aksine gerçek ölüm nedenlerini anlamak için otopsi yapacak bedenlere ihtiyaçları vardı. En azından tıp fakültesi profesörleri, milletvekillerini kadavralara daha fazla erişim sağlamaya çağırırken söyledi. 23 Yine de Yale tarihçisi John Harley Warner, doktorların otopsilerden elde edilen bilgilerin yeterli olmadığını gözlemliyor: İlk başta, anatomik kurs sadece bir başka profesyonellik rozeti olarak hizmet etti. Gerçek sebep ne olursa olsun, insan vücuduna duyulan ihtiyaç keskin bir şekilde arttı.

Pratik olsun ya da olmasın, anatomik kurslar artık tıp eğitiminde ve tıp fakültesinde zorunlu hale geldi.

Machine Translated by Google
uygulamalar arttı. Bu, dönemin yasalarının tatmin etmeyi çok zorlaştırdığı ceset açlığını daha da körükledi. Tahlil için tek yasal ceset kaynağı, oldukça ender görülen ve yalnızca en iğrenç 24 cinayet için ceza olarak ayrılan çifte infaz ve teşrih cezasından kaynaklanıyordu .

Dr. AB Crosby, Haverhill, New Hampshire'da "yaklaşık 1800" asılan siyah bir adama verilen bir infaz ve parçalama cezasını anlattı. Crosby'nin müteakip otopsiye ilişkin birinci şahıs anlatımı, bir linç ile karakterize edilenden ayırt edilmesi zor olan, korkunç derecede sirk benzeri bir atmosfer çağrıştırıyor:

> Tüm komşu hekimler hazır bulunmaya davet edildi ve kullanabileceklerini düşündükleri herhangi bir diseksiyon aletini getirmeleri istendi. Gelenek, birinin el testeresi, diğerinin balta, bir diğerinin kasap baltası getirdiğini ve dördüncüsünün büyük bir oyma bıçağı ve çatalla silahlanmış olarak geldiğini söylüyor. ...bu talihsiz Etiyopya'nın kütikülü daha sonra tabaklandı ve hatıra olarak küçük parçalara ayrıldı...25

Bir cesedin anatomik diseksiyonunda yer alan istilacı ihlal, vücudun kutsallığına ilişkin on dokuzuncu yüzyılın çok güçlü duygularına aykırıydı. Bugün bir ceset, bir hastanede, cenaze evinde veya ibadethanede kısaca karşılaştığımız yabancı bir varlıktır, ancak on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıllarda insanlar hastanelerden ziyade evlerinde ölme eğilimindeydiler ve beden, cesetle dolup taştı. dini ve sosyal önemi, ölen kişiyi ailesine ve toplumuna bağlayacak şekilde sevgiyle bakılırdı. Ceset dikkatlice yıkandı ve tımar edildi ve ölüm sonrası fotoğraflar, portreler veya diğer görüntüler sıklıkla yaratıldı ve dağıtıldı. Vücudun bu bakımı, kişinin bir ailenin ve topluluğun bir üyesi olarak anlamını ve statüsünü belgelendirdi. Bununla birlikte, diseksiyon, cesede çok farklı bir anlam verdi, onu biraz yararlı etle, cerrahi olarak topluluğundan koparılacak, küçümsenecek ve sonra çöp gibi atılacak bir nesneyle sınırladı.

Siyahlar için anatomik diseksiyon daha da fazla anlam ifade ediyordu: Köleliğin sonsuzluğa uzanan bir uzantısıydı, çünkü beyazların bedenleri üzerinde derin bir kontrolünü temsil ediyordu ve ölümde bile özgür olmadıklarını gösteriyordu. 26 Cenaze törenleri psikolojik açıdan o kadar önemliydi ki, sigorta şirketleri cenaze masrafları için haftalık olarak nispeten yüksek ödemeler toplayarak siyahlara ürkütücü bir "sosyal güvenlik" sattılar.

Ancak doktorlar, siyahların ölüm sonrası diseksiyon korkusunu batıl inançlara bağladılar ve salgınlar sırasında bile hastanelerden kaçındıklarından çünkü anatomistlerin levhalarına düşmekten korktuklarından şikayet ettiler. 27 Ancak meslektaşlarının cesetlerini incelemekten kaçınan doktorlar da dahil olmak üzere beyazlar bu tiksintiyi sessizce paylaştılar.

Diseksiyonla ilgili yaygın rahatsızlığın bir sonucu olarak, on sekizinci yüzyıl doktorları ve öğrencileri, aileleri veya arkadaşlarının önünde ölen hastanenin çılgınca, gizlice diseksiyonuna başvurdular.

Machine Translated by Google
cesedi almak için gelebilir. Ayrıca sosyal ve yasal olarak güçsüz olan siyah Amerikalıların bedenlerini de avladılar. Yüz yıl boyunca, genç beyaz anatomi profesörleri ve eğitimsiz siyah hastane hamalları aynı temel sorumluluğu paylaştılar: siyah cesetlerin gizlice satın alınması. [28]

Ölülerin bu şekilde sömürülmesi Güney ile pek sınırlı değildi. New York City'deki Columbia Üniversitesi ve New York Üniversitesi tarafından kullanılan cesetlerin çoğu Negros Burying Ground'dandı. [29] 1712'de ve tekrar 1741'de New York köle isyanları, kısmen köle sahiplerinin kölelerin ölülerini gömmelerine izin vermeyi reddetmesiyle harekete geçirildi. [30]

1788'de siyahlar, New York Şehri Ortak Konseyi'ne dilekçe vererek, tıp öğrencilerinin "Gecenin koruması altında ve en ahlaksız şekilde" kara bedenleri ortaya çıkardıklarında "etlerini parçalamak için" Negros Mezarlığı'na düzenli olarak Bacchanalian baskınları yaptıklarından şikayet ettiler. ve sonra onu Canavarlara ve Kuşlara ifşa edin.” Ortak Konsey dilekçeye cevap vermeye tenezzül etmedi ve popüler basın çok az sempati gösterdi. Bir gazete, "Teşhis için temin edilen yegane konular Afrika ürünleridir... [31] Bazı sempatik beyazlar, özellikle Quaker'lar ve kölelik karşıtları, buna itiraz ettiler, ama boşuna. Ancak cesaretli tıp öğrencileri akınlarını Trinity Kilisesi ve Brick Presbiteryen Kilisesi'ndeki beyaz mezarlıklara genişlettiğinde, New Yorklular topluca itiraz ettiler. Siyahlar, iki günlük 1788 Doktorlar İsyanı'nda New York Hastanesi'ni basan, Columbia Tıp Okulu'nu yağmalayan ve New Yorkluların ebedi kalanın rahatsız ettikleri için misilleme olarak doktorlara saldıran beş bin isyancı arasındaydı. [32]

1820'lere gelindiğinde, gelişen tıp fakültelerinde anatomi eğitimi her yerdeydi. 1810'da Amerika Birleşik Devletleri'nde beş tıp okulu vardı; 1860'ta ulus altmış beş kişiyle övünüyordu ve 1890'da sayıları iki katına çıktı. [33] Tıbbi kadavralara olan talep de buna paralel olarak arttı ve siyah topluluklar için korkunç sonuçlar doğurdu. 1879'da tıbbi kullanım için yılda beş bin kadavra alınıyordu, bunların çoğu yasadışıydı ve Güney'de çoğu Afrikalı Amerikalılara aitti. [34] Irksal nefretin yokluğunda bile, siyahların bedenleri sırf kolaylaştırıcı için tercih edildi Hiçbir köle otopsi veya diseksiyon için izin alamazdı. [36] Bir usta hasta gönderirse, hedefler. yaşlı binen kurumlar, [35] ya da tıbbi öğrenciler tarafından ücretsiz kölesi olarak, genellikle bakımını ve köle carte blanche'ına [37]

Ayrıca, en az duyarlı efendiler, kölelerinin ölüm sonrası ihlal korkusunu agresif bir şekilde istismar ettiler. Transatlantik köle ticareti sırasında mürettebat, kaçırılan Afrikalılar arasındaki sık sık kanlı ayaklanmaların cesaretini kırarak, vücutlarını parçalayarak “sakatlanmış bir kişinin ruhunun Afrika'ya geri dönemeyeceğine inanan diğer Afrikalı tutsaklara caydırıcı olarak” caydırdı. [38] Dr. Erasmus D. Fenner ayrıca köleleri kontrol etmede ölüm sonrası kafa kesmenin etkililiğine de dikkat çekti: “Zenciler, bedenlerinin bu şekilde muamele görmesinden büyük bir korku ve korku duyarlar.” [39]

Diriliş adamı için kara mezarlık en kolay hedefti. Kara halkın çoğu cenazeleri zar zor karşılayabiliyordu, gardiyanlar ya da ölüm kasaları, mezar soyguncularının erişimini engellemek için tabutun üzerine yerleştirilmi kafes benzeri dikey demir kapılar. [40] 1827'de Afrika

Machine Translated by Google
Amerikan gazetesi Freedom's Journal , mezar hırsızlığına karşı ekonomik bir savunma önerdi:

> Ceset mezara konulur konulmaz, bir demet uzun buğday samanı açılsın ve bütünü dolana kadar toprağın her katmanıyla olabildiğince eşit olarak katmanlara dağıtılsın.
> Bu yöntemle ceset etkili bir şekilde güvence altına alınacaktır: ... en uzun gece, mezarı boşaltmak için yeterli zamanı sağlamayacak, ancak bunun için tüm yaygın kazma aletleri kullanılacaktır.
> amaç. [41]

Beyazlar, mezar soygunu sıfır toplamlı bir oyun olarak gördükleri için siyah cisimlerin ihlaline sessizce boyun eğdiler. Yani beyazlar, doktorların kadavra şehvetinin bir yerde karşılanacağını biliyorlardı -siyah mezarlıklardan değilse, o zaman beyazlardan, gardiyanlara, ölüm kasalarına ve beyaz ailelerin yaralı duygularına rağmen.
[42]

Güneydeki anatomi laboratuvarlarının beyaz değil siyah cesetlerle dolmaya devam etmesini sağlamak için, eyalet yasama organları, diseksiyonla ilgili mevcut ırksal eşitsizliği doğrulamak için çeşitli yasalar çıkardı (ve gazeteler savundu). Örneğin, 1828'de, Gürcistan yasama organı, idam edilen siyah suçluların cesetlerini anatomik diseksiyon için tıp topluluklarına göndermeyi, özellikle beyaz cesetlerin korunmasını sağlamak için bir öneriyi değerlendirdi. Bir Devlet Adamı ve Vatansever muhabiri ısrar etti:

> Kamu güvenliği için infazı gerekli olan siyahi kişilerin bedenlerinin, pek çok hayatın bağlı olduğu bir bilimin yararına uygun olarak tahsis edilebileceğini düşünüyoruz, ancak önlem büyük ölçüde bu kişilerin mezarlık huzurunu güvence altına alacaktır. arkadaşların feryatları ve toplumun saygısı arasında mezara girenler.
> [43]

Richmond [Virginia] Whig , 1838'de, şehrin büyük siyah nüfusunun, burayı Philadelphia'dakilerle rekabet edebilecek bir tıp fakültesinin kurulması için muhtemel bir yer haline getirdiğini öne sürdü, çünkü "... beyazların şehrin işinde neredeyse tek kullanımından ... anatomik amaçlara yönelik tedarik, büyük bir tıp sınıfının isteklerine tamamen yetersiz." Siyah bir Richmond gazetesi The Colored American hemen yanıt verdi:

> ...Tıp bilimi "anatomik konular" gerektirir; Beyaz adamların cesetlerini bu tür amaçlar için kullanmak onurlarına ve hassasiyetlerine uygun değildir; ve siyah adamlar her yerde bulunmazlar; ancak Richmond'da bulunabilirler; ve siyah bir adamın haysiyeti ve duyarlılığı önemsiz olduğundan ve köle sahiplerinin sağlığı iyi doktorlara sahip olmalarını gerektirdiğinden; makaleler yalnızca "anatomik

Machine Translated by Google

konular" boldur, bu nedenle Richmond'da bir tıp fakültesi kurulmalıdır.

...Ey Kölelik! Karanlığın pis ruhu! Yaşayan kurbanının gözyaşları ve kanıyla boğulmakla yetinmeyerek, onu mezarına kadar takip ediyorsun ve orada onu uzuvlarından ayırıyorsun ve yozlaşmış tozunun son kalıntıları arasında hiçbir şeyle yetinmiyormuş gibi isyan ediyorsun. onun yok oluşuna az kaldı!

Özel doktorların ve tıp okullarının yazıları, onların bakımına giren siyahların bedenlerinden özgürce yararlandıklarını ortaya koymaktadır. 1839'da Savannah'lı bir Dr. Harris, koleradan ölen bir grup köle hastayı kurtaramadığı için ağıt yaktı, ancak aynı cümle içinde, "kesinlikle bu hastalığı araştırmak için bol miktarda materyale sahip olacağı" düşüncesiyle kendini teselli etti. Ertesi gün hastalığın anatomik karakterleri.” [44] Aynı yıl Dr. Edward Havva, onun bakımı altında ölen bir kölenin mezarına gitti, vücudunu ele geçirdi ve “uygun bir muayene yerinde” incelemek için gömülmeden önce midesini çıkardı. [45]

Tıp dergileri ayrıca otopsilerle ilgili olarak ırksal eşitsizliğin kanıtını sağlar. Tarihçi Todd Savitt, 1849 ve 1851 yılları arasında Transylvania Journal of Medicine ve Associate Sciences ve Transylvania Medical Journal'da beyaz doktorların tarif ettiği yirmi dört otopsiden tam on dokuzunun siyahlar üzerinde yapıldığını keşfetti - ve bu, Kentucky'de gerçekleşti. beyaz nüfus siyahları büyük ölçüde gölgede bıraktı. 1853'te tifüs salgınında ölen Alabaman'ların otopsilerinin üçü de öyleydi. [46]

1850 civarında, doktorların daha fazla kadavra için dualarının, kısmen yasaların çoğu insan için en büyük eylemlerine dayandırılması gerektiğini savunan [47] Jeremy Bentham'ın yeniliğini tanıyın. Üstün bir bakım isteyen bir toplum için en büyük iyilik, yaşayanların iyiliği için ölmüş insanların bedenlerini feda etmektir.

Bentham'ın felsefi ruhu tarafından bilgilendirilen kuzey eyalet yasama organları, diseksiyonla ilgili mutlak yasal yasakları, tıbbi kurumu tatmin etmek için diseksiyon için daha fazla beden sağlamaya çalışan renkli takma adlarla adlandırılan yasalarla değiştirmeye başladı. Ancak bu yasalar, siyahların ve yoksulların bedenlerini feda ederken beyaz orta ve üst sınıf nüfusun huzurunu koruma eğilimindeydi. New York, 1854'te anatomistlere, imarethane sakinlerinin ve orantısız bir şekilde siyah olan diğer "arkadaşsız yoksulların" cesetlerine yasal erişim sağlayan "Kemik Yasasını" çıkardı. Pennsylvania'nın [48] Bu tür yasaları da 1867'de almak zorundaydı. çeşitli tıp fakülteleri. Ocak 1875'te bir "Kara Yasa" tasarısı, bir kürsüye gelmeyi yaptı ve o, "Şimdi size kötü bir numara dediğim şeyi anlatacağım. Kolejlerden birinin özel mülkü olduğu varsayılan bir araziden bir ceset yetiştirilmiş ve bir diğerine satılmıştı. Doksan kilodan fazla ağırlığa sahip olmayan, sert, zavallı, sefil, bir deri bir kemik bir zenci değildi.... Ama bu,——— üniversitedeki çılgın eşekarısı fakültesini, kendi topraklarından bir katının rakip bir koleje satıldığını düşünmeye sevk etti...” [49]

Birçok siyah, bazı "gece doktorlarının" anatomik örnekler için öldürdüğünü iddia etti ve Edinburgh'un

Machine Translated by Google

1828 Burke ve Hare olayı bunun gerçek bir risk olduğunu göstermişti. 50 1827 Noeli ile 1828 Ekimi arasında, William Burke ve William Hare on altı ila yirmi üç İskoç sakinini öldürdü ve bedenlerini anatomi profesörü Dr. Robert Knox'a her biri yedi ila on sterlin karşılığında sattı. Onlar keşfedildiğinde, Hare, 28 Ocak 1829'da suçlu bulunan ve asılan Burke'e karşı Crown'un kanıtını çevirerek özgürlüğünü kazandı. Mirası , bir satışı gerçekleştirmek için gerçekleştirilen bir cinayeti, genellikle boğulma yoluyla gerçekleştirilen bir cinayeti ifade eden , aynı adı taşıyan burking terimini içeriyordu. anatomistlere.

Knox beraat etti, genellikle doktorların ceset hırsızlarıyla gizli anlaşma içinde bulunduğu ortaya çıktığında olduğu gibi: Doktorlar serbest kaldı, siyah ve alt sınıf müttefikleri cezalandırıldı. Amerika'da, Baltimore'da ikamet eden Emily Brown'ın 1886'da gömmesi bolca belgelenmiştir. Brown, siyahi bir mahallede yaşayan fakir beyaz bir kadındı ve bedeni John Thomas Ross ve Albert Hawkins tarafından on beş dolara Maryland Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne satıldı, iş 51 Okulun siyah dirilişi Anderson Perry'nin hiçbir ortağı yok adam şüphe uyandırdı. buruşmuş siyahların belgelenmiş vakaları, ancak bu güney sosyal ortamını yansıtıyor olabilir: Bu dönemde Güney'de beyazların siyah kadınlara yönelik yasa dışı olarak belgelenmi sadece dönemin tecavüzleri de yoktur, ancak bunlar meydana geldi.

Kuzey, Güney'in siyah cisimlere bağımlılığını paylaştı. Tıp tarihçisi David Humphrey, 1788'de çok az siyahın "mezarda kalmasına izin verildiği" şeklindeki yaygın inancı kaydeder. Güneyde olduğu gibi, kuzeydeki hastaneler de siyahların, hayır kurumlarında tedavi görmenin bir “ödemesi” olarak otopsi ve diseksiyon dahil araştırmalara başvurmalarını bekledi ve tüm siyahlar bu tür koğuşlara sevk edildi. Kuzey okulları aynı zamanda Güney'den yapılan gizli siyah ceset ihracatına da güveniyordu.52 Kara nakliyesinde, İç Savaş tarafından ancak kısa bir süreliğine kesintiye uğrayan bir endüstri ortaya çıktı . zencilerin pek çok cesedinin kuzey tıp fakültelerinde kullanıldığını hatırlattı. [A]New England'ın Dr. FC Waite, güneyli Profesörü bana... her seansta on iki gönderi aldığı bir düzenlemesi olduğunu söyledi.

Güney zencilerin cesetleri. 'Terebentin' yazılı fıçılarda geldiler...” 53

Diseksiyon için siyah cisimlerdeki bu trafik her iki yönde de koştu. 1841 seyahat anıları İngiliz James Silk Buckingham bu kupürü içerir:

Güney için daha fazla domuz eti

> Dün sabah Charleston paket hattının ofisine konulan bir varilin... Charleston'a gönderilmek üzere... içinde iki ölü zencinin cesetleri olduğu keşfedildi. Fıçı ve içindekiler polis merkezine götürüldü ve adli tabip için 54 ölü evine yerleştirildi.

Namlunun içeriği bir tıp fakültesinin profesörlerine yönelikti. Buckingham, bunun o ayki dördüncü keşif olduğunu ve "sanki siyahların cesetlerinde bu tüccarların izini sürmek beyaz adamların dikkatini çekmemiş gibi, konuyla ilgili başka bir soruşturma yapılmamış gibi göründüğünü" ekledi. 55

Machine Translated by Google

Kara mezarlıklar, kuzeyli ceset hırsızlarının tercih ettiği avlanma alanlarıydı. 1829'da John D. Godman, birkaç Philadelphia tıp fakültesi adına, her "diseksiyon mevsimi" sırasında ayda yaklaşık elli ila seksen beş kadavranın "çukurları boşaltma" ayrıcalığı için halka açık bir mezarlık müdürüne nasıl gizlice para ödediğini yazdı. ” Bir diseksiyon sezonuna yapılan atıf, akademik olduğu kadar pragmatikti. Etkili koruyucu teknolojinin ortaya çıkmasından önce, cesetler hızla çürüyordu. İhracat için viskiyle salamura edilen cesetler dışında, sonbahardan ilkbahara kadar, akademik yılın serinliğinde cesetler mezardan çıkarılırdı. Todd Savitt, tıp fakültesini geçerken titreyen ve mırıldanan yaşlı bir Virginia kölesinin de belirttiği gibi, siyahların bu hastalıklı mevsimselliğin çok iyi farkında olduklarını açıklıyor, "Lütfen Tanrım, umarım öldüğümde, yaz mevsiminde olur." 56

İnfazlarla ilgili gazete açıklamaları, elbette, beyaz değil, siyah suçluların cesetlerinin teşrih edilmesi gerektiğini düzenli olarak kaydetti. Bir hesapta şunlar yazıyordu: “Cook ve Coppic, beyaz adamlar, Copeland ve Green, renkli, geçen Cuma günü Charleston'da [Virginia] gerçekleşti.... Cook ve Coppic'in cesetleri, depoda bekleyen bir trenle Harper's Feribotu'na götürüldü. Zencilerin cesetleri cerrahlara ve tıp öğrencilerine verildi.” 57

Pennsylvania, 1867'de “Korkunç Yasasını” çıkardığında, tıp fakültelerinin yalnızca Philadelphia ve Pittsburgh'dan sahipsiz yoksulların bedenlerini kullanabileceğini şart koştu. Bu tür yasalar, siyah bedenlerin tıp fakülteleri tarafından ele geçirilmeye devam etmesini önlemek için yetersizdi, çünkü yasalar okullara çok az beden sağlıyordu. 1881-1882 akademik yılında, Philadelphia 1.493 tıp öğrencisiyle övündü, ancak sadece dört yüz kadavra vardı. Hem yasal olarak elde edilen cesetler hem de mezarlıklardan çalınan cesetler muhtemelen Afrikalı Amerikalılara aitti. David Humphrey'in gözlemlediği gibi, “Yasallaştırma, arzın sosyal kökenlerini önemli ölçüde değiştirmedi. Sadece kadavraların -öncelikle değil- tamamen Amerika'nın en düşük sosyal tabakalarından geleceğini garanti ediyordu." 58

1867'de bir Ann Arbor gazetesi, "Ayların 15'i gecesi Chicago'da iki renkli adamın, mezarlıktan çıkardıkları beş ceset bulunan bir araba ile yakalandığını bildirdi. Rush Medical College yetkilisi tarafından istihdam edildiklerini iddia ediyorlar.” Sekiz yıl sonra, Indianapolis Herald , zor zamanlar geçiren alkolik bir doktor olan isimsiz bir diriliş adamı ile bir röportaj yayınladı. Siyah ve yoksul mezarlıklarından ceset aradığını söyleyerek öttü: “Cesetler Greenlawn Mezarlığı, Mt. Jackson Mezarlığı ve yoksul çiftlik mezarlığında yetiştiriliyor. Bildiğim kadarıyla Crown Hill [özel bir beyaz mezarlık] hiç rahatsız olmadı.” 59

Kuzey tıp okulları, tıp öğrencilerini çekmek için yeterli kadavra elde edememenin, onların dağılması anlamına gelebileceğini fark ettiler, bu yüzden kara cesetleri ithal ettiler ve 1933'te Howard Üniversitesi'nden ilk Afrika kökenli Amerikalı anatomi profesörü Dr. Montague Cobb, ironik bir şekilde bilinçsizce imada bulundu. eşitlikçi çıkarımlar: “[anatomi laboratuvarındaki] meslektaşlarımız, zencide insan yapısındaki bir mükemmelliği fark ettiler ki, bu yapı 60 tahmin ederken yapılan bu tür işlemlerin gizli doğası, hayati kıvılcım Cobb, 1835'ten beri Cleveland, Ohio'daki Western Reserve Üniversitesi Anatomi Laboratuvarı'nda, ancak 1935'te 2.139 kadavrayı analiz ederek bu zorluğun üstesinden geldi. Orta Batı'da kullanılan

Machine Translated by Google
ama bunların yerini hızla ithal siyah cisimler aldı. Cobb, yerel olan beyaz kadavraların aksine, Cleveland'ın zenci kadavralarının “ağır bir çoğunluğunun” güney eyaletlerinden—Gürcistan, Alabama, Güney Carolina, Tennessee, Virginia, Kentucky, Mississippi, Kuzey Karolina ve Arkansas- geldiğini buldu. Siyahların Güney'den savaş zamanı göçünden sonra, ithal edilen siyah bedenlerin yerini, göçmenlik eğilimleriyle orantısız bir şekilde, yerleşik siyahlarınkiler aldı.

“Zenci ölümlerinden on iki kat daha fazla Beyaz olmasına rağmen, laboratuvara gelen Beyazların sadece iki katı veya zenci ölümlerinin nispeten altı katı.... Son beş yılda, zencilerin beyaz kadavralara oranı , şehir ölümlerinin sayısından beklenenden çok daha fazla.” [61]

—

Kuzey tıp fakülteleri de sahip oldukları siyah ve yoksul beyaz nüfustan en iyi şekilde yararlanmak için stratejiler kullandı. Örneğin, 20 Şubat 1810'da Dr. John Warren ve Kimya Profesörü Aaron Dexter, Harvard Üniversitesi başkanına ve arkadaşlarına bir “Memorial & Dilement for the Removal of Med. Öğr. Harvard Tıp Okulu'nu üniversitenin Cambridge'deki ana üssünden Charles Nehri boyunca Boston'a taşımak için dava açtılar, burada imarethanenin zavallı siyah beyaz sakinlerinden gelen kadavralardan yararlanabilecekti. Warren, başarılı bir şekilde, okulun "en büyük amaçlarından birinin" öğrencilere diseksiyon için kadavralar sunmak olduğunu savundu; bu kadavralar olmasaydı Harvard "ülkenin uzak bölgelerinde bile diğer [tıbbi] kuruluşlar tarafından gölgede kalabilirdi. Boston'a.

[62] O yılın ilerleyen saatlerinde tıp fakültesi taşındı

Ülkenin çoğunda kölelik kaldırıldığından, sert protestolar ve ara sıra çıkan isyanlar, tıp kurumunun siyah topluluklarla olan ilişkilerini daha da yaraladı. Aralık 1882'de, Philadelphia morgu, yakın zamanda gömülen sevdiklerinin cesetlerini almaya gelen perişan siyah yaslılar tarafından doldurulurken çığlıklar ve küfürler havayı yırttı. Bir gece önce ele geçirilmiş bir mezar soygunu hakkında sansasyonel gazete haberleri tarafından çizildiler. Gazete muhabirleri saat 23 : 00'te iki beyaz adam, Frank McNamee ve Henry Pillet tarafından kullanılan bir vagonu durdurmuştu. Arkada siyah bir adam, Levi Chew, Philadelphia'nın Afro-Amerikan mezarlığı olan Lübnan Mezarlığı'ndan sökülmüş cesetleri saklayan bir muşamba üzerine tünemişti. Levi Chew, Lübnan Mezarlığı müdürü Robert Chew'in kardeşiydi ve cesetler Jefferson Medical College'a giden bir vagonda saklanmıştı. Frank McNamee, Jefferson'un baş anatomisti Dr. William Forbes'un emriyle, üç yıl boyunca Lübnan Mezarlığı'ndan Jefferson Tıp Koleji'ne ceset taşıdığını ve doğumları tamamlamada daha fazla kolaylık sağlamak için McNamee'ye anatomi laboratuvarının anahtarlarını bile verdiğini itiraf etti. Mezarlığın bekçisi ve diriliş adamının kardeşi Robert Chew, suça ortaktı ve muhtemelen Forbes'un her ceset için ödediği sekiz dolardan payını aldı.

Şimdi, yakalanan cesetler şehir morgunda yatıyor ve aile üyeleri tarafından teşhis edilmeyi bekliyor. Dönemin gazete abartısını bir kenara bıraksak bile, sahne yürek burkan bir sahneydi. Perişan aileler, mezar soyguncularından intikam alma sözü verdi ve kocasını ancak rıhtımdaki eski iş arkadaşlarından gerekli yirmi doları istedikten sonra gömebilen yaşlı bir kadını hıçkırıklar ağladı.

Rahatsız edici bir çifte standart kullanan Afrikalı Amerikalılar, dirilişçileri mazur gördüler ve

Machine Translated by Google
doktorları suçladı. Afro-Amerikalı bir bakan doktorlara öfkelenerek, "Planı ayaklandırdılar ve tutukluları uysal araçlar olarak kullandılar!" dedi. Ama kanun kabul etmedi. On bir beyaz ve bir siyahtan oluşan jüri, üç mezar soyguncusunu ve mezarlık müdürünü on yıl hapis cezasına çarptırdı.

Tanık kürsüsünde Dr. Forbes, diriliş adamlarına yılda 150 ceset için para ödediğini itiraf etti, ancak cesetlerin menşei konusunda katı bir “sorma, söyleme” politikası uyguladığını söyledi. Görünüşte ironiye aldırış etmeyen Philadelphia gazeteleri, onun müteakip beraatını dirilişçileri mahkûm ettikleri aynı şevkle övdüler. Belki de “bilinçsizce veya düşüncesizce” davrandığı için onu dolaylı olarak azarladılar.

Her iki durumda da yargılar, etik veya yasal ilkelere göre değil, ırksal fay hatları boyunca verildi. Siyah halk, Chew'lerin çifte ihanete uğramış bir güvenden suçlu olduğu gerçeğini görmezden geldi: Mezarlık sahibine sevdiklerinin cesetlerini emanet eden insanlara ve daha geniş etnik topluluğa. Irksal olarak dengesiz jüri ve gazete, beyaz doktoru temize çıkardı ve suçu mezar soyguncularına odakladı.

Kemikleri izlemek

Birçoğu için, tıbbi ırkçılığın son tezahürü, Afro-Amerikan bedenlerinin ölüm sonrası sergilenmesidir. Rızaları olmadan doldurulmuş, mumyalanmış veya iskelet siyah bedenler doktor muayenehanelerinde, anatomi laboratuvarlarında, müzelerde, seyahat gösterilerinde ve hatta özel işletmelerde sergilendi. Bazı kütüphanelerde ve doktorlarda hâlâ Afrikalı Amerikalıların derileriyle ciltlenmiş kitaplar, tipik olarak mezar soyguncularından satın alınan hediyelik eşyalar var: Afrikalı Amerikalılar öldüklerinde bile alınıp satıldı.[63]

2001'de Brooklyn'den emekli öğretmen Frances Oglesby, annesinin kalıntılarının iadesi ve acı ve ıstırap için 800.000 dolarlık tazminat davası açtığını açıklarken, “Annemi hayvanat bahçesindeki bir maymun gibi teşhir ettiler” diye şikayet etti.

Oglesby'nin annesi Bessie Wilborn'dan geriye kalan tek şey, bodrumunda Afrika kökenli Amerikalı kemikleri saklayan aynı okulun patoloji laboratuvarında yarım yüzyıldır sergilenen bir iskelet. Bununla birlikte, Augusta'nın altmış mil kuzeybatısındaki Lincoln County'de yaşayan fakir, zayıf bir Afrikalı-Amerikalı kadın olan Wilborn, bilinmezliğe değil, korkunç bir merak nesnesi olarak teşhir edilmeye mahkum edildi. Neden? Niye? O, iskeletini o kadar korkunç bir şekilde deforme eden bir kemik hastalığı olan Paget hastalığından muzdaripti ve 1950'de yirmi sekiz yaşında bu hastalıkla[64] Augusta cerrahı Peter B. Wright, 1951 tarihli bir Kemik ve Eklem Cerrahisi Dergisi makalesinde canlı bir şekilde tanımladığı otopsisini yaparken Wilborn'un sakatlayıcı kemik deformitelerini tamamen araştırdı.[65] Wright daha sonra vücudundan ayırdı ve iskeletini yeniden inşa etti ve bunu o yıl New York'taki Amerikan Ortopedi Cerrahları Akademisi'nin kış toplantısında sergiledi. Tuhaf bir şekilde tutuklayan kemikli kafesi, Wright'a özgünlük madalyası kazandırdı.

Wilborn'un ailesi onun gömüldüğünü düşündü. Oglesby dava açtıktan sonra, MCG sonunda

Machine Translated by Google

Wilborn'un kalıntılarını iade edin ve gömülmelerini ödeyin, ancak avukatının bunun davasının merkezindeki kanıtları yok edeceği tavsiyesi üzerine reddetti. 66 Bir Georgia temyiz mahkemesi, 2004 yılında, annesi öldüğünde okulun davalardan muaf olduğunu ve onun beklediğini belirterek, Oglesby aleyhine karar verdi.67 kıskanç bir şekilde Wilborn'un iskeleti hala MCG'de asılı duruyor, MCG dışında herkesten dava açamayacak kadar göz.68

Afrikalı Amerikalıların cesetlerini sergilemek, onları sağlık sisteminden çok verimli bir şekilde uzaklaştırmaya yardımcı oldu. Batı Virginia, Lewisburg'dan Dr. Simpkins'in hayatındaki bir olay, yerel bir biyografi yazarı tarafından, doktorun "araştırma ruhu ve tıp bilgisini geliştirme arzusuyla dolu" olduğunu göstermek için sunuldu. Tom adında köleleştirilmiş bir Afrikalı Amerikalı 1824'te bir cinayetten ölüme mahkum edildiğinde, Simpkins, Tom'un cesedini vaat ederek elde ettiğini söyledi .

Tom'un iskeleti ve onu bekleme odasının kapısına astı, biyografi yazarı açıklıyor, rüzgar hareketlerine neden olduğunda hastaları korkuttu. İkinci ayrıntı çok şey anlatıyor, çünkü Tom'un iskeleti bilimsel aydınlanmanın sembolü değil: Bir tür tıbbi öcüye dönüştürüldü.

Anatomistlerin masalarındaki siyah bedenler, doktorların muayenehanelerinde asılı siyah iskeletler ve çalınan siyah vücut parçalarının yaygın olarak sergilenmesi, siyahların linç edildiği yerlerde ağaçlara asılı bırakılan linç edilmiş erkek ve kadınların cesetleri gibi Afrikalı Amerikalılar için aynı türden bir uyarıydı. Onları mutlaka görün ya da ırkçı şiddetin hatıraları olarak kesin.

Yale tarihçisi John Harley Warner, tıp öğrencilerinin hatıra amaçlı profesyonel portrelerinin ikili tablosundaki resmi duruşlar ile Afrikalı Amerikalı erkek ve kadınların linç edilmesini kutlayan beyazların hatıra portreleri arasında sembolik bir paralelliğin açıkça görülebildiğini gözlemlemiştir. Warner ayrıca anatomi laboratuvarlarında parçalanmış kadavra kalıntılarıyla profesyonel portreler için poz vermenin tıp öğrencileri için önemli bir profesyonel ritüel, yeni profesyonel ve sınıf konumlarını ve anatomi kursunu tamamlamalarını vurgulayan bir tür özel sınıf portresi haline geldiğini belirtti. tıbbi geçit töreni. 1920'den önce öğrenciler neredeyse her zaman beyazdı ve kadavralar genellikle siyahtı. Linç edilen ve parçalara ayrılan Afrikalı Amerikalıların görüntüleri, çeşitli şekillerde benzer şekilde ele alındı. Cesetler genellikle korkunç bir şekilde sakat bırakılmıştı: Vücut parçaları kesilmiş ve eksik, yanmış, hadım edilmiş veya taze yaralar görülüyor. Cesetler aynı zamanda beyazların üzerlerindeki hakimiyetini vurgulayan onursuz bir tavırla da sergilenmişti: Linç edilenler kelepçeli, bağlı, asılı, ağzı tıkalı ve kazıklara bağlanmış olarak gösterildi ve disseke edilenler, ellerine oyun kartları yerleştirilmiş olarak yüzdü, desteklendi. ve ağızlarında sigaralar, sandalyelerde poz veriyorlar veya tuhaf giysiler ya da şapkalar giyiyorlar. Cesetler genellikle çıplak veya kısmen soyulurken, eğlence düşkünleri iyi, hatta şenlikli bir şekilde giyinmiş olma eğilimindeydi.

Beyaz gruplar, sevinçli bir dostluk havası yansıtırlar ve doğrudan kameraya çekinmeden, hatta gururlu bir şekilde bakma eğilimindedirler.

Her iki türden hatıra görüntüleri genellikle anatomistlerin veya linççilerin vücutlarıyla fotoğraf veya kartpostal biçiminde dağıtıldı. Parmaklar, kulaklar, deri parçaları ve kemikler gibi gerçek vücut parçalarına el konulur, satılır ve hatıra olarak toplanırdı. Linç edilmiş bedenler ve ürkütücü insan hatıraları, siyahlara beyazların onlara işkence edebileceği, öldürebileceği ve bedenlerini zehirleyebileceğine dair uyarılar olarak hizmet etti.

Machine Translated by Google
dokunulmazlık. Okuryazar olsun ya da olmasın, herhangi bir Afrikalı Amerikalı, aynı açık uyarıları, beyaz şakacı doktorların ve deri yüzülmüş, parçalara ayrılmış siyah kalıntılarla poz veren doktor gruplarının profesyonel portrelerinde okuyabilir.

Siyah kadavraların beyaz tıp öğrencileri tarafından saygısızca kullanılması ve sergilenmesi, doktorların yazılarında yinelenen bir motiftir. 1850'lerde, edebi bir eğilimi olan güneyli bir doktor olan Dr. Henry Lewis Clay, kurgusal bir alter ego tarafından yapılan tıbbi istismarların birçok kısık açıklamasını yayınladı. Bir masalda Dr. Lewis'in kahramanı Madison Tensas, Kentucky'li bir çocuğun kızıyla gizlice mest olan bir tıp öğrencisidir. Tensas, okulunun bodrum katına girer ve burada bir anne ve bebeğinki de dahil olmak üzere bir grup cesedi gözetler.

> Ayrılmak için çabaladım ama o ölü zenci bebekle benim aramda bir şey beni yerimde tutan bir ilişki bağı oluşturdu, bakışlarım ona çevrildi. Ben tam da böyle bir konu istiyordum - özel odamda taşıyabileceğim ve yemeğimi beklerken inceleyebileceğim bir konu - sıkıcı saatlerimi alıp götürecek bir şey -

Bir dürtüyle cesedi çalar, paltosunun altına saklar ve sokağa fırlar, burada beklenmedik bir şekilde istediği kişiyle ve babasıyla karşılaşır ve onunla çarpışır, ölü siyah bebeği ayaklarının dibine saçar. "Ben düşerken pelerinim açıldı ve zarfı patlatan düşüşün gücü, tüm korkunç gerçekliklerinde, karanlığın cehennemi şeytanını, gülen, ama şimdi dehşete düşmüş seyircilerin bakışlarına yuvarladı." [70]

Lewis'in diğer rahatsız edici hikayeleri de tıbbi olarak suistimal edilmiş siyah bedenler içeriyor. meraklı bir ev sahibesini korkutmak için odalarında tavşan dudaklı bir albino zencinin yüzünü saklar. [71] Hatta Mark Twain'in klasik Huckleberry Finn'in Maceraları, Huck'ın kırk yaşındaki siyahi arkadaşı Jim'in, tıp öğrencisi sahibi tarafından muayene odası masasında göremediği bir cesedi tamamen karanlık bir ortamda ısıtmaya zorlandığı bir terör hikayesi içerir. karanlık oda, "onu yumuşatmak için onu kesebilsin." İlginç bir şekilde, bu hikaye şimdi bu kitabın çoğu baskısından silinmiştir. [72] —

Bu tür anlatılar, siyah bedenlere saygısızca davranmanın sosyal olarak kabul edilebilirliğini ve anatomik diseksiyon için kullanılan cesetlerin siyah olduğu konusundaki yaygın anlayışı ortaya koyuyor. Dr. WJ'de Mcknight'ın anıları The Pioneer Doctor: Recollections of a Body Snatcher'da, okuyucuları kadavra tedarikçisi olarak geçirdiği yıllara dair hikayeler ve “Zencinin Derisini Nasıl Yüzdüm” başlıklı bir bölüm de dahil olmak üzere eğlendiriyor. Özellikle iğrenç bir hikaye, ırkçılığı zımni cinsel saldırganlık ve gerçek tıbbi yamyamlıkla birleştirmeyi başarır. Tıp öğrencileri, karanlık yatak odasının yatağına bir kadavra yerleştirerek Mcknight'a bir şaka yapıyorlar. Yatağa girdiğinde bedeni hissediyor, ışığı yakar ve kadavranın "Kara Sue" adını verdiği Afrikalı-Amerikalı bir kadına ait olduğunu görür. [73] "Ne rengine ne de sıcaklığına hayran kalıyor", intikamını vücudundan eti keserek ve onu pişirip işkencecilerine servis edilmesini sağlayarak alıyor. Bu tür kadavra hikayeleri, tıp öğrencileri için bir geçiş ayini ve bağlanma ritüeli olarak anatomiye ve diseksiyona dayanıklı olmanın önemini yansıtır.

İster gerçek ister edebi olsun, siyah cisimlere karşı tıbbi saldırganlık, yalnızca

Machine Translated by Google
öğrenciler arasında uyum, aynı zamanda siyahları tıp çemberinin dışına sıkıca yerleştirdi.

Eski alışkanlıklar kolay bırakılmıyor

Anatomik diseksiyon için siyah cisimlerin kullanımı Güney'de yavaş yavaş öldü.

Yirminci yüzyıl gelip ilerledikçe, kadavra kullanımındaki ırksal farklılıklar devam etti. Siyah cisimlerin tehditkar görüntüsü de öyle. 1912'de, savaş halindeki Afrikalı Amerikalı tıp öğrencisi Louis Tompkins Wright Harvard'daki anatomi dersinin ilk gününe girdiğinde, diğer öğrenciler tarafından değil, odanın önünde buz maşasıyla sallanan stratejik olarak yerleştirilmiş siyah bir erkek kadavra tarafından karşılandı. kulaklarına yerleştirildi. [74]

1893'te, bin iki yüz öğrenciye hizmet veren yedi Baltimore tıp okulunda yasal olarak sadece kırk dokuz kadavra satın alındı. Johns Hopkins, yasalara saygılı bir istisnaydı: Okul, sonraki altı yıl içinde tüm bin iki yüz kadavrasının tamamını yasal olarak tedarik etti; ancak üçte ikisi siyahtı. [75] 1913'te Alabama ve Louisiana'da hâlâ yasal bir kadavra kaynağı yoktu. Yedi yıl sonra, Tennessee mezar soyguncuları hala eyalet tıp fakültesi ve Iowa Şehri tıp fakültesi için ceset sağlıyordu. [76]

Elli beş tıp fakültesinde 1913'te yapılan bir araştırma, büyük bir çoğunluğun vücutlarının çoğunu imarethanelerden diseksiyon için aldığını belirledi; diğer önemli kaynaklar arasında hastaneler ve tüberküloz sanitaria bulunuyordu. 1933 gibi geç bir tarihte, Dr. W. Montague Cobb, Amerikan Fiziksel Antropologlar Birliği için bir araştırma yürüttü ve yirminci yüzyılın başlarındaki birçok güney tıp fakültesinin anatomi öğretmek için hala sadece siyah kadavra kullandığını ortaya koydu. 1967'ye gelindiğinde, Addie Mae Collins'in cenazesinin gömüldüğü dönemde, seksen yedi okuldan kırk yedisi, gönüllüler ve aile bağışları yoluyla bedenlerinin yarısından azını aldı; geri kalanı "girişimciler" tarafından sağlandı. [77]

Afro-Amerikalıların bu tür vücutların çoğunluğunu oluşturduğu geçmişle karşılaştırıldığında, anatomistler bugün böyle bir etnik eşitsizliğin olmadığı konusunda bizi temin ediyor. Ancak bunu kanıtlamanın bir yolu yok çünkü hiçbir federal gözetim kurumu mevcut değil ve hiçbir etnik veri kaydedilmiyor. Ayrıca, ilgili anatomi profesörleri, cesetlerin kökenini tartışmak konusunda isteksizdir, çünkü gazetelerde bir ifşa her çıktığında, bağışlar düşer.

1968'de federal Üniforma Anatomik Hediye Yasası (UAGA) modernize etmek için uygulandı. tıbbi kullanım için kadavra dağıtımı ve her eyaletin kendi UAGA tüzüğü versiyonu vardır. [78] Bugün kadavralar sadece tıp fakültesi anatomi laboratuvarları için değil, aynı zamanda bilimsel araştırma ve özel cerrahi eğitim için de kullanılmaktadır, bu nedenle yasalar aynı zamanda kadavraların morg okullarına, ayakların ayak bakımı okullarına, plastik cerrahi uzmanlık eğitim programlarına ve kadavraların dağıtımını da düzenler. yakında. Bedenlerin dağılımını dikte eden yasalar hala gelir, sınıf ve ırka dayalı eşitsizlikleri teşvik ediyor. Genel olarak, kişinin veya ailesinin izni olmadan anatomik diseksiyon ve araştırma için kullanılan bedenler, günümüzün "arkadaşsız yoksullar" versiyonudur - evsizler ve orantılı olarak beyazlardan daha fazla siyah evsizdir. Vücutları görece olarak farklı olan başka bir grup

Machine Translated by Google
bağışlanacak olanlar, aileleri onları gömmeye gücü yetmeyen yoksul kişilerdir. Albert Einstein Tıp Okulu'nda anatomi profesörü olan MD Todd Olson'a göre, bu kişilerin azınlık grup üyeleri olma olasılığı daha yüksek, ancak bunu destekleyecek hiçbir istatistik sağlayamadı. Bu nedenle, eşitsizlik hala var, ancak daha az dramatik bir biçimde. Bir zamanlar, birçok anatomi laboratuvarındaki siyah cisimlerin sayısı beyaz olanlardan fazlaydı. Şimdi yoklar, ancak nüfustaki temsillerinden daha büyük sayılarda mevcutlar. Kimse ne kadar büyük olduğunu belgelemedi, ancak organlar, kornealar ve diğer dokular gibi siyah vücut parçalarının rahatsız edici orantısız prevalansı, siyahların araştırmalarda kullanılan tüm vücutların büyük ölçüde orantısız bir bölümünü oluşturduğunu düşündürüyor. Kara vücut parçalarının ve organlarının transplantasyonda ve endüstride aşırı temsil edilmesi, vücut parçalarının rıza dışı alınmasına izin veren 1987 tarihli UAGA değişikliği gibi yasal ve tıbbi politikalar tarafından yönlendirilmektedir.

Tıbbi politikalar, organ alımında önyargıyı ve insan lökosit antijeni (HLA) eşleşme gerekliliklerini içerir, bu da beyazdan daha fazla siyah organ alıcısını hariç tutar ve böylece böbrek nakli böbreklerini beyazlar için değil siyahlar için kullanılamaz hale getirir. Yasal önyargı, 1980'lerde nakil için bağışlanan organların sayısını artırmak için çıkarılan ve uygulamada merhumların veya ailelerinin rızası veya bilgisi olmadan siyah vücut parçaları sağlayan varsayılan rıza yasaları biçiminde de mevcuttur. Yirmi dokuz eyalet, adli tabip veya temsilcisinin , merhumun vücut kısımlarını bağışlamak isteyeceğini varsayan çeşitli varsayılan rıza yasaları aracılığıyla nakil ve araştırma için doku ve organları toplamasına veya “hasat etmesine” izin verir . Ancak, birçok siyah vücutlarını ve vücut kısımlarını bağışlamak istemiyor. DePaul hukuk profesörü Michele Goodwin tarafından araştırılan siyah Amerikalıların yalnızca yüzde 5'i, varsayılan rızanın meşru bir organ kaynağı olduğunu düşünüyor. Anket yaptığı siyahların yüzde seksen altısı, varsayılan rızanın yasadışı olması gerektiğini düşündü.
[79] Adli tabipler, felaket kazaları veya cinayetlerde ölen kişilerin cesetlerini otopsi yaptıklarından ve varsayılan rıza kanunlarının yürürlüğe girdiği aynı dönemde, otopsiden sonra adli tıp görevlileri tarafından varsayılan rıza ile organ ve dokularına el konulması en muhtemel olan siyahlardır. siyahların ve Latinlerin cinayet oranları fırladı. 1980'den beri siyah Amerikalıların öldürülme olasılığı beyazlardan altı ila sekiz kat daha fazla.

Siyah vücut parçalarının bu baskınlığının kasıtlı olarak tasarlandığını hiçbir şekilde ileri sürmüyorum, ancak varsayılan rıza yasalarının birleşmesi ve siyahi cinayet kurbanlarının adli tabiplerin masalarında görünmesi, organlarının ve dokularının vücut parçası skandallarına neden hakim olduğunu açıklıyor. Örneğin, 1997'de Los Angeles adli tıp bürosunun Doheny Eye & Tissue Transplant Bank'a yılda beş yüzden fazla kornea sattığı tespit edildi: Yüzde 80'i siyahilerden ve kornealarının yüzde 1000 kar getiren Latinlerdendi. En azından teorik olarak, kişiler - ölümden önce nasıl ve nereye itiraz edeceklerini biliyorlarsa - kendilerinin veya sevdiklerinin organlarının alınmasını engelleyerek vazgeçebilirler; ancak etkilenen yirmi altı eyalette çok az insan yasaları biliyor, bu da onların vazgeçemeyecekleri anlamına geliyor. Hiçbir kamu hizmeti duyurusu, insanları organ bağışı seçeneği ve organ bağışında bulunmak için kişinin ruhsatını imzalama olasılığı konusunda uyardığı için, etkilenen eyaletlerdeki insanları uyarmaz.

Siyahları adli tabiplerin masasına getiren aynı yüksek cinayet oranı, onları eninde sonunda anatomistlerinkine de ulaştırabilir, çünkü adli tabipler aynı zamanda

Machine Translated by Google

UAGA hükümleri. Bugün, geçmişte olduğu gibi, bedenleri bu şekilde kullanılan çoğu insan asla izin vermedi, çünkü bilgilendirilmiş onam, yaşayan kişilerle tıbbi araştırmalar için altın standart olmasına rağmen, ölümden sonra birinin vücudunun bağışlanmasıyla ilgili kararlar başkaları tarafından verilir. Olson, New York Eyaletinde çoğu kadavranın aileler tarafından bağışlandığını söylüyor.

Harvard Tıp Okulu gibi bazı okullar, yalnızca ölümlerinden önce bedenlerini bağışlayan kişilerin bedenlerini kullanarak herhangi bir bedenin sömürülmesini engeller. Ancak çoğu tıp kurumunda anatomistin masasına giden üç yol vardır. Diseksiyona veya tıp eğitimi için kullanılmaya gönüllü olunabilir; bir aile ölümden sonra cesedi bağışlayabilir; ya da adli tabip, yasal hakkı olan hiç kimse ceset üzerinde hak iddia etmezse ve onu elden çıkarma masraflarından sorumlu değilse, bir tıp fakültesine bir ceset verebilir. 1999-2000'de New York Eyaletindeki cesetlerin yarısı aile tarafından değil adli tabip tarafından bağışlandı. New York okullarında kullanılan bedenlerin yüzde sekizi ikinci kategoriye giriyor. Bu sahipsiz cesetlerin evsizlerin cesetleri olma olasılığı daha yüksektir; Çoğu okulun kadavra kullanmadan önce beklediği iki ila dört ay boyunca çok az insan sahipsiz kalır.

Anatomik uzmanlardan elde edilen tahminler, Afrikalı Amerikalıların vücutlarının tıbbi gösteri, otopsi ve teşhir için askere alınması konusunda hala daha büyük bir risk taşıdığından şüphelenmek için yeterli gerekçe sunuyor.

Olson, sahipsiz cesetlerin bağışlanan cesetlere oranını tanımlayan hiçbir ulusal veri olmadığını açıklıyor. Ancak New York Eyaleti örneği öğreticidir, çünkü bilimsel kullanım için diğer eyaletlerden daha fazla organ dağıtır. 1999-2000'de New York, anatomik diseksiyon için 120 sahipsiz ceset dağıttı; her iki bedenden biri bu kategoriye girer.

Irk eşitsizliği devam edebilir, ancak yine de anatomik diseksiyona karşı değişen bir tutumun kanıtı var. Bu kanıt sayılarda değil, yeni tıp geleneklerinde yatmaktadır. Öğrenciler artık kadavralarla alaycı pozlar vererek alay etmiyorlar; tıp öğrencilerinin anatomi sınıfı deneyimleri hakkında kendilerine anlattıkları ürkütücü hikaye türü varlığını sürdürüyor, ancak artık yalnızca saygısızca davranılan siyahları konu almıyor. En umut verici olanı, yeni bir gelenek olan anatomik anma törenidir. On dokuzuncu yüzyılda, Georgia Tıp Fakültesi ve diğer okullar, Afro-Amerikan diseksiyon deneklerinin kemiklerini körü körüne bodrumuna attı, ancak bugünün tıp okulları anatomik konuların gömülmesini sağlıyor. Birçok tıp fakültesi de her anatomi kursunun sonunda anma töreni düzenler. Aile üyeleri davet edilir ve öğrenciler dualar, şiirler, teşekkür ve anmalar sunar. Mumlar ve gözyaşları var. Bu hizmetleri herhangi bir sevgili arkadaş veya aile üyesi için yapılan anma törenlerinden ayırt etmek zor olacaktır.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 6

TEŞHİS: ÖZGÜRLÜK

İç Savaş, Kurtuluş ve Fin de Siècle Tıbbi Araştırma

Düzenli, sade yaşam, hijyenik koşullar, dağınıklık ve heyecandan uzak olma, düzenli ve sağlıklı çalışma, zorla kendini kısıtlama, özen ve sorumluluktan kurtulma, sade, sağlıklı, besleyici yiyecekler, rahat giysiler, açık hava yaşamı. o günlerde ekim, hasta bakım ve tedavi, hepsi zencide zihinsel bozulmaya karşı önleyici tedbirler olarak hareket etti.

-DR. WILLIAM P. DREWRY, MÜDÜR, VİRGİNİA DEVLET HASTANESİ FOR THE INSANE, 1908

Esprili bir devlet adamı dedi ki, rakamlarla her şeyi kanıtlayabilirsiniz.

—THOMAS CARLYLE, CHARTİZM, 1840

Tıbbi raporları, Alabama Insane Hastanesi'nin şefi Dr. Peter Bryce'ın kendini ilerici olarak gördüğünü gösteriyor. Tuscaloosa kurumunu 1860'taki açılışından bu yana işletiyordu ve akıl sağlığındaki bilimsel ilerlemelerle para biriminden gurur duyuyordu. Diğer çılgınlık kurumlarının aksine, onunki teşhis etiketlerinin sezgisel olarak uygulandığı ve tedavinin basit ve boşuna olduğu bir insan deposu değildi. Bryce bilimseldi: En son tıbbi araştırmalar, hatta siyahlar üzerine yapılan araştırmalar tarafından sağlanan bir tanıyı tehlikeye atmadan önce, dikkatlice açıklamalı vaka öykülerini derledi ve hastaları yakından gözlemledi. Çoğu güney tımarhanesinin aksine, Bryce birkaç siyah hastayı kabul etti. 1867'de eski bir kölesini kabul etmişti ve şimdi hemen ertesi yıl, John Patterson adında aşırı uyanık, kırk beş yaşındaki eski bir köle tedavi için getirilmişti. Patterson açıkça manikti, Bryce'ın sık sık karşılaştığı odaklanmamış enerjik bir öfkeye sahipti. Doktor, bu durumdaki diğer siyahlarda olduğu gibi, Patterson'ın ne zekaya ne de muhakeme yeteneğine sahip olmadığı zaman kendi başının çaresine bakmanın psikolojik baskısı

Machine Translated by Google
harika ve Patterson çılgına dönmüştü. Dolayısıyla Patterson'ın çılgınlığının tek bir nedeni olabilir.

"Teşhis: Özgürlük" diye yazdı Bryce.

Bununla birlikte, Patterson'ın tıbbi geçmişi bu tanıyı yalanladı, çünkü Bryce, Patterson'ın önceki düzine yıldaki akıl hastalığının seyrini titizlikle belgeledi ve Patterson sadece beş yıllığına özgürdü. Özgürlüğün baskıları onun hastalığına neden olamaz. Ancak Bryce, teşhisinin göze batan mantıksızlığını fark etmiş olsa bile, etkilenmemiş olabilirdi: Ne de olsa arkasında tıbbi araştırmaların ağırlığı vardı.
[1]

İç Savaş yaklaşırken, toplumsal değişimler kölelik kurumunu ağır bir şekilde kuşattı. Hâlâ özgürden çok köleleştirilmiş siyahlar vardı, yine de zenci özgürlüğü hayaleti güney kültürüne musallat oldu. 1800'de, ülkedeki en önemli köle pazarlarından biri olan Washington DC, 6.152 özgür siyahla dolup taşıyordu; 1840'a gelindiğinde, 8.361 özgür siyah, 4.694 kölelik nüfusunu gölgede bırakıyordu. 1860'a gelindiğinde, oradaki özgür siyahlar, siyah kölelerden bire üç oranında fazlaydı. Artan köle isyanlarının yarattığı panik gibi, Amerikan köleliğinin mahkum olduğuna dair başka imalar da vardı. Virginia'nın 1831 Nat Turner isyanında elli yedi beyazın ölümü şok dalgaları yaydı ve köle sahibi Güney'de umutsuzca baskıcı yasalara yol açtı. Tennessee gibi bazı eyaletler, özgür siyahları bile ayrılmaya zorladı.
[2]

Belki de en acımasız siyasi darbe, Thomas Jefferson'un torunu tarafından 1831'de Virginia yasama meclisinde köleliği ortadan kaldırmak için bir yasa tasarısı sunduğunda verildi. Sadece yedi yenildi
[3] oy.

1840'a gelindiğinde, Güney'in kölelik üzerindeki hakimiyeti gevşemekteydi, ancak çeşitlendirilmemiş tarımsal ekonomisi, siyasi gücü ve tıbbi ilerlemeleri tamamen ücretsiz bir işgücüne bağlı kaldı. Bununla birlikte, daha da fazlası tehlikedeydi, çünkü özgür siyahların filizlenen safları, sosyal Darwinizm'in ya hep ya hiç oyununda bahsi yükseltti. Kölelik yanlısı kamp, beyaz kontrolünün kısıtlayıcı etkileri olmadan, zencilerin ve melezlerin kısa sürede beyazları geride bırakacağını savundu. Gerçekten de, melezlerin resmi sayısı sadece otuz yılda en az yüzde 50 arttı ve bu sayı sadece siyah-beyaz çiftleşmelerinin kabul edilen soyunu temsil ediyordu. Güneyli beyazlar, özgür, soluk tenli melezlerin çoğalmasının yakında beyaz ve siyah arasındaki çok önemli sosyal sınırı ortadan kaldıracağından ve “beyazlığı” anlamsız kılacağından korkuyordu. Yıllar önce, uzaktan leziz bir tiksintiyi yaşamak için sirklerdeki “beyaz zenci” sergilerini sık sık ziyaret ederlerdi - güney zihninin bir Coney Adası. Şimdi, "beyaz zenci" tehdidi, eğlendirmek için çok yaygın ve çok acildi.

Bilimsel ırkçılar, melezlerin beyazlara sızmak ve onların yerini almak için çok zayıf ve kısır olduklarını açıklayarak kurtarmaya koştular. Dr. Josiah Nott, bu “zayıf melez” teorisinin en çok alıntı yapılan kişisiydi. “Mulatto a Hybrid—Beyazların ve Siyahların Evlenmesine İzin Verilirse İki Irkın Muhtemel Yok Edilmesi” adlı makalesinde [4] Nott melezlerin kısır, zayıf, beyazlardan daha genç yaşta ölen ve yavruları zayıf doğan bir tür olduğunu açıkladı. [5] Böylece, bir melezin soy soyu, siyah bir ataya ilişkin görünür kanıt saptanamaz hale gelmeden çok önce yok olacaktı. [6]

Machine Translated by Google

Tabii ki, kölelik savunucuları bilim veya tıp dışındaki disiplinlerden geldi. Hukuki beyinler, köleliğe anayasal destek dağına tırmandı; filozoflar, siyahları doğal olarak beyazlara boyun eğdiren "doğal yasayı" açıkladılar; ve ruhani liderler, köleleştirme için sayısız İncil ve ahlaki yaptırımdan söz ettiler. Ancak bilimsel tıp diğer felsefeleri gölgede bırakmaya başlamıştı. Bilimsel ırksal aşağılık teorileri, tüm ulusun tıbbi olarak Afro-Amerikalıları köleliğe uygun olarak algılamasını güçlü bir şekilde bilgilendirmişti, çünkü sadece Güney dışındaki birkaç bilim insanı araştırmak için zahmete girmişti.

Bununla birlikte, 1840'larda, daha geniş Amerikan sosyal iklimi köleliğe karşıydı. Kuzey'in sanayileşmiş ekonomisi artık ucuz güney emeğine bağlı değildi ve ulusun geri kalanı "beşte üç madde"nin7 Güney'e verdiği siyasi gücü kıskanmaya başlamıştı : Kölesi 8 Köleliğe karşı uluslararası mu- hareket ilerlemişti. Kölelik, kurum. Ulus, insan ticaretinde yalnız bir Batılı tacir haline gelmişti. Köleliğin ahlaki ve güçsüz siyahlar kendilerini yönetemez ve kendilerine bakamazlardı- tecrit edilmiş ve kendi kendilerine hizmet ettikleri gerekçesiyle alay edildi ve Güney dışında çok az aktif sempatizan sayıldı.

Bu çekişmeli iklimde, altıncı ABD nüfus sayımı (1840), beyazları ve özgür ve köleleştirilmiş siyahları saymaya başladı. İlk kez, nüfus sayımı "çılgınları ve aptalları" da saymayı üstlendi - on dokuzuncu yüzyıl akıl hastaları ve entelektüel açıdan meydan okuyanlar için tartışıldı. 9

Rakamlarla Irkçılık

Sayım tamamlandığında, hiç kimse onun vahiylerine hazırlıklı değildi. Üç milyonu siyah olan on yedi milyon Amerikalıyı sayıyordu. 10 Ama çok daha önemlisi, özgür siyahların sağlıklarının, düşük hastalık oranlarına sahip köleleştirilmiş siyahlardan çok daha kötü olduğunu ortaya çıkardı. 11 ve neredeyse hiç akıl hastalığı geçirmedi. 12

Bu veriler, köleliğin siyahların sağlığını korumak için gerekli olduğuna dair bol miktarda istatistiksel "kanıt" sağlayarak kölelik yanlısı argümanları destekledi. 1841'de ABD Dışişleri Bakanlığı'nın himayesinde basılan belge, nüfus sayımı görevlileri tarafından belirgin bir önyargı olmadan toplanan yoğun düzenli satırlar ve sayı sütunları sunarak, tam bir nesnellik modeli gibi görünüyordu.

Sayım verileri, özgür siyahların nasıl daha erken öldüğünü ve tüberküloz, sıtma, pellagra ve 13'ün son aşamaları dahil olmak üzere bilinen her hastalıktan önemli ölçüde daha yüksek oranlara maruz kaldığını tutarlı hastalıklara bir şekilde belgeledi . bu da siyahların daha yüksek cinsel ahlaksızlık oranlarına ve cinsel yolla bulaşan

14

Nüfus sayımı verileri, deliliği siyahların çaresizliğinin en dramatik göstergesi olarak gösteriyordu. Kuzey ve Güney, eşit oranlarda "çılgın ve aptal" beyazlara sahipti15 , ancak zihinsel olarak kusurlu siyahlara sahip değildi. Güneydeki her 1.558 siyahtan biri "aptal ya da deli"ydi, ancak her 144 kuzeyli siyahtan biri

Machine Translated by Google
siyahların da benzer zihinsel sorunları vardı. Kuzeyde köleler arasında olduğundan daha özgür siyahlar. [16] Böylece, zihinsel kusurlar arasında on bir kat daha yaygındı . [17] En düşük deli zenci yüzdesine sahip kuzey eyaleti bile , New Jersey, en yüksek orana sahip güney eyaleti olan Delaware'deki siyah deliliğin iki katına sahipti. [18]

Kölelik için bu güçlü bilimsel argüman, güneyli kölelik savunucuları tarafından değil, muhtemelen ilgisiz federal hükümet tarafından yürütülen araştırmalarla beslendi. Köleliğin savunucuları, kendilerini geçindirmek zorunda kaldıklarında ya da aslında beyazların günlük yaşamın baskılarından herhangi birine maruz kaldıklarında zayıflatıcı bir deliliğe gömülen Kuzey'in "hasta özgür adamları" için özgürlüğün tehlikelerini saf kuzeylilere açıklamak için çabucak ayağa kalktılar. tabi ki yönetilir. Siyahların beyazların olgun yargılarından yoksun olduklarını ve içkinin, ayrım gözetmeyen seksin, sürekli dans etmenin ve sık sık kavga etmenin cazibesine karşı koyamadıklarını iddia ettiler. Tıbbi vaka öyküleri, siyahların paralarını şarap ve tütüne harcadıktan sonra nasıl neredeyse aç kaldıklarını veya soğuk kuzey havası için tamamen uygun olmayan gösterişli giysiler satın aldıktan sonra tüberküloza yakalandıklarını anlattı.
Dahası, siyahların muhtemel akıbeti basitçe düşük zekaya atfedilmiyor, çünkü onların son derece kusurlu bedenleri beyazları asla rahatsız etmeyen bir dizi hastalığın kurbanıydı: Cachexia Africana ("kir yeme" veya pika), halsizlik, pellagra ve Daha önce tartışılan Dysthesia Aethiopica sadece birkaç örnekti ve yeni "siyah" hastalıklar hala keşfediliyordu.

Siyahların doğurganlığı da, iddiaya göre, en iyi koşullarda ölümcül kayıtsız anneler ve babaları olmadığı için düşmüştü: Beyaz müdahalesi olmadan, siyah çocukların hayatta ebeveynlerinden daha az şansları vardı.

Beyazları korumak için köleliğin de gerekli olduğu düşünülüyordu, çünkü serbestçe dolaşan hasta siyahlar bulaşıcı hastalık vektörleri olarak algılanıyordu. Siyahların sağlığı için varsayılan endişe ve beyazların güvenliği için alarm, köleleştirme için hoş bir ikili gerekçe sağladı ve özgür siyahların bulaşmasını kontrol altına almak için ırk ayrımı gibi acımasız halk sağlığı yöntemlerini haklı çıkardı.

Thucydides bir keresinde şöyle demişti: "İnsanlar gerçeği aramak için o kadar az zahmete girerler ki, ilk elden geleni o kadar kolay kabul ederler." ABD entelektüel seçkinlerinin davranışı, onun asırlık feryadını doğruladı. Kölelik için güçlü istatistiksel argümanlar, iktidar koridorlarında geniş çapta kabul gördü ve nüfus sayımı verileri, güçlü politikacılar tarafından yapılan ateşli siyasi konuşmaların çoğunu renklendirdi. Mesaj, özellikle Dışişleri Bakanı John C.
Calhoun, eski bir tıp öğrencisi ve güneyli bir kölelik savunucusu. Calhoun, verileri, ABD hükümetinin bir antetli kağıdında, yurtiçinde ve yurtdışında köleliğe yönelik eleştirileri reddetmek için kullandı.

Sayıların istatistiksel ağırlığı ve ABD nüfus sayımının kusursuz prestijinden korkan, köleliğin şoke olmuş siyasi muhalifleri, hiçbir zaman nüfus sayımını koordineli bir şekilde çürütmediler.
Muhtemelen özgürleşmeyi engelleyememiş olsa da, nüfus sayımı araştırması 1860'ların başına kadar köleliğin yeniden canlanmasına katkıda bulundu. [19]

Bununla birlikte, ünlü nüfus sayımı verileri, kırık bir bacak biçimindeki tesadüf, dönemin en iyi istatistiksel zihinlerinden birini mücadeleye çektiğinde ortaya çıktığı gibi, derinden kusurluydu. Dr.Edward

Machine Translated by Google

Concord, Massachusetts'te bir doktor olan Jarvis, hem akıl hastalığı hem de istatistik konusunda özel olarak eğitildi ve 1839'da Amerikan İstatistik Derneği'nin kurulmasına yardım etti. Ancak ertesi yıl, gezici hekime kırık bir bacakla yatması emredildi ve sıkıldı, nüfus sayımı raporunu incelemeye başladı. Kuzey sağlık istatistiklerine aşina olduğu ve bir bakışta sayımın ciddi sayısal hatalarla dolu olduğunu fark ettiği için gördükleri karşısında anında canlandı.
Jarvis araştırdı ve nüfus sayımının yanlışlıkla ve kasıtlı yalanların bir karışımı olan "yanlış ve kendi kendini kınayan bir belge" olduğunu buldu. [21]

Beyaz olan Jarvis, bilimsel ırkçılığın esası veya mantığı hakkında tartışmalara girmeyi bilgece reddetti. Bunun yerine, siyah beyaz sakinlerin sayımını ve sağlık durumlarını analiz etmek için aylarını harcadı. Jarvis bunları kuzey kasabalarını, sakinlerini ve ruh sağlığı profillerini tanımlayan bağımsız olarak doğrulanmış verilerle karşılaştırdı.

Yanlış bilgilendirilmiş hesaplamalar kataloğu ve çok sayıda hayali sayının kasıtlı olarak eklenmesiyle ortaya çıktı. Hiç siyahi olmayan bazı kuzey kasabaları nüfus sayımında "çılgın zenciler" olarak görülüyordu. Örneğin, "zambak beyazı bir nüfusa sahip olan" Massachusetts, Scarboro, nüfus sayımı tarafından gizemli bir şekilde altı deli zenci ile donatıldı; Üç siyah nüfusu olan Dresden, Maine'de de altı deli zenci vardı. 1840 nüfus sayımı, Massachusetts, Worcester kasabasının “133 renkli deli ve aptalın” evi olduğunu gösterdi, ancak bu aslında Worcester Devlet Deliler Hastanesi'ndeki beyaz hastaların sayısıydı. [22]

Bu hayali siyah delilerin gizemli görünümü, nüfus sayımı ikiyüzlülüğünün yalnızca başlangıcıydı. Jarvis, hâlâ geliştirilmekte olan federal nüfus sayımındaki sayıları doğru, doğrulanmış eyalet sayımlarıyla karşılaştırdığında, siyahlar ve beyazlar için verilen sayılar hatalıydı. 1840 nüfus sayımının dört baskısındaki rakamlar bile açıklama yapılmadan farklıydı.

Nüfus sayımına ilişkin lanet olası iddianamesi yalnızca kuzey verilerini eleştirdi. Ancak Jarvis kuzey verilerine yönelik saldırısını tamamlamadan önce, Harvard'dan Dr. James McCune Smith hem kuzey hem de güney sayılarını ustaca analiz etmişti. Afro-Amerikalı bir doktor, bilim adamı ve sosyal teorisyen olan Smith, Amerikan okullarından sonra 1837'de İskoçya'nın Glasgow Üniversitesi'nden bir MD kazandı .

—

Amerikan İstatistik Derneği. Açık analizi, güney verilerindeki kusurları ele aldı ve nüfus sayımının [24]
metodolojisinin o kadar derinden kusurlu olduğunu ortaya çıkardı ki, Afrikalı Amerikalıların sağlık ve zihinsel durumu hakkında iftira ile eşdeğerdi.

Smith, siyah akıl hastalığının, teşhis ve akıl sağlığı tedavisi için neredeyse hiçbir yerin olmadığı Güney'de, yetersiz sayılmaya mahkum olduğunu anladı . tipik olarak akıl hastanelerine girmeleri yasaklandı ve [25] Siyah'ta çalışamayacak kadar dengesiz olanlar, nüfus sayımı görevlilerinin girmeye cesaret edemediği 26'ya atıldı . değil, sadece çalışmaya uygun olduğunu kastettikleri, imarethaneler veya hapishaneler sahibinin sözüne Sayım görevlileri, kölelerinin sağlıklı olduğunu, yani sahiplerinin duygusal olarak sağlıklı

Çok önemli ırk değerlendirmelerini yapmak donkişotvari bir görevdi. Nüfus sayımı görevlilerine evden eve gitmeleri ve her işgalciyi kendi ırkını belirlemek için not almaları söylenmişti.

“beyaz” veya “renkli” 27 ve sağlık durumu. Kızılderili, Afrikalı ve Avrupalıların farklı karışımları olan insanlara ilişkin bu kadar basit bir değerlendirme, başlı başına zorlu bir görevdi ve ırkı belirlemek, “sekizde bir kuralı” veya “bir damla kuralı” gibi yasalarla boşunaydı. fark edilebilir veya bilinen Afrika mirasına sahip herkese “renkli” bir etiket atama eğilimindeydi. Her ne kadar yarış

Görsel olarak ölçmek zor, nüfus sayımı yapanlar bir komşunun değerlendirmesini kabul ettiler veya tahmin edilebilir sonuçlarla ırkını belirlemek için sadece bir aile üyesine baktılar. 29 Alabama'dan Jack Coon'u alın. Bir federal nüfus sayımı mareşali, 1850'de onu beyaz olarak listelemişti, ancak o yılki eyalet nüfus sayımı, onu melez bir özgür adam olarak kaydetti. 1860 ABD nüfus sayımında Coon, “Hintli” olarak listelendi.

şekilde sağlık durumunu belirlemek zordu. pellagra büyük ölçüde ırk kalıp yargılarına dayanan beyazlar bunu kabul etmeye isteksizdi.

Bu arada, sifiliz gibi hastalıklar toplu olarak siyahlara atfedildi. Bir mal sahibinin, tüm kölelerinin cinsel açıdan ölçüsüz ve frengili olduğuna dair şikayeti, kelimenin tam anlamıyla alındı. Yasal statü bile yanıltıcı olabilir: Bazı yetiştiriciler, vergilerden kaçınmak için kölelerini özgür kişiler olarak yanlış tanıttı. Sayım görevlileri ya hileyle kandırıldılar ya da suç ortağı oldular.

3 Mayıs 1844'te Smith, Amerika Birleşik Devletleri Senatosu'na bir "anıt" sundu .

New York City'nin entelektüel seçkinleri önünde sunulan “Irkların Karşılaştırmalı Anatomisi ve Fizyolojisi”, aynı zamanda, özgür siyahlar arasındaki aşırı deliliği açıklamaya çalışan bilimi, zencilerin tutuklanan kafatası gelişiminin daha küçük bir beyin ve daha küçük bir beyinle sonuçlandığı şeklindeki popüler teori de dahil olmak üzere, özenle çürüttü. azaltılmış zeka.

O yıl, Jarvis bu editoryal yorumla benzer bir çürütme yayınladı:

Altıncı nüfus sayımının özgür siyahların 32'sine katkıda bulunduğuna dair içler acısı sonucu bize zorla tanımlamadığımız gibi, hataları ve yanlış beyanları kabul ettirmek için bir istatistik tepe bilimine yaklaşmaktan çok uzak, önüne geçmesi yıllar alacak bir engel oluşturmuştu.

Son cümlesi ileri görüşlü olduğunu kanıtladı.

Kongre üyesi ve eski Başkan John Quincy Adams, Meclis aracılığıyla bir karar aldı Temsilcilerin Dışişleri Bakanı Calhoun'u nüfus sayımını "ağır hatalar" için yeniden incelemeye zorlaması Ancak Calhoun, son derece kusurlu nüfus sayımının yaratıcısı olan arkadaşı William A. Weaver'ı kasıtlı hatalar açısından incelemek üzere görevlendirdi. Weaver nüfus sayımının kusursuz olduğunu söyledi. Calhoun bunu Temsilciler Meclisi'ne bildirdi ve siyah özgürlüğünün tehlikeleri hakkında biraz muzaffer vaaz vermesine izin verdi: “... çok daha kötü hale getirecekti. Gerçekten de bu onun için bir lütuftan çok bir lanet olurdu.”

Machine Translated by Google

Halk sağlığı verilerinin özellikle ırksal bir gündemi ilerletmek için bu şekilde manipülasyonu, halk sağlığı ve tıbbi araştırmaların birbirini dışlamadığını göstermektedir. Daha da kötüsü, tıp dergilerinde hatalı rakamlar ve sonuçlar devam etti. Ağustos 1851'de, Amerikan Delilik Dergisi, yorum yapmadan aşağıdakileri iddia eden bir makaleyi yeniden bastı: "Aşağıdaki çizelgeden [1840 nüfus sayımından alınan] açıkça görülüyor ki, özgür siyahlar arasında dünya üzerinde aptallık ve deliliğin korkunç bir yaygınlığı var. beyazlar ve özellikle köleler üzerinde. Kendi gözleri önünde siyah beyaz gerçeği olmasaydı, Main[e] eyaletindeki her on dördüncü renkli kişinin bir aptal ya da deli olduğuna kim inanırdı?” 35

Ama sonunda savaş, bilimin başaramadığını başardı: Köleliğe mahkum oldu.

Sığınak olmadan

Devletler Arası Savaşın yol açtığı efsanevi katliam karşısında askeri tıp yetersiz kaldı. Birlik ordusundaki her 1000 beyaz gönüllü askerin seksen sekizi öldü, ancak orantılı olarak bir buçuk kat daha fazla siyah Birlik askeri (1.000'de 148) yenildi. 36 Bir Kuzeyli subay, "Bu beyaz çocukları değiştiremezsiniz, ancak bir zenci ölürse, tek yapmanız gereken gönderip bir tane daha almaktır" dedi.

Yine de siyah bir asker olmak siyah bir sivil olmaktan çok daha güvenli ve sağlıklıydı. Savaş başladığında çoğu köle plantasyonlardan kaçtı ve özgür siyahların çoğu Güney'den kaçtı. Bu evsizler ulusu kuzeye doğru, aç, perişan, hasta ve beş parasız, güvenli bir liman arıyordu.

Birlik ordusu Konfederasyonun sınırlarını geri çekerken, başlangıçta 750.000 siyah insanın kontrolünü ele geçirdi. Hükümet, onların bakımının sorumluluğunu isteksiz Birlik ordusuna atadı; bu ordu, siyahi mültecilere ordunun Freedmen Bürosu'na ihtiyaç duydukları sağlık hizmetini vermek için ne kaynaklara ne de uzmanlığa zirve yılı olan 1866'da, sistem kırk altı sahra hastanesi, elli iki koloni, altı [illegible] ve dokuz [illegible] (daha küçük klinikler), 118 doktor ve 406 hastane görevlisinden oluşuyordu. 38 Dalga boyu hasta zenci kamplara sürüldü yeterli beslenme, sanitasyon veya tıbbi bakım olmadan. 39 Sonunda kamplarda yaşayan 1,1 milyon özgür insana yalnızca 138 doktor baktı ve bu doktorların çoğu, en az bir doktorun yardım görevlilerinin önünde kaçak mal olarak adlandırdığı gibi siyah “hayvanları” küçümsediğini ifade etti. 40 Bazıları onlara bakmayı açıkça reddetti.

Sonuçlar tahmin edilebilirdi: Her dört özgür insandan biri kamplarda öldü. Birçoğu yaygın bulaşıcı hastalıktan, özellikle tüberkülozdan öldü. Köleleştirilmiş siyahlar arasında her zaman yüksek olan bebek ölüm oranı katlanarak arttı. Afro-Amerikan mültecilerin kendileri kampları çalıştırıyor ve yönetiyordu, ancak her zaman ücretli beyaz yöneticilerin Argus'un gözleri altındaydı. Bazı kamp doktorlarının yüksek hastalık ve ölüm oranı, ilkel tıbbi koşullar ve duygusuz tutumları, Afrikalı Amerikalıların ilaca olan güvensizliğini daha da besledi.

Savaş sona erdiğinde, savaş sırasında bir subay ve cerrah olarak öne çıkan MD Martin L. Delany, Freedmen Bürosu'na başkanlık etti, ancak tıbbi hizmetleri bir saldırı tarafından sabote edildi.

Machine Translated by Google
finansal destek eksikliği. Özgürlerin kampları dağıldığında, hiçbir halk sağlığı desteği onların yerini almadı. Yoksulluk ve çaresizlik, güneyli siyahları sinsi bir şekilde dolaylı yeni bir kölelik biçimine -ortakçılık- tuzağa düşürdü. Köle sahiplerinin sömürücü, kötü niyetli tıbbi bakımı, çoğu yoksul siyah için hiçbir tıbbi bakımla yer değiştirmedi ve hastalık ve ölüm, siyah popülasyonlarda yaygınlaştı.

Bununla birlikte, nüfus sayımı verileriyle desteklenen on dokuzuncu yüzyıl bilimsel tıbbı, siyahların maruz kalma, açlık ve savaş zamanındaki yoksunluğun katalize ettiği ihmal değil, doğuştan gelen aşağılıklarının halk sağlığı felaketine neden olduğu inancını sürdürdü.

Bellum sonrası on yılların nüfus sayımları, 1840 belgelerinin ırksal iftiralarını yalnızca sürdürmekle kalmadı, aynı zamanda genişletti. Ancak, asıl odakları zihinsel değil, fiziksel hastalıklardı. 1860 yılı sekizinci nüfus sayımına gelindiğinde, başkomiser Joseph CG Kennedy siyah Amerikalıların kesin ölümünü tahmin ediyordu. 1890 nüfus sayımına göre, siyahların doğum oranı beyazlara göre düşmüştü. Hayat sigortası şirketleri siyahları sigortasız olarak görüyordu ve siyahların neslinin tükenmesi aslında 2000 yılı için öngörülmüştü. Bu tahminler, zenciyi mahveden doğal ve değişmez fiziksel aşağılık üzerinde durdu ve onun neslinin tükeneceğine dair sık sık tahminler sundu. Sayım analizleri, siyahlar arasında birçok çevresel ve dış hastalık nedenini görmezden geldi ve siyahlar, zührevi hastalıklara ve pellagra gibi "kara hastalıklara" ve hebetude, drapetomania ve Struma Africana gibi hayali hastalıklara doğal olarak duyarlı olarak kabul edildi.

Nüfus sayımı görevlileri tarafından öne sürülen teoriler, esasen, bu tür hastalıkları siyahların evrimsel kaderinin değişmez unsurları olarak kabul eden ve ırkların menşe iklimlerinin dışında yaşayamayacaklarını iddia eden eski poligenist görüşün güncellemeleriydi. Örneğin, İngiliz antropolog James Hunt 1863'te siyahların kırkıncı boylamın kuzeyinde yaşayamayacaklarını ve ölümün gerçekleşeceğini iddia etti.
"O kadar hızlı ki, bir hayvanat bahçesindeki maymunlar ve aslanlar gibi yok olurlar."[41]

Bu nedenle, nüfus sayımı savunucuları daha iyi barınma, sağlık ve beslenme gibi önleyici ve düzeltici önlemleri boşuna gördüler. Çevresel ve sosyal olarak tetiklenen hastalıkları siyahların doğuştan gelen kusurları olarak görme eğilimi, Amerikan tıbbi araştırmalarında rahatsız edici derecede kalıcı bir eğilimdir.

Kuantum fiziğinin lezzetli paradokslarından biri, ölçüm eyleminin ölçülen varlığı değiştirdiği ve verilerin doğruluğunu yok ettiği konusunda uyaran Heisenberg belirsizlik ilkesidir. Benzer şekilde, nüfus sayımının tesadüfi ve kasıtlı olarak metodolojik beceriksizliği, Afrika kökenli Amerikalıların imajını onlarca yıl boyunca korkunç bir şekilde çarpıttı. Yine de nüfus sayımındaki başlıca çarpıtmalar kasıtlı yalanlardı ve bunlar, Afro-Amerikan sağlığına ilişkin araştırmalar söz konusu olduğunda, bilimsel sahtekarlık ve suistimalin nasıl sıklıkla seyahat eden ortaklar olduğunun bir başka güçlü örneğini oluşturuyor.

Art arda gelen çeşitli zihinsel sağlık ve zeka teorileri benimsendi, "kanıtlandı" ve ardından yüzyılın sonuna kadar bir kenara atıldı. Bu teoriler iki sabiti paylaştı: Hepsi siyahların daha düşük zekasını gösteren ayrıntılı sayısal değerlendirmelerdi ve hepsi asla geliştirilemeyecek sabit bir özelliği ölçtüler. Örneğin frenoloji, başın şeklini yorumlayarak kişiliğin (şiddet eğilimi dahil) belirlenmesini içeriyordu. Zeka, ya doğrudan ya da bir beynin kafatası kapasitesi ölçülerek beynin büyüklüğü ölçülerek ölçüldü.

Machine Translated by Google
kafatası. Bilim adamları çeşitli ırkların değerlerini karşılaştırdılar ve her biri siyahlarda en düşük zekayı "buldu". Ayrıca her ayrıntılı sayısalın statik ve değişmez olduğu belirlendi.

Köleliği yaşam desteğinde tutan aynı zenci zihinsel aşağılık argümanları, şimdi siyahların doğuştan gelen fiziksel aşağılık iddialarını desteklemek için uygulanıyordu. Siyahlar ayrıca beyazlar için bir tehlike ve bulaşıcı hastalık vektörü olarak görülüyordu çünkü artık şehirlerde daha fazla siyah yaşıyordu. 1890'da 7,5 milyon Afrikalı Amerikalı'nın yüzde 12'si şehirlerde yaşıyordu, ancak 1860'ta sadece yüzde 4'ü kentsel 42 idi.

— Birçoğu zamanlarının çoğunu beyaz evlerde hizmetçi olarak geçirdi.

Böylece, yirminci yüzyılın gelişi, temel bir bilimsel ırkçılık mantrasının tamamen tersine çevrildiğini gördü. Tıp, bir zamanlar siyahların beyazlardan daha sert olduğu ve bu nedenle hayatta kalmak ve daha hassas beyazlar için ölüm anlamına gelebilecek sert iklimlerde çalışmak için ideal olarak uygun olduğu temelinde köleliği haklı çıkarmıştı. Şimdi, hayatta kalamayacak kadar hassas olduğuna karar verilenler Afrikalı Amerikalılardı. Tıp dergilerinin ve popüler dergi makalelerinin tanıdık bir teması “Siyahlar Yeni yüzyılda hayatta kalalım mı?”[43]

Büyüyen Siyah Hastalıklar

Bir zamanlar yaygın olan pellagra hastalığına ilişkin yüzyılın başında yapılan araştırmalar, hastalığın doğuştan gelen siyah kırılganlıkla tanımlanmasının kararlılığını göstermektedir. Derin deri döküntülerini ishal, bunama ve vakaların yüzde 40'ında ölüm izlediğinden, Pellagra bir dizi semptomla işaretlenir. Hayatta kalanların çoğu akıl hastanelerine gönderildi. Uzun süre kötü hijyenden kaynaklanan siyah bir bulaşıcı hastalık olarak kabul edildi ve “ortakçının belası” olarak adlandırıldı.

Pellagra aslında ne siyahi bir hastalıktı ne de bulaşıcıydı, ancak zavallı siyahların seyrek ve monoton beyaz mısır ve esansiyel bir amino asit olan niasin açısından ciddi derecede eksik olan düşük yağlı domuz beslenmesinden kaynaklanan bir eksiklik hastalığıydı.

Ancak 1906'dan sonra, ekonomik gerilemeler ve kalan niasin izlerini ortadan kaldıran mısır işlemedeki değişiklikler, beyaz güneyliler arasında da daha yaygın bir beslenme eksikliğine yol açtı ve pellagra artık bir halk sağlığı acil durumu olarak kabul edildi.

1914'te, ABD Halk Sağlığı Servisi'nin öncüsü olan Birleşik Devletler Deniz Hastanesi Servisi (USMHS), araştırma yapmak üzere MD Joseph Goldberger'i görevlendirdi. Yahudi göçmenlerin çalışkan oğlu ve Bellevue Hastanesi Tıp Fakültesi'nden 1895 onur mezunu olan Goldberger, pellagra'nın siyahi bir hastalık olduğundan şüphe duyuyordu; ayrıca, bulaşıcı olduğuna inanmadı, çünkü kurum personelinin değil, hastaların hastalığa yakalanma eğiliminde olduğunu ve enfeksiyonların daha demokratik olma eğiliminde olduğunu kaydetti. Hastalığın bulaşıcı olmayan, ırksal olmayan doğasının nihai kanıtının, sağlıklı beyaz insanlarda pellagrayı tetiklemede yatacağına karar verdi.

Bunu, bir grup beyaz hapishane mahkumunu, zavallı siyahların yüzyıllardır sürdürdüğüne benzer katı bir diyete sınırlayarak yaptı. Hastalığı geliştirdikleri için Goldberger, pellagra'nın bulaşıcı olmadığını, siyahları ve beyazları etkileyen bir eksiklik hastalığı olduğunu gösterebildi.

Machine Translated by Google
benzer.[44] Goldberger, pellagra'yı ırktan ayırmıştı, ancak ne yazık ki bu vahiy gücendi ve görmezden gelindi. Pellagra'nın besleyici, ırksal olmayan doğası, tıpkı 1840 nüfus sayımının çürütülmesi gibi, yasaklanmış bilgi haline geldi. Sonuç olarak, bu kolayca önlenebilir hastalık 1940'a kadar salgın olarak kaldı.

Pellagra, yirminci yüzyılın başlarındaki siyah sağlık krizini besleyen birçok hastalıktan biriydi. bu Keşfedilecek bir sonraki önemli "kara hastalık", pellagradan daha bariz şekilde "ırksal"dı.

1870'lerde, dayanılmaz ağrı, morarma, gizemli felçler, anemi ve geniş yaraları içeren bir dizi gizemli semptomdan muzdarip siyah hastalar hakkında dağınık raporlar ortaya çıktı. 1904'ün sonlarında, Grenada'dar Chicago Diş Cerrahisi Koleji'nde zengin bir siyah birinci sınıf öğrencisi olan Walter Clement Noel, Presbiteryen Hastanesine yatırıldı. Dr.
Onunla ilgilenen stajyer Irons, tıbbi öykü aldı ve rutin fiziksel, kan ve idrar muayeneleri yaptı. Kan yaymasında Irons, Noel'in kanının "birçok armut biçimli ve uzun form" içerdiğini gördü. Kendilerine hayran olan Irons, Noel'in semptomlarının anahtarının onlarda olduğundan şüphelenerek onları çizdi. Ayrıca doktoru olan kardiyolog James B. Herrick'i de uyardı. Herrick ve Irons, önümüzdeki iki buçuk yıl boyunca Noel'i önemsediler ancak Herrick, 1910'da yayınlanmak üzere davayı yazdığında, Noel'in yalnızca siyahları etkileyen bir hastalık olduğu konusundaki görüşleri de dahil, Irons'ı yayından çıkardı ve böylece Irons'ın ilk fark ettiği “uzun formlar” nedeniyle, şimdi orak hücreli anemi olarak adlandırılan Herrick anemisinin keşfi için tek kredi aldı.

Noel diş hekimliği yapmak için Grenada'ya döndü ve sadece dokuz yıl sonra otuz iki yaşında öldü. Birçok siyah, kölelik sırasında bile orak hücreli aneminin şiddetli ağrıları ve gizemli yaralanmaları nedeniyle tedavi görmüştü. Ama Noel'in vakası, belki de zengin bir yabancı dişhekimliği öğrencisi olduğu için, tıp alanından bir uzman ve doktorlarının sınıf akranı olduğu için, bu kadar yoğun ilgi ve araştırma alan ilk vakaydı.
[45]

Bugün, orak hücre hastalığı olan 72.000 Amerikalı'nın çoğu, Kuzey Afrikalılardan veya Sahra altı Afrikalılardan geliyor. Her beş yüz Afrikalı Amerikalıdan biri ve her bin ila on dört yüz İspanyol Amerikalıdan biri orak hücreli anemiden muzdarip. Yine de bozukluk, Güney Amerika, Küba, Orta Amerika, Suudi Arabistan, Hindistan, Türkiye, Yunanistan ve İtalya'da neredeyse her etnik kökenden milyonlarca insanı etkiliyor - aslında sıtmaya neredeyse her yerde rastlanıyor. Orak hücre hastalığının ortak paydası ırk değil, sıtma taşıyan Anopheles sivrisineklerinin yakınında yaşamaktır. Orak hücre hastalığı için bir gene sahip olmak, bazı sıtma türlerine karşı koruma sağlar ve bu gene sahip insanlar, sıtmanın yaygın olduğu bölgelerde evrimsel bir avantaja sahiptir. ABD'li beyazlar da orak hücreli anemiden muzdariptir, ancak genellikle ilgili bir kan hastalığı olarak yanlış teşhis edilir ve ara sıra beyaz kişiye doğru orak hücreli anemi teşhisi konduğunda, bunun hala gizli bir siyah biyolojik keşfiyle eşdeğer olduğu varsayılır. sadece beyaz bir insandaki bir hastalık vakasından ziyade miras. Bununla birlikte, tanımlanmasından sonraki on yıl içinde, orak hücreli aneminin sadece siyahları vurduğuna dair yanlış inanç sağlam bir şekilde yerleşti ve böylece Afrikalı Amerikalıların doğuştan gelen aşağılıklarına olan inancı güçlendirdi.

Afro-Amerikalı doktorlar, siyah fizyolojisinin lanetli suçlamalarını pasif bir şekilde kabul etmediler.

Machine Translated by Google
Diğerlerinin yanı sıra yavaş yavaş artan siyah doktor sayısı, siyahların tıbbi bakım alabilecekleri hastaneler kurarak bu zorluğun üstesinden geldi. İlk başarılı açık kalp ameliyatını gerçekleştiren Daniel Hale Williams, 1893'te Provident Hospital'ı kurdu. 1897'de Dr.
Alonzo McClennan bir hastane ve hemşire eğitim okulu açtı ve 1916'da Güney Carolina'dan Dr. Matilda Evans burada üç farklı hastane açtı. Sonunda, yedi Afrikalı Amerikalı tıp fakültesi, Afrikalı Amerikalılar için tıp eğitimine uzun zamandır beklenen girişi sağlamak için bunlara katıldı. Ancak 1910'da tek bir araştırma raporu okulları devirdi. 1908'de Carnegie Eğitimi Geliştirme Vakfı, etkili Dr. Abraham Flexner'ı ülkedeki 147 tıp fakültesini eleştirmeye davet etti. Flexner'ın raporu iki yıl sonra yayınlandığında, iki siyah tıp fakültesi (Howard ve Meharry) dışında hepsini standart altı olarak lanetledi, diğerleri için ölüm çanını çaldı, bu da daha sonra fon çekmeyi imkansız buldu. 1924'te sadece Howard ve Meharry açık kaldı.

Ölüme mahkûm siyah hastanelerin ve kapatılan tıp okullarının ortasında bile, bu tıbbi koruyucular, doğuştan gelen fiziksel ve zihinsel aşağılık iddialarını etkin bir şekilde yalanladılar. Bu tür Afro-Amerikalı şifacıların ve araştırmacıların siyahlarla yapılan Amerikan tıbbi araştırmalarının yörüngesini nasıl etkilediklerinin hikayesi, A Century of Black Surgeons, The History of the Negro in Medicine ve Making a Place for Kendimiz gibi çeşitli eserlerle ilgilidir. Sosyal açıdan bilinçli önemli bir beyaz Amerikalı grubu, doktorlar da dahil olmak üzere umut verici girişimlerde bulundu; siyahi sağlık programlarını destekleyen Metropolitan Life ve North Carolina Life gibi kurumların liderleri; ve Rockefeller Vakfı ve Julius Rosenwald Fonu gibi özel hayırseverler.

Rosenwald Fonu yakında siyahlar arasındaki bulaşıcı hastalıklara dikkat çekecekti.
Tuskegee Üniversitesi'nin evi olan Macon County, Alabama'da önemli bir frengi kontrol programı.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 7

“KESİNLİKLE SİFİLİSE SAĞLANMIŞ BİR YARIŞ”

Tuskegee'de Gerçekten Ne Oldu?

Zencinin geleceği okullardan çok araştırma laboratuvarlarında yatıyor....
Hastalandığında, hastalıklı zihnini ve bedenini akademik ve mesleki eğitim sunağında sunmadan önce kayıt altına alınmalı ve tedaviye zorlanmalıdır.

—THOMAS MURRELL, MD, ABD HALK SAĞLIĞI HİZMETİ, 1910

Hastalıklarına katkıda bulunduğumuzu ve yaşamlarını kısalttığımızı daha önce ancak tahmin edebildiğimiz bir yerde artık biliyoruz.

—OLIVER CLARENCE WENGER, MD, ABD HALK SAĞLIĞI HİZMETİ, 1950

1932'de ABD Halk Sağlığı Servisi, Alabama, Macon County'deki yaklaşık altı yüz hasta, umutsuzca yoksul ortakçıya ücretsiz tıbbi bakım vaat eden Tedavi Edilmemiş Zenci Erkekte Frengi Çalışmasını (“Tuskegee Frengi Çalışması”) başlattı. Çalışma, PHS'nin açıkladığı gibi, siyah erkeklerde sifilizin ilerlemesini incelemek için tasarlandı. Bilim adamları uzun zamandır zührevi hastalığın siyahlarda beyazlardan farklı şekilde ortaya çıktığını iddia etmişti ve PHS bilim adamları, enfekte siyah erkeklerden oluşan bir havuz bularak, onlardan tedaviyi keserek ve ardından semptomların ve bozuklukların ilerlemesini çizerek bunu belgelemeye karar verdiler. Ancak PHS, deneklere yalan söyledi ve onları tedavi edildiklerine, çalışılmadıklarına ikna etti. Adamlar öldüğünde, doktor-araştırmacılar, hastalığın vücutlarındaki tahribatının tam olarak izini sürmek için onlara otopsi yapmaya karar verdiler. Diğer şeylerin yanı sıra, PHS, frenginin belirli bir ırksal dimorfizmine olan inancını doğrulamayı umuyordu: Hastalığın en büyük zararı beyazların nörolojik sistemlerine ve beyinlerine verdiği düşünülürken, en büyük tahribatını kardiyovasküler sistemlerde yarattığı düşünülüyordu. siyahların görece ilkel ve "az gelişmiş" beyinlerini koruyarak.

Machine Translated by Google

Bununla birlikte, Tuskegee Çalışmasının kökeni iyi huyluydu. 1898'de, Tuskegee Enstitüsü'nün kurucusu Booker T. Washington, Sears, Roebuck & Company'nin kurucu ortaklarından Julius Rosenwald'ı [1] tanıştırdı. Siyah okulları, kilise binalarını ve yerel yönetim binalarını inşa etmek için siyah ekonomik programları başlatma geçmişine sahip olan Rosenwald Vakfı'nın başkanı, siyah güneyliler arasında yararlı araştırmaları ve kendi kendini idame ettiren endüstriyel girişimleri cömertçe desteklemişti. Tuskegee Enstitüsü'nde potansiyel bir siyah sanayi merkezi ve Washington'da bu potansiyeli gerçekleştirebilecek adamı tanıdı.

Rosenwald ayrıca, Tuskegee'nin vaadinin, Macon County'nin ezici yoksulluk, halk sağlığı boşluğu, kötü sağlık ve yaygın bulaşıcı hastalıklarla çevrili olduğunu ve bu kasvetli sefaletin potansiyel işgücünü boğacağını ve endüstriyel büyümesini sınırlayacağını fark etti. O ve Washington birlikte, 1920'lerin sonlarında ciddi olarak başlayan bir sistem olan Macon County için tıbbi tedavi sağlamak için Tuskegee tabanlı bir program planladıla

O zamana kadar, kölelik yaklaşık yetmiş yıl önce Macon County'de sona ermişti, ama sadece ismen. Tuskegee Enstitüsü'nün (daha sonra Tuskegee Üniversitesi olacak) çalışanları ve öğrencileri dışında, ülkedeki 27.000 siyahın çoğu köleleştirilmiş atalarıyla aynı hayatı yaşadı. 1932'de sakinlerinin yüzde 82'si siyahtı ve bunların yarısı yoksulluk sınırının çok altında yaşıyordu: Ortalama gelirleri günde bir dolardı. Ancak köleleştirilmiş ataları gibi, bir yıldan diğerine asla bir dolar görmediler.
Kiracı pamuk çiftçiliğinin tefeci döngüsünde kapana kısıldılar, borçla zincirlendiler ve köleleştirilmiş büyükanne ve büyükbabalarıyla aynı toprakta çalışmaya zorlandılar ve Alabama'nın köleleri gibi hiçbir şeye sahip değillerdi, hatta içinde yaşadıkları çökmekte olan barakalara bile. çocuklar da dahil olmak üzere, ekinleri için düşük fiyatlar ödeyerek ve gıda, tohum ve diğer ihtiyaçlar için şişirilmiş fiyatlar talep ederek onları ekonomik esarette tutan beyaz toprak sahiplerinin emirleri altında yaşayan ve çalışan yüz kiloluk pamuk torbaları tarafından tartıldılar. Ülkeden kaçmaya çalışan siyahlar tutuklandı, cezalandırıldı ve tıpkı köleleştirilmiş büyükanne ve büyükbabalarının yapacağı gibi geri döndüler -ya da daha kötüsü-. Asla soruşturulmayan dayaklar, linçler ve cinayetler siyah köleliği zorunlu kıldı. Sıkı bir şekilde ayrılmış okullar yetersiz donanıma ve az sayıda personele sahipti ve her halükarda, çok az aile çocukları iyi okuma ve yazmayı öğrenmeleri için yeterince uzun süre tarlalardan ayırabilirdi. Siyahların sahip olduğu tek şey çok fazla hastalıktı. Ancak çoğu için tıbbi bakım mevcut değildi. İlçede çalışan on altı doktordan on beşi beyazdı ve aşırı çalışan siyah doktor hastaları "ticaret" için görse de - bir tavuk, biraz yeşillik, hastaların ne kadar ayırabileceği - geri kalanlar ücretlerini nakit olarak artı bir dolar istediler. mil. John A. Andrew Gaziler Hastanesi'nin dört doktoru, kapılarında beliren hasta siyahlarla ilgilenmeye çalıştı, ancak görevleri Tuskegee Enstitüsü'nün personeline ve öğrencilerine bakmak olduğu için yalnızca bir kısmına yardım edebildiler.

[2]

Yetersiz beslenme, uygun konut eksikliği ve sıtmadan tüberküloza ve frengiye kadar yaygın bulaşıcı hastalıklar, Macon County'deki ortakçıların peşini bırakmadı. PHS Zührevi Hastalıklar Bölümü şefi Dr. Taliaferro Clark tarafından yaptırılan siyah Alabama sakinleri üzerinde 1929 frengi araştırması, Macon County'de yüzde 36 gibi yüksek bir oran belirledi. Bununla birlikte, diğer bazı Alabama ilçelerinde daha yüksek oranlar vardı, bu nedenle bu, çalışmanın ana itici gücü olamazdı. daha olası

Machine Translated by Google
Tuskegee Enstitüsü'nün ve daha sonra John A. Andrew Gaziler Hastanesi'nin varlığının, siteyi bilimsel olarak çekici hale getirdiğini. Anket ayrıca, tedavinin hastalığı ortadan kaldırabilmesine rağmen, siyahlardaki vakaların yüzde 99'unun hiç tedavi edilmediğini öne sürdü. [3]

Frengi gerçekten de sağlık ve üretkenlik için ciddi bir tehditti. Hastalığa Spirochaeta pallida veya daha spesifik olarak bir spiroket olan Treponema pallidum adlı bir bakteri organizması neden olur. Spiroketler, spiral şekillerinden dolayı adlandırılır: Mikroskop altında, solucan benzeri bakteriler öfkeyle kıpırdar. T. pallidum , enfekte bir anneden cinsel aktivite yoluyla veya konjenital olarak edinilebilir. Cinsel yolla bulaşan sifilizin ilk aşamasında, cinsel organlarda veya diğer giriş noktalarında bir şans veya sert, ağrısız bir yara belirir ve ardından grip benzeri semptomlar gelir. Hastalık tedavi edilmezse, çeşitli cilt büyümeleri, akan yaralar, sakız, kemik çürümesi ve kalp hasarına neden olmak için ortaya çıkmadan önce uzun bir gizli ikincil aşamaya girer. Frenginin son, üçüncü, aşaması birkaç on yıl sonra patlak verebilir ve derin nörolojik hasara neden olabilir - körlük, delilik (parezi), felç ve ölüm.

[4] Frenginin başlangıcı ile parezi veya üçüncül sifilizin dramatik zihinsel semptomları arasında otuz yıl veya daha fazla süre olabileceğinden, 1940'ların ortalarına kadar, antibiyotiklerin, özellikle penisilin'in onu tedavi etmek için keşfedildiği zamana kadar ayrı bir akıl hastalığı olduğu düşünülüyordu. ve geç de olsa bulaşıcı bir hastalığın, frenginin son aşaması olarak kabul edildi.

Rosenwald, frengi tedavisi programlarına para ayırarak yanıt verdi. Ne yazık ki, serveti 1929'daki borsa çöküşünde tüketildi ve bununla birlikte Macon County'nin ekonomik ve hastalık tedavi programlarına verdiği destek de ortadan kalktı.

ABD Halk Sağlığı Servisi devreye girdi. Ancak PHS doktorları Rosenwald'ın siyahların kendi kendine yeterlilik hedefini hiçbir zaman paylaşmadı. Doktorlarının yazıları, Afrikalı Amerikalıların kendi ekonomik ve sağlık sorunlarını yönetme yeteneklerine olan inanç eksikliğini ortaya koyuyor.

PHS doktoru Thomas W. Murrell, MD, olasılık ve hatta
siyah Amerikalılar arasında frengiyi ortadan kaldırmanın tavsiye edilebilirliği.

Böylece bela aralarında süpürür. Tedavi edilenler ancak yarı yarıya iyileşirler ve karmaşık bir uygarlığı özümseme çabası, sonuçları sabıka kaydı olana kadar hastalıklı zihinlerini harekete geçirir. Belki de burada, tüberkülozla birlikte, zenci sorununun sonu olacak.
Hastalık, insanın yapamadığını başaracaktır.

PHS doktorları, siyah Alabamanları sağlık önlemlerine dirençli, entelektüel olarak aşağı, aceleci, yozlaşmış ve hepsinden öte, korkutucu derecede güçlü cinsel dürtülerin insafına kalmış olarak tasvir ettiler. Murrell, "Bu insanlar arasındaki ahlak neredeyse bir şaka ve sadece kolaylık olarak kabul edildi," diye alay etti. [5] Bu tür tıbbi spekülasyonla doktorların özlü sözlerle pekiştirdiği bir izlenim olan, Afro-Amerikalıların cinsel açıdan karışık ve sifiliz hastası olduğu imajını besledi. "Zenci ırkındaki erdem, meleklerin ziyaretleri gibidir - çok az ve çok uzaktır. Güney'de on altı yıllık bir uygulamada, on dört yaşından büyük bir bakireyi hiç muayene etmedim," dedi Atinalı Dr. Daniel D. Quillen,

Machine Translated by Google

Gürcistan. Demek istedikleri, bu tür cinsel sorumsuzluğun siyahları kronik sifilitik enfeksiyona mahkûm etmesiydi.

PHS, siyahları “kötü şöhretli frengiye bulanmış bir ırk” olarak kınadı ve Murrell, “Bir elli yıl daha frengisiz bir zenciyi ucube bulacak; aşılama gibi bir prosedür ırkı rahatlatmadıkça ve zorlayıcı bir yasanın elinde değilse.” [7] Dr. Frank Lydston, siyah erkeklerin beyaz erkeklere göre zührevi hastalıkları yakalama oranının daha yüksek olduğu teorisini ortaya koydu : “Zencinin iyi bilinen cinsel dürtüsü, cinsel organlarla olan ve bu nedenle bulunandan daha sık görülen enfeksiyonlara neden olabilir. beyaz yarışta.” Rehberi olarak çok hayal gücü olan Dr. SS Hindman, siyahlar arasında sifilizin ulusal yaygınlığını yüzde 95 olarak tahmin etti. Ancak klinik muayeneler siyahlar arasında bu kadar yaygın bir enfeksiyonu desteklemediği için, Dr. Joseph Moore tüm siyah erkekler üzerinde Wassermann testleri için harekete geçti ve “sadece bir penis ağrısı öyküsü yeterli olmaz, çünkü ortalama bir zencide bu kadar çok kişi var. bir tavşanın çocuğu olduğu gibi penis yaraları.” [8] [9]

PHS doktorlarının kraker-varil bilgeliğine rağmen, aile öyküleri ve klinik değerlendirmeleri, Macon County'deki gerçek sifiliz vakalarının yüzde 61'inin cinsel aktivite yoluyla kapılmadığını, doğuştan, zührevi olmayan sifiliz olduğunu ortaya koydu. Tıp araştırmacıları, yayınlarında ve araştırmalarında bu gerçeği sürekli olarak görmezden geldiler; siyahlarda frengiyi ısrarla cinsel savurganlığa bağlı olarak nitelendirdiler. [10]

Ancak Wassermann testi ile sifiliz pozitif çıkan erkeklerin hepsinde gerçekten hastalık yoktu. Test, herkesin bildiği gibi spesifik değildi ve yaws gibi ilgili hastalıklardan muzdarip erkekler de pozitif çıktı, çünkü Batı Afrika'ya özgü yaygın bir zührevi olmayan bulaşıcı hastalık olan yaws'a, frengiye neden olan Treponema pallidum bakterisinin bir alt türü neden olur. 1932'de, Güney'de, özellikle siyahlar arasında, ırksal nedenlerle değil, yoksulluk koşullarının kışkırtması nedeniyle yaws yaygındı: Yetersiz beslenen ve elementlere maruz kalan insanlar ayakkabısız kaldılar ve sık sık yaralanmalara eğilimliydiler. cilt (pamuk toplayıcıların her gün karşılaştığı türden), yaws'a neden olan patojenlerin neden olduğu enfeksiyonlara karşı savunmasızdı. Frengiden farklı olarak, yaws uzun süreli kardiyovasküler veya nöronal hasara neden olmaz.

Macon County'nin yüksek sifiliz prevalansı, neredeyse mükemmel bir tedavi boşluğu ile birleştiğinde, Taliaferro Clark'a tedavi için bir ihtiyaç değil, deney için bir fırsat önerdi. 1932'de Tuskegee Frengi Çalışması, PHS'nin sadece siyahlarda hastalığın seyrini gözlemleyerek ve verileri yayınlayarak tedavi masraflarından tasarruf etmesini önerdiğinde resmen başladı. [11]

PHS doktorları, sifilizli siyahların asla gönüllü olarak tedavi istemeyeceklerinde ısrar ederek, terapi sunmadaki başarısızlıklarını sıklıkla savundular. Ancak bu, deneyi Rosenwald tarafından vaat edilen tedavi programı olarak gizleyerek çalışma konularını neden baştan çıkardıklarını açıklamaz. PHS doktorları, kendilerini sağlıklarını iyileştirmeye adamış bir doktor tarafından bakılmanın, Macon County'nin hasta, unutulmuş siyahları için bir lütuf olacağını biliyorlardı. Buna göre, PHS, Macon County'de yapılacak bir günlük ücretsiz sağlık değerlendirmeleri ve tarama testleri duyurdu.

Machine Translated by Google

PHS hemşiresi Eunice Rivers, kliniğin "kanlarını almak için gelen insanlarla dolup taştığını" hatırlıyor. MD, Oliver Clarence (“OC”) Wenger, “Tabii ki kalabalık bir sürü koyun gibi etrafta dolandı” diye yazdı ve 316'ya 14:00'den önce tedavi verildiğini de sözlerine ekledi .

Doktorlar, erkeklere, genellikle anemik kandan kas ağrılarına, genel halsizliğe, paraziter enfeksiyonlar, bel soğukluğu gibi rahatsızlıklara kadar çok çeşitli semptomlara atıfta bulunan belirsiz “kötü kan” hastalığı için tedavi gördüklerini söylerken çeşitli testler yaptılar. frengi ve diğer zührevi hastalıklar. Doktorlar, frengi olduğundan şüphelendikleri kişilere vitaminler, etkisiz dozlarda arsenik ve faydasız cıva merhemi şeklinde "tedavi" verdiler. [13] Cıva yüzyıllardır sifiliz tedavisinde kullanılıyordu, ancak 1. bölümde anlatıldığı gibi etkisizdi ve sinir sistemi hasarı, derin zihinsel bozukluklar, saç ve diş kaybı, böbrek ve kalp hastalığı ve akciğer gibi yıkıcı yan etkilere neden oldu. incinme. Ancak doktorlar, 1932'de arsfenamin ve neoarsfenamin gibi arsenik bileşiklerinden oluşan ve ticari isimleri Salvarsan veya 606 olarak da bilinen sifiliz için son teknoloji tedaviyi engellediler. [14] Bunlar Alman biyokimyacı Paul Ehrlich tarafından 1910'da geliştirildi ve tipik olarak adjuvan tedavi olarak cıva merhemleri ile ortaktı.

İlk klinikler, doktorların frengiyi tanımlamasını sağladıktan sonra, çalışma katılımcılarını seçtiler. Sadece, belirti ve semptomları dış genital organlarda olan ve bu nedenle, kadınların cinsel organlarında gizlenmiş lezyonlardan daha kolay teşhis edilen erkekleri istediler. Ayrıca, sifilisi yakın zamanda geçirilen bir enfeksiyonu sonucu olan erkekleri de dışlamak istediler, çünkü doktorlar, enfeksiyonun ikincil veya sonraki aşamalarında olanları seçerlerse hasta erkekleri seçme konusunda daha emin olabilirlerdi. Bu tür çalışma adaylarını belirlemek, görünüşte frenginin nörolojik tutulumunun derecesini belirlemek için özenli tıbbi öyküler almayı ve ağrılı, tıbbi açıdan riskli bel fıtığı yapmayı gerektirdi. PHS, denekleri spinal musluklara davet etmek için bildirimler gönderdiğinde, ifadeler, katılımcıların tedavi kisvesi altında işe alındığını açıkça belirtti.

> Bir süre önce kapsamlı bir muayeneden geçirildiniz ve o zamandan beri umarız çok sayıda kötü kan tedavisi görmüşsünüzdür. Şimdi ikinci bir sınava girmek için son şansınız olacak. Bu muayene çok özeldir ve bittikten sonra dayanabilecek durumda olduğunuza inanılırsa size özel bir muamele yapılır. ÖZEL ÜCRETSİZ TEDAVİ İÇİN BU SON ŞANSINIZ OLDUĞUNU UNUTMAYIN. TANIŞTIĞINIZDAN EMİN OLUN
>
> [15] HEMŞİRE.

İkinci muayeneyi arayan başka bir kalabalık ortaya çıktığında, PHS omurilik musluklarını çalıştırdı ve gözlemlenecek denekler olarak sifilizli 399 erkeği seçti. Yine doktorlar, her yerde var olan ağrı ve sızılarını nasıl yatıştırdığına hayret eden aşırı çalışan, hasta adamlar tarafından mucize bir ilaç olarak arzulanan aspirin gibi yetersiz ilaçları verdiler. Raymond Vonderlehr, MD, Taliaferro Clark'ın halefi, daha sonra, aynı zamanda ilaçlarla kandırılan iki yüz enfekte olmayan erkekten oluşan bir kontrol grubu ekledi. Bu adamlardan bir düzine kırk yıl içinde sifiliz geliştiğinde

Machine Translated by Google

Deney boyunca, onlar basitçe enfekte gruba transfer edildiler, herhangi bir deney tasarımı için enfekte ve durumlarının doğru ve gerçekten de bir karışıklık olmadan kontrol gruplarının sağlık geçirerek, doktorlar verileri tahrif ettiler, çünkü bir olayı, bu durumda bir sifiliz enfeksiyonu ve buna eşlik eden semptomları, enfekte bir üyede ortaya çıkıyormuş gibi bildirdiler , aslında, aslında, gerçekten oldu. kontrol grubu üyesi olmak. Bu geçiş, aynı zamanda, sifiliz hastalığına yakalanan nispeten küçük kontrol grubundaki erkek sayısını da yapay olarak azalttı. Çalışmanın görünürdeki amacı olan hastalığın tüm seyri üzerinde karşılaştırma, tanıdan bir süre önce hastalık ilerledikten sonra aktif gruptan kontrol grubuna geçildiğinde imkansız hale geldi.

Vonderlehr, Clark'a yazdığı bir mektupta, "Çalışmanın asıl amacını ilçedeki zencilerden uzak tutmak ve tedaviye olan ilgilerini sürdürmek benim arzumdur" diye itiraf etti. Ama tedavi olmadı.
Ertesi yıl, 1933, PHS doktorları “bu vakaları otopsiye getirmek” için yazmaya devam ettiler. PHS doktorlarının tedaviyi durdurma niyetleri hakkında herhangi bir şüphe kalırsa, PHS'nin frengi programlarından sorumlu kıdemli yetkilisi OC Wenger, onları o yıl bir kenara itti: “Gördüğüm kadarıyla, bu hastalar ölene kadar artık ilgilenmiyoruz. ” PT Barnum tarafından kâr amacıyla sergilenen ve daha sonra teşrih edilen yaşlı siyah kadın Joice Heth gibi, bu adamlar da sabırsız bir PHS tarafından Amerikan tıbbı için ölüden daha değerli canlı kadavralar olarak görülüyordu. Paul de Kruif'in 1938 tarihli The Fight for Life adlı kitabında bir halk sağlığı kahramanı olarak tasvir edilen Wenger, tanıyı ve tedavi edilmeyen hastalıklarının neden olduğu yaralanmanın boyutunu doğrulamak için otopsiler gerekli olacağından, erkeklerin ölümlerini sabırsızlıkla bekledi. Bu raporlar, frenginin yıkımlarını korkunç ayrıntılarla karakterize etmek için kontrol deneklerinin vücutlarındakiler karşılaştırılacaktı. Bununla birlikte, doktorlar, büyük ölçüde, 5. bölümde tartışıldığı gibi, Afrikalı Amerikalıların vücutlarının genellikle anatomik inceleme için çalındığı ve sömürüldüğü gerçeğine acı bir şekilde içerledikleri için, otopsi için erkek cesetlerini elde etmede zorluk beklediler. Wenger, Vonderlehr'i şöyle yazdı:

> İkinci planda bir tehlike var ve o da, renkli nüfus ücretsiz hastane bakımını kabul etmenin bir ölüm sonrası anlamına geldiğinin farkına varırsa, her darkey Macon County'den ayrılacak....
> Otopsi almamızın tek yolu, ölümün Dibble'ın [Eugene Dibble, MD, Tuskegee tıp merkezinin Afrikalı Amerikalı yöneticisi] hastanesinde gerçekleşmesidir ve bu renkli insanlara Doktor Dibble'ın artık bir doktor olduğu söylendiğinde. Devlet doktoru da kendilerine daha fazla güven duyacaktır. 17

Genel cerrah, spinal musluklar ve otopsiler için bir yer sağlamak için Tuskegee Hastanelerini görevlendirdi ve buna göre Dibble'a bir PHS randevusu verdi. Ancak otopsiden önce erkeklerin izini kaybetmekten korktukları için, PHS doktorları tedavi kurgusunu sürdüren teşvikler eklediler. Georgia'lı bir çiftçinin en büyük kızı ve Alabama eyaletindeki sadece dört siyah halk sağlığı hemşiresinden biri olan Eunice Rivers, John A. Andrew Hastanesinde gece hemşiresi olarak moral bozucu işinden “bilimsel asistan” olarak hizmet etmek üzere işe alındı. "işlem ve muayenelerde yardımcı olmak ve erkeklerin takibini yapmak.

Machine Translated by Google

Rivers periyodik olarak adamlara baktı ve çoğunlukla aspirin, demir tonik, 18 Rivers'ın içine biraz dağıttı, bu da onları tedavide olduklarına inandırdı. parlak siyah hemşirelik mesleğini geliştirdi ve vitaminler kasabaya sürdüğünde ve ara sıra bir veya iki dolar teşvik dağıttığında, angarya ve moral bozucu yoksulluk hayatları. Onlar arkadaşlarını ziyaret ederken bekledi ve bakımlı üniversite bahçelerine ve şehrin sokaklarındaki boyalı dükkanlara hayran kaldı. Hastalıkların, ölümlerin ve ailevi sıkıntıların duasını anlayışla dinledi ve elinden geldiğince yardım etti. Doktorlar özellikle kaba veya alaycı olduklarında onlar adına aracılık etti. O onların arkadaşıydı.

Ancak erkekler, Rivers'ın, nihayetinde otopside varlıklarını sağlamak için hareketlerini takip etmekle de suçlandığını bilmiyorlardı; bunu, erkeklere bahsetmedi, ancak hayatta kalanlara onaylarını almak için bir "operasyon" olarak tanımlayacaktı. PHS doktorları hâlâ erkeklerin hastaneden kaçıp evde öleceğinden korktular, araştırmacıları onlara otopsi yapma şansını kaçırdılar, bu yüzden teşvik olarak "ücretsiz gömme" teklif ettiler. Güçlü öjenik eğilimleri olan bir kuruluş olan Milbank Fonu, cenaze salonu ve doktor tarafından bölünen elli dolarlık ücreti ödemeyi kabul etti.19 Adamlar , otopsiyi yapanın kendilerinin olmayacağını Ancak bu güvence yanıltıcıydı, hükümet yetkilileri genellikle cenazeden önce. otopsi yapılma korkusuydu - ve bu onların kesin tıbbi kaderi olacaktı.

Sifilitik erkekler o kadar iyi izlendi ki, 1932 ile 1972 yılları arasında tıbbi ortamda meydana gelen sayısız dramatik değişikliğe rağmen, çoğu kırk yıl boyunca tedavi görmedi. 1934'te, PHS doktorları yerel siyah doktorlarla bir araya geldi ve onlardan, hasta olan erkekleri tedavi etmemelerini istedi. araştırma çalışmasında bakım almak; siyah doktorlar kabul etti. 1941'de, PHS deneklerin isimlerinin bir listesini taslak kuruluna dağıttı ve askeri doktorlara askere alınan hiçbir erkeği tedavi etmemeleri talimatını verdi. Amerika Birleşik Devletleri II. Dünya Savaşı'na girdiğinde, PHS askerde sifiliz tedavisi göreceklerinden korktuğu için Tuskegee Frengi Çalışması denekleri taslaktan muaf tutuldu. 1940'ların başında, bazı çalışma katılımcıları, PHS'nin yüksek sesle frenginin ortadan kaldırılmasına adanmış "hızlı yol" VD-tedavi kliniklerine gittiler. Ancak isimlerinin bir listesi onlardan önce gelmişti ve çoğu fiziksel olarak kaldırıldı.

Penisilin 1943'te sifiliz için etkili ve güvenli bir tedavi olduğunu kanıtladığında, güçlü bir ulusal tedavi programı uygulandı ve bazı kararlı denekler tedavi almak için hükümetin ağını atlatmayı başardı. Enfekte çalışma katılımcılarının yüzde 7,5'i olan otuz erkek, etkili bir tedavi derecesi elde etmeyi başardı ve Vonderlehr'in tedavinin çalışma verilerini etkileyeceği konusunda endişelenmesine yol açtı. 1952'nin başlarında bilim adamı Stanley H. Schuman'a "Antibiyotiklerin mevcudiyeti bu projeye çok fazla müdahale etmemiştir" diye yazdı. [20] PHS doktorları, bu derecedeki tedavinin, çalışmadan kurtarabilecekleri herhangi bir veriyi umutsuzca kirlettiğini biliyorlardı. Bu nedenle, daha sonra, siyahların tıbbi bakım istemediği veya aramadığı sık sık tekrarlanan kurguyla desteklenerek, yeterli tedavi gören katılımcıların sayısına hayali bir dönüş yaptılar: "Bu adamlar... modern ilaçlara zaman zaman onurlandırılan otlar veya tonikler.

[21]

Erkekler ölmeye başladığında, PHS otopsiler yaptı ve sonuçları düzenli olarak tıbbi dergilerde yayınladı.

Machine Translated by Google

dergiler. Hatta 1936 Amerikan Tabipler Birliği toplantısında çalışma sonuçlarını paylaştılar, bu da birçok beyaz doktorun çalışmanın ayrıntıları hakkında bilgilendirildiği anlamına geliyor - ancak AMA üyeliğinden büyük ölçüde yasaklanan Afrikalı Amerikalı doktorlar değil. [22]

1936 AMA raporu, enfekte olmuş deneklerin yüzde 84'ünün hastalık belirtileri gösterdiğini ortaya koydu. On yıl sonra, enfekte erkeklerin ölüm oranı kontrol deneklerinin iki katıydı, bu da Wenger'in 1950'de kendini beğenmiş bir şekilde övünmesine neden oldu: ” 1955'te, otopsisi yapılan erkeklerin yaklaşık üçte biri doğrudan frengiden öldü ve hayatta kalanların çoğu en ölümcül komplikasyonları yaşıyordu. Kırk eşe bulaştı ve en az on dokuz çocuk frengili doğum kusurlarıyla doğdu.

1958'de, PHS, her hasta adama, genel cerrah tarafından imzalanmış ve altın bir mühürle dolu bir takdir belgesi ile birlikte yirmi beş dolar (çalışmanın her yılı için bir dolar) verdi.

Saklanan Sihirli Bir Kurşun

AIDS'i tedavi etmek için basit bir enjeksiyonun duyurulmasını karşılayacak olan küresel coşkuyu hayal edin. Bu tür bir coşku, bilim adamlarının tıbbın yüzyıllardır boğuştuğu bir veba olan frengiyi sonunda evcilleştireceklerine inandıkları “sihirli bir kurşun” olan penisilinin keşfine eşlik etti. 1943'te, PHS'nin klinik ağı, sifilizin yok edilmesini kişisel ve profesyonel bir haçlı seferi olarak benimsemiş olan Cerrah General Thomas Parran'ı derinden memnun edecek şekilde, ulusal çapta penisilini muzaffer bir şekilde dağıttı. [23] Parran , 1937'deki Shadow on the Land adlı kitabında, siyahi ve yoksul nüfusu [illegible] sifiliz reservoirs olarak tanımlamıştı. Ancak Parran bile, bu antibiyotik Kutsal Kase ile sunulduğunda, Macon County'nin siyah erkekleriyle deney yapmaya devam etmeyi seçti. Penisilin bulunmasının, Tuskegee Frengi Çalışması'nın sifilitik hasta havuzunun temsil ettiği “fırsat” anlamına geldiğini ve bir daha asla gelmeyeceğini ve istismar edilmesi gerektiğini açıkladı. [24]

Çalışmanın başlamasından otuz üç yıl sonra, toplumsal değişimler, PHS'nin çok gamsız bir şekilde reddettiği bir soru olan penisilinin ortaya koyduğu ahlaki soruyu gölgede bıraktı. 1932'de tıbbi apartheid ve ortakçı köleliği pasif bir şekilde kabul eden ulus, 1960'larda sürekli etnik gerilim ve ırk savaşı tarafından harap edildi. Asi Güney'de köpekler, silahlar, linçler ve bombalamalarla ölümcül ırksal baskı hüküm sürdü ve Kuzey'de oy hakları, okullarda ırk ayrımcılığının kaldırılması, fiili ayrımcılık ve polisle çatışmalar üzerine kanlı sokak kavgaları patlak verdi. Kentsel isyanlar kuzey ve güney şehirlerini kan ve ateş içinde tüketirken Ulusal Muhafız birlikleri entegrasyonu zorunlu kıldı.

Ancak bu olaylar, ortanca yaşı artık yetmiş dört olan kırsal kesimdeki bitkin, yoksul ortakçıların perişan, sıkı bir şekilde sınırlandırılmış yaşamlarına teğetti. Yoksulluk, secdeye çalışma ve frengi yüzünden yıllarının ötesinde zayıf düşmüşlerdi ve PHS doktorları derinden endişeliydi, çünkü araştırmacıların cesetleri almak için zamanında öğrenmeden öldüklerinde üç adam zaten otopside kaybedilmişti. [25] Gerekli otopsileri sağlamak için,

Machine Translated by Google

PHS'nin yaşlı erkeklerin herhangi biri ölümle sonuçlanabilecek ciddi hastalıklarını ve hastaneye yatışlarını yakından takip etmesi gerekliydi. Ancak Eunice Rivers da yaşlanıyor ve onları takip edemeyecek kadar yaşlanıyordu. Kendisine Sağlık, Eğitim ve Refah Bakanlığı'nın en yüksek onuru olan Oveta Gulp Hobi Ödülü verildi, "25 yıl boyunca özverili özveri ve becerikli insan ilişkileri yoluyla zührevi hastalık kontrolü konularının ilgisini ve işbirliğini sürdürdü. Alabama, Macon County'deki program," sonra emekli oldu. Onun yerini alan siyahi hemşireye, ciddi şekilde hasta olan veya hastaneye kaldırılan herhangi bir adamı sık sık ziyaret etmesi söylendi.

Aniden, 1965'te, PHS etiğinin birçok yönden saldırıya uğradığını fark ettiğinde, ülkenin sivil haklar dramı tıp alanında oynandı. Radikal solcu grup Demokratik Toplum için Öğrenciler (SDS), Tuskegee Frengi Çalışması'nı keşfetti ve sona erdirilmesi için mitingler düzenledi, ancak bunlar, karşı-kültür abartmasına verilen uç bir grup olarak kolayca reddedildi. Bununla birlikte, Allan Brandt'ın Hastalık Kontrol Merkezlerinde (CDC) 1965 yılındaki bir toplantının tutanaklarını bulduğunda keşfettiği gibi, çalışmadaki ırkçılık sorunu tıbbi alanda da su yüzüne çıktı. Bir alıntı aydınlatıcıdır: "Irk meselesine kısaca değinildi. Çalışmayı etkilemeyecektir. Herhangi bir soru, bu insanların terapinin artık onlara yardım etmeyeceği noktada olduklarını söyleyerek ele alınabilir. Başka hiçbir koşulda alabileceklerinden daha iyi tıbbi bakım alıyorlar." [26]

Aynı yıl, Detroit'teki Henry Ford Hastanesi'nden beyaz bir doktor olan Dr. Irwin J. Schatz, Archives of Internal Medicine'de Tuskegee Syphilis Study üzerine bir tıbbi makale okuduktan sonra PHS'yi yazdı . Mektubu şöyle başlıyordu: "Doktorların, etkili bir tedavi mevcutken, potansiyel olarak ölümcül hastalığı olan hastaların tedavi edilmeden kalmasına izin vermesi gerçeği beni tamamen şaşırttı." Mektubuna asla cevap verilmedi. [27]

Yıl sonuna kadar, çalışma, PHS için zührevi hastalık görüşmecisi olarak çalışan genç bir Polonyalı göçmen olan Peter Buxtun tarafından sonunda ölümcül bir darbeyi kanıtlayacak bir şeydi. Çalışmayı öğrendi ve derhal üstlerine yazıp durdurulmasını isteyerek işini riske attı. Bir avuç PHS doktoru, Buxtun'a çalışmalarının bilimsel değerleri hakkında ders verdikleri ve çalışmaya devam etmeye karar verdikleri toplantılar düzenleyerek yanıt verdi. [28] 1967'de Buxtun hukuk fakültesine gitmek için ajanstan ayrıldı, ancak şikayetlerini yenilemek için ara sıra PHS yazdı, boşuna.

1969'a gelindiğinde, fizik muayeneler ve otopsiler, yüzlerce erkeğin frengi ve komplikasyonlarından öldüğünü ve diğerlerinin de araştırmacıların frengiye atfettiği kalp hastalığından öldüğünü ortaya çıkardı. çalışma hakkında. O yılın 25 Temmuz'unda, yeni yıllık PHS seyahat fişini imzalayan Buxtun, bir gazeteci arkadaşına şunları söyledi: [29] 1972'de, yeni yıllık PHS seyahat fişini imzalayan Buxtun,

Şok olan PHS yetkilileri, insan hakları ihlallerine ilişkin herhangi bir bilgiyi reddetti. Bununla birlikte, 1933'te mevcut olan frengi tedavisinin, arsfenamin'in, erkeklere vermek için nasıl değersiz ve muhtemelen çok tehlikeli olduğunu açıklayarak çalışmalarını ustaca savundular. Erkekleri şimdi tedavi etmenin sağlıklarını riske atacağını da eklediler. Bu iddiaların hiçbiri doğru değildi. Arsfenamin, çalışma başladığında standart bakımdı ve şimdi erkekleri tedavi etmek, yalnızca çalışmanın verilerini tehlikeye atacaktı.

Haber medyası, doktorlar, politikacılar ve siyah beyaz sıradan vatandaşlar, dehşete kapılmış bir öfkeyi dile getirdiler ve hükümetten bir açıklama ve bir tür güvence istediler.

Machine Translated by Google

böyle bir zulüm bir daha asla PHS tarafından onaylanmayacaktı. Hükümet bir iç inceleme yürütme sözü verdi, ancak bunun ne basını yumuşatacağı ne de halkın öfkesini yatıştırmayacağı belli olunca, Senatör Ted Kennedy oturumlar düzenledi ve Sağlık, Eğitim ve Refah Bakanlığı (HEW) yetkilisi, Sağlık Bakan Yardımcısı ve Bilimsel İşler Merlin K. DuVal, MD, 30 DuVal, 24 Ağustos 1972'de dokuz üyeli bir saygın kurul atadığı bir soruşturmayı yok edilmesi - daha önce hiç kamuya açıklanmamış korkunç bir deneyin ortaya çıkmasına korkunç şekilde

Örtmek? Geçici Panel

Tuskegee Frengi Çalışması için hükümet tarafından atanan geçici panel çalışmayı gerçekten sonlandırdığından ve ayrıca ABD'de insan tıbbi deneylerini hâlâ düzenleyen önemli yeni yasalar için itici güç sağladığından, geniş çapta işini yaptığı varsayılmaktadır. Ancak hayatta kalan üyeleriyle yaptığım görüşmeler, geçici panelin de sefil başarısızlıklar yaşadığını gösteriyor.

Akademik, politik ve ekonomik liderlerden oluşan gruba Dillard Üniversitesi başkanı Broadus Butler, Ph.D., ünlü bir eğitimci ve Tuskegee Airman başkanlık etti. Diğer üyeler arasında Yale Üniversitesi psikiyatristi ve hukuk profesörü olan Dr. Jay Katz; National Urban League'in genel danışmanı ve geleceğin ABD ticaret sekreteri Ron Brown; ve Vernal Cave, MD, New York Şehri Sağlık Departmanı Zührevi Hastalık Kontrol Bürosu müdürü. 31

Batı tarihindeki en uzun süreli deneysel istismar örneğini onayladıktan sonra, Sekreter DuVal huysuzca kendini mazoşist kurban rolüne attı ve şöyle dedi: Bu yüzden onu kızgın siyahlarla doldurdum... bu şekilde eleştiri olamaz.” Panel siyahlarla “dolu değildi” - Başkan Butler, Vernal Cave ve Ron Brown dahil beş üye siyahtı ve Jay Katz dahil dört üye beyazdı. Hemen hemen tüm panel üyeleri, çalışmanın ayrıntılarını öğrendiklerinde derin bir öfke ifade etseler de, aynı zamanda etik, tıbbi konular veya her ikisine de aşina olan deneyimli düşünürlerdi. Siyah panelistler arasında doktorlar, bilim adamları, hukukçular ve bir üniversite rektörü olduğu için, muhtemelen bilimsel bakış açısını kavrayabilmişlerdir. Ama panelde tarihçi yoktu.

Panelistlerin gerçeğe yönelik haykırışları, DuVal'ın onlara verdiği suçlamanın darlığı nedeniyle susturuldu. Komite, "çalışmanın 1932'de haklı olup olmadığını ve penisilin bulunduğunda devam ettirilip ettirilmeyeceğini belirlemek" ve "çalışmaya bu noktada devam edilip edilmemesi gerektiğini ve değilse nasıl sonlandırılacağını tavsiye etmekti. geri kalan katılımcılarının hakları ve sağlık ihtiyaçları ile tutarlı bir yol” ve son olarak, “Sağlık, Eğitim ve Refah Bakanlığı tarafından yürütülen veya desteklenen sağlık araştırmalarına katılan hastaların haklarını korumaya yönelik mevcut politikaların yeterli ve etkili olup olmadığını belirlemek. ve gerekirse bu politikalarda iyileştirmeler önermek.”

İkinci suçlama en kolayıydı. Panelistler çalışmanın sonlandırılmasına karar verdiler.

Machine Translated by Google
dernal ve erkeklere ve ailelerine tıbbi bakım ve telafi edici fonlar verilmelidir. İlk suçlamada, kurul, çalışmanın hem başlatıldığında hem de deneklerin hayatlarını ve sağlıklarını kurtarabilecek, penisilinin güvenli ve etkili bir tedavi olduğunun keşfedilmesinden sonra etik açıdan haksız olduğuna karar verdi. Üçüncü suçlamada, kurul, araştırma konusu olan insan deneklerin korunmasına ilişkin hükümlerin yetersiz olduğuna karar verdi. İnsan denekler araştırmalarının düzenlenmesi için resmi bir dairenin kurulmasını zorunlu kıldı - bir ulusal insan denekler araştırma kurulu.

Bununla birlikte, heyetin suçlaması, en önemli etik soruların bazılarını dışlayarak, penisilin kullanıma sunulmadan önce bile bizmut ve terapötik dozlarda arsfenamin şeklinde tedaviyi durdurmaya yönelik ilk 1932 kararının kritik sorununu ortadan kaldırdı. Bunlar kusurlu ilaçlardı, ancak 1930'larda bakım standardıydı. Bir avukat olan panel üyesi Fred Speaker, "Başlangıçta bu insanlar tarafından uygunsuz bir şey yapmamız istendiğini düşündüm.... Bize verilen kapsam çok sınırlıydı." 32

Panelin ayrıca çok az zamanı vardı - kırk yıllık bir deneyi analiz etmek için yedi ay boyunca sadece on iki toplantı. [33] Katz, "Uzatma istedik" diyor ve "gereksizce bize üç ay daha verdiler. Çoğumuz o dönemde işi tamamlamanın imkansız olduğunu hissettik. Başka bir uzatma istediğimizde reddedildi."

Komitenin raporu, erkeklerin gönüllü olarak sunmuş olabileceğini ancak bunun bilgilendirilmiş rıza oluşturmadığını belirledi. Ancak, panel yanlış etik soruyu ele aldı. İlgili sorun, erkeklerin deneyin tehlikesi hakkında usulüne uygun olarak bilgilendirilip bilgilendirilmedikleri değil, erkeklerin hiçbir zaman bir deneyde oldukları konusunda bilgilendirilmemiş olmalarıydı. Sadece tedavi gördüklerini sanıyorlardı, ancak komite bunu anlamamış gibiydi. 34

Neden? Niye? Panelde tarihçi olmadığı için, hükümetin sağladığı belge yığınlarından sızan gerçeğin damarlarını ayırt etmede ve yorumlamada ve diğer önemli bilgileri aramada engellendi. Ancak DuVal'ın "kızgın siyahları" seçtiğini iddia etmesine rağmen, rapor, araştırmaya yön veren ırkçı zihniyeti kınamadı.

Neden? Bazı üyeler, panel başkanı Dr. Broadus Butler'a işaret ederek, kendisinin hükümetin badanasını yapmakla suçlandığı konusunda ısrar etti ve bu şüphe daha ilk toplantıdan itibaren sürtüşme yarattı. 1994'te Dr. Vernal Cave, "[Butler] tüm toplantıyı bize açık fikirli olmanın, gerçeklere bakmanın ve hemen sonuçlara varmamanın ne kadar önemli olduğunu söyleyerek geçirdi. Tüm bilgiler gelene kadar fikir sahibi olmamanın ne kadar önemli olduğunu söyledi. Sonuç olarak, toplantının çoğu bunun üzerine - ders almak için - harcandı. Başka kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu. Sonra oraya kapalı bir zihinle gelen tek kişinin o olduğu ortaya çıktı." 35

Dr. Katz aynı fikirde: "Her ne sebeple olursa olsun, Butler'ın o sırada HEW'e borçlu olduğuna inanıyorum. Başkan olarak atanmadan önce onlarla ilişkisinin ne olduğunu bilmiyorum. Görevimizin, bazılarımızın görevimize yaptığı yorumlardan daha sınırlı olduğu konusunda ısrar etti. Bizi sürekli yavaşlattı ve bize verilen yetkinin ötesinde olduğunu düşündüğü bazı şeyleri yapması için manevralar yapmaya zorladı." Fred Speaker şunları ekliyor: "İşler geliştikçe,

Machine Translated by Google
devamı etmesine izin veremezdi. Butler, sanırım, her şeyi statükoyu korumak istedi.... Yönetimden talepte bulunacak ya da yönetimi utandıracak şeyler söyleyecek bir adam değildi."

Örneğin Speaker, "Bir noktada, deneyi durdurmak için talimat vermiş olmamıza rağmen, HEW'nin henüz hiçbir şey yapmadığını ve deneyin halen yürütülmekte olduğunu öğrendik.
İşte o zaman mini isyanımız çıktı. 'Dönmeyi kes, hadi bir şeyler yapalım !' dediğimi hatırlıyorum . Butler, çok güçlü olan [geleceğin ABD ticaret sekreteri] Brown ile ciddi bir tartışma yaptı. Ron Brown harika bir adamdı. Büyük bir krediyi hak ediyor. Komitedeki dördümüzün HEW'i bunu derhal durdurmaya zorladığına eminim."
[36] Katz ekliyor, "Ekim veya Kasım ayına kadar, başkana grup olarak meydan okumamız ve nasıl ilerlemek istediğini kabul etmememiz gerektiği netleşti. Benimle Vernal Cave arasında bir ittifak oluştu ve Fred Speaker ve bir Princeton ilahiyatçısı [Dr. Seward Hiltner] insan deneylerinin sorunları hakkında bilgi sahibiydi. Ron Brown, Urban League'in başkanıydı. Ulusal meselelere karıştı ve yakında tartışmalı bir çalışma haline gelecek olan şeye karışmak konusunda isteksizdi. Hükümetteki gelecekteki konumunu nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydi. Ama o bizim tarafımızdaydı. Ona güvenebiliriz." [37]

—

Grubun başarısızlıkları için herkes Dr. Butler'ı suçlamıyor. İsminin açıklanmaması koşuluyla konuşan bir panel üyesi, "Üyelerin orada yapacaklarını hissettikleri şeyi yapamaması konusunda büyük bir suçluluk ve hayal kırıklığı olduğunu düşünüyorum; Bir dereceye kadar, Dr. Butler bu hayal kırıklığının odak noktası haline geldi." Panelin bir başka üyesi, merhum Dr. Jean Louise Harris, "hepimiz çok kızdığımızda" Nihai Rapor sunulana kadar Dr. Butler ve meslektaşları arasında herhangi bir sürtüşme algıladığını reddetti .

Sonunda, heyet, hükümeti ve PHS'yi eleştiren, sert bir şekilde ifade edilmiş bir rapor yazdı. Ancak, görüşülen tüm panel üyeleri, Butler'ın imzalamayı reddettiği ve hatta tartışıldığı toplantıya başkanlık etmeyi reddettiği konusunda hemfikir. Hayatta kalan panelistler, oybirliğiyle hazırlanmış bir raporu sunmanın kritik derecede önemli olduğunu düşündüklerini söylediler, bu yüzden Butler'ın ısrarı üzerine dili daha az eleştirel olan daha yumuşak bir versiyonu benimseyene kadar uzun ve acı bir şekilde tartıştılar. Diğer değişikliklerin yanı sıra, daha az çatışmacı yeni versiyon kasıtlı ırkçılığa yapılan atıfları sildi ve panelistlere çalışmanın konularını kapsamlı bir şekilde araştırmak için yeterli zaman ve kaynak sağlanmadığına dair şikayetleri kaldırdı.

Bununla birlikte, panelistler nihai raporun kopyalarını postayla aldıklarında, mektubun kapak yazısı karşısında hayrete düştüler: "Tuskegee Frengi Çalışması Geçici Danışma Kurulu'nun nihai raporu burada iletilmiştir. Başkan, özellikle bu nihai raporda fikir birliği yapmaktan kaçınır, ancak bunu sunma sorumluluğunu kabul eder." Butler'ın onları raporu "sulandırmaya" ikna ettiğini, sonra da ondan uzaklaştığını söylüyorlar. [38]

—

1995 yılının Aralık ayının sonlarında, Dr. Butler benimle geçici paneli tartışmayı kabul etti, ancak trajik bir şekilde, kısa bir süre sonra hastalandı ve biz bunu yapamadan öldü.[39] Rolü ve grubun dinamikleri hakkında kesinlikle çok farklı bir açıklama yapacaktı ve vefatı bu hikayede kimsenin dolduramayacağı bir boşluk bırakıyor.

Machine Translated by Google

Komplo teorisi

DuVal, "kızgın siyahların" ellerindeki kınamadan bahsetti ama belki de onun yerine kızgın doktorlar hakkında endişelenmeliydi. Panelistlerin çoğu, hükümetin herhangi bir gerçek öfke ifadesini engellemek için panellerini aksattığına inanıyordu.

Ancak, en acı açıklama henüz gelmedi.

Panel raporunu yayınladıktan sonra, o zamanlar hala Columbia Üniversitesi yüksek lisans öğrencisi olan Allan Brandt, Ulusal Arşivlerde Tuskegee Frengi Çalışmasının tam tarihini ve gerekçesini ortaya koyan kutular dolusu belgenin izini sürdü. Bunları okuduktan sonra, panelin çalışmanın doğasını tamamen yanlış anladığını fark etti. Daha sonra bir makale yazdı, açıkça çalışmanın geçmişinin izini sürdü ve paneli, çalışmanın ne olduğuna karar vermek için gerekli tarihsel bilgiyi elde edemediği için eleştirdi - kasıtsız olanın deneysel sömürüsü.

Katz, Brandt'in çalışmasının, panelin bilgi için güvendikleri hükümet personeli tarafından sabote edildiğini acı bir şekilde açıkça ortaya koyduğunu söylüyor. “Onları [belgeleri] ilk kez duydum. Personelden defalarca bu belgeleri bulmalarını istedik ve her seferinde eli boş döndüler. Allan, Ulusal Arşivlerdeki belgeleri keşfetti. Kendimi çok aptal hissettim ve eminim ki komite üyelerim bu tür belgeler için Ulusal Arşivler deposunu bilmedikleri için kendilerini aptal hissettiler. Benim tahminim, birkaç personelin Ulusal Arşivler hakkında bilgi sahibi olması ve oraya bakması gerektiğidir.... [HEW] daha sonra ortaya çıkanları, özellikle de çalışmanın aldatıcı yönlerini en aza indirdi.

"Senatör Kennedy'ye bir şikayet mektubu yazdım ve bir örtbas olduğunu düşündüğümü söyledim. ısrar ettim onu araştırmak için."

Kennedy'nin ofisi örtbas olmadığına karar verdi, ancak Katz aynı fikirde değildi ve hükümetin soruşturmayı nasıl sabote ettiğini kabul etmesini talep ederek panelistlerin yardımını almaya kararlıydı. “Vern [Cave] dışında kimseden yanıt alamadım. Hepsinde - ben de dahil - yeterince yapmadığımız için suçluluk duygusu vardı.... Akademik çalışma, aile hayatı ve diğer düşüncelerin beni daha az şey yapma konusunda etkilemesine izin verdiğim için kendimi suçlu hissettim.”

Pişmanlık uygun olabilir, ancak panele karşı çok şey dizildi. Teğetsel suçlamalar, kırk yıla yayılan tıbbi istismar soruşturmasına bir tarihçinin dahil edilmemesi, önemli belgelerin muhtemel olarak saklanması, imkansız derecede kısa zaman çerçevesi ve muhtemelen hükümet sempatizanlarının manipülasyonları, gerçeğin en önemli şey olmasını sağladı. Tuskegee Frengi Çalışması soruşturmasının ilk zayiatı.

Ancak, panel kendi başına bir örtbas etme işine girişti.

Cave, “Oraya [Tuskegee'ye] gittik, kurbanlarla, Nurse Rivers, sosyologlar, herkesle görüştük... hepsini kasete aldık. Geri döndüğümüzde, bir sonraki toplantıda Broadus Butler, 'Gündemdeki ilk madde kaseti tutalım mı?' dedi. hayret ettim,

Machine Translated by Google
diğerleri şaşırdı ve tüm oturumu kaset hakkında konuşarak geçirdik. O seans sırasında Nurse Rivers'ın tüm bu olayda masum bir insan olduğu gerçeğini düşündüğümü itiraf edeceğim.
Bir zayıflık anında kendi kendime, 'Bu kadının mahkemeye çıkarılması, kürsüye çıkarılması, teşhir edilmesi ayıp olur' dedim. O masum bir kurbandı, ben de kaseti yok etmeye devam ettim."

Korkunç bir şeydi, dedi Katz ne yazık ki. "O, sandalye [Dr. Broadus Butler], tavsiyede bulundu. Rivers'ı korumak için olduğunu söyledi ve ben de maalesef buna uydum. Keşke öyle yapmasaydık. Keşke kaseti mühürlemek için daha dikkatli olsaydım, yok etmek için değil.... İşimizi iyi yapmamıştık." 40

—

Grup kaseti yaktı ve onunla birlikte şu anda ölmüş olan bilim adamlarının ve çalışanların birinci şahıs hesaplarını kaybetti. Üstelik panel, Eunice Rivers'ın itibarını korumaya çalışırken, onun sesini çalarak onu lanetlemiş olabilir. Bu, çağdaş komitelerde benzerini bulamadığım şok edici bir eylemdi ve panelde bir tarihçi olsaydı, gerçekleşmeyecekti.

Panelin tavsiyesi 1972'de çalışmayı sonlandırdıktan sonra, katılımcıları ve aileleri tıbbi tedavi almaya başladılar. Macon County avukatı Fred Gray, 23 Temmuz 1973'te, sanıklar olarak HEW, PHS, CDC, Alabama eyaleti ve Milbank Fonu'nun yanı sıra birkaç bireysel PHS görevlisi olarak adlandırılan 1.8 milyar dolarlık bir toplu dava açtı. Birkaç John Do, bilinmeyen kötü niyetli kişileri örtbas etmek için. Dava, 1974'te 10 milyon dolardan fazla bir mahkeme dışı anlaşmayla sonuçlandı. Her yaşayan çalışma katılımcısı için sadece 37.500 dolar, mirasçıları için 15.000 dolar ve erkeklere yapılan ödemelerden kesilen Gray için yaklaşık 1 milyon dolarlık yasal ücret sağladı. Yaşayan kontrol grubu üyeleri daha da az aldı.
41

Beyazlı Siyah Anti Kahramanlar

Tuskegee Frengi Çalışması, ulusu siyah hastaların bu kötü şöhretli tıbbi istismarından doğrudan sorumlu oldukları olasılığına karşı uyararak, yalnızca beyazların değil, aynı zamanda birçok siyah bakıcının itibarını tehlikeye attı.

Ancak bazı önemli Afrikalı Amerikalıların çalışmadaki rolleri abartıldı. 1995 yılında Doç.
Henry Foster'ın genel cerrah olarak atanması, Tuskegee Frengi Çalışması'nın tartışıldığı bir toplantıya katıldığı ve bunun sonucunda ortaya çıkan medya kargaşası Foster'ı çalışmayı kınamadığı veya sonlandırmadığı için kınadığı suçlamalarıyla raydan çıktı. Foster, 1972'de haber medyası bunu ifşa etmeden önce araştırma hakkında bir şey bildiğini reddetti. Hiç kimse onun orada olduğunu kanıtlayamasa da, suçlamanın kendisi atama umutlarını sona erdirmek için yeterliydi. Buna karşılık, Tuskegee Frengi Çalışmasının ayrıntılı olarak bildirildiği 1965 tarihli bir toplantıda beyaz AMA üyelerinin puanlarını hiçbir haber sansürlemedi ve hatta tanımlamadı. Bu nedenle, çalışmadan sorumlu PHS doktorları hiçbir zaman suçlanmadı veya cezalandırılmadı.

1940'ların Alabama'nın derinden ayrılmış kırsalında mütevazı eğitimli siyah bir hemşire olan Eunice Rivers, tıbbi hiyerarşinin en alt basamağını işgal etti. Onun dönemi, bir hemşirenin hekime soru sormak için değil, yardım etmek üzere eğitilmiş bir "hizmetçi" olduğu ve siyah bir hemşirenin eşit derecede meşgul olduğu bir dön

Machine Translated by Google
beyaz olandan daha düşük profesyonel tabaka. Yine de Rivers, Amerika'nın en rezil tıbbi araştırma istismarı örneğinin yükünü omuzlamaya geldi. Erkekleri yalnızca onlara zarar verebileceğini bildiği bir deneyde tutmakla suçlandı, ancak tüm kendiliğinden ifadeleri gururla onlara sağladığı özen ve korumaya odaklanıyor. Üstleri, çalışmayı tasarlayan ve kontrol eden doktorlar tarafından suçlandığı gibi, sifiliz kliniklerinden denek aramayı ve çıkarmayı kategorik olarak reddetti. 1953'te, rolü bir araştırma analisti değil, bir bakıcı ve iz sürücü olan Rivers, çalışmayı savunan bir Halk Sağlığı Raporları makalesinin ilk yazarının gıpta edilen pozisyonunda listelendi.

[42] Bu, çalışmayı bir grup beyaz erkek bilim adamı tarafından değil, ırksal olarak karışık bir grup araştırmacı tarafından planlanmış ve analiz edilmiş bir çalışma olarak tasvir etmek için kazanılmış bir bilimsel defne mi yoksa alaycı bir hile mi? Rolü ve kendi ifadeleri ikincisini öneriyor. Araştırmaya bilimsel asistan olarak ilk kez dahil edildiğinde, yanıtı "Biliyorsun, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum" olmuştu ve bu muhtemelen sahte bir alçakgönüllülük değil, dürüstlüktü: Andrew'da bir gece hemşiresi olarak. Hastanedeyken çok az bilimsel eğitimi vardı: En büyük yeteneği insanlarla ilgilenmekti.

Kendisine çalışmanın ayrıntıları sorulduğunda, Rivers'ın yanıtları tam değildir ve PHS araştırmacılarının kendilerini savunmak için anlaştıkları sözleri tekrarlar, bu da Rivers'ın çalışmanın arkasındaki bilimi asla anlamadığını gösterir. Suçu, kendisine yaptıkları işin faydalı olduğunu söyleyen PHS doktorlarına inanmaktı. [43] —

Ancak, ne kadar özlesem de onu tamamen mazur gösteremem. Keşke daha fazla soru sorsaydı ve 1965'te çalışmanın etik olup olmadığı sorusu açıkça ortaya atıldığında, o noktada güvence talep etmesini ya da çalışmadan ayrılmasını isterdim. Bunun yerine, hizmet etmek üzere yetiştirildiği araştırmacılara körü körüne olan inancını sürdürerek hatasını daha da artırdı. Erkekleri araştırma rollerini tamamlamaları için cezbetmek için bir Yahuda keçisi olarak ve ırkçılık suçlamalarını savuşturmak için bir kalkan olarak kullanıldığını göremedi. Fakat bu solgun ihmal başarısızlıkları, kasten yalan söyleyen, komplo kuran, suistimal eden ve ardından suçu güçsüzlere çeviren PHS yetkililerinin uğursuz entrikalarıyla nasıl karşılaştırılır? Belki de Nurse Rivers adının Tuskegee Frengi Çalışması ile neden bu kadar yakından ilişkili olduğunu kendimize sormalıyız, ancak Taliaferro Clark, Thomas Murrell, Raymond Vonderlehr ve Oliver C. Wenger'in isimleri neredeyse bilinmiyor.

Tuskegee Frengi Çalışması hakkında en az dört uzun metrajlı kitap, iki uzun metrajlı film, bir avuç belgesel, oyun ve yüzlerce tıp, gazete ve dergi makalesi yazılmış olmasına rağmen, çalışmanın hala bildiğimiz yönleri var. biraz. Örneğin, çalışmanın yorumları, tedavi edilmeyen siyah erkeklerde hastalığın seyrinin izlenmesine odaklanmıştır, ancak Atlanta'lı bir psikonöroimmünolog olan Benjamin Roy, Tuskegee Frengi Çalışması için başka bir deneysel gündem önermiştir. On yıldan fazla bir süre önce Roy, PHS bilim adamlarının bu adamları güvenilir bir frengi testi ve aşısı geliştirmek için kullanmış olabileceklerini keşfetti. Farkında olmayan denekler, Amerikan laboratuvarlarına T. pallidum bakterisinin rezervuarı olarak hizmet etmiş olabilir : Onlar, frengiye neden olan bakterinin insan kuluçka makineleriydi.

Roy'un 1995 tarihli bir Harvard Azınlık Halk Sağlığı Dergisi makalesi, deneyin başlıca tıbbi öneminin, frengi için yeni, daha güvenilir ve karlı testler geliştirmek için kullanılabilecek enfekte olmuş erkekler için bir rezervuar sağlamak olduğunu öne sürüyor. Roy, Halk Sağlığı Servisi'nin Tuskegee'deki erkeklerle ilgili çalışmasının, ilgili araştırma çalışmalarından sadece biri olduğuna dikkat çekiyor.

Machine Translated by Google

kooperatif klinik grupları.[44] Tuskegee Frengi Çalışması, bilim adamlarının sifiliz bakterisi gibi patojenleri yetiştirecekleri hücreleri kültürlemeyi öğrenmelerinden yirmi yıl önce, 1932'de başladı. Bu nedenle, sifiliz için hassas, spesifik bir testin geliştirilmesi, laboratuvarda kültürlenemeyen sürekli bir sifiliz kaynağı gerektiriyordu. Frengi bakterisini içeren taze kan ürünlerine olan bu sürekli ihtiyaç, diğer şeylerin yanı sıra, çalışma deneklerine neden rutin olarak omurilik musluğu verildiğini ve kanlarının düzenli olarak alınmasını açıklıyor.

PHS belgeleri, enfekte Tuskegee deneklerinin serumlarının, floresan treponemal antikor absorpsiyonu (FTA-ABS) testi ve Zührevi Hastalık Araştırma Laboratuvarı (VDRL) testi dahil olmak üzere sifiliz için daha güvenilir testler geliştirmek için kullanıldığını doğrulamaktadır. 1970 yılında, PHS'nin Zührevi Hastalıklar bölümünden Dr. James B. Lucas, "Muhtemelen Tuskegee Çalışmasının yaptığı ve sağlamaya devam edebileceği en büyük katkı, laboratuvarımızda çalışmak üzere belgelenmiş serumlardır.... FTA-ABS testinin geliştirilmesi ve onaylanması büyük ölçüde Tuskegee seralarına dayanıyordu."[45]

Testler küresel olarak pazarlandı ve ABD hükümeti için oldukça kârlı hale geldi çünkü Alabama'nın Sağlık Bakanlığı ile yaptığı sözleşme, Tuskegee Frengi Çalışmasından kaynaklanan herhangi bir buluşun Amerika Birleşik Devletleri'nin yegane mülkiyeti haline geleceğini belirtti.[46]

Tuskegee Frengi Çalışması'nın ardından kalan kalıntılar arasında yüzlerce denek ve ailelerinin perişan yaşamları ve erken ölümleri vardı, ancak bu sadece başlangıçtı. Ülkemizin önde gelen Afro-Amerikan araştırma kurumunun gururlu iyi adı sonsuza dek lekelendi. Dezavantajlı siyah insan topluluklarının tutunduğu tıp bilimine olan kalıntı inancı o kadar şiddetli bir şekilde patladı ki, doktorlar ve araştırmacılar hala serpintiden kaçıyorlar. Otuz milyon Afrikalı Amerikalı'nın sağlığı, kısmen, hükümet destekli tıbbın şefkatli merhametini riske atmak yerine, etkili bakımdan kaçındığı için sürekli olarak tehlikeye atılıyor. Bu iyatrofobiye birçok çalışma ve suistimal katkıda bulunsa da, Tuskegee ırksallaştırılmış tıbbi istismarın ikonik sembolü olmaya devam ediyor.

Çalışma ayrıca, çalışmanın kültürel sonuçları hakkında çok şey ortaya koyan zengin bir efsanevi miras bıraktı. Ancak gerçeği kurgudan ayırmak önemlidir, çünkü yanlış inançlar, siyahların tıbbi tedaviye karşı isteksizliğini artıran yanlış korkular üretir.

Belki de en kalıcı efsane, PHS'nin deneklere aktif olarak sifiliz enjekte ettiği yönündedir. Bu yalan, aşırı ısınmış Afro-Amerikan hayal gücünden değil, Kongre Kayıtlarından ve hatalı gazete hesaplarından kaynaklandı.[47] Dahası, bu hatalı ama gerçekçi olmayan bir inançtı, çünkü tarihçi Susan E. Lederer'in bize hatırlattığı gibi, araştırmacılar Amerikalılara 1892'den beri en az kırk kez bel soğukluğu, frengi ve diğer zührevi hastalıkları enjekte ettiler ve bunların çoğu Amerika Birleşik Devletleri'nde gerçekleşti. yirminci yüzyıl.[48] 1892'de Albert Neisser, frengili hastalarda alınan serumları enjekte ederek kasten sifilizli kadınlara bulaştırdı. Sadece Afrikalı Amerikalılardan oluşan gruplara granüloma inguinale ve falciparum sıtması gibi hastalıklar enjekte edildi.[49] Tennessee, Memphis'te JA Macintosh, 1926'da, gönüllülerin bir kısmına [illegible]

Machine Translated by Google
kendiliğinden bu hastalığa yakalanır.” 50 —

Bir başka popüler efsane, çalışmanın enfekte olmuş adamlarının askerler ya da Tuskegee Havacıları olduğu, bu da Tuskegee Havacılarının Tuskegee Enstitüsü ile basit bir hatalı ilişkisi gibi görünüyor. Bu efsane, aktör Laurence Fishburne, hem Tuskegee Syphilis Study'e dayanan sorumsuzca kurgulanmış HBO özelliği olan Miss Evers' Boys'ta hem de televizyon filmi The Tuskegee Airmen'de başrol oynadığında güçlendi . Yine de bu efsane, bir zamanlar “Kara Harvard” olarak kutlanan gururlu bir bilimsel kale olan Tuskegee Üniversitesi'nin onurunun da tıbbi araştırmanın bu utanç verici sapkınlığına kurban gittiğine dair üzücü bir kabulü yansıtıyor.

Yine de, Afrikalı Amerikalıların tıbbi isteksizliklerini Tuskegee Frengi Çalışması tarafından üretilen basit korkuya bağlamak yanlıştır, çünkü bu çalışma tek başına Afrika kökenli Amerikalıların sağlık sistemi algılarını değiştiren bir sapma değildir. Çalışma, deneysel istismar modelinin bir parçası ve birçok Afrikalı Amerikalı bunu böyle anlıyor, çünkü zengin bir sözlü gelenek, hekimlerin ellerinde acı, istismar ve aşağılama hatıraların sürdürmüştür. Tuskegee Üniversitesi Ulusal Araştırma ve Sağlık Bakımında Biyoetik Merkezi direktörü MD Vanessa Northington Gamble'ın dediği gibi, "birçok Afrikalı Amerikalı, Tuskegee'yi hiç duymamış olan Batı tıbbından korkar ve güvenmez." 2004 yılında, Tuskegee Biyoetik Merkezi'nin müdür yardımcısı Dr. Stephen Sodeke, “Karşılaştığımız en büyük zorluklardan biri, Afrikalı Amerikalıların klinik araştırmalara alınmasıdır ve Tuskegee Frengi Çalışması her zaman Afrikalıların nedenlerinden biri olarak gösterilmektedir. Amerikalılar katılmaya isteksiz.” Çok sayıda araştırmacı ve sosyal bilimci, hala tüm Afrikalı Amerikalıların tıbbi istismar korkularını Tuskegee Frengi Çalışmasına bağlıyor. Anketleri genellikle bu çalışmayla sınırlı olan soruları çerçeveler. Haber hesapları, genellikle tüm siyah iyatrofobisini Tuskegee'ye atfederek davayı takip eder. Şu gazete ve dergi alıntılarını göz önünde bulundurun:

> The Washington Post'ta yazan Ronald Bayer, Kongre'nin Cumhuriyetçi Gary Ackerman (D NY) tarafından yeni doğanlardan alınan kan örneklerinin kör HIV testini yasaklayacak kötü tavsiye edilen yasayı dikkate alması gerektiğini yazıyor . Bayer'e göre, Tuskegee frengi çalışmasının hayaleti - tedavi edilebilir bir cinsel yolla bulaşan hastalığı olduğu konusunda bilgilendirilmeyen Afrikalı Amerikalı erkeklerde hastalığın seyrini izleyen federal deney - tartışmayı çevreliyor.
>
> —“GERİ DÖNÜŞ YAPILMIŞ 'TUSKEGEE' DEĞİLDİR,” WASHINGTON POST, 26 MAYIS 1995

> Pediatrik AIDS uzmanı Dr. Arthur Ammann, New York'taki bebeklerin anonim testlerini, bir hükümet çalışmasında frengili siyah erkeklerin gözlemlendiği, ancak tedavi edilmediği Tuskegee deneyine benzetti.
>
> —“YENİ TUSKEGEE DENEYİ,” THE KÖY SESİ, 14 EKİM 1996

> Hükümet araştırmasının bir parçası olarak Güney'deki siyahların sifiliz tedavisi görmediği Tuskegee Araştırması'nın etkisi, yarattığı güvensizlik bazı siyah bölgelerde AIDS'le mücadele girişimlerini engellediği için hissedilmeye devam ediyor.... Siyah topluluklardaki AIDS eğitim programları genellikle Tuskegee konusunu gündeme getirdi.
>
> —“TUSKEGEE'NİN UZUN KOLU HALA BİR SİNİRE DOKUNUYOR,” NEW YORK TIMES, 13 NİSAN 1997

Machine Translated by Google

> Tuskegee Frengi Çalışması çeyrek asır önce sona erdi, ancak etkileri hala hissediliyor....
> Chicago Toplum Ruh Sağlığı Konseyi'nin yönetici direktörü Dr. Carl C. Bell, "Birçok Afrikalı Amerikalının günümüzün tıp kurumlarına olan güvensizliği Tuskegee'ye atfedilebilir" diyor.
>
> —"DOKTORLARIN MİSTASYONU TUSKEGEE'NİN SONUNDA KALIYOR," WASHINGTON POST, 15 NİSAN 1997

Bu çalışma ile siyahi güvensizlik arasında varsayılan bire bir yazışma, THE GHOST OF TUSKEGEE; YAKIN GÖRÜNÜM: TUSKEGEE DENEYİNİN MİRASI ŞÜPHELİYLE YAYILIR; TUSKEGEE SİFİLİS ÇALIŞMASININ EKSİ MİRASI; TUSKEGEE DENEYİNİN MİRASI: GÜVEN EKSİKLİĞİ; SİFİLİZ ÇALIŞMASI GÜVENSİZLİK MİRASINI BIRAKIR; VE KLİNİK DENEYLER, SAĞLIK BAKIMI VE TUSKEGEE MİRASI. Ancak Afrikalı Amerikalıların sağlık sistemine karşı isteksizliğini incelerken bu tek çalışmanın ötesine bakmak önemlidir. Son araştırmalar, asırlık bir deneysel istismar modelini incelemek yerine Tuskegee Frengi Çalışması'ndaki tek bir olaya odaklanarak, sorunu çarpıtma eğilimindedir ve Afrikalı Amerikalıların ihtiyatlılığını anlaşılabilir, makul bir tepkiden ziyade tek bir olaya aşırı tepki olarak nitelendirmektedir. Amerikan tıbbının Afrikalı Amerikalılarla etkileşimini karakterize eden kalıcı deneysel istismara.

1997 gibi erken bir tarihte, birkaç özellikle algısal biyomedikal araştırmacı, siyah iatrofobiyi daha uzun bir araştırma istismarı ve ihmali geçmişi bağlamında yerleştirdi. O yıl, Emory Üniversitesi'nden Otis Brawley, MD, Journal of Blacks in Higher Education'a , birçok araştırmacının Tuskegee yüzünden "siyahları işe almanın çok zor ve hatta imkansız olacağına ve zamanımızı boşa harcamamamız gerektiğine" inandığını söyledi. Tuskegee'yi "tembellik için bir bahane" olarak kullanın. 51 Neyse ki, şimdi daha az yönlendirici sorularla araştırma başlatılıyor ve bunlar, Afrikalı Amerikalıların tıbbileştirilmiş istismar ve deneylerin uzun, mutsuz geçmişine ilişkin farkındalıklarının boyutu hakkında daha fazla bilgi edinmemizi sağlayacak.

Tuskegee Frengi Çalışması, Afro-Amerikalıların en uzun ve en kötü şöhretli -ama en kötüsü- deneysel istismarıdır. Diğer suistimal edici tıbbi araştırmalar tarafından hem sayıları hem de korkunçluğuyla gölgelendi ve bu kitabın dengesi bu hikayeleri anlatıyor. Sonraki bölümler, Tuskegee Frengi Çalışması'ndan sonra Afro-Amerikalıların hastalıklarının nasıl basitçe gözlemlenmediğini, aynı zamanda deneklere zehirli maddeler verildiğinde veya ölümcül radyasyon dozları, tehlikeli deneysel teknolojiler, afrodizyak ve benzeri dahil olmak üzere çok çeşitli biyolojik tehlikelere kasıtlı olarak maruz kaldıklarında nasıl tetiklendiklerini anlatacaktır. çok çeşitli test edilmemiş kimyasal ürünler, riskli terapötik olmayan aşılar ve bulaşıcı ajanlarla enjeksiyon.

Aslında, 1920'lerin sonlarında ve 1930'larda, tam da Tuskegee Frengi Çalışması'nın tedavi edici kolunu kaybettiği ve sömürüye dönüştüğü dönem olan Rockefeller Vakfı'nın himayesinde yürütülen bir sıtma tedavisi deneyi, siyah erkeklerin frengi ölmek üzere: Araştırmacılar, bir tedavi teorisini test etmek için siyah frengiyi doğrudan öldürüyorlardı.

1910'da New York City, ülkedeki yalnızca araştırmaya ayrılmış tek hastane olan Rockefeller Enstitüsü'ne ev sahipliği yapıyordu. Bu bölümde daha önce bahsedildiği gibi, nörosifiliz veya parezi,

Machine Translated by Google
geç dönem frengide ortaya çıkar, sinir sistemini etkiler ve deliliğe neden olur. 1910'da bulaşıcı değil, zihinsel bir hastalık olduğu düşünülüyordu. Rockefeller Enstitüsü tarafından finanse edilen bir araştırmacı olan Dr. Mark Boyd, nörosifiliz için yeni bir tedavi olan sıtma tedavisini test ediyordu. Boyd, sifiliz spiroketini öldüreceğini umduğu yüksek ateş oluşturmak için nörosifilizden mustarip siyah ve beyaz insanlara kasten sıtma bulaştırdı. Ancak deneyindeki siyahlar, sıtmanın nispeten iyi huylu plazmodia suşu tarafından enfeksiyona direniyor gibiydi, bu yüzden Boyd sifilitik siyahların 470'ini - ama beyazları değil - ölümcül falciparum suşu ile enfekte etti ve bazı siyah denekleri öldürdü. [52] Boyd, siyahlar ölmeye başladığında deneyleri durdurmadı. Bunun yerine, aldatmaya başvurdu: Notlarında, ölüm nedenlerini gizledi ve siyahların ölüm oranlarını çarpıtarak, falciparum ile kasıtlı enfeksiyondan öldükleri gerçeğini örtbas etti. [53]

Bununla birlikte, Tuskegee Çalışması'ndaki hasta erkekleri tedavi etmeme kararı farklı bir suçtur, bir ihmal suçudur ve bu kitapta incelenen bazı önemli kalıpları örneklemektedir. Bunlar, en riskli çalışmalar için siyahların seçilmesini; terapötik olmayan deneyler için orantısız seçimleri; tıbbi ayırt edicilik miti (sifilizin siyahlarda farklı şekilde ortaya çıktığını savunan); ve cinsel hastalık ve işlev bozukluğunun “düzeltilemez” vektörleri olarak aşırı cinsiyetli siyahlar efsanesi. Erkeklerin frengi rezervuarı olarak kullanılması, yeni hastalık yaklaşımlarının karlı harikalarını (deneklerin nadiren bildiği) ve klinikte ve tıp dergilerinde hastalığın klinik olarak gösterilmesini sağlamak için siyah cisimlerin tanıdık kullanımını güçlendirdi.

Çalışmanın savunmaları, dikkatle tasarlanmış kurgulara dayanmaktadır. Savunucuları, çalışmanın yalnızca pasif bir gözlem, “doğada bir çalışma” olduğunu iddia ettiler, ancak öyle değildi, çünkü araştırmacılar onu aktif olarak tasarladı ve katılımcılara yalan söyledi, tedavi sözü verdi, ancak aktif olarak ondan vazgeçti. Çalışma faydacı bir temelde savunulamaz çünkü PHS doktorları, çalışma sona ermeden yıllar önce, gelecekteki hastalara yardım etmelerine izin verecek hiçbir yeni klinik bilgi vermediğini kabul ettiler. 1970'e gelindiğinde, PHS'nin Zührevi Hastalıklar bölümünün başkan yardımcısı James Lucas şu sonuca vardı: “Öğrenilen hiçbir şey tek bir bulaşıcı frengi vakasını bulmaz veya tedavi etmez ya da bizi zührevi hastalıkları kontrol etme temel görevimizle yakınlaştırmaz. Birleşik Devletlerde." bununla birlikte, PHS araştırmacıları için yayınlar, bilimsel araçlar ve bilimsel statü

PHS araştırmacıları bilimsel ve etik dürüstlükten yoksundu: Deneyin başlarında, Raymond Vondeleh klinik değerlendirmelerin farklı bir "beyaz" ve "siyah" frenginin kanıtını sağladığını muzaffer bir şekilde ilan etmişti: Siyah frengi, dedi ki, öncelikle kardiyovasküler komplikasyonlardan muzdaripti, beyazlar nörolojik yıkım yaşadı. Ancak Amerikan Kalp Derneği'nin on üyeli bir mavi kurdele paneli aynı fikirde değildi. 1933'te verileri yanlış yorumlandığı için kınadılar: Irksal iki biçimlilik yalnızca PHS araştırmacılarının zihninde vardı. Yine de ırk karşılaştırma deneyi, sanki bu hiç belirlenmemiş gibi devam etti.

Bazıları, Tuskegee Frengi Çalışmasının ırkçı bir çalışma olmadığını, çünkü Dr. E. Bruusgaard'ın Norveç beyazları üzerine yaptığı “paralel” bir araştırmayı yansıttığını iddia ediyor. 1929'da Bruusgaard, çeşitli nedenlerle 1891 ile 1910 arasında ilaç almayan iki bin Oslo bölgesi sifiliz hastasının çizelgelerini gözden geçirdi. Bununla birlikte, Tuskegee çalışmasını Oslo çalışmasıyla eşitlemek yanlıştır, çünkü ikincisi Norveç'in retrospektif bir analiziydi. daha önce verilmiş olan tedavi verileri

Machine Translated by Google
Bu, kasıtlı olarak tedaviyi istemeyenlerden alıkoymak için tasarlanmış bir kötü niyetli ihmal deneyi değil. PHS paralel bir tasarım kullanmış olsa bile, ayrılmış Alabama'da siyah-beyaz sağlık tüketimini yönlendiren ırksal dinamikleri, Norveç gibi ırksal olarak daha homojen bir sosyal refah devletindeki beyazlarınkiyle karşılaştırmak saçma olurdu.

Araştırmayı savunanlar, 1930'larda insan tıbbi deneylerini düzenleyen hiçbir ulusal yasa olmadığı için, bir doktorun hastalarıyla neler yapabileceği ve yapamayacağı konusunda hiçbir etik kısıtlama olmadığını varsayma hatasına sıklıkla düşüyorlar. Ancak Tuskegee Frengi Çalışması döneminde doktorlar , hastane yönetmelikleri ve AMA kuralları tarafından tanıları paylaşmaya ve deney ve genellikle tedavi için izin talep etmeye – zamanın etik normu – kısıtlandı. Tuskegee'deki birçok PHS uygulamasını yasaklayan yasalar da vardı. Tarihçi Susan Lederer tarafından verilen örnekler arasında, avukat George Weinman'ın 1929'da yaptığı, "yetkisiz 55 Bu norm otopsisi, bir haksız fiildir ve tazminat davası açılmasına neden olur" şeklindeki gözlemdir Amerikalılar söz konusu olduğunda genellikle ihlal edildi. Afrikalı

Mirası Dönüştürmek

16 Mayıs 1997'de, Tuskegee Frengi Çalışması'nın sona ermesinden çeyrek yüzyıl sonra, Başkan William Jefferson Clinton, sadece sekiz sağ kalanın ve ailelerinin, aktivistlere ve tarihçilere katılmalarına izin veren onurlu bir Beyaz Saray töreninde çalışma için resmen özür diledi. davalarını savundular.

Hayatta kalanlara, eşlere ve aile üyelerine, çocuklara ve torunlara bildiklerinizi söylüyorum: Dünyadaki hiçbir güç size kaybedilen yaşamları, çekilen acıları, yıllarca süren iç eziyet ve ıstırabı geri veremez. Yapılanlar geri alınamaz. Ama sessizliği sonlandırabiliriz. Başımızı çevirmeyi bırakabiliriz. Gözlerinizin içine bakıp nihayet Amerikan halkı adına şunu söyleyebiliriz, Birleşik Devletler hükümetinin yaptığı utanç vericiydi ve üzgünüm.... Macon County'den, Tuskegee'den, oradaki olaylarla yanlış bir şekilde ilişkilendirilen doktorlardan da özür dileriz. Afro-Amerikan vatandaşlarımıza, federal hükümetinizin bu kadar açık bir şekilde ırkçı bir araştırma düzenlediği için üzgünüm. Bunun bir daha olmasına asla izin verilemez.

Başkan'ın çalışmanın ırkçılığını ve ahlaksızlığını kabul etmesi coşkulu alkışlarla karşılandı. Sıcak basın ışıkları altında, hayatta kalanlar hatıralarını paylaştılar ve böyle bir istismarın bir daha tekrarlanmamasına dair umutlarını paylaştılar. Doksan dört yaşındaki Herman Shaw, “Bir ulus olarak bu korkunç kabusu geride bırakmanın zamanı geldi” dedi. Tuskegee Study gibi bir trajedinin bir daha yaşanmasına asla izin vermemeliyiz.”

Özür, kalıcı, somut bir mirası da içeriyordu - Tuskegee Üniversitesi Ulusal Araştırma ve Sağlık Bakımında Biyoetik Merkezi, kısmen 200.000$ hibe ile desteklenen Başkan

Machine Translated by Google
Clinton özürün bir parçası olarak ayrıldı. 12 Mayıs 1998'de, belirtilen hedefle Afrikalı Amerikalıları biyoetik konusunda eğitmek ve eğitmekle açıldı. Merkezin çok ırklı personeli, diğer üniversitelerdeki ana akım biyoetik merkezleriyle bilimsel ortaklıklar kurmuştur. Bununla birlikte, bu tür diğer merkezlerin aksine, Tuskegee toplum eğitimine de büyük yatırımlar yapmıştır.

Maskesinin kaldırılmasının üzerinden otuz yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen, çalışma hala korkunç derecede büyüleyici. Bu, çalışmanın özünde anlamsız doğası olabilir, çünkü Hannah Arendt'in "kötülüğün sıradanlığını" korkunç bir mükemmelliğe örnekleyen özelliksiz hükümet martinetleri tarafından havalı bir şekilde tasarlanmış ihmal suçlarını bünyesinde barındırıyor. Ya da belki de bu, sağlığımızı korumakla görevli devlet kurumu olan Halk Sağlığı Hizmeti doktorlarının tıbbın ihanetidir. Sonra tekrar, bir grup zavallı, güçsüz, savunmasız siyah adamın sağlığını tamamen mahvetmeye kararlı çok sayıda güçlü, ayrıcalıklı doktorun dikkatle düzenlenmiş suç ortaklığı olabilir.

Veya frengi çalışmasının çok uzun ömürlü olması bizi esarette tutan şey olabilir. İnterbellum döneminden Nixon yönetimine kadar gizlice şımartılan ölümcül ırkçı bir deneyi keşfetmek, yüzme havuzunuzun derin ucunda, uzun süredir soyu tükenmiş olduğu düşünülen o korkunç tarih öncesi balıklardan birini bulmaya benziyor. Frengi çalışması, Jurassic kalıntıları gibi, bizi, tarihe göndermeyi tercih edeceğimiz yaşayan, nefes alan bir canavarla yüzleşmeye zorladı.

Yine de Tuskegee Frengi Çalışması gerçekten sona ermedi, çünkü büyüleyici olmaya devam ediyor: Amerikalılar deneyi dersler için araştırıp endişelendirdikçe kitapların, oyunların, şiirlerin, şarkıların ve filmlerin akışı devam ediyor. Kısmen, kötülüğüne karşı bir ağırlık olarak iyiyi üretecek değerli bir anlam çıkarma arzumuzla motive olduğumuzdan şüpheleniyorum. Belki de önemli olan, siyahların ve beyazların bu tıbbi kabusa karşı öfkelerinde birlik olmaları ve beyazların aktif olarak bu ırkçı engerek tıbbın göğsüne saldırmasıdır. Beyaz bir muhbir araştırmaya meydan okudu, beyaz bir gazeteci ulusal sahneye çıkmaya zorladı ve beyaz ve siyah panel üyeleri çalışmayı bitirmek için katıldı.

Ama neye sahip olmamız gerektiğini öğrenmiş olsaydık, bu kitap burada bitecekti. Çalışmanın en büyük trajedisi, araştırmacılar için uyarıcı bir masal olarak hizmet etmemiş olmasıdır. Başlangıcı, siyahlara karşı gelecek bölümlerde detaylandırılan diğer birçok deneysel kötülüğün doğuşuna işaret ediyordu.

Machine Translated by Google

PART 2
THE USUAL SUBJECTS

Machine Translated by Google

BÖLÜM 8

kara leylek

Afrika kökenli Amerikalı Üreme Öjenik Kontrolü

Köpeklerin üremesine izin vermiyoruz. Onları kısırlaştırıyoruz. Onları kısırlaştırıyoruz. İstenmeyen yavrulara sahip olmalarını engellemeye çalışıyoruz, ancak bu kadınların kelimenin tam anlamıyla bir sürü çocuğu var....

—BARBARA HARRIS, BAKIMLI BİR KOMMUNITY GEREKTİREN ÇOCUKLARIN KURUCUSU (CRACK), C. 1990

Nasyonal Sosyalizm, uygulamalı biyolojiden başka bir şey değildir.

—RUDOLF HESS, BERLİN, 1934

Doğumunun zorunlu kıldığı sessiz çaresizlik hayatına kolayca katlanmış ve sonra bir dalgalanma olmadan ortadan kaybolmuş olabilirdi. Bir kölenin torunu, ortakçıların kızı ve on dokuz kardeşin küçük kız kardeşiydi, zekiydi, çalışkandı ve okumayı severdi, ama aynı zamanda koyu tenliydi, eğitimsizdi ve Mississippi kırsalında başarısızlığın reçetesi olan bir kadındı. . Yıl 1961'di, ama 1861 de olabilirdi. Sunflower County'deki bir plantasyonda, yüz ağırlığı bir dolara günde üç yüz ila dört yüz pound pamuk toplayarak ailesinin zorlu bir yaşam sürmesine yardım etti. Günlerini bitkin, aç ve pejmürde giyinmiş bir halde geçirdiler, ancak ailesi hiçbir zaman borç döngüsünü kıracak kadar kazanamadı ve ortakçılık denilen tefeci son gün köleliğinin tuzağına düştü. Ama kızgın değildi: Son derece dindar biri, enerjisini başkalarına yardım etmeye odakladı ve kendi ailesine sahip olacağı günü sabırsızlıkla bekledi.

Adı Fannie Lou Hamer'dı.

1961'de bir gün Hamer, "midemdeki düğüm" -muhtemelen iyi huylu bir rahim fibroid tümörü- alınması için hastaneye girdi. Daha sonra iyileşmek için plantasyondaki ailesinin kulübesine döndü. Ama büyük evde uğursuz haberler dolaştı. Sahibinin karısı Vera Alicia Marlow,

Machine Translated by Google
Hamer'ı tedavi eden cerrahın kuzeniydi. Marlow aşçıya Hamer'ın bilinçsizken bir tümörden fazlasını kaybettiğini söyledi - cerrah rahmini çıkarmış ve Hamer'ı kısırlaştırmıştı.
Aşçı, haberi Hamer'ın kuzeni olan bir kadın da dahil olmak üzere başkalarına tekrarladı ve böylece Hamer, plantasyonda asla kendine ait bir ailesi olmayacağını öğrenen son insanlardan biriydi.

"Bana bunu yapan doktora gittim ve ona 'Neden? Bunu bana neden yapmıştı?' Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu - ve söylemedi. Eğer böyle bir operasyon yapacaksa bana söylemesi gerekirdi. Çocuk sahibi olmayı çok isterdim.” Ancak bir dava söz konusu değildi, diye hatırlıyor Hamer. "O zaman? Ben? Beyaz bir doktora karşı beyaz bir avukat mı tutuyorsun? Elimi tutup tabutuma çivi çakıyor olurdum.”
[1]

Bir öfke onu ele geçirdi ve kaderinden acı bir şekilde şikayet etti. Ama aynı zamanda adaletsizliği düzeltmeni bir yolu olarak siyasi iktidardan da büyülendi ve kısa süre sonra düşünülemez olanı yaptı: Oy vermek için kaydolmaya çalıştı. Ancak sandıkta reddedildi ve eve vardığında kızgın ev sahibi onu on dokuz yıldır yaşadığı plantasyondan attı.

Önemli değildi çünkü Hamer artık bir ortakçı değildi. Artık, güney sivil haklar hareketinin en güçlü liderlerinden ve sembollerinden biri olacak, uzlaşmaz bir siyasi dinamoydu. Kendisini ulusal bir liderlik rolüne iten harekete geçirici güç olarak her zaman “Mississippi apendektomisinden” söz etti ve asla sahip olamayacağ çocuklardan her zaman pişmanlıkla bahsetti.
[2]

Ömür boyu doğum kontrolüne karşıydı.

evrimsel gecikmeler

Yirminci yüzyıl , Yunanca "iyi doğmuş" anlamına gelen eugenes kelimesinden türetilen tıp felsefesi öjenisinin doğuşuna tanık oldu. Kelime, Charles Darwin'in kuzeni Francis Galton tarafından icat edildi. 1900 ve 1910 yılları arasında genetikçiler, Mendel kalıtım modeline bağlı insan özelliklerini keşfettiler; bunlardan birinde taşıyıcı iki ebeveynin üremesi matematiksel olarak tahmin edilebilir bir iyi, hasta ve taşıyıcı yavru karışımıyla sonuçlandı. Bu Mendel keşifleri arasında, orak hücreli anemi, kırmızı-yeşil renk körlüğü ve 3 Polidaktiliden etkilenen bir çocuğun doğumu (normalden fazla parmak veya ayak parmağına sahip olma) dahil olmak üzere etkilenmemiş ebeveynler, ebeveynlerin taşıyıcı olduklarının sinyalini verdi. [3] çeşitli metabolik koşullar vardı.

Bu bilgiyle donanmış olan Galton, ilk olarak, sosyal işlev bozukluğunu fethederken insan ırkını iyileştirmek için seçici üremeyi kullanmanın arzu edilirliğini formüle etti. Bu amaç, 1930'larda hem bilimsel hem de popüler düzeyde, yalnızca Amerika Birleşik Devletleri'nde değil, aynı zamanda yurtdışında da geniş çapta benimsendi öjenik ölçütler sadece popülasyonlara değil, bireylere de uygulandı. toplum, iyi, [4] ve Ojenistler şunu önerdiler: sağlıklı ve güzel özelliklere sahip çocukların doğumunu teşvik ederek sosyal hastalıkları sona erdirmek için hastalık ve özellik kalıtımı hakkındaki tıbbi bilgileri kullanır. Bu olumlu öjeniydi, ancak hareketin olumsuz bir yüzü de vardı: Öjenistler istenmeyen toplumsal sorunların ayıklanmasını ilan ettiler.

Machine Translated by Google

"kötü" genetik profilleri olan çocukların doğumunu caydırarak veya önleyerek. İyi doğmuş terimi , "sağlıklı doğmuş" ve "zengin doğmuş" olmak üzere iki anlama sahiptir ve bu uygundur, çünkü öjenik bilim adamları ve onların müritleri, biyolojik kalıtsal uygunluk kavramlarını sınıf ve ırk kavramlarıyla sürekli olarak karıştırmışlardır. İyi bir sosyal sınıftan yüksek eğitimli kişiler öjenik olarak üstün kabul edildi; yoksullar, eğitimsizler, suçlular, yeni göçmenler, siyahlar ve geri zekalılar öjenik uyumsuzlardı. Öjenistler, ırk hijyeni terimini öjeni kelimesi kadar sıklıkla kullandılar ve öjenik idealleri popülerleştirmek için kullanılan çizelgelere, fotoğraflara ve diyagramlara üstünkörü bir bakış bile, Anglo-Sakson tarafından uygun olmayanların “esmer” “siyah” ve çirkin olduğunu ortaya koyuyor. basık burunlu, sırım gibi siyah saçlı ve prognat profilli standartlar. [5]

Bilim adamları siyahların aşağılığına dair geniş fizyolojik kanıtlar aramaya ve bulmaya devam ettikçe, Afrikalı Amerikalılar öjenik teori tarafından aşağılandı. Daha önceki bilimsel ırkçılığın inceltilmesinde, öjeni, siyah kadınları cinsel açıdan ayrım gözetmeyen ve biyoloji tarafından kusurlu çocukları doğurmak için sınırlanan kötü anneler olarak etiketlemek için tahsis edildi. Siyah ebeveynlerin, özellikle de annelerin, tıbbi ve davranışsal olarak uygun olmadığı için şeytanlaştırılmasının uzun bir geçmişi var, ancak yirminci yüzyıl öjenistleri, bu inançları bilimsel olarak doğrulamak için gerekli biyolojik temelleri sağladı.
Cinsel bastırılamazlık ve kötü anneliğin biyolojik olarak kalıtsal aygıtta yer aldığını iddia ettiler. Böylece öjeni, siyahların cinsel davranışlarını ve üremelerini sıkı bir inceleme altına alan ve orantısız bir şekilde onları hem geçici hem de kalıcı kısırlığa zorlayan medikososyal hareketleri destekledi. Bilim adamları ayrıca, siyah doğum oranlarına ilişkin verileri derleyerek ve gönüllü olmayan kısırlaştırmadan Norplant'a kadar birçok üreme teknolojisini ve stratejisini test etmek için ağırlıklı olarak beyaz olmayan kadınları kullanarak, siyahların doğurganlığını şiddetle araştırdı.

1915'te, Dr. Harry J. Haiselden, siyah annenin kötü mirasını sömürerek ün ve zenginlik kazandığında, ABD öjenisinin ilk dalgasını müjdeledi. Haiselden, zamanında Dr.
Jack Kevorkian kendi başımızaydı ve ürkütücü bir şekilde benzer bir nedenden dolayı: Her ikisi de “yaşama uygun olmayan” olarak gördüklerinin ölümünü hızlandırdı ve her ikisi de kurbanlarını hayatın kutuplarından seçti. Kevorkian yaşlı ya da hastaları avladı; Haiselden hasta, “kusurlu” bebekler hakkında. 12 Kasım 1915'te gazetelere, hastası Anna Bollinger'in hasta ama yaşayabilir yenidoğanının, hayatını kusurlu olarak geçireceği için Chicago'daki Alman-Amerikan Hastanesinde ölmesine izin verdiğini duyurdu. [6] 1915 ve 1918 yılları arasında Haiselden, beş bebeği daha öldürerek her seferinde basının dikkatini çekti. Negatif öjeniyi çok açık bir şekilde uygulayan Haiselden, ebeveynleri ve diğer çocuk doktorlarını, "genetik olarak aşağı" olanları öldürerek veya ölümlerine izin vererek örneğini takip etmeye teşvik etti. Ebeveynler doğuştan kusurlu çocuklarını öldürmek için açıkça doktorları işe almaya başladılar ve doktorlar kendi gururlu bebek cinayeti itiraflarıyla öne çıktılar. [7] Kevorkian gibi Haiselden de ölmekte olan hastaları ve anneleriyle “fotoğraflar” düzenledi.

Öjenik ideallerini popüler hale getirmek için kendisinin oynadığı bir film yapmaya karar verdiğinde, film bir hit oldu ve onu zengin bir film yıldızı yaptı. O film Kara Leylek'ti. Beyaz, zengin, soylu bir köle sahibinin, bir sarhoşluk anında "aşağılık, pis" tarafından baştan çıkarılan hikayesiyle başlar.
onları evlenmeye [8] Ortaya çıkan çocuk, soylu, siyah kusursuz çocuktan daha iyi görünüyor ve ikisi siyah bir çocuğa ait. [9]

Machine Translated by Google

Haiselden, filmin adını verirken siyah kelimesinin hem olumsuz hem de ırksal çağrışımlarına dikkat etti. Haiselden ve çalışmaları konusunda önde gelen uzman Ph.D. olan Martin Pernick, beyaz efendisi Haiselden'in istenmeyen ile eşitlediği gerçeğine dikkat çekiyor . - ama o değil - cinsel birleşme siyah kadının doğuştan gelen utanmazlığını konuşmadan önce içkiyle sersemletilmelidir. Filmin sonunda, birliğin lekeli torunu, beşikte duran beşikli bir İsa'nın onayı ile ötenaziye tabi tutulur. Bu beceriksizce öjeni propagandası, popüler öjeni duyarlılığını canlandırdı.

siyahı tekrar tekrar çirkinlik ve

Kısa süre sonra hayat Haiselden'in sanatını taklit etmeye başladı.

Alman doktorlar, Hitler'in ve Nasyonal Sosyalizmin 1933'teki yükselişinden önce bile hayali bir İskandinav saflığını yeniden kazanmayı saplantı haline getirdiler. Ancak ABD ulusal öjeni politikaları, 1910'dan beri siyahlar da dahil olmak üzere uygun olmadığını düşündükleri kişilere karşı akıl almaz tıbbi ihlaller uygulamıştı. Amerikan ve Alman öjeni aslanları, yalnızca ortak bir ırksal saflık vizyonuyla değil, aynı zamanda Uluslararası Irk Hijyeni Derneği tarafından da birleştirildi. Amerikalı üyelerin başında, Deney Evrimi İstasyonunu (SEE) ve 1910'da Long Island'daki Cold Spring Harbor'da özel olarak finanse edilen ve çığır açan Öjeni Kayıt Ofisi'ni (ERO) kuran matematikçi ve biyolog Charles Davenport, Ph.D. vardı. , New York, 1920'de Carnegie Enstitüsü'nün himayesinde GDA'ya katıldı.

Davenport, evrimin nicel çalışması olan biyometriden büyülenmişti. Onun yönetiminde, ERO, insan özelliklerini sayısal olarak haritalayarak, hastalarının ailelerini ve tıbbi geçmişlerini paylaşan bilim adamları ve doktorlardan büyük miktarda öjenik veri toplayarak insan kalıtımı üzerine araştırmalar yaptı. ERO ayrıca, Davenport'un yardımcısı Harry Hamilton Laughlin'in 1924 tarihli Ulusal Köken Yasası için gerekli olduğu kanıtlanan kapsamlı istatistiksel araştırmayı sağladığında olduğu gibi öjenikle ilgili popüler ve yasal görüşleri de bilgilendirdi. Güney ve Doğu Avrupa ülkelerinden gelen göçmenleri "disjenik" olarak yasakladı. ERO, öjeni biliminin prestiji için o kadar vazgeçilmezdi ki, Carnegie 31 Aralık 1939'da finansman desteğini geri çektiğinde, kapanışı öjeni döneminin resmi sonu oldu.
[11] Aynı zamanda GDA'nın başkanı olan Laughlin, basılı yayınlarda, hiçbir iki ırkın ABD siyahları ve beyazları kadar yakın yaşarken saflıklarını koruyamadığından endişeleniyordu. 1910'da siyah-beyaz eşleşmelerinden kaynaklanan ten renkleri üzerine bir araştırma çalışması yayınladı.
[12]

Amerikalı öjenistler ile Laughlin'in siyah-beyaz çiftleşmesinden iğrenmesini paylaşan Almanlar arasında tahmin edilebileceği gibi sıcak ilişkiler hüküm sürdü. 1933'te Davenport'un Eugenical News'i Alman ırk-hijyen hareketini övdü ve Archiv für Rassen-und Gesellschaftsbiologie gibi Alman öjeni dergilerinden makalelerin özetlerini yayınladı . Laughlin, Berlin Kaiser Wilhelm Institut für Anthropologie, Menschliche Erblehre und Eugenik (Institute for Anthropology, Human

Genetik ve Ojenik). [13] Minnettarlıkla, Heidelberg Üniversitesi, 1936'da Laughlin'e fahri tıp doktoru derecesi verdi.

Her ne kadar zalimce soykırım eylemleri esas olarak Yahudilere ve beyaz Avrupalılara yönelik olsa da, Nasyonal Sosyalistler ayrıca Afrika kökenli insanlarla herhangi bir karışımı kabul edilemez buldular. İçin

Machine Translated by Google

Örneğin, "Rheinlandbastarde" , Birinci Dünya Savaşı sonrası işgali sırasında Rheinland'da konuşlanmış Alman kadınları ve Fransız Somalili askerlerin 1920'lerde doğan çocuklarıydı.

[14] Reichsbauernführer Richard-Walther Darre, "Bir Rhinelandlı olarak şunu talep ediyorum: Ren'deki kara utancın sırtına bindiğimiz tüm melezlerin kısırlaştırılması." [15] Alman Kalıtsal Sağlık Mahkemeleri vaka bazında yoksul ve hasta olmayan Gentilelerin üreme uygunluğunu değerlendirdi, ancak siyahlar ve Afro-Almanlar için, Afrika soyunun görsel veya sözlü kanıtı, sağlık kliniklerinde derhal gizli sterilizasyonu haklı çıkarmak için yeterliydi. 1937'de Eugen Fischer tarafından tasarlanan 3 No'lu Özel Komisyon kapsamında Örneğin, 19 Haziran 1937 tarihli Frankfurt sağlık dairesi kayıtları, not:

> 26 Eylül 1920'de doğan ve Mainz'de ikamet eden Alman vatandaşı Josef Feck, eski sömürge işgal birliklerinin (Kuzey Afrika) soyundan geliyor ve ilgili antropolojik özellikleri belirgin bir şekilde gösteriyor. Bu nedenle kısırlaştırılmalıdır. Annesi kısırlaştırmaya rıza gösterir. [16]

Talep üzerine, Afro-Alman erkekler kısırlaştırıldıklarını belgeleyen sağlık belgeleri ibraz etmek zorunda kaldılar ve en az 385 çocuğun kısırlaştırıldığı iyi belgelenmiş olmasına rağmen, bütün bir Afro-Alman neslinin doğurganlığı elinden alındı. [17]

Bununla birlikte, Nazi öjenistleri sık sık, Yahudi-Aryan çiftleşmesini yasaklayan yasalarının, Afrika kökenli insanları beyaz genetik havuzdan ayırmaya yönelik Amerikan yasalarından daha liberal olduğunu gözlemlediler. Almanlar, dörtte biri Yahudi olan bir kişinin yasal bir Aryan olduğunu ve bu nedenle bir Almanla evlenmeye uygun olduğunu, ancak beyazlar ve siyahlar arasındaki paralel evliliklerin ve çiftleşmelerin Amerika Birleşik Devletleri'nin çoğunda yasadışı olduğunu ve aslında ölümle cezalandırılabileceğini - linçle suçladılar. . Birçok güney eyaletinin "tek damla" yasaları, otuz saniyelik bir Afrika mirasına sahip olan herkesi siyah olarak sayıyordu. 1924 Virginia Irk Bütünlüğü Yasası gibi diğer yasalar, herhangi bir "Zenci kanı" olan herkesi siyah olarak adlandırıyordu. [18] Alman tıp dergilerinin editörleri, beyazlarla evliliklerde hangi ırksal karışımların tolere edilebileceğini, oy verecek kadar "beyaz" olan ve benzerlerini ayrıntılı olarak gösteren Amerikan tıp dergilerini inceleyerek öjenik yasak hakkında çok şey öğrendiler. Aslında, Alman ve Amerikalı öjenistler arasındaki ilişkiyi samimi bir rekabet karakterize ediyordu: Virginialı öjenist Dr. Joseph S. Dejarnette, 1934'te Virginia'yı teşvik ettiği bir konuşma sırasında ince örtülü bir hayranlıkla içini çekti: "Almanlar bizi kendi oyunumuzda yeniyorlar" sterilizasyon yasalarını genişletmek için yasama organı. [19]

Bununla birlikte, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki etik olmayan ırk deneylerinin çoğu gibi, öjeni girişimleri de ahlaki kusurlardan daha fazlasını yaşadı: Onlar sadece mantıksızdı. Toplumlardan belirli "kusurlu" bireyleri çıkararak sağlığı iyileştirmeye ve ırk stokunu saflaştırmaya yönelik herhangi bir deneyin, istenmeyen genlerin kökünü kazımamasının birkaç nedeni vardır, ancak bilim adamları 1917'den beri en az bir tanesini biliyorlardı. Genetik tarama testlerinin ortaya çıkmasından önce. , kişinin güvenebileceği yalnızca klasik Mendel genetiği vardı ve bir kişinin genetik bir lekenin taşıyıcısı olup olmadığı ancak çocuklarının sağlığıyla belirlenebilirdi - üremeyi önleyecek öjenik önlemler için çok geç. İngiliz genetikçi P.

Machine Translated by Google

C. Punnett 1917'de hastalık belirtileri gösteren insanların üremesini önlemeye yönelik öjenik adımların o kadar çok taşıyıcıyı tespit etmekte başarısız olacağını ve bunların işe yaramaz hale geleceğini belirlemişti. 20 Bu bilgi öjeni stratejilerini ve hedeflerini ahlaki açıdan tiksindirici olduğu kadar bilimsel olarak da geçersiz kılmıştır.

zenci projesi

1883'te Corning, New York'ta bir sosyalist olarak dünyaya gelen Margaret Sanger, genellikle güçlü bir doğum kontrol öncüsü ve bir feminist olarak övülmesine rağmen, öjeni konusunda en ünlü Amerikan popülizatörüydü. Tüm bu etiketler uyuyor. Bol yazıları, konuşmaları ve sayısız projesi, misyonu zaman içinde kadın hakları savunuculuğundan öjeniye dönüşen karmaşık, tutkulu bir kadını ortaya koyuyor.
Sanger, doğum kontrol hapının gelişimini hızlandırarak ve ülkenin on ikinci en büyük hayır kurumu olan Planned Parenthood olan organizasyonu kurarak, doğum kontrol hapı dağıtımına karşı "Comstock yasalarını" devirerek Amerikan üreme politikasını şekillendirdi. Ancak bunu öjenistlerle ittifak içinde yaptı ve Negro Projesi gibi girişimler aracılığıyla Sanger, Afrikalı Amerikalıların doğurganlığını azaltmak için siyah stereotipleri kullandı.

Sanger temkinli bir konuşmacıydı, bu yüzden sadece ne söylediğini değil, ne yaptığını da incelemek önemlidir. 1922'deki öjeni kitabı The Pivot of Civilization'da, "Öjeni esas olarak olumsuz yönleriyle değerlidir... Sözde olumlu ya da yapıcı tarafında, herhangi bir kalıcı ilgi uyandırmakta başarısız oluyor." Bu kitapta Sanger, bir dizi vaka öyküsü sunarak çeşitli Amerikalıların öjenik değerine ilişkin araştırmasını popülerleştirdi. Siyah ailelerin sunduğu öjenik sorunları tanımlamak için disjenik bir aile vaka öyküsü yayınladı:

> Bir serserilik suçlamasıyla Kansas Eyaleti Sanayi Çiftliğine bağlı olan yirmi yaşında, geri zekalı bir kızın ebeveynleri, polis tarafından suç unsurunun karargahı olduğu bildirilen yoğun nüfuslu bir Zenci bölgesinde yaşıyordu. çevreleyen Devlet.

Sanger bize kızın ailesinin tamamının erken yaşta öldüğünü ya da aşırı doğurganlık, fuhuş, şiddet suçları ya da üçünün birden hayatlarına devam ettiğini uzun uzadıya ve ayrıntılı olarak anlatıyor. "Zenci mahallesi"nin kendisinin "suç unsurunun merkezi" olduğu söylendi, bu yüzden açıkça siyah kızın işlevsiz ailesini temsilci olarak almamız gerekiyor. [21]

Sanger'in ilk kampanyaları öncelikle Doğu Avrupalıları hedef alırken, 1929'da dikkatini siyahlara çevirdi. O yıl, Lothrop Stoddard, Sanger'in Amerikan Doğum Kontrol Birliği'nin yönetim kurulunda görev yaparken Beyaz Dünya Üstünlüğüne Karşı Renklerin Yükselen Dalgası adlı kitabını yazdı. (ABCL) ve Sanger'ın sevgilisi Havelock Ellis, [22] Birth Control Review dergisinde bunu olumlu bir şekilde değerlendirdi.

> — O yıl, "sınıf" veya "gelir düzeyi" lehine "iyi ya da kötü damızlık" gibi etiketleri de attı.

Sanger, New York City'deki 330.000 Afrikalı Amerikalı'nın 224.760'ının yaşadığı Harlem'de doğum kalıplarını araştırmaya başladığında, Haziran 1932 Doğum Kontrol İncelemesi'ne [23] Negro Nüfusu'nun Artışı'nı yazdı ve siyah bulunmaları için işe aldı.

Machine Translated by Google
öjenik nedenin desteklenmesi. Ulusal Renkli Halkın İlerlemesi Derneği'nin kurucusu WEB Du Bois şöyle yazdı (ve Sanger sık sık alıntı yaptı), "Cahil zenci kitlesi hala dikkatsizce ve felaketle ürüyor, öyle ki zenciler arasındaki artış, beyazlar arasındaki artıştan bile daha fazla. nüfusun bu bölümünden en az zeki ve formda ve en az yetiştirilebilir
çocuklarını düzgün bir şekilde[24]

Fisk Üniversitesi'nin ilk siyahi başkanı Charles S. Johnson, siyahlar için "öjenik ayrımcılığın" gerekli olduğunu yazdı ve bir düzine siyah yazar basılı olarak hemfikirdi. Ocak 1939'da Sanger'in Amerikan Doğum Kontrol Birliği, Amerika Doğum Kontrol Federasyonu'nu (BCFA) oluşturmak için Klinik Araştırma Bürosu ile birleşti. O yılın ilerleyen saatlerinde Sanger, özellikle şehir sağlık hizmetlerine erişimi reddedilen siyah kadınların "renkli insanların yararına kurulmuş" Negro Projesi'ni tasarladı. Bu ilk deneysel "aile planlaması merkezleri" öjenik ilkeleri teşvik ederek siyah nüfusu azaltmanın en iyi yolunu bulmaya çalıştı ve aynı zamanda kötü şöhretli PHS frengi çalışmasının yapıldığı Alabama, Macon County gibi siyah bölgelerde kuruldu. Du Bois ayrıca siyah kiliselere yaklaşmayı önerdi, onları "her türlü akıllı propagandaya" açık ilan etti ve örgütü ve "diğer kurumların konuşmacılarını kilise cemaatlerinden ve zenci gazetelerindeki argümanlarından önce almaları gerektiğini" ekledi.

Sanger, Du Bois'in tavsiyesini aldı ve şöyle yazdı: "Zencilere yönelik en başarılı eğitim yaklaşımı, dini bir çağrıdır.... Zenci nüfusunu yok etmek istediğimiz sözünün dışarı çıkmasını istemiyoruz ve bakan, daha asi üyelerinden herhangi birinin aklına gelirse bu fikri düzeltebilecek adam." Abyssinian Baptist Kilisesi'nden Adam Clayton Powell, Jr. gibi aydınlatıcıların desteğini aldı ve daha sonra, Rev. Martin Luther King, Jr. Sanger ayrıca, kazanç sağlamak için kliniğe siyah bir doktor ve sosyal hizmet görevlisi istedi. siyah hastaların güveni. Şüpheli BCFA'ya, siyah doktorun yetkisinin sınırlı olacağına ve klinik yönetim kurulu üyeleri gibi, izlenebilirlik için seçileceğine dair güvence verdi. "Bence onun işi tamamen zenci mesleği ve hemşireler, hastane, sosyal hizmet görevlileri ve ayrıca İlçenin beyaz doktorlarıyla olmalı.

Başarısı kişiliğine ve bizim tarafımızdan eğitimine bağlı olacaktır." Siyah Harlem klinik personeli sonunda özerklik eksikliğini protesto ettiğinde, BCFA desteği geri çekti ve klinik kapandı. Ancak Sanger'in siyah doğum kontrol klinikleri aracılığıyla olumsuz öjeni uygulamasıyla siyahi sosyal hastalıkları ele alma deneyi o kadar başarılıydı ki bugün de devam ediyor.

Sanger önemli bir miras daha bıraktı: Doğum kontrol hapının geliştirilmesini destekledi.
1960'ları ve 1970'leri sosyal ve politik dönüşüm dalgaları sardı, ancak en kalıcı devrimlerden bazıları tek bir tıbbi olayla tetiklendi: Hapın gelişimi. Yüzde 98'lik ideal bir "laboratuvar" oranıyla ilk kez her kadının kavrayışına ucuz ve kolay doğum kontrolü sağladı. Kadın hareketi, birdenbire cinselliği üremeden güvenilir bir şekilde ayırma yeteneğiyle harekete geçti. Cinsel devrim de öyleydi.

Doğum kontrol hapı, kürtajın hala yasa dışı olduğu bir dönemde geliştirildi, ancak doğum kontrolü kullanımını yasaklayan yasalar da 1960'lara kadar yürürlükte kaldı ve doğum kontrolü ile ilgili bilgilerin dağıtımı 1971'e kadar yasallaştırılmadı. Yasal sperm öldürücü kremler ve jöleler pahalıydı, elde edilmesi zor ve güvenilmez. Binlerce kadının korkunç bir şekilde öldüğü arka sokaklarda yapılan kürtajlar da öyleydi.

Machine Translated by Google
Hap, yoksul siyah kadınlara, Sanger'in Zenci Projesi kliniklerinin doğrudan ürünü olan merkezi kentsel alanlardaki hükümet destekli Planlı Ebeveynlik kliniklerinden ücretsiz veya ucuza sağlandı. Kliniklerin cephaneliklerinde, sperm öldürücü jöleler ve kremlerle desteklenen, prezervatifler ve diyaframlar, yani semenin rahim boynuna erişimini fiziksel olarak engelleyen "bariyer" yöntemler de dahil olmak üzere birçok başka doğum kontrol teknolojisi vardı. Klinikler ayrıca beyaz kadınlardan daha fazla Afro-Amerikalı kadına rahim içi cihazlar veya RİA taktı.

Ancak zorla kısırlaştırma tarihi, onların mahallelerindeki federal olarak finanse edilen doğum kontrol kliniklerinin Amerika'daki siyah varlığını sınırlamanın ve hatta silmenin en iyi yolunu keşfetme girişimleri olduğuna dair şüpheleri besledi. [25] Florida NAACP direktörü Marvin Davies, siyahların Amerikalıların yüzde 30 ila 35'ini oluşturana kadar siyahların mümkün olduğunca çok bebek üretmesi gerektiğini savundu. 1962'de Ulusal Kent Birliği, doğum kontrolüne verdiği desteği geri çekti ve birçok yerel NAACP bölümü de öyle.
[26] 1960'ların sonlarında ankete katılan siyahların yüzde yirmi sekizi, " [27] Bu siyahları doğum kontrolünü teşvik etmek, bu grubu toplumdan çıkarmaya çalışmakla karşılaştırılabilir" dedi. Soykırım korkuları paranoya olarak kullanmaya reddedildi, ancak önde gelen beyaz doktorlar uzun süredir siyah doğumların azaltılmasını yarışı kıstırmanın bir yolu olarak savunuyorlardı. Örneğin, 1903'te, politik olarak etkili doktor Charles S. Bacon, MD, "Kara Kuşak, hükümet tarafından Hint çekincelerine benzer bir zenci çekincesi olarak tanımlanacak... yarışla ilgili soruyu pratik olarak ortadan kaldırana kadar. "
[28]

New Jersey, Newark'taki 1967 Kara Güç Konferansı, doğum kontrolünü "kara soykırım" ile eşitleyen bir kararı kabul etti ve o yıl, siyahlardan oluşan bir kalabalık "Soykırım!" diye slogan attı. Cleveland, Ohio'daki bir doğum kontrol kliniğini yaktıkları sırada.

"Soykırım" diye haykıranlar Birleşmiş Milletler kararında destek buldu. 9 Aralık 1948'de, Naziler tarafından tasarlanan Avrupa Holokost'una tepki olarak, Birleşmiş Milletler Soykırım Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılması Sözleşmesi, oybirliğiyle, ırksal veya dini bir grubu öldürmek veya ona zarar vermek suretiyle yok etmeye yönelik her türlü girişimi yasaklayan bir soykırım hükmünü kabul etti. üyeler.
1948 tarihli Birleşmiş Milletler Genel Kurulunun 260 (III) A sayılı Kararı kısmen şunları belirtmektedir:

> Soykırım, ulusal, etnik, ırksal veya dini bir grubu tamamen veya kısmen yok etme niyetiyle işlenen aşağıdaki fiillerden herhangi biri anlamına gelir: (a) Grubun üyelerini öldürmek; (b) Grup üyelerine ciddi bedensel veya zihinsel zarar vermek [vurgu eklenmiştir]; (c) Grubun fiziki yıkımını tamamen veya kısmen meydana getireceği hesaplanarak, grubun yaşam şartlarını kasten tatbik etmek...

Belge aynı zamanda "(d) Grup içinde doğumları önlemeye yönelik tedbirler almayı" [vurgu eklenmiştir] ve "(e) Gruba mensup çocukların zorla başka bir gruba nakledilmesini" yasaklamıştır.
[29]

Birçok siyah, olumsuz öjenik duruşu sürekli olarak siyahları hedef aldığı için doğum kontrol hareketinin D Maddesi uyarınca soykırım teşkil ettiğini iddia ediyor. 1972'de American Journal

Machine Translated by Google
Halk Sağlığı, soykırım korkularının düğümünün genişlediğini doğruladı. Ankete katılan siyahların yüzde kırkı artık doğum kontrol kliniklerinin siyahları yok etmek için bir hile olduğuna inanıyordu ve bu katılımcılar sterilizasyon programlarına, kürtaj kliniklerine ve beyazlar tarafından yürütülen herhangi bir doğum kontrol programına derin bir güvensizlik dile getirdiler.

Bununla birlikte, güçlü bir cinsiyet ayrımı hüküm sürdü: Erkeklerin, özellikle genç, daha az eğitimli, yoksul ve kuzeyli erkeklere göre, doğum kontrolünü soykırım olarak kınama olasılıkları çok daha yüksekti. Buna karşılık, çoğu siyah kadın doğum kontrolünü benimsedi ve erkeklerden daha fazla kadın kürtajı onayladı. 1970 yılında sosyal aktivist Donald Bogue, Chicago'da yaptığı ankete katılan siyah kadınların yüzde 80'inin doğum kontrolünü onayladığını ve yüzde 75'inin bunu kullandığını buldu. 30 Fannie Lou Hamer'ın aksine, Hap sonrası neslin birçok siyah kadını, okulların ve işyerlerinin ırksal entegrasyonu sayesinde kariyer seçeneklerine sahipti. Kadınlar, vasıfsız işçiliği geride bırakmaya ve profesyonel hayata girmeye hevesliydiler, bu yüzden anneliğin sorumluluklarını hazır olana kadar ertelemek istediler. 31

Ancak doğum kontrolünü isteyen ve kullanan birçok siyah kadın, toplumlarında doğum kontrolü dağıtan beyazlara karşı güçlü bir güvensizliğe rağmen bunu yaptı. 1972'de siyahi sosyal hizmet uzmanı Urelia Brown bu belirsizliği dile getirdi: “Zenciler bakamayacakları çocukları istemiyorlar, ama biz korkarız ki, yardım teklifiniz çoğu zaman sömürüye Chicago size güvenir. ” Eylemci Lonny Myers, "şehirdeki siyahların sayısını azaltmak isteyen" "ırkçılardan" şüphelendi, ancak Black doğum kontrolü fonunun gelmesinden duyduğu rahatsızlığı itiraf etti, ancak "her nedenin garip yatak arkadaşları olduğunu" belirtti. Siyahlar ayrıca doktor tarafından kontrol edilen yöntemler ile kendi kontrol edebildikleri yöntemler arasında bir ayrım yaptı: Ankete katılan siyahların yüzde 87'si halka açık doğum kontrol kliniklerini onayladıklarını söylerken, yüzde 47'si kısırlaştırmayı reddetti.

Bu sosyal karmaşıklıklar göz önüne alındığında, soykırım terimi , Afrikalı Amerikalılara yönelik doğum kontrol girişimlerinin doğru bir tanımı mı? Açıkça bir Afro-Amerikan nüfusunu hedefleyen doğum kontrol kliniklerinin çoğalması, BM tanımlarına tam olarak uyuyor - grup içindeki doğumları seçici olarak azaltmayı amaçlıyorlardı. Ayrıca, sağlık savunucularının kötü beslenme, bulaşıcı hastalıkların zayıf kontrolü, yüksek bebek ölümleri, düşük yaşam beklentisi, düşük kaliteli sağlık hizmetleri, kıtlık gibi daha acil Afro-Amerikan sağlık sorunlarını ele almadığı bir zamanda bu klinikler çok sayıdaydı ve iyi finanse edildi. akıl sağlığı bakımı ve hatta hastanelere ve doktorlara erişim eksikliği. Bu tıbbi miyopi, doğum kontrol kliniklerinin Afro-Amerikalıların sağlığı düşünülerek kurulduğuna dair her türlü iddiayı felce uğratıyor.

Ancak doğum kontrol kliniklerinin çoğalması etik olmamasına rağmen, siyah mahallelerdeki üreme kliniklerinin genel yükselişi soykırım teşkil etmiyordu çünkü onları getiren beyazların amacı ne olursa olsun, bu tür önlemler siyah kadınlar tarafından geniş çapta benimsendi. Doğum kontrol yöntemini memnuniyetle karşıladılar, ancak bunu teklif edenlere ihtiyatla baktılar.

Ancak, yakında göreceğimiz gibi, bazı doğum kontrol girişimleri zengin bir şekilde “soykırım” etiketini kazandı.

İlk baş döndürücü balayından sonra kadınlar ve doktorları, Hapın yüksek hormon seviyelerinin zararlı olduğunu fark ettiler. Sigara içen kadınlar için tehlikeliydi ve hipertansiyon ve felç risklerini şişirdi - özellikle her iki duruma karşı savunmasız olan Afrikalı Amerikalılar için ciddi kusurlar.

Machine Translated by Google
Ayrıca, unutulan ve geç alınan haplar, doğum kontrol yönteminin gerçek dünyadaki etkililik oranını yalnızca yüzde 70-80'e düşürdü. Aynı güvenlik açığı, biri hariç diğer popüler doğum kontrol yöntemlerinin çoğuna musallat oldu: Rahim içi araç veya şehir merkezinde kadınlara hizmet veren doğum kontrol kliniklerinin favorisi olan RİA. RİA'nın birçok formu vardı, ancak esasen bir doktorun rahme yerleştirdiği küçük, ince ve tuhaf şekilli bir tel bobindi ve doktor onu çıkarana kadar hamileliği önlüyordu.

RİA, Afrikalı Amerikalılar için felaket olduğunu kanıtladı. Başlangıçta, araştırmacılar bunun nasıl çalıştığından emin değildiler, ancak birkaç yıl sonra, uterus astarını sürekli olarak tahriş ederek, döllenmiş bir yumurtanın implantasyonunu engelleyen, yaşanmaz bir ortam yarattığını tahmin ettiler. Bu keşif birçok siyah kadını öfkelendirdi çünkü doğmamış bir çocuğu öldürmek gibi görünüyordu. Ayrıca, siyah kadınlar, miyom, endometriozis ve kanser gibi rahim rahatsızlıklarına karşı özellikle savunmasızdır, bu da rahimde sürekli tahrişin sakıncalı görünmesine neden olur. Son olarak, RİA'nın katil olduğu ortaya çıktı: Kullanıcıların doğurganlığını engelleyen veya yok eden ölümcül enfeksiyonlarla ilişkilendirildi. Daha sonra bilim adamları, Dalkon Shield RİA'nın telinden inen örgülü ipin tehlikeli bakteriler için üreme alanı sağladığını belirlediler. Çoğu RİA 1980'lerde piyasadan çekildi. Dalkon Shields esas olarak şehir içi kliniklerde dağıtıldığından, bazı aktivistler siyah kadınların kısırlığa neden olduğu bilinen bir doğum kontrolünü test etmek için hedef alındığını iddia etti.

[33] Ancak bu pek olası değil: Bilim adamları açıkça cihazların başarısız olmayacağını, iyi çalışacağını umdular.

Ancak araştırmacılar , deneysel doğum kontrol teknolojilerinin potansiyel sağlık risklerini, siyah Amerikalı kadınlar da dahil olmak üzere renkli kadınlara ezici bir şekilde bölüştürerek ırksal önyargıyı getirdiler. Hap, Norplant ve Depo-Provera aşısı ilk olarak Meksika, Afrika, Brezilya, Porto Riko ve Hindistan'da test edildi. Onaylandıktan sonra, ABD mekanlarında orantısız ve genellikle ezici bir çoğunlukla Afrika kökenli Amerikalı ve Hispanik olan çok sayıda kız ve kadına uygulandı. Bunlar, Medicaid hastalarına hizmet veren kentsel Planlı Ebeveynlik kliniklerini, okul tabanlı klinikleri ve kentsel sağlık kliniklerini içerir. Pek çok ciddi etki ilk kez çok sayıda kadının ilaç almaya başladığı bu onay sonrası aşamada ortaya çıkıyor. Bu nedenle, yakından izlenen çok sayıda zenci beyaz olmayan kadında doğum kontrol yöntemlerinin hemen onay sonrası kullanımı, son bir test kolu oluşturdu, böylece farkında olmadan bir araştırma çalışmasına katıldılar. Bu aşamada, özel doktorlar tarafından bakılan orta veya üst sınıf beyaz kadınlar arasında popülerlik kazanmadan önce RİA, Norplant ve aşı gibi yöntemlerle ciddi sağlık komplikasyonları ortaya çıktı. Rastgele olamayacak kadar tutarlı kalıplarda, üreme uyuşturucu testi, yurtiçinde ve yurtdışında, beyaz olmayan yoksul kadınları, ortaya çıkan herhangi bir sağlık riskinin yükünü çekiyor.

"Mississippi Apendektomi"

Hap kusurlu ve RİA ölümcül olabilir, ancak bu yöntemler en azından yarı gönüllüydü ve etkileri genellikle geçiciydi. Afrika kökenli Amerikalıların üreme özgürlüğüne en büyük zarar veren tehdit, istilacı ve kalıcı olmuştur: zorunlu cerrahi sterilizasyon. Kötü şöhretli Alman öjenik kısırlaştırma girişimi Ocak 1934'te başladığında, on yedi ABD eyaleti zaten rutin olarak sterilizasyon gerçekleştiriyordu ve o yıl iki bin ila dört bin Amerikalı kısırlaştırıldı. Indiana, 1907'de zihinsel olarak uygun olmayanların kısırlaştırılmasını gerektiren bir yasa çıkardı. 1911'de altı eyalet, “zihinsel olarak uygun olmayanların” zorunlu sterilizasyonunu sağlayan yasalar çıkardı. İçinde

Machine Translated by Google

1935'te yirmi yedi eyalet, geri zekalılar, sosyal yardım alanlar veya genetik kusurları olanlar için bu tür yasalara sahipti. Zorla kısırlaştırma, 1927'de çıkan ve Adalet Oliver Wendell Holmes'un embesil olduğu iddia edilen zavallı beyaz kız Carrie Buck'ın kısırlaştırılmasını emrettiği ve "Üç kuşak embesil yeterlidir" diyen kötü şöhretli Buck v. Bell kararıyla teşvik edildi. [34] 1930'lara gelindiğinde, zorunlu kısırlaştırma küresel bir girişim haline gelmişti ve 1941'de, kısırlaştırma 70.000 ila 100.000 Amerikalı'ya, 9.931'i yalnızca Kaliforniya'da olmak üzere zorunlu kılınmıştı. [35]

Afrikalı Amerikalılar, kısırlaştırılmışların saflarında her zaman şaşırtıcı bir şekilde fazla temsil edildiler. Kuzey Carolina Öjeni Komisyonu 1930'lar boyunca 8.000 zihinsel engelli kişiyi kısırlaştırdığında, 5.000'i siyahtı. [36] 1983'e gelindiğinde, siyahların nüfusun yalnızca yüzde 12'sini oluşturduğu finanse edilen yalnızca bir planlanmış ebeveynlik programında kısırlaştırılan kadınların yüzde 43'ü Afrikalı Amerikalılardı. [37]

Bu, tembel, aşırı doğurgan refah annesi mitiyle beslenen bir hükümetin himayesinde başarılmıştır. "Refah annesi" deyin ve çoğu insan işsiz bir siyah kadın düşünür, ancak sosyal yardım alan kadınların çoğu siyah değildir. 1990'da yapılan bir anket, beyazların yüzde 78'inin siyahların refahı istihdama tercih ettiğini düşündüğünü ortaya koydu. Ancak çoğu siyah kadın tam zamanlı olarak çalışıyor ve en az bir işte çalışıyor ve sosyal yardım alan kadınların düşük ücretli işlerde yarı zamanlı olarak çalıştırılmaları muhtemel. Bununla birlikte, siyah bir kadının AFDC (Bakımlı Çocuklara Yardım, küçük çocukları olan kişilere verilen kamu yardımı biçimi) alması beyaz bir kadına göre daha olasıdır. Siyah kadınlar nüfusun yüzde 6'sını oluşturuyor ancak AFDC'dekilerin üçte birini temsil ediyor. Yüzde 86'sı siyah olan Baltimore gibi bazı yoksul kentsel alanlarda, sosyal yardım alan insanların çoğunluğu da siyahtır.

Zorla kısırlaştırma ve refah, neredeyse yarım yüzyıldır bağlantılıdır. Mississippi eyaleti yasa koyucusu David H. Glass 1958'de refah içinde yaşayan anneleri kısırlaştırmaya zorlamak için yasal yollar aradığında cesur bir deney başlattı. 1960'a gelindiğinde, "evlenmemiş annelerin kısırlaştırılmasını sağlayarak evli olmayan kadınların ahlaksızlığını caydırmaya yönelik eylemi" Meclis'ten geçti. yetmiş ikiye otuz yedi oyla, ancak siyah aktivist Şiddetsiz Öğrenci Koordinasyon Komitesi (SNCC) protesto edip "Mississippi'de Soykırım" başlıklı bir broşür dağıtırken Senato'da öldü. [38]

Ancak zavallı siyah kadınların çoğu kısırlaştırma işlemi yasaların dışında ve tıbbi adetlere aykırı olarak gerçekleştirilmiştir. Haziran 1973'te, Alabama, Montgomery'de iki genç kız kardeşin istismarı, çalınan Afrika kökenli Amerikalıların onlarca yıl doğurganlığını ortaya çıkardı. On iki yaşındaki Mary Alice Relf ve on dört yaşındaki kız kardeşi Minnie, şehirde başarısız bir iş arayışında yetersiz yaşamlarını tarla işçisi olarak bırakan ebeveynleri ile birlikte yaşıyorlardı. Bir Montgomery Toplum Eylem Ajansı hemşiresi, kızları federal olarak finanse edilen bir doğum kontrol iğnesi için hastaneye götürdü ve her okuma yazma bilmeyen ebeveynin onay formundaki "X"ini aldı. Ancak ebeveynleri daha sonra kızların ameliyatla kısırlaştırıldığını öğrendi ve Atlanta'nın Güney Yoksulluk Hukuk Merkezi'nden yardım istedi. SPLC, istemsiz kısırlaştırma için federal fonların kullanımına son vermek için bir toplu dava açtığında, avukatları 100.000 ila 150.000 kadının federal fonlar kullanılarak kısırlaştırıldığını ve bu kadınların yarısının siyah olduğunu keşfetti. [39] Bugün, tüm yetişkin Mississippi kadınlarının üçte biri ve tüm Mississippi kadınlarının yüzde 57'si

Machine Translated by Google
altmış beş ve daha büyükler histerektomi geçirdiklerini söylüyor.

Bazen doktor, gereksiz kısırlaştırmaya ikna etmesi için onu zorlayarak veya kandırdıktan sonra, bir bahaneyle kadının rahmini aldı. Kadınlar ayrıca Fannie Lou Hamer gibi bilinçsizken kısırlaştırıldılar. Güneyde, siyahi kadınların başka bir ameliyat sırasında bilgisi olmadan kısırlaştırılması o kadar yaygındı ki bu işleme "Mississippi apendektomisi" adı verildi.

İstemsiz histerektomiler de Kuzey'de yaygın olarak uygulanıyordu. Los Angeles County Hastanesi'nden Bernard Rosenfeld tarafından 1973'te yapılan bir araştırma, "doktorların... çoğu fakir ve siyah olan kadınları, olası tehlikeleri veya alternatif doğum kontrol yöntemlerini açıklamadan, kaba bir şekilde cerrahi sterilizasyona maruz bıraktıklarını keşfetti. New York'un çoğu büyük eğitim hastanesinde, asistanları eğitmek için minimal endikasyonlarla yoksul siyahi ve Porto Rikolu kadınlara elektif histerektomi yapmak yazılı olmayan bir politikaydı. [40] 1972'de Boston Şehir Hastanesi'ndeki (BCH) tıp öğrencileri, sakinlerin pratik yapmasına izin vermek için siyah kadınlara gereksiz histerektomi uygulama politikasını protesto ettiler. Öğrenciler ayrıca deneysel prosedürlerin, hasta imzalarının zorlanması ve tıbbi kayıtların tahrif edilmesinin siyahi hastalar arasında yaygın uygulamalar olduğundan şikayet ettiler. [41]

Columbia Üniversitesi'ndeki öğrenciler de BCH OB-GYN programının başkanı suçlamaları reddetmedi, ancak "bir çürük elma" suçladı. [42] [43]

Ülke çapında, kadın doğum uzmanlarına çocuklarını teslim etmeleri için güvenen siyah kadınlar gizlice kısırlaştırılıyordu ve bu ifşa, onlarla doktorları arasındaki ilişkileri zehirledi.
Kısırlaştırmayı gerçekleştirmek için uygulayıcılar hastalara yalan söyledi, sahte rıza formları ya da tıbbi kayıtları "apendektomi" ya da "safra kesesinin alınması"nı yansıtacak şekilde tahrif ettiler, bu nedenle onların bilgisi olmadan kısırlaştırılan Afrikalı Amerikalı kadınların tam sayısını bilmek artık imkansız. .
Ayrıca, eğer varsa, bu tür kaç histerektominin tıbbi olarak gerekçelendirildiğine dair herhangi bir kayıt yoktur. Fannie Lou Hamer gibi bazı kadınlara doktorları asla kısırlaştırıldıklarını söylemediler ve diğerleri asla öğrenemedi. Yürütülen birkaç metodik anketten biri, Hamer'in yerli Sunflower County'sindeki (Mississippi) siyah kadınların en az yüzde 60'ının farkında olmadan doğum sonrası histerektomi geçirdiğini ortaya koydu.

1980'e gelindiğinde kısırlaştırma en yaygın doğum kontrol yöntemi haline gelmişti ve hâlâ da öyle. prezervatif kullanımı yüzde 1 [44] Ancak Afrikalı Amerikalı kadınların histerektomi geçirme olasılığı beyazlardan çok daha fazla, ancak araştırmacılar on yıldan fazla bir süredir prosedürün komplikasyonları açısından daha yüksek risk altında olduklarını ve ameliyattan ölme olasılıklarının daha yüksek olduğunu biliyorlar. [45] Ulusal Sağlık İstatistikleri Merkezi'ne (NCHS) göre, kontrasepsiyon kullanan siyah kadınların yüzde 41'i kısırlaştırılırken, beyaz kadınların sadece yüzde 27'si kısırlaştırıldı. [46]

Bir yüzyıl içinde, üreme baskısı siyah kadınlar için 180 derecelik bir dönüş yaptı. Kölelik sırasında, siyah kadınlar üremeye zorlanmışlardı, ama şimdi kısırlığa zorlanıyorlardı. Tutarlı faktör beyaz kontroldü. [47]

Kadınlar ayrıca, vasıfsız siyah kadın işçilerin yetersiz ücretlerini tamamlamak için güvendikleri hükümet refah programları tarafından kısırlığa zorlandı. Şehir dışında bir sosyal hizmet uzmanı iken

Machine Translated by Google

1980'lerde New York'ta, 1960'larda ve 1970'lerde sosyal hizmet uzmanlarının yardım alanların evlerine gece geç saatlerde sık sık baskınlar düzenlediğini eski dava dosyalarından öğrendim. Bir erkek bulunursa, kadın kısırlaştırmayı kabul etmedikçe ailenin yardımı kesilebilir ve devletin destekleyebileceği başka çocuk olmayacağı garanti edilir.

Kısmen histerektomilerin fibroidler ve endometriozis gibi daha konservatif olarak tedavi edilebilecek rahatsızlıklar için tek iyileştirici seçenek olarak sunulması nedeniyle, 1970 ile 1980 arasında üç katına çıkan kısırlaştırmaya yönelik baskı veya yanlış yönlendirilme konusunda siyah kadınlar, beyaz kadınlardan daha olasıd

1978'de doktorlar Depo-Provera ilacını da uygulamaya başladılar - ancak yalnızca araştırma çalışmalarında ve neredeyse yalnızca beyaz olmayan yoksul kadınlara.[49] Depo-Provera, Upjohn Company'nin DMPA'nın markasıdır. 1978'de ilaç, kanser tedavisi olarak kullanılmak üzere FDA tarafından onaylandı. 1973'te hükümet, ilacın test edildiği beagle'ların meme kanseri geliştirdiğini keşfettikten sonra, ilacın bir kontraseptif olarak daha fazla test edilmesini finanse etmeyi reddetti. Kanser ilaçları, ölümcül bir hastalıkla savaşırken kabul edilebilir, ancak sağlıklı bir kadın sadece hamilelikten kaçınmaya çalışırken değil, önemli riskler taşır. Bununla birlikte, lisanslı doktorlar, uygun gördükleri herhangi bir kullanım için yasal ilaçlar uygulayabilirler ve Amerikalı doktorlar, Depo-Provera'yı sağlıklı Kızılderili ve siyah hastalara deneysel bir doğum kontrol yöntemi olarak uygulamayı uygun buldular. 1978'de FDA, Depo-Provera üzerine bir Emory Üniversitesi araştırmasını, tamamı siyah olan 4.700 kadının hayatını gereksiz yere tehlikeye atmakla eleştirdi ve 1992'de bir FDA kurulu, "Hedef popülasyonunun tamamen sağlıklı insanlar olduğu gösterilen bir ilaca asla sahip olunmamıştır" uyarısında bulunmuştur. Depo-Provera'da olduğu gibi hayvanlarda çok yaygın kanserojen olabilir."[50]

Norplant'ı dinlemek

Depo-Provera bir kontraseptif olarak itibarsız görünüyordu, ancak Aralık 1990'da, Gıda ve İlaç İdaresi, uzun süreli bir kontraseptif olarak kullanılmak üzere doktor kontrollü başka bir kontraseptif olan levonorgestrel'i (Norplant Kontraseptif Sistemi) onayladı. Norplant, doktorun özel aletler ve lokal anestezi kullanarak bir kadının üst koluna cerrahi olarak yerleştirdiği altı küçük çubuktan oluşur.
Çubuklar, kadınlık hormonu progesteronunun bir formu olan doğum kontrol hapı progestin levonorgestrel'i beş yıl boyunca yavaşça dağıtır, ardından cerrah çubukları değiştirir.

Norplant yumurtlamayı baskılar, sperm girişini engellemek için servikal mukusu kalınlaştırır, misafirperver bir rahim ortamının gelişmesini engeller ve ayrıca lutenin hormonunu baskılayarak yumurtlamayı engelleyebilir Yıllık yalnızca yüzde 0,3-0,6 başarısızlık oranıyla olağanüstü verimlidir.
Kusursuz prezervatif kullanımı ile her elli kadından biri her yıl hamile kalacak ve aynı şekilde Hapı ısrarla kullanan her yüz kadından biri olacak, ancak Norplant kullanan her beş yüz kadından sadece biri hamile kalacak

1995 tarihli bir Amerikan Tabipler Birliği Dergisi makalesi, Norplant'ın etkinliğini doktor tarafından kontrol edilmesi gerçeğine bağladı ve “elde edilen sabit serum levonorgestrel seviyelerine ve kapsüller yerinde olduğu sürece kullanıcı uyumluluğunun mutlaka %100 olması gerçeğine atıfta bulundu. [vurgu eklenmiştir]."

Machine Translated by Google

Norplant, yurtdışındaki yoksul beyaz olmayan kadınlar üzerinde doğum kontrol yöntemlerini araştıran ve test eden bir New York vakfı olan Nüfus Konseyi tarafından geliştirildi. Daha sonra, neredeyse tamamı yoksul olan bir milyondan fazla ABD'li kadın tarafından kullanıldı: Planlı Ebeveynlik, Norplant implantasyonlarının yüzde 90'ının kırk üç eyalette Medicaid aracılığıyla ödendiğini belirtiyor. Afrikalı Amerikalı kadınların beyaz kadınlara göre daha yüksek bir oranı, bu implantları, özellikle kamu ve düşük gelirli kliniklerde almaktadır. [51] Neden? Bir Nüfus Konseyi kurucusu olan Frederick Osborn, "Doğum kontrolü ve kürtaj, ötenik adımlar olarak ortaya çıkıyor. Ancak ötenik nedenlerle nerelerde [bu] kabullerini geciktirir veya durdururdu."

En başından beri Norplant, yalnızca yoksul siyah kadınlara değil, aynı zamanda binlerce genç siyah kıza da seçici bir şekilde pazarlandı. 1991-1992'de implante edilen elli bin Norplant kiti, ezici bir çoğunlukla Afro-Amerikan Baltimore devlet liselerinde on üç ila on dokuz yaş arasındaki siyah gençler için bazılarını içeriyordu. Bu, genç gebelik oranlarına işaret edilerek haklı çıkarıldı.
Ancak genç hamilelik sorununa yönelik bu "çözüm", gerçeklerden ziyade ırkçı mitolojiye dayanıyordu. 1992'de on beş yaşındaki kızların yüzde 73'ü ve on yedi yaşındaki kızların yüzde 50'si bakireydi ve siyah kızlardan daha fazla beyaz genç kız hamile kaldı. Epidemiyologlar bunu hemen fark etmemiş olsalar da, Amerikalı genç gebelik oranı zaten düşmeye başlamıştı ve siyah kızların gebelik oranı, herhangi bir etnik grubun en keskin düşüşünü sergiledi ve sergilemeye devam ediyor. [52] grup.

Bununla birlikte, Baltimore, çoğunlukla siyah olması ve ulusal ortalamanın üç katı olan bir genç hamilelik oranına sahip olması ve on beş ila on yedi yaş arasındaki kızlarının yüzde 10'unun zaten anne olması bakımından tipik değildir. Bu demografi, şehri ırksal bir gündemle ulusal bir deney için yararlı bir ortam haline getirdi. Laurence G. Paquin Ortaokulu kliniği, Norplant implantasyonu için ilk yer oldu; 350 kızından 345'i siyahtı. Böylece politika yapıcılar siyah kızların doğurganlığına odaklandı ve Norplant, ilk yüz tanesi siyah veya azınlık okullarında açılan okul temelli sağlık klinikleri aracılığıyla konuşlandırıldı. [53]

Nüfus Konseyi, kontraseptifin güvenliğinin 170 klinik denemede 55.000 kadından alınan on beş yıllık verilerle kanıtlandığını savundu. [54] Ama 1992'de Norplant'ın siyah kadın ve genç kızlarda test edilmesi ve Nüfus Konseyi'ne verdikleri tepkileri izliyorlardı.
Başka bir deyişle, bu kızlara Norplant implantasyonu, büyük ölçekli bir ulusal deney oluşturdu ve bu araştırma bileşeni, okulun klinik personeline 100'e yaklaşmaları için baskı yaptı.
mümkün olduğunca yüzde katılım oranı. [55]
genellikle ebeveynlerini atlamak için gizliliğe atıfta bulunur.[56] Mağdur bir Afrikalı-Amerikalı ebeveynin belirttiği gibi, "Kızıma Norplant yerleştirilebilir veya okuldaki klinik aracılığıyla benim bilgim ya da bilgim olmadan kürtaj yaptırılabilir, ancak banliyödeki iş arkadaşlarım sahadaki [okul] hemşirelerinden telefonlarını almaları gerektiğini söylüyor. kızlarına aspirin vermelerine izin verdiler." [57]

Muhafazakar National Review'un Baltimore deneyini övmesi ve sanki siyah kızlar için sadece iki seçenekmiş gibi "kürtajdan daha iyi bir profilaktik" ilan etmesi şaşırtıcı değil . Ama New York Times ve Philadelphia Inquirer da öyle. İkincisi, 12 Aralık 1990 tarihli kötü şöhretli bir başyazıda, siyah kadınlara Norplant'ın implante edilmesi için para ödenmesini önerdi.

Doğum Kontrolü Alt Sınıfı Azaltabilir mi?

Dünkü gazeteden iki haber:

• ABD Gıda ve İlaç Dairesi, bir kadının beş yıl boyunca hamile kalmasını engelleyebilecek bir doğum kontrol yöntemini onayladı.

• Bir araştırma kuruluşu, ülkedeki çocukların neredeyse yarısının yoksulluk içinde yaşadığını ve çocuk ne kadar küçükse, sosyal yardım alan bekar bir anneyle yaşama olasılığının o kadar yüksek olduğunu bildiriyor. Çalışmanın yazarı, “Büyüyen sayıları başarılı olmayacak” diyor.

Bu iki hikayeyi okurken kendimize sorduk: Aynı nefeste onları anmaya cesaret edebilir miyiz?
Bunu yapmak içler acısı bir şekilde duyarsız sayılabilir, belki de öjeni hayaletini yükseltir.
Ancak, Amerika'nın en büyük zorluklarından biri olan şehir içi yoksulluk döngüsünü kırmada kusursuz doğum kontrolünün çok değerli olabileceğine dair mantıklı bir sonuca varmaktan kaçınmak daha kötü olurdu.

Başyazı kanıt olmadan gençlerin hamileliği ile siyahi yoksulluğu nedensel bir ilişki içinde ilişkilendirmeye devam etti ve "Daha fazla siyahi çocuğun yoksulluk içinde yaşamasının temel nedeni, en çok çocuğa sahip olan insanların onları en az destekleyebilecek durumda olmalarıdır" diyerek devam etti. Daha fazla siyah çocuk yoksulluk içinde yaşıyor, ancak siyah gençlerin hamilelik oranı artmıyor, düşüyor, bu nedenle siyah yoksulluğundaki artışın arkasındaki temel itici güç bu olamaz. Aslında, yoksulluk hamilelikten önce gelir : Genç anneler zaten fakirdir ve fakir olan çocuklar erken hamilelik için daha yüksek risk altındadır.

Çoğu medya analizi, Norplant'tan siyah üremeyi durdurmanın anahtarı olarak bu kadar doğrudan bahsetmedi; bunun yerine, “şehir içi” “alt sınıf”, “refah annesi” ve “kent yoksulları” gibi kodlanmış terminolojinin siyah kadınları ifade ettiği yaygın olarak anlaşıldı.

Genç kızlar, bir hapın, bir iğnenin veya implante edilmiş bir kapsülün tek başına ele alamayacağı karmaşık bir dizi psikolojik baskı ve risk faktörü nedeniyle hamile kalır. Risk altındaki kızlar fakir olma, akademik olarak mücadele etme ve cinsellik ve üreme konusunda naif olma eğilimindedir. Genellikle avlanırlar ve hatta yaşlı erkekler tarafından tecavüze uğradı.[58] Yine de Inquirer , gençlerin hamileliğinin bunaltıcı ikilemini bir Norplant meselesine indirgedi ve bunun için "refah annelerinin" -siyah kadınların- nakit rüşvet almasını önerdi. 1991 yılında, Louisiana yasa koyucusu ve eski KKK Büyük Sihirbazı olan Norplant hayranı David Duke, Norplant implantasyonunu kabul eden sosyal yardım alan kadınlara yılda yüz dolar ödenmesini öngören bir yasa çıkardı ve diğer milletvekilleri de aynı şeyi yaptı. 59 Yoksul kadınlara doğum kontrolü için para vermek, onları onlar haksız yere cezbeder. 60

Machine Translated by Google

Medya ve milletvekillerinin tartışmaları, Norplant'ın güvenli bir doğum kontrol yöntemi olduğunu vurguladı. Ama öyle mi? Journal of Family Practice'deki 1995 tarihli bir rapora göre, geniş çaplı bir Norplant denemesindeki kadınların yüzde 95'i en az bir yan etkiye sahipti - yüzde 80'i adet değişiklikleri yaşadı; Yüzde 32'si kilo alımı, yüzde 24'ü baş ağrısı, yüzde 16'sı ruh hali değişikliği ve yüzde 15'i akne yaşadı.

Norplant diyabet, hipertansiyon, kardiyovasküler hastalık, kan pıhtılaşma eğilimi ve akut karaciğer disfonksiyonu olan kadınlarda kontrendikedir ve bunların tümü Afrikalı Amerikalı kadınlarda beyaz kadınlardan daha yüksek oranda gelişir ve ölür. Norplant, Afrika kökenli Amerikalı kadınları yüzde 20'ye varan oranlarda öldüren bir hastalık olan meme kanseri olan kadınlarda da kontrendikedir. 61 Norplant'tan kaynaklanan ruh hali değişimleri ve kilo alımı, beyaz kadınlardan ciddi şekilde oranlarından muzdarip olan Afrikalı Amerikalı kadınlar için özellikle endişe vericidir. Ayrıca, doğum kontrol yöntemi olarak etkinliği, 155 pound'dan daha ağır olan kadınlarda yüzde 99'dan yüzde 92'ye düşüyor, çünkü dozajı daha küçük kadınlar için kalibre ediliyor. Bir video kasetin izlenmesinin ötesinde, doktorlar tipik olarak, siyah kadınlarda kalın, aşırı büyümüş keloid yara izleri ile daha sık komplike olan Norplant yerleştirme ve çıkarma konusunda eğitilmediler.

62 2002 yılında Ulusal Sağlık Enstitüleri'nde üreme sağlığı uzmanı olan Dr. Trent MacKay, "Norplant'tan bazı dersler aldık" dedi; "Göründüğü gibi, en azından bazı durumlarda, kaldırma zor bir süreçti.

63

Bu tür etkiler, Norplant implante edilen her üç kadından birinin ilk yıl içinde çıkarılmasını istemesine neden oldu; üç yıl sonra, yarısı kaldırılmasını istemişti. Ancak Norplant'ın ve sayısız sağlık tehlikesinin kendileri için olmadığına karar veren kadınlar, genellikle kendilerini doğum kontrol yöntemine bağlı buldular, çünkü Medicaid, Norplant'ı takmanın maliyetini hevesle teklif etmesine rağmen, beş yüz dolarlık çıkarma ücreti ile daha az olasıydı. 64 Norplant, 2000 yılında bir geri çağırmaya konu olmuş ve Temmuz 2002'de piyasadan çekilmiştir.

65 1990'ların ikinci yarısında, bir başka doktor aracılı uzun vadeli doğum kontrol yöntemi, düşük maliyetli kliniklerde ve Afro-Amerikan okullarında Norplant'ın yerini aldı - Depo-Provera enjeksiyonu, FDA tarafından kınanmış bir kanserojen olarak damalı geçmişine rağmen.

1991 yılında, yirmi yedi yaşındaki Darlene Johnson'ın yargıcı ona reddedemeyeceği bir teklifte bulundu. Kaliforniyalı dört çocuk annesi, altı yaşındaki kızını sigara içtiği için kemer ve elektrik kablosuyla "şaplaklamış" ve Johnson onu bir elektriğe bir tel askı takarken yakaladığında dört yaşındaki kızı da aynı cezayı almıştı. çıkış. Şimdi Johnson korkmuştu: Üç kez ağır çocuk istismarı yapmaktan suçlu bulundu, hapis cezasına çarptırıldı ve sekiz aylık hamileydi. Norplant'ın eklenmesini kabul ederse, ona yedi yıl hapis cezası veya bir yıl hapis ve üç yıl denetimli serbestlik seçeneği sunan Yargıç Howard Broadman'a girin . Johnson güvenli olup olmadığını sordu ve Broadman ona, eğer zorluk yaşarsa kolayca çıkarılabileceğine dair güvence verdi. Johnson kabul etti, ancak Norplant'ın kendisi gibi diyabet ve hipertansiyondan muzdarip kadınlarda kontrendike olduğunu keşfettiğinde fikrini değiştirdi. ACLU ve hatta bölge

avukat, Broadman'ı onu anlaşmadan serbest bırakmaya çağırmak için avukatlarına katıldı, o yapmazdı. 66

Sonuçta, Johnson uyuşturucu kullanarak şartlı tahliyesini ihlal ettiği için hapse atıldı. Bu, davasını tartışmalı hale getirdi, ancak yasal sistem tarafından doğum kontrolü ve kısırlaştırmanın zorlayıcı kullanımına açılan pencere değil.

Öjeniğin en parlak döneminden bu yana geçen elli yıl boyunca, Amerikan mahkemeleri üremeyi bir

Machine Translated by Google

yasal olarak kutsal medeni hak. Örneğin, 1942 tarihli bir kararda Yüksek Mahkeme, “ahlaki ahlaksızlık” içeren birden fazla suçtan hüküm giymiş kişilerin kısırlaştırılmasına izin veren bir Oklahoma yasasını reddetmiştir. [67] Yine de siyah kadınların doğurganlığı ve ilaçları reddetme hakları farklı şekilde ele alınmaktadır. Pek çok Darlene Johnson var, neredeyse hepsi onun gibi siyah. Uyuşturucuyu kötüye kullanan siyah kadınların mahkeme kararıyla uzun süreli doğum kontrol haplarına veya kısırlaştırmaya maruz kalma olasılığı beyaz kadınlara göre on kat daha fazladır.

Çocuk istismarı iddialarına cevaben zorla doğum kontrol yöntemi terapi değil cezadır, çünkü danışmanlık gibi mevcut çocukları korumaz. Norplant “cezası” süresince doğumları geciktirir, engellemez. Her halükarda, bir çocuğun doğumunu önlemek, onu istismardan korumanın acımasız bir yöntemidir.

1994 yılında, New York City'deki Üreme Yasası ve Politikası Merkezi, Tıbbı suçladı. Charleston'daki Güney Carolina Üniversitesi, yasadışı uyuşturucu testi ve yasadışı insan deneyleri. [68] Ulusal Sağlık Enstitüleri'ne yapılan bir şikayete göre, hastane, doğum öncesi bakım almak için gönüllü olarak hastaneye giden yoksul siyah kadınları, rızaları olmadan uyuşturucu için test etti ve ardından pozitif çıkanları polise bildirdi. 1989 ile 1994 yılları arasında, bazıları hastane yataklarına zincirlenmiş halde doğum yapan bu kadınlardan yaklaşık kırk tutuklandı. ABD Sağlık ve İnsan Hizmetleri Departmanı sivil haklar direktörü Dennis Hayashi, yargılanan kadınlardan biri hariç hepsi siyah olduğu için bir sivil haklar davası açtı. Tek beyaz tutuklu, hemşiresinin tıbbi kayıtlarında belirttiği gibi, "zenci olan erkek arkadaşıyla yaşıyordu."

Hastane de bu kadınlarla yasa dışı araştırmalar yaptı.

Connecticut Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Beşeri Bilimler, Sağlık Hukuku ve Etik programı direktörü Zita Lazzarini, JD, MPH'ye göre, siyah kadınların bu seçici tutuklanması ve kovuşturulması sinsi bir ulusal kalıba uyuyor. Hamileyken uyuşturucu kullanmaktan yargılanan ve hapse atılan kadınların yüzde seksen altısı siyahtı. Yavruları doğum öncesinde kokaine maruz kalmış kadınlarla ilgili 1993 yılında yapılan bir araştırma, siyahi ve Latin kökenli kadınların, çocuklarını Çocuk Koruma Hizmetleri tarafından alınmasının beyaz kadınlara göre yüzde 72 daha fazla olduğunu buldu. Kentsel ortamlardaki kamu klinikleri, özel kliniklerden daha güçlü bir şekilde test eder ve rapor verir ve bu, ırksal eşitsizliğin artmasına yardımcı olur. Ancak, medyadaki temsillerin aksine, siyah ve beyaz kadınlar aynı oranda uyuşturucu kullanıyor, bu nedenle hamile siyah ve beyaz kadınlar arasında eşit uyuşturucu kullanım oranları beklenebilir. Ve durum bu. 1990 New England Journal of Medicine raporu da dahil olmak üzere çeşitli araştırmalar, hamile siyah kadınlar (yüzde 14,1) ve hamile beyaz kadınlar (yüzde 15,4) arasında uyuşturucu kullanımında önemli bir ırk farkı bulmadı, ancak bu çalışmalar siyah kadınların on kat daha fazla olduğunu gösterdi. kolluk kuvvetlerine bildirilecektir. [69]

—

"Çatlak Bebek" Efsanesi

Eylül 1985'te The New England Journal of Medicine , Illinois Üniversitesi'nde pediatri ve psikiyatri doçenti olan Dr. Ira Chasnoff'un, kokain kullanan annelerden doğan bebeklerin daha küçük, daha hasta, daha huysuz olduklarına dair bulgularını anlatan araştırmasını yayınladı. ve diğer bebeklere göre daha az sosyaldir. Ancak soruşturması belirsiz ve son derece kusurluydu: Hiçbir kontrolü yoktu.

Machine Translated by Google
grubu ve sadece yirmi üç kadının çocuklarını incelemişti, genel olarak doğum öncesi kokaine maruz kalma hakkında bir şey çıkarmak için çok azdı. Chasnoff'un kendisi, doğum öncesi uyuşturucu maruziyetine ilişkin daha büyük, daha anlamlı çalışmaları teşvik ederken bu metodolojik eksiklikleri not etmekte dikkatliydi.

Bunun yerine, araştırması tamamen yutuldu, ardından gazete, dergi ve hatta kokainin sigara içilebilir formu olan crack tarafından keskin bir şekilde zarar gören bebeklere odaklanan tıbbi hesaplar tarafından ırksallaştırılmış bir biçimde kustu. Afrikalı Amerikalılar ve beyazlar benzer oranlarda kokain kullanıyorlar, ancak siyahların onu crack şeklinde kullanma olasılığı beyazların iki katı. Bununla birlikte, uyuşturucu kullanıcılarının yüzde 80'i beyazdır ve ham sayılarda, siyahların iki katı kadar beyaz crack kokain kullanır. Bu, beyaz çatlak kullanıcılarının bulunmasının iki kat daha kolay olması gerektiği anlamına gelir, ancak çoğu insanın crack kullanıcısı imajı, 1980'lerin başından beri neredeyse yalnızca Afrikalı Amerikalı kullanıcılara odaklanan medya hesapları tarafından bilgilendirilir. Artık Amerikalılar crack'i siyahlarla ilişkilendiriyor ve crack kullanıcılarının "crack baby" olarak adlandırılan bebekleri her zaman siyah olarak tasvir ediliyor. Metropol gazetelerinde ve ulusal dergilerde haber ve bilim editörü olarak geçirdiğim on sekiz yıl boyunca, beyaz çatlak bir bebeğin yayınlanmış bir fotoğrafını hiç görmedim.

Çatlak bebeklere verilen varsayılan zararlar ilk olarak 1989'da Washington Post köşe yazarı Charles Krauthammer tarafından ayrıntılı olarak popüler hale getirildi ve şu uyarıda bulundu: biyolojik olarak yetersizlikleri doğumda damgalanan hasarlı kokain bebekleri.” Bu bebeklerin, "geleceği ilk günden kendilerine kapalı olan (alt) insan dronlarının bir ırkını" oluşturduğunu iddia etti. Onlarınki, belirli bir ıstırap, olası sapma, sürekli aşağılık bir yaşam olacak.... Ölü bebekler şanslı olabilir Krauthammer "şehir içi" ile elbette "siyah"ı kastetmişti. “Biyo-alt sınıf” tabirini icat eden Amerikan Girişim Enstitüsü'nden Douglas Besharov, ırk etiketinden çekinmedi: “Bu, Head Start'ın düzeltebileceği bir şey değil. Bu kalıcı beyin hasarıdır. Siyah topluluğun yüzde 5'i veya yüzde 15'i olsun, orada. ” [70] kişi.”—

Krauthammer'ın köşesi, bu bebeklerin doğuştan çatlak bağımlısı olarak ve kalıcı bir aşağılık ordusu -asla insan olamayacak minyatür Golemler- oluşturacak kadar nörolojik olarak hasar görmüş olarak betimlenen ulusal manşetleri tetikledi. USA Today , “Acı Yaşam İçin Doğmuş Bebekleri Çatlat” diye ağladı. New York Times , “Bebekler Arasında Çatlakların Ücreti: Neşesiz Bir Bakış, Hatta Oyuncaklar” adlı makalesinde, “ ülke çapındaki doğumhanelerin nörolojik olarak bozulmuş çatlak bebeklerin yüksek perdeden 'kedi çığlıkları' ile nasıl çaldığını” ayrıntılarıyla anlattı. [71]
—

Amerikalılara, bu çocukların çok kolay aşırı uyarıldığı ve hastanelerin bu "yatılı bebekleri" tedavi etmenin en iyi yolunu araştırırken, doğumdan sonra haftalarca karanlık hastane odalarında tecrit edilmeleri gerektiği söylendi. UCLA'dan Judy Howard, MD gibi pediatristler, Newsweek'e “bizi insan, tartışma veya düşünme yeteneğine sahip” yapan beyin fonksiyonunun bu çocuklarda “yok edildiğini” söylediğinde olduğu gibi, bu bakış açısını gazeteciler için düzenli olarak doğruladı.

Haber hesapları, büyüdükçe ve güçlendikçe, bu çocukların sınıfta ve oyun alanında korkunç düşmanlar haline geleceği konusunda uyardı. Eylül 1989'da, Krauthammer'ın köşe yazısından iki ay sonra, bir Washington Post makalesi, gelecek yıl “Kokain Bebeklerinde Saatli Bomba” konusunda uyarıda bulundu, St. Louis Post-Dispatch açıkça “Yapım Aşamasında Felaket: Bebekler Çatlamaya Başlıyor” dedi.
Büyümek." 1992'de, bir San Diego Union-Tribune manşeti , UYUŞTURUCU BEBEKLERİ OKULLARI İSTİŞE GETİRDİ.

Machine Translated by Google

Bunların hiçbiri araştırmalarla kanıtlanmamıştı ve bunların hiçbiri doğru değildi. Rahimde kokaine maruz kalmak fetüse zarar verebilse de, çocuklar bazen diğer narkotik ilaçlara bağımlı olarak doğduğundan, bir bebek kokain bağımlısı olarak doğamaz. Kokaine doğum öncesi maruz kalma ile crack kokain arasında da bir fark yoktur. Ayrıca "crack baby" "teşhisi" bebeğin klinik tablosuna değil, kadının uyuşturucu testinin pozitif çıkmasına dayanır, dolayısıyla düzenli olarak crack içen anneler ile nadiren içen anneler arasında bir ayrım yapmaz. Çatlak bebek diye bir tıbbi varlık yoktur.

Teratology dergisindeki 1991 tarihli bir meta-analiz - çatlak bebeklerle ilgili birçok araştırma makalesinin geriye dönük analizi - bu araştırmada ciddi metodolojik kusurlar buldu. Söz konusu çalışmalarda, karşılaştırma için maruz kalmayan bebeklerin kontrol grupları yoktu ve kokainin etkilerini, doğum öncesi tütün ve alkol de dahil olmak üzere diğer ilaçlara maruz kalmanın neden olduğu etkilerden ayırt edemediler (ikincisi, kokainden çok daha uzun süreli sakatlığa neden olur). Çalışmalar ayrıca yetersiz beslenme ve barınma koşulları gibi ilgili çevresel faktörleri ve kaliteli doğum öncesi bakımın kıtlığını hesaba katmada başarısız oldu. Yedi yıldan fazla bir süredir, Chicago Ulusal Perinatal Bağımlılık Araştırmaları Derneği, çatlaklara maruz kalan üç yüz çocuktan oluşan bir grup üzerinde çalıştı.
Araştırmacılar, IQ puanlarının çatlamaya maruz kalmayan ancak benzer ortamlarda yaşayan çocuklarla aynı olduğunu buldu. 73 Sosyolog Ernest Drucker'ın belirttiği gibi, "hamilelik sırasında yüksek dozlarda kokain kullanımı bile, düşük doğum ağırlığı ve küçük beden dışında herhangi bir fetal kusurla kesin olarak bağlantılı değildir. Uyuşturucu kullanan annelerden doğan bebeklerin büyük çoğunluğu, yoksulluk içinde doğan diğer bebekler kadar 'sağlıklı'. [74]

Bu kadar göze batan araştırma kusurları neden uzmanlar tarafından bu kadar uzun süre göz ardı edildi? Örneğin, gazetecilik havasını yükselten Washington Post köşe yazarı Krauthammer, Harvard Tıp Fakültesi mezunudur ve merak ediyorum, söz konusu çocukların doğmaması gerektiğini önermeden önce bu dramatik bilimsel eksiklikleri dikkate almadı. 1989'da İngiliz tıp dergisi The Lancet , kokainin bebeklerin davranışlarına zarar verdiğini bildiren makalelerin, daha iyi tasarlanmış çalışmaları tanımlasalar bile, zarar vermeyenlere göre yayınlanma olasılığının daha yüksek olduğunu gösterdi. 1992'de bir Amerikan Tabipler Birliği Dergisi başyazısı, kokainin çocuklar üzerindeki uzun vadeli etkileri hakkındaki "yargıya acele etmeyi" kınadı ve kanıtları "çok zayıf" olarak nitelendirdi. 75 Ama zarar verildi. Hayali çatlak bebek salgını çoğu Amerikalı'nın zihninde gerçek olmaya devam ediyor ve Afro-Amerikalı "kötü anneliğin" bir başka örneğini sunuyor. 1989'da Los Angeles Times , "Hayır" Diyemeyen Ebeveynlerin Nasıl Bir Sebalet Kuşağı Yarattığını yazdı, Washington Post bize "Hamile Bağımlılar İçin Çatlak Önce Gelir" demişti ve New York Times'ın bir manşeti garip bir durum sergiledi. sempati ve maliyet bilincinin karışımı: CRACK'S 76 Crack baby efsanesi ayrıca cezai kovuşturmaların alevlenmesine de yardımcı oldu

EN KÜÇÜK, EN MALİYETLİ MAĞDURLAR.

dörtte üçü beyaz olmayan kadınlara karşı açılmış olan hamile uyuşturucu bağımlılarına karşı. 77

Özel vatandaşlar bile hem uzun hem de kısa vadeli kısırlaştırmayı tek çözüm olarak ilan ediyor. 1997 yılında, CRACK (Children Required a Caring Kommunity) adlı bir grup, kısırlaştırmaya veya uzun süreli doktor aracılı doğum kontrolüne boyun eğmek isteyen kokain bağımlısı erkek ve kadınlar için iki yüz dolarlık nakit tekliflerle şehir içi reklam panolarını kağıtladı. Norplant olarak. Örgüt mevcut etnik verileri paylaşmayı reddediyor, ancak korumasız başlangıcından elde edilen rakamlar şunu ortaya koyuyor:

Machine Translated by Google
İlk 158 alıcısının yüzde 60'ı siyah veya Hispanikti. Ocak 2004 ortası itibariyle, CRACK'in en az on altı şehirde şubeleri vardı ve doğurganlıklarından vazgeçmeleri için 1.141 müşteriye ödeme yapmıştı. CRACK veya Project Prevention, şimdi bilindiği gibi, daha tehlikeli uyuşturucuların veya alkolün doğum öncesi kullanımında değil, crack istismarında uzmanlaşmıştır, bu nedenle çocukların sağlığını ilk sıraya koyma iddiaları yanıltıcıdır. Sloganı, bağımlı siyah kadınları küçümsemesinin derinliğini gösteriyor: "Gebeliğin Uyuşturucu Alışkanlığınızı Mahvetmesine İzin Vermeyin."

Afrikalı Amerikalıların üreme özgürlüğü, "aşağı" siyah neslin doğumunu caydırarak ve siyah annelerin doğurganlığını azaltarak saldırıya uğradı. Kusurlu öjenik yargılar, şu anda damgalanmış ergenler olan varsayılan "çatlak bebeklerden", erkek avcılardan korunmak ve danışmanlık yapmak yerine yargılanan genç kızlara kadar, Afrikalı Amerikalıların hayatlarını gölgelemeye devam ediyor.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 9

NÜKLEER KIŞ

Afrikalı Amerikalılar Üzerinde Radyasyon Deneyleri

Vücut kapma işini iyi bilen biri varsa, gerçekten ülkelerine hizmet ediyor olacaklardır.

-DR. SUNSHINE OPERASYONU'NDA, NOBEL ÖDÜL ÖDÜLLÜ WILLARD LİBBY

1945'te nemli bir bahar sabahı, genellikle sessiz, bilinçli bir radyoloji profesörü olan MD Robert S. Stone, hükümetin Oak Ridge, Tennessee'deki nükleer tesisinde komşu bir ofise daldı ve bağırarak, “Karl, o zenci kamyonu hatırlıyor musun? Bir süre önce bu kazayı yapan sürücü?"

"Evet ben hatırlıyorum." Oak Ridge Sağlık Fiziği Bölümünün müdürü Dr. Karl Z. Morgan şaşırmamıştı. Neden bir kamyon şoförünün bir aylık kazası herhangi bir sonuç doğurdu? "Eh," diye bağırdı Stone, "Oak Ridge'deki askeri hastaneye kaldırıldı ve birden fazla kırığı vardı. Neredeyse tüm kemikleri kırılmıştı ve hastaneye gittiğinde hayatta olduğuna şaşırdık; ertesi sabah hayatta olmasını beklemiyorduk. Yani bu beklediğimiz bir fırsattı. Ona plütonyum-239 enjeksiyonu ile yüksek dozlar verdik.”
[1]

Hiçbir tanık kazayı açıklamak için oyalanmadı, ancak 24 Mart 1945'te Greensboro, Kuzey Carolina'dan kamyon şoförü Ebb Cade, ağır yaralanan dört yolcudan biriydi ve Oak Ridge'deki Manhattan Engineer District Hastanesine götürüldü. Doktorlar yaşayamayacağını söyledi, ancak tıbbi şans ona gülümsedi - hızla toparlandı ve birkaç gün içinde güzel bir şekilde iyileşti.

Sonra Cabe'in şansı tükendi.

Kendisinin bilmediği, bakımına atanan hastane doktorlarının ABD ile sözleşmeli olduğu
Atom Enerjisi Komisyonu (AEC). Ayrıca, plütonyum enjekte etmek için can çekişen bir hastayı arayan AEC sağlık müdür yardımcısı Stone'un gözetimi altındaydılar. 10 Nisan'da, rızası olmadan ve kırık kemiklerini yerleştirmeden beş gün önce, askeri doktor Joseph Howland, Cade'e 4,7 mikrogram plütonyum enjekte etti - normalin kırk bir katı.

Machine Translated by Google

ömür boyu maruz kalma.[2] İnsan yapımı element plütonyum, Cade'in vücudunun sonsuza kadar barınacağı "şeytani derecede toksik" bir radyoaktif maddedir: yarı ömür veya yarım doz plütonyumun yok olması için gereken süre 24.056 yıldır. Manhattan Projesi'nin Tıp Bölümü müdürü Albay Stafford Warren, plütonyumu "bilinen en tehlikeli kimyasal" olarak tanımladı. [3]

Morgan, 1995'te İnsan Radyasyonu Deneyleri Danışma Komitesi'nden (ACHRE) bir görüşmeciyle konuşurken, "Ona çok yüksek dozda plütonyum verdiler" diye hatırladı. İnsan deneyini tasarlayan kimyager Wright Langham, Manhattan Projesi doktorlarına "denek, yaşı ve genel sağlığı, enjeksiyonun herhangi bir etkisi olma ihtimalinin çok az olduğu veya hiç olmadığı yaşlı bir erkekti" diyerek toksik enjeksiyonu haklı çıkardı. hayatının normal seyrinde."

Ama Cade sadece elli üç yaşındaydı ve uzun kamyonları çekmek için yorucu bir iş yapıyordu. Katarakt dışında, mükemmel bir sağlıktan yararlandı.

AEC doktorları Cade'in kırık bacaklarını düzeltmeden önce daha yüksek öncelikli görevleri tamamladılar. Cade'in yeni yükselen plütonyum seviyelerini ölçmek için kemik parçalarını çıkardılar ve dişlerinden on beş tanesini çektiler; ancak o zaman, beş gün sonra kırık kemiklerini yerleştirdiler. Altı ay sonra, Cade hâlâ hastanedeydi ve Oak Ridge'den Yüzbaşı David Goldring, Eylül 1945 tarihli bir mektupta Langham'a "çok yakında analiz için daha fazla kemik örneği ve çekilmiş diş gönderilecek" bilgisini verdi. Ama daha fazla dişini ya da kemiğini kaybetmeden Cade sıvışıp gitti. Bir sabah hemşire kapısını açtı ve o gitmişti. Morgan, "Ölmesi beklenen siyah bir adamın ayağa kalkıp hastaneden çıkıp ortadan kaybolmasına şaşırdılar" diye hatırlıyor. Onlar da hayal kırıklığına uğradılar: Doktorlar Cade'in vücuduna otopsi yapmayı umuyorlardı, çünkü enjeksiyonun amacı Cade'i tedavi etmek değil, plütonyumun fizyolojik yıkımını deneysel olarak kalibre etmekti. Langham, plütonyum gibi radyoaktif bir elementin lösemi gibi hastalıklara neden olduğu dozu belirlemeyi umuyordu. Bunu yapmak için, doktorlar bilinen bir radyoaktif maddenin belirli bir miktarını bir vücuda enjekte etti veya başka bir şekilde enjekte etti; daha sonra deneğin kanında, dokularında, kemiklerinde, idrarında ve dışkısında kalan radyoaktivite miktarını periyodik olarak ölçtüler. AEC ayrıca farklı radyoaktif elementlerin sağlık üzerindeki kesin etkilerini belirlemek için deneğin sağlık durumundaki değişiklikleri takip etmeye çalıştı.

Örneğin bugün, farklı radyoaktif elementlerin vücudun belirli bölümlerine afinitesi olduğunu biliyoruz. Radon gazı akciğer kanseri riskini artırırken, radyum kemiğe yerleşerek kanseri tetikler. AEC bilim adamları, askerlerin savaş zamanı maruziyetlerini düzenlemelerine ve nükleer santrallerde veya uranyum madenlerinde barış zamanı işçilerinin maruz kalma düzeylerini kontrol etmelerine yardımcı olacak benzer tespitler yapmaya çalıştılar. Ancak konuları takip etmek zordu ve bilim adamlarının kendi hataları da birçok deneyi sabote etti. Örneğin, Stone'un laboratuvarındaki bilim adamları, yanlışlıkla Cade'in ilk maruz kalma öncesi kemik örneklerini enjeksiyonundan sonra alınan örneklerle karıştırarak gelecekteki tespitleri imkansız hale getirdi.

Cade, sekiz yıl sonra enjeksiyonundan bağımsız kalp hastalığından öldüğü Greensboro'ya döndü. O, birçok istemsiz radyasyon deney denekinden biridir; Bu bölümün göstereceği gibi, bu deneklerin çoğu, belki de çoğu Afrika kökenli Amerikalıydı.

1944 ve 1994 yılları arasında AEC, radyasyon ve insan denekleri kullanan iki binden fazla deneysel projeyi destekledi. Genel olarak, siyahlar beyazlara göre daha yüksek risk altındaydı.

Machine Translated by Google
bu zararlı terapötik olmayan deneyler. Nisan 1945'te, Hiroşima'nın bombalanmasından aylar önce ve Temmuz 1947'de, Manhattan Projesi'nin bilim adamları, atom bombasının yapımını ürpertici bir ikinci perdeyle izlediler: yüzlerce masum Amerikalı üzerinde tıbbi deneyler. J. Robert Oppenheimer, Louis Hempelmann ve Stafford Warren gibi nükleer bilimin öncüleri, Los Alamos'taki New Mexico çölünün parıldayan pas rengi toprağından oydukları karargahlardan çok sayıda radyasyon deneyi yaptılar. Bir dizi deneyde, Manhattan Projesi doktorları on sekiz ila yirmi erkek, kadın ve çocuğa plütonyum enjekte etti.

[4] Bu kişilerin rızasını almadan, bilgilendirilmiş veya başka bir şekilde ve tedavi amacı olmadan hareket etmişlerdir. Manhattan Projesi bilim adamları, konularına yalnızca kodla atıfta bulunarak kendilerini gizlice gizlediler: Cade'inki HP-12 idi; “HP”, “insan ürünü” anlamına geliyordu. Bilim adamları, enjeksiyonların doğasından hiçbir zaman alenen bahsetmediler: Plütonyum kelimesi , uzun süredir devam eden sözlü bir tabuyu pekiştiren Argonne Ulusal Laboratuvarı araştırmacısı Robert E. Rowland'ın Aralık 1972 tarihli bir notuyla sözlüklerinden yasaklandı: “CHR dışında asla bu durumlarla ilgili olarak plütonyum kelimesini kullanın .” [5] AEC dilinde plütonyum, atom numarası 94'ün tersine çevrilmesiyle "ürün" veya "49" haline geldi.

Ebb Cade, 1940'ların AEC ve DOE yönetimindeki bu küçük pilot programı sırasında büyük dozlarda plütonyum enjekte edilen ilk Amerikalıydı. Tuskegee'nin frengi çalışmasında olduğu gibi, kurbanlar doktorlarının kendilerine baktığını düşündüler. Toksik enjeksiyonları haklı çıkarmak için yakın ölüm iddiaları yapıldı, ancak deneklerin çoğu hastaneden sağ çıktı ve on tanesi maruziyetten sonra uzun yıllar yaşadı.

Bu tür öfkeler, Tuskegee sonrası dünyamıza kesinlikle şeytani geliyor. Ancak bu deneyleri tasarlayan tıp dehası ve siyasetten anlayan bilim adamları, bilimsel tıp bilgisinin sınırlarını yeni radyoaktif sınırlara genişletmenin gerekli ve mantıklı olduğunu düşündüler.

Muhabir Eileen Welsome, Albuquerque Journal için 1987 Pulitzer ödüllü dizisinde ve The Plutonium Files adlı kitabında bu türden düzinelerce deneyi ustaca araştırmamış olmasaydı, kurbanların ayrıntılarını ve kimliklerini asla bilemeyecektik . Yedi yıl boyunca geri dönmeyen telefon görüşmeleri, hükümetin geri çevirmeleri ve raydan çıkan Bilgi Edinme Özgürlüğü talepleri boyunca, kurbanların kimliklerini inatla takip etti.

Böyle bir programda, askerler nükleer bombaların patlamasına kasıtlı olarak maruz kalmaları için çöle gönderildi. New York, Rochester'daki Strong Memorial Hastanesi'nden Vanderbilt Üniversite Hastanesi'nin Nashville'deki doğum öncesi kliniğine kadar özel ve kamu hastanelerindeki bir başka şüphelenmeyen hastalara, fiziksel hasarı kalibre etmek için çeşitli deneylerde denek olarak flor ile aşılanmış plütonyum enjekte edildi veya başka bir şekilde kullanıldı. çeşitli radyoaktif madde dozlarıyla ilişkilidir. Can çekişen hamile kadınlar ve onların fetüsleri, yoksullar, akıl hastaları ve kurumlardaki çocuklar, Manhattan Projesi doktorlarının ölümcül ilgisini çekme riskiyle karşı karşıya kaldılar. Maruz kalma verileri, ölüm oranları ve kanser insidansı istatistikleri ve hatta radyoaktif dışkı ve vücut parçaları dahil olmak üzere bu araştırmanın ürünleri Los Alamos'a iletildi. 1945'te Afrika kökenli Amerikalı deneklerin yüzdesi yüzde 10 civarındaydı, ancak radyasyon davalarında davacıları temsil eden avukat E. Cooper Brown, "yüzde 60'ının çoğunlukla Afrika kökenli Amerikalı olmak üzere renkli insanlardan oluştuğunu" tahmin ediyor.

Machine Translated by Google

Böyle bir konu olan Elmer Allen, yolu plütonyum şırıngaları kullanan devlet doktorlarının yolu ile kesiştiğinde dünyanın zirvesindeydi. Eski Fredna Hadley ile mutlu bir şekilde evlendi ve iki çocuk babası Elmerine ve William. Allen, sevdiği bir California hayatı için Güney'in bütünleşme öncesi ağırlığından kurtulmuştu. Mükemmel kobalt gökyüzü ve San Francisco Körfezi'nin suları arasında yuvarlanan sisler bir kartpostal arka planı oluştururken, Allen, trenlerden ılıman akşam havasına sıçrayarak evine yakındaki Richmond'a doğru yürüdü. Körfezin ışıklarını taçlandıran haleler, içinde her tutkunun ulaşabileceği bir rüya gibi bir atmosfer veriyordu. Düşmanlığın havayı kirlettiği ve şiddetli kısıtlamanın asla uzak olmadığı, ayrılmış Güney'in katı bir şekilde sınırlandırılmış ırksal gelenekleriyle bağlı olarak büyüyen siyah bir adam için Körfez Bölgesi, her kesimden cana yakın insanla uğuldayan renkli sokakları ile baş döndürücü bir özgürlük sunuyordu. renk tonu ve milliyet. Allen'ın bir Pullman hamallığı işi ayda dört yüz dolar ödüyordu - o zaman için zengin maaşlardı - böylece karısını şımartmayı ve çocuklarını şımartırken, yakında zevk alacakları eğitim ve fırsatları hayal edebiliyordu.

Allen'ın Chicago'da bir trenden düştüğü 3 Eylül 1946'da her şey bir anda değişti.
Yeni durmuş trenlerden platformlara atlamanın işin bir parçası olduğu bir Pullman hamalının çok yaygın bir mesleki yaralanması olan sol bacağını kırdı. Kazadan sorumluydu ve Allen'a Şirket avukatı bir iyileşme için hastaneden evine topallayarak gitti. Pullman Şirketi onu herhangi bir tazminat ödemeden işten çıkardı, onu işsiz ve işsiz bıraktı, azalan bir banka hesabı ve iyileşmeyen ağrılı bir şekilde şişmiş ülserli bir bacakla. Özel bir doktor dizinde kronik iltihap ve kanama teşhisi koydu, ancak tedavi için herhangi bir öneride bulunmadı. Aniden, körfezin güneşli etekleri ve dönen sisleri, Allen'ın artan endişelerine alaycı bir fon oluşturdu. Acı verici bir şekilde duraklayan bir yürüyüşle, bacağını düzeltebilecek ve şiddetli ağrıyı dindirebilecek bir doktor arayarak San Francisco'nun dik sokaklarında bir aşağı bir yukarı sürüklendi. Bir yıl sonra dizi normal boyutunun üç katına kadar şişmiş, banka hesabı ise yirmi beş dolara inmişti. Artan tıbbi faturalar ve gecikmiş kiralar onu çaresizlik içinde uzun zamandır kaçındığı yere, California Üniversitesi-San Francisco'nun (UCSF) ücretsiz kliniğine götürdü.

[6] Ardından Allen, Şirketin kabul edilebilir bir teklifte bulunmasını bekledi.

Orada, bir kemik kanseri olan kondrosarkom teşhisi kondu. 18 Temmuz 1947'de Allen'ın sol bacağına, diğer hastalara verilen plütonyum-239'dan daha radyoaktif bir izotop olan plütonyum-238 enjekte edildi.

O sadece CAL-3 konusu olmuştu. [7]

Bu asla olmamalıydı, çünkü 1946'nın sonlarında, Cade ve Allen'ın enjeksiyonları arasında, Amerikan Tabipler Birliği Yargı Konseyi, insan deneklerin korunması için yeni standartlar belirlemişti:

Amerikan Tabipler Birliği'nin etiğine uymak için, üç şartın yerine getirilmesi gerekir: (1) deneyin gerçekleştirileceği kişinin gönüllü rızası, (2) her deneyin tehlikesi, daha önce yetkili tarafından araştırılmış olmalıdır. hayvan deneyi,

Machine Translated by Google
ve (3) deney, uygun tıbbi koruma ve yönetim altında gerçekleştirilmelidir. [8]

Ayrıca, AEC doktorları askeri ya da hükümetin çıkarları temelinde muafiyet talep edemezlerdi, çünkü Nisan ayında, Allen'ın enjekte edilmesinden sadece birkaç ay önce, AEC, insanlarla tıbbi deneyleri yöneten kendi, daha spesifik kurallarını kabul etmişti:

> Tedaviden önce, anlayışlı bir ruh halinde olan her bir hastanın [sic] , tedavinin doğası ve olası etkileri hakkında açıkça bilgilendirildiği ve tedaviyi almaya istekli olduğunu ifade ettiği resmi gerekçeyle kanıtlanabilir olmalıdır. Tavsiyenizi göz önünde bulundurarak, Komisyon bu gibi durumlarda yazılı olarak tahliye talebinde bulunmaz, ancak her durumda en az iki doktorun hastanın anlayış durumunu yazılı olarak (resmi kayıtların bir parçası haline getirir) onaylamasını talep eder. açıklama onu ve tedaviyi kabul etme isteğini sağladı. [9]

Bu yoğun, laf kalabalığı AEC düzenlemeleri aynı zamanda bir “terapötik etkiye sahip olabileceği beklentisi”r de gerektirdi, ancak Şubat 1995'te UCSF'nin dava dosyasını incelemesinden sonra hastane, Allen'ın doktorlarının hiçbir terapötik etki beklemediğini kabul etti, bu nedenle deney bu kuralı ihlal etti, ilave olarak. [10] Allen'ın tıbbi kaydı, geçirmek üzere olduğu prosedür hakkında kendisine bir şeyler söylendiğini gösteriyor ve iki doktor bu yönde bir tıbbi çizelge notu imzaladı, ancak ifade AEC'nin kendi standartlarına uymadı çünkü doktorlar ne gerçek amacı açıklamadı ne de enjeksiyonun ne de Allen'ın iznini istedi. Allen'ın ailesi, enjeksiyonun bir tür terapi, bacağı kurtarmak için son bir önlem olarak tanımlandığını söylüyor.

Allen'ın kızı Elmerine Whitfield Bell ekliyor: “Babam eğitimli bir adam değildi. Babama plütonyum enjekte edildiğini söyleseler bile, bu ona dondurma enjekte edildiğini söylemek gibi olurdu. Aradaki farkı bilmeyecek.'

Üç gün sonra, Allen'ın bacağı kesildi.

Bugün Bell, babasının kemik kanserinin, araştırmacıların onun bacağını kesip inceleyebilmesi için kasıtlı bir yanlış teşhis olduğundan emin. "Sahip olduğu varsayılan kemik kanseri türüyle sekiz yıldan fazla yaşayan birinin hiçbir yerde kaydı olduğunu sanmıyorum." Aslında uygun şekilde tedavi edilen kondrosarkomlu insanlar genellikle normal bir yaşam süresi yaşarlar, bu nedenle Allen'ın uzun ömürlülüğü olağandışı değildi. Allen'ın tıbbi çizelgesinde, UCSF doktorları, bu tip tümörü olan hastaların "primer tümörün tam olarak çıkarılması durumunda, sıklıkla teşhisin ötesinde uzun yıllar hayatta kaldıklarını" belirtmişti. [11] Bu, tümörün etrafındaki alanı çıkarmak ve belki de Allen'ın bacağını kesmek için zorlayıcı bir terapötik neden sağladı. Doktorlar, tümörünü “kötü huylu ancak yavaş büyüyen ve metastaz yapmak için geç” olarak nitelendirdi. Bu nedenle prognoz orta derecede iyi.” [12] Haklıydılar: Allen, kemik kanseri teşhisi konduktan sonra seksen, kırk dört yaşına kadar yaşadı. Ama kim anlayamadı onun

Machine Translated by Google
Babasının sonuçlandığından ortaya çıkmasından sonra, sıkı sıkıya bağlı topluluğu tarafından paylaşılan kızının güvensizliği? “İnsanların bunu öğrendiklerinde yaptıkları ilk şey, açık bir sempati duymaktı: Her zaman sordukları bir sonraki soru, 'Deneydeki herkes siyah mıydı?'”

Onlar değildi. Çoğu hesaba göre, on sekiz Amerikalıya plütonyum enjekte edildi. Ancak, Robert Stone'un Temmuz 1947'de yaptığı açıklamaya göre, “Irk itibariyle 15 beyaz ve 5 siyah vardı” enjekte edildi. [13] Böylece, plütonyum deneyinde, siyahlar nüfusun yaklaşık yüzde 10'u iken deneklerin yüzde 25'ini oluşturuyordu; bu, oluşturdukları nüfusun ne kadarını oluşturdukları göz önüne alındığında, katılım oranlarının olması gerekenden iki buçuk kat daha fazla olduğu anlamına gelir. Bununla birlikte, diğer bazı deneylerde olduğu gibi, plütonyum enjeksiyonları için özellikle siyahların arandığına dair bir belirti yoktur.

Allen'ın deneysel statüsünün en pahalı maliyeti tıbbi değil, sosyaldi. Ampütasyonundan sonra kırk yıl yaşamasına rağmen, bunlar Allen için karanlıktı. Ailesiyle birlikte eşinin memleketi İtalya, Teksas'a taşındı, ancak fiziksel engeli ve psikolojik acısının düzenli bir iş bulmayı zorlaştırdığı Güney'deki hayata yeniden uyum sağlayamadı. Allen bir süre aşırı içti ve epileptik nöbetler geçirdi; daha da kötüsü, San Francisco doktorları tarafından istismar edildiği ve gereksiz yere bacağının çalındığı inancından kurtulamadı. Tekinsiz bir doğrulukla, kendisine yapılan iğneyle ilgili deneylere tabi tutulduğunu ve doktorların bacağını hayatını kurtarmak için değil, incelemek için aldıklarını ısrarla vurguladı. Allen bu inançlardan sık sık ve acı bir şekilde söz etti, ancak aile üyeleri bile şüphelerini neden ortaya çıktıklarını soracak kadar ciddiye almadı. Sadece Allen'ın en iyi arkadaşı Joe Speed ona inandı.

Speed, 1994'te gazetecilere açıkça “Onu kobay faresi yaptılar” dedi.

1994'te Elmer Allen'ın dul eşi Fredna Allen'ı aradığımda nazik ama katıydı. "Benim duygular bunu tartışmama izin vermiyor. Ama kızım Elmerine ile konuşmayı deneyebilirsin.”

Elmerine Whitfield Bell, Batı Dallas yakınlarındaki Edison Orta Öğrenim Merkezi'nde onlarca yıldır ders verdiği İtalya'daki evinden “Babamın hayatı iyi değildi” diye iç çekiyor. "Afrikalı Amerikalı erkekler için işlerin ne kadar zor olduğunu biliyorsun, özellikle de az eğitimli bir adam. Bir düşünün: 1940'larda ayda dört yüz dolar artı bahşiş vererek bir iş bulabilecek kadar şanslıydı. Orada altı yıl çalıştı, ama aniden bir bacağını ve işini kaybetmek ve iki küçük çocuğuyla, karısı tarafından desteklenmek için sevdiği California'dan Güney'e geri dönmek zorunda kaldı - bir düşünün..." Bell'in sesi kısılıyor. . Sonra daha kararlı bir şekilde devam ediyor, "Her şeye rağmen, ailem iki çocuğunu üniversiteye göndermeyi başardı ve orta sınıf hayatlar yaşadı."

Ancak AEC'nin aldatmacası korkunç bir bedel aldı. "Babamın doktorların onun üzerinde deneyler yaptığı konusunda ısrar etmesi ve ardından incelemek için bacağını kesmesi gibi pek çok şey hatırlıyorum. 'Yanılıyorsun' diye hissettim” diye hatırlıyor Bell. “Babamla kişilik çatışması yaşadık ve babamla hiç barışmadım Neden böyle olduğunu hiç anlamadım. Şimdi neden sürekli kendisinde bir sorun olduğunda ısrar ettiğini anlıyorum.” Ailesi de Allen'ın ampütasyonunun tıbben gerekli olduğuna inanmıyordu, ancak bunu deneysel bir plan olarak değil, değeri düşmüş Afrikalı Amerikalı hastalara karşı duyarsızlığın bir ifadesi olarak gördüler. Dahası, aile doktoru David Williams'ın kendisine paranoyak şizofren demesi Allen'ın güvenilirliğine yardımcı olmadı:

Machine Translated by Google

Gördüğüm, uzuv kaybı olan ve bu nedenle duygusal olarak sakat kalan bir adamdı.
Muhtemelen tüm hayatı boyunca paranoyak şizofreni geçirmiştir. Bir şeyler yaparken, bu olası teşhiri, onu görmek istediğim kadar iyi yapmaktan ziyade bir koltuk değneği, bir sebep olarak kullandığını düşündüm. [14]

Hükümet bilim adamları ayrıca, herhangi bir plütonyum enjeksiyonunun gerçekleştiğini reddederek Williams'a yalan söylediler. 1973'te, Chicago'daki Argonne Ulusal Laboratuvarı'nın İnsan Radyobiyoloji Merkezi'ndeki (CHR) hükümet bilim adamları, Williams'a yalnızca, Allen'ı takip için CHR'ye ve New York'un iki bin mil ötesindeki Rochester Üniversitesi'ne getireceklerini söylediler. , dedikleri gibi, "olağandışı kötü huylu bir tümöre sahip ve çok uzun bir hayatta kalma süresi gösterdi." Ancak çiçekler, limuzinler, Texas Chief'in birinci sınıf özel arabası ve dört yüz dolarlık bir ücretle dolu Chicago ve Rochester'a üç haftalık yolculuk, Allen'ın uzun ömürlülüğünün sırrını araştırmak için bir kutlama gezisi değildi. Aksine, bilimsel olarak gerekliyd çünkü bilim adamları, kalan radyoaktiviteyi envanterlemek ve deneyden kaynaklanan herhangi bir fiziksel hasarı ölçmek için Allen'ın vücut dokularını almak zorunda kaldılar. Argonne, Allen'ı iskelet radyasyonunu değerlendirmek için tüm vücut sayacına yerleştirdi. Bilim adamları X ışınlarını katalogladılar ve hatta idrarını ve dışkısını toplayıp test ettiler. Allen'ın diğer kemiklerinde radyasyona bağlı çene anormallikleri ve benzer değişiklikler buldular. Allen daha sonra Rochester'a götürüldü, burada idrarı ve dışkısının izlenmesi, bacağının enjeksiyondan günler sonra çıkarılmasına rağmen dokularında hala radyasyon izlerinin kaldığını buldu. [15]

Allen, 1991'de, Eileen Welsome'ın yazılarının ömür boyu süren taciz iddialarını alenen doğrulamasından sadece birkaç yıl sonra bir huzurevinde öldü. Bell, “Bu, kardeşim ve benim hayatımızı gerçekten alt üst etti” diyor. "Ama annem, annem bu deneyi her gün yeniden yaşıyor. Her gün babamla birlikte geçirdiği elli yılı düşünüyor, neden bu kadar saf olduğunu anlamaya çalışıyor ve bunun hükümetin yaptığı gerçeğini kavrayamıyor. Annem hayatı boyunca çok ahlaklı bir insandı - neden biz büyürken onun evinde dedikodu bile yapamıyorduk! Ama şimdi, kendisi hakkında pek iyi hissetmiyor.”

Daha fazla radyasyon deneyi gelecekti. Bazı durumlarda, siyahlar yalnızca seyrek temsil edildi; bazılarında, katılımlarına dair hiçbir kanıt bulunamaz; diğerlerinde, beyazlardan daha yüksek oranda acı çektiler - yani, nüfustaki temsillerinden daha yüksek oranlarda mevcutlardı.
Yine diğer radyasyon deneylerinde, deneklerin büyük bir çoğunluğunu oluşturdular ve bu deneylerin bazıları özellikle veya yalnızca Afrikalı Amerikalılara odaklandı. Plütonyum kurbanları radyasyona maruz kalan son siyahlar değildi. [16] Ama onlar da ilk değildi.

Bilimin Temizleyici Işığı

Radyasyon deneylerinin ilk kaydedilen siyah kurbanları, atom bombasının atılmasından çok önce, yüzyılın başında yaşadılar. 1895 yılının sonlarına doğru Alman fizikçi Wilhelm Conrad

Machine Translated by Google
Röntgen büyülü bir ışık keşfetti. Düşük basınçta özel gazlardan elektriği geçirmenin, garip ve güçlü özelliklere sahip elektromanyetik radyasyon ürettiğini buldu. Işınlar flüoresans verdi ve katı nesneleri şeffaf hale getiren görüntüler oluşturmasını sağladı. Işınların daha önce opak olmayan nesnelerin içini görme potansiyeline sahip olan, ancak gizemli doğaları nedeniyle şaşkına dönen Roentgen, onları "X ışınları" olarak adlandırmaya başvurdu. Doktorlar, X ışınlarının her türlü cilt lekesini, kanseri ve hatta daha önce gizlenmiş iç sorunları ortaya çıkarabildiğini memnuniyetle buldular. Aynı dönemde doktorlar şifa amaçlı radyum ile başarılı deneyler yaptılar.

Radyasyon, yararlı bir tıbbi görüntüye sahipti ve bilim adamları, iyileştirme ve arındırma gücüyle beyazları olduğu kadar Afrikalı Amerikalıları da baştan çıkarmaya çalıştılar. Tıptaki en yeni modayı benimsemek isteyen herhangi bir doktor, radyum veya röntgen tedavilerinin reklamını yapabilir ve bunu yapan doktorların çoğu, standartlarımıza göre oldukça pervasızca hastaları özel kliniklerde tedavi etti. Hastaları yüksek radyasyon dozlarıyla tekrar tekrar bombalamanın tehlikelerinden başlangıçta habersizdiler ve daha sonra yeterince ilgilendiler. Hastalara, kendi cilt lekelerini veya yüzeysel kanserlerini tedavi edebilmeleri için yanlarında taşımaları için cam tüplerde radyum parçaları bile verildi.

Doktorlar kısa süre sonra karlı kozmetik kullanımları keşfetmek için tıbbi tedavinin ötesine geçti ve 1900 gibi erken bir tarihte doktorlar beyazlığa kaçış olarak siyahlara radyasyonu lanse etti. 10 Ocak 1904'te New York American'ın uzun soluklu bir manşetinde, DOĞUM İZLERİNİ, CİLTTEKİ LEKELERİ YAKIP , RADYUMUN YENİ GİZEMLİ RADYUMUN SİHİRLİ IŞINLARIYLA zenci beyaza DÖNDÜĞÜNÜ duyurdu. Var! 17 New York Telegraph , "Bütün Rakunlar Beyaz Görünecek: Üniversite Profesörlerinin BİLİMLERİ Boston Globe İncil'de "'Etiyopyalı Cildini veya Leoparı Beneklerini Değiştirebilir mi': Radyum Işığı Zencinin Tenini Beyaza Döndürür." 18 Hepsi, ırksal farklılığın karanlık sakatlığını ortadan kaldırmak için en son "bilimsel ışık" teknolojisine başvurdu ve her açıdan, siyah deneysel denekler sadece istekli değil aynı zamanda istekliydiler. Bununla birlikte, haber hesapları kabataslak ve hatalıydı ve bilimsel dergilerde hiçbir açıklama kaydedilmemiş ve yaralanmaları izlemek için herhangi bir takip çalışması yapılmamış gibi görünüyor.

1904'te isimsiz bir siyah adam Dr. Thomas E. Eldridge'in Philadelphia ofisine girerek yüzündeki doğum lekesinin kaldırılmasını istedi. Doktor gazetecilere verdiği demeçte, lekeyi beyazlatmak için bir parça radyumu X ışınlarıyla birlikte başarıyla kullandığını söyledi. Sonra ilham geldi: Adamın cildini beyazlaşana kadar neden beyazlatmaya devam etmiyorsun? Bir aylık günlük tedavilerden sonra Eldridge, adamın derisinin yarısının beyazladığını iddia etti ve bir ay içinde tamamen beyaz olacağını tahmin etti.

Birçok gazete, Yeremya 13:23'ten alıntı yaparak Boston Globe'a katıldı : "Etiyopyalı derisini veya leopar beneklerini değiştirebilir mi?" Bu, onu ırksal özelliklerin değişmezliği için bir metafor olarak benimseyen bilimsel ırkçıların favori bir İncil pasajıydı. Muhabirler, siyah deneklerin ırksal hırslarıyla alay ederken bile bilim adamlarının başarısını merak ettiler:

Siyahi hastası üzerindeki harika operasyon haberi kamuoyuna duyurulduğundan beri, Dr. Eldridge, doğal renklerinden nefret eden ve beyaz adamlara dönüşmek isteyen zenciler tarafından kuşatıldı. Esmer anneler de gün boyu doktorlarına kendi işlerini yapması için yalvarıyorlar.

Machine Translated by Google
pickaninnies" beyaz chillun gibi". 19 —

Doktorlar böyle bir radyasyonun tehlikeli olduğunu anladılar. Eldridge'in kendisi, "...önlemler alınmadığı ve ışınların emdirilecek noktaya kısa bir süreliğine ulaşmasına izin verilmediği takdirde hastanın cildini yakma tehlikesi çok büyük " dedi. 10 Ocak 1904'te Kuzey Amerika'daki (Philadelphia) bir haber, X-ışını ağartmasının tehlikelerini listeledi. Başlığında şöyle yazıyor: X-IŞINLARI zenci BEYAZ OLMAZ, DİYOR PROFESÖR PANCOAST: ÇOK TEHLİKELİ: CİLT YANIYOR VE RENK DEĞİŞTİRME DENEYİMİ UZUN VE ZARARLI OLACAKTIR. Pennsylvania Üniversitesi radyolog Dr. Henry K.
Pancoast ayrıca dayanıklılığını da sorguladı. "[Ne zaman] cilt beyazlaşacaktı, beyaz mı kalacaktı?" 1908'de, New York Times'ın "Paris'teki Beyaz Zenci" makalesi, bir zamanlar Işıklar Şehri'ne yerleşen siyah bir gurbetçinin "tek güzel insanların beyaz tenli insanlar olduğu sonucuna vardığını" bildirdi. Adam radyum tedavisi için Philadelphia'ya gitti ve bir kez "yeterince beyaz" olduğunda Paris'e döndü.

> ...ama adam, Doğa'yı hesaba katmamıştı. Kendini çok rahatsız hissetmeye başladı. Ve sonra derisinin renkleri değişmeye başladı. Bazı yerlerde gri, bazılarında ise gri siyaha dönüşüyor. Öyle ki, şu anda zenci, ırkını terk etmeye çalıştığı için pişmanlıkla doludur.

Çoğu gazeteci, deneklerin, ırk önyargısından kaçmak gibi pratik kaygılarla değil, siyahlığın daha düşük olduğu inancıyla harekete geçirildiğini varsayıyordu. Yanıklarda ve hastalıklarda tıbbi maliyetlere başvurulduğunda, bu sonuçlar doktorun sorumsuzluğu olarak değil, cezalandırılan kibir olarak sunuldu. Yeni teknoloji, bilimsel gözlemcilere, 3. bölümün sirkteki "beyaz zenciler" hakkındaki açıklamalarında işlenen inancı yeniden doğrulama fırsatı verdi: Irk, deriden daha derindir ve "beyaz bir zenci" hala bir zencidir.

Doktorlar muhtemelen siyahların derilerini radyasyonla beyazlatmak için hızlı bir iş bekliyorlardı, ancak yan etkilerinin yayınlanması siyahların ilgisini bastırdı. Doktorlar, Anglo-Sakson olmayan Avrupalı göçmenlerle daha başarılıydılar ve onlara bir başka etnik aşağılık rozeti olan koyu ve kaba saç fazlalığının tedavisi olarak radyasyon önerdiler. Hekimler 1920'lerde "Hirsutic Laboratories" gibi isimlerle X-ray epilasyon klinikleri açtıklarında çok büyük ücretler talep ettiler.
Alt-orta sınıf göçmen mahallelerindeki reklamlar, "İstenmeyen Tüylerden Kurtulmak, Bu Kadar Etkilenenlere Sonsuza Kadar Kapalı olan Sosyal Zevk Kapılarını Açar" iddialılarına güvence verdi. Tarihçi Rebecca Herzig, Akdenizli ve Doğu Avrupalı kadınlar için radyasyonun, üst dudaklarından, çenelerinden ve alt kollarından belirgin koyu renkli tüyleri alarak arzu ettikleri kusursuz "beyaz" kimliğe girişlerini kolaylaştıracak bir teknoloji olarak nasıl tutulduğunu anlattı. Ancak tüysüz beyaz ten yerine radyasyon yanıkları, kanserler ve korkunç şekil bozuklukları geliştirdiler ve acı verici ölümler yaşadılar. Ortaya çıkan davalar sonunda klinikleri kapatan yasal yasaklar doğurdu ve 1970'e gelindiğinde araştırmacılar, tüm kadın kanserlerinin yüzde 35'inin X-ışını epilasyonuna kadar izlenebilir olduğunu hesapladılar. 20

—

Machine Translated by Google

Bu siyahiler ve etnik kadınlar yanıklar, kanserler, renk değişikliği, doku kaybı, kansızlık, şiddetli yaralar, yara izi ve saç dökülmesi yaşadı. Bu tür koşullar, X ışınları veya korumasız radyoaktif madde tüpleriyle çalışan araştırmacıları da etkileyen radyasyon yan etkileri olarak kabul edildi.
Thomas Edison'un laboratuvarında X ışınlarını manipüle eden Araştırmacı Clarence Madison Dally, 1904'te radyasyona bağlı kanserden ölen ilk ABD'li araştırmacıydı. 1911'e gelindiğinde, elliden fazla X-ışını kaynaklı kanser vakası rapor edilmişti. Radyumu keşfeden Nobel ödüllü Marie Curie'nin elleri, 1934'te radyasyona bağlı lösemiden ölmeden çok önce kronik olarak yanıklarla kaplıydı. Harlem Rönesansı (bir Afrikalı Amerikalı tarafından yayınlanan ilk gizemli roman olan The Conjure-Man Dies'i yazdı), aynı zamanda çalışmalarının neden olduğu bağırsak kanserinden öldü. 1949'a gelindiğinde, en az altmış beş Amerikalı bilim adamı X ışınlarıyla yaptıkları çalışmaların bir sonucu olarak telef olmuştu; kimse kaç teknisyen, kapıcı ve destek personelinin öldüğünü kaydetmedi.

Ancak bazı radyasyon işçileri kömür madeninde kanarya görevi gördü. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, ağartılmış Zencilerdeki hayal kırıklığı yaratan yan etkiler ve genç beyaz "radyum kızlarının" çirkin ölümleri - 1913'te Radium Luminous Material Company gibi fabrikalar tarafından parlak saatlerin kadranlarını radyum-226 ile boyamak için işe alındı. radyum izotop mesothorium—halkın X ışınları ve radyum imajını dönüştürmek için Hiroşima ve Nagazaki bombalamalarının ve X-ışını epilasyon patronlarının ardından katliama katıldı. Bir zamanlar yararlı ve tedavi edici olan radyoaktivite, şimdi haince kötü niyetli bir güç olarak görülüyordu. Radyasyonu ölümcül ama kârlı planlar için kullanan bilim adamlarına karşı Amerikan güvensizliğ radyasyonu doğanın korkunç sapmalarının bilimsel katalizörü olarak gösteren çok sayıda popüler bilimkurgu filmine yansıtıldı. Bilim adamları, radyasyonun doğal olmayan gücünü çarpık merak, zenginlik veya kişisel şan için kullanmaya istekli olarak nitelendirildiler. Doku veya genetikte radyasyonla tetiklenen bir değişikliği belirtmek için bir zamanlar nötr olan mutasyon kelimesinin popüler anlamı bile kötü niyetli hale geldi. Bilimin beyaz ışığı kanlı skandal tarafından lekelenmişti ve hükümet 1944'ten sonra radyasyonu Amerikalılar üzerinde test etmeye karar verdiğinde bunu gizlice yapmayı seçti.

“Biraz Buchenwald Dokunuşu”

Amerika Birleşik Devletleri de Nazi uzmanlığını aramayı seçti. 1945'te ABD Dışişleri Bakanlığı, ordu istihbaratı ve CIA'in hemen öncüsü olan OSS, Nazi bilim adamları için bir yeniden yerleştirme programında onlara dokunulmazlık, iş ve yeni kimlikler vererek eski Üçüncü Reich bilim adamlarını işe aldı. Potansiyel acemileri belirleme modu için Ataç Operasyonu olarak adlandırıldı - her bir dosyasının üzerine yerleştirilmiş basit bir ataş. Buna karşılık, Dışişleri Bakanlığı bilim adamlarından eski alışkanlıklarını sürdürmelerini istedi - çoğu hastaları sömüren gizli rıza dışı araştırma projeleri üzerinde - ama bu sefer Amerika Birleşik Devletleri'nde. Roket öncüsü Dr. Wernher von Braun'dan eski Gestapo şefi “Lyon Kasabı” Klaus Barbie'ye kadar birçok bilim insanı, Ataç Operasyonu himayesinde ülkeye girdi.

Örneğin, 1951 ve 1956 yılları arasında, Alman fizyolog ve eski Nazi Herbert Gerstner, MD Anderson Hastanesi'nde 263 kanser hastasının toplam vücut ışınlaması (TBI) projesini denetledi.

Machine Translated by Google

Houston'daki Kanser Araştırmaları için, Operation Paperclip'in izniyle. hastanenin[22] Gerstner tüm bölgeyi ışınladı etnik kökenleri belirtilmeyen 263 hastanın 30'unun cenazeleri. Işınlama kemik iliğini tahrip etti ve ölümcül anemi ve diğer komplikasyonlara neden oldu. Hastalar hızla öldü ve hastane deneysel yaklaşımı terk etti.

1950'de kıdemli AEC personeline verdiği bir notta, Dr. Joseph Hamilton, farkında olmadan yapılan radyoaktif deneylerin etik dışı ve yasa dışı olduğu konusunda uyardı; bu, yakın zamanda kabul edilen 1947 tarihli Nürnberg Yasası'nı hiçe sayıyordu. Yasa, diğer ilkelerin yanı sıra, tüm insan deneklerin tam olarak bilgilendirilmesini gerektiriyordu. üzerlerinde yapılan deneylerin, öncelikle hayvan çalışmalarının yapılması ve insan deneklere zarar verebilecek hiçbir test yapılmaması. Hamilton, Amerikalı askeri hukukçuların ve doktorların Nazileri kınadığı araştırmalara katılan Amerikalı bilim adamlarını bulmanın kamuoyunu öfkelendireceği konusunda uyardı, "kuşkusuz bu biraz Buchenwald dokunuşuna sahip olacaktır." [23]

ABD hükümeti, Paperclip Operasyonu aracılığıyla Amerikan hastanelerine ve kliniklerine yedi tane sağladı.
[24] yüz Nazi bilim adamı.
Ataç Operasyonu konularının ırksal dağılımı mümkündür.

1947'ye gelindiğinde, AEC'den Albay EE Kirkpatrick, Amerika'nın her yerinde şüphelenmeyen hastalara ve mahkûmlara gizlice radyoaktif enjeksiyonlar yapılmasını emrettiğinde radyasyon programlarını genişletti. [25] Fakat radyasyonun tehlikeleri zaten geniş çapta biliniyorken neden? “Babama [Elmer Allen], Hiroşima ve Nagazaki'nin bombalanmasından bir yıl on bir ay sonra plütonyum enjekte edildi.
Neden?" Elmerine Whitfield Bell'i talep ediyor. “Orada yüksek dozda radyasyona maruz kalan insanlar oldu.
Neden burada okuyorsun?”

Bilim adamları, savaş yaralanmalarından çok şey öğrendiler, ancak birçoğu, araştırmacıların ve askeri kuvvetlerin radyasyonla çalışırken zarar görmelerini sağlayacak daha kesin bir nicel anlayışa ihtiyaç olduğunu dile getirdi.

Bununla birlikte, araştırmalar için en güçlü yaygara ordudan geldi: Hükümet bilim adamları, Sovyetlerden radyasyona maruz kalacağı düşünülen askerleri korumak için radyasyonun tehlikeleri hakkında ayrıntılı bir bilginin gerekli olduğu konusunda ısrar ettiler. Örneğin Robert Stone, radyologların maruz kalan insanlarda hastalık oluşturacak kesin radyasyon dozları hakkında bir fikir birliğine varamadıkları 1947'de Operasyon Kavşağı'nın bir parçası olarak bir sualtı atomik patlamasını gösterdi.
Bu soruları kesin olarak çözmek için deney gerekliydi ve hayvan deneylerinin yetersiz olduğu düşünülüyordu.

Lawrence Altman'ın büyüleyici kitabı Kim Önce Gidiyor? Tıpta Kendi Kendine Deneyin Öyküsü belgelerine göre, Batılı doktorlar, araştırmacılar tarafından sınırlı kendi kendine deneylerle hayvan çalışmalarını takip etme konusunda uzun ve asil bir geleneğe bağlı kaldılar. Bu gelenek her zaman ihtiyatlı olmayabilir, ancak kayda değer sayıda insan denek üzerinde deney yapmadan önce maddeleri veya prosedürleri kendi üzerlerinde test ederek, doktorlar, önlemlerin aşırı derecede zararlı olmadığına dair inançlarını sembolik olarak iletti ve aynı zamanda bir araştırmacının riskleri paylaşmaya istekli olduğunun da sinyalini verdi. keşfin zaferi olarak. Ancak 1940'larda radyasyon araştırmacıları kendi üzerlerinde deney yapmayı reddettiler. [26] Wright Langham, "Bir zamanlar bu tür deneyler yapmayı düşündük ama

Machine Translated by Google
plütonyum, kendi üzerimizde absorpsiyon deneyleri yapmaktan vazgeçirmek için yeterince potansiyel olarak tehlikeli olarak kabul edilir.” 27 Bu doktorların insan deneklere ihtiyacı vardı ve alışkanlıktan dolayı kliniğe döndüler.

Ancak hükümet bilim adamları, farkında olmadan hastaları tehlikeli radyasyona maruz bırakırken hangi etik kurallara bağlıydı? "Zenci kamyon şoförü"ne enjeksiyon yapmak konusunda gevezelik eden aynı doktor Robert Stone, insan deneylerinin tutkulu bir savunucusuydu ve zarif bir şekilde yazılmış bir dizi etik yönerge sundu. Sadece can çekişenleri, ömür boyu hapis cezasına çarptırılan mahkumları, askeri personeli ve ölümcül hastalığı olan kanser hastalarını kullanmanın ahlaki olarak kabul edilebilir olduğunu öne sürdü.[28] Bu nedenle, ülke çapındaki hastanelerde, okullarda ve diğer kurumlarda doktorlar, belirlenmiş tolerans sınırlarını çok aşan plütonyum, X ışınları, gama ışınları ve radyuma maruziyet uyguladılar. Her seferinde Stone'un kategorilerindek konuları kullandıklarını iddia ettiler. Ancak gördüğümüz gibi, Stone ve diğerleri onun “ahlaki açıdan kabul edilebilir” kategorilerini genişlettiler, Cade, Allen ve diğer dayanıklı ama bilgisiz denekleri kolaylık uğruna zayıf veya ölümcül hasta olarak nitelendirdiler.

Haziran 1947'de, Manhattan Projesi bilim adamları ve üniversite öğretim üyelerinden oluşan bir mavi kurdele paneli olan Medical Board of Review, AEC araştırmalarını incelemek için toplandı. Üç gün sonra, olağanüstü korumalar sunan ve ABD'nin onayını alan resmi bir AEC politikasıyla ortaya çıktı.
Biyoloji ve Tıp Danışma Kurulu. Zehirli veya zararlı olduğu bilinen veya olduğundan şüphelenilen hiçbir madde, aşağıdaki koşullardan her biri karşılanmadıkça, insan denekler üzerinde yapılan araştırmalarda kullanılamaz:

> (A) böyle bir maddenin uygulanmasının hastanın durumunu iyileştireceğine dair makul bir umudun var olması, (B) hastanın tam ve bilgilendirilmiş onamını yazılı olarak vermesi ve (C) sorumlu en yakın akrabasının bunu kabul etmesi. tedavi süresince herhangi bir zamanda geri alınabilen, benzer şekilde eksiksiz ve bilgilendirilmiş bir onam yazmak.

Bu belge standartlarda sessiz bir devrimi temsil ediyordu. Bu, etik politikada bilgilendirilmiş onam teriminin ilk kez kullanılmasıdır; bu, radyasyon deneklerinin onayını almanın artık yeterli olmadığı anlamına gelir; ayrıca neye maruz kaldıklarını ve bu uygulamanın tedavi mi, araştırma mı yoksa her ikisini birden mi oluşturduğunu net bir şekilde anlamaları gerekiyordu. Bununla birlikte, AEC politikasında daha da fazlası var: En yakın akrabanın da onay vermesi şartı gerçekten ilericiydi. Bu önemliydi, çünkü deneklerin çoğu, doktorlarının kendilerine yapmayı önerdiklerini takdir edemeyecek kadar çaresiz, çok kötü eğitimli ya da çok yetersiz bilgilendirilmişti. Savaş sonrası dönemin kötü amaçlı deneyleri, eleştirmenlerin onlarca yıllık araştırmaları yargılamak için günümüz standartlarını kullandıkları gerekçesiyle genellikle mazur görülür, ancak bu 1947 politikası, bu tür kötüye kullanım deneylerinin bizimki kadar onların zamanında da ahlaki olarak kabul edilemez olduğunu göstermektedir.

Ne yazık ki, AEC politikasının kapsamlı korumaları geniş çapta dağıtılmadı ve bilim adamları rutin olarak kendi politikalarını çiğnediler. Stone ve meslektaşları, istemsiz tıbbi deneylerin gerekçesi olarak askeri uygunluğu gösterdiler. Ama AEC doktoru hariç

Machine Translated by Google

Kalkanlar Warren, Nazi doktorlarının korkunç deneyler için mahkumları ve toplama kampı kurbanlarını askere almak için kullandıkları aynı gerekçeye başvurduklarının farkında değillerdi.
maruz kalma.[29] Shields Warren ise 1950'de şunları gözlemledi:
Almanlar tam olarak aynı şeyi yaptıkları için.” [30] Ekim 1952'de, Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri Askeri Personel Merkezi (AFMPC), Pentagon personel avukatı Stephen S. Jackson'ın tavsiyesi üzerine Nürnberg Yasası'nın on kuralını kabul etmeye karar verdi.

1953'te Savunma Bakanı Charles Wilson, Nürnberg Yasasını Savunma Bakanlığı (DOD) politikası olarak belirleyen bir not yayınladı. Wilson şimdi deneysel deneklerden “deneyin doğası, süresi ve amacını; yürütüleceği yöntem ve araçlar; makul olarak beklenebilecek tüm rahatsızlıklar ve tehlikeler; ve muhtemelen deneye katılmasından kaynaklanabilecek sağlığı veya kişisi üzerindeki etkiler.

Ancak Nürnberg Yasası'nın kabul edilmesine rağmen, bilim adamları Los Angeles'tan Rochester, New York'a hastane koridorlarında yaklaşık elli deneysel radyasyon istismarında ısrar ettiler.
Manhattan Projesi ve Atom Enerjisi Komisyonu, bazıları 1970'lerde devam eden araştırmalara öncülük etti.
1963 ve 1971 arasında, bir Dr. Heller 131'in gonadlarını ışınladı.
Radyoaktif timidinli en az 66 “zenci gönüllü” de dahil olmak üzere Oregon'daki mahkumlar. [31]
Vanderbilt Üniversitesi doktorları Nashville'deki hamile kadınlara radyoaktif kokteyller verdi.
Chicago Üniversitesi, devlet okullarındaki 102 hastayı bilinçsizce radyoaktif elementler olan stronsiyum ve sezyumla besledi. Bir Dickensian kurumu, Waltham, Massachusetts'teki Fernald Okulu, [32] Eski video kasetle AEC tarafından desteklenen bir programda otuz yetimin menülerine radyoaktif yulaf ezmesi ekledi, bu desteklediğini ortaya koyuyor. Fernald çocuklarından bazılarının Quaker Oats Company'yi Afrikalı Amerikalı, ancak ırksal tanımlayıcılara sahip hiçbir kayıt yayınlanmadı. Kurbanlar öldüğünde, hükümet bilim adamları cesetlerini aldılar ve dikkatli bir şekilde otopsi yaptılar, radyoaktivite ve biyolojik hasar seviyelerini ölçtüler. Bu acımasız değerlendirmelerin çok sayıda yapılabilmesi için en az on beş bin ceset, yalnızca bir proje için açığa çıkarıldı ve toplandı: Güneş Işığı Operasyonu. 1980'lerin ortalarına kadar ve hastaların veya yakınlarının bilgisi olmadan, bu program radyasyon deneyi kurbanlarının cesetlerini ve vücut parçalarını Los Alamos, New Mexico'daki merkezde disseke edilmek üzere gönderdi.

1960 ve 1972 yılları arasında Cincinnati Üniversitesi radyologu Eugene L. Saenger, Dr.
150'si siyahi olan toplam 200 kanser hastasında deneysel yüksek doz TBI. [33]

TBI yöntemi, tüm vücuda on beş bin göğüs röntgeni eşdeğerini uygulamak için magnavolt X ışınları, kobalt-60 veya sezyum-137 kullanan tehlikeliydi. Hastalar tipik olarak yüz ila dört yüz rad aldı. Rad, karmaşık bir tanımı olan bir soğurulan radyasyon birimidir: Yaygın bir TBI dozu olan 150 rad, dört yüz mamograma eşdeğerdir. Kırk iki Ancak, bir
daha yüksek doz verilen deneklerin yüzdesi haftalar içinde, bazıları ise günler içinde öldü. [34]
deneklerin az bir kısmı, vücudun bazı kısımlarını koruyan kısmi vücut radyasyonu (PBI) aldı.

Machine Translated by Google

1958'de Ordu'nun nükleer tıp direktörlüğünden fon ve destek umuduyla deneyleri önerdiğinde, Saenger deneysel bir gerekçe sundu: "Bu çalışmalar, toplam vücut ve kısmi vücut ışınlamasının metabolik etkileri hakkında yeni bilgiler elde etmek için tasarlandı, Işınlamanın insandaki akut ve subakut etkilerini daha iyi anlamak için." 35 Bilim adamlarının "savaş sırasında radyasyona maruz kalabilecek askeri personeli" korumalarına izin vermek için bu tür bilgileri gerekli gördü. Ordu, deneylerini finanse etmeyi kabul etti — ancak şüphelerini dile getirdi, çünkü doktorlar radyasyon tedavisine yanıt veren radyoduyarlı kanserler ve tipik olarak yanıt vermeyen radyodirençli kanserler olduğunu zaten biliyorlardı. 1940'lara gelindiğinde, TBI'nin (lösemi ve lenfoma gibi vücutta geniş çapta yayılmış olan) bazı radyosensitif kanserlere karşı etkili olduğu, ancak Saenger'in incelediği lokalize, radyo dirençli kanserlere karşı etkili olmadığı bulundu.

Bununla birlikte, Cincinnati General Hospital'daki 51'i siyah olan 82 hasta gibi Saenger'in deneylerindeki deneklere, yalnızca TBI'nın kanserleri için bir tedavi olduğu söylendi.
Felaket etkileri arasında, bu yüksek dozlar deneklerin kemik iliğini yok etti ve kemik iliği kırmızı kan hücreleri ürettiği için, TBI, anemi, kusma, ve onları çeşitli enfeksiyonlara açık bırakan düşen beyaz kan hücresi sayıları. PBI alan hastaları da sayarsak, Saenger'in Cincinnati General'de ışınlandığı 111 kişiden 85'i siyahtı. 36 TBI deneyi, diğer Cincinnati hastanelerinde, New York'taki Sloan-Kettering Memorial Cancer Center'da, Texas'taki Baylor University College of Medicine'de, Bethesda, Maryland'deki Naval Hospital'da ve Oak Ridge'deki AEC hastanesinde doktorlar tarafından yapıldı. Uygulayıcı doktorlardan sadece biri, deneylerin herhangi bir ırksal bileşeni olduğunu şiddetle reddeden bir Afrikalı-Amerikalı-Howard Perry, MD idi. Bu kitap tasarlanmadan önce öldü, bu yüzden onunla röportaj yapma fırsatım olmadı.

Ancak avukatı Brian Hurley, The Treatment'ın yazarı Martha Stephens'a, Perry'nin "radyasyon deneyleri için diğer siyahları hedef almakla" haksız yere suçlanan merhametli bir adam olduğunu yazdı. Diğer radyasyon bilimciler, Saenger ve yardımcısı Dr.
TBI'dan Clarence Lushbaugh, radyo-dirençli kanserleri "terapi" olarak değerlendirdi ve deneylerinin çok tehlikeli olduğu konusunda ısrar etti. Saenger'ı bir arkadaş olarak gören ve Lushbaugh ile Oak Ridge'de çalışmış olan Karl Morgan, 1994'te şunları söyledi: "Bence Clarence Lushbaugh'un insanlara kobay muamelesi yapması ve Eugene Saenger'in Cincinnati'deki hastanede gördüğü muamele en korkunç vakalardan bazıları. 37. savaş sırasında Almanya'da ve birkaç Japonya'da yapılanlar dışında şimdiye kadar duyduğum insan çalışmaları . "

Saenger ilk başta 1994'te AEC görüşmecilerine, deneyleri için yazılı bilgilendirilmiş onayın gerekli olmadığı konusunda ısrar etti. Daha sonra Cincinnati General, TBI denekleri için rıza imzaları üretti, ancak deneklerin hayatta kalanları onları sorguladı. Örneğin, Amelia Jackson'ın torunu Gloria Nelson, büyükannesinin dosyasından imzalı bir onam formu çıkarıldığına, ancak Jackson'ın hiçbir zaman okuma yazmayı öğrenmediğine dikkat çekti. 38

Dr. Eugene Saenger, kongre oturumlarında "Irk IQ'su veya sosyoekonomik konumun seçim faktörleri olmadığını" belirtti. 39 Resmi olarak, deneysel popülasyonun yalnızca hastane popülasyonlarının ırksal bileşenini yansıttığını söyleyerek ırksal eşitsizliği açıkladı.

Machine Translated by Google

çalıştı. Bununla birlikte, 1999 yılında "gecekondu" hastalarını seçtiklerini açıklayan araştırma ortağı Clarence Lushbaugh, tanıklığıyla çelişiyor, çünkü "bu kişilerin hiç parası yok, siyahlar ve kötü yıkanıyorlar. Bu kişiler Cincinnati Üniversitesi'nde Dr. Saenger için mevcuttu.... Ne yaptığını gözden geçirdim ve gerçekten iyi yapıldığını düşündüm." 40

—

1972'de, Saenger'in TBI projeleri, üniversitenin 850.000 dolardan fazla tahakkuk etmesinden sonra, Savunma Bakanlığı onlar için finansmanı kestiğinde sona erdi.[41] Saenger artık çalışmalarından araştırmacı olarak söz etmiyor; deneylerini kanser tedavisi olarak savundu ve bu tür radyasyon tedavilerinin günümüzde kanser tedavisi için kullanıldığına dikkat çekti. Aşırı durumlarda kullanılırlar, ancak kemik iliği nakli de dahil olmak üzere günümüzün ışınlamaları, Saenger tarafından gerçekleştirilen deneylere çok az benzerlik göstermektedir. Bugünün prosedürleri terapötiktir ve kanseri geniş çapta yayılmış ve diğer yöntemlere yanıt vermeyen kişiler için ayrılmıştır. Işınlama kemik iliğini tahrip ettiğinden, işlemden sonra yeniden infüzyon için nakil için ilik alınır. Ne yazık ki, çoğu beyazdan daha zengin bir antikor tamamlayıcısına sahip olma eğiliminde olan Afrikalı Amerikalıların kemik iliğini eşleştirmek daha zordur. Bu, Marion Sims'in köleleştirilmiş vezikovajinal fistül hastaları gibi, siyah TBI deneklerinin deneyimlerinin sonunda, siyahların beyazlardan daha az yarar sağladıkları kanser tedavilerini mümkün kıldığı anlamına gelir. Dahası, Saenger'in hastalarının bu tür bilgileri sağlamak için ölmeleri gerekmiyordu: Araştırmacılar en azından 1956'dan beri TBI'nin kemik iliğini yok ettiğini biliyorlardı, ancak şimdi ölümcül dozları daha kesin olarak kalibre edebiliyorlardı.

Bu kitap basıldığı sırada hâlâ Cincinnati Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde fahri profesör olan Saenger, UC basın ilişkileri ofisi aracılığıyla telefonla yaptığım röportaj taleplerime ya da ondan onun hakkında konuşmasını istediğim e-postalarıma yanıt vermedi. iş. Ancak kamuoyuna yaptığı açıklamalarda, araştırmasını terapötik ve rızaya dayalı olarak savunuyor. Saygıdeğer Amerikan Radyoloji Koleji, Saenger'ı inkarlarına dayanarak ve DOD araştırmacısı olarak görev yaptığı süre boyunca deneyleri yöneten kuralları göz ardı ederek yanlış yapmaktan akladı. Saenger'in tıp kariyerinin gidişatı bozulmadı ve hiçbir zaman cezai suçlamalarla karşı karşıya kalmadı.

Cincinnati Üniversitesi'nden İngilizce profesörü Martha Stephens, TBI testlerinin kapsamlı ve korkusuz bir geçmişi olan The Treatment'ı yazdı. Bölümleri, on üç araştırmacı ve deneklerin hayatta kalanları arasında 1999 yılında beş milyon dolarlık bir anlaşmayla sonuçlanan adalet için uzun ve sert mücadeleyi anlatıyor.
[42] Anlaşma aynı zamanda üniversitenin kurbanların isimlerini belirten kalıcı bir anıt dikmesini şart koşuyordu ve Haziran 2000'de, 1973-1974 RADYASYON DENEYİNDEKİ HASTALARA ADANMIŞ etiketli küçük, tuhaf tarihli bir plaket yerleştirerek ve daha fazla kişinin isimlerini listeleyerek buna uyuldu. 170 hasta. Plak tıp fakültesi arazisine, bir Çöp Kutusunun arkasına yerleştirildi ve mutfak ile bir otopark arasına yerleştirildi.

Saenger'in çoğunlukla siyahi denekleri kullanması bir kolaylık ve kültür meselesiydi, ancak diğer radyasyon deneyleri, siyah denekleri kasıtlı olarak hedeflemek için bilimsel gerekçeler sundu. Bir asır önceki bilimsel ırkçılar gibi, araştırmacılar da siyahların radyasyonun tıbbi tehlikelerine farklı tepki vereceğini göstermek istediler. Bu tür deneylerin tasarımı, Afro-Amerikan denekler gerektiriyordu .

Bu tür deneylerin çoğu, Virginia'nın bir parçası olan Virginia Tıp Koleji'nde (MCV) gerçekleştirildi.

Machine Translated by Google
Commonwealth Üniversitesi. 1949 ve 1960 yılları arasında MCV, ana odak noktası ordunun büyük nükleer kayıplara hazırlanması olan gizli bir metabolik laboratuvara ev sahipliği yaptı. MCV, kısmen Güney'de yoğun bir şekilde araştırma odaklı bir okul olduğu ve hükümetin siyah konulara özel bir ilgisi olduğu için seçildi.

Örneğin, bir MCV deneyi, radyasyonun siyahların derilerine beyazlarınkine göre farklı derecelerde zarar verip vermediğini belirlemeye çalıştı. 1947'de, ordunun genel cerrahının emriyle Everett Idris Evans, ordu tarafından finanse edilen MCV'de ülkenin ilk sivil yanık birimini kurdu. Evans, beyazlarda neden olduğu yanık yaralanmaları radyasyonunu siyahlarda neden olduğu radyasyonla karşılaştırmayı planladı. Bazıları, kazalarda ciddi şekilde yanmış ve deney materyali olarak kullanılmaları, MCV personeli tarafından bakımları için "ödeme" teşkil eden hayırsever hastalardı. Ancak MCV araştırmacıları, siyah çocuklara yönelik bir yardım hastanesi olan Dooley'deki ve siyah yetişkinlere yönelik kardeş hastanesi St. Philip'teki diğer hastaların derilerinde kasıtlı olarak üçüncü derece yanıklara neden oldu. Bu hastaneler sonunda benzer MCV yanık deneyleri için altı ay ile doksan yaşları arasında yılda yüz siyah denek verdi. Doktorlar, belirli seviyelerde birinci ila üçüncü derece yanıklara neden olmak için gereken kesin enerji miktarını ölçmek için kademeli seviyelerde yayılan radyasyonu kullandılar. Müfettişler ayrıca farklı bölge hastanelerinde kırk dört beyazın kollarında radyasyon yanıkları üretti ve en azından bazı durumlarda bilim adamları bunların "araştırma amaçlı" üretildiğini kabul etti. Doktorlar ve radyasyon doktorları, Hiroşima'da patlatılana benzer bir nükleer bombadan (yaklaşık yirmi kiloton) belirli mesafelerde ölecek insan sayısını hesaplamak için verilerini kullandılar. Evans'ın ekibi, aynı maruziyetten sonra siyahların beyazlardan daha yoğun yanıklara maruz kaldığı sonucuna vardı ve bundan yola çıkarak, araştırmacılar nükleer bir olaydan kaynaklanan radyasyon yanıklarının siyahları beyazlardan çok daha ciddi şekilde yaralayacağı sonucuna vardı. [43] Virginia Tıp Fakültesindeki 460 siyah ve 770 beyaz hastadan oluşan başka bir deney grubuna çeşitli radyoaktif maddeler enjekte edildi, rızaları olmadan fosfor-32 dahil. [44] Siyahlar, bu deneysel deneklerin yüzde 37'sini oluşturuyordu, bu da nüfustaki temsillerinin yaklaşık dört katıydı.

AEC ayrıca New Orleans Charity Hastanesinde üç yüz siyah hasta üzerinde on beş başka radyasyon çalışmasına sponsor oldu; çalışmalar Tulane Üniversitesi doktorları tarafından yapılmıştır. Bu deneylerin en toksik olanı, radyasyona karşı farklı ırksal reaksiyonların bir başka çalışmasında, cıva dağıtmayı içeriyordu. Yirmi iki siyah hasta, semptomlarını ve vücudun toksik metali atması için geçen süreyi kalibre etmek için radyoaktif cıva yuttu. Başka bir Tulane deneyinde doktorlar, metalin iyileşme süreleri üzerindeki etkilerini değerlendirmek için bir düzine "renkli" ve üç beyaz hastadan kabarcıkları çıkardıktan hemen sonra kalan açık yaralara gizlice radyoaktif cıva yerleştirdiler. Klinik olarak anlamlı veri toplamadılar. [45]

Siyahların radyasyon yanığı hasarına karşı daha savunmasız olduğuna dair MCV bulgularına rağmen, doktorlar ve radyoloji teknisyenleri arasında, Afro-Amerikalıların, beyazlardan daha fazla radyasyonu tolere edebileceğine dair mantıksız bir inanç devam etti. Siyahların acıyı beyazlardan daha iyi tolere ettiği inancı gibi, bu inatçı efsane de acı verici ve tehlikeli deneysel radyasyon uygulamaları yapma izni verdi. 1968'de tüketici eylemcisi Ralph Nader, Washington Post'a ülke çapında "zencilere beyaz hastalardan yüzde 25 ila 50 daha güçlü [X-ray] dozları verme" uygulaması hakkında şikayette bulundu. GJ Tarleton, ağırlıklı olarak siyahi bir radyoloji profesörü

Machine Translated by Google
Tennessee, Nashville'deki Meharry Medical College, iddiayı "harika bir suçlama" olarak hemen reddetti. Ancak 1966'da yapılan bir anketi yürüten California radyoloji teknisyenleri, eyaletteki X-ray teknisyenlerinin yüzde 72'sinin, Afrikalı Amerikalıların fizyolojik olarak farklı olduklarına dair belirsiz inançları nedeniyle siyahlara bu yüksek X-ışını maruziyetlerini yönetmeyi kendi inisiyatifleriyle seçtiklerini ortaya koydu: “Onların 'Onların' kemikler daha sert ve yoğundur... Derileri daha koyu.... Etleri daha sert'' dedi.
Halk Sağlığı Servisi ve Amerikan Radyoloji Koleji'nden doktorlar, doktorlara bu tür tavsiyelerde bulunmayı reddettiler, ancak resmi tıbbi kayıtlarda eylemlerini belirtmeden deneysel ayarlamaları yapanlar doktorlar değil teknisyenlerdi. Ayrıca, inkarlara rağmen, doktorlara siyahlara belirtilenden daha yüksek radyasyon dozları vermeleri öğretiliyordu.
Örneğin, Charles A. Jacobi ve Don Q. Paris tarafından yazılan X-Ray Technology'nin 1963 baskısı , standart bir ders kitabı, zenci röntgen hastaları için standart radyasyon dozlarının artırılması gerektiğine dair bir grafik önerisi içeriyordu. New York Eyaleti X-Ray Bürosu, ayrı bir tekrar Gelenin “tarafından yapılan bir çalışma, 46 1968 yılında beyazlardan daha yüksek radyasyon dozlarına maruz bıraktığını ve New York Eyaleti sağlık departmanının uygulamayı özellikle yasaklamasına yol açtığını tespit etti.

Diğer birçok ırksal aracılı radyasyon deneyi vardı. Örneğin, AEC, 1953–1954 yılları arasında ülke çapındaki çeşitli hastanelerde 235 Afrikalı Amerikalı yenidoğanı ışınladı, ancak yayınlanan radyasyon kayıtları çok seyrek ayrıntılar veriyor. Ancak biliyoruz ki biyofizik profesörü Dr.
Lester Van Middlesworth, Nashville'deki Vanderbilt Üniversitesi'nde 1940 yılındaki bir programda altı siyah yenidoğanın her birine 1.5 mikroküri radyoaktif iyot-131 enjekte etti. Kayıtlar ayrıca Memphis'te şu anda feshedilmiş bir devlet hastanesi olan John Gaston Hastanesi'nde enjekte edilen yedi bebekten altısının da siyah olduğunu ve doktorlarının yirmi dört saat sonra tiroid bezini hedef alan iyot alımını ölçtüğünü ve böylece bebeklerde bezin nasıl çalıştığı hakkında daha fazla bilgi edinebilir. 47 Günümüzde radyoaktif izleyiciler tedavi yerine tarama amacıyla daha küçük ve daha güvenli miktarlarda kullanılmaktadır; Hiç kimse, önemli sağlık yararları için düşük radyasyon riski taşıyan bu tür testlerden kaçınmamalıdır. Ancak bunlar terapötik enjeksiyonlar değildi ve riskleri haksızdı.

Afro-Amerikalılara zarar vermek ve onları damgalamak için radyasyonun deneysel kullanımı tamamen uzak geçmişe indirgenmiş değildir. 1978'de bilim adamları, 1940 ve 1959 yılları arasında New York Üniversite Hastanesi de dahil olmak üzere çeşitli yerlerde gerçekleştirilen bir deneyi tekrar gözden geçirdiler. Orada, bilim adamları, tinea capitis veya saçkıranlarını tedavi etmek için 625'i siyah olan 2.500 çocuğun kafa derisini ışı Ebeveynlerine haber verilmeden, çocuklar X-ışını tedavileri için sınıflardan alındı ve yanıkları ve yan etkileri dikkatle değerlendirildi, bu da X-ışını "tedavilerinin" doğası gereği terapötik olmaktan çok deneysel olup olmadığı sorusunu gündeme getirdi. 1940'ta siyahlar ABD nüfusunun yüzde 9,8'ini oluşturuyordu, dolayısıyla bu çocuklar nüfus içindeki oranlarının iki buçuk katı oranında temsil ediliyorlardı. 1910 ve 1959 yılları arasında, etkili topikal ilaçlar geliştirilmeden önce, dünya çapında 200.000 çocuk, saçkıran tedavisi için her biri yaklaşık 175 rad aldı. Ancak 1940'a gelindiğinde, NYU çocukları ışınladığında, araştırmacılar yirmi beş yıldan fazla bir süredir bu radyasyon seviyesinin son derece tehlikeli olduğunu ve saçkıran için standart tedavinin ışınlama değil, ultraviyole ışık veya topikal kemoterapi olduğunu biliyorlardı. 1978'de Amerikan Halk Sağlığı Dergisi, NYU araştırmacılarının bu ışınlamanın deneklerin 177'sinin gelişmekte olan beyinleri üzerinde sahip olduğu psikiyatrik sonuçları değerlendirdiği bir makale yayınladı. Minnesota'yı yönettiler

Machine Translated by Google

118 beyaz ve 99 siyah için Çok Yönlü Kişilik Envanteri (MMPI). (NYU, 450'si veya yüzde 25'i siyahi olan, kemoterapi ile tedavi edilen 1.800 çocuktan oluşan bir kontrol grubunu deneye dahil etmişti.) Araştırmacılar, kemoterapi gören yetişkin beyazlar arasında daha fazla psikolojik semptom ve sapkın kişilik puanları buldular. topikal ilaçla tedavi edilenlere göre ışınlama. Ancak radyasyonla tedavi edilen siyah deneklerin tıbbi olarak tedavi edilen siyahlardan daha fazla psikiyatrik semptomu olmadığını buldular ve bu onlara beyazlarda beyin hasarına neden olabilecek radyasyon düzeylerinin siyahları etkilemediğini öne sürdü: siyahlar arasında doğumun, sonraki nöropsikiyatrik bozukluk riski üzerinde beyazlara göre nispeten daha az etkisi vardır” denildi.

Bu sonuç, hem siyahlarda beyazlarla aynı etkileri üretmek için daha yüksek dozlarda radyasyona ihtiyaç duyulduğuna dair temelsiz inancı hem de daha önce tartışılan, frengi ve tüberküloz gibi bazı rahatsızlıkların siyahları sinir sistemlerini ve beyinlerini koruyacak şekilde etkilediğine dair inancı hatırlatıyor. Ancak, araştırmacılar deneysel tasarımlarında ciddi kusurlar olduğunu kabul ettiler: MMPI etnik olarak önyargılı ve Afrikalı Amerikalılar arasında patolojiyi ayırt etmede daha az hassas; ayrıca, araştırmacılar orijinal deneklerin yüzde 10'undan daha azını test etti ve bu küçük örnek boyutu da sonuçları çarpıtmış olabilir. 48

Siyah vücut radyasyonu

“Birçok durumda kurbanlar Afrikalı Amerikalılar. Afrika kökenli Amerikalıların çoğunluğuyla uğraşıyorsunuz. Annem bunun büyük ölçekli bir plan olduğunu düşünüyor,” diye ısrar ediyor Elmerine Whitfield Bell. O haklı mı? Bazı radyasyon araştırma programları için, ırk ayrımı, tasarlanmış bir aldatma ve gizlilik atmosferi tarafından gizlenmiştir - hasta isimleri bile kayıp, vaka kayıtlarında sonsuza kadar kaybolmuştur. Ancak mevcut tüm veriler, birçok gizli radyasyon deneyinde beyazlardan daha fazla sayıda Afrikalı Amerikalı kullanıldığını gösteriyor . Daha önce belirtildiği gibi, Ulusal Radyasyon Kurbanları Komitesi'nden konu savunucusu E. Cooper Brown, her beş radyasyon kurbanından üçünün beyaz olmayan insanlar olduğunu tahmin ediyor. 49 Gerçekte, Afrika kökenli Amerikalıydı. Ancak asıl önemli olan, Afrikalı Amerikalıların, oluşturdukları nüfusun yüzde 10 ila 12'sinden önemli ölçüde daha büyük oranlarda kullanılmış olmalarıdır.

1993'te, bu pozisyonu elinde tutan ilk Afrika kökenli Amerikalı olan DOE sekreteri Hazel O'Leary, hükümetin kendi vatandaşları üzerinde yaptığı deneylerle ilgili grafik basın iddialarına tepki verirken canlandırıcı bir samimiyet sergiledi. Ajansın suçunu kabul etti ve hayati nükleer bilgilerin seçici olarak sınıflandırılmasını emretti. Aralık 1993'te 1944 ile 1990'lar arasında gerçekleştirilen 435 insan radyasyon deneyinin tüm DOE kayıtlarının açılmasını emretti. O'Leary'nin soruşturması, onlarca yıllık Machiavellian Soğuk Savaş gizliliğinin yerini alacak yeni bir açıklık atmosferini başlattı. Açıkladığı gibi, “Açıklığın hükümete hızlı bir şekilde düzeltme getirmeye yardımcı olduğunu öğrendik.” Ulusal Arşivlerde saklanan ve DOE Web sitelerine monte edilen 665 fit küp orijinal gizliliği kaldırılmış belgeler ve soruşturma sonuçları sipariş etti. Bu, Tuskegee ad hoc komitesinin soruşturma başarısızlıklarını önleyecek türden bir dürüstlüktür.

Machine Translated by Google

15 Ocak 1994'te Başkan Clinton, bu deneylerin oluşumunu tam olarak araştırmak ve onları yargılamak için İnsan Radyasyonu Deneyleri Danışma Komitesi'ni (ACHRE) kurdu. Komite ayrıca, bu suistimallerin bir daha asla tekrarlanmamasını sağlamakla da görevlendirildi. Clinton ayrıca 3 Ekim 1995'te bir özür yayınladı, ancak çok azı bunu biliyor gibi görünüyor: Birkaç saat sonra açıklanan OJ Simpson kararına eşlik eden gürültü tarafından boğuldu. Clinton'un kısa açıklamalarında, çalışmaların herhangi bir ırksal bileşeninden söz edilmed

Komitenin ifşaatları, yüzlerce mağdur ve hayatta kalan tarafından hükümete ve üniversitelere karşı açılan hukuk davalarını kolaylaştırdı. Cincinnati TBI deneylerinin esas olarak siyah kurbanları tarafından monte edilenler gibi bazı vakalar başarılı olmuştur. Diğerleri hala tartışılıyor. Ancak ACHRE, araştırmacıları suçla suçlamak yerine, araştırmacılarla görüşmeyi ve ortaya çıkan sözlü tarihleri yayınlamayı tercih etti. Radyasyon deneylerini yürüten doktorların hiçbiri yargılanmadı.

Radyasyon deneyleri, önemli bir grup hekim-bilim adamının kendilerini ilk önce şifacılar ve hayırseverler olarak görmekten vazgeçtiği, kurbanları ve Amerikan tıbbı için feci sonuçlar verdiği anı yakalar. Afrikalı Amerikalılar için, kaybedilen sağlık ve kaybedilen güvenin tüm maliyetleri hala hesaplanıyor.

Bugün bile olaylar bazen bize Savannah Nehri Bölgesi gibi yerlerde ırkçılık ve radyasyon deneylerinin bağlantılı olduğunu hatırlatıyor. Yerliler buna basitçe “SRS” diyorlar. Güney Carolina, Aiken'in hemen dışında yer alan, DOE'ye ait olan ve Güney Carolina'daki Westinghouse Savannah River Company (WSRC) tarafından yönetilen bu yüksek teknoloji üretim tesisi, bir zamanlar nükleer silahlar için trityum ve plütonyum 239 üretti. Artık Soğuk Savaş hafiflediğine göre, nükleer atıkları işliyor.

SRS'nin 14.000 çalışanının yaklaşık 2.800'ü siyahtır ve 2002 yılına kadar en az yirmi iki dava açmışlardır. Bunlar, siyah çalışanların terfilerinin reddedildiğinden, ırkçı duvar yazılarına maruz kaldıklarından, dolaplarınd asılı ilmekler bulunduğundan ve beyazlardan daha yüksek radyasyon seviyelerine maruz kaldıklarından şikayet ediyorlar. WSRC başkanı Robert Pedde , 2002'de Augusta Chronicle için “Bir çalışanı ilmikle ilgili olaylar nedeniyle işten çıkarmak da dahil olmak üzere disiplinli çalışanlarımız var” dedi . 1997'de Çalışma Bakanlığı Westinghouse'a yedi siyah SRS işçisine tazminat ödemesini emretti.

Ancak daha da kötüsü, siyahlar, beyazlar tarafından “rakun alanları” olarak adlandırılan, bitkinin yüksek radyasyonlu bölgelerine sürüldüklerinden şikayet ediyorlar. Colorado Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden James Ruttenber, 1991 ve 1998 yılları arasında çalışan radyasyon okumalarını dozimetrelerini (bireysel radyasyon sayaçları) kullanarak değerlendirdi. Bulguları, bu işçilerin iddialarını doğruluyor:

> Tüm yıllık doz ölçümleri ırka göre gruplandırıldığında, tüm doz kategorilerinde siyahlar için dozlar beyazlardan daha yüksektir.... Siyahlar için yıllık nüfuz edici dozlar, beyazlar için olan dozlardan yaklaşık 1.8 kat daha yüksektir... Analizler, bu farklılıkların siyahları beyazlardan daha yüksek radyasyona maruz kalan işlere yerleştiren işe yerleştirme uygulamalarından kaynaklandığı hipotezini desteklemektedir. 50

—

Machine Translated by Google

Ancak daha güvenli bölgelere nakil talepleri reddedildi. Örneğin Jimmy Walker, 1977'de fabrikada plütonyumu soludu. Bu, maruz kalmasını izin verilen yaşam boyu dozun elli rem'in ötesine taşıdı (rem, radyasyon dozunun bir ölçüsüdür - esasen biyolojik etkisine göre ayarlanmış bir rad). 2002'de, birden fazla kalıcı transfer talebinin göz ardı edilmesinden sonra, radyasyon seviyesi seksen rem'in üzerine, izin verilen yaşam boyu maruziyetin neredeyse iki katına çıktı ve kırk sekiz yaşında sağlıksız bir şekilde emekli oldu.

Maruz kalmalar ayrıca Walker'ı deneysel bir özne olma riskiyle karşı karşıya bıraktı. 2002 yılında yapılan bir muayenede, bir şirket doktoru Walker'ın eline vücudunu Washington Eyalet Üniversitesi'ndeki bir radyasyon araştırma projesine bağışlamasını öneren bir broşür bastırdı. Karşılığında ailesi beş yüz dolar alacaktı. Walker 2002'de Londra'daki Independent gazetesine "Şirket ve hükümet tarafından ihanete uğramış hissediyorum" dedi . "Artık radyasyonun kansere neden olduğunu kabul ettiler. Bana her zaman endişelenece bir şey olmadığını söylediler." 2002 yılına kadar DOE, altmış iki yerleşim yerindeki siyah işçilere 25 milyon dolar ödemişti, ancak şirket herhangi bir yanlış yapmadığını kabul ediyor.

Afrikalı Amerikalı radyasyon kurbanları ne sessiz ne de pasif. Elmer Allen'ın kızı Elmerine Whitfield Bell, istismarcı deneylere meydan okuyan ve babasının ve diğer radyasyon kurbanlarının anılarının manşetlerle hafızalardan silinmesine izin vermeyen bir aktivist. "Bundan gerçekten elde etmek istediğim şey," diyor Bell, "radyasyon tedavileri ve deneylerinin kurbanları ve hayatta kalanlarından oluşan bir tür koalisyon, böylece bir araya gelebilir ve meseleyi ulusal ve uluslararası temelde gerçekten konuşabiliriz. . Nefes aldığım sürece radyasyon konusunu ve bu tür deneyleri dünyadan nasıl yok edeceğimi ele almaya kararlıyım. her zaman olacak
yoksullara karşı kullanılır. Bir şeyler yapmalıyız." [51]

Machine Translated by Google

BÖLÜM 10

KAFESLİ KONULAR

Siyah Mahkumlar Üzerine Araştırma

> Dünya Tabipler Birliği'nin suçluları deney malzemesi olarak kullanmama konusundaki maddesini koruma altına almasından rahatsızım. Amerikan etkisi, askıya alınması için iş başında. Tanıdığım en iyi [Amerikalı] bilim adamlarından birinin, "Cezaevlerimizdeki suçlular iyi deneysel materyallerdir ve şempanzelerden çok daha ucuzdur" dediği duyuldu.
>
> —"PERTINAX," BRITISH MEDICAL JOURNAL, OCAK 1963

2004'te parlak bir gelecek vaadeden bir bahar gününde, Jesse Williams ve ben, parlak mücevher benzeri renklerle dolu bir Philadelphia deniz ürünleri evinde brunch paylaştık. Güneşli deniz manzaralarının ve mırıldanan uygun yöneticilerin fonunda, Williams özgeçmişini sevecen bir şekilde okudu ve Holmesburg Hapishanesi sisteminde hapsedilen kırk yıl boyunca kazandığı acı ve hayatta kalma konusundaki acımasız uzmanlığını detaylandırdı, Pennsylvania Üniversitesi dermatolog Dr. Albert M. Kligman.

Bir önceki akşam, boksör yapılı, kel kafalı, delici bakışlı ve sert doğum yapan iri yarı, heybetli bir adam olan Williams, Allen Hornblum'un aynı kitabın keskin kitabına dayanan belgesel olan Acres of Skin'in bir gösteriminde etkili bir şekilde konuşmuştu. Başlık, Kligman'ın Holmesburg'daki onlarca yıllık tıbbi deneylerinin bir açıklaması.

Williams izleyicilere radyasyon ve sülfürik asit tarafından yakıldığını, kollarını derisini deri gibi bronzlaştıran kimyasallara daldırdığını ve doktorların ve teknisyenlerin deri dökülene kadar skrotumuna asit sürdüğünü anlattı - hepsi üç dolara. oturum. Araştırmacılar, bezleri incelemek için koltuk altlarını kesmiş ve keloid adı verilen şekil bozucu ipli aşırı büyümeleri tetiklemek amacıyla sırtını yaralarla bağlamıştı. Sırtına sadece zehirli meşe ve sarmaşık parçaları değil, aynı zamanda kadavra dokusu da yerleştirilmişti ve grip ve diğer virüslerle aşılanmış buharları solumuştu.
Çeşitli sert kimyasalların ve merhemlerin yama testleri sırtında dikdörtgen izlerden oluşan bir dama tahtası bırakmıştı; adını bilmediği deterjanlar saçlarını alıp saç derisini aşındırmıştı.

Machine Translated by Google
Williams, her bir çok otuzumlu araştırma çalışması için otuz ila elli dolar kazandıran, aynı anda on iki deney için kendini teklif etmişti. Yine de, “Bize neler olup bittiği asla söylenmedi. İmzaladığımız hiçbir şeyin [kopyası] için hiçbir tanık veya makbuzumuz olmadı.”

Seyircinin önünde Williams deneyimli ve güçlüydü, ama ben daha yumuşak başlı, nazik ama doğrudan bir tavırla donatılmış ve hırsızlık için hapis cezalarını da içeren şiddetli bir geçmiş hakkında tam bir samimiyetle konuşan bir adamla baş başa konuştum. ve saldırı. "Her şeyi yaptım," diye itiraf etti sessizce. O şimdi bir Hıristiyan ve sağlığı bozularak ölen birçok eski mahkûm hakkında ve ciddi bir şekilde hasta olan başka bir konu için duyduğu endişeden ne yazık ki bahsetti. Ancak kendi kötü durumundan bahsetmeye teşvik edildikten sonra, bacak ülserlerinden zihinsel değişikliklere ve teste atfedilen kronik cilt sorunlarına kadar sayısız fiziksel sorununa ağıt yaktı. "Doktorlar bana ne olduğunu söyleyemezler. Neyle test edildiğimi bilmiyorlar.” Williams, umutsuzca istediği eğitimi asla elde edememiş olmanın pişmanlığını dile getirdi ve bir mahkumun davasına destek almak için yabancılara fiziksel ve zihinsel yara izlerini sergileme konusundaki kararsızlığını dile getirdi. "Bazen hayvanat bahçesinde sergilendiğimi hissediyorum." Arkasına yaslandı ve hafifçe içini çekti. "Bizim yaşadıklarımızı kimse yaşamamalı. Tekrar olmasın. Medeni bir ülkede değil.” [1]

17. yüzyılda kimyanın babası olan Robert Boyle, insanlarla bilimsel araştırmaların yapılabilirliği üzerine derin derin düşünürken, "Bazı hakiki insan bedenlerinde, özellikle de Malefactors'larda ihanet yapılabilir" önerisinde bulundu. Aşı uygulamalarının test edilmesinden diseksiyon ve teşhir için kadavra kullanımına kadar, tıp camiası deneysel denekler ararken ilk olarak hapishane mahkumlarına yöneldi. Siyah hekimlerin başlıca yayını olan Ulusal Tıp Birliği Dergisi'nin 1910 tarihli bir başyazısı bile , mahkumların en uygun tıbbi araştırma konuları olduğunu öne sürdü. JNMA , mahkumların aynı anda topluma olan borçlarının kefaretini ödeyebileceklerini ve diğerlerini, özellikle Afrikalı Amerikalıları, isteksiz araştırma denekleri olarak değiştirerek onları koruyabileceklerini önerdi . [2] Siyah doktorlar, Afro-Amerikalı hastalarını korurken araştırma yapmak istediler ve mahkumların kullanılması, siyah beyaz herkesin rahat olabileceği bir alternatifti.

Ama neden mahkumlar tıbbi araştırmalar için evrensel olarak arzu edilen konulardır? Boyle, tıbbi deneylerin en çok mahkumlar üzerinde uygulandığında kabul edilebilir olduğunu öne sürerken, mesleğinin amansız mantığına bağlı kalıyordu. Onun zamanında mahkûmlar savunmasız, damgalanmış ve gözden çıkarılabilirdi; fakir ve eğitimsiz olma eğilimindeydiler; hor görülen ve güçsüz azınlık gruplarına ait olmaları muhtemeldi; zaten en önemli medeni haklarını kaybetmişlerdi; ve suçları veya iddia edilen suçları onları korkuttu ve nefret ettirdi. Toplumda herhangi bir yararlı rol üstlenmeleri yasaklandı ve bu da, on sekizinci yüzyıl mahkumlarının faturalandırıldığı odaları ve pansiyonları için en seyrek harcamaları bile onlara gıpta etti. Çok azının ailesi ya da sahip oldukları aileden çok desteği vardı. Bizim zamanımızda olduğu gibi Boyle'un zamanında da mahkumlar, başlarına bir şey gelse kaçırılmayacak tehlikeli parazitler olarak görülüyordu. Boyle'un kurnazca önerisi mahkumlar tarafından bile paylaşıldı, çünkü bazıları daha sonra incelenecek nedenlerle tıbbi araştırmalara dahil edilmek istiyor.

Ancak zamanımızda başka bir motivasyon daha var: Mahkumlar, Faz I davaları için ideal deneklerdir. Federal düzenlemeler, modern insan tıbbi deneylerinin en az üç resmi deneyden oluştuğunu belirtir.

Machine Translated by Google
aşamalar. Oldukça basitleştirilmiş, bunlar: "Bu ilaç ne kadar güvenli?" diye soran Aşama I. Güvenliği değerlendirmeye devam ederken aynı zamanda "Bu ilaç ne kadar etkili?" ve tedavi güvenli ve etkili görünüyorsa, araştırma, araştırma terapisi ile tedavi edilen denekler ve varsa mevcut standart bakım ile tedavi edilen bir kontrol grubu kullanılarak tedaviyi standart tedaviyle karşılaştıran Faz III'e ilerler. Değilse, kontrol grubuna bir plasebo, yeni terapi ile karşılaştırmayı mümkün kılmak için inert bir sahte tedavi verilebilir

Faz I denemelerinde, tedavinin güvenliğini test etmek, yan etkileri ve en iyi uygulama şeklini araştırmak için sağlıklı gönüllüler kullanılır. İlk insan testleri oldukları için, Faz I denemeleri, diğer denemelere göre yan etkiler gibi daha yüksek bir sorun riski taşır. Bu nedenle şirketler, Faz I denemelerinin, konuların dikkatle izlenebileceği ve takipten çıkma ihtimalinin düşük olduğu kurumlarda yapılmasını tercih ediyor: Eğer ciddi problemler gelişirse, araştırmacılar bilmek istiyor. Mahkumlar tasarıya iyi uyuyor. 1963 civarında, farmasötik deneylerde uzman olan Robert Batterman, “Aşama I, hapishanelerde çok büyüktür. FDA, Faz I'in yatan hasta bazında olmasını tercih ediyor - büyük ölçekli toksisite çalışmaları için mevcut tek yer hapishane." Ayrıca, "Yeni ilaçların büyük çoğunluğu - yüzde 90'dan fazlası - hiçbir zaman tıbbi uygulamaya girmiyor. Faz II'de çok zehirli olduklarını kanıtlıyorlar ve yol kenarına düşüyorlar."
[3]

Jesse Williams ve hapsedilen binlerce araştırma deneğinin Afro-Amerikalı olması tesadüf değil. Afrikalı Amerikalılar hapishanelerde ve cezaevlerinde her zaman dramatik bir şekilde aşırı temsil edildi (tüm hapsedilenlerin yüzde 40 ila 61'i ulusal oranlarda), bu nedenle ABD mahkumlarla ilgili herhangi bir tartışma ırkla yakından bağlantılıdır ve parmaklıklar ardında tıbbi deneyler istisna değildir.

Teorileri 3. bölümde tartışılan İtalyan doktor Cesare Lombroso gibi bazı etkili beyaz bilim adamları, siyahlar ve suçlular arasında ayrım yapmadı. 1911'de Lombroso, "Kötülük için doğmuş bir grup suçlu var, tüm toplumsal tedavilerin sanki bir kayaya çarpıyormuşçasına bozulduğu [vurgu eklenmiştir] - bu bizi ölümle bile olsa onları tamamen ortadan kaldırmaya zorlayan bir gerçek." Bu grup, dengesiz fizyolojileri nedeniyle doğası gereği değişmez bir şekilde kötü olan erkeklerden oluşuyordu. Ayrıca, onun görüşüne göre, beyazdan ziyade siyah olma olasılıkları daha yüksekti.

Lombroso, “suçlu adam” teorilerini açıklamaya çalıştığında, doğuştan vahşi suçluların mükemmel örneği olarak tereddütsüz bir Afrika toplumu olan Yukarı Nil'in Dinka'sını seçti. Dinkalar, diğer kıtalardaki diğer pek çok toplumdan daha savaşçı değildi, ancak koyu tenleri onları bu ayrım için nitelendirmek için yeterliydi. Suçlu doğalarını kesin olarak gösteren fiziksel damgalar arasında koyu ten ve buna eşlik eden kızarma yetersizliği vardı. Lombroso, "Kızarma eksikliği her zaman suç ve utanmazlığın eşlik ettiği düşünülmüştür" diye uyardı.
"Aptallar ve vahşiler arasında kızarma çok nadirdir." [4]

Tıbbi suçluluk teorileri önemlidir, çünkü tıp uzun zamandır suçluluk üzerinde özel bir kaynak iddiasında bulunmuştur. Bir rehabilitasyon ve tedavi yeri olarak hapishaneye çok sık atıfta bulunulması, modern penolojinin olmazsa olmazıdır. Amerikan Hapishaneleri Birliği Kongresi'nin 1870 tarihli bir bildirisinde yasadışı davranışlar tıbbileştirildi:

Machine Translated by Google

> Suçlu, bir suçun işlenmesiyle kendini gösteren bir hastalığa yakalanmış ve davranışı, yalnızca doğrudan hastalıktan kurtulduğuna değil, aynı zamanda davranışı çok güçlü bir karine sağlayana kadar bu tür bir hastalığın egemenliği altında tutulabilecek bir adamdır. etkilemekle birlikte, tekrarlama şansı son derece uzak hale gelmiştir. [5]

Sıklıkla "Amerikan psikiyatrisinin dekanı" olarak anılan Dr. Karl Menninger, bir psikanalist, Harvard profesörü ve Kansas, Topeka'da Menninger Kliniği'ni kuran psikiyatristler hanedanının evladıydı. Dersleri ve okunabilir kitapları, ruhsal bozuklukların, yirminci yüzyılın ortalarına kadar içinde yok oldukları karanlık utanç ve gizlilik dolabından çıkarılmasına yardımcı oldu. Ayrıca mahkûmlara karşı özel bir sempatisi vardı, ancak suç davranışını Lombroso'nun vicdanından yoksun "suçlu adamının" anayasal kötülüğüne değil, sınırlı bir psişeye, "alt marjinal bir insanın bunu yapmaya çalışan spazmlarına ve mücadelelerine" bağladı. yetersiz donanıma sahip karmaşık toplumumuzda..."

Afro-Amerikan davranışı uzun zamandır benzer bir şekilde patolojikleştirildi. Aslında, Amerikan etoloji okulunun hayali kara hastalıkları, güçlü bir adli önyargıya sahip psikiyatrik bozukluklardır. Bölüm 1'de anlatıldığı gibi, siyahlara patolojik davranışların yanı sıra yasadışı davranışlar da yüklediler ve Dr. Samuel A. Cartwright'ın öngördüğü "ilaç" kamçı veya ağır iş ile cezalandırmaydı.

Yirminci yüzyıl ıslahevleri personeli, sınırda kişilik bozukluklarına, antisosyal kişiliklere ve duvarları içindeki sosyopatlara atıfta bulunarak, bir tıp uzmanı tarafından daha önce bu şekilde teşhis edilmemiş olan davranışların tıbbi olarak patolojikleştirilmesini sürdürdü. Örneğin, San Quentin cezaevi psikiyatristi Dr. Harvey Powelson, 1950'lerde personelin nasıl pervasızca "mürekkep lekesi" kalıplarına verilen yanıtları yorumlamayı içeren o zamanlar popüler bir tanı aracı olan Rorschach testlerinden mahkumlara teşhis koyduğunu tartıştı. "Durumla ilgili fikrim, Yetişkin Otoritesinin, kendi sezgilerine dayanarak zaten karar vermiş oldukları şeyler için rasyonalizasyon testleri kullandığı yönünde."

Holmesburg Hapishanesinde Karanlık Günler

1998'de Allen Hornblum , 1950'ler ve 1970'ler arasında Dr. Albert M. Kligman tarafından Philadelphia'daki Holmesburg Hapishanesi kompleksinde gerçekleştirilen kötü amaçlı deneyi belgeleyen Acres of Skin'i yayınladı. Hornblum, "Bu araştırmanın çoğu Afrikalı Amerikalı erkekler üzerinde uygulandı" diyor. "Sadece bu değil, aynı zamanda en kötü, en tehlikeli deneyler için kullanıldılar." Bir dermatolog olan Kligman, ilk olarak 1951'de bir atlet ayağı salgınını tedavi etmek için Holmesburg Hapishanesine davet edildi. Ancak Holmesburg'a ilk tepkisi terapötik olmaktan uzaktı ve Hornblum'un kitabına adını verdi: "Benden önce gördüğüm tek şey dönümlerce deriydi. Verimli bir tarlayı ilk kez gören bir çiftçi gibiydi." Kısa süre sonra Kligman ayak mantarını tedavi etmek yerine tetiklemeye başladı, çünkü Johnson & Johnson, Merck, Helena Rubenstein ve Johnson & Johnson, Merck, Helena Rubenstein gibi en az otuz üç büyük ilaç ve kozmetik şirketi için binlerce tutsak ceset üzerinde kazançlı deneyler yapma fırsatını gördü.

Machine Translated by Google

DuPont. İkinci Dünya Savaşı sırasında mahkumlar araştırma konusu olarak yaygın olarak kullanılmıştı ve savaştan sonra Amerika Birleşik Devletleri dünyada klinik deneylerde mahkumları yasal olarak kullanmaya devam eden tek ülkeydi. 6 Federal, ilaç ve kozmetik şirketlerinin parası, mahkumlarla yapılan araştırmalarda otuz yıllık bir patlamayı hızlandırdı.

1950'ler ve 1960'lar boyunca, Kligman mahkum bedenlerinin özel deneysel kullanımını kazandı ve yalnızca 1962 ile 1966 arasında 153 deneysel ilacı test etti. Jesse Williams da dahil olmak üzere Holmesburg'un mahkûm nüfusunun yüzde yetmiş beşine kellik, geniş yara izi ve kalıcı cilt ve tırnak yaralanmasına neden olan kozmetikler, tozlar ve şampuanlar verildi.

Tırnaklar, bir doktorun tam kalınlıkta dairesel bir deri veya tırnak örneği elde etmek için özel bir forseps veya biyopsi delgisi kullandığı punch biyopsileri ile çıkarıldı veya deforme edildi. Deneklerin sırtları, çeşitli kimyasal yama testlerinden kaynaklanan deri yüzülmüş, rengi atmış ve yara iziyle o kadar kaplanmıştı ki, belirgin dama tahtası veya çizgili deri, adamın eski bir mahkum olduğuna dair kesin bir ipucuydu. Eski gardiyan Joseph Dade, “Plajda adamlar gördüyseniz, onların hangi cehennemde olduklarını bilirdiniz” dedi. Seksenlerinde bir müebbet olan Withers Ponton, çeyrek asırlık yama testlerinden sonra “hepsi kötü siyah noktalar ve yaralarla işaretlenmiş” bir sırttan şikayet etti. "Bu ilk test neredeyse beni öldürüyordu: O kadar acı vericiydi ki neredeyse duvardan geçiyordum." Ama sonunda bir ilçe hapishanesinde kırk ay boyunca elliden fazla teste katıldı ve bunun karşılığında birkaç bin dolar kazandı.

Kligman, akne önleyici ilaç Retin-A'yı tasarlamak için mahkumları kullandığında, bu onu milyoner yaptı. Hapisteki deneklere ayrıca uçuk, aşı ve siğil virüsleri aşılandı ve Staphylococcus ve Monilia'ya maruz bırakıldı. Derileri radyoizotoplardan aşırı sıcaklıklara kadar her şeye maruz kaldı. Dow Chemical Company, Kligman'a, çoğu siyah olan yetmiş mahkumun derisine uyguladığı şüpheli bir kanserojen olan dioksin'i test etmesi için de para verdi. Ayrıca erkekleri frengi, bel soğukluğu, sıtma ve amipli dizanteri aşıladı. Her katılımcı, araştırmanın uzunluğuna, tehlikesine ve tatsızlığına bağlı olarak on ila yedi yüz dolar arasında herhangi bir yerde kazandı.

Ancak 1965 sonbaharında, Amerikan Tabipler Birliği Dergisi (JAMA) , Kligman'ın mahkumların gövdelerini yağlı bir endüstriyel çözücü olan yasaklanmış dimetilsülfoksit (DSMO) ile kapladığı araştırmaya dayanan makalesini yayınlayınca FDA alarma geçti. FDA, çalışmalarını incelemeye başladı ve belgeleri, Kligman'ın çok sayıdaki soruşturması nedeniyle “düzensizlikler ve raporlarda tahrifat”tan söz ediyor ve onun uzmanlık alanı olan dermatolojiden çok uzak alanlarda cüretkar olduğu endişesini taşıyor. FDA belgeleri ayrıca Kligman'ın mahkumları aynı anda birden fazla çalışmaya rutin olarak kaydetme uygulamasını kınadı, bu da sağlık risklerini çoğalttı ve herhangi bir olumsuz etkinin kaynağını bulanıklaştırdı. Dahası, Kligman'ın kayıt tutma tutarsızlıkları çok yaygındı - diğer birçok hapishane müfettişi gibi o da tıbbi dosyaları yok etti veya “kaybetti”. Bu, daha sonra, diğer şeylerin yanı sıra, Afrikalı Amerikalıların istismar edici prosedürlerde orantısız bir şekilde temsil edilmediğini iddia etmelerine izin verdi. 19 Temmuz'da FDA, Kligman'ı onaylı araştırmacılar listesinden çıkardı ve sponsorlara artık uyuşturucu testi yapmaya uygun olmadığını bildirdi. Ancak sadece bir ay sonra FDA ayrıcalıklarını geri verdi.

FDA'nın, Kligman'ın uzmanlık alanı olan dermatoloji alanında çok uzağa gittiğine dair endişesi kesinlikle haklıydı. Ordu ve CIA için kimyasal savaş testleri yapmaya başladı.

Machine Translated by Google
psikotrop ajanlar. Belki de en üzücü deneysel hesaplar, Çizelge II ilaçları (yüksek suistimal riski taşıyanlar) dahil olmak üzere psikoaktif maddelerin mahkumlara MK-ULTRA programının bir parçası olarak uygulandığı CIA zihin kontrolü deneyleridir. 1953'ten 1970'lere kadar Sovyet istihbarat ajanlarını sorgulamak için mükemmel "gerçek ilacı" üretmek için.

[8] Kligman'ın kendi ifadelerine göre, esasen düzensiz ve katılan mahkumlarla çalışıyordu çünkü onlara ne testlerin doğası ne de aldıkları riskler söylenmişti. 1972'de coşkuyla şunları söyledi: “Yetkililer, mahkum gönüllüler üzerinde çeşitli çalışmalar yaptığımı bilmeden yıllar önceydi. O zaman işler basitti. Bilgilendirilmiş rıza duyulmamıştı. Kimse bana ne yaptığımı sormadı. Harika bir zamandı." [9]

Hükümet testleri, cezaevi gerekçesiyle üç römorktan yapıldı. Bazı mahkûmlar, LSD'yi içerdikleri ve erkekleri çıldırttıkları söylentisi nedeniyle bu testlere geniş yer verdi. Ama sonunda, deri testleri için ödenenden çok daha fazla olan parayla çekilen diğerleri onlara girdi. Bu deneklerin yarısı, günlerce süren korkutucu halüsinasyonlar gördüğünü bildirdi, ancak mahkumlar kendilerine hiçbir zaman onay formu verilmediğini veya hangi ilaçların verildiğinin söylendiğini söylüyor. 1960'ların ortalarında siyah bir Holmesburg mahkumu olan Edward Anthony, cilt testlerinden kaynaklanan kızarıklıklardan sonra daha kazançlı ordu deneylerine geçtiğini söyledi. "Bana iğne yapıldıktan sonra ne olduğunu pek hatırlamıyorum" dedi. “Ama biliyorum ki bir kez yıprandığında, eskisinden farklı bir insandım. Eskiden yumuşak huylu bir insandım ama şimdi ani ruh hali değişimleri yaşıyorum ve öfkemi kontrol etmekte zorlanıyorum.” Jesse Williams, fragmanlardaki zamanına benzer bir açıklama yapıyor.
“Eskiden çatışma dışı suçlarla uğraşırdım; hırsızlık, araba çalmak. Ama zihin testlerinden sonra farklı bir insandım, daha çatışmacıydım. Aktif olarak bela aramak için barlara giderdim; Daha önce hiç böyle değildim.”

Bazı ilaçlar geçici felce veya çaresizliğe neden oldu ve hatta deneği, çevresiyle iletişim kuramadığı veya tepki veremediği katatonik bir duruma soktu. Diğerleri uzun süreli mide bulantısına neden oldu ve Williams ve Anthony'nin aldığı ilaçlar gibi diğerleri uzun süreli şiddet içeren davranışlara neden oldu. Adamlara hangi ilaçların verildiğini hala bilemiyoruz çünkü bunlar araştırma aşamasındaydı ve sadece sayı ile teşhis edildiler. Test sonuçları sınıflandırıldı, ancak ordu, Holmesburg'da bu tür deneyler yaptığını kabul ediyor. Pentagon sözcüsü Yarbay Bill Wheelehan, "Yıllar önce Pensilvanya Üniversitesi ile Ordunun ilişkisi sınırlıydı," diye itiraf etti. "Ordu bugün bu tür tıbbi araştırmalara girmiyor."

İnsan deneyleri üzerine 1973 tarihli bir kongre oturumunda, Senato Çalışma ve Kamu Refahı Komitesi'nin sağlık alt komitesi, üniversiteyi rıza prosedürlerinin ele alınmasında aldatıcı olan ve mahkumları olası riskler konusunda bilgilendiren eski Holmesburg mahkumları Leodus Jones ve Allan Lawson'ın ifadesini dinledi. Ocak 1974'te Philadelphia hapishane sisteminin mütevelli heyeti programı sonlandırdı.
[10]

Yirmi dört yıl sonra, Acres of Skin yayınlandığında, birçok eski denek ilk kez deneysel denekler olarak hakları olduğunu fark etti ve bazılarının imzaladığı tazminat feragatlerine rağmen Kligman'ın ana kurumu olan Pennsylvania Üniversitesi'ne dava açabildi. Eylül 2000'de, 298 eski Holmesburg mahkumu üniversite, Johnson &

Machine Translated by Google
Johnson, Dow Chemical Company, Dr. Kligman ve şirketi Ivy Research Labs ve Philadelphia şehri. Ancak yıllar ve deneyler fiziksel zararlarını almıştı. Deneklerin çoğu öldü ve hayatta kalanlar, şimdi ellili ve altmışlı yaşlarında, cilt ve tırnak problemlerinden, nefes alma güçlüklerinden, kanserlerden ve inatçı, bazen tanımlanamayan enfeksiyonlardan muzdarip. Yetmiş eski mahkum, 1963 ve 1973 yılları arasında testisleri kesilip ışınlanmış olan Washington Eyaleti hapishane mahkumlarına 2000 yılında verilen 2,4 milyon dolarlık anlaşmayla cesaretlendirilen, Mahkumlar için Topluluk Yardımı olarak yasal tazminat arayışına katıldı. sınırlamalar tüzüğü.

Pennsylvania Üniversitesi, mahkumların bilgilendirilmiş onay vermesi, feragatname imzalaması ve ödeme alması nedeniyle araştırmasının etik olduğu konusunda ısrar ediyor. Üniversite tıp merkezinden kıdemli dekan yardımcısı Richard Tannen, Holmesburg deneyleri sırasında insan araştırması geniş çapta kabul edildiğinden, Kligman'ın herhangi bir Hipokrat idealini ihlal ettiği düşünülmediğini iddia ediyor. Hastane, doktorları deneyler ve mevcut rahatsızlıkları arasında nedensel bir ilişki bulması durumunda erkeklere ücretsiz değerlendirme ve tedavi teklif etti. Jesse Williams, “Onlara güvenmiyoruz. Nasıl yapabiliriz?” Kligman, görüşme taleplerine yanıt vermiyor, ancak 1997'de hazırladığı bir bildiride çalışmasını savundu: “Bildiğim kadarıyla, bu deneylerin sonucu cilt hastalığının patogenezi hakkındaki bilgimizi geliştirdi ve uzun vadeli hiçbir zararı olmadı. araştırma programına gönüllü olarak katılan herhangi bir kişiye yapılır.”

Holmesburg anormal değildi. 1952'de Sloan-Kettering Enstitüsü'nden Chester M. Southam, Ohio Eyalet Hapishanesinde en az 396 mahkûma (180'den fazlası siyahi) canlı insan kanser hücreleri enjekte etti. Southam, sağlıklı vücutların kanser hücrelerini nötralize ettiği ve öldürdüğü süreci araştırmak istediğini söyledi. Southam'ın araştırmasının sponsorlarından biri, Tuskegee'deki PHS frengi çalışmasına da sponsor olan Ulusal Sağlık Enstitüleriydi. Southam, mahkûmlara deneylerin tamamen güvenli olduğuna dair güvence verdi, çünkü “alınan herhangi bir kanser yavaş yayılır... ve cerrahi olarak çıkarılabilir”. [11]

Mahkumlar ayrıca 1967 ve 1969 yılları arasında Alabama eyaleti genelinde "yüksek hacimli plazmaferez" (büyük miktarlarda plazma kullanan transfüzyonlar) test eden kusurlu kan plazması denemelerinde de kullanıldı. Çalışma, Kilby, Draper ve McAlester cezaevlerinde Dr. Austin R. Stough tarafından yönetildi - her açıdan çok özensiz. New York Times'a göre , bilgilendirilmiş bir onay yoktu ve doğru kayıtlar tutulmadı, bu nedenle deneklerinin ırksal dağılımı mevcut değil. Kayıt tutma ve çalışmanın yönetimi o kadar zayıftı ki, birçok erkek deneysel risklerden değil, basit kötü hijyenden ve yanlış kan grubuna ait plazma transfüzyonlarından hastalandı ve öldü. Steril teknik, yetersiz eğitimli teknisyenler tarafından neredeyse hiç dikkate alınmadı ve kan ve sıvıların zeminlerde biriktiği ve mevcut her yüzeyi lekelediği laboratuvar pislik içindeydi. Sonuç olarak, denek olmayan mahkumların sadece yüzde 1'inin aksine, deneklerin yüzde 28'i hepatit geliştirdi. Dr. Stough, denekleri çeşitli hastalıklardan hastalanıp öldükten sonra birkaç kez hastanelerden ve hapishanelerden atıldı, ancak kabaca iki milyon dolar kar elde etmeden önce değil.

Ülke çapındaki diğer cezaevlerinde, yüzlerce siyah beyaz mahkûm, flaş yanıklarına (aşırı cilt veya kornea ısı radyasyonuna doğrudan maruz kalmanın neden olduğu yanıklar) maruz kaldı.

Machine Translated by Google
ısıtılmış aletlerin uygulanması). Bilim adamları termal radyasyonun beyaz ten yerine daha koyu tenleri nasıl etkilediğini öğrenmek istediklerinden, gözlerin korneası (bazen kalıcı görme sorunlarına yol açtılar), önkollar ve sırtlar gibi bölgelerde özellikle Afrikalı Amerikalılara yanıklar uygulandı. Bu deneylerden bazıları, 9. bölümde açıklanan Virginia Tıp Fakültesi tarafından yürütülen deneyleri tekrarladı.

Genellikle tedavi kisvesi altında, hapsedilmiş Afrikalı Amerikalılarla yapılan psikiyatrik deneyler, barbarlık ve sofistike kişilik yıkımı kutuplarına yayıldı. 1950'lerde, Tulane Üniversitesi psikiyatristi Dr. Robert Heath, özellikle psikocerrahi deneylerinde kullanılmak üzere siyah mahkumları seçti. Bunlar, zevk merkezlerini tekrar tekrar uyarmak için mahkumların beyinlerine elektrotlar yerleştirmeyi içeriyordu. Heath ayrıca, LSD ve bulbokapnin adı verilen bir ilacı içeren, CIA tarafından finanse edilen ilaç deneyleri gerçekleştirdi. Yüksek dozlarda, bulbokapnin, Heath ve yardımcısı Harry Bailey, MD'nin şiddetli mahkumları kontrol etmek için yararlı olacağını düşündüğü, heykelsi bir durum olan "katatoni ve stupor" üretir. Bir nota göre, CIA, ilacın zayıf tipte bir merkezi sinir sistemi olan kişilerde konuşma kaybına, ağrıya duyarlılık kaybına, hafıza kaybına, irade kaybına ve toksisitede artışa neden olup olmayacağı konusunda bilgi istedi. ” Uyuşturucuyu yalnızca Bailey'nin Louisiana Eyalet Hapishanesinde rutin olarak "zenciler" olarak adlandırdığı Afrikalı Amerikalı mahkumlar üzerinde test ettiler.

Tasarlanmış Görünmezlik?

Siyah cisimleri araştırma konusu olarak kullanmanın kapsamlı geçmişine, hapishanelerdeki sürekli yüksek Afro-Amerikan nüfusuna, ırk vurgusu yapan araştırma çalışmalarının popülaritesine ve siyahları en tehlikeli ya da tatsız deneylerde kullanma eğilimine rağmen, hapse atılan Afrikalıları hapse attılar. Amerikan araştırma konuları 1960'lara kadar tıp ve popüler literatürde büyük ölçüde görünmez kaldı. Jonathan Moreno , Undue Risk adlı kitabında , Afrikalı Amerikalıların genellikle daha önceki cezaevi çalışmalarından dışlanmıştır.[12]

> İronik olarak, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki hapishane araştırmaları, [1960'larda Dr. Carl G. Heller ve meslektaşları tarafından yürütülen] testis ışınlama araştırması da dahil olmak üzere, genellikle beyaz erkeklerle sınırlıydı, çünkü hapishane araştırmalarına katılmak bir ayrıcalık olarak görülüyordu. azınlıklara reddedildi - en azından sivil haklar hareketi sosyal eşitliği sağlamayı başarana kadar Araştırma fırsatları da dahil olmak üzere Afrikalı Amerikalılar için fırsatlar. [13]

9. Bölümde tartışılan İnsan Radyasyonu Deneyleri Danışma Komitesinin (ACHRE) Raporu bile, aşağıdakileri belirterek kabul etti:

> 1975'te Ulusal Komisyon, büyük bir uyuşturucu testi programı olan bir hapishanede araştırma deneklerinin ırksal bileşimini dikkatle inceledi. Komisyon, Afrika'nın

Machine Translated by Google

Amerikalılar 382 konusu nüfusun sadece %31'ini oluştururken, bu ırksal "azınlık" genel hapishane nüfusunun %68'ini oluşturuyordu. [14]

ACHRE'nin siyahların cezaevi tıbbi deneylerinde yeterince temsil edilmediği yönündeki geniş önermesi, komisyonun belirli bir zamanda yalnızca bir (isimsiz) hapishane deneyine bakmış olması ve dolayısıyla temsili olmaması gerçeğiyle ölümcül biçimde zayıflamıştır. Ancak ACHRE'nin kurduğu çöp adam bile, hapishane araştırmalarında Afrikalı Amerikalıların orantısız kullanıldığını gösteriyor. 1975'te Siyah Amerikalılar ABD nüfusunun sadece yüzde 11'ini oluşturuyordu, bu yüzden bu hapishane deneyinde kullanılan yüzde 31'lik, Afrikalı Amerikalıların ülke nüfusundaki varlıklarından üç kat daha yüksek bir oranda araştırmaya tabi tutuldukları anlamına geliyordu.

ACHRE, bu yüksek siyah deney oranına, yalnızca daha da yüksek siyah hapsetme oranına kıyasla baktı. Bu miyoptur, çünkü tüm Afrikalı Amerikalılar topluluğuna değil, yalnızca hapishanelerin yapay evrenine bakar. Bu, özünde toplulukçu bir yanılgıdır; bu, analizlerin en uyumlu etkilenen topluluğu göz ardı ettiği anlamına gelir: hapishane mahkumları topluluğu değil, Afrikalı Amerikalılar topluluğu.

Ayrıca, bilim adamlarının ilk hapishane araştırma kayıtları herkesin bildiği gibi özensiz ve sıklıkla "kaybolmuş" olsa da, mevcut kayıtlar siyah hapishane deneklerine özel referanslar veriyor. Ayrıca, Heller gibi siyah deneklerin kıtlığına sahip olan araştırmacılar, daha çeşitli bir denek popülasyonu kazanma konusundaki hayal kırıklıklarından şikayet ederek, araştırmaya Afrikalı Amerikalı mahkumların dahil edilmesini norm olarak gördüklerini öne sürdüler.

Bununla birlikte, çeşitli hapishane çalışmaları farklı ırk kompozisyonlarına sahipti ve bazılarının yalnızca siyahları veya çoğunlukla siyahları kullanması gibi, kaydedilmiş birkaç deney tamamen beyaz olarak tasarlandı. Bölüm 6, MD Joseph Goldberger'in pellagra'nın "kara bir hastalık" olmadığını dramatize etmek için sadece beyaz hapishane mahkumlarında pellagrayı nasıl teşvik etmeyi seçtiğini zaten açıklamıştı, ancak yetersiz beslenmiş beyazları da vurabili

Hornblum, diğer tıbbi deneylerin Afrikalı Amerikalılar için ayrıldığını ve bunların genellikle en riskli ve acı verici olduğunu açıklıyor. Belirli deneylere kimlerin katıldığına ilişkin kararların genellikle mahkûm yardımcılarına bırakıldığı Holmesburg Hapishanesi kompleksinde, "Amerikan kültüründeki ırkçılığın, mahkûmların belirli bir teste kimin katıldığı konusundaki kararlarına yansımış olması mümkündür. " [15]

Örneğin, yalnızca "sağlıklı renkli erkek" gönüllülerin 1957 Philadelphia deneyinde "insan derisinin...herpes simplex ve 16 ağrılı, tedavisi olmayan viral enfeksiyonlarla aşılanmasını teşvik etmek" için bir protokole kaydolmalarına izin deneyi, art arda enfeksiyon için deniz suyu yöntemleri kullanarak bir dizi [16] Bu koşullar için, deniz suyu yöntemleri kullanarak bir dizi [16] ağrılı, tedavisi olmayan viral enfeksiyonlarla aşılanmasını teşvik etmek" için bir protokole kaydolmalarına izin deneyi, art arda enfeksiyon için

Machine Translated by Google

Marion Sims'in bir zamanlar vezikovajinal fistül hastalarının ırksal bileşimini saklamasının nedeni: bilim adamlarının güçsüz siyah hastaları sömürecek gibi görünmesi endişesi. Örneğin, araştırmacılar, XYY sendromu için genetik testlere tabi tutulan ve yüzde 85'i siyahi olan eyalet gençlik kurumlarındaki yaklaşık on beş bin Maryland mahkûmu hakkında dergi makaleleri yazdığında, bu gerçeği gizlemek için bu araştırma programının çoğunlukla beyaz azınlık alt kümesine odaklandılar. Bölüm 11'de ayrıntılı olarak açıklanacağı gibi, deneyin ırksal bileşimi. [18]

Belki de siyah mahkumların erken deneylerden muaf oldukları inancı, en iyi şekilde, dikkatle korunan görünmezlikten kaynaklandığı şeklinde anlaşılabilir. Özgürlüklerinden, medeni haklarından ve aile ve topluluk bağlantılarından yoksun bırakılan siyah hapishane denekleri, savaş öncesi deneylerdeki köleler kadar yasal olarak neredeyse görünmezdi. Görünmezlikleri, çoğu Amerikalıya hapishane araştırmalarına açılan tek pencereyi veren haber medyası tarafından hiç de küçük olmayan bir ölçüde sürdürüldü.

1970'lere kadar, hapishane araştırmalarının ilk haber kapsamı neredeyse evrensel olarak övgüye değerdi. Araştırmacılar ve cezaevi yöneticileri, gazetecilerin kendilerini tıbbi deneylere tabi tutan suçluların kahramanlıklarını kutlama kararlılığını memnuniyetle karşıladılar. Hapsedilen gönüllülerin New York Times profilleri, Sing Sing hayat arkadaşı Louis Boy gibi beyaz adamlardan oluşuyor. 1949'da Times , Boy'un kansere yakalanmış sekiz yaşındaki bir kızın hayatını kurtarmak için yaptığı riskli ve tıbbi olarak doğrulanmamış deneyi sempatik bir şekilde kronikleştirdi. Oğlan ölmekte olan kızın yanında bir sedyede yatıyordu ve dolaşım sistemleri lastik borularla birleştirildi, böylece vücudu kızın "zehirli kanı" için bir filtre görevi görebildi. Kız öldü, ama Boy hayatta kaldı ve haber makaleleri, özverili davranışının suçlarının kefaretini ödemeye yardımcı olduğunu şiddetle önerdi. Basının ilgisi yoğun bir insan ilgisi yarattı ve Boy'un Noel affıyla doruğa ulaştı. [19] Illinois, Statesville'de, rezil Leopold ve Loeb heyecan verici ikilinin yarısı olan Nathan Leopold, son derece kamuoyuna duyurulan "Yüzyılın Suçu"nun alçak mimarıydı - 1924'te on dört yaşındaki Bobby'nin kaçırılması ve öldürülmesi. Tarafsızca döverek öldürdükleri ve Chicago'nun Güney Yakası'ndaki bir bataklığa attıkları Franklar. Ancak New York Times ve diğer gazetelerdeki profiller, diğer mahkûmları sıtma deneylerine katılmaları için işe alma ve mahkûmları potansiyel olarak görme tasarrufu sağlayan kornea bağışları için imzalamadaki kilit rolünü ayrıntılı olarak anlattı. Leopold, Life Plus 99 Years adlı anı kitabında hapishane araştırmalarındaki rollerinden övünüyordu ve bu haber onun "heyecan katili" imajını değiştirmesine yardımcı oldu ve 1958'deki başarılı şartlı tahliye teklifini artırdı. [20]

Ancak mahkûm deneklere yönelik bu menkıbesel yaklaşım, dünya savaşları arasındaki dönemden 1970'lerin ortalarına kadar olan dönemden siyah mahkumların tıbbi araştırmalara katılımını ortadan kaldıran tuhaf bir etkiye sahipti. Haber hesapları siyah katılımına atıfta bulunmaz ve bu ilahileri sosyal kurtuluşa süsleyen görüntüler sedyede yatan beyaz mahkumlardır. Life dergisinin Dr. Kligman'ın laboratuvarlarıyla ilgili profilinde ve New York Times'ta kan veya doku vermek için sıraya giren mahkumların fotoğraflarında, gözle görülür siyah cisimler görünmüyor. Siyah gönüllüler göz ardı edilmiş olabilir, çünkü doktorlar neredeyse her zaman profil için bir mahkumun adı için yaklaşıldığında, birkaç nedenden dolayı beyaz bir erkek öneren beyaz erkeklerdi. Mahkum, Boy ve Leopold gibi, övücü bir profile sahip olacak ve olası bir şartlı tahliye de dahil olmak üzere şan ve diğer avantajlar elde edecekti, bu nedenle doktorlar, bu tür avantajlara layık gördükleri ve özgürlüklerini rahatlıkla bekleyebilecekleri mahkumların isimlerini verdiler. -esas olarak, kendilerini en kolay özdeşleştirebilecekleri mahkûmlar.

Machine Translated by Google

Ana akım gazeteciler de 1960'ların sonlarına kadar neredeyse evrensel olarak beyazdı ve aynı zamanda Leopold'un açık sözlülüğü, entelektüel kazanımları ve sosyoekonomik düzeyi ile asla Jesse Williams'la özdeşleştiremeyecekleri bir şekilde özdeşleştiler. Leopold gibi beyaz gönüllülerin de iyi eğitim almış olmaları ve bu nedenle anılarına daha fazla izleyici bulma olasılıkları daha yüksekti, bu da şaşırtıcı olmayan bir şekilde onları en sempatik ışıkla aydınlattı. Bazı araştırmacılar arasında, özellikle güney cezaevlerinde, açık ırkçılık, siyah tıbbi gönüllülerin olumlu tanıtım yapmasını da engelledi.
[21]

Gönüllü Tıbbi Kölelik

Ama siyah ya da beyaz mahkumlar gerçekten gönüllüler miydi? 1947'de Nürnberg'deki Uluslararası Askeri Mahkeme, Nazi doktorlarını savaş esirleri üzerinde deneyler de dahil olmak üzere savaş suçlarıyla suçladı. Almanların becerikli bir şekilde yürütülen savunması, Dr. Gerhard Rose'un ABD doktorlarının tamamen aynı suistimallerden suçlu oldukları -mahkumları düzenli olarak tehlikeli, acı verici istemsiz deneylere maruz bıraktıkları- iddiasına bağlıydı.

Duruşmalar, yalnızca birçok sanık doktorun mahkûm edilmesi ve infaz edilmesiyle değil, aynı zamanda Gelecekteki tıbbi deneyleri yönetmek için tasarlanan Nürnberg Kodunda.

Nürnberg duruşmalarına katılan ABD delegasyonu, Amerikan Tabipler Birliği temsilcisi MD Andrew Ivy'yi içeriyordu. Amerikan hapishane araştırmalarına idealist bir bakış açısı sundu ve halka en yüksek standartların korunduğuna dair güvence verdi. Ivy, özellikle Amerikalı mahkumların hiçbir zaman istismara uğramadığını veya istemeden kullanılmadığını iddia etti. Ama yanılmıştı. Aslında, Nürnberg'den sadece bir yıl sonra, Journal of the American Medical Association , Nürnberg'in mahkumları kullanarak deney yapılmasına karşı koyduğu yasağı ihlal eden Statesville Hapishanesi sıtma deneylerini övdü.
[22]

Ne yazık ki, Amerikalı araştırmacılar, kodu asla kendi araştırmalarına uygun olarak düşünmediler. [23] Yale Hukuk Okulu etik uzmanı Jay Katz, MD, birçok Amerikalı araştırmacının gözünde bunun "barbarlar için iyi bir kod, sıradan doktorlar için gereksiz bir kod" olduğunu söylüyor. Nazi Doktorları ve Nürnberg Yasası'nda, George Annas ve Michael Grodin , ABD'li araştırmacıların Nürnberg'in basit ve kesin ilkelerine yetiyaç duymadıklarına dair boş, boş güvenceleri nasıl koyduklarını analiz ediyor. [25] Nürnberg Yasası da dişsizdir, ihlali için herhangi bir ceza içermez ve bu nedenle büyük ölçüde göz ardı edilir.
[24] [26]

Ivy'nin öne sürdüğü belirsiz, asılsız iddialar, II. Dünya Savaşı'nın sonunda mahkumlarla deneyleri etik dengeleri içinde tartan ve yetersiz bulan ilgili tüm tıbbi kuruluşların kararlarına karşı çıktı. AMA'nın özel olarak atanmış bir araştırma komitesi bile mahkumlarla yapılan deneyleri insan hakları ihlali olarak kınadı (AMA'nın sıtma deneylerini övmesine rağmen). 1952'de bu AMA Delegeler Meclisi buna göre "Ceza İnfaz Kurumlarında Tutukluların Bilimsel Deneylere Katılımının Onaylanmaması" başlıklı bir karar yayınladı. Doktorlar, üniversitele veya hapishaneler bu durumdan habersiz olduklarını iddia edemezlerdi, çünkü AMA kararın kopyalarını valilere, eyaletlere ve eyaletlere gönderdi.

Machine Translated by Google
federal hapishane yetkilileri ve şartlı tahliye kurulları. Benzer şekilde, Dünya Tabipler Birliği'nin Etik Komitesi, insan deneyleri üzerine 1961 tarihli etik kurallarında, "Cezaevlerinde, cezaevlerinde veya ıslahevlerinde tutulan kişiler –"tutsak gruplar" olarak- insan deneyinin konusu olarak kullanılmamalıdır; ne de... özgür seçim gücünü kullanamayacakları bir konumda bulunan kişiler." 27

—

Ancak mahkûmlar üzerinde tıbbi deneyler yapılmasına ilişkin bu yasakların hiçbiri uygulanmadı, bu yüzden kendilerini polise vermelerine izin verilen araştırmacılar tarafından kaygısızca görmezden gelindi. Araştırmacılar, gardiyanlar, ilaç şirketleri ve üniversiteler, Ivy'nin mahkumların gönüllü olarak katılmayı seçtiği ve hatta deneylere dahil edilmek için yaygara kopardığı iddiasını tekrarladı.

Ölümcül bulaşıcı hastalıkların aşılanmasına ve derilerini, saçlarını ve tırnaklarını çıkaran veya zarar veren testlere özgürce rıza gösteren siyah beyaz, gönüllü gönüllüler var mıydı? Birkaç dolara gönüllü olarak kastrasyona ve hayvan dokularının veya kanser hücrelerinin nakline, ayrıca kimyasal savaş ajanlarına ve denenmemiş psikoaktif ilaçlara maruz kalmaya mı boyun eğdiler?

Genellikle hayır. Amerikalı mahkûmların sözde "özgür rızası" çeşitli şekillerde sınırlandırıldı. En uç durumlarda, bazı mahkumların hayır deme hakkı basitçe mevcut değildi. Örneğin, Ocak 1967 ile Nisan 1968 arasında, Kaliforniya Tıbbi Tesisinde hapsedilen denekler, o zamanlar Anektin olarak da bilinen süksinilkolin ile felç oldular. Birçoğu korkunç deneyimi zincirlerde boğulmaya benzetti. Seçilmiş altmış dört mahkûmdan beşi deneye katılmayı reddettiğinde, kurumun Özel Muamele Kurulu inatçı adamlar adına onlara kendi iradeleri dışında enjekte edilmelerine izin verdi.

Ancak hapishane idareleri genellikle otorite figürleri ve hatta sosyal hizmet uzmanları gibi beş parasız mahkumları araştırma çalışmalarına yönlendiren mahkum savunucuları şeklinde daha ince bir baskı uyguladı. Eski Holmesburg sosyal hizmet uzmanı Priscilla Becroft, "Birinin komiserlik için parası yoksa ve iş listesinde yoksa, sosyal hizmet uzmanı U of P test operasyonuna gidebileceğinizi söylerdi" diye hatırlıyor. Başka bir sosyal hizmet uzmanı, mahkûmları yönlendirdiği tıbbi araştırmalar hakkında şüpheler beslediğini itiraf etti. "Bunu kendi aramızda sorguladık ama kimse ilgilenmedi. Sağlık personeli beyaz önlüklerle dolaşıyordu ve çok resmi ve yetkili görünüyordu..." 28

—

Şartlı tahliye kurulları da önemli bir baskı uyguladı. Louis Boy, Nathan Leopold ve Statesville sıtma deneyinden kurtulan elli dokuz kişi gibi gönüllülerin iyi duyurulan yayınları, potansiyel deneklerin önünde cezbedici bir özgürlük havucu sallandı. Gönüllüler genellikle şartlı tahliye edilmese de, yöneticiler genellikle gönüllülerin dosyalarına umutlarını artırmış olabilecek teşekkür veya takdir mektupları yerleştirdi. Ancak Arizona Eyalet Hapishanesinden Nick DiSpoldo gibi mahkûmlara göre, şartlı tahliye kurullarının, kurumundan salıverilmeyi talep eden mahkumlara karşı rutin olarak araştırmaya katılmayı reddettiğini iddia eden New York Times makalesine göre, şartlı tahliye kurulları bazen güçlü bir olumsuz baskı da uyguladılar. .

Mahkumların özgürce rıza gösterme yetenekleri de, temel bilgilerin eksikliği nedeniyle tehlikeye atıldı. Tüm mekanlarda araştırma konuları için bilgilendirilmiş onam zorunludur, ancak araştırmacılar genellikle

Machine Translated by Google
riskilerin gerçek doğasını ifşa etti ve çoğu zaman deneylerin gerçek doğasını bile açıklamadı.
Daha önce bahsedilen Dr. Austin Stough'un çoklu hapishane fiyaskosuna ilişkin bir New York Times ifşası, bilgilendirilmiş bir rıza olmadığını ve hiçbir kesin kayıt tutulmadığını ortaya koymaktadır. Onay formları olduğunu iddia eden bazı araştırmacılar bunları üretemedi. Çok sayıda deneyden deneyimli olan Jesse Williams, defalarca ısrar etti, "Bana hiçbir zaman bir onay formu verilmedi. Muvafakat formu görmedim."
Rıza formları hapishane araştırmalarında ara sıra ortaya çıktı, ancak ortalama bir siyah mahkûm, yetersiz eğitimli ve hatta okuma yazma bilmiyordu, bu nedenle bir rıza formu sunulduğunda bile, onu okuması veya anlaması pek mümkün değildi. Örneğin eski siyah mahkum Edward Anthony, araştırmacıların toksisite veya etkinlik gibi terimlerle neyi kastettiklerini bilmediği konusunda ısrar ediyor . muğlak, yanıltıcı, teknik verilerle ve hekimlerin kendilerinin anlayamayacağı bilimsel dille dolu. Rıza formları yalnızca ara sıra ortaya çıksa da, yasal yayınlar zorunluydu. Beyaz eski Philadelphia mahkumu Al Zabala, "Birçok erkek yandı veya yaralandı ve dava açmak istedi, ancak tahliye ve feragatname imzaladılar ve yapamayacaklarını düşündüler" diyor. [30]

[29] Onay formları genellikle

—

Müfettişler, mahkûmları testlerin doğasında bulunan zararlar konusunda aldatmak için dikkate değer bir yol kat etti. Jesse Williams, kendisine "ayakkabı deneyi" olarak tanımlanan ve bir hafta boyunca durmadan ayaklarına bantlanmış botlar giymek zorunda olduğu bir şeye katılmaktan bahsetti. Bu aslında, yok edilmesi zor bir ayak mantarını indüklemeye yönelik deneysel bir girişimdi. Beyaz mahkûm Jay Biose laboratuvar asistanı olarak çalıştığında, doktorlar mahkûmların testlerin güvenliği konusundaki korkularını gidermek için Biose'un kendi sırtına ve kollarına pamuk topları ve emzik bantları yapıştırmasını önerdi. Aldatmayı artırmak için araştırmacılar, Biose'a bir katılımcıymış gibi ödeme bile yaptılar. [31]

Holmesburg'daki mahkumlara, üzerlerinde test edilen şampuanların veya losyonların tamamen güvenli olduğu ve yalnızca küçük tahrişe neden olabileceği konusunda güvence verildi. Otuz ila elli yıl sonra, erkekler kel kalır, yaralı kalır veya cilt ve iç organ hasarına maruz kalır.

Peki ya hapishane idaresi tarafından fiziksel olarak zorlanmayan ya da güçlü bir şekilde yönlendirilmeyen diğer gönüllülere ne demeli? Katıldıklarında kendilerini gönüllü olarak mı sundular? Cevap, gönüllünün anlamına bağlıdır . Zorlamanın, çoğu Afrikalı Amerikalı mahkum tarafından verilen sözde rızanın önemli bir unsuru olduğuna dair çok sayıda kanıt var. Günümüzün klinik tıp etiği uzmanları , tıbbi araştırmalarda zorlamayı çok dar bir şekilde ve çok fazla kesinlik olmadan tanımlama eğilimindedir, o kadar çok kişi mahkûmların uyarılmış olabileceğini, ancak zorlanmadığını iddia edecektir. Ancak, bu tür eleştirmenler, cezaevinin özel ortamının zorlayıcı özelliklerini dikkate almamaktadır. Hapishane hayatının cehennemi, dışarıdaki Afrikalı Amerikalılar tarafından korkulan ve nefret edilen araştırma laboratuvarını, Afrikalı Amerikalı mahkum için karşı konulmaz bir sığınak, hatta bir yaşam destek birimi haline getirdi.

Leopold gibi ünlü mahkûmların birkaç hatırası dışında, mahkûmların gönüllülük güdülerine ilişkin açıklamalar araştırmacılardan ve cezaevi yöneticilerinden geldi. Mahkumların sigara, radyo ve komiserin yetersiz lezzetlerini satın alabilecekleri parayla motive oldukları konusunda hemfikirdiler. Araştırmacılar bazen mahkumların daha sık duş, daha iyi yemek ve daha sakin, daha güvenli ortam gibi cezaevi koğuşunun özel olanaklarından yararlandıklarını basına bildirdiler. Haber medyası sorgusuz sualsiz bu sözde

Machine Translated by Google
mahkum kanaatsizlik görüntülerini kurnazca sabote eden motivasyonlar.

Ancak araştırmacılar ve hapishane yöneticileri, pek de ilgisiz gözlemciler değildi ve mahkumların gerçek amaçları hakkında bildikleri her şeyi anlatmadılar. Araştırma birimine kabul edilmek, mahkumun kurumsal yırtıcıların lejyonundan kaçınmasına izin verdi. Laboratuarda bir süre, her zaman var olan toplu tecavüz, şantaj, hapishane çetelerinden ırksal çekişme ve binlerce küçük hakaret için ölümcül saldırılar tehdidinden bir soluklanma sağladı. Laboratuar ünitesinde yemek yemek, deneğin sık sık yakın dövüş ve bıçaklamaların yaşandığı korkunç yer olan yemekhaneden kaçmasına izin verdi.

Mahkumlar, araştırma laboratuvarının daha iyi yemeklerinden ve daha sakin atmosferinden zevk alarak konuştular ve para ihtiyaçlarını özgürce kabul ettiler. Erkeklerin ayda üç yüz ila dört yüz dolar ya da deney başına en fazla bin beş yüz dolar kazanabilecekleri bir paraya katıldıklarına şüphe yok, çünkü vasıfsızların hapishane çamaşırhanesinde veya mutfağında kazanabilecekleri haftada birkaç dolar rekabete neden olmadı. Ancak mahkûmun dünyasının düşmanca, şiddetli kaosu ile üniversite araştırmacısının veya gazetecinin iyi huylu, düzenli ortamını kültürel bir uyumsuzluk ayırdı. Paranın mahkûmlar için yabancılar için olduğundan çok farklı bir anlamı vardı. Mahkumlar sadece hayatı aydınlatmak için küçük süs eşyaları ve incelikler değil, daha da önemlisi özgürlüğün ya da en azından güvenliğin bedelinin de peşindeydiler.

Yoksulluk, suç davranışı değil, mahkumların en yaygın özelliğidir. Hapishaneler, kefalet ödeyemeyecek kadar fakir oldukları için orada bulunan hem suçlu hem de masum insanlarla dolu. 1970'lere gelindiğinde, örneğin Holmesburg'daki mahkumların çoğu, yargılanmayı bekleyen yasal olarak masum insanlardı. 32 1940'lar ve 1970'ler arasında, kefalet bonosu tipik olarak bir mahkûmu — kefaletinin yüzde 10'u kadar bir ön ödeme karşılığında serbest bırakırdı, böylece beş yüz dolarlık bir tahvil yerine hapsedilen bir adam elli dolarla birkaç hafta içinde özgürlüğünü satın alabilirdi. tek bir tıbbi deneyden kazandı.

Birkaç mahkûm, haber medyasının sessiz kaldığı bir motivasyondan da bahseder: Hapishanenin insani manzarası büyük ölçüde sevgiden yoksundur ve hapsedilen adamlar, araştırma laboratuvarındaki zamanı psişe için bir soluklanma, bir süreliğine gidilebilecek bir yer olarak tanımladılar. nezaket, haysiyet ve endişe ile ele alınmalı ve dokunulmalıdır.

Kligman gibi araştırmacılar bunu biliyordu ve o bu bilgiyi dersler sırasında tıbbi koruma altındaki kişilere aktardı:

> Mahkumların çoğu hayatlarında ilk kez kendilerini önemli insan rolünde bulurlar. Onlara “Sen önemlisin, sana ihtiyacımız var” diyoruz. Bu bir kez kurulduğunda, bu adamlar sizi memnun etmek için beyinlerini dağıtacaklar. Deney sonuç vermezse, depresyona girerler. Projelere duygusal olarak dahil olurlar. Sevgiye cevap verme kapasitesi çoğu insanın fark ettiğinden daha fazladır. Onlara yapabileceklerimden dolayı kendimi Machiavelli gibi neredeyse bir alçak gibi hissediyorum. 33

—

Machine Translated by Google

Dr. Klığmanın baş bilimsel asistanı Solomon McBride, Afrika kökenli Amerikalıydı. Farmakoloji alanında resmi bir eğitimi olmamasına rağmen, Acres of Skin , Holmesburg test programını yirmi yıl boyunca günlük olarak nasıl yönettiğini anlatıyor ve bir kez daha bazı siyahların siyah deneklere uygulanan deneysel yaralanmalara nasıl katıldığını gösteriyor. Ancak McBride, çalışmaları “invaziv olmayan prosedürler” olarak nitelendirdi ve “bu testlerde kimsenin yaralanmadığını” iddia etti. Mahkûmların yaşam boyu süren yaralanmaları hakkında yüz yüze geldiğinde, bu tür uygulamalar hakkında bilgisi olduğunu inkar etti:

> McBride, “Bunun farkında değildim” dedi. "Bence hiç olmadı." Radyoaktif izotopların kullanımı sorulduğunda hemen yanıt veriyor. "Hayır yapılmadı. Hapishanenin buna izin vereceğini sanmıyorum.” Atom Enerjisi Komisyonu'ndan alınan belgelerin Holmesburg'da izotopların kullanımını doğruladığını öğrendiğinde, “Duydum ama hakkında hiçbir şey bilmiyorum.... Koşer olmayan şeylere karşıydım. Yanlış bir şey görürsem onlara durmalarını söylerdim.... Sakinlere tehlikeli şeyler yapmamalarını söyledim. Eğer o siyah kardeşleri incitirlerse... Bunu yapmalarına izin vermezdim.” 34
>
> —

McBride'ın inkarlarına rağmen, Holmesburg mahkumları, onları ömür boyu sakat bırakan psikiyatrik hasar ve fiziksel yaralanmalara maruz kaldı. Birçok mahkûm, araştırma yapan doktorların laboratuvarda geçirdikleri süre boyunca ölümcül kanserlerin tohumlarını ektiğine inanıyor, ancak bu iddia kanıtlanamıyor çünkü mahkûmlar neye maruz kaldıklarını bilmiyorlar.

Mahkumlar ayrıca deneyler için gönüllü oldular çünkü laboratuvar çoğu zaman mahkûmun tıbbi bakıma tek giriş noktasıydı, bu da kabataslaktı. Akşamları ve hafta sonları, sağlık personeli genellikle müsait olmuyordu ve gardiyanlar ve hatta güvenilir mahkûmlar, kimin hasta olduğunu, kimin temaruz yaptığını ve kimin yeterince hasta olduğunu değerlendirmek için bir "hasta çağrı" modeli üzerinde triyaj yaptılar. uzak tıbbi bakım. Kaliteli kanser kemoterapisi ve düzenli diyabet bakımı gibi sürekli tıbbi bakım, kan şekeri ilaçları dışında basitçe mevcut değildi.

Cezaevleri Arınma Araştırması

1970'lere gelindiğinde, hapishanelerdeki araştırmalar, mahkûmlarla yapılan deneylerin ırksal olarak dengesiz, istismarcı, tehlikeli ve bilimsel olarak özensiz doğasının maskesini düşüren skandallara yenik olarak, ortadan kaybolmaya başladı. Çok sayıda siyah erkek mahkûmun sömürülmesi, giderek artan şiddet içeren ve sert medeni haklar savaşlarının ve Tuskegee'deki frengi çalışmasının ifşa edilmesinin ardından araştırmacılar ve kurumlar için halkla ilişkiler sorunlarına neden oldu.

Kötü test edilmiş ilacı alan Avrupalı kadınlardan binlerce deforme olmuş çocuğun doğduğu talidomid skandalı, Amerikan tıbbi araştırma algısını lekeleyen bir başka önemli katalizördü. 35 Ayrıca, Harvard araştırmacısı Henry K. Beecher, MD, The New England Journal of Medicine'de yirmi iki sömürücü vakayı eleştiren bir makale yayınlamıştı.

Machine Translated by Google

makalenin erken bir versiyonu elli taciz vakasını ayrıntılı olarak içeriyordu. Dr. Beecher'ı doktorları teşhis etmemeye ikna edebildi, ancak ilaç endüstrisi bir dahaki sefere Beecher gibi bir araştırmacının isim vermesinden korktu. Ertesi yıl, İngiliz doktor Maurice Pappworth bunu yaptı.

Eskiden yaltaklanan haber medyası, araştırmacıları ardı ardına kamuoyunun teşhirinin sert ışığına iterek darbeyi gerçekleştirdi. 29 Temmuz 1969'da New York Times , Dr. Austin Stough'un Alabama eyalet hapishanelerinde bilinmeyen sayıda insanı sakat bırakan ve öldüren etik ve bilimsel açıdan özensiz uyuşturucu testi programını ifşa eden bir sayfalık bir makale yayınladı. Deneyleri öven önceki makalelerin aksine, bu hesap kurbanlarının çoğunun siyah olduğunu öne sürdü. 1970'lerin başında, Washington Star , XYY deneylerinde Maryland çocuk kurumlarında yaklaşık on beş bin siyah oğlanın kullanıldığını ortaya çıkardı.

bölümde anlatılmıştır.) [37] Cüretkar olarak övülen sıtma deneyleri (Bunlar daha ayrıntılı olarak 11.

birkaç on yıl önce, 70'lerin ortalarında ölümcül olarak kınandı. [38]

En acı hapishane savaşlarından bazıları sözlü olduğu kadar fizikseldi ve neredeyse evrensel olarak beyaz araştırmacıların güvenliklerinden korkmasına neden oldu. Dr. Sigmund Weitzman, bir şampuan formülasyonunu test ettikten sonra saçlarını kaybeden Holmesburg'da siyah bir mahkûm olan 1.80 boyunda, 250 kiloluk Roy “Tiger” Williams tarafından duvara çarpıldığını anlattı. "Ölümüne korktum. Beni öldürmekle teh
Doktorlar giderek daha güvensiz olan mahkumlarla çalışmaktan korkmaya başladılar ve hapishane deneylerine sarılık gözüyle bakan Siyah Müslümanların artan etkisinden korktular.
1959'dan 1965'e kadar Holmesburg Hapishanesinde çalışan MD Burt Cahn, kısmen ayrıldığını söylüyor. kişisel güvenliğinden endişe ediyordu. “Müslüman hareketinin büyümesi konusunda endişelendim.” [39]
1971 Attika hapishane isyanında yirmi dokuz mahkumun ve on bir beyaz otorite figürünün ölümü de hapishane tıbbi araştırma programlarını ürpertti.

Bu tür programların yasal yansımaları da oldu. Attika mahkumları, kötü muamele ve saldırılara maruz kaldıkları için tazminat kazandılar. [40] 1979'da Oregon'daki dokuz hapishane süjesi 2.215 dolar tazminat paylaştı. Holmesburg Hapishanesindeki bir tıbbi deney kurbanının davası parasal bir anlaşmayla sonuçlandığında (şartları gizlidir), diğer ilaç şirketi araştırmacıları, onların da başarılı mahkum yasal eylemlerinin hedefi haline gelebileceğini fark etti.

[41] İlaç devi Eli Lilly'nin hapishane araştırma müdürü Charles Miller, "Kötüleşme olayını kapatmamızın nedeni, basından çok fazla güçlük ve ısı almamızdı. Sadece buna değer görünmüyordu.”

Araştırmacı gazeteci Jessica Mitford'un Ocak 1973 tarihli Atlantik Aylık kapak hikayesi daha da güçlü olduğunu kanıtladı. Hapishane tıbbi araştırmasının, en ayrıcalıklı üyeler tarafından en düşük, en savunmasız sınıfların sömürülmesinden oluştuğunu açıkladı. Bu makale, 1973 tarihli ABD hapishane sisteminin bir incelemesi olan Kind and Usual Punishment adlı kitabında (“Şempanzelerden Daha Ucuz” başlıklı) bir bölüm haline geldi .

Kısa bir süre sonra, Senatör Edward Kennedy, mahkumlar üzerinde tıbbi deneyleri araştıran Ulusal Biyomedikal ve Davranış Araştırmalarını Koruma Komisyonu'na (CPBBR) yol açan oturumlar düzenledi. Diğer Batılıların çoğu gibi, bu tür araştırmaları tamamen yasaklamayı düşündü.

Machine Translated by Google

sanayileşmiş ülkeler bunu on yıllar önce yapmıştı. HÜKÜMET FEDERAL TIBBİ ARAŞTIRMALARI YASAKLAYACAK gibi manşetlere rağmen , 1976'da buna karşı karar verdi, çünkü kısmen sadece ilaç şirketleri değil, birçok mahkum da yasağa karşı çıktı. [42] Mahkumlar birkaç nedenden dolayı katılma fırsatına sahip olmak istediler: Başka hiçbir şekilde gerçek para kazanamıyorlardı, bazen başka hiçbir şekilde sağlık hizmeti alamıyorlardı, araştırma laboratuvarının güvenlik ve olanaklarını kaçırdılar ve katkıda bulunduklarını hissetmek istediler. topluma. 1979'da, Güney Michigan Eyalet Hapishanesi mahkumları FDA'nın onları araştırma çalışmalarından dışlamasını önlemek için dava bile açtılar.

CPBBR, cezaevi araştırmalarını doğrudan yasaklamak yerine, Amerikan Islah Derneği ile istişare ederek Sağlık, Eğitim ve Refah Bakanı Joseph Califano'nun pratik olmadığı gerekçesiyle reddettiği ayrıntılı bir akreditasyon planı önerdi.

1978'de HEW, bugün yürürlükte kalan katı insan deneyleri düzenlemeleri üretti. [43] CPBBR'nin, mahkumlarla yapılan araştırmaların bilgilendirilmiş onam sağlamasını ve "Ortak Kural" olarak adlandırılan şeye göre tedavi edici olmasını sağlama sorumluluğunu araştırmacılara veren Belmont Raporu olarak bilinen 1979 raporu da öyle. Ortak Kural, mahkumlarla yapılan terapötik olmayan araştırma ve araştırmalara katı sınırlar koyar ve önerilen çalışmaların kurumsal inceleme kurulları tarafından gözden geçirilmesini gerektirir. Hapishanede yapılan hiçbir çalışma, mahkûm için "asgari" bir riskten fazlasını sunamaz

Özetle, geriye dört tür izin verilebilir cezaevi araştırması vardır: hapsetme ve suçun neden ve sonuçları üzerine; hapishanelerin veya hapsedilen kişilerin incelenmesi; mahpusları toplu halde etkileyen koşulların araştırılması; ve terapötik çalışmalar. Bu reformlar gerekli ve övgüye değer olsa da, özellikle dil belirsiz olduğu için kusurludurlar: Örneğin, "asgari risk"i oluşturan nedir? "Terapötik araştırma" tanımı bile gündeme geldi. Yine de, Holmesburg da dahil olmak üzere çoğu hapishanedeki araştırmalar, halkın öfkesi ve davaların bir sonucu olarak 1976'da sona erdi.

Araştırma Rönesansı

Çoğu insan, 1970'lerde neredeyse tamamen sona eren hapishane tıbbi araştırmalarının sessiz bir rönesans yaşadığının farkında değil. 1980'lerin sonlarından beri Arkansas, Maryland, Güney Carolina, Teksas, Florida, Connecticut ve Rhode Island'daki müfettişler cezaevlerinde araştırma yapmakta ve önermektedir.

Afro-Amerikalıların hapishanelerde geçmişteki sömürüsünden bile daha önemli olan, Afro-Amerikalıların gelecekteki tıbbi kullanımı ve olası kötüye kullanımıdır, çünkü onlar hapishane popülasyonlarında en hızlı büyüyen tek gruptur. [44] Bugün mahkumlarla araştırma yapmak, siyahlarla araştırmak anlamına geliyor, çünkü 2004'te Afrikalı Amerikalılar tüm mahkumların yüzde 44 ila 46'sını oluşturuyordu, bu da genel nüfusa oranla neredeyse dört kat daha fazla; Açıkça, hapishanede deneysel istismarın etkilenmesi zorunlu cezaya orantısız bir şekilde teşekkür ederiz. [45] Büyük ölçüde uyuşturucu Siyah Kadın Amerikalılar için en hızlı büyüyen nüfusu oluşturuyor 46 HIV pandemisi ve daha yakın zamanda tanınan hepatit C salgını hapishaneleri cezbetti.

Machine Translated by Google
federal dolar ve ilaç şirketlerinin desteği. Bu, mahpuslara özne olarak ilgiyi yeniledi, çünkü hapsedilenlerin yüzde 17'si HIV'e sahip, bu da dışarıdaki oranın altı katı. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ve ABD cezaevlerindeki çoğu HIV-pozitif insan siyah olduğu için, hapishanelerde HIV araştırması sorunu, bu tür araştırmalarda siyahların kullanılması sorunudur.

Hepatit C virüsü (HCV) için istatistikler daha da vahim: Mahkumlar ülkedeki en yüksek HCV enfeksiyon oranına sahip. Tüm Amerikalıların yüzde ikisi, ancak mahkumların yüzde 20'si HCV ile enfekte. [47] Hapsedilmiş siyah erkekler için HCV enfeksiyon oranı çok daha yüksek, yüzde 60 gibi yüksek bir oran.

Ancak bugün hapishane araştırmaları bu hastalıklarla sınırlı değil, çünkü astımdan kansere kadar çeşitli rahatsızlıklardan muzdarip mahkumlar, on bin biyomedikal araştırma programı yürüten ABD'li araştırmacıların dikkatini çekti. Bu araştırmacıların çoğu, örneğin Yale Tıp Okulu'nu 178,7 milyon dolar ve Miami Üniversitesi Tıp Merkezi'ni 191 milyon dolar ile destekleyen Sağlık ve İnsan Hizmetleri Departmanı (HHS) tarafından finanse edilmektedir.

1999'da Brown Üniversitesi araştırmacıları, HIV araştırması için hapishanelere erişim sağlamak için bir dava bile açtılar. Hapishanelerde HIV ve diğer bulaşıcı hastalıkların yüksek oranlarını ve mahkûmların en modern tedavilere olan ihtiyaçlarını belirttiler ve araştırma yapma isteklerini terapi için bir savunma olarak kullandılar. [48]
Mahkumların sağlığına çok az dikkat edildiğini belirtmekte haklılar. 1962 gibi erken bir tarihte doktorlar, mahkumları hastalıklarına yönelik tıbbi bakım ve terapötik araştırmaların yetersizliğinden şikayet ettiler. [49]

Ama amaç, çok ihtiyaç duyulan AIDS, TB ve hepatit C tedavisini güvence altına almaksa, neden önerilen cezaevi tıp programları, mevcut en iyi tedavinin bilinen kanıtlanmış yararları yerine araştırmanın teorik yararlarına odaklanıyor? Hapse atılan çok az erkek, proteaz inhibitörleri, HAART tedavisi veya hepatit C için interferon gibi AIDS ve HCV için standart bakım hizmeti alıyor. Hapishaneler, yüksek anal tecavüz ve kan yoluyla bulaşan vakaları azaltmak için basit halk sağlığı önlemlerini bile almakta başarısız oldular. kontaminasyonu ve aynı zamanda herhangi bir HIV, HCV veya TB eradikasyon politikasının temel taşı gibi görünen bulaşıcı hastalık kontrolünü hapishanelerde yeniden sağlamak. [50]

Brown Üniversitesi araştırmacıları, HIV tedavisi ve deneylerini bir araya getirerek, asıl endişenin mahkumların sağlığı için olup olmadığını veya araştırmacıların dünün kazançlı hapishane araştırmasını sürdürmek isteyip istemediğini sorgulamasına yol açtı. İlaç endüstrisi insanlarla araştırma yapmayı gerektiriyor ve ülkenin 45.000 araştırmacısı parmaklıklar ardındaki iki milyon Amerikalıyı aç gözlerle izliyor.
Bugün, etik kodlar üzerindeki tartışmaların yerini, tıbbi açıdan topluma faydaya odaklanan ve mahpusların muğlak "hakkını" ileri süren faydacı mantıklar almıştır.

Fakat Afrikalı Amerikalılarla orantısız bir şekilde gerçekleşecek olan hapishane araştırmasının terapiye odaklanması ve mahkumlara fayda sağlaması gerçekten muhtemel mi? [51] Yoksa deneysel tedaviler, federal düzenlemelere rağmen mahkumları tekrar tehlikeli yasadışı tıbbi risklere maruz bırakacak mı? Belki de araştırmacıların gerçek niyetlerinin en iyi göstergesi, Amerikan cezaevlerindeki araştırma girişimleri için bazı güncel protokollere bir bakıştır. Araştırmacılar şu anda hamile mahkumlarda emeği teşvik etmeyi, biyopsi almanın farklı yöntemlerini test etmeyi, deneysel bir HIV aşısının klinik denemesini yürütmeyi, yeni ve güçlü bir kanser kemoterapi ajanının doğrudan karaciğere verilmesini test etmeyi ve tedavi için yapay olarak hipertermiyi başlatmayı içeren çalışmalar yürütüyorlar. akciğer kanseri. Bir St. Petersburg Times raporu

Machine Translated by Google
HIV pozitif mahkûmlara yönelik bazı "terapötik" HIV yaklaşımlarının mahkûmların terapi ihtiyacına odaklanmayabileceğine dair doğrudan kanıt sundu, çünkü katılan mahkûmlar, bu tür çalışmalara katılmaya zorlandıklarından şikayet ettiler ve bunu yalnızca sırayla yapmayı kabul ettiler. "Diğer Florida hapishanelerinde kötü tıbbi bakımdan, kötü koşullardan ve güncel HIV ilaçlarına erişim eksikliğinden kaçmak için."

Yukarıda bahsedilenler arasında özellikle rahatsız edici bir çalışma, Dr. Joseph Zwishenberger'in akciğer kanserine radikal yeni yaklaşımıdır; bu, deneklerin kanını hatalı kanser hücrelerinin teorik olarak gelişemeyeceği bir sıcaklığa kadar ısıtmaktır. Teorisini test etmek için mahkumları uyuşturur ve onları BioLogic HT Sistemi adı verilen ve kanı venöz ve servikal tüpler yoluyla alan bir makineye bağlar. Kan ısıtılır, daha sonra mahkûmun vücuduna geri verilir, bu da çok tehlikeli bir sıcaklıkta 108,5 derecelik bir sıcaklıkta tutulur. Ateşi 105 derece olan bir hastaneye götürülen herhangi bir yetişkin acil durum olarak kabul edilecek ve hemen soğutma stratejilerine geçilecek, ancak Zwishenberger'in protokolünde mahkûmların ateşi iki saat boyunca 108,5'te tutuluyor. Denekler, olası komplikasyonlar olarak ölüm, nöbetler, konjestif kalp yetmezliği, yanıklar, kalp krizi ve uzuv kaybını listeleyen bir onay formu imzalarlar. Denekler, tedavi oranlarının sonsuz olduğu akciğer kanserinin geç bir aşamasında olsalar bile, bu böyle riskli bir prosedürü mazur göstermez. Sözde tedavi edici olsa da, bu araştırma kesinlikle "minimum riskten" daha fazlasını ortaya koyuyor. Onay formu, kısmen "Bu projeye katılımımdan kaynaklanan herhangi bir yaralanma için maddi tazminat alamayacağımı anlıyorum" ifadesini içeren bir feragat içerir. Bununla birlikte, yasa, bir gönüllünün haklarından feragat ediyor veya bir araştırmacıyı ihmal veya saldırı sorumluluğundan kurtarıyor gibi görünen bir bilgilendirilmiş onam belgesinde dil kullanılmasını özellikle yasaklar.

Temmuz 2000'de, İnsan Araştırmalarını Koruma Ofisi (OHRP), araştırmacıların federal düzenlemeleri çiğnemesinin ardından, Galveston'daki Texas Medical Branch (UTMB) tarafından Zwishenberger'inki de dahil olmak üzere üç yüz çalışmayı askıya aldı. Austin American-Statesman'a göre, çoğu HIV ve AIDS davaları olmak üzere bu çalışmaların yüz doksan beşi Teksas hapishanelerinde yapıldı . 14 Eylül 2000 tarihli bir mektupta, OHRP, hapishane araştırması için izin verilen kategorilerin dışında yürütülen çok sayıda UTMB araştırma projesini listeledi ve Galveston'un kurumsal inceleme kurulunun federal yasalara uyduğuna dair "yetersiz kanıt" gösterdi.

OHRP, 2000'den beri mahkumlarla federal olarak finanse edilen dört yüzden fazla çalışmayı onayladı, ancak UTMB'nin araştırma projelerini dondurduğunda, hapishane araştırmalarını bir kez daha bir ürperti sard Ancak, mahkûm nüfusu 1970'lerde 200.000'den 2 milyona sıçradığı için, araştırmacılar daha geniş kapsamlı tıbbi araştırmalar yapmak isteyen bir kez daha cezaevlerine girmeye çalışıyor.

Federal hükümete biyomedikal konularda rehberlik sağlayan Tıp Enstitüsü, konuyu incelemek üzere Araştırmaya Katılan Mahpusların Korunması için Etik Hususlar Komitesi'ni görevlendirdi. Bu parlak halk sağlığı hukuk bilgini Lawrence O.
Gostin, JD, Johns Hopkins ve Georgetown üniversitelerinde Hukuk ve Halk Sağlığı Merkezi profesörü ve direktörü. Komite, cezaevlerinde doğru bilgilendirilmiş rızanın sağlanmasının mümkün olup olmadığını ve mahpuslarla ilgili araştırmaların terapötik alanla sınırlı olup olmayacağını belirleyecektir. Bu kitap 2006'nın sonlarında baskıya girerken, Gostin'in grubu hâlâ

Machine Translated by Google
1970'lerden bu yana cezaevlerinde tıbbi araştırmaları engelleyen düzenlemeler ve kararlar, cezaevi araştırma politikasında 2007 gibi erken bir tarihte çarpıcı değişikliklerle sonuçlanabilir. Kapılar müfettişlere ardına kadar açılırsa, terapiye mi yoksa sömürüye mi izin verecekler?

Hapishane araştırmalarını tamamen yasaklamadan, çoğu siyah olan hasta mahpusları istismarcı araştırmalardan en iyi şekilde nasıl koruyabiliriz? 1999 gibi erken bir tarihte, Dr. Anne S. De Groot, AIDS'li mahpusları istismardan korurken son teknoloji klinik çalışmalara erişim sağlamanın en iyi yolunun, araştırmaları yalnızca halihazırda yüksek düzeyde sağlık hizmeti sunan cezaevlerinde yapılmasını sağlamak olduğunu öne sürdü. kaliteli tıbbi bakım. Bu şekilde mahkumlar, kendilerini yargılamaya zorlanmadan araştırmaya katılabilirler.

Ancak bu bölüm, mahpusların haklarını ve sağlığını korumak için çıkarılan yasaların bunu sürekli olarak başaramadığını göstermiştir. Genellikle araştırma ve bakımı birleştiren günümüzün insancıl terapötik araştırma vaatlerinin mahkumları daha etkili bir şekilde koruyacağının garantisi yoktur. Amerikan tıbbı, istismardan kaçınırken bakım sağlama konusunda daha iyi bir sicile ulaşana kadar, hapishane araştırmalarının tamamen yasaklanması tek koruma olabilir. Ancak, terapi adı altında istemsiz olarak araştırmaya tabi tutulma tehdidiyle yaşayan tek Afrikalı Amerikalı mahkumlar değil. Bir sonraki bölüm, deneysel denekler olarak hizmete zorlanan siyahi çocukların kötü durumunu anlatıyor.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 11

ÇOCUK HAÇLI SEFERİ

Araştırma Hedefleri Genç Afrikalı Amerikalılar

Çocuklara yapılanları topluma yapacaklardır.

—KARL A. MENNINGER, MD

Brooklyn'in Bedford-Stuyvesant bölgesinde çocuk yetiştirmek için mücadele eden diğer birçok ebeveyn gibi, Charisse Johnson ve kocası da kendilerini kuşatılmış hissettiler. Mahalle çocukları, okula giderken kuyulardan ve uyuşturucu satıcılarından oluşan bir eldivenle koştular ve kurşunlar alacakaranlıktan sonra dışarı çıkan masumları bile yaraladı. Çete üyeleri küçük çocukları kovaladı. En büyük korkusu oğullarını sokaklarda kaybetmekti. On altı yaşındaki kızı şimdiden New York'un yukarısındaki bir gözaltı merkezinde tutuluyordu. Yetişkin hapsedilmesi için kaygan bir yokuşta mıydı? Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınması gerektiğini hiss

Kısa bir süre sonra, 1992'de, Columbia Üniversitesi'nden temsilciler Johnson'ın kapısında belirdi ve diğer oğlu altı yaşındaki Isaac'in bir dizi basit görüşme ve test için hastaneye gitmesini istediklerini açıkladılar ve sonunda tek seferlik bir geceleme ile sonuçlandı. tek doz zararsız ilaç içerir. İşçi, Columbia Üniversitesi'nin, herhangi bir tıbbi sorunu olup olmadığını anlamak için Isaac için güvenli ve ücretsiz bir test sunduğunu açıkladı. Ona yaklaşık yüz dolar ödeyeceklerdi ve Isaac için de bir şeyleri vardı - eğer katılmayı kabul ederse, Oyuncaklar "R" Us için bir hediye sertifikası.

Johnson kısaca tereddüt etti, ama sonunda imzaladı. [1] Nedenini kongrede açıkladı işitme:

İlk başta adımı nasıl ve hangi kaynaktan aldıklarını anlamadım ve altı yaşında bir oğlum olduğunu biliyordum. Daha sonra, 16 yaşındaki oğlumun çocuk adalet sistemine dahil olması nedeniyle bu bilgilerin kendilerine geldiği sonucuna vardım. Söylemeye gerek yok, deneycilerle işbirliği yapmaya karar verdim. O zaman, beni bulabilirlerse ve altı yaşında bir oğlum olduğunu bilirlerse, on altı yaşındaki oğlumun esenliğini etkilemeye yetecek güce sahip olduklarını hissettim.

Machine Translated by Google
bir gözaltı merkezinde tutuluyor.

Amerikan tıbbı, siyah çocukları bilimsel araştırma adına en kötü istismarlarından kurtarmadı. Bu bölüm, siyahi çocukları esasen veya münhasıran işe alan, siyah çocukları damgalayan ve gündemleri özellikle ırksal olan birçok deneyden bazılarını tartışacaktır.
Bunlar sadece çocuklara değil, tüm Afrikalı Amerikalıların imajına da zarar verdi.

On yıldan fazla bir süre önce Isaac, özellikle beyaz olmayan çocuklar için hazırlanmış böyle bir araştırma girişiminin tuzağına düştü. 1992 ve 1997 yılları arasında, New York City'deki New York Eyalet Psikiyatri Enstitüsü (NYSPI) ve Columbia Üniversitesi'ndeki Lowenstein Çocuklukta Yıkıcı Davranış Bozukluklarını Araştırma ve Önleme Merkezi, genetik ve şiddet arasında bir bağlantı kurmaya çalışan çeşitli araştırma çalışmaları yürüttü. Fenfluramin ilacını kullanan, çoğu altı ila on yaşları arasında olan en az 126 erkek çocuk üzerinde deneyler yaptılar. Columbia, uyuşturucu verilen erkek nüfusunu yüzde 44 siyah ve yüzde 56 Hispanik olarak tanımladı, ancak bu yanıltıcıdır: Hispanik, beyaz, siyah ve karışık ırktan insanları ve “tüm 'Hispanik' erkek çocukları kapsayan etnik bir kategoridir. Washington Heights bölgesinde yaşadılar ve siyah Dominiklilerdi," dedi Charisse Johnson'ın avukatı Rudy M. Brown. Çocukların hepsi siyahtı ve bu tasarım gereğiydi: Deney protokolü, uygun katılımcıların "Afrikalı Amerikalı veya İspanyol" olması gerektiğini belirtir ve özellikle beyazları katılımdan hariç tutar.
[2] 1998'de, çalışmayı onaylayan kurumsal inceleme kuruluna (IRB) başkanlık eden psikiyatrist Timothy Walsh'a nedenini sordum. Protokolün, Columbia Tıp Merkezi'nin konularını çektiği yakındaki su toplama alanının etnik bileşenini basitçe yansıttığını açıkladı. Ancak bu doğru değil: Washington Heights'ta sadece çok sayıda beyaz yerleşim bölgesi değil, Isaac Johnson da dahil olmak üzere bazı siyah çocuklar Brooklyn kadar uzaklardan çekildi.

Oğlanların koyu tenlerinin dışında ortak bir yanı vardı: Charisse Johnson'ın şüphelendiği gibi, ağabeyleri denetimli serbestlik sistemiyle temas halinde oldukları için seçilmişlerdi. Çocuk mahkemesi kayıtlarının gizliliğini bu şekilde ihlal etmek yasa dışı olsa da, Denetimli Serbestlik Departmanı'nın 30 Ağustos 1991 tarihli bir iç yazışmasında şunlar belirtilmektedir: “Columbia Üniversitesi'nden Profesör Gail Wasserman tarafından yürütülen bir Araştırma projesine katılıyoruz. erkek suçluların erkek kardeşleri, antisosyal davranışların erken tahmin edicilerini belirleme çabasıyla. [3] Denetimli serbestlik departmanı onları araştırmacılara tanımladı.
[4]

Araştırmacılar, şiddet davranışının ailelerde olup olmadığını araştırmaya ve bu tür davranışlar için biyolojik bir temel belirlemeye çalıştılar. Araştırmacılar, fenfluraminin, nörotransmitter serotoninin bir öncüsü olduğu için erkek çocuklarda saldırgan veya şiddet içeren davranışlar için genetik bir temel önerebileceğini iddia etti. Anormal serotonin seviyeleri birçok psikolojik durumda rol oynar.

Bir kez veya çok kısa bir süre için fenfluramin verilmesi normalde kişinin serotonin düzeylerinin artmasına neden olur ve bu da kandaki prolaktin hormonu miktarını artırır. Araştırmacılar, serotonin seviyelerinin ne kadar yükseldiğini dolaylı olarak değerlendirmek için kan prolaktinini ölçtüler. Ancak prolaktin seviyeleri yanıt olarak çok çarpıcı bir şekilde artarsa, bu Columbia araştırmacılarına biyolojik bir

Machine Translated by Google

Saldırganlığa doğru bir eğilimi işaret edebilen beyin fonksiyon bozukluğu. Bu zayıf bağlantının gücüne dayanarak, araştırmacılar, erkeklerin prolaktin düzeylerinin bir fenfluramin infüzyonundan sonra ne kadar hızlı arttığını izleyerek, erkeklerin saldırgan davranış eğilimlerini ölçebileceklerini iddia ettiler. [5] Neden sadece erkeklerin serotonin seviyelerini ölçmüyoruz? Bu, patolojiyi ortaya çıkarmayabilir çünkü kandaki serotonin konsantrasyonu beyin seviyelerini yansıtmayabilir. Prolaktin ise sadece merkezi sinir sisteminde üretilir.

Ancak Wasserman ve meslektaşları, erkeklerin sözde şiddet eğilimlerini besleyen başka bir risk faktörünün olduğunu iddia etti: kötü ebeveynlik. Siyah erkek çocuklar, "ebeveyn psikopatolojisinin" veya "olumsuz yetiştirme ortamlarının" şiddet içeren ürünleri olmaya yazgılıydı. Neden? Niye? Araştırmacılara göre, yoksullukları ve etnik kökenleri nedeniyle. Bu deterministik iddiayı desteklemek için, araştırmacılar ebeveynlerle onların değerliliğini veya eksikliğini belirlemek için görüştüler. Ancak görüşmeciler pek "kör" ya da nesnel değildiler: Araştırmacıların patolojik çocuk yetiştirme ve saldırgan ya da şiddet eğilimlerine dair kanıt aradıklarını biliyorlardı. Charisse Johnson'ın hatırladığı gibi, "Columbia Üniversitesi kampüsünde bir dizi samimi, aşağılayıcı soru, test ve görüşmeye maruz kaldık. [6] Deneyciler ayrıca, on altı yaşındaki oğlumun iyiliğinin evimin mahremiyetini ihlal etmesi konusundaki korkularımdan da yararlandı."

Bu tür görüşmeler, psikolojik değerlendirmeler ve fiziksel taramalardan sonra araştırmacılar, 126 çalışma adayını, Isaac dahil olmak üzere 66 erkek çocuğa, ilgili birkaç fenfluramin çalışmasında kazandılar. Bunu, yalnızca hem fiziksel hem de zihinsel olarak tamamen sağlıklı olan ve şüpheli davranış belirtileri göstermeyen çocukları dikkatle seçerek yaptılar. Isaac'in grubundaki erkeklerin otuz dördüne fenfluramin verildi.

Fenfluramin ilacı tanıdık geliyorsa, bunun nedeni, 1973'te ABD pazarına tanıtılan ve 1990'larda diyet yapanlar arasında kalp kapakçıkları hasarı ve ölümlerle bağlantılı olarak bilinen kardiyotoksik Fen-Phen kilo verme kombinasyonunun yarısını oluşturmasıdır. [7] FDA 1997'de yasakladığı zaman, doktorlar arasında, düşük dozlarda fenfluraminin deney hayvanlarında neden olduğu beyin hasarı hakkında da endişeler dolaşıyordu. [8] Bu yaralanmalarla ilgili tıbbi raporlar, FDA yasağından çok önce ve Columbia'nın çalışmaları sırasında dolaştı. [9]

Amerikalı araştırmacılar, siyah erkekler arasındaki şiddetin genetiğine yoğun bir inceleme yaptı. Aileleri ve toplulukları için, Isaac'in ağabeyi de dahil olmak üzere bir aileyi ilk olarak araştırmacıların dikkatine sunan "dizin vakaları", kavga ve mağaza hırsızlığına karşı küçük yasaları çiğnemek suretiyle yaramazlık yapıyor, harekete geçiyor veya sınırları zorluyor olabilir. Ancak Walsh ve meslektaşlarına göre akıl hastasıydılar. Üniversite psikiyatristleri bu çocuklara davranış bozukluğu, karşı gelme bozukluğu ve dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu gibi psikiyatrik rahatsızlıklar tanımıştı; bu tanılar çocukların nahoş davranışlarını tanımlayan ve genellikle yasaları çiğneyen çocuklara verilen tanılardı. Böyle bir psikiyatrik tanı, gerçek bir akıl hastalığını tanımlasın ya da tanımlamasın, çocuğu hukuk ve psikiyatrik tıp arasında bir ikilemde bırakabilir ve onu her ikisi tarafından da damgalanmaya karşı savunmasız hale getirebilir. Aslında, bir hukuk gözlemcisi olan Leonard Glantz, "Gerçekten de, bu çocukların sahip olduğu tek 'teşhis' onlara verilen teşhisti . müfettişler."

Machine Translated by Google
akıl hastasının sivil hakları çoğu.

Basın, deneyin doğasını keşfettiğinde ancak bunu bir örüntünün parçası olarak kabul etmediğinde bir ses çıkardı ve haykırdı: Bu, zihinsel hastalık tanılarını bir aile üyesinden diğerlerine genişletmek için bir hareketteki birçok psikiyatrik deneyden sadece biriydi. genellikle çok ince kanıtlara dayanarak, hastalığın varsayılan bir genetik kökenini öne sürmek. Harvard Halk Sağlığı Okulu gibi kurumlarda, şizofreninin erkek ve kız kardeşleri, şizofreninin "fenotipini" (genetik bir durumun fiziksel veya zihinsel belirtilerini) genişletmeyi amaçlayan girişimlerde yakından incelendi ve akıl hastalığı ile etiketlendi. Odak noktası, varsayılan bozuklukları tedavi etmek değil, tanımlamak olduğu için, bu tür deneyler güçlü bir şekilde damgalayıcıdır.

Isaac ve diğerlerinin vakalarında bilim adamları, bu çocukların kardeşlerinin sözde şiddet eğilimlerini ve sözde ortalama geni paylaşıp paylaşmadıklarını keşfetmek istediler. Bunu başarmak için araştırmacılar, çocuklara bir doz fenfluramin vermekten çok daha fazlasını yaptılar. Bir düzineden fazla erkek çocuk, astım gibi yaşamı tehdit eden kronik durumlar için ilaçlar da dahil olmak üzere, bir ay boyunca tüm ilaçlarını bıraktı. Dört gün boyunca, monoaminler serotonin seviyelerini etkilediğinden, özel bir düşük monoamin diyeti (temelde düşük proteinli bir diyet) yediler. Oğlanlar önceki gece hastaneye kaldırıldı ve anne babalarının görüş alanından çıktıktan sonra deney süresince yemek verilmedi; ertesi sabah su da kesildi. Sabah 8 : 30'da doktorlar bir kateter yerleştirdi ve her çocuğa ağızdan fenfluramin hidroklorür verdi.

Bu deney başlamadan önce on iki yaşın altındaki çocuklara fenfluramin hiç verilmemişti. Tek bir doz verilen yetişkinlerin yüzde doksanı, anksiyete, yorgunluk, baş ağrısı, sersemlik, konsantrasyon güçlüğü, görme bozukluğu, ishal, mide bulantısı, sinirlilik ve "yüksek" olma hissine kadar değişen yan etkiler yaşar. Fenfluramin alan yetişkinlerin yüzde 30'a kadarı kalp kapakçığı hasarı geliştirir ve pulmoner hipertansiyon adı verilen hayatı tehdit eden yüksek tansiyon formunu tetikleyebilir. ama serbest bırakılmadılar.
[11] Bir erkek çocuk şiddetli baş ağrısından, diğerleri baş dönmesinden şikayet etti.

Sabah 10 : 00'dan başlayarak , erkek çocukların kateterlerinden saat başı kan alındı ve bunu belirlemek için test edildi. serotonin dalgalanmaları. [12]

Araştırmacıların serotonin seviyelerinin saldırgan eğilimleri ortaya çıkardığı iddiası, şüpheli bilime dayanıyor. Walsh, serotonin seviyeleri ile saldırganlık arasındaki nedensel ilişkiyi "genel olarak kabul edilen" olarak nitelendirdi ki bu yanlıştır: Korelasyon yoğun bir şekilde eleştirilmiştir. 1996 Journal of Neurogenetics makalesinde, Dr. E. Balaban, otuz dokuz bilimsel çalışmanın yıkıcı bir meta-analizini yürüttüğünde, saldırganlığın genetiğinin ardındaki araştırmanın aldatıcı doğasını aydınlattı. Araştırmanın herhangi bir yerinde serotonin ve şiddet arasında hiçbir ilişkinin sürdürülmediği ortaya çıktı.

> Sonuçlar, düşük 5-HIAA [bir serotonin metaboliti] seviyeleri ile psikiyatrik bozukluklar arasında bir ilişkiyi doğrulamaktadır, ancak düşük 5-HIAA seviyeleri arasında herhangi bir spesifik ilişkiyi desteklememektedir.

Machine Translated by Google

ve dürtüsel saldırganlık veya suçluluk. “Ortalama genler”den (Hen 1996) veya saldırgan davranışın belirli bir nörokimyasından söz etmek erken ve yanıltıcıdır. [13]

Bu değerli bağıntının kurgusal doğası, yalnızca mantık ve tasarım hatasının ilk katmanını kanıtladı. Yalnızca siyahi ve Hispanik erkekleri seçmenin korkunç toplumsal etkisini bir an için bir kenara bırakan bu ırksal seçim, aynı zamanda ciddi bir bilimsel hata yarattı. Heterojen bir popülasyon hakkında genel bilgi elde etmek için bir deneyde yalnızca bir etnik köken dikkate alındığında, kabul edilmeyen bir dizi sosyoekonomik değişken tanıtılır. Oğlanlar sadece daha esmer değil, daha yoksuldu ve çoğu beyaz erkekten daha az sağlıklı fiziksel çevrelerde yaşıyorlardı. Çoğunluk grubu hariç tutulduğunda bu çarpıtma büyütülür. Amerikalı erkeklerin çoğu beyazdır, bu nedenle beyaz erkekleri dışlamak çok ciddi bir bilimsel yanlış adımdır. Ayrıca, çalışma tasarımı, bu tür araştırmaların temelini oluşturan hiçbir kontrol grubu tanımıyordu. Son olarak, araştırmacılar genetiğin herhangi bir serotonerjik etkisini sözde "olumsuz yetiştirme"nin neden olduğu etkilerden ayırmayı nasıl önerdiklerine dair tutarlı bir açıklama yapmadılar.

Deneysel sonuçlar, özensizce tasarlanmış ve yürütülen bu araştırmaya ölümcül bir darbe vurmuş olmalıydı, çünkü ters yetiştirme ve biyolojik eğilimleri nedeniyle görünüşte saldırganlık ve şiddete yatkın olan erkek çocuklar , kısa fenfluramin mücadelesine yanıt olarak aslında normal veya yüksek serotonin seviyeleri sergilediler. 1990'ların ortalarına kadar, düşük seroton[14]ik Wasserman'ın çocuklarda şiddet eğiliminin bir göstergesi olduğunu belirttiler ve 1997'deki araştırmalarından sonra, yüksek seviyelerin şiddet eğilimlerini işaret ettiğini yazdılar.

Bu bilimsel hatalar çok büyüktü, ancak bu çalışmanın ahlaki rezilliklerini sıralamaya nereden başlayacağını bilmek zor ve ülkenin en prestijli üniversitelerinden biri tarafından oldukça yakın zamanda yürütüldüğüne inanmak çok zor. Deney, Washington Heights ve Bedford-Stuyvesant sokaklarında 25$'lık oyuncak sertifikalarıyla çocukları tuzağa düşürmekten ebeveynlerini 100$'la cezbetmeye kadar gereksiz teşvik örnekleriyle dolu. [15]

Bu tür ırksal seçim, yalnızca katılımcıları değil, tüm siyah ve Hispanik erkek çocukları “doğuştan suçlular” olarak damgalayabilir. Damgalama unsuru, çocuklarla yapılan araştırmalarda belirli ırksal farklılıkları anlamada anahtardır, çünkü bu tür araştırmalar siyah çocuklar için korkunç bir istisna değildir; daha doğrusu normdur. 2003 yılında Pediatrics dergisi , Temmuz 1999 ile Haziran 2000 arasında ABD'nin önde gelen pediatrik dergilerinde yapılan 192 araştırma çalışmasının Chicago Üniversitesi araştırmacıları tarafından bir analizini yayınladı. Yazarlar, “çocuk deneklerin araştırmaya katılımıyla karşılaştırıldığında, genellikle siyah çocukların aşırı temsil edildiğini buldular. ve Hispanik çocuklar klinik çalışmalarda yeterince temsil edilmedi ve her ikisi de terapötik araştırmalarda yeterince temsil edilmedi. Siyah ve İspanyol çocuklar, potansiyel olarak damgalayıcı araştırmalarda aşırı temsil edildi.” Tedavi edici olmayan araştırmalardaki çocukların yüzde 52 ila 54'ü beyazdı; bu sayı, nüfus içindeki yüzde 69-73 oranındaki temsilinden çok daha düşüktü. Buna karşılık, terapötik olmayan çalışmaların çocuk deneklerinin yüzde 26-32'si siyahtır, bu da popülasyondaki varlıklarının iki ila üç katı (yüzde 13). [16]

Machine Translated by Google

Çocuk adalet sistemi görevlilerinin, tıbbi araştırmacılara süjeleri tespit etmek için kullanılmasıyla, zorlama değilse de, bir gözdağı unsuru getirildi. Orta sınıf beyaz Amerikalılar, polis ve şartlı tahliye memurlarını "hizmet eden ve koruyan" gardiyanlar olarak takdir edebilirler, ancak şehir içi siyahların genellikle polisle düşmanca ilişkileri vardır. Bu önemli suistimaller, sağlıklı çocukları tedavi edici olmayan, tehlikeli ve damgalayıcı bir çalışmada kullanmanın ahlaki açıdan doğru olup olmadığı sorusunu gündeme getiriyor. Sağlık ve İnsan Hizmetleri Departmanı (DHHS) bunu yasaklıyor gibi görünüyor. Federal Düzenlemeler Yasası (CFR), başlık 45, bölüm 46, insan deney deneklerinin korunmasını düzenler ve özellikle sağlıklı çocuklar üzerinde "asgari risk"ten fazlasını taşıyan deneyleri yasaklar. 17 "Oruç tutma, hastaneye yatış, düşük monoamin diyeti, fenfluramin yüklemesi, seri kan örneği alma ve kapsamlı psikolojik ve eğitimsel testlerin açıkça minimum riskten daha fazla olduğunu iddia ediyorum," diye gözlemledi Ernest D. Prentice, Ph.D., Dekan Yardımcısı. Nebraska Üniversitesi'nde araştırma. " 18 Hükümet protokolüne ilişkin Duruşma Komitesini yönetmeliklere göre onaylanmadığı zaman."
Reform ve Gözetim, fenfluramin araştırmasında FDA'nın rolünü incelemek için bir araya geldi, NYSPI IRB başkanı Dr. Walsh, "ülkemizdeki okullarda son zamanlarda meydana gelen ölümcül silahlı saldırılara" atıfta bulunarak çalışmayı savundu. NYSPI yönetici direktörü John Oldham bu endişeleri paylaştı. Littleton'daki ve başka yerlerdeki felaketlerle, çocuklarda saldırgan davranış çalışmalarının zorunlu olduğu çok açık hale geldi." 19 Bununla birlikte, söz konusu çekimler, açıkça sorunlu ve şiddetli olan ancak beyaz olmayan çocuklar lehine bu çalışmalardan özellikle dışlanan beyaz çocuklar tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu tür çalışmalar neden banliyölerde veya kırsal kesimde, çoğunlukla beyaz okul sistemlerinde yürütülmedi?

Gizliliğin ihlaline, gereksiz teşviklere, sağlıklı çocuklar üzerinde federal yönergeleri açıkça ihlal eden tıbben riskli terapötik olmayan araştırmalara ve ırk ayrımcılığına dayalı işe alımlara rağmen, Araştırma Risklerinden Koruma Ofisi (OPRR) soruşturması araştırma kurumlarını temize çıkardı. Avukat ve çocuk avukatı Cliff Zucker, siyahi çocuklar üzerinde yapılması halinde tehlikeli araştırmalara herhangi bir ceza verilmeyeceğine dair açık bir mesaj verdi. "Yoksulların orantısız bir şekilde azınlık olduğu New York gibi şehirlerde, OPRR'nin kararının beyaz olmayan çocuklar üzerinde ayrımcı bir etkisi var. Bu çocuklar, orta sınıf veya Kafkas çocukları üzerinde yapılamayacak deneylere tabi tutulacak."

2004 yılında yapılan bir araştırma, fenfluramin deneylerinin bu çocukların fiziksel sağlıklarına ve yasal haklarından daha fazla zarar vermiş olabileceğini ortaya koydu. İlacın nispeten düşük tek dozu, insanlarda olduğu kadar hayvanlarda da beyin hasarına neden olmuştur. Fenfluramin aslında artan saldırganlık gibi davranış değişikliklerini tetikleyebilir. 20 Ne yazık ki, bu Charisse Johnson ve Isaac için yeni bir haber değil.

İlacın verilmesinden iki hafta sonra keskin ağrılı baş ağrıları yaşamaya başladı. Sonra baş ağrıları dayanılmaz hale geldikçe, anksiyete nöbetleri geçirmeye ve hiperventilasyona başladı. Astım krizi geçiren biri gibi nefes alamıyormuş gibi nefes nefese kalmaya başlardı.... Korkunç kabuslar görmeye başladı. Gece çığlık atarak uyanır, odasında birinin olduğunu düşünürdü. Bu güne kadar oğlum, bu deneyciler tarafından bir insan olarak kendisini pervasızca umursamamanın ağır sonuçlarını yaşamaya devam ediyor.
Onlara göre o sadece bir kobaydı.

Machine Translated by Google

Johnson, Isaac'in haklarının ihlali nedeniyle dava açtı. Ya diğer çocuklar? Araştırmanın baş araştırmacısı Daniel S. Pine, 1998'de New York'tan Amsterdam News'e “ailelerin ezici bir çoğunlukla araştırma deneyiminin olumlu olduğunu bildirdiğini” söyledi. Ancak yasal ve medya taleplerine yanıt olarak hiçbir aile üyesi öne çıkmadı, bu nedenle çocuklarının uyuşturucudan ciddi yan etkiler görüp görmediğini bilemeyiz. Johnson'ın avukatı Rudy Brown, diğer ailelerin OPRR kararı ve çocuk adaleti sisteminden korktuklarına ve konuşmaları halinde tebaaların ağabeylerine ne olabileceğinden çok korktuklarına inanıyor. Ve Johnson'ın içgörü ve cesaretine rağmen, adalet onun için de zor olduğunu kanıtladı. Şehre, araştırmacılara, NYSPI'ye ve Columbia-Presbyterian Hastanesi'ne karşı altmış milyon dolarlık hukuk davası, gizliliğin ve medeni hakların ihlal edildiğini iddia etti. Ancak Manhattan'daki federal bölge mahkemesinden Yargıç George B. Daniels'ın yoğun dosyalarında üç yıl boyunca yok oldu. Siyah olan Daniels, Aralık 2004'te New York Times tarafından , ülkedeki diğer tüm yargıçlardan daha fazla olmak üzere, altı aydan uzun süredir bekleyen 289 hukuk davasıyla “gecikmiş kararların tartışmasız kralı” olarak gösterildi. Brown, Kasım 2003'te temyiz mahkemesi aracılığıyla bir kararı zorlamayı başardığında, Isaac on yedi yaşındaydı ve Columbia sanık olarak serbest bırakıldı. Bu kitap baskıya girerken, Johnson'ın davası 2006'nın sonlarına tarihlendirildi.

Fenfluramin deneyleri emsalsiz değildir. Otuz yıl önce, Ulusal Akıl Sağlığı Enstitüleri Suç ve Suçluluk Merkezi, Ph.D. Digamber Borgaonkar'a üç yıllık 300.000 dolarlık bir hibe verdi. Johns Hopkins Üniversitesi'nin himayesinde, birçoğu Maryland'in çocuk adalet sisteminin vesayetinde olan erkek çocukların, XYY adlı genetik bir anomalinin belirtilerini gösterip göstermediğini araştırmak için büyük bir araştırma yaptı. [21] [22]

XYY sendromu ilk olarak 1961'de Dr. A. Sandberg, hiçbir zihinsel veya fiziksel anormallik sergilemeyen, ancak anöploidi adı verilen olağandışı bir kromozomal tamamlayıcısı olan bir buçuk metrelik beyaz bir erkeği tanımladığında keşfedildi. Bu durum gündelik somatik kromozomları değil, erkekliği ve dişiliği belirleyen cinsiyet kromozomlarını etkiledi. Normal bir erkek, annesinden bir X kromozomu ve babasından bir Y kromozomu alır (kadınlar iki X'i, her ebeveynden birer tane alır), ancak bu adamın karyotipi veya kromozom şeması, bir X ve Y, üreme kazası. karın çevresi ve iskelet olduğu gibi. XYY erkeği boyca adam normal, biraz fazla [23] doktorlar başka bir şey ararken tesadüfen tespit edilmeye eğilimlidirler. Yalnızca XYY gibi bir genetik varyasyonun varlığı, fizyoloji veya davranışta kayda değer herhangi bir farkla sonuçlanmaz, ancak iki Y kromozomunun varlığıyla ilgili içgüdüsel tepkiler, bilim adamlarını, bu tür erkeklerin olağandışı derecelerde süper erkekler "olması" gerektiğini varsaymalarına yol açtı. saldırganlık. Örneğin, 1973'te Dr. L.
F. Jarvik, Journal of the American Medical Association'ın sayfalarında şu görüştedir: “Y kromozomu erkek belirleyici kromozomdur, bu nedenle fazladan bir Y kromozomunun, karakteristik özelliklerle ortaya çıkan yüksek erkekliğe sahip bir birey üretebilmesi şaşırtıcı olmamalıdır. olağandışı boy, artan doğurganlık... ve güçlü saldırgan eğilimler gibi.” [24]

Düşük zeka,

Machine Translated by Google
karın yağı, büyük dişler ve akne. Ancak 1970'lerin ortalarında, XYY özelliklerinin gösterdiği gibi yalnızca uzun boyluluk, yetişkin sivilceleri ve karın yağları varlığını sürdürdü.

Fazladan Y kromozomlarıyla XYY erkeklerinin saldırgan, hatta şiddet içeren ve genetik olarak normal erkeklere göre suçlu olma olasılıklarının daha yüksek olduğu inancı, XYY 25 XYY erkek erkeklerin de zihinsel ceza infaz kurumlarında daha bulunduğunun bulunmasıyla desteklendi. oranı diğer erkeklere göre daha fazladır. tipik XY erkeklerine göre şiddet içeren yüksek düzeyde suçlardan hapsedilmediler veya normal hapishanelerde daha sık bulunmadılar.

Borgaonkar, ABD popülasyonunda XYY erkeklerinin yaygınlığını keşfetmeye ve XYY genetik anomalisinin saldırganlık ve şiddet içeren davranışlardan sorumlu olup olmadığını belirlemeye çalıştı. Bunu yapmak için, yaklaşık yüzde 85'i siyah olan ve çoğu, terk edilmiş veya suçlu çocuklar için Maryland devlet kurumlarında barındırılan 6.000 erkek çocuğu seçti. Ayrıca Maryland'de özel bir psikiyatrik tedavi merkezi olan Edgemeade'de yüzde 80'i beyaz olan 500 varlıklı çocuğu daha seçti. 26

"Normal" kontroller için araştırmacılar, Johns Hopkins Üniversitesi'nde ücretsiz bir çocuk bakım programına kayıtlı 7500 Doğu Baltimore erkek çocuğunu seçtiler. Bu çocuklar, yüzde 95 siyah olan düşük gelirli aileler için bir konut projesinde yaşıyordu. 27

Fenfluramin kurbanları gibi, bu çocuklar da onları ömür boyu gizli suçlular olarak damgalayabilecek üç yıllık bir deneyde damgalayıcı testlere, psikolojik değerlendirmelere ve kan alımına tabi tutuldu. Ebeveynlere kan örneklerinin anemi ve diğer tıbbi sorunları test etmek için alındığı söylendi, ancak aslında ekstra Y kromozomu olan erkekleri normal XY erkekleri yerine XYY erkekleri yapan erkekleri taramak için alındı.

Fenfluramin çalışmasında olduğu gibi, adalet sistemi, çalışma alımında aktif bir rol oynadı. Bir Washington Daily News makalesinde, "Maryland çocuk mahkemesi denetimli serbestlik görevlileri, muhtemelen direnen ebeveynleri kan örneği almaları için bir izin belgesi imzalamaya ikna etmek için kullanılacaktır." 28

XYY'nin ırka göre genetik çeşitliliğine dair hiçbir kanıt sunulmamıştı, ancak ırksal olarak farklı erkek popülasyonları seçildi. Afrika kökenli Amerikalıların nüfusun yalnızca yüzde 10,8'ini oluşturduğu bir zamanda yaklaşık yüzde 85'i Afrika kökenli Amerikalıydı. Bu, XYY erkekleri ile şiddet arasında bir ilişki olduğu kanıtlansaydı, verilerden XYY'li siyah erkekler ile şiddet arasında bir ilişki olarak ortaya çıkacaktı. Dahası, Borgaonkar sık sık deneklerini hapsedilmiş topluluklardan ayırdı ve kayıtlı erkeklerin çoğu için yazılı veya sözlü hiçbir onay kanıtı bulunamadı.

XYY çalışması, fenfluramin çalışmasıyla aynı göze batan mantıksal kusurlardan muzdaripti. 29 Benzer XYY ağları, Harvard Üniversitesi tarafından desteklenen New York City ve Boston'da siyah bebekler kullanılarak kuruldu. 30 Ancak Boston'da, etik açıdan sorumlu araştırmacılar, çalışmayı başlamadan raydan çıkarmayı başardılar. En etkili ve sesli eleştirmenlerden biri, Harvard Üniversitesi'nden genetikçi Jonathan Beckwith'in öncülüğüydü ve "Çalışmanın tüm önermesi korkunç derecede hatalı bilime dayanıyordu" dedi. 31

Machine Translated by Google

Birkaç büyük üniversitedeki başarılı bilim adamlarının bu kadar derin kusurlu bilimi benimsemeleri garip görünüyor. Bununla birlikte, çalışmaların dar bir şekilde belirtilen amacının ötesinde, onlardan kaynaklanabilecek herhangi bir verinin gerçek faydasına bakılırsa, bu açık tasarım hatası için mantıklı bir neden ortaya çıkıyor, çünkü çalışmaların siyah erkek seçiminin arkasında daha karanlık bir mantık gizleniyor. Çalışmalar, dönemin siyahi popülasyonlarda şiddete yoğun odaklanma modeline uyuyor. 1960 ve 1972 arasında, bebek patlamasıyla beslenen ABD suç oranları katlanarak arttı. 1967'den sonra, görece barışçıl sivil haklar hareketi, 1968'de Rahip Martin Luther King, Jr.'ın öldürülmesinden sonra yükselen kentsel şiddet olaylarına -ırk ayaklanmalarına- yol açtı. Bazı araştırmacılar bu şiddeti tıbbileştirerek tepki gösterdiler.

1970'lerden başlayarak, Hastalık Kontrol Merkezleri (CDC), genç Afrikalı-Amerikalı erkekler için yıllık cinayet oranlarının, genç beyaz erkeklere göre beş ila sekiz kat daha fazla olduğunu bildirdi. Bu veriler, şiddetin özel bir Afro-Amerikan sorunu olduğu sonucuna varmıştır; ancak bu tür sonuçlar, ırkçılık ve yoksulluğun şiddet ve ırk arasındaki ilişkiyi nasıl karıştırdığını görmezden gelme eğilimindedir. Ayrıca şiddetin bir Afro-Amerikan sorunu değil, bir Amerikan sorunu olduğu gerçeğini de görmezden geliyorlar. Birleşik Devletler, sanayileşmiş dünyanın en şiddetli toplumudur; İskoçya, ABD oranının sadece dörtte biri olan bir cinayet oranıyla uzak bir ikinci.

Siyahlarda şiddetin tıbbileştirilmesine yönelik eğilim, siyah erkek çocuklar üzerinde yapılan genetik şiddet araştırmalarının popülaritesini besledi, ancak doğa siyasetle işbirliği yapmayı başaramadı. Borgaonkar'ın araştırması ve sonraki çalışmaları, şiddet için varsayılan işaret olan XYY'nin "siyah" değil "beyaz" bir işaret olduğunu, siyahlardan çok beyaz erkeklerde daha yaygın olarak bulunduğunu belirledi. Fazladan kromozom gerçekten de “şiddet geni” olsaydı, beyaz erkeklerin şiddete meyilli olma olasılığı 1,5 ila 3 kat daha fazla olurdu. 32 Ama değil. XYY erkeklerinde herhangi bir şiddet veya suçluluk için hiçbir temel bulunamadı. Bununla birlikte, XYY'nin aşırı erkek suçluluğu teorisi popüler kültürde hala gelişiyor çünkü “suçlu gen” tartışmasını geniş çapta boğmuş olan haber medyası, XYY'yi temize çıkaran bulguları büyük ölçüde yayınlamakta başarısız oldu. Sonuç olarak, insanlar hala XYY erkeklerinin bir "suç geni" barındırdığını düşünüyor. Gazeteciler, seri katil du jour'un kromozomal durumu üzerine kafa yorarlar ve Richard Speck ve Arthur Shawcross gibi katiller, 33 Roman ve filmler hipermalleri, örneğin cinayet davalarında savunma gibi bazen başarılı bir şekilde kutlarken, genellikle XYY anomalisini ortaya çıkardılar. Hapishane gezegeni “çifte Y-chromo” suçluları hapsedilmeyi gerektirecek kadar şiddetli. tarafından doldurulan Alien 3 filmindekiler , dünya dışı

Suç geni arayışında ırk ayrımcılığı yapan işe alım stratejileri, Amerikan deneysel tasarımının seyrek olarak incelenen bir alt metni olan Afrikalı Amerikalı çocukların tutsak veya zorlanmış popülasyonlarının kullanılmasın ilişkin bir emsalin sağlamlaştırılmasına yardımcı oldu.

Hiçbir kuralın bu tür deneyleri yasaklamadığını öne sürerek XYY deneylerini mazur gösteremeyiz. 1970 yılına gelindiğinde, HEW düzenlemeleri, federal olarak finanse edilen herhangi bir projede insanları araştırma konusu olarak kullanmadan önce bilgilendirilmiş onay alınması gerekiyordu. Johns Hopkins Üniversitesi'nin politikası da bunu gerektiriyordu. 1961'de ilgili kural kısmen şöyleydi: "Cezaevlerinde, cezaevlerinde veya ıslahevlerinde tutulan kişiler -tutsak gruplar olarak- deney konusu olarak kullanılmamalıdır; yaş, zihinsel kapasite veya özgür seçim gücünü kullanamayacakları bir konumda olmak.” XYY çalışmasındaki çocuklar, bu korunanların çoğuna düştüler.

Machine Translated by Google
grupları.

Neredeyse otuz yıl arayla ayrılmış olmalarına rağmen, fenfluramin ve XYY deneylerinin pek çok ortak noktası vardı. Her ikisi de şiddetin biyolojik belirleyicilerini aradı ve her ikisi de akıl hastalığı veya şiddet veya suç davranışı öyküsü olmayan çok genç siyah çocuklardan başka bir şey aramamayı seçti. Baltimore'da da psikiyatrik sorunları olan beyaz çocuklardan oluşan bir azınlık mağdur edildi. Her iki çalışma da, kötü yapılandırılmış deneysel protokoller aracılığıyla erkek çocukları ömür boyu potansiyel suçlular olarak damgalayabilen terapötik olmayan, istilacı deneylerdi. Bu deneylerin araştırma inceleme kurulları tarafından onaylanmış olması, özellikle IRB'lerin istenen korumaları sağlamadığına dair tüyler ürpertici bir kanıttır.

1970'lerin XYY deneyi ve 1990'ların fenfluramin deneyleri, ayrımcılığın ve ayrımcılığın toplumsal gerçeklerin yansıtan sürekli bir dizi suistimal edici deneydeki düğümlerdi. Bilim adamları, siyahların kalıtsal aygıtında şiddete yönelik varsayılan biyolojik eğilimi bulmak için en basit şekilde -sadece siyahları test ederek- istatistiksel zarları yüklediler . Bazı çaresiz ve cesareti kırılmış insanlar beyinlerindeki belirli bir bozukluğa işaret ederken, bazı kongre üyelerinin ve başkanların yolsuzluğu ve şiddeti benzer bir teoriyi kışkırtmıyor gibi görünüyor.

Belki de cevap bilimsel felsefede değil, bu tür araştırmaların toplumsal etkilerinde yatmaktadır. Siyahi şiddetin siyah erkek çocukların genetik tamamlayıcısında yer alması, sosyal terapötik yaklaşımları terk etmek için bahaneleri besler. Doğuştan bir canavara daha iyi eğitim, daha iyi beslenme, güvenli, temiz barınma, sosyal ve psikolojik destek ve daha besleyici bir ev ve okul ortamı ne işe yarar? Ancak şiddete karşı aldatıcıdır. varsayıldı, ancak şaşırtıcı çeşitlilikteki insanlar için, çoğu zaman kanıtlanmıştır. Böyle bir eğilim keşfedilmiş olsa bile, sosyal, psikolojik ve eğitimsel müdahalelerin hafifletici değerini hiçbir şekilde yadsımayacaktır, tabii ki önce denemeden de olmaz.

Kara Aklın Cinayeti

Ancak, “doğuştan suçlu” imajının körüklediği bir başka tıbbi eğilim, erkek çocuklar için çok daha acil bir tehlike oluşturuyordu: İddia edilen şiddetin merkezini ortadan kaldırmak için, oldukça kaba bir beyin işlevi anlayışıyla desteklenen kaba, genellikle deneysel beyin ameliyatları. 1936 ile 1960 arasında, tahminen elli bin lobotomi, hem yetişkin hem de çocuk olan akıl hastalarının ön lobları ile orta beyinleri arasındaki nöronal bağlantıları kopardı. Bu "kör kesilmiş" lobotomileri uygulayan psikiyatristler ve beyin cerrahları, icepickalon gibi kaba aletleri basitçe soktular ve körü körüne beyin içinde ileri geri süpürdüler, görmeden tüm bağlantı sinirlerini kestiler, bir anda düştü. Hiçbir şey beyin dokusunun bu beceriksiz ve kabus gibi yıkımından daha şiddetli olamaz. Bir çocuğun düşünce, yetenek ve kişiliğini tamamen ortadan kaldıran bu inanılmaz cerrahi düşmanlık eylemleri - bir akıl cinayetinden başka bir şey değil - beş yaşında siyah erkek çocuklara zorlandı. [36]

1960'lardan 1970'lerin başlarına kadar, sakinleştiricilerin yaygın kullanımıyla ilgili hayal kırıklığı “sessiz” hastalara alternatif olarak beyin cerrahisine ilgiyi artırdı. [37] Mississippi Üniversitesi

Machine Translated by Google

beyin cerrahı Orlando J. Andy, MD, bu eğilimden yararlandı ve altı yaşında Afrikalı Amerikalı çocuklar üzerinde talamotomiler (duyguları kontrol eden ve duyuları analiz eden talamusun yok edilmesi) dahil olmak üzere birçok beyin ablasyonu gerçekleştirdi.[38] Andy, "agresif ve kaotik davranış" olarak adlandırdığı bir çocuğun davranışına yönelik

9 yaşında bir çocuk olan JM'de nöbetler ve davranış bozukluğu (hiperaktif, saldırgan, kavgacı, patlayıcı, yıkıcı, sadist) vardı.

Bilateral talamotomi yapıldı, sola (12 Ocak 1962) sağa (20 Ocak 1962). 16 Eylül 1962'de sağ talamotomi tekrarlandı. Hastanın davranışları belirgin bir şekilde düzeldi ve özel eğitim okuluna dönmesini sağladı. Bir yıl sonra aşırı sinirlilik, saldırganlık, olumsuzluk ve kavgacılık belirtileri yavaş yavaş yeniden ortaya çıktı. 15 Ocak 1965'te bir fornikotomi [beynin duyguların anahtarı olan alanlarını birbirine bağlayan küçük bir çift beyin yapısı olan forniksin çıkarılması] yapıldı. Son olaylar için hafızada bozulma gelişti ve hasta çok daha sinirli, olumsuz ve kavgacı hale geldi. [vurgu eklenmiştir].

Sonuç olarak, bir ay sonra, 16 Şubat 1965'te eş zamanlı bilateral talamotomi yapıldı. Hasta tekrar ortama uyum sağladı ve davranış ve hafızasında belirgin bir gelişme gösterdi.

[39]

Andy, üç yıl boyunca beş ameliyatta çocuğun beyninin altı bölgesini çıkardı; bu bölgeler o zamanlar duygular, ifade ve bilişsel işlevler için önemli olduğu biliniyordu. Ayrıca belirsiz, belirsiz bir deneysel girişimde çocuğun beynine elektrotlar yerleştirdi. Cerrah, JM'nin "davranış bozukluğu" değerlendirmesine nasıl ulaştığını ve neden beyin cerrahisinin aşırı çaresinin belirtildiğini düşündüğünü açıklamadı. Bu nedenle, çocuğun ciddi davranış sorunları olup olmadığını veya bir noktada çoğu dokuz yaşındaki erkek çocuğun sergilediği aynı rahatsız edici davranışları sergileyip sergilemediğini bilmiyoruz. Andy bir psikiyatrist değil ve JM'ye gerçek bir psikiyatrik tanı konmadı.

Çocuğun davranışının etkilerine veya süresine veya ebeveynlerinin bu konuda ne düşündüğüne dair hiçbir açıklamamız yok. Ebeveynlerin ameliyat hakkında bilgilendirildiğine veya izinlerinin istenip istenmediğine dair herhangi bir belirti yoktur.

Kısacası, Andy, JM'nin herhangi bir tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğuna bizi ikna etme zahmetine bile girmedi, beyninin bazı bölümlerinin çıkarılmasından bahsetmedi bile. Bu şok edici eylemleri düşünürken, Andy'nin bu vakayı tıp dergilerinde iki kez yazdığını hatırlamak önemlidir, çünkü en iyi çalışmasının bir örneği olarak bununla gurur duyuyordu.

Andy'nin kendi kronolojisine göre, zina, hafıza bozukluğuna, kavgacılığa ve diğer istenmeyen davranış değişikliklerine neden olmuş gibi görünüyor. Andy'nin yanıtı, daha fazla beyin dokusunu çıkarmak oldu, bu da çocuğu "davranışta belirgin bir gelişme" ile "uyumlu" hale getirdi. Çocuk, kimseyi rahatsız etmeyecek kadar az beyin fonksiyonu kaldığı için "ayarlanmış" olabilir. Andy, JM'nin kişiliğinin çoğunu çöp sepetine atmış gibi görünüyor ve endişelerini yalnızca

Machine Translated by Google
sözde davranış sorunları. İlk satırdan sonra nöbet bozukluğundan hiç bahsetmedi. Andy, bu tür ameliyatlarla çocukları kontrol etmedeki başarılarından sık sık övünüyordu, ancak JM'nin ilerlemesiyle ilgili daha sonraki bir rapor, "ancak zihinsel olarak hastanın kötüye gittiğini" kaydetti.

Andy gibi beyaz beyin cerrahları tarafından Güney'de gerçekleştirilen bu ameliyatlar, ırkçı barbarlıkla doludur. Siyah erkeklerin kabul edilemez davranışları (dönemin çocuk psikocerrahisi literatüründe kızlardan nadiren bahsedilir) ne psikoterapiyi ne de danışmanlığı tetikler, ancak şiddetli bir tıbbi yanıtı tetikler. Çocuğun "kabul edilemez" davranışı, ayrılmış Güney'deki siyah erkekler ve erkek çocuklar için kabul edilebilir davranışların çok dar aralığı bağlamında da düşünülmelidir.
1955'te Emmett Till'in linç davası 2004'te yeniden açıldığında, bize siyahi çocukların beyaz bir kadına ıslık çaldıkları şüphesiyle vahşice işkence edilip öldürülebileceğini hatırlattı. Hangi ihlaller Andy'nin dokuz yaşındaki bir çocuğu kabul edilemez olarak nitelendirmesini tetikledi ki uygun tepki beyninin bölümlerini tekrar tekrar kesmek oldu? Cerrah bunu kişinin baş döndürücü hayal gücüne bırakır. Bugün Andy, yaşamı boyunca çalışmaları hiç sorgulanmayan ve hiçbir disiplin cezası almamış bir beyin cerrahisi öncüsü olarak saygı görüyor. Bu, sivil haklar öncesi Mississippi'deki kurumsallaşmış siyah deneklerinin güçsüzlüğünü yansıtmış olabilir veya 1960'larda ayrılmış Mississippi beyin cerrahisinin beyaz erkek bakış açısını veya her ikisini de yansıtabilir.

Ancak Andy, lobotomi önerilerini siyah çocuklarla sınırlamadı. Ayrıca, "Böyle radikal bir ameliyatı gerektirebilecek türden beyin hasarının Watts Ayaklanmasına katılımla kendini gösterebileceğini" gözlemledi. İsyancıların, "anormal patolojik beyinlere sahip olabileceklerini" varsayıyordu. [40]

Bu varsayımda yalnız değildi, çünkü beyin yıkımı yalnızca siyah çocukların yaramazlıkları için değil, aynı zamanda mahkumların uysallığını sağlamak için ve 1960'larda şehir isyancıları için hükümet tarafından finanse edilen bir tedavi olarak kullanıldı. Üç Amerikalı doktor, bu tür kentsel ayaklanmalara, psikocerrahi ile tedavi edilebilecek erkeklerin neden olduğunu öne sürdü. Boston Şehir Hastanesi beyin cerrahisi direktörü Dr. Vernon Mark ve meslektaşları Dr. Frank Ervin ve William Sweet, Journal of the American Medical Association'da 1967 tarihli bir öneride yoksulluk, gecekondular ve kötü eğitim gibi sosyal faktörleri bir kenara attılar :

> Bu nedenlerin barizliği, beyin fonksiyon bozukluğu da dahil olmak üzere diğer olası faktörlerin daha incelikli rolüne karşı bizi kör etmiş olabilir [vurgu eklenmiştir].... Kentsel ayaklanmaların gerçek dersi, isyan atmosferini yaratan sosyal dokuyu inceleme ihtiyacının yanı sıra, şiddet uygulayan bireyler üzerinde yoğun araştırma ve klinik çalışmalara ihtiyaç duymamızdır. daha fazla trajediye katkıda bulunmadan önce.
> [41]

Ulusal Ruh Sağlığı Enstitüleri (NIMH) ve Kolluk Kuvvetleri Yardımı
Yönetim, üç cerraha kentsel isyancılar üzerinde beyin araştırmaları için 600.000 dolar verdi. [42]

Machine Translated by Google

Lobotomiler, dar bir şekilde tanımlanmış nedenler dışında gözden düştü. 1940'ların sonlarında yılda beş bin lobotomi yapıldı, ancak 1980'de beş yüzden az yapıldı.
California ve Michigan'daki ameliyatları ciddi şekilde kısıtlayan yasalar, uygulamayı caydırarak caydırıcı bir etkiye sahipti. Örneğin Connecticut, Hartford'dan Dr. William B. Scoville, 1950'lerde devlet hastanelerinde yılda 750 lobotomi gerçekleştirdi, ancak 1980'de yılda sadece 7 veya 8 yaptı. [43]

Bugün, bazı psikiyatristler hala birkaç tip lobotomi uyguluyorlar. Bununla birlikte, erken lobotomilerin kaba istismarı, hayatları ve zihinleri kurtaran hem ince hem de cesur çok çeşitli terapötik beyin ameliyatları tarafından gölgede bırakıldı. Çocuklarda yapılan tüm kapsamlı beyin ameliyatlarını, hatta deneysel olanları bile kınamak korkunç bir hata olur: Bu, bazı modern tekniklerin hayat kurtaran dehasını geçmişin suistimalleriyle karıştırır. Örneğin, Afrikalı Amerikalı beyin cerrahı Dr. Benjamin S.
Johns Hopkins'teki pediatrik nöroşirürji şefi Carson, Sr., beynin sofistike bir anlayışını kullanan, terapötik bir odaklanmayı sürdüren ve bilgilendirilmiş onam içeren yenilikçi cerrahi teknikler tasarladı. Kraniopagus yapışık ikizleri (sadece kafatasından birleşen Siyam ikizleri) ayırma ve hayatı tehdit eden epileptik nöbetleri bastırmak için hemisferektomiler kullanma konusundaki başarılı yenilikleri, tüm nesil çocuklara sadece uysallık değil, sağlığı da geri kazandırdı.

Ancak Amerikan psikiyatrisinin siyah erkeklere olan takıntısı devam etti ve Şubat 1992'de NIMH'nin Alkol, Uyuşturucu Suistimali ve Akıl Sağlığı İdaresi başkanı Frederick Goodwin'in Şiddeti savunmak için Ulusal Sağlık Danışma Konseyi'nin önüne çıktığı zaman merkez sahneye çıktı. Girişim, bir grup kentsel şiddet araştırması.

Bunu, şehirdeki erkekleri -genç siyahları- ormandaki al yanaklı maymunlarla karşılaştırarak yaptı.

Örneğin, özellikle vahşi doğada erkek maymunlara bakarsanız, bunların kabaca yarısı yetişkinliğe kadar hayatta kalır. Diğer yarısı şiddet sonucu ölüyor. Erkeklerin birbirini devirmesinin doğal yolu budur ve aslında bunun bazı ilginç evrimsel sonuçları vardır çünkü birbirini öldüren aynı aşırı saldırgan maymunlar da aşırı cinseldir, bu yüzden daha fazla çiftleşirler ve dolayısıyla daha fazla çoğalırlar. yarısının ölmekte olduğu gerçeğini dengelemek için. Şimdi, eğer bu toplumdaki ve özellikle de yüksek etkili şehir içi bölgelerdeki bazı sosyal yapı kaybının, inşa ettiğimiz bazı uygarlaştırıcı evrimsel şeyleri ortadan kaldırdığı söylenebilir ve belki de bu sadece İnsanların belirli şehirlerin belirli bölgelerini orman olarak adlandırdıklarında, binlerce yıldır kendi içimizde bir medeniyet olarak kendimize dayattığımız tüm sosyal kontroller olmadan daha doğal olabilecek olana geri dönebileceğimizi söylediğinde sözcüğün dikkatsizce kullanılması. evrim.

Pek çoğu, genç siyah erkeklerin bu şekilde nitelenmesinden derinden ve şiddetle gücendi ve zamanın Afrikalı Amerikalı olan Sağlık ve İnsan Hizmetleri Bakanı Dr. Louis Sullivan onun sözlerini eleştirdi. Ancak Goodwin'in görevden alınması için yapılan birçok çağrıya rağmen, Sullivan onu Ulusal Akıl Sağlığı Enstitüleri'nin başına atadı ve Goodwin'in etkili bir şekilde görevden alınmasına devam edildi.

Machine Translated by Google
New York City fenfluramin çalışmaları gibi Şiddet Girişimi araştırmalarını şampiyon yapmak ve diğer ABD tıbbi araştırma politikalarını etkilemek.

Goodwin'in açıklamasında dikkate değer olan şey, bu siyahi çocukların doğdukları tehlikeli, yoksul ve ıssız kentsel peyzajın kurbanı oldukları inancı yerine, atacı davranışlarıyla çevrelerini zehirledikleri iması. Kara patoloji için amansız arayışta, birçok siyah çocuğun alışılmadık derecede zararlı ve şiddetli ortamlarının etkisi, genetik çalışmalara saygı duyularak genellikle kısa bir süreliğine verildi. [44]

Ancak, genellikle Afrikalı Amerikalı doktorlar tarafından yürütülen daha keskin tıbbi şiddet araştırmaları ortaya çıkıyor. Örneğin, 1991'de Harvard Halk Sağlığı Okulu profesörü Deborah Prothrow-Stith, MD, gençlik, ırk ve Amerikan şiddetinin kapsamlı bir analizi olan Ölümcül Sonuçlar'ı yazdı. Prothrow-Stith, bir doktor, sağlık politikası uzmanı ve matematikçi olarak eğitimini, siyah çocuklarda şiddeti çevreleyen mitlerin isabetli istatistiksel analizlerini yapmak ve genler hakkında zayıf destekli spekülasyonlar sunmak için değil, açıkça patolojik ortamları dönüştürmeyi gerektiren çözümler önermek için kullandı. . Halk sağlığı akademisyenleri, polis, doktorlar ve bakanlardan oluşan bir koalisyon 1998'de Boston'daki gençlik şiddetine ortak bir saldırı düzenlediğinde, şiddet suçları hızla düştü ve o yıl genç cinayet oranı sıfıra düştü, ancak Prothrow-Stith'in gözlemlediği gibi, “gen havuzunu değiştirmedik.”

Geleceğin bilim adamları, vergi dolarlarımızla ne tür araştırmalar yapmaya teşvik edilecekler - ırkçı mitoloji ya da siyahi bir sorun olarak değil, bir Amerikan sorunu olarak şiddet soruşturmaları? Stephen Jay Gould'un 1982'de uyardığı gibi, yapmamız gereken bir seçim var: "Kurbanı suçlamaya yönelik determinist felsefeyi izleyen bazılarının şiddetiyle ilgili temelsiz spekülasyonlara mı odaklanalım yoksa gettolar inşa eden baskıyı ortadan kaldırmaya mı çalışalım? ve her şeyden önce işsizlerin ruhunu tüketiyor mu?” [45]

Biyomedikal ve Davranışsal Araştırmaların İnsan Deneklerini Koruma Ulusal Komisyonu 1977'de çocukların rıza gösteremedikleri için özellikle savunmasız bir nüfus oldukları sonucuna vardı. Yine de, 1990'ların ortalarında başlayan federal politikalar "tipik araştırma konusu"nun çehresini değiştirdiği için, bugün çocukların araştırma konusu olma olasılıkları daha yüksek. Ulusal Sağlık Enstitüleri (NIH) Araştırmayı Yeniden Canlandırma Yasası, 1994'te kadınların ve azınlıkların tüm araştırmalara dahil edilmesini zorunlu kıldı ve 1998'de çocukları ekledi. Şimdiye kadar, yeni FDA ve NIH politikaları çocukları korumaya değil, çocukların erişimini sağlamaya vurgu yaptı. araştırmak— ne yazık ki bu, çoğu zaman araştırmacıların çocuklara erişimi anlamına gelir. Bu, terapötik olmayan ve damgalayıcı tıbbi araştırmalarda zaten aşırı temsil edilen siyah çocuklar için uğursuz bir paradigma kaymasıdır. [46]

—

Ebeveyn İzni

Bilgilendirilmiş onam, Afrikalı Amerikalı çocuklar için özel bir endişe kaynağıdır. Sadece sözlü bir anlaşma olan bazı deneyler için çocukların onay vermesi gerekiyor, ancak altı yaşındaki fenfluramin denekleri gibi çocukların bir oyuncak karşılığında onay vereceklerini gördük. Onlar basitçe yapamazlar

Machine Translated by Google

sağlıkları hakkında iyi kararlar vermeleri beklenir. Çocuklar, tıbbi prosedürleri anlayamadıkları veya tıbbi araştırmalara katılmanın risklerini ve yararlarını tartamadıklarından kesinlikle bilgilendirilmiş onam veremezler. 47 Bu nedenle araştırmacılar, özne korumasının ne artı ultrası olarak adlandırılan bir şeyi, ebeveyn onayı kavramını çocuğu deneyden tamamen korumaz. Ebeveyn izninin önündeki ilk engel yasaldır: Araştırmacılar ve yasa koyucular, ebeveynlerin, çocuklarının bir araştırma çalışmasına katılması için onay verebileceğini varsaymaktadır, ancak Leonard Glantz'ın belirttiği gibi, "Ebeveynlerin veya vasilerin yasal yetkisi, çocuklarını bir araştırma çalışmasına 'gönüllü' kılmaktır. araştırma konuları belirsiz olduğu için katılmak." 48

Fenfluramin ve XYY çalışmaları gibi terapötik olmayan ve risk yüklü deneyler söz konusu olduğunda, ebeveyn izni de etik olarak sorgulanabilir. Ebeveynlerin en iyi şekilde davranmasını beklememize rağmen Hasta ya da iyi çocuklarının çıkarları, yakın tarih bize çoğu zaman bunu yapamayacaklarını ya da yapmayacaklarını öğretiyor.[49] Örneğin ebeveynler, fenfluramin uygulamasını ve çocuklarının kanının vasıfsız lisans öğrencileri tarafından alındığı ve çocuğu enfeksiyon riskine maruz bıraktığı XYY testlerini kabul etmiştir.

Bu tür akılsızca ebeveyn onayı, ebeveynler araştırma çalışmaları konusunda yetersiz eğitim aldığı için alınır. Sadece bir örnek vermek gerekirse, ABD'deki altı çocuk hastanesinde lösemili çocuklar üzerinde yürütülen 2004 tarihli bir araştırma, hasta çocuklarının tıbbi araştırmalara katılmasına rıza gösteren ebeveynlerin genellikle randomizasyon terimini yanlış anladığını göstermiştir; bu, çocukların standartlardan birini almak üzere rastgele atandığı anlamına gelir. tedavi veya test edilen kanıtlanmamış deneysel olan. Hangi çocuğun hangi ilacı alacağına doktor değil bilgisayar karar verir, ancak ebeveynler bunu anlamama eğilimindedir. Randomizasyonu anlayan ebeveynlerin onay verme olasılığı daha düşüktür. [50]

Ancak, iyi bilgilendirilmiş ebeveynler bile, çocuğun yüksek yararına hareket edeceklerine dair beklentimizi her zaman yerine getirmiyor. Ebeveynler, özellikle bir çocuğun hastalığı ailenin geri kalanı için strese ve aksamalara neden oluyorsa, çelişkili nedenlerin insafına kalmış olabilir. Ayrıca, yoksul ebeveynler, bu teşvikler yalnızca bir araştırma programında hasta bir çocuğa ücretsiz bakımdan ibaret olsa bile, çalışmaya katılım için mali teşvikleri direnemeyecek kadar çekici bulabilirler. Hasta veya ölmekte olan bir çocuğa bakmanın psikolojik stresi, Bebek Fae'nin ebeveynlerinin yaptığı gibi, ebeveynlerin, Don Kişotvari araştırma payetlerini kavramasına neden olabilir. 14 Ekim 1984'te, ölümcül derecede gelişmemiş bir kalp olan hipoplastik sol kalp sendromu ile doğdu. Loma Linda Üniversitesi'nde cerrahi şefi olan Leonard L. Bailey, genç, bekar, zavallı beyaz ebeveynlerini, daha önce hiç kimse hayatta kalmamış olmasına rağmen, on iki günlük bebeklerine bir babun kalbini yerleştirmesine izin vermeye ikna etti. türler arası organ nakli. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Bebek Fae birkaç hafta sonra öldü.

1992'de yapılan bir araştırma, kısmen çocuklarını araştırmaya gönüllü olan ebeveynlerin daha az eğitimli olmaları, madde bağımlılığı veya diğer akıl sağlığı sorunlarına sahip olma olasılıklarının daha yüksek olması ve daha düşük öz-güvene sahip olmaları nedeniyle, tıbbi araştırmaya ebeveyn onayının bir çocuk için uğursuz olduğunu ileri sürmektedir. izin vermeyenlerden daha az saygı ve güven. Kısacası, onay veren ebeveynler, çalışmaya katılım konusunda iyi bir karar verme olasılığı en düşük olanlardır. [51]

Machine Translated by Google

Belki de Baltimore'daki Kennedy Krieger Enstitüsü (KKI), 1990'ların ortalarında "Onarım ve Bakım Çalışması"na başladığında ortaya çıkarmaya özen gösterdiği, ebeveyn rızasının şüpheli korumalarını en iyi örnekledi. Araştırmacılar, ufalanan, soyulan kurşun boyayla kaplı 108 birim eskimiş konutta siyah ailelere yaklaştı. Kurşun boya, havadaki kurşunu teneffüs eden ve kurşunun çekici tatlı tadıyla çizilen soyulan boya parçalarını kemiren küçük çocuklarda akut hastalık ve kronik zihinsel geriliğin kötü şöhretli bir nedenidir. Aynı tatlı tat, Romalıları, bazı tarihçilerin medeniyetlerinin düşüşünü hızlandırdığına inandıkları zihinsel yıkıma yol açarak şaraplarını kurşunla doldurmaya yöneltti. Bugün, kurşundan en çok zarar görenler, şehir içi konutlarda çökmekte olan yoksul çocuklar.

Neyse ki kurşun boya kullanımını yasaklayarak ve kurşun azaltma programları sunarak çocukları nasıl koruyacağımızı biliyoruz. Ancak KKI bilim adamlarının gündeminde, çocukları kurşuna maruz kalmaktan uzaklaştırmak yer almıyordu, çünkü bu çocukları eski evlerde soyulmuş boya ile yeni, daha ucuz kurşun azaltma tekniklerini (etkisi bilinmeyen) değerlendirmek için kullanmayı planladılar.

Bilim adamları gelecekte kurşun tehdidini ortadan kaldırmanın daha ucuz yollarını araştırmak istediklerinden, çocukların kurşunlu evlerde yaşamalarını sağlamak için ev sahipleriyle kasten anlaştılar, böylece çocukların kurşun seviyelerindeki değişiklikleri ve bunun sonucunda beyin ve gelişimsel hasarı izleyebilirler. farklı türdeki kurşun azaltma programlarından. Bilim adamları, bu kurşun yüklü evlerdeki çocukların ebeveynlerine, çocuklarını kurşuna maruz kalma riskine maruz bıraktığını açıklamadan, çalışma ile işbirliği yapmaları için on beş dolarlık ödemeler gibi teşvikler teklif etti. Ebeveynlere verilen literatür, çalışmanın çocuklarını kurşun hasarından koruduğunu ima etti ve ebeveynleri herhangi bir tehlike konusunda bilgilendirme sözü verdi.

KKI araştırmacıları, eş zamanlı olarak, yaklaşık 125 kusurlu konut biriminin ev sahiplerini, ev sahipleri bu tür ailelere kiralamışlarsa, öncü indirim için ödeme yaparak küçük çocuklu ailelere kiralamaya teşvik etti. Tüyler ürpertici bir başarı ile karşılaştılar. Örneğin, KKI 9 Nisan 1993'te bir yaşındaki Ericka Grimes'tan kan aldığında, okuması CDC yönergelerine göre "normal" bir okuma olan desilitre başına dokuz mikrogram (μ g/dl) idi. KKI, evde kurşunlu sıcak noktalar belirledi, ancak Ericka'nın ebeveynlerine söylemedi. Ericka, 15 Eylül 1994'te yeniden test edildiğinde, kandaki kurşun okuması 32 μ g/dl idi ve bu, CDC çizelgeleri tarafından "yüksek düzeyde yüksek" bir okuma olarak etiketlendi.

KKI, IRB'nin protokolü onayladığı prestijli Johns Hopkins Üniversitesi'ne bağlıdır.
[52] 16 Ağustos 2001'de Maryland'in en yüksek temyiz mahkemesi araştırmacılar aleyhine karar verdi.
Tuskegee frengi deneyine bir paralel çizerek. araştırmacıların [53] Yargıç J. Cathell, "İddia edilebilir.
çocukların madenlerdeki kanaryalar olmasını amaçladığını söyledi." Kararı şunları kaydetti:

> IRB, araştırmacılara, terapötik olmayan araştırmalarda denek olarak kullanılan çocukları korumak için tasarlanmış federal düzenlemeleri aşma konusunda yardımcı olmaya istekliydi. Bir IRB'nin birincil rolü, araştırmacıların güvenlik veya sağlıkla ilgili gereksinimlerden kaçınmasına yardımcı olmak değil, insan araştırma konularının güvenliğini sağlamaktır.[54]

Bu kötü bir haber çünkü üniversite veya şirket IRB, suçlanan ana kurum olarak kabul ediliyor.

Machine Translated by Google

tıbbi araştırma konularını korumakla. Her IRB'nin kanunen en az biri bilim adamı olmayan en az beş üyeye sahip olması gerekir. Bir üyenin üniversite ile bağlantısı olmamalıdır ve kurulun yapısı topluluğun çeşitliliğini yansıtmalıdır. Ancak fenfluramin çalışmasının da gösterdiği gibi, bu panolar gerekli korumaları sağlayamıyor.

Bununla birlikte, ebeveynlerin araştırma ortamında engellenmiş koruyucular oldukları kanıtlandıysa, XYY deneyleri gibi kurumsal suistimaller, ebeveynlerin hala kurumsal bürokratlardan daha fazla arzu edilen koruyucular olduklarını ve hiç vasi olmamasından çok daha iyi koruyucular olduklarını göstermektedir. Ne yazık ki, siyah bir çocuğun, ebeveynini bilgilendirilmiş rıza denkleminden tamamen çıkarması beyaz bir çocuğa göre daha olasıdır. Siyah çocukların kuruma alınma olasılığı beyazlardan çok daha fazladır, bu durumda ebeveynler genellikle özgürce rıza gösteremez veya hiç danışılmaz. Siyah çocuklar, nüfus içindeki oranlarının en az iki katı kadar çocuk gözaltı merkezlerinde dolaşıyor. Rakamları, onları oradaki araştırma çalışmaları için özel bir risk altına sokar. Ulusal olarak, azınlık grubu üyeleri, özellikle siyahlar, çocukların yüzde 34'ünü temsil ediyor, ancak kamu tesislerine bağlı olanların yüzde 67'sini oluşturuyor. [55] New York'ta siyahlar çocukların yüzde 41'ini, ancak kamu çocuk gözaltı tesislerinde yaşayan çocukların yüzde 87'sini oluşturuyor. Bu gözaltı merkezlerinden birinde yaşayan her on üç Afro-Amerikalı erkek çocuktan birine kıyasla sekizinci yaş günlerinden önce velayet. [56]
1999 ulusal Çocuk Adaleti raporuna göre, siyah çocukların hapsedilme olasılıkları daha kötü olduğu için değil, önyargılı muamele nedeniyle: Davaları, bir problemin başlangıcından itibaren beyazlarınkinden farklı şekilde işleniyor. [57]

Sosyologlar, bu yetim faktörlerin, siyahların kayıtsız ebeveynler olarak kınanmasıyla birleştiğini ve Afrikalı Amerikalıların ebeveyn rızasının yetersiz bir şekilde tutulmasını sağladığını savunuyorlar.
Örneğin, Baltimore'un yüzde 85'i siyah XYY çalışmaları, yalnızca on beş yaşındaki deneklerden izin istedi.

Bu tür ebeveyn baypaslarının belki de en meşhur örneği Bonner v. Moran davasıdır. 1941'de, [58] İçinde
“Washington şehrinde yaşayan renkli bir çocuk” olan on beş yaşındaki John Bonner'ın halası, onu John'un kuzeni olan kızı Clara'nın yoğun yanıklar nedeniyle tedavi edildiği Piskoposluk Hastanesi'nin yardım kliniğine götürdü.

Clara'nın plastik cerrahı Dr. Robert Moran, cilt greftlerine ihtiyacı olduğunu söyledi ve doktor ve teyze, bir ortaokul öğrencisi olan John'a kendi cildinin bir kısmını sağlaması için başvurdu. Evde hasta olan John'un annesinden kimse izin istemedi; aslında, John'un kliniğe götürüldüğünü bilmiyordu. Deneysel bir deri greftine yönelik bu cerrahi girişim küçük bir mesele değildi. Plastik cerrah onun koltuk altından beline kadar etinden bir tüp kesip, tüpü kuzeninin yanına takarken John hastaneye kaldırıldı. Ancak geniş cilt alanı alınamadı ve John'un kendisinin birkaç kan nakline ve iki ay hastanede kalmasına ihtiyacı vardı. Kalıcı ve geniş bir yara iziyle ortaya çıktı.

John'un annesi iyileştiğinde, Moran'a pil için dava açtı (rıza dışı ameliyatın yasal sonucu), ancak mahkeme, Bonner'ın rızası yasal olarak bağlayıcı olan olgun bir küçük olduğu gerekçesiyle onu temize çıkardı. Ancak, federal bir temyiz mahkemesi, ameliyatın John'un yararına olmadığını belirterek kararı geri aldı: “Kendi ifadesine göre, açıkça görülüyor ki,

Machine Translated by Google
doktor] önerilen ilk ameliyatın doğasını veya kapsamını bebeğe bile açıklayamadı.”
Bayan Bonner ve hastane sonunda tazminat için bir anlaşmaya vardı. [59]

Bebekler ve çok küçük çocuklar daha da savunmasızdır: Sadece direnemezler; kendilerine yapılanları bile söyleyemezler. 1925 tarihli bir Amerikan Tıp Derneği Dergisi makalesinde, Dr. M. Hines Roberts, Atlanta'da hem hasta hem de normal olarak hastaneye yatırılan 423 “zenci yenidoğanı” riskli, ağrılı spinal musluklara maruz bıraktığını yazarken, ebeveynlere veya vasilere danışmaktan bahsetmedi. bu tür testlerin nasıl yaralanmalara neden olabileceğini araştırmak için - "iğnenin delinme yerinde oluşturduğu travma". Muslukla bazı bebeklerin omurilik sıvısına kan bulaştırdı ve hepsini menenjit gibi enfeksiyon risklerinin yanı sıra motor yaralanma, felç ve hatta ölüm risklerine maruz bıraktı. [60] 1956 yılındaki bir beslenme çalışmasında, siyahi içinde bebekler temel besleyici lineoleik asitten gizlice yoksun bırakıldılar, çünkü araştırmacıların zaten bildiği gibi, vücut onsuz yaşayamaz.

1980'lerin sonlarında, New York da dahil olmak üzere birçok eyalet, yeni doğan bebekleri annelerinin bilgisi olmadan HIV enfeksiyonu için test eden araştırma girişimlerini finanse etti, ardından HIV durumlarıyla ilgili bilgisini esirgedi. HIV pozitif bebeklerin yüzde altmış sekizi Afrika kökenli Amerikalıydı. [61] Bebekler, hayat kurtaran tedavi uygulanmadığı için onarılamaz, gereksiz zarar gördü; annelerin yeni doğan bebeklerinin (ve kendilerinin) HIV pozitif olduğundan haberleri yoktu. Anneler kendi HIV pozitiflik durumlarından habersiz kaldıkları ve tedavi alamadıkları için mağdur oldular. New York Eyaletinde HIV testi ve yeni doğan bebekler için rapor verilmesini zorunlu kılacak yasayı hazırlayan New York meclis üyesi Nettie Mayersohn, “Bu Tuskegee deneyiydi” diyor.
[62] Ancak, 2004 yılında, başka bir New York City araştırmasının haberi ortaya çıktı. Bu durumda, koruyucu ailedeki HIV pozitif çocuklara, ebeveynlerinin bilgisi veya izni olmadan yüksek dozda deneysel, riskli antiretroviral ilaçlar verildi. Bu çalışma 13. bölümde ayrıntılı olarak tartışılmaktadır.

Bir NIH doktoru olan Dr. Lameh Fananapazir bile, yeni bir tedaviyi test etmek için elli beş siyah çocuğa kalp pili yerleştirirken ebeveynleri atladı. Çocuklara kalbi kalınlaştıran iyi huylu bir kalıtsal durum teşhisi konmuştu ve Fananapazir kalp pillerinin kalınlaşmayı azaltıp azaltamayacağını görmek istedi. Ancak hiçbir zaman mantıklı bir terapötik neden dile getirmedi ve kalp pilleri, durumları tarafından tehdit edilmeyen çocukların sağlığını iyileştirmedi.
Bunun yerine, implantasyon onları cerrahi ağrı, enfeksiyon ve kalp hasarı risklerine maruz bıraktı. Fananapazir'in ameliyatları, kardiyolog meslektaşlarının kafasını karıştırdı ve içlerinden biri "Burada çok fazla büyücülük var" diyerek çalışmayı reddetti. [63]

Çocuklarla yapılan bir başka araştırma türü olan deneysel aşılar, ulusal ün kazandı.
Bugün, yüksek oranda kamuoyuna duyurulan teoriler, aşılamayı otizmden ani ölüme kadar her şeyle ilişkilendiriyor ve aşı programlarına uyan ebeveynler bile bunu sık sık rahatsız ediyor. Her ne kadar aşı şüphecileri her renkte gelse de, son ifşaatlar Afrikalı Amerikalılar arasında daha derinlere yerleşmiş bir tedirginlik yarattı.

1987 ve 1991 yılları arasında, ABD'li araştırmacılar, Los Angeles'ın siyah mahallelerindeki Afrika kökenli Amerikalı ve Hispanik bebeklere deneysel Edmonton-Zagreb (EZ) kızamık aşısının onaylanmış dozunun beş yüz katını uyguladılar. Bu çocukların ebeveynleri hiç

Machine Translated by Google
Mamut doz aşılamanın yapıldığını veya aşının deneysel olduğunu biliyorlardı. Ayrıca, aşının daha önce Port-au-Prince'in en yoksul bölgesi olan Cité Soleil'de iki bin Haitili çocuğa verildiğini ve feci sonuçlarla sonuçlandığını bilmiyorlardı. Hepsi yoksul olan EZ aşılı çocuklar, orada ve Senegal, Meksika ve Gine-Bissau da dahil olmak üzere Üçüncü Dünya'daki ülkelerde yüzlerce hastalanmaya ve ölmeye başladı. Felaket derecede yüksek ölüm oranlarından korkan Dünya Sağlık Örgütü yetkilileri, gelişmekte olan ülkelerde 250 milyon EZ dozu uygulama planlarından vazgeçti. Ancak bu deneysel ölümlerden sonra, aşı siyahi ve Hispanik Los Angeles çocuklarına uygulandı. 64

Bu tür öfkeler, Afrika kökenli Amerikalı grupları aşılamayı kınamaya sevk etti. 65 İslam Milleti sağlık bakanı Dr. Abdul Alim Muhammed, "Müslüman inancının tüm Afrikalı-Amerikalı üyeleri için aşıların ertelenmesini" tavsiye etti. Bununla birlikte, kaçınılması aşıların kendisi tehlikelidir.

Aşı tartışması, bilimsel bir anlaşmazlıktan fazlasını kapsar; aynı zamanda Afrikalı Amerikalı çocukların sömürücü istismarından kaynaklanan kalıcı iyatrofobiyi de yansıtıyor. Bu istismarın hayat kurtaran araştırmalar üzerinde caydırıcı bir etkisi oldu çünkü ebeveynler hem olumlu hem de istismar edici araştırmalara izin vermiyorlar. Tarih onlara ikisini birbirinden ayırmanın ne kadar zor olduğunu göstermiştir.

Afro-Amerikalı çocuklar, yalnızca istismar edici deneylerden değil, aynı zamanda onu takip eden araştırma korkusundan da zarar görüyorlar. Örneğin, Afrika kökenli Amerikalı bebek ölüm oranı beyazların iki katıdır ve Kongre, NIH'yi bu katliamın nedenlerini araştırmak için çok ihtiyaç duyulan araştırmalarla görevlendirmişti Ancak, beş yıllık projenin iki yılında Ulusal Sağlık Enstitüleri çalışmayı iptal etti. Proje direktörünün araştırmaya destek sağlamak için etik ihlallerde bulunduğuna dair söylentiler dolaşmasına rağmen resmi bir açıklama yapmadı. Araştırma sahtekarlığı raporlarını duyan çevredeki topluluk, çocuklarının okula kaydolmaları halinde zarar göreceğinden korktu. 66

Bu başarısız çalışmanın gerçek kurbanları, ölüm oranlarının araştırılmasını beklerken ölecek milyonlarca siyah bebekken, çok sayıda çalışma şiddet ve siyah çocuklar arasındaki varsayılan genetik bağlantıları araştırıyor.

Machine Translated by Google

PART 3
RACE, TECHNOLOGY, AND MEDICINE

Machine Translated by Google

BÖLÜM 12

GENETİK HATA

Moleküler Önyargıların Yükselişi

> Teknolojik düzeltme çağında, bu ülke toplumun genetik ve davranışsal kontrolüne doğru gidiyor. Kontrolü kim yapacak? Hangi genlerin kusurlu, hangi davranışların anormal olduğuna kim karar verecek? Müstakbel insanların genetik değeriyle ilgili kararları kim verecek?
>
> —JONATHAN BECKWITH, 1974

“Hapishaneye gittiğimde endişe ve endişe, kelimenin tam anlamıyla annemin kalbini kırdı. Bir dizi kalp krizi ve felç geçirdi ve 1997'de öldü. Suç işlendiği sırada evde ailemle birlikte olduğum için masum olduğumu biliyordu. Ve yıllar geçtikçe, işler onu yıprattı. Siz cezaevindeyken ailenize yakınsanız tüm aileniz cezaevindedir.

Suçluluk yükü hapishanede yaygın bir paradır, ancak Calvin Johnson masumiyetin ezici ıstırabını bilir. Yirmi beş yaşındaki Atlanta sakininin parlak bir geleceği, birbirine bağlı bir ailesi, birçok arkadaşı ve 1983'te beyaz bir kadına tecavüz etmekten hüküm giydiği bir düğün tarihi vardı. Daha önce "kurbanını" hiç görmemişti. ancak vücudundan alınan kasık kılları onunkiyle eşleşmemesine rağmen mahkum edildi. Afro-Amerikalı bir adamdan geldiler ve görünüşe göre bu yeterliydi. “Hala adalet sistemine inancım vardı. Yetkililerin bir hata yaptıklarını anlamalarının an meselesi olacağına inanıyordum. Gerçekten biraz saftım: Suçlardan hüküm giyeceğime veya hüküm giyeceğime inanmadım.”

Kadın, saldırgan olarak başka birinin fotoğraflarını tanımlamasına ve açıklamasının temel unsurlarıyla eşleşmemesine rağmen (gerçek tecavüzcünün sadece bıyığı vardı ve Johnson sakallıydı), Johnson tamamen beyaz bir jüri tarafından mahkum edildi. On yedi yıl boyunca Johnson, “Georgia eyaletindeki en zor çalışma kampında” hayatta kalmak için savaştı. Dizlerime kadar yılanlı bataklık sularında çalıştım.” Saldırganları da savuşturmak zorunda kaldı. “Bir cinsel suçtan hapse girdiğinizde, fiziksel olarak güçlü değilseniz, etrafınızdaki adamlar size saldırmaya çalışacaklar. Böylece ağırlık kaldırdım ve oldukça iyi bir boyuta ulaştım. İnsanlar beni yalnız bıraktı.” Johnson gençliğini, nişanlısını ve saflığını kaybetti.

Machine Translated by Google
ama, "Ben her zaman Tanrı'nın beni kurtaracağına inandım" diyor. Tanrı'ya olan inanç ruhunu korudu ve 1986'da Johnson sonunda DNA'da fiziksel kurtuluşu buldu ve bu da onun masum olduğunu kanıtladı. Kırk iki yaşındaydı.

Neredeyse tüm insan hücreleri, sırayla, yaşamın kendisini kodlayan molekül olan deoksiribonükleik asit veya DNA içeren genleri içerir. DNA'nın genetik kodu, nükleotidler adı verilen yapı taşlarından oluşur ve bu kod, tam olarak anlaşılmamış kalacakları kadar karmaşık protein üretim süreçleri aracılığıyla döllenmiş bir yumurtanın gelişimini dikte eder ve yönlendirir. DNA ebeveynlerden çocuklara geçer ve göz renginizden birçok hastalık eğilimine kadar birçok özelliği belirler veya etkiler. Neredeyse tüm hücrelerinizde DNA vardır, ancak birkaç DNA türü vardır ve göz rengi, boy veya hastalığa yatkınlık gibi farklı özellikler için yüzde 1'den az kod vardır. Tek yumurta ikizi ya da böyle bir çoklu doğumun ürünü değilseniz, DNA'nız benzersizdir. İnsanlar pek çok genetik benzerliği paylaşıyor olsa da, gezegendeki başka hiç kimse sizin tam genetik kodunuza sahip değil.

Bugün, "DNA parmak izi" teknolojisi, bilim adamlarının ayırt edici genetik kalıpları tanımlamasını sağlar.[1] Johnson'ın davasında, vücudundan alınan DNA örnekleri sonunda tecavüzcünün geride bıraktığı kasık kıllarının ve diğer biyolojik kanıtların kendisine ait olmadığını kanıtladı. En az üç tür DNA parmak izi kullanılmaktadır, ancak terminolojiye rağmen hiçbiri parmak izini eşleştirmek kadar doğru bir tanımlama yöntemi değildir. Johnson'ın mahkumiyeti sırasında en popüler yöntem olan kısıtlama parçası uzunluk polimorfizmi veya RFLP analizi, yalnızca yüzde 0,1 oranında değişen iki veya daha fazla bireyin DNA'sını karşılaştırır. Bu binde bir farktır, babalık veya suçluluk tesis etmek için faydalıdır. Tek nükleotid polimorfizmlerini (SNP) kullanan daha yeni bir DNA karşılaştırma biçimi, RFLP'yi hızla geride bıraktı.

Genetik teknolojinin Afro-Amerikalılar için önemli bir nimet olabileceğinden şüphe duyan herkes, onun Calvin Johnson gibi siyahileri özgürleştirmedeki önemli rolünü göz önünde bulundurmalıdır. Johnson, New York'taki Cardozo Hukuk Okulu'ndaki avukatlar OJ Dream Team üyeleri Barry Scheck ve Peter Neufeld'in buluşu olan Masumiyet Projesi tarafından serbest bırakıldı. Şimdiye kadar, DNA kanıtları onlara ve Maryland ve Virginia'da ölüme mahkum edilen Kirk Bloodsworth ve Earl Washington Jr. da dahil olmak üzere 328'den fazla mahkumu[2] aklamak için ilham verdikleri on beş ila yirmi benzer projeye yardımcı oldu. Afrikalı Amerikalı erkekler beyaz kadınlara tecavüz etmekten hüküm giydi" diyor.
Neufeld. "Bildirilen cinsel saldırıların sadece yüzde 10'u siyah erkekler tarafından saldırıya uğrayan beyaz kadınlara yönelik iddialardır. Yine de haksız olduğu kanıtlanan tüm mahkumiyetlerin çoğu - yüzde 54 - beyaz kadınlara saldırmaktan haksız yere hüküm giymiş Afrikalı Amerikalı erkekleri içeriyor. Bu, birçok yanlış mahkumiyetle bağlantılı görünen bir suçtur."

DNA testiyle o kadar çok erkek serbest bırakıldı ki, Kaliforniya, New York ve Illinois de dahil olmak üzere bazı eyaletlerde mahkûmların DNA temyiz haklarını sağlayan yasalar çıkarıldı. Illinois, ceza infaz kurumlarındaki birçok masum mahkûmu ortaya çıkaran bir dizi utanç verici soruşturmanın ardından ölüm cezasına ilişkin bir moratoryum ilan etti.

Bununla birlikte, DNA teknolojisinin konuşlandırılması her derde deva değildir. Nispeten az sayıda mahkûm gerekli beş bin doları karşılayabilir ve Illinois utancının tetiklediği tepki hızlıydı.
Lansing, Michigan gibi bazı şehirler, mahkumlarda DNA kanıtının kullanımını kısıtlayan yasalar çıkardı.

Machine Translated by Google

itiraz eder. Öte yandan, bazı suçlular arkalarında test edilebilir hiçbir malzeme bırakmazlar ve Barry Scheck'e göre, biyolojik kanıt mevcut olsa bile, bozulmalarına izin verilen zamanın yüzde 70'i, on yıllar boyunca masum bir kişinin hapishanede çürümesine izin verilir, kaybolur veya atılır.

İnsan hatası bazen genetik bilgeliği sabote eder, tıpkı mahkemelerin zorlayıcı DNA'yı görmezden gelmesi 4 kanıt. – gibi, genetik laboratuvarlarındaki bilim adamları ve teknisyenler hatalar yapar ve hatta DNA test sonuçlarını tahrif eder. Örneğin, mahkum John Willis serbest bırakılmadan önce ifadesini inceleyen adli tıp uzmanlarına göre, Chicago Laboratuvarı çalışanı Pamela Fish yalan söyledi veya en az bir hatalı mahkumiyeti destekleyen hatalar yaptı. 5 –

Michigan Üniversitesi hukuk profesörü Samuel R. Gross tarafından yapılan bir araştırma, on binlerce masum insanın hapiste olduğunu belirledi: “[bütün] hapis cezalarını ölüm cezalarına gösterdiğimiz özenle gözden geçirseydik, Gerçekleşen 255 yerine, son 15 yılda 28.500'den fazla idam cezası olmayan beraat oldu." 6 –

Johnson gibi azat edilmiş adamlar için bile adalet zor bulunur: Gençliğini cehennemde geçirmeye mahkum eden bir adama nasıl tazminat ödersiniz? Ailesini, arkadaşlarını, gelirini ve adını kaybetmesi için mi? Kaliforniya gibi eyaletler, 7 günlük her gün için yüz dolarlık pazarlıksız bir anlaşma teklif ediyor ve para haksız DNA kanıtıyla serbest bırakılanların üçte ikisi hiçbir şey alamıyor. Ölüm hücresine gönderilmek yerine hapiste yaklaşık on beş yıl sonra ve orada kanserden öldükten on bir ay sonra DNA kanıtlarıyla aklanan bir Fort Lauderdale adamı olan Frank Lee Smith gibi bazıları için hiçbir şey.

Açıkçası, DNA testi adaletin yerini tutamaz. Aslında, Neufeld gibi uzmanlara göre, "gerçek önem, DNA'nın onları dışarı çıkarmış olması değil, DNA'nın ceza adaleti sistemine, bu kadar çok masum insanın mahkûm edilmesine izin veren sistemde neyin yanlış gittiğini görmek için bir pencere sağlamasıdır. ”

Ancak DNA kanıtının masumları özgürleştirmenin ötesinde güçlü kullanımları var.

Gattaca'nın tonları

Gattaca filmi , insan kararlarının - ve takdir yetkisinin - erkeklerin değerine ilişkin her şeyi kapsayan yargılardan uzaklaştırıldığı genetik bir distopiye kadar çok uzak olmayan bir ayna tuttu. Bu filmde, yalnızca kişinin makineler tarafından tanınan ve değerlendirilen DNA'sı, kişinin kaderini belirler, karakterini, kişiliğini, dürtüsünü ve niyetini genin zulmüne yüceltir. Gattaca'nın biyometrik distopyası henüz yok ve belki de asla olmayacak. Ancak son birkaç yıldaki gelişmeler, şüphe götürmez bir tanınma pırıltısı uyandırıyor. FBI, Gizli Servis, IRS, Sosyal Güvenlik İdaresi, Nüfus Sayımı Bürosu ve Gazi İşleri Bakanlığı'nın tümü, kapsamlı genetik veri koleksiyonları bulundurur. Mayıs 1998'den bu yana, seks suçlularının DNA örneklerini federal veri tabanlarına teslim etmeleri istendi ve bugün her eyalet, suçluların ve yalnızca suç işlediğinden şüphelenilen insanlar ve hatta çevredeki masum insanlar da dahil olmak üzere diğerlerinin DNA profillerini içeren kendi DNA veri tabanını koruyor. DNA taramalarında yukarı. 450 bin hükümlüden alınan numune, kişinin adı, soyadı, sabıkası, SGK numarası, resmi gibi tanımlayıcılarla birlikte saklanıyor. Hükümet ayrıca, FBI gibi ulusal veritabanlarının oluşturulmasına da sponsor oldu.

Machine Translated by Google
DNA örneklerinin çoğu tanımlayıcı bilgi olmadan saklayan Birleşik DNA İndeks Sistemi (CODIS). CODIS 1998'de 8000 hükümlü çocuk tacizcisinden alınan örneklerle çevrimiçi oldu ve 2001 yılına kadar 1,5 milyon suçlunun profillerini içeriyordu. 2002'de ABD Başsavcısı FBI'a CODIS'i 50 milyon profile genişletmesini emretti ve 2004 yılına kadar CODIS hemen hemen her suçtan hüküm giymiş kişilerin DNA'sını içeren 2,6 milyon örnek sakladı. Ekim 2005'te, Senato Yargı Komitesi, bu kitap basıldığında beklemede olan, federal yetkililer tarafından yalnızca gözaltına alınan herkesi DNA sağlamaya zorlamak için bir yasayı onayladı ve Ağustos 2006'da veri tabanı 3,5 milyondan fazla örnek içeriyordu. FBI, CODIS'in "yakın gelecekte" 50 milyon örneği barındıracağını tahmin ediyor. 8

Bazı bilim adamları, Johnson gibi yüzlerce Afro-Amerikalı erkeği serbest bırakan DNA kanıtı ve teknolojisinin yakında polis tarafından siyah ve İspanyol erkekleri suçlu ilan etmek ve mahkum etmek için kullanabileceği konusunda uyarıyorlar. Kaliforniya'dan Londra'ya, DNA veri bankacılığı, hüküm giymiş kişilerin mahremiyet haklarından bazılarını feda ettikleri öncülüyle hüküm giymiş suçlular için genetik kanıtların toplanmasına izin verdi. Ancak Berkeley'de sosyoloji profesörü ve Backdoor to Eugenics'in yazarı Troy Duster 2001'de şu uyarıda bulundu: "Bugün insanları aklayacak olan teknolojinin aynısı, sadece polis tarafından durdurulan insanları genetik veri tabanlarına yerleştirmek için de kullanılıyor." O doğru. 2000 yılında, Miami polisi, belirsiz bir şekilde “siyah veya İspanyol” olarak tanımlanan şiddetli bir suçluyu arayan 2.300 siyah ve İspanyol erkeği sokakta durdurdu ve her bir adamın yanaklarının içini silerek hızla her birinden bir bukkal sürüntü aldı. Polis şimdi onların DNA örneklerine sahip ve buna kimlik bilgileri (şüpheli profiller) eşlik ediyordu ve şimdilik her adam gitmekte özgürdü. Örnekler, tecavüzcü tarafından olay yerinde bırakılan DNA'ya karşı test edildi, ancak bu erkeklerin DNA'larından hiçbiri varsayılan saldırganınkiyle eşleşmedi. Bu nedenle, tüm bu adamlar masumiyetlerini kanıtladılar, ancak polis genetik verilerini bir dahaki sefere aradıklarında yararlanılmak üzere bir veri tabanında sakladı.
fail.

Masum siyah ve İspanyol erkeklerin bu veritabanı, toplu bir suçluluk karinesi oluşturuyor.
Bu taktiğin etik ve bilimsel olarak kabul edilemezliğini tartarken, şunu anlamak önemlidir: (1) DNA parmak izi terimi bir yanlış adlandırmadır: genetik profil parmak izi kadar spesifik değildir ve benzersiz bir tanımlayıcı sağlayamaz; (2) "siyah" veya "İspanyol" bir şüphelinin tanımı o kadar belirsizdir ki, bir şüphelinin tanımı değil, ırksal bir dragnet verir; ve (3) bireyleri genetik bir profile dayalı olarak ayırt etmeye olanak tanıyan bazı "nadir" farklılıklar, yalnızca etnik veya akrabalık grupları içinde bakıldığında daha az ender hale gelir.

DNA profili oluşturma, beyaz erkeklere de şüpheli bir şekilde empoze edildi, ancak önemli farklılıklar var. Örneğin, Massachusetts eyaletinin ACLU'su, Massachusetts, Truro'daki polis, 2002'de beyaz moda yazarı Christa Worthington'ın öldürülmesini araştırmak için DNA testini kullandığında, DNA testini “kişisel mahremiyete ciddi bir müdahale” olarak kınadı. ACLU ayrıca, DNA örneklerinin çoğu beyaz olan sekiz yüze kadar bölge erkeğinden (siyah ve Hispanik erkeklerden alınan binlerce kişinin aksine) zorlandığı Baton Rouge ve Virginia gibi yerlerde teknolojinin başarısızlıklarından da bahsetti. ACLU ayrıca, taramalarda test edilen yedi bin adli DNA örneğinin yalnızca bir taneyle sonuçlandığını savundu . çünkü suçlu şüpheliler, önemli bir bile tipik olarak bir numune vermeyi reddederler; o baskı altında

Machine Translated by Google
Bukkal swabla kandırılmalarına veya zorbalık edilmelerine izin veren masumlar.

Tüm Kafkas erkeklerini hedef alan, polisin erkekleri şüpheli olarak ortadan kaldırmak için DNA sağlamaya zorladığı ve daha sonra bir sonraki suçluyu aradıklarında kullanmak üzere sakladığı bir DNA taraması, benzer bir siyah adam taraması kadar etik olarak iğrenç olurdu. Bununla birlikte, Truro'da bağışçılar yalnızca beyaz değildi ve ten rengi temelinde hedef alınmadı, bu nedenle ırksal önyargı bir faktör değildi: Truro polisi, on sekiz yaşın üzerindeki "bütün yerel erkeklerden" numune vermelerini istedi ve çeşitli ırklarını kaydetti. Dahası, polisin sadece beyaz olmayan erkeklerden DNA aradığı Miami ve Washington DC'deki sitelerin aksine, polis Truro örneklerini toplandıktan sonra imha etmeyi kabul etti. 10 Truro taraması hâlâ bir mahremiyet ihlaliydi: Birçok beyaz adam, numune vermek için baskı hissetti ve DNA örneği talebinin, makul olmayan arama ve el koymaya karşı Dördüncü Değişikliğin korumalarını ihlal ettiğinden şikayet etti.

Ayrıca, Nisan 2005'te, siyah bir adam, Worthington'ı öldürmekten rahatsız edici koşullar altında tutuklandı. Boston Herald'a göre , kadınlara yönelik şiddet suçlarıyla ilgili geniş bir suç geçmişine sahip olan bu şüpheli, polise DNA'sını alması için Nisan 2002'de izin vermişti, ancak polis bunu Mart 2004'e kadar reddetti. Truro'nun sekiz yüz yetişkin erkeğinin DNA'sını almaları, analiz etmeleri ve DNA analizine göre hareket etmeleri için tamamlandı. Şimdi bazıları, polisin açıkça umut vaat eden bir şüpheliyi soruşturmadığı ve hatta DNA örneğini analiz etmediği için DNA testinin sebepsiz yere mahremiyetlerini ihlal ettiğinden şikayet ediyor.

California da, suçsuz olduğu varsayılan insanlardan -tutuklanmış ancak yargılanıp hüküm giymemiş insanlardan- zorla DNA örnekleri alıyor. Uygulamanın savunucuları, genellikle, bu tür örneklerin alınmasının ve saklanmasının, bir şüphelinin parmak izlerinin alınması gibi yaygın bir uygulamadan daha müdahaleci olmadığını söylüyor. Tutuklanan kişilerin parmak izlerinin masumların damgalandığını çok fazla protesto etmeden alındığı doğrudur, ancak yine de DNA işaretleri parmak izi değildir: Daha az spesifik ve çok daha istilacıdırlar. Uygulamada, parmak izi adli olarak hatasız bir kimlik belirleme aracı değildir, ancak bir kişinin kimliğini yasal sistemi tatmin edecek kadar doğrulukla doğrular. Bununla birlikte, kişinin DNA'sı yalnızca kişinin kimliği hakkında değil, aynı zamanda kişinin gelecekteki erken bunak olma veya Huntington hastalığı veya tedavisi zor bir kanser geliştirme riskleri de dahil olmak üzere sağlığı hakkında da samimi bilgiler içerir. DNA, dört bin hastalık riskinin belirteçlerini barındırmasının yanı sıra, kişinin atalarının ve torunlarının sağlığı ve kimliği hakkında da bilgi içerir. DNA'nızın bir örneğiyle, bir kişi sizin ve çocuklarınız için belirli hastalık ve bozukluk olasılıklarını tahmin edebilir. Boston Üniversitesi'nde hukuk profesörü ve biyoetikçi olan George Annas, kişinin DNA profilinden "gelecekte kodlanmış bir günlük" olarak söz etti ve İnsan Genomu Projesi'nin tamamlanmasıyla, kod esasen kırıldı. Dolayısıyla bir tutuklunun parmak izinin alınması ile DNA örneğinin alınması kıyaslanabilir eylemler değildir; ikincisi çok daha fazla müdahaleci ve açıklayıcıdır - ancak benzersiz bir şekilde kesin bir tanımlama sağlama olasılığı çok daha düşüktür.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yasalar federal hükümetin masumların DNA örneklerini elinde tutmasını engelliyor, ancak eyaletler tam da bunu yapıyor. 1994'te polis, Michigan, Ann Arbor'da 160 siyah erkekten örnekler aldı ve bunların çoğu, polis memurları tarafından mazeretlerini görmezden gelen ve teslim olmayı reddederlerse kovuşturma yapmakla tehdit edildiklerinden şikayet etti. San Diego polisi de benzer şekilde, sadece "karanlık-" olarak tanımlanan bir seri katili yakalamak için sekiz yüz siyah erkeğe baskı yaptı.

Machine Translated by Google
terfi." Black Ann Arbor sakinleri, polis taktiklerinin "taciz ve tacizle sınırlandığından" şikayet ettiler, ancak Truro'da yaklaşılan adamlar, genellikle daha ince bir akran baskısı ve bir örnek vermeyi reddetmeleri halinde polisin onları daha fazla inceleyeceğine dair belirsiz korkuları dile getirdi. Ancak, Ann Arbor kolluk kuvvetleri soruşturmalarının ayrımcı olduğunu reddetti; polisin sadece failin tarifine uyan kişileri hedef aldığında ısrar ettiler. Ann Arbor katili - diğer birkaç adamla birlikte - polise DNA örneği vermeyi reddetti ve kimliği , alakasız bir suçtan tutuklandıktan sadece 11 sonra tespit edildi.

—

Nisan 2001'in ortalarında, Syracuse Üniversitesi'nin Lubin Merkezi, televizyon gazetecisi Catherine Crier tarafından yönetilen ve NYU sosyoloji profesörü Troy Duster ve Belediye Başkanı'nın New York Şehri polis komiser Howard Safir'in de dahil olduğu bir uzmanlar paneliyle birlikte adli genetik teknolojiler üzerine bir programa ev sahipliği yaptı. Rudolph Giuliani. Safir'in yüksek teknolojili güvenliğin bir savunucusu olarak yeni kariyeri, polisin yakında insanları sokakta durdurmak için cesur yeni genetik teknolojileri kullanmasına, taşınabilir bir cihazla bukkal sürüntü almasına, veritabanını bir cihazdan çalıştırmasına izin verilmesi gerektiği görüşünün ilan edilmesin içeriyor. uydu ve taşınabilir bilgisayarlarını kullanarak bir "isabet" olup olmadığını görmek için kullanabilirler.

Bu tür yerinde DNA testi henüz gerçek değil, ancak birkaç biyoteknoloji firması, polislerin bir kişiyi durdurmasına, hızlı bir DNA örneği almasına ve dakikalar içinde bir veritabanında kontrol etmesine olanak tanıyan mükemmel taşınabilir çözümler için çabalıyor. San Diego'da bulunan böyle bir firmaya Nanogen denir. Tek nükleotid polimerazları (SNP'ler), bir şüpheliyi tanımlamaya yetecek kadar farklı genetik farklılık bölgeleri olan küçük DNA fragmanlarını kullanır. Nanogen, SNP'leri pul boyutunda bir mikroçipe yerleştirebilir; bu teknoloji, bilim adamlarının "çiplerdeki SNP'ler" olarak adlandırmaya başladıkları teknolojidir. [12] Veya kısa tandem tekrarları veya STR'ler olarak adlandırılan küçük DNA alanlarını analiz ederek ve karşılaştırarak, bukkal sürüntüden alınan DNA ile donanmış bir polis memuru, on üç STR'yi dakikalar içinde çok hızlı bir şekilde kontrol edebilir. Bununla birlikte, bazı eleştirmenler, on üç STR'nin güvenilir tanımlama için çok az olduğunu iddia ediyor. Taşınabilir bilgisayarlarla donatılmış polis, binlerce erkeğin profillerini taramak için DNA veri bankalarına erişebilecek. FBI suçlularının veri tabanında, çözülmemiş sekiz bin suç mahallinden örnekler var ve eyalet kolluk kuvvetleri, küçük suçlardan şüphelenilen veya hüküm giyenler de dahil olmak üzere, kanunları çiğneyenlerden yaklaşık 620.000 örnek topladı.

Artık her eyalet, suçu işleyen kişinin bulunmasını kolaylaştırmak için kan izleri gibi suç mahallerinden alınan genetik örneklerle eşleşen genetik veri tabanları tutuyor. 13 Crier, genetik veri tabanında olmanın masum bir — siyah adam için neden bir sorun olacağını sorduğunda, mevcut birçok kişinin duygularını tekrarladı. "Suçlu değilse, veri tabanındaki bir adam için sorun nedir? Endişelenecek bir şeyi yok."

Ama öyle. Birden fazla düzeyde önyargı, tamamen siyah ve Hispanik veritabanlarını besler ve daha önce bahsedilen Pamela Fish davası gibi davalar, DNA kanıtının hileli veya yetersiz manipülasyona karşı diğer kanıtlardan daha fazla bağışık olmadığını zaten doğrulamıştır. Bir de toplu damgalama meselesi var: Veritabanında sadece beyaz olmayan erkekler varsa, sadece beyaz olmayan erkekler şüpheli olur ve sadece onlar mahkum edilebilir. Sayısal çoğunluk grubu olan beyaz adamları hariç tutan veritabanları, çoğu suçluyu kaçıracaktır. American Criminal Law Review'un işaret ettiği gibi , "Ancak optimum etkinlik, her vatandaşın DNA parmak izini içeren evrensel bir DNA veritabanını gerektirir.

Machine Translated by Google

aksi takdirde potansiyel maçlar kaçırılırdı.” [14] Evrensel bir DNA veri tabanı ten rengine dayalı olandan daha verimli olsa da, aynı zamanda zorlamayı gerektireceğinden etik olarak da kabul edilemez. Miami'den Londra'ya ve Truro'ya kadar uzanan DNA taramaları, çeşitli düzeylerde direniş ve kızgınlıkla karşılaştı ve bu nedenle gönüllü olarak tanımlanamaz.

Yeni DNA parmak izi teknolojisi, serbest bırakılandan daha fazla Afro-Amerikalı erkeğin hapsedilmesine yol açacak mı? Bu teknolojinin hayırsever yüzü en çok görülen şey, ancak başka bir uğursuz çehresi var. Bu ikili doğa, genetik biliminin Afro-Amerikan sağlığı ve refahına yönelik hemen hemen her uygulaması için geçerlidir. Tarihsel olarak, her nimete, sağlığa veya özgürlüğe yönelik damgalayıcı bir tehdit eşlik etmiş gibi görünmektedir. Amerikalı siyahlar için genetik her zaman iki ucu keskin bir kılıç olarak kullanılmıştır.

Orak Hücre Yanlış Adım

Afrikalı Amerikalılar genetik yeniliğe yabancı değiller, ancak ne yazık ki genetik terapi uzun zamandır ırksal mitler ve kötü bilim tarafından sabote ediliyor. Afrikalı Amerikalılarla yapılan çok sayıda genetik araştırmanın gündeme dayalı doğası, birçok siyahı tüm genetik bilimlere karşı temkinli kılmıştır. Yakın hafızadaki en kötü örneklerden biri, orak hücre hastalığını çevreleyen sorunlu genetik girişimler ailesidir.

Bölüm 6, 1910'da kardiyologlar James B. Herrick, MD ve Ernest E. Irons'ın Grenada'lı yirmi yaşındaki bir dişhekimi öğrencisinin “ince, uzun, orak şeklindeki” kırmızı kan hücrelerini ilk kez nasıl tanımladığını anlattı. Bir yıl sonra, bir Virginia tıp dergisi, benzer semptomlara sahip yirmi beş yaşındaki siyah bir kadının tanımını yayınladı. Kısa süre sonra, orak hücreli anemili Afro-Amerikalıları raporları, “oraklaşmış” kırmızı kan hücrelerinin şekilsiz olmasına atfedilen korkunç koşulların bir takımyıldızı, tıp dergilerini doldurmaya başladı. Bozukluğu olan insanlar, düşük oksijenli ortamlar gibi çevresel hakaretlere maruz kaldıklarında, kırmızı kan hücreleri orak şeklini alır ve yapışkan hale gelir, hücrelerin yeterli oksijen taşıma yeteneğini sabote eder ve kılcal damarlar dahil küçük kan damarlarını tıkamasına neden olur. . Bu olaylar, orak hücre krizleri olarak bilinen dayanılmaz derecede acı veren bölümleri tetikler. Orak hücre krizi, yalnızca anemi değil, aynı zamanda, kan damarlarının konumuna bağlı olarak kanama ülserleri, felçler, kalp krizi veya uzuv ve doku kaybına da neden olabilir. Bu nedenle doktorlar sıklıkla orak hücre hastalığı terimini tercih ederler ve hastaların en kötü tıbbi krizlerinin anemi ile pek ilgisi olmadığına dikkat çekerler. 1920'ye gelindiğinde, orak hücre hastalığının yalnızca Afrikalı Amerikalıları etkileyen ırksal bir durum olduğuna dair yanlış bir inanç sağlam bir şekilde yerleşmişti. [15] Bununla birlikte, Akdeniz, Orta Doğu ve Batı Afrika bölgelerinden insanları da etkiler, ancak Güney Afrika ve Doğu Asya bölgelerinden olanları etkilemez. [16]

Savaş sonrası enfeksiyon hastalıklarının antibiyotikler aracılığıyla sözde fethinden ve 1951'de DNA'nın çift sarmal yapısının keşfedilmesinden sonra, genetik, hastalıkları anlamanın ve saldırmanın önde gelen modu olarak öncelik kazandı. 1949'da orak hücreli anemi, tanımlanan ilk moleküler hastalık oldu. Bilim adamları, orak hücreli aneminin birkaç orak hücre bozukluğunun en kötüsü olduğunu ve her dört yüz Afrikalı Amerikalı yeni doğan bebekten birinde görüldüğünü öğrendi. Ayrıca orak hücre hastalığını ve bir dizi yakından ilişkili kan hastalığını da biliyorlardı.

Machine Translated by Google
hemoglobinopatiler sadece siyahları değil, diğer ırklardan insanları da etkiledi. Örneğin, böyle bir kan hastalığı olan talasemi, Akdeniz, Orta Doğu ve Afrika kökenli insanları etkiler.
Ancak orak hücreli aneminin siyahi bir hastalık olarak kimliği o kadar sağlam bir şekilde yerleşmişti ki, talasemili siyahlar hala sıklıkla orak hücre hastalığı ile yanlış teşhis ediliyor. 17

Orak hücre hastalığı çekiniktir: Bir kişinin hastalığı geliştirmesi için orak hücre hastalığına yönelik iki çekinik gen taşıması gerekir. Sadece bir orak hücre geni olan kişilerin, esasen iyi olan heterozigotlar veya taşıyıcılar olduğu söylenir. Ancak orak hücre hastalığına sahip iki heterozigot evlenirse, yavrularının hastalığı geliştirme şansı dörtte bir olur. Bir taşıyıcı, geni olmayan bir kişiyle evlenirse, çocuklarından hiçbiri orak hücre hastalığına yakalanmaz, ancak çocuklarının kendileri de ikide bir oranında taşıyıcı olma şansına sahiptir. Orak hücre hastalığı taşıyıcıları bazen orak hücre özelliğine sahip olarak anılır, ancak özellik kelimesinin taşıdığı hastalık çağrışımına rağmen, iyi durumdalar. (Karışıklık potansiyelinden dolayı, bu bölümde mümkün olduğu kadar orak hücre özelliği teriminden kaçınılmıştır.)

18

1960'ların sonlarında, işyerleri, görünüşte savunmasız çalışanları orak hücre krizi gibi hastalıkları tetikleyebilecek çalışma ortamlarına yerleştirmekten kaçınarak korumak için genetik tarama başlattı. Federal hükümet, orak hücre hastalığının geniş çapta genetik taramasını teşvik eden girişimleri destekledi ve Afrikalı Amerikalılar, orak hücre hastalığı riski taşıyan insanları test etmek ve danışmanlık yapmak için bu girişimlerin birçoğunu kendileri için zorladı; iyi niyetliydiler. Ancak, bazıları değildi. Ve pek çok durumda, iyi niyetler tıpta felakete giden yolu döşedi.

Hukuk profesörü Vernellia Randall, "Orak hücre taraması büyük sorunlar yarattı" diye hatırlıyor.
Dayton Üniversitesi. "Örneğin havayolları, bu özelliğe sahip pilotların uçamayacağını söyledi."

Sağlıklı olsalardı neden olmasın? 1968 ve 1969'da Teksas, El Paso'daki Fort Bliss'teki doktorlar, ordunun temel eğitiminin aniden genellikle tehlikeli olmaktan çok, hatta ölümcül olduğunu kanıtladı.
On bir ay içinde, hepsi siyah olan dört acemi yere yığılıp aniden öldü. Erkeklerin kırmızı kan hücrelerinin artık orak şeklinde olduğunu gösteren otopsi sonuçları daha da endişe vericiydi.
Askerler siyahtı ve eğitim kampının yüksek rakımı (4,060 fit) ölümlerin, yüksek irtifaların karakteristik özelliği olan düşük oksijenli ortamın tetiklediği orak hücre hastalığı krizlerinden kaynaklanmış olabileceğini düşündürdü. Ancak New England Journal of Medicine , erkeklerin ölümleriyle ilgili raporunda, orak hücrelerin mutlaka erkeklerin orak hücre hastalığı olduğu anlamına gelmediğini, çünkü şekilsiz hücrelerin ölümlerinin nedeni değil, bir sonucu olabileceğini kaydetti. Ulusal Bilimler Akademisi ölümleri incelediğinde, ne orak hücreli anemiyi ekarte edebildi, ne de adamları öldürdüğünü kanıtladı.

19

Ancak ABD Hava Kuvvetleri Akademisi, tüm siyah orak hücreli taşıyıcıların - sağlıklı insanların - kabul edilmesini derhal yasaklayan bir direktif yayınlayarak hemen karara vardı. Taşıyıcılar kalıcı olarak topraklandı, yardımcı pilotluk yapmaları yasaklandı ve yer işlerine indirildi. Akademinin, siyah taşıyıcıların kabul edilmesini yasaklayarak, siyahların akademiye girmesine yönelik uzun süredir devam eden, çıplak ırk temelli yasağını büyük ölçekli bir restorasyonu gerçekleştirdiğini, ancak şimdi onları korumanın gerekçesini sunabileceğini belirtmekte fayda var. 20

Machine Translated by Google

Garip bir şekilde, bilim adamları ve sıradan kişiler, iyi orak hücre taşıyıcılarını, orak hücre hastalığı için her iki gene sahip olan ve dolayısıyla hastalığa sahip olan homozigotlarla karıştırdı. Ancak bu karışıklık tesadüfi değildi: Orak hücre özelliği ile orak hücre hastalığı arasında ayrım yapmayan sözde orak hücre tarama testini satan Ortho Pharmaceutical Company of McNeil Laboratories için karla sonuçlandı. Ortho, orak hücre taşıyıcıları ile orak hücre hastalığı olan kişiler arasında ayrım yapamayan Sickledex adlı bir testi teşvik ediyor ve dağıtıyordu. Yani Sickledex, genin varlığını tespit etti, ancak bir veya iki genin var olup olmadığını tespit etmedi. Testi pazarlamak için işverenler, askeri hastaneler ve hükümet, taşıyıcılara gerçekten orak hücreli anemi hastası insanlara uygulanan tavsiye ve kısıtlamaların aynısını uyguladı.

Aksi takdirde, bu kurumlar, hasta bir kişiyi iyi olandan ayırt edemediği için testin son derece sınırlı terapötik değere sahip olduğunu kabul etmek zorunda kalacaklardı. [21]

Ulusal Sağlık Enstitüleri, hastaneler ve özel kuruluşlar, taşıyıcı statüsünü hastalıkla eşitleyen broşürler ve kitapçıklar yaydı ve milyonlarca siyahi iyi insan hasta ve genetik olarak kusurlu oldukları konusunda bilgilendirildi. Bazılarının yaşam beklentisinin yirmi yıl olduğu söylendi. Orak hücre araştırmasını, taramasını, danışmanlığını ve eğitimini teşvik etmek için 1972'de yürürlüğe giren Ulusal Orak Hücre Anemi Kontrol Yasası'nın giriş bölümünün ilk cümlesi doğru değildir: "İki milyon Amerikalı orak hücre hastalığından muzdarip." Aslında 2 milyon insan sağlıklı taşıyıcıydı ve 100.000'den az [22] Amerikalı orak hücreli anemi hastasıydı. Orak hücre hastalığının siyah bir bozukluk olarak sürekli olarak pekiştirilmesiyl birleşen hatalı iddia, Amerikalılarda, Afrika kökenli Amerikalıların iyi bir bölümünün -on ikide birinin- orak hücreli anemiden muzdarip olduğu konusunda yanlış bir izlenim bıraktı. [23]

Orak hücre heterozigotluğunun bir hastalık durumu olarak algılanması, etnosentrizmin güzel bir örneğidir, çünkü sağlıksız olmak şöyle dursun, bu taşıyıcılık durumu, en ölümcül sıtma türüne karşı bağışıklığın belirgin biyolojik avantajını sağlar. Bu, sıtmalı bölgelerdeki orak hücreli taşıyıcıların hayatta kalmasına yardımcı olur. 1949'daki Sekizinci Uluslararası Genetik Kongresi'nde, evrimsel biyolog J. BS Haldane ilk olarak, orak hücre hastalığı için bir gene sahip kişilerin "sıtmaya neden olan sporozoa saldırılarına karşı daha dirençli" olduğunu öne sürdü. Afrika'nın bazı kısımlarında ve sivrisinek taşıyan sıtmanın geliştiği diğer ülkelerde, orak hücreli anemi için bir gene ve normal hemoglobin için bir gene sahip insanlar, orak hücreli anemili insanlardan sadece daha sağlıklı olmakla kalmaz, aynı zamanda bu özelliği olmayan insanlardan da daha sağlıklıdır. Normal hemoglobin ile. Orak hücreli anemi için bir heterozigot olmak, kişiyi ölümcül P. falciparum sıtma türünün istilasından çeşitli şekillerde korur. Sıtma parazitinin bir türü olan plazmodyum, kişinin kırmızı kan hücrelerini enfekte eder, ancak heterozigotlarda plazmodyum, hücre ortamını daha asidik hale getirerek yalnızca enfekte olan kırmızı kan hücrelerinin oraklaşmasına neden olur: bu artan asitlik, sırayla, hemoglobini yapar. oksijeni kaybeder, bu da enfekte hücrelerin oraklaşmasını daha da artırır. Bununla birlikte, ortaya çıkan oksijen eksikliği, sıtma parazitlerini öldüren enfekte olmuş potasyum hücrelerini de tüketir. Hayatta kalan parazitler kişinin bağışıklık sistemi tarafından alınır ve orak hücreler dolaşımdan çıkarılır, yok edilir ve parazitlerle birlikte vücuttan atılır. Enfekte olmamış kırmızı kan hücreleri orak yapmaz ve kişi ne orak hücre hastalığından ne de sıtmadan muzdariptir.

Sıtmalı ortamlarda, orak hücreli heterozigotların hayatta kalma ve hayatta kalma olasılıkları yüzde 15 daha fazladır.

Machine Translated by Google
normal hemoglobin ile komşularından daha fazla çoğalırlar.[24] Buna "heterozigot avantajı" denir ve orak hücre genini taşıyan grupların ortak paydasının neden siyah olmak değil de sıtma taşıyan anofel sivrisineklerinin yakınında yaşamak olduğunu açıklamaya yardımcı olur. Heterozigot avantajı sağladığı düşünülen diğer genetik hastalıklar arasında, kolera ve tifonun ölümcül dehidrasyonuna karşı koruma sağlayan, Avrupa kökenli insanlar arasında en yaygın genetik hastalık olan kistik fibroz yer alır ve bilim adamları, Tay-Sachs hastalığı için heterozigotların, Tercihen Aşkenaz Yahudilerini vuran, tüberküloza karşı daha fazla korumadan yararlanabilir.

Bugün Amerika Birleşik Devletleri yılda sadece bin sıtma vakası görüyor, bu nedenle heterozigot avantajı, sıtmalı bölgelere seyahat edenler ve genetik, hastalık ve kültür arasındaki etkileşimde bir nesne dersi dışında, bir Kuzey Amerikalı için çok yararlı değil. .

Afrikalı Amerikalılar, hükümetin verdiği hatalı tıbbi tavsiyeler yüzünden kafası karışanlar arasındaydı. Birçok eyalet, birçok siyahın memnuniyetle karşıladığı, ancak genetik uzmanlar da dahil olmak üzere diğerlerinin damgalanmış hissetmelerine neden olan zorunlu genetik tarama programları başlattı. Örneğin, Chicago Üniversitesi'nde Afro-Amerikalı bir genetik profesörü olan James Bowman, 1971'de bir Kara Panterler etkinliğine davet edildiğinde genetik vahşi doğada haykıran tek sesti. Orada, toplum liderleri tarafından orak hücre taraması yapılıyordu ve bunlar pozitif çıkan herkesin sadece yirmi yıl daha uzun yaşayabileceği konusunda uyarıda bulunuyordu. Bowman, testin gerçekten hasta olanları belirleyemediğine ve her halükarda klinik tablonun çok daha az vahim olduğuna şiddetle itiraz etti. Bowman'ın referanslarına ve protestolarına rağmen, siyah beyaz organizatörler hatalı test ve danışmanlıkta ısrar ettiler.

On yedi eyalet, genellikle Afrikalı Amerikalılardan gelen taleplere yanıt olarak orak hücre tarama yasalarını yürürlüğe koydu. Ancak siyah Amerikalılar, mahremiyeti tehdit eden ve genetik bir işçi alt sınıfı yaratabilecek soruları gündeme getiren işyeri taramaları için yaygara koparmadılar. 1971'de neredeyse dokuz yüz hastalığın genetik olduğu biliniyordu, ancak tarama testleri sadece elli genetik hastalığın taşıyıcılarını belirleyebiliyordu.[25] Bununla birlikte, orak hücre hastalığı taraması, işverenler tarafından en sık yapılan genetik testti. 1975'e gelindiğinde, Tay-Sachs veTalasemi için on binlerce kişi tarandı, ancak yarım milyon siyah, orak hücre hastalığı için tarandı. Daniel Kevles'in bir sosyal genetiğin tarihi olan Öjeni Adında, "Kimse olası her ebeveynin taranması için ciddi bir şekilde tartışmadı, ancak bazıları, özellikle genetik hastalıklar için nispeten yüksek risk altındaki gruplardan insanların taranmasını teşvik etti. siyahlar..." [26]

—

Ulusal Sağlık Enstitüleri'nin politikaları ve yayınları, yalnızca Afrikalı Amerikalılara odaklanarak, Amerikan ruhundaki orak hücreli anemiyi siyah bir hastalık olarak sağlamlaştırdı. Ne yazık ki, hükümet politikaları hala hastalık durumunu taşıyıcı olmakla karıştırıyor. Taramalar, gündem odaklı, yanlış danışmanlık ile montaj hattı tarzında çeşitli tesislerde toplu halde gerçekleştirildi. Tarama, bir kişinin orak hücre hastalığı özelliğini taşıdığını ortaya çıkardığında, bu bilgi onun üzerine atıldı; hasta olduğu konusunda bilgilendirildi, hastalığı yanlışlıkla bu özellik ile eşitleyen bir broşür verildi, daha sonra her zaman verilen tek bir tavsiye dışında - iki kişi arasındaki evliliğin tavsiye edilmezliği - dışında genellikle daha fazla destek veya cevap olmadan reddedild

Machine Translated by Google

Bu özellige sahip insanlar, çünkü orak hücreli anemili çocuklar üretebilirler. Bu genellikle, çocuk sahibi olamayacaklarını bilmeleri için etkilenen insanları belirlemek için taramanın ana bilgi noktasıydı. Bu tür tavsiyeler, birçok Afrikalı Amerikalıyı, özellikle 1973'ten sonra, genetik danışmanları ve danışmanlık programlarını soykırımla suçlamaya yöneltti. Bu, amniyosentezin, önce yaşamı tehdit eden bozukluklar, daha sonra genetik kusurlar ve daha sonra orak için amniyotik sıvının doğum öncesi testine izin verdiği yıldı. hücre anemisi. Bu aynı zamanda Roe v. Wade'in Amerikalı kadınlara talep üzerine yasal kürtaj hakkı verdiği yıldı.

1950'lerden beri teşhislerin yanı sıra sivri tavsiyeler veren genetik danışmanların yalnızca teşhis ve hastalık bilgileri sağlamaları gerekiyordu, ancak yine de neredeyse düzensiz bir şekilde uyguluyorlardı ve çoğu, özelliği hastalıktan ayırt edemeyen testlere dayanarak kürtajı önerdi. 27 Vernellia Randall, “O sırada hamile kalan risk altındaki çiftler için,” diye hatırlıyor, “tavsiye hamileliğin sonlandırılmasıydı. Bazıları bunları siyahların doğurganlığını sınırlama girişimleri olarak gördü.”

Orak hücre taşıyıcılarına karşı ayrımcılığın dağılması yavaş oldu ve bilimsel bilginin çok gerisinde kaldı. Örneğin ABD Hava Kuvvetleri Akademisi'nin kabul yasağı ve heterozigot pilotların topraklanması, bir dava ile ancak 1981'de sona erdi. 28

Test testleri

Bugün, vicdansız işverenler genetik tarama yapmaya devam ediyor, ancak şimdi bunu çalışanların bilgilendirilmiş rızası olmadan gizlice yapıyorlar. 2001 yılında, Eşit İstihdam Fırsatı Komisyonu, Burlington Northern Santa Fe Demiryolunu, karpal tünel sendromu iddiasında bulunan işçiler üzerinde genetik testler yapmakla suçladı. Testler, onların duruma herhangi bir genetik yatkınlığa sahip olduklarını gösterseydi, demiryolu, sorumlu tutulmaması gerektiğini iddia edebilirdi. 29 Bu tür suistimallerden kaynaklanan bazı davalar, ırksal önyargıyı iddia ediyor. Belki de en korkunç olanı , federal hükümetin California Üniversitesi ile işbirliği içinde yürüttüğü bir araştırma merkezi olan Norman-Bloodsaw v. Lawrence Berkeley Laboratuvarı davasıydı . 1998'de biri hariç tümü siyah olan 172 çalışan, gerekli fizik muayeneler sırasında sağladıkları kan ve idrarın zarar göreceğini bilmeden sifiliz, hamilelik ve orak hücre özelliği için gizlice test edildiklerini öğrendiklerinde LBL'ye dava açtılar. şekilde test edilecektir. Bu testler müdahaleci olduğu kadar aşağılayıcıydı ve Engelli Amerikalılar Yasası uyarınca yasa dışıydı. Ancak özellikle rahatsız edici olan şey, laboratuvarın orak hücre özelliği için yalnızca siyah çalışanlarını test ederken sergilediği bilimsel bilgi eksikliğidir: Bilim adamları, yalnızca siyahların risk altında olmadığını ve taşıyıcı statüsünün makul bir sonuç vermediğini de bilmeliydiler. sakatlık riski. Davacılar, zührevi hastalık için test edilen tek beyaz çalışanın siyah bir kadınla evli beyaz bir adam olduğunu öğrendiğinde, taramanın bariz ırksal doğası önerildi. Ağustos 2000'de, California Üniversitesi, bu siyah çalışanların getirdiği 2.2 milyon dolarlık davayı karara bağladı.

Bu işçilerin mahremiyeti yasa dışı bir şekilde saldırıya uğradı ve haksız yere damgalanabilirlerdi. Ancak genetik sorunlar için kişinin rızası olmadan test edilmesinin zarar verici olmasının başka bir nedeni daha var: Genetik bilginin bedeli dayanılmaz derecede yüksek olabilir. Kişinin genlerinde bulunan sağlık bilgileri, korunma ve öz bakım konusunda ipuçları verebilir, ancak bu tür bilgiler aynı zamanda beyhude kaygı ve endişe yar

Machine Translated by Google
tıbbi ve finansal ayrımcılığın katmanlarına açık bırakmak. Marian G., "Genetik bir durum hakkında bilginiz varsa ve bu konuda sigorta şirketinize yalan söylerseniz, sizi sigortalamayı reddedebilirler" dedi. Secundy, Ph.D., Araştırma ve Sağlık Bakımında Ulusal Biyoetik Merkezi'nin merhum müdürü. "Tedavi edilemeyen bir hastalık için risk altında olduğunuzu öğrenirseniz, bilgi yararsız olmaktan daha kötü olabilir: Bilgi, kendinizi korumanıza izin vermeyecek ve asla kazanamayacağınız bir hastalık için zihinsel ıstırap çekeceksiniz."

Bir hastalığın genetik göstergelerini öğrendiklerinde insanları işe almayı reddeden işverenler, onları "işe alınamaz" biyolojik bir alt sınıfa havale edebilir. Ve bu sadece bilinen genetik bozuklukları olanlar için bir endişe değil, çünkü herkesin genomu birkaç çürük elma barındırıyor - bir sağlık sorununa işaret edebilen, ancak zorunlu olmayan genler. İnsanlar genomlarını açıklamaya ne kadar zorlanırsa, genetik ayrımcılığa maruz kalma riskleri de o kadar artar. Şu anda, siyahilerin bu tür testlere tabi tutulmaları daha olasıdır, çünkü orak hücre hastalığı testi, işverenler ve sigortacılar tarafından kullanılan en yaygın genetik taramadır. 2000 yılındaki bir kongre raporu, işverenlerin sağlık bakım maliyetlerini sınırlamaya zorlanması nedeniyle bu tür ayrımcılığın yaygınlaşabileceğini öngörüyor.

Zaten, yüzde 70'e varan oranda daha yüksek meme kanseri riski taşıyan BRCA1 geni için normalden daha yüksek bir riske sahip olan siyahi kadınlar, genetik test yaptırmaları durumunda sigortacılarının ve işverenlerinin durumlarını öğrenebileceğinden korkuyor. Alabama genetik danışmanı Tene Hamilton, "Bazı kadınlar gen testini kendi başlarına yapmakta ve sigorta şirketlerinin bilmesini istemedikleri için kendi ceplerinden ödüyorlar" dedi.

Diğer genetik testler, Afrikalı Amerikalıları yakın gelecekte arzu edilen işlerden alıkoyabilir mi? Örneğin, kemoterapiye direnci etkileyen bir genetik mutasyonun Afrika ve Afrika kökenli Amerikalı popülasyonlarda Kafkas veya Asyalı popülasyonlara göre daha sık meydana geldiğini düşünün . Manhattan'da yaşayan Afrikalı Amerikalılar ve Hispanikler üzerinde 1998'de yapılan bir araştırma, onların genetik bir varyantı (APOE-epsilon4) barındırdıklarını ortaya çıkardı, bu da onları Alzheimer hastalığına yakalanma açısından beyazlardan daha yüksek riske sokar. 31 Afrikalı Amerikalıların sağlıklı olma olasılığı beyazlardan daha yüksektir 32 bu da glikoz-6-fosfat dehidrojenaz (G6PHD) sendromu taşıyıcılarının, kırmızı kan hücrelerinin kaybına neden olabilir ve birçok tıbbi riski ve ilaç reaksiyonunu etkiler. Bu taşıyıcılık durumu testler tarafından tespit edilirse ve hastalık durumu olarak yanlış sınıflandırılırsa, siyahlar istenen işlerden men edilecek mi?
Tabii ki, bu genetik tamamlayıcıların her biri diğer etnik gruplarda da görülür, ancak oranlar - ve dolayısıyla riskler - Afrikalı Amerikalılar arasında daha yüksektir.

Ayrıca, sadece bir hastalık genine sahip olmanın, hastalığınız olduğu anlamına geldiğine dair yaygın bir yanılgı vardır. Bu öyle değil. Tip II diyabet, hipertansiyon ve kanser gibi en yaygın yetişkin başlangıçlı genetik olarak etkilenen hastalıklar, tipik olarak tek bir genden değil, birkaç genetik faktörden kaynaklanır. Hastalığın ortaya çıkmasına neden olmak için genellikle çevresel tetikleyiciler (örneğin obezite, besin eksikliği, zararlı kimyasallara maruz kalma) gerekir. Dahası, genler birbirlerinin etkilerini yumuşatmak için etkileşime girer. Tüm bu faktörler kimin risk altında olduğunu belirlemeyi zorlaştırır ve ayrıca bilim adamlarının gen tedavisi girişimlerini de engeller.

Globalden Daha Az: İnsan Genom Projesi

Machine Translated by Google

Terapötik olarak kullanıldığında, genetik, Afro-Amerikan sağlığında muazzam gelişmeler vaat ediyor, ancak vaatler henüz gerçekleşmedi. Örneğin, tespit edilen ilk moleküler hastalık olan orak hücre bozukluğuna yönelik araştırmalar yetersiz finanse ediliyor ve hastalık hala etkili bir tedavi bekliyor, ancak 1989'da kistik fibroz geninin keşfedilmesinden sadece birkaç yıl sonra etkili genetik tedaviler geliştirildi. Beyazlar kistik fibroz için siyahlardan çok daha yüksek risk altındadır. 33 Terapötik araştırmalar bazen siyahları atlar çünkü bir hastalık için bir gen bulmak ve bir hastalığı tedavi etmek çok farklı iki şeydir ve onlarca yıl birbirinden ayrılabilir. Ayrıca, Afrikalı Amerikalıların çıkarları genellikle ana akım genetik araştırmaların radar ekranının altında kalıyor ve siyahların genetik riskleri konusunda çok daha kaliteli araştırmalar yapılmalıdır. Bu, siyahların deneysel istismarına odaklanan bir kitap için ironik bir endişe gibi görünebilir, ancak bu yalnızca araştırma-kötüye madalyonun diğer yüzüdür: Araştırma önemli bir terapi yolu haline geldiğinden, Afrikalı Amerikalıların etik, terapötik araştırmalar zorunlu hale gelmiştir.

İnsanlığın tüm genlerini haritalamak için birleştirici bir küresel girişim olarak lanse edilen ve birçok hastalığa çare bulmadaki rolünden dolayı halka satılan İnsan Genom Projesi'ni (HGP) alın. ABD Ulusal Sağlık Enstitüleri ve Londra'daki Wellcome Trust, 1990 yılında başlayan projenin hayati kollarını tamamladı. Bir insanın genetik yapısını oluşturan 30.000 genin tümü tanımlandı ve haritalandı.

Ancak, Howard Üniversitesi'nde genetikçi olan Dr. Georgia Dunston, 1990'ların ortalarında, projeyle genleri analiz edilen altmıştan fazla ailede Afrika kökenli hiç kimsenin olmadığını iddia etti. 34 Aile ağacının Afrika dalını kesmenin kritik bir hata olduğundan yakındı, çünkü Afrika gen havuzları, insan yaşamının Afrika'da evrimleşmiş olması nedeniyle gezegendeki en eski ve sonuç olarak en çeşitlidir. Dunston, "Afrika olmadan insanlığın nasıl bir resmi ortaya çıkabilir?" diye sordu.

Ayrıca, altı ülkedeki on altı ayrı araştırma üniversitesinden 100.000 profesyonel HGP bilim insanından laboratuvar asistanları dışında sadece birkaçı siyahtı. 35 Ulusal Sağlık Enstitüleri Araştırma Enstitüsü programı yöneticisi Dr. Bettie J. Graham, Journal of Blacks in Higher Education'a şunları söyledi: projesi.” Bununla birlikte, proje için biyomedikal araştırmalar yürüten nispeten az sayıda siyah da bir faktör olduğunu kanıtladı. 36

Bununla birlikte, Howard Üniversitesi gecikmeli olarak verilere katkıda bulunmaya davet edildi ve o zamandan beri, Dunston'ın direktörü olduğu Ulusal İnsan Genom Merkezi'ni açmasını sağlayan önemli bir destek aldı. Bugün merkez, Afro-Amerikan sağlığı için önemli birkaç proje yürütüyor.
Bunların arasında Afro-Amerikan popülasyonlarında yaygın olan karmaşık hastalıkların aday genlerinin araştırılması da var. Bunlara prostat kanseri, meme kanseri, astım, Tip II diyabet, hipertansiyon ve HIV/AIDS dahildir.

HGP'nin neredeyse homojenliği ironiktir, çünkü İnsan Genom Projesi verilerinin heyecan verici mesajı, ırkın çınlayan bir kınamasıdır. Analizler, ayrı ırk grupları olarak düşünülenlerin genomları arasında o kadar az çeşitlilik ve o kadar çok ortak genetik özellik buldu ki, ırkın biyolojide hiçbir temeli olmadığı bulundu.

Machine Translated by Google

Bu kitap, farklı olarak algılanan etnik grupları belirlemenin uygun ve yaygın olarak kullanılan bir yolu olan argo olarak kabul edildiği için ırk terimini kullanmaktadır . Birinin ırkını "siyah" veya "beyaz" olarak adlandırdığımızda ne demek istediğimizi (ya da düşündüğümüzü) hepimiz biliriz. Bizim milletimizde sağlık ve hastalık tartışmalarında ırk tartışılmaz bir öneme sahiptir. Bununla birlikte, İnsan Genom Projesi, devam eden şüpheleri ortadan kaldırdı: Biyolojik ırk yoktur, çünkü tüm insanlar aynı genleri paylaşır. Genlerin oranları farklılık gösterse de, yani genetik farklılıkların var olduğu anlamına gelse de, bu varyasyonlar ırklar olarak düşündüğümüz şeylerle çok zayıf bir şekilde eşleşir. Bu, mantıksal bir çelişki ortaya koyuyor gibi görünüyor: Eğer ırk gerçek değilse, ırk temelli terapötiklerden nasıl bahsedebiliriz? Cevap, ırkın gerçektir , ancak biyolojik olmadığıdır: Sosyaldir. Yaşam beklentisi, ölüm oranı, hastalığa yatkınlık ve hayatta kalma konusundaki çoğu "ırksal" farklılıklarla çok yakından ilişkili olan şey, kişinin ait olduğu algılanan ırktır.

Bu, geleneksel bilgeliğe aykırıdır ve ilk bakışta kolayca çürütülebilir: Bir İzlandalı ile bir Nijeryalı arasındaki ırksal farklılıklar bariz görünüyor. Ancak güney Hindistan'dan gelen koyu tenli bir Asyalı ile solgun bir Kuzey Afrikalı arasındaki farklar da öyle, ancak ilk kişi Kafkas ve ikincisi "siyah" olarak sınıflandırılıyor. Tarihsel olarak, cumhuriyetin ve Afrika'nın köleliğinin ilk günlerinde, ithal edilen Afrikalıların ten rengi ve saç tipleri bakımından açık tenli Avrupalıların sadece kutupsal zıtlığını temsil etmeleri gerçeği kafa karıştırmıştır. Afrika her ten renginden, saç tipinden, boydan veya diğer fiziksel ölçülerden insanlara ev sahipliği yapar, ancak Afrika'nın ve dolayısıyla Avrupa'nın zengin çeşitliliği on yedinci yüzyıl Amerika'sında temsil edilmedi. Kolonilerde yalnızca Batı Afrika'nın koyu tenli sakinleri ve esas olarak soluk tenli Anglo-Saksonlar yaşıyordu. Atalarımız bir yanda koyu tenli Finliler ve Akdenizlileri, diğer yanda Kuzey Afrikalılar, Doğu Afrikalılar, Mısırlılar ve Somalilileri içerseydi, tüm etnik gruplarda benzer fenotipik özelliklerin varlığını daha iyi anlayacaklardı.

Tüm insanların çeşitli lütuflarına bakıldığında, insanları ırklara ayırmak için sahip olduğumuz çeşitli kriterlerin (ten rengi, göz rengi, saç yapısı, vücut tipi, kan grupları, hastalığa yatkınlığı) çok iyi bir şekilde haritalandığını anlamak daha kolaydır. birkaç dramatik istisna dışında, genetik frekanslara zayıftır.

İstisnalar vardır ve nadir olmalarına rağmen, mümkün olan en iyi tıbbi tedavileri tasarlamak istiyorsak, onları gördüğümüzde onları tanımak tıbbi açıdan önemlidir.
Bununla birlikte, birçok genetik hastalık ırka bağlı değildir: Gördüğümüz gibi, orak hücre hastalığı diğerlerinin yanı sıra Akdeniz halklarını, Afrikalıları ve Güney Asyalıları etkiler; otoimmün bozukluk sarkoidoz esas olarak Afrikalı Amerikalıları ve İskandinavları etkiler. Kalp hastalığı, prostat kanseri ve düşük doğum ağırlığı gibi hastalıklar için bazı genetik risk faktörleri Afrika kökenli Amerikalılarda bulunurken Nijeryalılarda ve Batı Hintlilerde yoktur, bu da Afrika kalıtımından başka faktörlerin iş başında olduğunu düşündürür.

Bugün, genetik teorilerin ticari pazarlaması, HGP'den alınan verilerle Afro-Amerikan pazarları göz önünde bulundurularak yürütülmektedir. Bu pazarlama planının hayati bir parçası, genetik varyasyonlardan yararlanmak için ilaçların kişiye özel uyarlanması olan Afro-Amerikan farmakogenomiklerini içerir. Ancak istatistiksel olarak, genetik varyasyonların yalnızca küçük bir yüzdesi - yaklaşık yüzde 0,1, binde bir - yarışa konulabilir.

Daha etkili ilaçlar geliştirmek için binde bir gerçek genetik farklılığı kullanmak
Afrikalı Amerikalılar veya başka herhangi bir grup için heyecan verici, çok olumlu bir araçtır, özellikle de odaklanabiliyorsa.

Machine Translated by Google

kanser, kalp hastalığı, felç ve HIV gibi büyük katiller üzerine. Bununla birlikte, genetik olarak farklı hastalıkların çoğu ve etnik gruplar arasındaki farklılıklar, herhangi bir topluluktaki hastalık ve ölümün yalnızca küçük bir kısmını oluşturur.

Karanlığın kalbi

1990'ların sonlarında, Amerika Farmasötik Araştırma ve Üreticileri (PhRMA), üyelerinin Afrika kökenli Amerikalı hastaların özel tıbbi ihtiyaçlarını karşılayan 99 ilacın geliştirilmekte olduğuyla övündü. 2004 yılında bu sayı 249 ilaca ulaştı. Ancak bunlar, siyahi hastaların tıbbi ihtiyaçlarına göre özel olarak hazırlanmış ilaçlar değildi; bu ilaçların neredeyse tamamı, neredeyse her ciddi rahatsızlığı kapsayan, Afrikalı Amerikalıların beyazlardan daha yüksek oranda muzdarip olduğu hastalıkları tedavi etti. 37 İlaç şirketlerinin siyahilerin sağlık ihtiyaçlarını karşılayan ilaçlar üretmesi kesinlikle övgüye değerdir. Bununla birlikte, bunların ırksal ihtiyaçlara göre uyarlandığı, bir pazarlama taktiği olarak kolayca tanınabilir.

FDA tarafından Temmuz 2005'te onaylanan bir kalp ilacı olan BiDil'in durumu ise farklı. BiDil, antioksidan görevi gören, kan damarlarını genişleten ve nitrik oksit üreten iki ilacın, hidralazin ve izosorbid dinitratın oral bir kombinasyonudur ve BiDil yapımcılarının dediğine göre, Afrika kökenli Amerikalı kalp yetmezliği hastaları için faydalı etkiler sağlar. Konjestif kalp yetmezliği teşhisi konan Afrikalı Amerikalılar arasında ölümleri ve ciddi hastalıkları azaltma potansiyeli için geliştirilmiştir. 38 CHF, yaralanma veya hastalık nedeniyle zayıflamış veya başka bir şekilde tehlikeye girmiş kalp kasının dolaşımı düzgün bir şekilde sürdüremediği bir durumdur. Bunalmış kalp, yavaş bir ölümle sonuçlanan bir dizi işlevsel bozulmayı tetikler: Genellikle on yıl içinde ölümcül olur. Konjestif kalp yetmezliği olan kişilerde sürekli yorgunluk, şişmiş bacaklar ve solunum problemleri olabilir. Veya kalp yetmezliği sinsice asemptomatik olabilir. BiDil'in patent sahipleri, ilaçlarının etki mekanizmasının, Afrikalı Amerikalıları özellikle CHF'ye duyarlı hale getiren genetik bir anomaliye hitap ettiğini söylüyor. Bu ilaç, siyahlar için genetik tedavilerin yeni ticari pazarlamasının öncüsüdür.

BiDil'i geliştiren Cambridge, Massachusetts biyoteknoloji firması NitroMed, bunun tahmini 750.000 Afrikalı Amerikalı hastada konjestif kalp yetmezliğini tedavi etmek için özel olarak tasarlanmış ilk ilaç olduğunu iddia ediyor. Açıkça, BiDil, CHF'ye bağlı ölüm ve sakatlığı azaltmak için çalışıyorsa sahiplenmeli ve desteklenmelidir. Ancak, yalnızca Afrika kökenli Amerikalı bir genetik ilaç olarak pazarlanması, hem bilimsel hem de sosyal nedenlerle aynı derecede rahatsız edicidir.

Birincisi, siyah kalp hastalarında gerçek bir biyolojik dimorfizm tarafından yönlendirilen ilaç mı yoksa verimli bir pazarın ürünü mü? Yale Sağlık Politikası, Hukuk ve Etik Dergisi'nde aydınlatıcı bir analizde , Jonathan Kahn tıbbi kanıtları tarttı ve yetersiz buldu. Araştırması, BiDil'in hayata Afrika kökenli Amerikalı kalp hastaları için özel bir ilaç olarak değil, halka yönelik bir kalp ilacı olarak başladığını ortaya koyuyor. Ne 1987'deki ilk klinik denemeleri, ne de 1988'deki patent başvurusu, ırksal uygulamalardan bahsetmedi ve ancak FDA Danışma Komitesi, BiDil'in 1997'de genel bir popülasyon için kullanımını onaylamayı reddettikten sonra, NitroMed, ilk denemelerinden yirmi yıllık verileri yeniden analiz etti, yaklaşmasına izin verebilecek olası özel uygulamalar

Machine Translated by Google

sahipti. yakın zamanda ırksal azınlıkların ve kadınların klinik ilaç denemelerinin yetersiz temsiline dikkat çekmek. [39] Clinton ve Gingrich yönetimleri altında Modernizasyon Yasası ve 1997'de Genel Cerrah Satcher, ırksal sağlık eşitsizliklerini çözmeyi ulusal bir öncelik haline getiren bir karar taslağı hazırladı. 1998'de BiDil, siyah bir ilaç olarak yeniden doğdu ve ilacı farmasötik unutulmaktan kurtardı.

Ancak NitroMed, BiDil'in herkes için bir ilaçtan Afro-Amerikalıların belirli zayıflıklarını gideren genetik bir ilaca dönüşmesi için klinik denemeler yapılmadan önce nasıl bir dava açtı? Siyah hastalar için kanıtlanmış özel bir faydaya mı dayanıyordu?

Kısmen NitroMed, siyahlarda CHF'nin ırksal olarak farklı bir hastalık olarak algılanmasını sağlayarak ve ardından bu biyolojik dimorfizmi ele almak için "gerekli" olan ilacı sağlayarak başardı.
İlk olarak, Kahn'ın işaret ettiği gibi, BiDil'in yapımcıları, CHF'li siyah ve beyaz hastalar arasındaki ölüm oranlarında büyük bir fark olduğunu iddia ederek, CHF'yi ırksal bir hastalık olarak öne sürdüler. NitroMed bilim adamları, CHF'nin siyahları beyazlardan iki kat daha fazla öldürdüğünü iddia etti ve Science to Today in Cardiology'deki yayınların yanı sıra Siyah Kardiyologlar Derneği'nin basın açıklamaları bu eşitsizliği doğruladı. [40]

Ancak veriler bu iddiayla çelişiyor. 1988'de beyazlara göre oransal olarak iki kat daha fazla siyahın CHF'den öldüğü doğrudur, ancak Afrikalı Amerikalılarda kalp yetmezliği oranını azaltmak tıbbi bir başarı öyküsü olmuştur ve 2003 yılına kadar fark neredeyse kapanmıştır. En son CDC rakamları, kalp yetmezliği ölümlerinin ırksal oranının her 1 beyaz için 1,1 siyah olduğunu gösteriyor - neredeyse aynılar. [41] Kahn, NitroMed'in geniş çapta yayılmış rakamlarının kaynağını takip etti ve bunların 1995 yılında toplanan Ulusal Kalp, Akciğer ve Kan Enstitüsü (NHLBI) verileri de dahil olmak üzere çok eski çalışmalara dayandığını buldu. modası geçmiş ve artık doğru değil.
NitroMed'in araştırmacıları, yalnızca eski değil, aynı zamanda uygun olmayan sayılar da kullandılar, çünkü 1988'deki Ulusal Sağlık ve Beslenme İnceleme Anketi (NHANES) verilerine atıfta bulundular ; CHF'den ölümler [42] 1987'de yapılan bir çalışma, ilk bakışta NitroMed rakamlarını destekliyor gibi görünüyor, çünkü bu, etkilenen her beyaz erkek için 1.8 siyah erkeğin CHF'den öldüğünü ve her etkilenen beyaz kadın için CHF'li 2.4 siyah kadının öldüğünü belirtti. Ancak eski rakamların yerine geçen rakamlar olmanın yanı sıra, bu rakamlar belirli bir yaş aralığında, yani otuz beşten yetmiş dörde kadar olan ölümleri anlatıyor. Böylece mutlak ölümlerde değil, ölüm yaşında ciddi bir eşitsizlik ortaya koyuyorlar. Siyahların ve beyazların aynı yüzdesi CHF'den ölüyor, ancak CHF'den ölen siyahların yüzde 50'si otuz beş ile yetmiş dört yaşları arasındayken, CHF'den ölen beyazların sadece yüzde 30'u yetmiş dört veya daha genç: Çoğu CHF'den ölen beyazlar bunu oldukça geç yaşarlar. Kısacası, kötü veriler, siyahlardaki ölüm oranlarını abartarak ve neden beyazlardan çok daha fazla siyahın hastalıktan öldüğüne dair yanıltıcı soruyu gündeme getirerek, BiDil destekçilerinin CHF'yi ırksal bir hastalık olarak tasvir etmelerine yardımcı oldu.

NitroMed, yalnızca fizyolojinin ölüm oranındaki böylesine dramatik bir eşitsizliği açıklayabileceğini açıkladı. Bunu yaparken, BiDil'in destekçileri, CHF ölüm oranlarını yönlendiren sayısız genetik olmayan faktöre ilişkin iyi kanıtlanmış araştırmaları indirgemektedir. Tıbbi bakıma daha iyi erişim, daha önleyici yaşam tarzı değişiklikleri ve yüksek teknoloji müdahaleleri şeklindeki genetik olmayan müdahaleler, Afrika'yı zaten azalttı.

Machine Translated by Google

Amerikan CHF ölüm oranları, 1988'deki beyazların iki katından, 2003'teki beyazlarınkiyle esasen aynıydı. Bu oldukça hızlı azalma, genetik tekniklerden veya değişikliklerden kaynaklanmadı ve bu nedenle, genetik olmayan faktörlerin en önemli olduğunu kuvvetle önerir. Kalp yetmezliğinin hipertansiyon ve böbrek hastalığı tarafından beslendiğini öne süren son araştırmalar da öyle. Siyahlarda hipertansiyonun sırasıyla stres (ırkçılık stresi dahil), yağ oranı yüksek diyetler, muhtemelen tuz duyarlılığı, fazla kilo ve obezite tarafından yönlendirildiği gösterilmiştir. Kentsel ortamlarda kemirgenler tarafından yayılan hantavirüs enfeksiyonunun böbrek hastalığına ve hipertansiyona neden olabileceğine dair kanıtlar bile var.[43] Bu tür kentsel ortamlarda bazı zehirlere maruz kalma da olabilir. The New England Journal of Medicine tarafından Şubat 1998'de yayınlananlarla başlayan bir dizi rapor, yüksek teknolojili bakıma sınırlı erişimin siyahların kalp hastalığından daha yüksek ölüm oranlarını da beslediğini göstermiştir. Ancak BiDil'in yararlarını tartışan araştırmacılar ve haber makaleleri, genetik olmayan faktörlere kısa bir geçiş yapma eğilimindedir. Kahn'ın da belirttiği gibi, BiDil'in davasının yönetim kurulunda görev yapan siyahi bir kardiyolog olan Clyde Yancy, verilerin "kalp yetmezliğinden etkilenen Afrikalı Amerikalılarda görülen aşırı ölüm oranına önemli katkı sağlayan sosyoekonomik faktörleri desteklemediğini" söylüyor.

BiDil patent sahibi Jay Cohn, MD ve meslektaşları, siyahlarda CHF için genetik bir mekanizma olduğunu öne süren makaleler yazdılar: “esas olarak siyah hastalarda bulunan ve nitrik oksit yetmezliğini içerebilen bir patofizyoloji”, bu da kalp yetmezliğinin nedenini farklı kılmaktadır. beyazlar. Clyde Yancy, "Siyahlarda kalp yetmezliği muhtemelen farklı bir hastalık olabilir" diyerek hemfikirdi ve "ortaya çıkan genomik tıp alanı, hastalık ifadesindeki ırksal değişkenliği açıklamak için potansiyel mekanizmalar hakkında fikir verdi" diye ekliyor.

Ancak nitrik oksit metabolizmasındaki farazi farklılık öncelikle Afrika kökenli Amerikalı hastalarda bulunsa bile, bu kalp yetmezliği olan tüm Afrika kökenli Amerikalı hastaların ve hatta çoğu Afrikalı Amerikalı hastanın bunu barındırdığı anlamına gelmez. Bu, böyle bir anomalinin siyahlarla sınırlı olduğu anlamına da gelmez.

Kahn'ın analizinin yayınlanmasından bu yana NitroMed, tanıtım materyallerindeki rakamları sessizce revize etti. Artık Afro-Amerikan CHF ölümlerinin beyazların iki katı olduğunu iddia etmiyor. Ancak daha önceki iddialarının verdiği alarm zaten amacına hizmet etti: FDA, bu kez ilacın Afrika kökenli Amerikalılarda CHF'ye karşı etkili olduğunu kanıtlamak için ilaca klinik deneylerde başka bir fırsat verdi.

2003 yılında NitroMed, Siyah Kardiyologlar Derneği ile birlikte oldukça görünür bir katılımcı ve destekçi olarak bir klinik deney gerçekleştirdi. NitroMed, Afrika kökenli Amerikalı deneklerde kalp yetmezliği tedavisi olarak BiDil'in denenmesi için 1.050 Afrikalı Amerikalıyı kaydetti. Deneme, Afro-Amerikan Kalp Yetmezliği Denemelerinin kısaltması olan A-HeFT olarak adlandırıldı ve BiDil'in kalp yetmezliği tedavisinde[44] Dikkat çekici bir şekilde, test edilen Afrikalı Amerikalılara yönelik ilk ilaç haline geldi. 2004'te, BiDil'in güvenliğini ve etkinliğini kanıtlamak için yapılan klinik deneyler durduruldu çünkü yapımcıları, sonuçların kalp yetmezliği çeken siyahlar için açıkça faydalı olduğunu söylüyorlar. Sonuçlar BiDil verilen hastaların yüzde 6.2'sinin öldüğünü gösterdi; BiDil almayan hastaların 10.2'si öldü ve ilaçları alanlara yüzde 43'lük bir hayatta kalma avantajı sağladı.

FDA, BiDil'in ırk bazlı etiketlemesini onayladı. Bu, bir doktorun seçebilmesine rağmen

Machine Translated by Google

Afro-Amerikalı olmayanlara "etiket dışı" bir kullanımda reçete etmek için sigortacılar, maliyetini onlar için karşılamak zorunda kalmayacak. Uyuşturucuların siyahlarda farklı şekilde etki gösterdiğine dair kanıt sağlamak için çalışma beyazları da kapsamalıydı, ancak tüm ırklarda kullanım için patentler 2007'de sona ereceğinden, ilacı beyazlarda test etmek için ekonomik bir teşvik yok. (NitroMed, 2020'ye kadar siyahlarda BiDil kullanımına ilişkin patenti elinde tutacak.) İronik bir bükülmede, beyazlar, kendilerine fayda sağlayabilecek ve hatta hayatlarını kurtarabilecek bir kalp ilacının test edilmesine veya kullanılmasına erişimleri engellenerek ırksal dışlanmaya maruz bırakılıyor. .

NitroMed hissesi, A-HeFT denemelerinden gelen iyi haberi hisse fiyatında yüzde 73'lük bir sıçramaya taşıdı. Sadece diğer ilaçlarla test edildiğinden, BiDil tipik olarak, onların yerine değil, diğer ilaçlarla birlikte kullanılmak üzere reçete edilecektir, böylece BiDil, piyasada yerleşik kalp ilaçları ile rekabet etmeyecektir. Bu, BiDil'in satışlarına yardımcı olacak ve bu, BiDil'in neden yalnızca bir plaseboya karşı test edildiğini bile açıklayabilir: BiDil tek başına test edilmiş olsaydı, araştırmacılar, BiDil'in siyah hastalara göre daha az koruma sağladığını keşfederek, çalışma sonuçlarının farklı olma riskini üstlenirlerdi. standart ilaçlar.

Kalp hastalığı, siyahların ve beyazların iki numaralı katili olduğu için, gerçekten de CHF'li siyahlara ırksal bir fayda sağlıyorsa BiDil benimsenmelidir. Afrikalı Amerikalılarda klinik olarak anlamlı hastalık açıklarını doğru bir şekilde hedefleyen başka herhangi bir tedavi de öyle olmalıdır. Ancak yeni "ırksal bir hastalık" olarak adlandırılan hastalık için genetik bir ilacın geliştirilmesi, aynı zamanda, ani faydalarını azaltan uzun vadeli sorunları da gündeme getiriyor.

Yakında Afrika kökenli Amerikalıların "genetik olarak farklı" popülasyonları için pazarlanan diğer ilaçları göreceğiz. Glokom ilacı Travatan, Afro-Amerikalılara "siyah hastalarda daha fazla etkinlik gösteren ilk glokom ilacı" olarak tanıtılıyor, ancak FDA tarafından gerekli bilgilendirici ek, göz renginin etkinliğinin ırktan daha iyi bir göstergesi olabileceğini ince baskıyla gösteriyor. Afrikalı Amerikalı erkekler için genetik olarak uyarlanmış prostat kanseri tedavileri boru hattında. Son zamanlarda, Afrikalı Amerikalı kadınlardan gelen meme kanseri tümörlerinin yüzde 89'u, yeni bulunan bir gen olan BP1 için pozitif test etti, bu oran Kafkasyalı kadınlardan gelenlerin yüzde 57'si. Siyah memeye özel bir ilaç çok geride kalabilir mi? Afrika kökenli Amerikalıların, mümkün olan en iyi güvenlik korumalarını sunan etik terapötik denemelere katılarak bu tür araştırma çabalarını incelemesi ve uygun olduğu durumlarda desteklemesi de önemli olacaktır. Bu deneyleri bulmak için, Afrikalı Amerikalılar bunları kişisel doktorlarıyla tartışmalı ve klinik deneylere katılma konusunda "nasıl yapılır" primerleri sunan çevrimiçi kaynaklara başvurmalıdır.

Ancak bu kitabın konusu göz önüne alındığında, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Afrikalı Amerikalılara sıçramadan önce bakmalarını da tavsiye ediyorum. Pek çok siyah kardiyolog ve Afro-Amerikan haber medyasındaki pek çok kişi nedenden dolayı bir duraklda, 45 yapmalıdır. Afrikalı Amerikalılar, hastalıklarıyla ilgili BiDil araştırmasını çok aktif olarak desteklemeli, ancak aynı zamanda, en iyi tedavi yaklaşımlarını sağlamadıkça, kıt kaynakların ırk temelli ilaçlara akıtılmasının uzun vadeli ithalatının da bilincinde olmalıdırlar.

Genetik olmayan bir hastalık için genetik düzeltmenin en etkili yaklaşım olması pek olası değildir. Dahası, CHF'yi ırksallaştırmak, bilim adamlarının ve politika yapıcıların, ırksal kalp hastalığı eşitsizliğinin başlıca nedenleri olan çevresel faktörleri görmezden gelmelerine olanak tanır. Irksal genomik aynı zamanda derin sosyal

Machine Translated by Google
sorular. Doktorlar siyahların hastalıklarını ırklarına göre tedavi etme antebellum alışkanlığına geri dönerse, bu birçoklarını daha fakir, basmakalıp, daha az uygun bakıma mahkum etmeyecek mi? Irk biyolojik bir gerçeklik olmadığı için, grup biyolojik farklılıklarına dayalı ilaçlar yalnızca bazı Afrikalı Amerikalılar için işe yarayacaktır. Bu, yanlış bir güvenlik duygusuna yol açacak ve daha kapsayıcı, daha etkili ve tek kelimeyle daha iyi tedavi arayışlarını engelleyecektir. Özellikle tek yaklaşım olarak lanse edildiklerinde, hastalığa genetik yaklaşımların güçlü damgalayıcı potansiyelini kabul etmeliyiz.

Genetik, tedavi veya sadece damgalama sağlayabilen sorunlu genetik hastalık düzeltmeleri geçmişine salıverebilecek veya mahkum edebilecek araçlardan, siyahlara tıbbi cevaplar ve tuzaklardan oluşan bir bereket sunuyor. Bir sonraki bölüm, başka bir karışık nimetin tarihini verir: bulaşıcı hastalıklar üzerine araştırma.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 13

ENFEKSİYON VE EŞİTSİZLİK

Suç Olarak Hastalık

Sağlıksız yerler ve çökmekte olan zamanlar, bulaşıcılıkları ile bize bulaşır.

- JOSEPH JOUBERT

Nisan 1992'de, otuz dört yaşındaki Milton Ellison, zincirlerinden kurtulduktan sonra New York Times'ın ön sayfasına çıktı. Times'a "Beni üç hafta yatağa zincirlediler" dedi . Ellison saldırı, tecavüz veya cinayetten tutuklanmadı. "Suç"u daha incelikliydi: Tüberküloz hastasıydı ve doktorunun ilaç alma talimatlarına uymamıştı. New York City'deki Rikers Island hapishanesindeki bir hücrede değil, Orange County, New York'taki bir hastanede hapsedildi. Sağlık görevlileri şerif yardımcılarını çağırmış, onu hastaneye götürmüşler, el bileği ve ayak bilekleri bir hastane yatağına zincirlenmiş ve kendisine doktorların değil, milletvekillerinin gözetiminde ilaçları verilmiştir. Şizofren olan Ellison, haftalarca süren çilesinden sonra, "Bu neden gerekliydi? Hasta olsaydım hiçbir yere gidemezdim."

Ellison hapsedilen tek hasta değildi. Boston, San Francisco, Atlanta ve Washington DC dahil olmak üzere diğer büyük şehirler de aynı adımları attı. Şu anda American Journal of Public Health dergisinin editörlüğünü yapan MD, halk sağlığı uzmanı Georges Benjamin, "Kitaplarda, bakıcıların, bireyleri hastaneye yatırılmaya zorlamak için mahkeme emri almasına izin veren kurallar var. Artık bulaşıcı olmayana kadar onları hastaneye yatırıyorsunuz." Bununla birlikte, bu kurallar, Ellison'a verilmeyen, gönülsüz taahhütten önce bir duruşma gerektiren halk sağlığı yasalarıdır.

Rahatsız edici bir ırksal eşitsizlik, bu tür bir sınırlama tedavisine maruz kalmaya zorlananların hasta profillerini karakterize eder. 1988 ile Nisan 1991 arasında, New York Şehri sağlık komiseri, otuz üç tüberküloz hastasının artık bulaşıcı olmayana kadar kendi istekleri dışında hastanelerde tutulmasını emretti. Yüzde yetmiş dokuzu siyahtı.

Gördüğümüz gibi, siyahlar uzun zamandır bazı bulaşıcı hastalıklara karşı özellikle savunmasız olarak algılanmıştır.

Machine Translated by Google
AIDS ve hepatit C gibi yeni ortaya çıkan hastalıklar ortaya çıktığında bunların da ırksallaştırıldığına şaşırmamak gerekir.

Dahası, siyahlar da sıklıkla hastalık vektörleri olarak sunulur ve beyazlar için enfeksiyon tehdidi oluşturur. 1930'larda ve 1940'larda, Booker T. Washington'ın ayak izlerini takip eden Afrika kökenli Amerikalı halk sağlığı savunucuları, kaliteli tıbbi bakıma nadiren giriş yapan siyahlara tüberküloz önleme ve bakım sağlamak için Negro Health Week gibi girişimleri desteklediler. Ancak beyazların bu tür girişimleri desteklemesi, çocuklarına bakan, evlerini temizleyen, arabalarını süren ve yemeklerini hazırlayan siyahi hizmetçilerin beyaz evlere tüberküloz bulaştırabileceği endişelerine dayanıyordu.

Genellikle tüberküloz olarak adlandırılan tüberküloz, genellikle akciğerlere saldıran ve uygun şekilde tedavi edilmezse genellikle ölümcül olan eski bir bulaşıcı hastalıktır. Bir zamanlar çok korkulan bir şeydi: Tıpkı AIDS'in, tıbbi korkularla ilgili en iyi öykümüzde kanserin yerini alması gibi, bir zamanlar, antibiyotikler tüberkülozu yenmiş gibi göründükten sonra, kanser de tüberkülozun yerini aldı. Gelişmekte olan ülkelerde, AIDS'e bağlı ölümlerin çoğu hala ona eşlik eden tüberkülozdan kaynaklanmaktadır. Amerika Birleşik Devletleri'nde, hapsedilen verem hastalarının yarısı sadece siyahi değil, aynı zamanda evsizdir ve birçoğunun akıl hastalığı, alkol ve uyuşturucu bağımlılığı veya yukarıdaki risk faktörlerinin tümü 1 öyküsü vardır.

Yakın zamana kadar bulaşıcı hastalıkları geçmişe havale etmiştik. Çünkü elli yıl önce antibiyotiklerin keşfi ve aşıların geliştirilmesi, bilim adamlarını bakteri ve virüs gibi hastalığa neden olan mikroplara karşı sihirli mermilerle silahlandırdı. Sabin aşısı çocuk felcini evcilleştirdi ve rifampin gibi antibiyotikler tüberkülozu yok etmeyi vaat etti. Hıyarcıklı veba ve bakteriyel menenjit ilk kez kontrol altına alınıyordu. Bir zamanlar toplu katliam yapan tetanoz, difteri ve boğmaca hastalıkları çoktan hafızalara kazınmıştı.

Ne yazık ki, antibiyotik tedavisini bir hap veya şırıngada el altında bulundurduğumuz için bulaşıcı organizmalara olan saygımızı yitirmiş gibiydik. Sağlık sistemleri enfeksiyonu önlemek için tasarlanmış halk sağlığı önlemlerini terk ederken, bulaşıcı hastalıkların görünürdeki fethi, uğursuz bir kibiri besledi.
Antibiyotikler hijyen ve temel halk sağlığı önlemlerinin yerini aldı. Hastane koğuşları artık patojen öldürücü ultraviyole ışıklar ve havadaki patojen yüklü havanın hareketini kısıtlayan özel havalandırma ile övünmüyordu. Okullarda ve işyerlerinde düzenli testler yapıldığı gibi, hasta kaybolanları karantinaya almak için tıbbi koğuşları güvenli hale getirin. Eğitim ve “vaka bulma”, halkın tüberkülozlu kişileri bulmak için düzenli olarak izlenmesine son verdi. Sonuç? On yıldan fazla bir süre önce, antibiyotiklerin savurganca kullanımının ve öngörüsüz halk sağlığı önlemlerinin bir araya gelerek hamburgerdeki yaygın E. coli bakterisini bir katile, yaygın stafilokok mikropunu et yiyen türlere dönüştürmeye ve hatta küllerinden tüberküloz gibi hastalıkların daha ölümcül belirtileri.

Tüberküloz korkunç bir rönesans yaşadı, çünkü vaka bulmadan vazgeçildiğinde, tüberkülozlu insanlar teşhis ve tedavi edilmedi, en azından hayatlarını veya enfekte oldukları kişileri kurtarmak için zamanında müdahale edilmedi. Ayrıca, tüberküloz için ilaç alması gereken kişiler genellikle uyumsuzdu; yani, gerekli süre boyunca önerilen dozlarda ilaç almıyorlardı. Sonuç olarak, tüm tüberküloz basilleri öldürülmedi ve hayatta kalan tüberküloz basilleri, bir zamanlar onları yenen bazı ilaçlara karşı daha dayanıklı ve dirençliydi. “TB artık ilaçla kolayca tedavi edilmiyor.

Machine Translated by Google
Meharry Tıp Okulu'nda akciğer uzmanı olan Roscoe C. Young, "elli yıl önce çok iyi çalışan ilaçlar" dedi. "Kısa bir süre için alınan bir ilaç yerine, doktorlar artık bu ölümcül çok ilaca dirençli tüberkülozu (MDRTB) tedavi etmek için yıllara yayılabilen karmaşık bir programda dört ilacı kullanmalı. Artık hava yoluyla yayılma eğilimi gösteren oldukça öldürücü tüberküloz türlerine sahibiz."

AIDS, Afrikalı Amerikalılar arasında verem vakalarına da yataklık etti. AIDS'li kişilerin üçte ikisi akciğer hastalığında ölmektedir ve eğer Afrikalı Amerikalılarsa, bu akciğer hastalığının Pneumocystis carinii pnömonisinden ziyade tüberküloz olma olasılığı daha yüksektir .

Doktorlar, Ellison gibi ilaca dirençli kişilere neden isteksizce tedaviyi zorlamaları gerektiğini açıklamak için hastalık direncine başvururlar. Büzülmesi ve gelişmesi yıllar alan önceki, yavaş ilerleyen sürümle karşılaştırıldığında, günümüzün TB hatalarının hızlı, rastgele ve daha ölümcül bir şekilde yayıldığını açıklıyorlar. Dört ilaca kadar uzun, dikkatle düzenlenmiş rejimleri tekrar tekrar terk eden verem hastaları ölebilir, ancak diğerlerine bulaşmadan önce değil. Bu mantığa rağmen, New York City tarafından hapsedilen bulaşıcı kişilerin yüzde 27'si ilaca dirençli suşlardan muzdarip değil.

Afrika kökenli Amerikalı Georges Benjamin, hastaları kilitlemenin son çare olması gerektiğini vurguluyor ve bunu yapma konusundaki isteksizliği aşikar. "Çoğu halk sağlığı görevlisinin ilk önce deneyeceği politikalar ve prosedürler var" diye açıklıyor. "Örneğin, doğrudan gözlemlenen terapi [bir hemşirenin veya başka bir halk sağlığı uzmanının, ilaçların doğru bir şekilde alındığından emin olmak için bir hastayı izlediği DOT] yapmaya çalışıyorlar." Ancak ne yazık ki, bu tür ara önlemleri desteklemek için fonlar azaldı ve doktorlara hastaları alıkoymadan önce daha az seçenek bıraktı.

Sağlık kurumları DOT veya zorunlu hastane tedavisi gören hastalar için gönüllü hastalara göre daha fazla kazandığından, hastaları yakından izlemek veya onları hastane birimleriyle sınırlamak için bazı kararlarda finansman da etkili olabilir. Örneğin, 1992'de Medicaid hasta başına yalnızca 38.82 $ ödedi. hasta tarafından rutin doktor ziyaretleri için hafta, ancak bir işçi DOT için hastanın evini ziyaret ettiğinde 95,90 dolar ödedi. Hastaneler, DOT programları oluşturmak için elli bin dolara kadar hibe alabilirler.
[2]

Bununla birlikte, çoğu siyah erkek olan verem hastalarını gözaltına almanın etik sorunları, herhangi bir finansal teşvik kokusunun ötesine geçmektedir. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki TB vakalarının yüzde otuz dördü, nüfusun yalnızca yüzde 12,3'ünü oluşturan siyahları etkiliyor - siyahlar için beyazlara göre yüzde 300 daha fazla TB riski. Morehouse School of Medicine'de bulaşıcı hastalık şefi Margaret Kadree, "Verem siyahlarda her zaman daha yaygındı, ancak genetik duyarlılık nedeniyle değil," diye açıkladı, "ancak sosyoekonomik koşullar nedeniyle. En yoksullar arasında yer alıyoruz ve çoğu zaman kalabalık koşullar ve sağlık hizmetlerine erişimin olmadığı şehir merkezlerinde yaşıyoruz."

Tüberküloz, üst sınıf beyazları seçseydi, daha az cezalandırıcı çözümlerin bol olup olmayacağı merak ediliyor. New York'un Rikers Adası hapishanesindeki kalıcı bir tüberküloz salgınının tarihi bu konuda öğretici olabilir. 1982'de Adli Yardım Cemiyeti, uzun süredir devam eden tüberküloz salgınından dolayı mahkûmların hastalıklarını ve ölümlerini ele almasını talep ederek şehrin ıslah dairesine dava açtı.
O yıl 2.268 yeni TB vakası vardı. 1991'in sonlarında 4.426 vaka vardı. Ocak 1992'de bir

Machine Translated by Google
yeni ilaca dirençli tüberküloz yirmi yedi mahkûmu öldürdü.

Sonra enfekte bir beyaz düzeltme memuru öldü.

Şehir, 8 Şubat'ta Maywood, New Jersey'deki Mark Corrections, Inc. ile bir ay içinde bir yenileme sözleşmesi imzalayarak ve hızla dört maliyetle inşa edilen yeni bir yüksek teknoloji tüberküloz izolasyon kanadı inşa ederek şevkle karşılık verdi. milyon dolar. [3]

Çoklu ilaca dirençli tüberküloz tehdidine kolay bir yanıt yok, ancak ırksal olarak farklı çevreleme yaklaşımlarının ışığında, prangalara bir mola vermeli ve daha fazla tıbbi yaklaşıma fon sağlamalıyız.
Tıbben yetersiz hizmet alan verem hastalarını hapsetmek, tüberküloz artışının temel nedenleri olan sağlık sorunları, bakıma yetersiz erişim, kalabalık ve evsizliği ele almakta başarısız oluyor. Aslında, kilit altında kalma korkusu, tüberkülozlu kişileri tedavi aramaktan caydırabilir. Bir de "kaygan eğim" sorunları var. Bugün tüberkülozlu insanları hapse atıyoruz. Yarın SARS'lı insanları hapse atabilir miyiz? Alkolikler mi?
Sigara içenler?

Daha az cezalandırıcı uygulamalar ve daha fazla tıbbi çözüm, geniş çaplı aşılamayı içerebilir; bu adım, muhtemelen dünyanın en yaygın olarak kullanılan Bacillus Calmette-Guerin aşısının kusurlu olması ve beş kişiden sadece dördünü koruması nedeniyle hükümetin şimdiye kadar finansmana direndiği bir adımdır. aşılanır ve birkaçında bölgesel lenfadenopati adı verilen ağrılı bir reaksiyonu tetikler. [4] Politika yapıcılar ayrıca göçmenlere, evsizlere, mahkumlara ve göçmen işçilere tedaviye daha kolay erişim sağlamak için halk sağlığı sistemlerinin daha iyi koordinasyonunu düşünebilir. Şu anda, sağlık politikası, kendileri ile iyi tıbbi bakım arasındaki zorlu maliyet ve erişim engellerini ölçeklendirmede başarısız olduklarında, enfekte olanları "uyumsuz" olarak terk ediyor veya hapsediyor.

İlaca dirençli tüberkülozun sadece nöbetçi bir hastalık olduğu kanıtlandı. Son birkaç on yılda, AIDS pandemisinden hepatit C'ye ve SARS'a kadar yeni bulaşıcı hastalıklar veya eskilerini canlandıran küresel tehditler ortaya çıktı. Bulaşıcı bir hastalık, patojenlerin ve üzerinde seyahat ettikleri organizmaların neden olduğu fiziksel bir rahatsızlıktan çok daha fazlasını temsil eder - tıbbi argoda "hastalık vektörleri". Bulaşıcı hastalıklar da tüm popülasyonlar için bir tehdit oluşturmaktadır. Yayılmaları, yaygınlıkları ve tedavileri, kalabalıklaşma, yoksulluk, ilaçlara eşit olmayan erişim, hapsetme oranları, kadın hakları ve bir dizi başka siyasi ve sosyal stres etkeni gibi sosyal faktörlerle yakından bağlantılıdır.

Bu tehditler, Afro-Amerikalılar için beyazlardan çok farklı bir şekilde ortaya çıktı ve birkaç örnek, önyargılı araştırmaların ve adaletsiz politikaların Afrikalı Amerikalılar ile bulaşıcı hastalıklar arasındaki rahatsız edici derecede yakın ilişkiyi nasıl şekillendirdiğini gösteriyor.

AIDS

2002'de HIV enfeksiyonu, kaydedilen tarihteki en ölümcül salgın olarak Kara Ölüm'ü geride bıraktı.
[5] Birleşmiş Milletler HIV/AIDS Ortak Programına göre, [6] Sahra Altı Afrika'da 40,3 milyon insan dünyanın en fazla milyon AIDS'ten öldü. Yeni HIV enfeksiyonlarının yüzdesi. Eve daha yakın, HIV HIV bulaştığı ülkedir ve 2005 yılında 3

Machine Translated by Google

şimdi genç yetişkin Afrikalı Amerikalılar (yirmi beş ile kırk dört yaş arasındakiler) için üçüncü önde gelen ölüm nedenini oluşturmaktadır. 2004'te CDC, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki AIDS vakalarının çoğunun Afrikalı Amerikalılarda teşhis edildiğini belirledi. 7 Bu kitap boyunca göreceksiniz ki, siyah Amerikalılarda AIDS, beyazlara göre orantısız bir şekilde teşhis ediliyordu; siyah kadınlarda beyaz kadınlara göre yirmi beş kat, siyah erkeklerde beyaz erkeklere göre on kat daha sıktır.

HIV ile enfekte olan Amerikalı çocukların neredeyse tamamı, yaklaşık yüzde 83'ü siyah veya Hispaniktir, ancak Sahra altı Afrikalı çocukların trajik durumu hakkında kendi arka bahçelerimizdeki çocuklardan daha fazlasını okur. Bu gözlem, birçok Afro-Amerikalı tarafından, AIDS marjinalize edilmiş kişilere çarptığı için, endişe ve sempatinin yerini büyük ölçüde damgalama, ahlaki yargı ve ölümcül kayıtsızlık aldığı algısına dönüşüyor.

Bununla birlikte, 1980'lerde AIDS ilk olarak o zamanlar eşit derecede marjinalleştirilmiş bir grup olan eşcinsel beyaz erkeklerde tanımlandı. Davranışları onları “gey vebası” olarak adlandırılan şey için riske atan, kınanabilir yaşam tarzları olan insanlar olarak yaygın bir şekilde kötülendiler. Eşcinsel erkekler ve diğerleri arasındaki yakın ilişkilerin, heteroseksüel beyazlar gibi önceden bağışık olduğu düşünülen popülasyonlara HIV'in yayılmasını kolaylaştırdığı netleştiğinde, bu yanlış yerleştirilmiş ahlaki küçümseme, geylerin bulaşma kaynakları olduğu ve davranışlarının sınırlandırılması gerektiği yönündeki suçlamalara dönüştü. halk sağlığı yasalarına göre. Tartışma, San Francisco gazetecisi Randy Shilts'in pandeminin ilk günlerinin tartışmalı sosyal tarihi And the Band Played On'da özetlendi. Shilts, diğer birçok erkeğe bilerek bulaştıran “Sıfır Hasta” olarak bilinen Gaetan Dugas'ın rolünü ayrıntılı olarak anlattı.

Ancak gey erkeklerin davranışları yoğun bir şekilde sınırlandırılmadı, çünkü geylerin insan hakları ve onuru üzerine şiddetli tartışmalar başladı ve bu nedenle önerilen kısıtlamaların çok azı yasalaştı. Anonim cinsel ilişkiye olanak sağlayan hamamlar kapatıldı, ancak halk sağlığı departmanı erkeklerin cinsel temaslarını izlemek, partnerlerini korumayı reddeden enfekte erkekleri karantinaya almak veya erkekleri HIV durumlarını açıklamaya zorlamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Kesinlikle kimse hapse atılmadı. Aslında Küba, enfekte olanları karantinaya alarak HIV salgınını kontrol altına aldığı iddiasıyla neredeyse evrensel olarak kınanmıştı. Bu nedenle, temas takibi ve seçici karantina da dahil olmak üzere enfeksiyon kontrolünün standart halk sağlığı taktikleri, salgının yayılmasını önlemede en yararlı olabilecekleri zaman, salgının ilk günlerinde reddedildi.

Bununla birlikte, siyahiler çok sayıda enfekte olduğu ve hastalığın vektörleriyle özdeşleştiği için pandeminin odağı değişti. HIV, ilk olarak beyazlar arasında bulunmasına rağmen, beyaz olmayan insanlar arasında çok erken bir kökene sahip olduğu varsayıldı.

1980'lerin sonunda, tıp dergileri ve haber medyası HIV ile enfekte olan birkaç sınıfa atıfta bulundu. Diğer, muhtemelen “suçlu” kurbanların varlığını ima eden “AIDS'in masum kurbanları”na erken ve sık atıfta bulunuldu. Masumlar, Ryan White gibi enfekte çocukları ve Kimberly Bergalis gibi sempatik örnekleri içeriyordu. Medya sempatisinin yanı sıra ortak noktaları beyaz ten ve bekaretti. Ryan White, HIV durumu nedeniyle okulundan atılan ve ailesine korkulu komşular tarafından zulmedilen on yaşında bir çocuktu. Hasta bir çocuğa karşı acımasız ayrımcılığın bu üzücü hikayesi, her yerde gazeteler ve televizyonlar tarafından anlatıldı ve “masum” statüsünün sık sık hatırlatılmasıyla noktalandı. Cinsel ilişkiden veya enjekte edilen uyuşturucu kullanımından HIV kapmamıştır; Kimberly Bergalis de yoktu, bir başkası

Machine Translated by Google
Bir diş hekimi tarafından enfekte edilmiş "masum" kurban, HIV hastalığından ölmeden önce birkaç başka hastanın -hiç görmediğimiz hastaların- muhtemelen kasıtlı enfeksiyonlarına bulaştı. Bergalis sürekli olarak profillendirildi ve cesareti, dini inancı ve perişan gençliği, içinde bulunduğu kötü duruma sempati duymamayı imkansız hale getirdi. Masum bir kurban olarak statüsünü belgeleyen bekaretinden, içinde bulunduğu kötü durumu anlatan haberlerin büyük bir yüzdesinde bahsedildi.

Ancak HIV, marjinalleştirilmiş Afrikalılar ve bu ülkede yoksullar ve siyahlar üzerinde avlandıkça HIV enfeksiyonlarının demografisi değişmeye başladı. Değişen demografiyle ilgili ilk gazete haberlerine çok az önem verildi; kırsal Güney'in bir enfeksiyon merkez üssü olarak ortaya çıktığına dair raporlar da yoktu. Ancak 1997 yılına gelindiğinde, bir deniz değişikliği meydana geldi ve haberler bize HIV'in beyazlardan çok daha fazla siyahi yüzdesini etkilediğini, genç Afrikalı Amerikalıların baş katili haline geldiğini ve HIV'li çocukların çoğunun siyah ve/veya siyah olduğunu bildirdi. İspanyol. İlk olarak birçok Amerikalının zihninde ve son olarak CDC istatistiklerinin onayladığı gibi korkunç gerçeklikte, AIDS siyahi bir hastalık haline gelmişti.

AIDS ve siyahiler hakkındaki tüm haberler kötü değildir, ancak çoğu zaman sessizlik, AIDS'in siyahi bir hastalık statüsüyle çelişen umut verici haberleri selamlar. Örneğin, gazeteciler uzun süreli HIV enfeksiyonlarına rağmen hastalığa direnen beyaz erkeklerle ilgili umut verici haberleri duyurup kutlasalar da, 1997'de dünyanın en iyi laboratuvarlarını başarmış gibi görünen Afrikalı kadın gruplarıyla ilgili benzer haberleri büyük bir medya sessizliği izledi. yapamadı: HIV enfeksiyonunu önleme gücü. Altı yıl boyunca, incelenen bir grup Nairobi fahişesinin yüzde 10'u, her biri yüzlerce erkekle seks yapmasına rağmen, enfekte olmadı. Dirençli kadınlar, prezervatif kullanmadı veya enfekte olmuş meslektaşlarından daha sık tıbbi bakım almadı. Bilim adamları vücutlarının virüsü nasıl alt ettiğinden emin değiller, ancak insan lökosit antijenleri (HLA), yabancı istilacıları tanıyan “akıllı” proteinler muhtemelen baş faktördür.

Pek çok aşı, şaşırtıcı bağışıklık sergileyen insanlar üzerinde çalışılarak tasarlanmıştır. Örneğin, Edward Jenner çiçek hastalığı aşısını ilk kez 1796'da daha iyi huylu inek çiçeği hastalığına yakalandıktan sonra bağışıklık kazanan sütçü kızları inceledikten sonra mükemmelleştirdi. Nairobi kadınları, Afrika'dan hayat kurtaran bir aşının kaynağı olan günümüzün sütçü kızları olma potansiyeline sahipler, dolayısıyla bu kadınların medyanın ve popüler spekülasyonların odak noktası olması beklenebilir. Ancak tıbbi araştırmalar, potansiyel hastalık direncinin umut verici yerli cepleri olarak potansiyellerin keşfetmeye devam etmesine rağmen, Afrikalıların doğal bağışıklıklarına yapılan popüler referanslar ortadan kalktı.

Amerika'nın AIDS'li insanlara karşı tutumu da koruyucudan cezalandırıcıya dönüşmüştür. Daha kısıtlayıcı yasalar, pandemiyi ele alıyor olarak algılanmak isteyen halk sağlığı savunucuları ve yasa koyucular için turnusol testi haline geldi.

AŞINDIRICI ÇOCUKLAR

Masum kurbanlar terimi gazete sayfalarından büyük ölçüde kayboldu. Annelerinin bilgisi dışında HIV testi yaptırılan bebekler veya anneleri bebeğini kaybeden Afrikalı bebekler bile.

Machine Translated by Google
profilaktik azidotimidin veya AZT, ABD ilaç denemeleri sona erdiğinde artık “masum kurbanlar” olarak belirtilmektedir.

HIV'li çocuklar, statülerinin kurban değil, gönüllü olmayan araştırma denekleri olduğunu giderek daha fazla buluyor. Örneğin Aralık 2004'te Nature Medicine 8 dergisi , 1990'ların başından beri Columbia Üniversitesi Tıp Merkezi ve diğer [New York City] bölgesindeki araştırmacılar tarafından yürütülen düzinelerce ulusal klinik araştırmaya konu olduğunu bildirdi. hastaneler."
Zidovudin üreticisi GlaxoSmithKline gibi dev ilaç şirketleri, New York City'deki Enkarnasyon Çocuk Merkezi'nde (ICC) barındırılan HIV bulaşmış çok sayıda yetim üzerinde antiretroviral ve diğer ilaçların test edilmesine sponsor oldu. HIV bulaşmış kişilere yönelik bu kurum, Bölüm 11'de ayrıntılı olarak açıklandığı gibi, Columbia Üniversitesi'nin fenfluramin şiddet araştırmaları yürüttüğü bir mahalle olan Washington Heights'taki Katolik Yardım Kuruluşları tarafından yönetilmektedir. mahkemelerce onlara bakılması uygun görülmedi.

ICC'nin duvarları içinde, Columbia Üniversitesi Tıp Merkezi doktorları, HIV bulaşmış çocukların bakımı için klinik denemeler için standartlar uygulayan ve bunları değerlendiren bir ağ olan Pediatrik AIDS Klinik Denemeler Grubu (PACTG) tarafından onaylanan AIDS ilaç denemelerini yönetmektedir. Bu denemeler, Ulusal Alerji ve Enfeksiyon Hastalıkları Enstitüsü ve Ulusal Çocuk Sağlığı ve İnsan Gelişimi Enstitüsü tarafından, New York Çocuk Hizmetleri İdaresi'nin (ACS) onayı ile desteklendi.
9

Incarnation Children's Center'ın tıbbi direktörü Katherine Painter, ICC'nin Columbia-Presbyterian'a bağlı olduğunu ve HIV bulaşmış çocukları altı New York hastanesinden (Columbia-Presbyterian, Harlem Hastanesi, New York Hastanesi, St. Luke's/Roosevelt) kabul ettiğini kabul ediyor. , Brooklyn'deki Kings County Hastanesi ve SUNY'nin yanı sıra "şehirdeki, beş ilçedeki ve Westchester'daki ayakta tedavi gören HIV kliniklerinden." Ayrıca, 11. bölümde bahsedildiği gibi, çocukların deneysel ilaçların test edilmesinde denekler olduğunu doğruladı. 2004'te New York Press'e verdiği demeçte, "Bize atıfta bulunan kliniklerin çoğu klinik ilaç denemelerine katılıyor" dedi . Bu tedaviyi burada sürdürün.” 10

—

1997 ve 2003 yılları arasında ICC'de otuz altı deney yapıldı ve GlaxoSmithKline bunlardan dördüne sponsor oldu. Kasım 2004 tarihli televizyon belgeseli Guinea Pig Kids'in yayınladığı BBC'ye göre, merkezin deneysel faaliyetleri New York için benzersiz ve hatta olağandışı değil, “şehrin 23.000'den fazla çocuğu ya koruyucu ailede ya da çoğunlukla dini kuruluşlar tarafından yönetilen bağımsız evlerde yaşıyor. yerel yetkililer adına ve neredeyse yüzde 99'u siyah veya Hispanik. ”

Araştırmacılar ve ICC personeli, bu klinik deneyleri, çocukların yararına olan terapötik olarak nitelendiriyor; ve araştırmacılar, pediatrik ilaçların çocuklarda test edilmesi gerektiği konusunda hemfikirdir, çünkü çocuklar ilaçlara yetişkinlerden farklı şekilde metabolize olur ve tepki verir.

Bununla birlikte, çocuk savunucuları bu deneysel ilaçların terapötik doğasını sorgulamaktadır.

Machine Translated by Google
anemi, kas erimesi, organ yetmezliği, kemik iliğinin ölümcül yıkımı (kırmızı kan hücresi üretim yeri), yaşamı tehdit eden karaciğer hastalıkları, kanserler, bedensel deformasyonlar, beyin gibi zayıflatıcı, hatta ölümcül yan etkileri olduğuna dikkat çekerek, hasar, ağrılı ve ölümcül cilt koşulları ve olası genetik mutasyonlar, karaciğer şişmesi, hoş olmayan yağ birikintileri ve cilt nekrozu (cildin ölümü ve dökülmesi).

Bazı aday AIDS ilaçları, toksisitelerini belirlemek için test ediliyor. Doktorlar normalde küçük çocuklara onaylanmış güçlü ilaçları bile vermek konusunda isteksiz olsalar da, dört yaşındaki çocuklara yedi güçlü ilaçtan oluşan kokteyller verildi. Bebeklere bu riskli maruziyetlerden çok az fayda sağlandı, çünkü bazıları HIV pozitif olsa da, AIDS geliştirmek için çok gençtiler. Bir çalışma, yetişkin kadınları öldüren bir kombinasyon olan “Stavudin...Yalnız veya Didanosin ile Kombinasyon” üzerinedir. On iki aylıktan küçük çocuklara uygulanan deneysel bir aşı, hastalığın kendisini tetikleyebilmesine rağmen “canlı su çiçeği virüsü” kullanır. “Beyin Omurilik Sıvısında HIV Düzeyleri” başlıklı bir çalışma, bebeklerin riskli, invaziv ve ağrılı bir prosedür olan spinal musluğa tabi tutulmasını gerektirdi. Deneysel bir HIV aşısı kullanan HIV negatif çocuklar üzerinde bir çalışma bile vardı. Kanunen, sağlıklı çocuklar üzerinde yapılan bu tür terapötik olmayan bir çalışma, yalnızca minimum risk taşıyabilir, ancak aşının riskleri bilinmemektedir.

Ayrıca, deneylerin bazıları HIV terapötiklerini içermiyordu: Bir ilaç denemesinde bir uçuk ilacı “tolerans, güvenlik ve farmakokinetik” bilgileri için test edildi; altı aylık bebeklerde iki kat kızamık aşısına karşı araştırılan bir başka reaksiyon .

Columbia Üniversitesi, ilaçların yan etkilerinin tedaviyi bırakmaya yetecek kadar ciddi olduğunu reddeden bir bildiri yayınladı. Ancak bu, üniversitenin veya ICC'nin değil velilerin çağrısı olmalıydı. Ancak HIV bulaşmış çocukları evlat edinen vasiler ve ebeveynler, çocukları zararlı buldukları ilaçlardan almaya çalıştıklarında ICC, ACS ve araştırmacıların kendilerine karşı olduğunu gördüler.

Dr. Painter, bu mücadeleyi üstlendiğini açıklarken, “İlaç uyumuyla başa çıkmak için son yıllarda başvurulard bir artış yaşıyoruz. HIV hastalığı iyi kontrol edilebilen ancak aileleri çocuğun ilaç rejimine uymakta güçlük çeken çok sayıda çocuk var.” "Tavsiyeler" ile Painter, ebeveynlerinden koparılan ve bu ebeveynler ve vasiler araştırma ilaçlarını vermekte tereddüt ettiklerinde çeşitli kurumlara geri gönderilen çocukları ifade eder.

Federal yasa, ebeveynlere deneysel bir tedavi vaadinin riskleri ve yan etkileri aştığında karar verme konusunda nihai hakkı verir ve onlara deneyin herhangi bir noktasında bir çocuğu klinik araştırmadan çekme hakkı verir.

Ancak bu çocukların çoğunun ebeveynleri yoktur veya ebeveynleri mahkemeler tarafından onlara bakmaya uygun görülmemektedir. Çocuklar, HIV çalışmalarına katılmak için yasal onay veremeyecek kadar küçüktür ve yasal vasileri, davayı yürütmeyi taahhüt eden aynı kuruluş olan şehir veya müttefik bir devlet kurumudur. New York Şehri Sağlık Bakanlığı 1990'ların başında çocukları ilaç denemelerine kaydetti ve şehrin ACS'si ICC çocuklarının kullanılmasına izin verdi.

Machine Translated by Google
Ajans, denemeye ev sahipliği yapmak için fon alır ve minimum sayıda deneğe ihtiyaç duyar; bu nedenle, çocukların katılımında da söz sahibi olmamalıdır. İlgisiz değildir ve objektif olamaz. Yine de, federal düzenlemeler her çocuk için bireysel onay gerektirse de, kurumların çocukları toplu olarak araştırma denekler olarak kaydetmelerine izin verilmektedir.

Aslında, ICC, koruyucu veya evlat edinen ebeveynlerin itirazları üzerine ilaçları çocuklara zorlar. New York'ta öğretmen olan Mona Newberg, büyük yeğenini ve büyük yeğenini evlat edindi ve 2002'de onları ICC'den çıkardı. Çocuklarının AIDS deneylerinde kullanılmasına izin veren kağıtları imzalamayı reddetti, ancak 2003 sonbaharında bir gazeteciye söyledi. “ACS, Sean'a [evlatlık oğluna] uyuşturucu vermek istemediğimde benim için imzaladı. 'Hayır' dediğimde, ACS sosyal görevlisi formu aldı ve 'İmzalayacağım' dedi. Buna gerek yok.' Sürekli ilaç değiştiriyorlar - bana asla iyi olup olmadığını sormuyorlar."
[11]

Jacklyn Hoerger başka bir koruyucu ebeveyn ve benzersiz bir bakış açısına sahip: ICC'de yıllarca çalışan deneyimli bir pediatri hemşiresidir. Bir cumartesi sabahı ACS kapıya geldi, onu çocuk istismarı ile suçladı ve çocuklarına el koydu. Suçu mu? Onları deneysel AIDS ilaçlarından çekmişti ve daha mutlu ve sağlıklı olduklarında ısrar ediyor. Bir tıp uzmanı olarak, deneysel bir ilacın yararının çocuğa verdiği zararı haklı gösterip göstermediğini belirleme konusunda çoğundan daha başarılıdır.

Ancak ACS, çocuklarını görmesini engelledi.

Painter, araştırma ilaçlarına uyumla ilgili ICC politikasını açıklarken Hoerger'in hesabını doğruluyor gibi görünüyor: “Ailelerimizden ve hastalarımızdan uyum açısından istediğimiz şey yüzde 100'ün üzerinde bir şey - ister ilaç isterlerse her zaman tüm ilaçları. ilaçların onları hasta edip etmediğini veya eşzamanlı bir hastalığa yakalanıp hastalanmadıklarını elinizin altında bulundurun.

Hoerger'in çocukların üvey annesi statüsüne ve tıp eğitimine rağmen, ICC bu çocuklar için ebeveyn rızasını geride bırakıyor. Böyle bir senaryo şu soruyu akla getiriyor: Devletin ana motivasyonu çocukların sağlığını en üst düzeye çıkarma arzusu mu yoksa kendi AIDS araştırma protokollerini tamamlama arzusu mu?

BBC belgeseli, “Çocuklar uyuşturucuyu reddederse, tutuluyorlar ve zorla yediriliyorlar. Çocuklar direnmeye devam ederse, bir cerrahın karın duvarlarından midelerine plastik bir tüp yerleştirdiği Columbia-Presbiteryen hastanesine götürülüyorlar. O andan itibaren, ilaçlar doğrudan bağırsaklarına enjekte edilir.
[12] ICC sözcüsü Gerald McKelvey, şehrin bazen ilaçları vermeyi reddeden koruyucu ailelerden çocukları aldığını kabul etti, ancak Nature Medicine'e çocuklara zorla ilaç verildiğini reddetti. "Elbette bazı çocuklar, tıpkı çocuklar gibi ilaçlarını almak konusunda isteksizdi," dedi. Bununla birlikte, çocuklar değil, çocuklar üzerindeki zayıflatıcı etkiler ve rıza göstermeyen özneler olarak sömürülme korkuları nedeniyle ilaçları uygulamaya isteksiz olan, bazıları tıp uzmanları olan inatçı ebeveynlerd

Birkaç yıl boyunca ABD'nin Afrika kökenli Amerikalı ve İspanyol çocuklarla yaptığı araştırma protokolleri

Machine Translated by Google
HIV ile yaşayan Amerikalı çocukların neredeyse tamamını oluşturan, sağlıklarını ve haklarını tehlikeye atma konusunda endişe verici bir isteklilik sergilemiştir.

HALK SAĞLIĞI DRAGNET

1980'lerde ve 1990'ların başında beyaz gey erkekler için uygunsuz bir şekilde baskıcı kabul edilen yasal kısıtlamalar, Afrikalı Amerikalılara, özellikle de Afrikalı Amerikalı erkeklere şiddetle uygulandı. Giderek, yasalar hamile kadınlar ve mahkumlar gibi tüm grupların test edilmesini zorunlu kılıyor. En az yirmi dokuz eyalet, virüsü başkalarına bulaştıranları cezalandırıyor veya hapsediyor ve çok sayıda benzer yasa tasarısı kapıda bekliyor. New Orleans'lı bir psikiyatrist ve Ulusal Tıp Birliği'nin eski başkanı olan merhum Dr. Walter Shervington, “Daha cezalandırıcı yasalar çıktığında, bundan siyahların etkilenmesi beni rahatsız etti” dedi.

Temas takibi konusu, değişen ruh halini en iyi örnekledi. Bu tür izlemenin iki türü vardır. Gönüllü bildirim programları, HIV'li hastanın partnerlerini bilgilendirmesine olanak tanır. Ancak zorunlu programlarda sağlık bakanlığı yetkilileri hastanın cinsel temas kurduğu kişilere risk altında olduklarını ve test yaptırmaları gerektiğini bildirir. Hastalar, kısmen gizliliği koruyan kodlarla veya hiçbirini sağlamayan kişinin adıyla tanımlanır. Bir zamanlar AIDS için hasta savunuculuğu ve mahremiyetin korunmasını savunan eski enfeksiyon merkez üssü New York Eyaleti, oldukça kısıtlayıcı bir zorunlu bildirim biçimini yasalaştırdı. New York'ta HIV için pozitif test ederseniz, doktor adınızı eyalete bildirmelidir. İlçe sağlık departmanı, cinsel ilişkide bulunduğunuz kişilerin isimlerini alır ve onlara risk altında olduklarını ve teste ihtiyaçları olduğunu bildirir.

Temaslı izleme, gerçek bir bilgi boşluğunu kapatmaya çalıştığı için, rahatsız edici ancak gerekli bir bulaşıcı hastalık kontrolü tekniğidir. Şubat 1998 Dahiliye Arşivi, her on HIV bulaşmış kişiden dördünün partnerlerini durumları konusunda uyarmadığını ve bu sessiz taşıyıcıların sadece yüzde 43'ünün prezervatif kullandığını ortaya çıkardı. Siyahların (erkekler veya kadınlar) HIV pozitif durumları konusunda partnerlerini uyarma olasılığı beyazlardan bile daha az. Cerrah General David Satcher gibi önde gelen halk sağlığı yetkilileri, neredeyse on yıl önce, pandemiyi tersine çevirebilecek erken testler ve izleme için temaslı izlemenin gerekli olduğu konusunda uyardı. 1996'da Satcher, "AIDS'i tanımlamanın ve tedavi etmenin daha iyi bir biçimine sahip olmamız gereken bir noktaya geliyoruz, ancak başarılı olmak için onu diğer cinsel yolla bulaşan hastalıklar gibi tedavi etmeliyiz" gözleminde bulundu. Ancak, “Gizliliği sağlayabilmemiz gerekiyor” diye ekledi.

Hasta mahremiyeti, hekimlerin asla hafife almadıkları tıbbi açıdan kutsal bir inanç maddesidir.
Öyleyse neden bu yasalar kavramı terk etti? Harvard AIDS Enstitüsü danışmanı ve AIDS'li siyahlar için bir savunuculuk grubu olan Leading for Life'ın kurucusu olan avukat Mario Cooper, “CDC, Capitol Hill'deki bütçeleri kontrol eden muhafazakarların baskısından etkilendi” diye açıklıyor.
"Ancak, beyaz olmayan insanlar üzerindeki etkisine dair temel bir anlayış olmadan onu agresif bir şekilde zorlamakla büyük bir hata yaptılar. Topluluğumuzdaki pek çok kişi cinsel yolla bulaşan hastalıklar ve AIDS için test yaptırmıyor. Bu tür programları Tuskegee deneylerinden doğan yekpare kurumlar olarak görüyorlar.” Bildirim yasaları da sorunluydu çünkü aşırı yüklenmiş halk sağlığı departmanlarına güveniyorlardı.

Machine Translated by Google

Bulaşıcı hastalığa karşı bu tuhaf patolojik duruş, müdahaleyi kullanan daha olağan halk sağlığı modunda, sağlık davranışlarını destekleyici bir şekilde ele almak yerine, Afrika kökenli Amerikalı davranışlarını suçlu olarak suçluyor. Bugün epidemiyolojik tartışmalar, gerekli ve uygun olan Afrikalı Amerikalılar ve Afrikalılarda AIDS'in yüksek oranına odaklanmaktadır. Ancak bu tartışmalar aynı zamanda yüksek oranları uyuşturucu kullanımıyla eşleştiriyor ve ilaca ve tıbbi bakıma erişim eksikliği, adaletsiz bir ekonomik ve insan hakları iklimi ve hatta tehlikeli tıbbi bakım gibi diğer önemli konularda yankılanan bir sessizlik karşısında müsrif cinsel aktiviteyi de birleştiriyor. Bu bölümde daha sonra tartışılacak olan uygulamalar. Şehir içi bölgelerde HIV enfeksiyonuna yönelik sürekli yüksek kaliteli bakımın kıtlığı, basitçe siyah korkuya ve tıbbi tedavi ve araştırmaya duyulan güvensizliğe bağlanıyor. Hayat kurtaran antiviral ilaçlara sınırlı erişim gibi sorunlar kısa sürüyor. Etkili AIDS ilaçlarını dağıtmakla görevlendirilen aşırı yüklenmiş veya iflas etmiş AIDS İlaç Yardım Programları, bu ilaçların maliyeti son sekiz yılda önemli ölçüde düşmüş olmasına rağmen, bazen kendilerini bunu yapamayacak durumda buluyorlar. Çocuklarda yüksek HIV enfeksiyonu oranının en iyi nasıl düşürüleceği konusunda çok az tartışma var.
Sessizlik, hastaların yüksek riskli davranışlarını vurgulayan kurbanı suçlama paradigmasına yüklenemeyecek risk faktörlerini yönetir.

AIDS kontrolüne yönelik bu kurbanı suçlama yaklaşımı, birçok Afrikalı Amerikalıya inkar veya yanlış bir güvenlik duygusu aşılayarak geri tepti. HIV enfeksiyonunun sırtına o kadar çok kültürel yük binmiştir ki, birçok insan bunun yalnızca cinsel yönden rastgele, uyuşturucu bağımlısı, son derece fakir veya "ahlaksız" insanlara çarptığına inanmaktadır. Birçok siyah insan, AIDS veya hepatit C gibi hastalıkların “benim gibi birini” etkileyebileceğine inanamaz. Haber hesapları, yoksulluk içinde yaşayan, çocuklarının velayetini kaybetmiş ve uyuşturucu alışkanlığını beslemek için fuhuş gibi suçlara yönelen HIV'li siyahlara odaklanarak bu yanılgıyı besliyor. Pek çok anlatıya dayalı tıbbi dergi hesabı da öyle. Bu trajediler gerçektir, ancak tüm hikayeden uzaktırlar. Tek bir hareket enfeksiyon bulaştırabileceğinden, cinsel yolla bulaşan hastalıklar (STD'ler) sadece rastgele olanları değil, cinsel olarak aktif olan herkesi etkileyebilir. Kiliseye giden büyükanneler, kulüplere atlayan Romeolar kadar kesin olarak enfekte olabilirler, ancak bunun farkında olmayabilirler ve kendilerini korumak için adımlar atamayabilirler.

LABORATUVARDA

Kötü yürütülen tıbbi araştırmalar, Afrikalı Amerikalılar arasındaki yüksek enfeksiyon oranlarını besledi ve aynı zamanda salgının ilk günlerinden beri siyahları rahatsız eden düşük oranlarda uygun tedaviyi besledi. ABD tıp kurumu, Afrikalı Amerikalılara tıbbi denemeler için eşit ilgi, test, ilaç ve işe alım sağlamada başarısız oldu, ancak bu başarısızlıklar tıp literatüründe Afrikalı Amerikalıların kendilerine atfedildi ve kurbanı suçlama zihniyetinin başka bir tezahürünü sağladı. .

Yanlış yönlendirilmiş araştırmalar, AIDS'in omuzlarına yayılması için ağır bir suçluluk duygusuna sahip olmasına rağmen, HIV tedavisinin siyahlardan alıkonulmasına neden oldu. Örneğin, 1990'ların başında, bir Johns Hopkins araştırması, siyahların değil de HIV pozitif beyazların hayatta kalma sürelerini iki katına almaya direnmesinin nedeninin ortaya çıktığını keşfetti . siyahların korku nedeniyle AZT (daha sonra zidovudin olarak bilinecek)

Machine Translated by Google

Tuskegee'deki USPHS frengi çalışmasının yarattığı güvensizlik. [14] Tekil bir miyopi ile, bilimsel ve sosyal bilim araştırmacıları, HIV krizine çok kusurlu paralellikler içeren tek bir PHS çalışmasına kapılmak için siyahlarla yapılan diğer farmasötik ve bulaşıcı hastalık deneylerinin korkunç zenginliğini görmezden geldiler. Ünlü anketler, siyahların AZT'ye olan nefretinin köklerini belirlemek için açık uçlu sorular sormadı; bunun yerine, özellikle Tuskegee Frengi Çalışmasının "faktör" olup olmadığını sordular. [15] Popüler haber, siyahların bu tek soruşturma istismarına aşırı duygusal tepki vermelerinin hatalı olduğu varsayımını geniş ölçüde aktardı. [16]

Ancak, AZT'den kaçınmanın katalizörü olarak Tuskegee Frengi Çalışması'na bu monomanik odaklanma, ilgili bazı araştırma geçmişini görmezden geliyor. Şubat 1991'de, azidotimidin, HIV enfeksiyonu ve AIDS'e karşı ilk etkili ilaç olarak kabul edildikten kısa bir süre sonra, Gazi İşleri Bakanlığı araştırmacıları FDA'ya AZT'nin beyazlar için olduğu gibi siyah hastalarda da iyi çalışmadığını bildirdi. VA araştırmacıları ayrıca AZT'nin yan etkileri sağlığı ve hatta yaşamı tehlikeye atabileceğinden, AZT'nin etkisiz ve muhtemelen tehlikeli bir ilaç olarak siyahlardan uzak tutulması gerektiğini öne sürdüler. [17]

Alarma geçen doktorlar, bu tür uğursuz bulgular karşısında siyahlara AZT reçete etmeye isteksizdi. AZT'nin siyahları tedavi etmek için kullanılmasına yönelik yasak, terapötik kanonda hızla yerleşti. Bununla birlikte, VA çalışması nispeten düşük sayıda Afrikalı Amerikalı hasta kullanmıştı ve ırksal farklılıkları ortaya çıkarmak için tasarlanmamıştı: Bu dramatik ırksal eşitsizlik, özgün olarak farklı bir ırksal tepkiden ziyade şans eseri olan araştırma sonuçları üretti. Daha sonra, titiz araştırmalar, çalışmadaki göze çarpan hataları ortaya çıkardı ve AZT'nin siyahlar için gerçekten etkili olduğunu ortaya çıkardı. Ancak bunun çok az olduğu, çok geç olduğu kanıtlandı: Doktorlar siyah hastalarına AZT reçete etmekte yavaş kaldılar ve bu hastalar bunu kabul etmekte yavaş kaldılar. Hiçbir hükümet veya tıbbi kuruluş, AZT'nin imajına verilen zararı onarmak için gerekli olacak geniş çaplı halkla ilişkiler çabasını üstlenmedi. AZT'nin itibarı, Afrikalı Amerikalıların zihninde ve bir süreliğine, onlara bakan doktorların görüşlerinde kalıcı olarak lekelendi.

Sonuç olarak, HIV-pozitif siyahlar hızla AIDS'e ilerleyerek, şiddetli fırsatçı enfeksiyonlar, kanserler, nörolojik hasarlar ve sendromun habercisi olan bağışıklık sistemini yok etti. Siyahların AZT'ye olan isteksizliğinden, Tuskegee Frengi Çalışması tarafından travmatize edilmiş korkak siyah hastalar değil, tıp araştırmacıları ve doktorlar sorumludur.

1997'de Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri, AIDS hakkında uzun zamandır gecikmiş bazı iyi haberler yayınladı: Ölüm oranında yüzde 13'lük yüreklendirici bir düşüş, salgının on beş yıllık seyrinde ilk. Dahası, yeni kombinasyon ilaç tedavileri HIV'den AIDS'e ilerlemeyi yavaşlatıyordu. Bunlara Invirase, Crixivan ve Norvir gibi proteaz inhibitörleri dahildir. Çoğu HIV pozitif insan için, proteaz inhibitörleri şeker hastaları için paralel insülin kullanımına söz verdi - bir tedavi değil, etkili bir yönetim.

Ancak bir kez daha, Afrikalı Amerikalılar ne azalan ölüm oranında ne de yeni uyuşturucuların dağılımında adil bir şekilde paylaşmadılar. Beyazlar için AIDS ölüm oranı yüzde 21 düştü, ancak siyah ölüm oranı sadece yüzde 2 düştü ve genç siyah kadınların oranı gerçekten arttı. Altıncı Yıllık HIV Konferansı'nda, San Francisco belediye başkanı Willie Brown, konferansçıları uyardı: "Şu anda başarının yarattığı yeni bir dizi problemin eşiğindeyiz, çünkü ilaçlar çok pahalı ve bir bütündür.

Machine Translated by Google
renkli insanlar da dahil olmak üzere unutulmuş insan sınıfı onları alamıyor. ” Los Angeles'taki Martin Luther King/Charles Drew Tıp Merkezi'ndeki AIDS kliniğinin yöneticisi Dr. Wilbert Jordan, "Proteaz inhibitörleri çok pahalıdır - yılda yaklaşık 14.000 dolar - ve onları alamayan insanların çoğu uyuşturucudur. kullanıcılar, özellikle siyah ve Latin popülasyonlarında.”

Yeni ilaçlar, ilaç harcamalarına aylık bir üst sınır getiren Medicaid'deki insanlar için çok pahalıydı; HMO'lar genellikle eczane faydalarını yılda ortalama üç bin dolar ile sınırladı; ve ilaçlara olan talep, ilaç şirketlerinin ihtiyatlı kullanım için ücretsiz ilaç depolarını hızla doldurdu. İlaç şirketlerinin sağlıklı kârlarına rağmen, devletler kendilerini yoksullara ilaç sağlamanın maliyetiyle boğuşuyordu. Medicaid'e hak kazanamayacak kadar yoksul olmayanlara ilaç sağlamak için ayrılan 200 milyon dolarlık federal ve eyalet AIDS İlaç Yardım Programları (ADAP), ihtiyaç duyulanın yarısıydı. ADAP fonları eyaletten eyalete değişiyordu: New York ve California sakinleri kapsamlı programlardan yararlandı, ancak Florida'daki HIV pozitiflerin yalnızca yüzde 10'u kalifiye oldu. Kansas gibi bazı eyaletler bekleme listesine başvurdu.

East Bay AIDS Projesi'nin yönetici direktörü Valerie Papaya Mann, adaletsiz dağıtım korkularını doğruladı: “San Francisco'da, her köşede en son terapiler hakkında bilgi var; ama Doğu Körfezi'nde beyaz olmayanlar, düşük ücretliler ve daha az AIDS bilgisi var.
Yoksullara hizmet eden birçok doktor, proteaz inhibitörlerini reçete etmiyor. Yüzde 85'i Afrikalı-Amerikalı olan müşterilerim hala ölüyor ve hepimizin uyuşturucuya erişmemiz gerektiğini söyleyen yüksek bir haykırış olmadıkça ölmeye devam edecek."

Para da tek engel değildi. Erken proteaz inhibitörleri karmaşık programlara göre alındı ve uzman olmayan bir şekilde reçete edildiğinde veya düzensiz alındığında ilaç direncini güçlendirdiler.
Doktorlar ve politika yapıcılar, yoksullara ve evsizlere proteaz inhibitörleri verilirse ve uyumsuz oldukları kanıtlanırsa, tedavi edilmesi imkansız olan ilaca dirençli suşları destekleyeceklerinden sık sık yüksek sesle endişeleniyorlardı. Doktorlar, eğitime ve uyumu artırmanın diğer yollarına odaklanmak yerine, aralarında Afrika kökenli Amerikalıların orantısız bir şekilde temsil edildiği evsizler ve uyuşturucu bağımlıları gibi daha düşük sosyoekonomik gruplardaki insanlardan rutin olarak proteaz inhibitörlerini esirgediler. Mario Cooper, “Doktorlar insanları ırk sorunları nedeniyle seçiyor.
Bazıları uyuşturucu bağımlılarına bu ilaçları alma seçeneği bile sunmuyor.”

Bir Afrikalı Amerikalı doktor cevap verdi: "Uyuşturucu sorunu olan hastalarımın hepsi uyumlu....
Uyuşturucu kullanıcılarından, tedavi programına uymayacakları varsayımıyla ilaç alıkoymak çok saçma: Uyuşturucuyu zamanında almanın önemini bir bağımlıdan daha iyi kim anlar?”

Yaşamı sürdüren HIV ilaçlarının fiyatları, jenerik ve tescilli ilaç üreticileri arasındaki uluslararası rekabet nedeniyle 2000 sonbaharından bu yana önemli ölçüde düştü. Şimdi AIDS tedavisinin fiyatı yıllık 140 dolar kadar düşük ve tüm Afrikalı Amerikalıların ulaşabileceği bir yerde.

FOTOĞRAF EKLEME

Machine Translated by Google

THE GREATEST
Natural & National
CURIOSITY
IN THE WORLD.

JOICE HETH,

Nurse to Gen. GEORGE WASHINGTON, (the Father of our Country,)
WILL BE SEEN AT

Barnum's Hotel, Bridgeport,

On FRIDAY, and SATURDAY, the 11th, & 12th days of December, DAY and EVENING.

JOICE HETH is unquestionably the most astonishing and interesting curiosity in the World! She was the slave of Augustine Washington, (the father of Gen. Washington,) and was the first person who put clothes on the unconscious infant, who, in after days, led our heroic fathers on to glory, to victory, and freedom. To none but HER language when speaking of the Illustrious Father of his Country, "she raised him." JOICE HETH was born in the year 1674, and has, consequently, now arrived at the astonishing

AGE OF 161 YEARS.

She Weighs but FORTY-SIX POUNDS, and yet is very cheerful and interesting. She retains her faculties in an unparalleled degree, converses freely, sings numerous hymns, relates many interesting anecdotes of the boy Washington, and often laughs heartily at her awkwardness, or those of the spectators. Her health is perfectly good, and her appearance very new. She is a Baptist and takes great pleasure in conversing with ministers and religious persons. The appearance of this ever-relic of antiquity strikes the beholder with amazement, and convinces him that his eyes are resting on the oldest specimen of mortality they ever before beheld. Original, authentic, and indisputable documents accompanying her proofs, however astonishing the fact may appear, that JOICE HETH is in every respect the person she is represented.

The most eminent physicians and intelligent men in Cincinnati, Philadelphia, New-York, Boston, and other places, have examined this living skeleton and the documents accompanying her, and all, unanimously, pronounce her to be, as represented, 161 years of age!

A female is in continual attendance, and will give every attention to the ladies who visit this relic of by-gone ages.

She has been visited in Philadelphia, New-York, Boston, &c., by nearly TWENTY THOUSAND Ladies and Gentlemen, within the last three months.

Hours of Exhibition, from 9 A. M. to 1 P. M. and from 2 to 5, and 6 to 10 P. M.

ADMITTANCE 25 Cents. CHILDREN HALF-PRICE.

Printed by J. BOOTH & SON, 127, Fulton S. N. Y.

Remains Monday the 14th

Başkan George Washington'un sözde 161 yaşındaki “annesi” Joice Heth'in bu broşürü, Aralık 1835'te Connecticut, Bridgeport'taki Barnum's Hotel'deki görünüşünü duyurdu. Heth, hem doktorlar hem de meslekten olmayan kişiler tarafından düzenli olarak muayene edildi ve öldüğünde otopsisine 1.500 ödeme yapan seyirci katıldı.
(Somers Tarih Kurumu ve Müzesi'nin izniyle çoğaltılmıştır.)

Machine Translated by Google

"My cloak flew open as I fell, and the force of the fall bursting its envelope, out, in all its hideous realities, rolled the infernal imp of darkness."—*Page* 137.

Bu ön yazı, "Bir Zenci Bebeğini Çalmak", Güneyli doktor Henry Clay Lewis, MD'nin 1843 tarihli bir öykü koleksiyonundan bir öyküyü resmediyor Öyküde, bir tıp öğrencisi, morgdan çaldığı ölü bir bebeğin cesedini "bir "Cehennem karanlık şeytanı", ceketinin altından düştüğünde onu utandırır. Siyah diseksiyon deneklerinin cesetlerinin bu tür duygusuz tasvirleri, dönemin "kadavra hikayesi" türünü simgeliyor.
(Chapel Hill'deki Kuzey Karolina Üniversitesi'nin izniyle yeniden basılmıştır.)

Bu mermer dev heykel, "harika başarısı tüm dünyada Amerikan cerrahisinin ününü taşıyan" Dr. James Marion Sims'e saygılarını sunar. New York Academy'nin hemen karşısında, New York Central Park'ın doğu çevresini süslüyor.

Machine Translated by Google

Tip. (Harriet A. Washington'un fotoğrafı.)

THE FOUR SNOW-WHITE ALBINO BOYS,
BORN OF NEGRO PARENTS!
AS THEY APPEAR IN THEIR UNRIVALED MUSICAL ENTERTAINMENTS.
CERTIFICATES.

Bu geniş kenarlı reklam, 1844 Boston konserlerinin “The Four Snow-White Albino Boys, Born of Negro Parents!” "beyaz zenci" çekiciliklerde her zaman olduğu gibi, deneklerin karışık ırktan değil, siyah ebeveynlerden doğan anormallikler olduğunu vurguladı. Reklam , deneklerin “saf” ırk soyunu doğrulayan Boston Medical and Surgical Journal editörü de dahil olmak üzere, muayene eden birkaç doktorun referanslarını taşıyordu .
(BW Thayer and Co., New York Halk Kütüphanesi tarafından litografi.)

Machine Translated by Google

1850'de Harvard biyoloji profesörü Louis Agassiz, MD, Joseph T. Zealy'yi Columbia, Güney Carolina'da on beş çıplak veya yarı çıplak Afrikalı Amerikalının dagerreyotipi görüntülerini üretmesi için görevlendirdi. Afrikalıların ve ilk nesil yavrularının kafa şekli, profili ve duruşu gibi fizyonomi özelliklerini vurgulayan bu ayrıntılı görüntülerinin bilimsel gerekçesi, siyahların beyazlardan farklı bir tür oluşturduğuna dair grafik kanıt sağlamaktı. Önden görüntü, "Kongo" da doğmuş bir köle olan Renty'ye ait. Renty'nin Amerika doğumlu kızı Delia'nın profil resmi, yalnızca fiziksel ırksal özellikleri vurgulamakla kalmıyor, aynı zamanda kısmi çıplaklık aracını kullanıyor, daha düşük sosyal statüsünü ve ima edilen cinsel uygunluğu belirtmek için kıyafetlerini belinin altına çekiyor. (© 2006 Harvard Üniversitesi, Peabody Arkeoloji ve Etnoloji Müzesi, 35-5-10/53037 T1867.)

Diseksiyon için siyah bedenleri çalmakla suçlanan bir "diriliş adamı" olan Grandison Harris'in bu portresi, muhtemelen Georgia Tıp Fakültesi'ndeki bir doktor tarafından hayattan alınmıştır. (Gürcistan Tıp Fakültesi Greenblatt Kütüphanesinin izniyle çoğaltılmıştır.)

Machine Translated by Google

Georgia Tıp Fakültesi'nin mezun olan sınıfının 1880 tarihli bu portresinde, sağ arkadaki karanlık figür, kolunu kaldırmış, siyah bir hamal diriliş adamı, muhtemelen Grandison Harris. (Gürcistan Tıp Fakültesi Greenblatt Kütüphanesinin izniyle çoğaltılmıştır.)

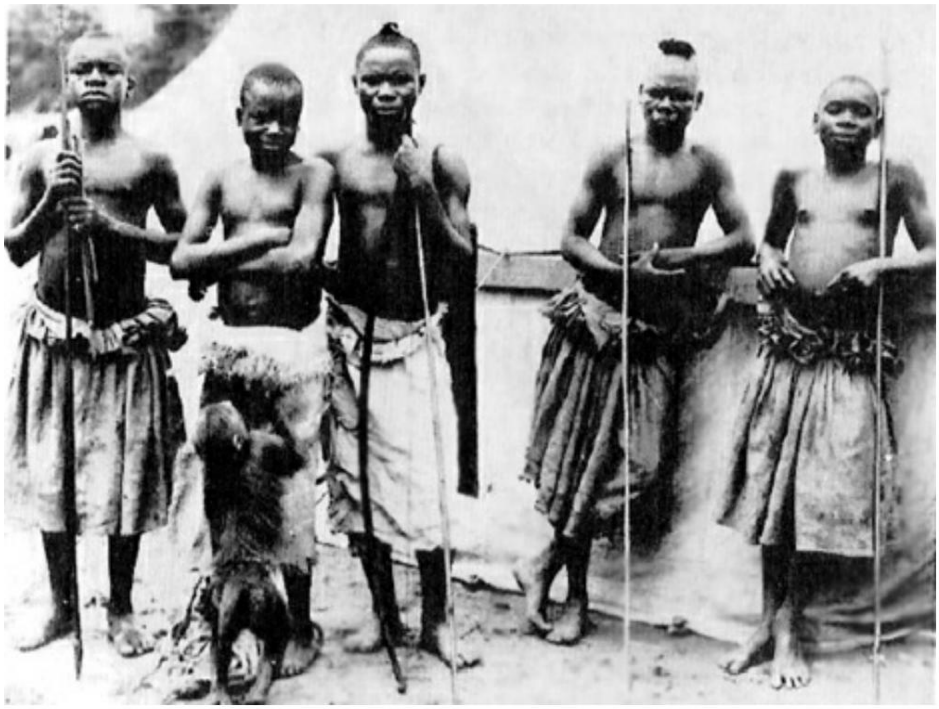

Şimdiki Zaire'den bir dul olan Ota Benga (soldan ikinci, maymunla birlikte), 1910'da New York'taki Bronx Hayvanat Bahçesi'nde sergilendi. Burada, 1904'te halka sergilenen ve psikologlar tarafından incelenen diğer Afrikalı erkeklerle birlikte görünüyor. Louis Dünyası

Machine Translated by Google
Adli. (Güney Karolina Üniversitesi, Güney Karolina Kütüphanesi'nin izniyle çoğaltılmıştır.)

Bu on dokuzuncu yüzyıl fotoğrafı, Augusta'daki Georgia Medical College'da tıp öğrencilerinin diseksiyon yaptığını gösteriyor. (Gürcistan Tıp Fakültesi Greenblatt Kütüphanesinin izniyle çoğaltılmıştır.)

28 Nisan 1936, Georgia, Royston'da kırk beş yaşındaki Lint Shaw'ın linç edilmesi, anatomik portrelerle paralellikler gösteriyor. Katiller ve seyirciler yarı resmi giyinmiş ve kıyafetleri paçavralara ayrılmış kanlı yaraları görünür ve kısmen çıplak olarak görüntülenen kurbanlarıyla bilinçsizce kameraya bakıyorlar. (Associated Press fotoğrafı.)

Machine Translated by Google

1956'da, Meharry Tıp Fakültesi'nin rektörü olan Dr. HD West, biyokimya laboratuvarında iki öğrenciyi denetler. 1876'da kurulan Nashville, Tennessee okulu, Abraham Flexner'ın Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'daki tıp eğitimini değerlendiren 1910 raporundan kurtulan iki siyah tıp okulundan biriydi. (Associated Press fotoğrafı.)

Engelli bir siyah çocuğun bu görüntüsü, Dr. Harry Haiselden'in 1917 tarihli uzun metrajlı filmi The Black Stork'ta bir dizi disjenik “istenmeyen” durumu ortaya çıkardı . (Martin Pernick, Ph.D. ve John E. Allen'ın izniyle çoğaltılmıştır.)

Machine Translated by Google

24 Nisan 1929'da, yasadışı bir New York City doğum kontrol kliniğinin başkanı olan Margaret Sanger, diğer sanıklarla birlikte Baş Sulh Mahkemesi'nde (en solda) oturuyor. Bunlar, soldan sağa, Dr. Hannah M. Stone, Sigrid Brestwell, Antoinette Field ve Marcelia Sideri'dir. Aynı yıl, Sanger Harlem'deki doğum oranlarını araştırmaya ve siyahlar arasındaki doğumları azaltmaya yönelik deneysel bir girişim olan Negro Projesi'ni planlamaya başladı. (Associated Press fotoğrafı.)

1924'te Harlem Rönesansının yükselen beş armatürü 580 St.
Nicholas Caddesi. Soldan sağa: Langston Hughes, Charles S. Johnson, E. Franklin Frazier, Rudolph Fisher, MD, ilk Afrika kökenli Amerikalı gizem romanının yazarı ve Hubert T. Delaney. Columbia tarafından eğitilmiş bir radyolog olan Fisher, 1932'de radyasyona bağlı hastalıktan öldü. (New York Halk Kütüphanesi Schomburg Siyah Kültür Araştırma Merkezi'nin izniyle yeniden basılmıştır.)

Machine Translated by Google

Alabama, Tuskegee'de, bir ABD Halk Sağlığı Servisi çalışma deneği, bir PHS doktorundan bir enjeksiyon alıyor. Erkeklere frengi enjekte edilmedi, ancak enjeksiyonlar yapıldı ve frengi tedavisi gördükleri yanılsamasını sürdüren başka prosedürler uygulandı. (Ulusal Arşivler ve Kayıtlar İdaresi'nden.)

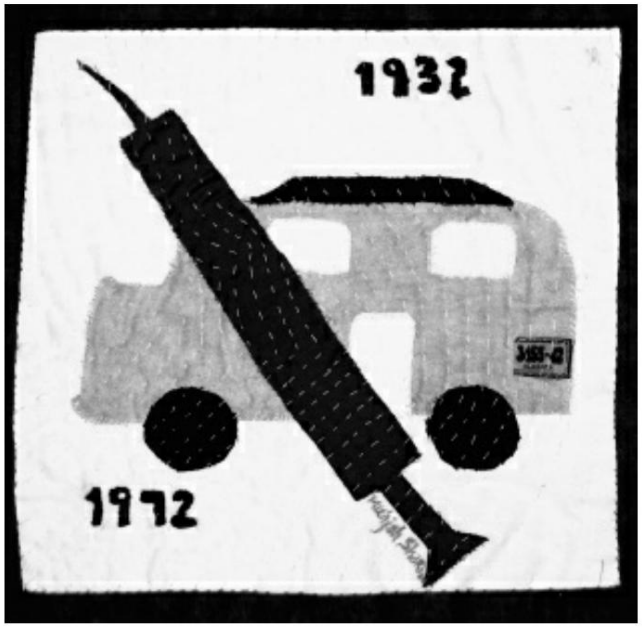

“Yıllık Özet” başlıklı bu yorgan, Tuskegee Üniversitesi'nde yardımcı doçent olan Muhjah Shakir tarafından, 1932 ve 1972 yılları arasında her yıl frengili siyah denekleri toplayan ve test eden PHS sifiliz deneyini anmak için yaratılmıştır. Tuskegee, Alabama, siyah Amerikalıları etkileyen tıbbi etik sorunlarından ilham alan yorganlar tasarlayan bir grup kadın. (Muhjah Shakir'in izniyle çoğaltılmıştır.)

Machine Translated by Google

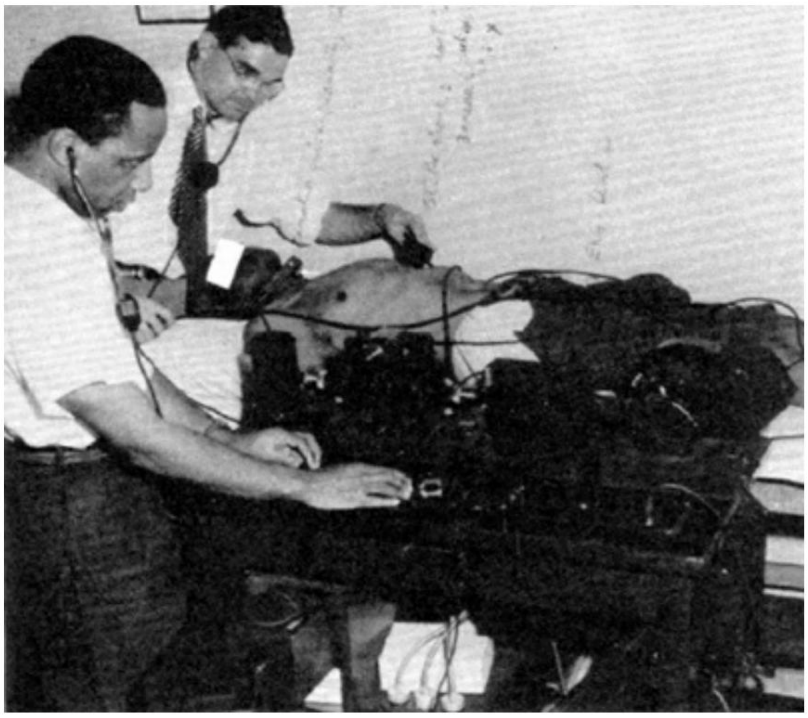

Bay William Bouie (solda), Dr. Stanley H. Shuman'a 1950'lerin başında bir PHS sifiliz çalışma konusuna kardiyografik muayene yapmasında yardımcı oluyor. (Fotoğraf, Hastalık Kontrol Merkezlerinin izniyle.)

17 Eylül 1965'te Fannie Lou Hamer, siyahların kendi eyaletlerinde seçim sürecinden dışlandığına dair yasal bir şikayette bulunmaya gittikleri Washington DC'deki Capitol'ün dışında Mississippi Özgürlük Demokrat Partisi sempatizanlarıyla konuşuyor. On dokuz yaşında Hamer, siyasi uyanışını atfettiği "Mississippi apendektomisine" -rıza dışı bir kısırlaştırmaya- tabi tutuldu. (Associated Press fotoğrafı.)

Machine Translated by Google

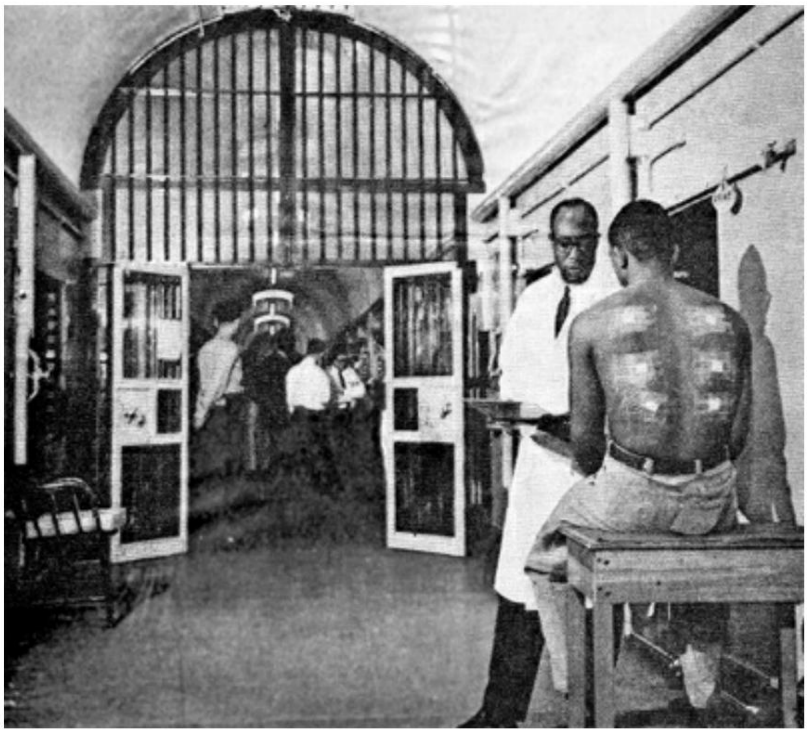

1966'da Solomon McBride, Holmesburg Hapishanesi kompleksinin H bloğunda çeşitli deneysel ilaçlarla emprenye edilmiş cilt yamaları giyen hapsedilmiş bir deneği inceliyor. (Philadelphia'daki Temple University Urban Archives'ın izniyle yeniden basılmıştır.)

1970'lerin başlarına kadar, doktorlar ve araştırmacılar, Philadelphia'daki Holmesburg Hapishanesi kompleksi gibi yerlerde, çoğu siyah olan çok sayıda mahkumla deneyleri denetledi. Burada oturanlar gibi bazı mahkûmlar, yetersiz eğitimlerine ve eğitim eksikliğine rağmen teknisyen olarak çalıştılar. (Philadelphia'daki Temple University Urban Archives'ın izniyle çoğaltılmıştır.)

Machine Translated by Google

Albert Kligman, 1970'lere kadar Holmesburg Hapishanesi kompleksinde tutuklu denekler üzerinde tıbbi araştırmalar yaparak ün ve milyonlarca dolar kazandı. Araştırma deneklerinin aldatıldıklarına ve yaralandıklarına dair şikayetlerine rağmen, hiçbir zaman cezai suçlama veya mesleki kınama ile karşılaşmadı; bunun yerine dermatoloji uzmanlığını yükselttiği için övüldü. (Philadelphia'daki Temple University Urban Archives'ın izniyle yeniden basılmıştır.)

Jesse Williams, Holmesburg Hapishanesi'nin araştırma programlarındaki deneyimlerine atfedilen kanserler, cilt rahatsızlıkları ve bazı durumlarda akıl hastalıkları dahil olmak üzere kronik hastalıklar için yasal çare arayan çok sayıda ABD hapishane araştırmasından kurtulanlardan bi (Harriet A. Washington'un fotoğrafı.)

Machine Translated by Google

Radyasyon deneklerinden Elmer Allen'ın kızı Elmerine Whitfield Bell, annesi Bayan Fredna Allen'ı İtalya, Teksas'taki evlerinde teselli ediyor. Bayan Allen, hükümet bilim adamları tarafından gizlice plütonyum enjekte edilen en az on sekiz Amerikalıdan biri olan ölen kocasının bir fotoğrafını tutuyor. (Carol Powers'ın fotoğrafı, Dallas Morning News'in izniyle yeniden basılmıştır.)

Haziran 1996'da, ABD Enerji Bakanı Hazel O'Leary, Golden, Colorado yakınlarındaki Rocky Flats Çevre Teknoloji Sitesi'nin dışında gazetecilerle konuştu. Sekreter O'Leary, çoğu siyahi olan, şüphelenmeyen Amerikan vatandaşları üzerindeki radyasyon deneylerinin kayıtlarının gizliliğini kaldırarak yeni bir açıklık dönemi başlattı. (Associated Press fotoğrafı

Machine Translated by Google
David Zalubowski tarafından.)

İlaç şirketi NitroMed için bir "tıbbi bilim bağlantısı" olan ve "sadece siyahlar" kalp yetmezliği ilacı BiDil'in üreticisi olan Rudell Christian, Mart 2006'da Detroit'teki Trinity AME Kilisesi üyelerine ilacın erdemlerini övüyor. (Associated Press, Amy'nin fotoğrafı E. Yetkiler.)

Calvin Johnson, Jr. (sağda), Haziran 1999'da, Masumiyet Projesi'nin kurucusu olan avukatı Peter Neufeld ile birlikte, Jonesboro, Georgia, mahkeme salonundan özgür bir adam olarak ayrılırken gülümsüyor. Johnson, vahşi bir tecavüzden dolayı bir çalışma kampında on altı yıl hapis yattı, ancak suçu başka bir adamın işlediğini kanıtlayan DNA kanıtıyla aklandı.
(John Bazemore'un Associated Press fotoğrafı.)

Machine Translated by Google

Georgia, Savannah, eski yasa koyucu Dorothy Pelote, toplulukları 1950'ler ve 1960'larda CIA tarafından salınan hastalık taşıyan sivrisinek sürüleri tarafından ziyaret edilen siyah Florida ve Georgia sakinlerinin ateşli bir savunucusu oldu. CIA belgeleri, MK-ULTRA Projesi'ndeki bilim adamlarının, bu tür salınımların yabancı düşmanlara karşı etkili olup olmayacağını belirlemek için siyah topluluklarda bu tür biyolojik maruziyetlerle deneyler yaptığını ileri sürüyor. (Savannah Morning News'in izniyle yeniden basılmıştır.)

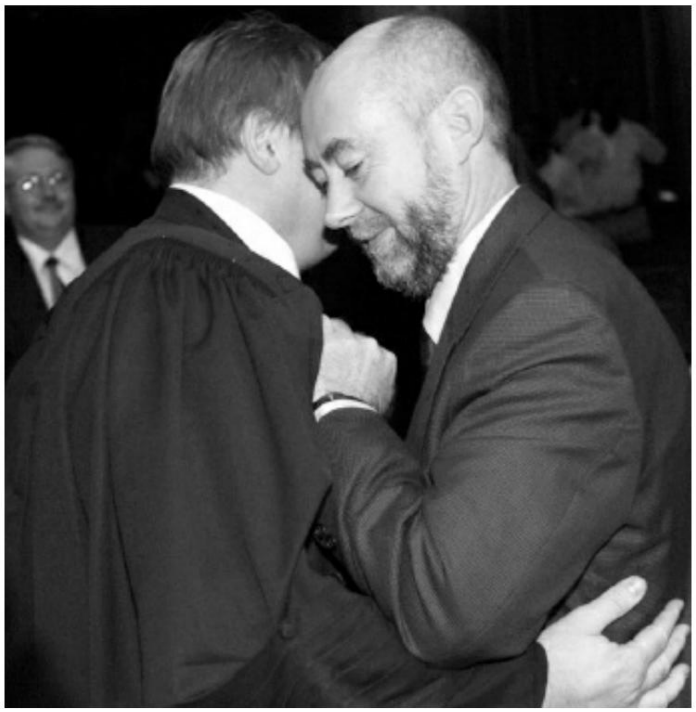

Wouter Basson, MD (sağda), 11 Nisan 2002'de aleyhindeki tüm suçlamalardan beraat ettikten sonra Pretoria, Güney Afrika, Yüksek Mahkeme'de savunma danışmanı Jaap Cilliers tarafından kucaklandı. Basson, Güney Afrika Kimya ve Biyolojik Silahlar

Machine Translated by Google
Programı, zenci siyah Afrikalıların ölümlerinde yüzlerce cinayetin yanı sıra eski astlarının itiraf ettiği çok sayıda komplo, dolandırıcılık ve uyuşturucu bulundurma suçlamasıyla karşı karşıya kaldı. Basson bir keresinde, “[CBWP] projesinin yapısının ABD sistemine dayandığını doğrulamalıyım. En çok orada öğrendik.'' (Associated Press, Themba Hadebe'nin fotoğrafı.)

14 Mart 2000'de FBI ajanları, Dr. Larry Ford'un Irvine, California'daki evinden yasadışı makineli tüfekler, binlerce mermi, uçucu patlayıcılar ve zehirli kimyasalların bir önbelleğini çıkardı. Güney Afrika'daki Roodeplaat Araştırma Laboratuvarı'nda (RRL) sık sık ırksal zehirlenme seminerleri veren Ford, 2 Mart'ta polis içeri girerken kendini öldürmüştü. (Damian Dovarganes'in Associated Press fotoğrafı.)

11 Haziran 1998'de Hakikat ve Uzlaşma Komisyonu'nun Cape Town ofislerinde,

Machine Translated by Google

Ordu tarafından işletilen Roodeplaat Araştırma Laboratuvarı'nın başındaki veteriner Daan Goosen, bilimsel ekibinin yalnızca siyahlara zarar verecek bir bakteri arayışını anlatıyor. "Savaş durumundaydık ve silah silahtır." RRL, birkaç ABD bilim insanının uzmanlığına dayanıyordu. (Benny Gool'un Associated Press fotoğrafı.)

Posta çalışanları, DC'nin bekleme alanında şarbon bulaşma taramasını bekliyor Genel Hastane. Beş kişinin ölümüne neden olan 2001 ölümcül şarbon saldırılarından dört buçuk yıl sonra, sorumlular hala bulunamadı. (Associated Press fotoğrafı.)

Ekim 2001'de, Washington DC Sağlık Departmanı müdürü Ivan Walks, MD (sağda), iki posta çalışanının ölümünü ve diğer iki kişinin şarbon solumasından dolayı hastalandığını tartışırken, Belediye Başkanı Anthony Williams (ortada) eşlik ediyor. (Ken Cedeno'nun Associated Press fotoğrafı.)

Machine Translated by Google

2004 yılının başlarında, Michigan'daki Northfield Laboratuarlarında, bir teknisyen, kan yerine kullanılan PolyHeme ile doldurulmuş iki intravenöz torbayı, son kullanma tarihi geçmiş kanla dolu bir torba rafa karşı tutuyor. Yıllar boyunca, en az yirmi ABD acil servisi, hastanın rızası olmadan çeşitli yapay kan türlerini test etti. Detroit hastaneleri, rıza veremeyen veya rıza gösteremeyen, genellikle bilinçsiz acil servis hastalarına rastgele PolyHeme aşıladı. (M. Spencer Green tarafından Associated Press fotoğrafı.)

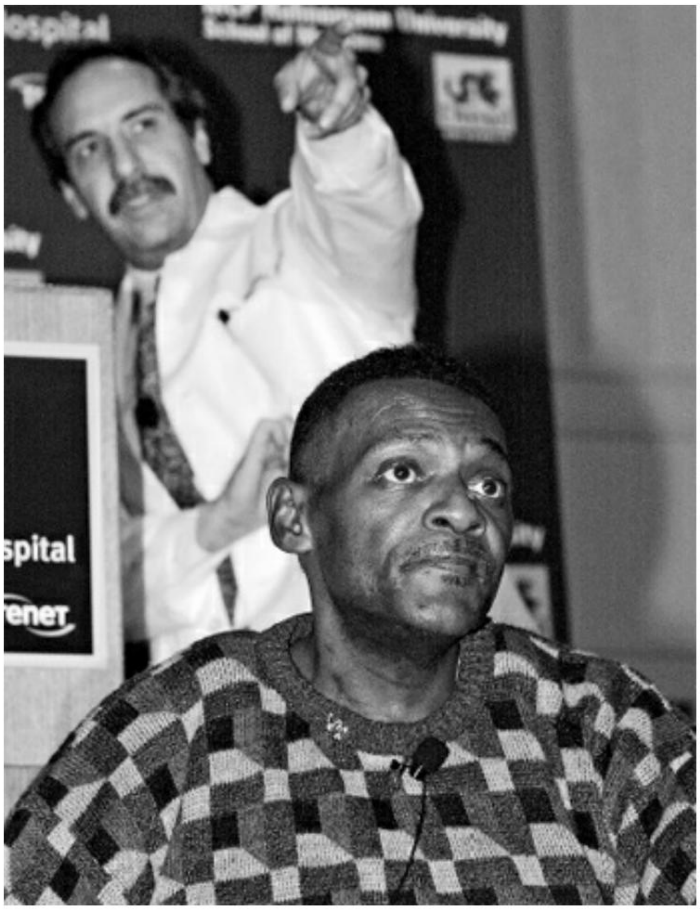

6 Aralık 2001'de, elli bir yaşındaki James Quinn (ön planda), kendisine deneysel bir Abiocor yapay kalbi implante edildikten bir ay sonra Philadelphia'daki Hahnemann Üniversite Hastanesinde bir basın toplantısında yer aldı. Louis Edward Samuels, Dr.

Machine Translated by Google

(arkada), ameliyatı yapan kalp nakli ekibini yönetti. Quinn daha sonra doktorlar tarafından yanlış yönlendirildiği konusunda ısrar etti ve kalple dolu yaşamının "Hiçbir şey, hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı" diye yakındı. (Dan Loh'un Associated Press fotoğrafı.)

E TERK EDİLMİŞ AŞI

Ancak etkili tedavinin önündeki yeni engeller, eskilerin yerini almakla tehdit ediyor ve çoğu, en az birinin siyah hastalara yönelik araştırma önyargıları tarafından yönlendirildiğinden şüpheleniyor. Birçok Afrikalı Amerikalı ve onların tıp savunucuları, 2003 yılında, Faz III denemelerine giren ilk aşı olan AIDSVAX'ın değersiz olarak reddedildiğ ve hatta terk edildiği için öfkeli bir inançsızlıkla yanıt verdi. ancak bazı veriler siyahları ve Asyalıları HIV enfeksiyonundan oldukça etkili bir şekilde koruduğunu gösterdi.
[18]

New York Times , davanın "başarısızlığından" yakınan diğer büyük gazetelere katıldı. Başlığında BÜYÜK DENEME BULUNDU AIDS AŞISI ENFEKSİYONU DURDURMAKTA BAŞARISIZ OLDU ve denemenin Afrikalı Amerikalılar ve Asyalılar üzerindeki çarpıcı başarısı, nitelikler ve belirsiz şüphecilik ifadeleriyle çevrili olarak hikayenin içine gömüldü. [19] VaxGen tarafından geliştirilen AIDSVAX denemelerinin neden yapıldığı sorulmadı. Brisbane, California, azınlık gruplarındaki etkinliği yüzde 67 ila 78 arasında değiştiğinde durduruluyordu. Azınlıklar, özellikle siyahlar ve Asyalılar arasında, plasebo alan azınlıkların yüzde 9,9'unun aksine, aşılanan katılımcıların yalnızca yüzde 3,7'si HIV ile enfekte oldu. Aşı, istatistiksel iyileştirmelerden sonra siyahlarda enfeksiyon oranını yüzde 78 - yüzde 66.8 azalttı. 314 Afrikalı Amerikalı gönüllü arasında, plasebo alan 111 denekten 9'u (yüzde 8,1) enfekte oldu, aşıyı alan 203 Afrikalı Amerikalıdan 4'ü enfekte oldu. VaxGen, aşının Afrika kökenli Amerikalı, Asyalı ve melez gönüllülerin üçte ikisini koruduğunu söyledi. Sadece 500 azınlık denek katıldı, ancak sonuçlar hala istatistiksel olarak anlamlıydı ve en fazla yüzde 2'lik bir olasılık, cesaret verici sonuçların tesadüfen ortaya çıkma ihtimalini taşıyordu. 20 "İstatistikler etkileyici görünüyor," dedi, ülkenin en iyi bulaşıcı hastalık uzmanı Ulusal Alerji ve Enfeksiyon Hastalıkları Enstitüsü müdürü Dr. Anthony Fauci.

[21]

Ancak beyazlar arasında, aşılı ve aşısız denek grupları arasında istatistiksel olarak anlamlı bir değişiklik ortaya çıkmadı. [22] Araştırmacılar, aşıyla ilgili bu eşitsizliği henüz anlamadılar, ancak bu tür farklı etkiler duyulmamış değil: Klinik çalışmalarda, yakın zamanda test edilmiş bir uçuk (HSV-2) aşısı, araştırmacıla emin olmasa da, kadınlarda erkeklerden çok daha iyi çalıştı. Niye.

Ancak herpes aşısının etkinliğindeki cinsiyet farklılıkları kabul edilmesine rağmen, HIV aşısı denemesinden kaynaklanan ırksal farklılıklar kabul edilmedi. Bu, NIH/CDC/Washington Üniversitesi'nden bir araştırmacı ekibinin verileri gözden geçirmesine yol açtı. Ulusal Sağlık Enstitüleri'nden (NIH) Dr. Dean Follman, verileri yeniden analiz etti ve Afrika kökenli Amerikalılar da dahil olmak üzere on beş alt gruptan elde edilen verilerin değerlendirilmesinin yaklaşık yüzde 22'sinde tesadüfen önemli bir sonucun elde edilebileceğini belirledi. Araştırmacılar, Afrikalı Amerikalılar için korumayı gösteren VaxGen verilerinin sahte olduğu sonucuna vardılar.

Machine Translated by Google

Bu, VaxGen'in azınlık grup verilerini test ettiği ve HIV'e karşı korumayı gösteren rakamların tesadüfen ortaya çıkmış olabileceğine dair yalnızca yüzde 2'lik bir olasılık bulduğu iddialarıyla çelişiyordu.
Follman bunu, VaxGen'in bu iddiada bulunmasına izin verecek gerekli testleri hiç yapmadığını iddia ederek açıkladı. Follman çalışması, VaxGen aşısının dinlenmesi için Afro-Amerikan umutlarını bırakmış gibi görünüyor. Uzmanlar büyük ölçüde aynı fikirde. Örneğin, Şubat-Nisan 2004 tarihli Uluslararası AIDS Aşısı Girişimi (IAVI) Raporu, "VaxGen Sonu: Irk Alt Gruplarında Etkinlik Yok, Tay Denemesinde Etkinlik Yok" başlıklı bir makale içeriyordu.

Bu uzmanlar haklı olabilir ve aşının nüfusun siyahi ve Asyalı kesimlerinde HIV'e karşı umulan etkinliği, yalnızca istatistiksel bir serap olan hayali olabilir. Ancak şüpheye yer var ve faydaların yanıltıcı olduğuna karar vermeden önce daha kapsamlı çalışmalar başlatmak tıbbi ve sosyal açıdan önemlidir. Ayrıca, bu sözde özel ırksal yararın hızlı bir şekilde reddedilmesini, BiDil'in sözde özel ırksal etkinliğinin, 13. bölümde ayrıntılı olarak açıklandığı gibi, eleştirel olmayan bir şekilde kabul edilmesiyle karşılaştırın. O zaman, bazılarının, bilimsel titizlik dışındaki faktörlerin kararları yönlendirip yönlendirmediğini neden merak ettiği anlaşılabilir.

Daha fazla sayıda Afrikalı-Amerikalı katılımcıyı dahil etmek, herhangi bir belirsizliğin çözülmesine yardımcı olabilir. Afrikalı Amerikalıların klinik deneylere, özellikle HIV deneylerine katılmayacağına dair yaygın varsayımlara rağmen, bazı araştırmacılar siyahi denekleri işe almada çok başarılı. Emory Üniversitesi profesörü Otis Brawley, MD, Ulusal Kanser Enstitüsünde Özel Popülasyonlar Araştırma Ofisi'nin direktörü iken, sürekli olarak siyah araştırma deneklerinin büyük bir yüzdesini işe aldı. Dr. Diğerlerinin yanı sıra LaSalle L'Enfant ve Clarence Grim, klinik deneylerde azınlıkların işe alınması konusundaki iddialı hedeflerini düzenli olarak karşılıyor veya aşıyor. Linda Villarosa'nın bir New York Times makalesi, Project Achieve'in baş araştırmacısı Dr. Beryl Koblin ve Chicago'daki Illinois Üniversitesi'nde bir sosyal yardım çalışanı olan Elmerlene Robertson gibi bilim adamlarının Afrika kökenli Amerikalı işe alımlarındaki başarılarını belgeledi: Yüzlerce HIV aldılar yüzde 84'ü siyah kadın olan deneme denekleri. Bu tür programlar, diğerleri kendileri için işe yarayan güven inşasına yatırım yaptığında ve büyük ölçekli işe alım çabalarını benimsediğinde daha da fazla siyahın işe alınabileceğini göstermektedir. 23

Sosyal adalet, "sadece" azınlıklara yardım etse bile, AIDSVAX'ın sürekli değerlendirilmesini talep ediyor. Sonuçta, Afrikalı Amerikalılar AIDS krizinde bir azınlığı temsil etmiyorlar; bu ülkedeki AIDS'lilerin çoğunluğunu onlar oluşturuyor. Ayrıca, siyahlar için değil, beyazlar için iyi çalışan bulaşıcı hastalık tedavileri için araştırmalar boldur. Örneğin, beta interferon araştırması, ilacın Afrika kökenli Amerikalılardan hepatit C'yi beyaz muadillerinden daha az enfeksiyondan kurtarma olasılığının çok daha düşük olmasına rağmen, istikrarlı bir şekilde artmaktadır. Fonlar ve kaynaklar, olması gerektiği gibi, ilacın iyileştirilmesi için sürekli olarak harcanmaktadır, çünkü böyle yapmak nüfusun iyi bir bölümünün korunmasına yardımcı olur. Bununla birlikte, HIV enfeksiyonundan orantısız bir şekilde muzdarip olan Afrikalı Amerikalılar için işe yarayan terapötikler bulmak için daha fazla araştırma ve kaynak harcanmalıdır.

Ayrıca, azınlıklarda AIDSVAX başarısının habercisi olan faktörün yapay değil gerçek olduğu kanıtlanırsa, biyolojik veya "ırksal" olmayabilir. Diğer etnik gruplara da uyarlanabilen davranışsal veya çevresel bir faktör olabilir. Bu nedenle, bu aşının nihayetinde azınlık grup üyeleri için işe yaradığı gösterilirse, beyazları korumanın bir yolu bulunabilir. Etkinliğin biyolojik bir temeli olduğu kanıtlansa bile, muhtemelen çoğu "ırksal" özellik gibi, çok etkili olduğu kanıtlanacaktır.

Machine Translated by Google
ırkla kusurlu bir şekilde ilişkili: Beyazlar da bundan faydalanacak.

Son olarak, dünya AIDSVAX konusundaki kararımızı izliyor. Dünya Sağlık Örgütü, 2005 yılına kadar 3 milyon AIDS'li insanı tedavi etmek için "3'e 5" bir girişim başlattı ve etkili bir aşı, AIDS ile küresel mücadelede önemli bir araç olacaktır. Ama üstesinden gelmemiz gereken çirkin bir geçmişimiz var. Amerika Birleşik Devletleri, her türlü tıbbi müdahale için çaresiz olan fakir Üçüncü Dünya sakinlerinin bedenlerini kullanarak, yalnızca gelişmiş dünyanın ihtiyaçlarına göre uyarlanmış aday ilaçları sürekli olarak test etti. Tasarladığımız ve benimsediğimiz aşıların, en çok tehlike altındaki popülasyonlar için çalışan aşılar olmasını sağlamak için ahlaki bir yükümlülüğümüz ve bir ahlaki fırsatımız var. Evde tıbbi açıdan yetersiz hizmet alanlar için bu tür aşıların üretilmesini sağlamak, başlamak için iyi bir yerdir.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 14

MAKİNE YAŞI

Afrikalı Amerikalılar Cerrahi Teknolojiye Şehitler

.... zencileri kullanmak kedilerden daha ucuzdu çünkü onlar her yerdeydi ve ucuz deney hayvanlarıydı...

—HARRY BAILEY, MD, C. 1977, TULANE ÜNİVERSİTESİ'NDEKİ NÖROşirürji Araştırması ÜZERİNE

Teknolojimizin insanlığımızı aştığı korkunç bir şekilde aşikar hale geldi.

-ALBERT EİNSTEİN

James Quinn 2002'de öldüğünde sadece elli iki yaşındaydı ama daha önce hiçbir erkeğin acı çekmediği kadar acı çekmişti. Deneysel bir yapay kalbin aynı versiyonu hiç kimseye aşılanmamıştı ve hiç kimse onun korkunç sekellerinden muzdarip olmamıştı. [1] Görünüşe göre altı ay içinde kalp yetmezliğine mahkum edildi, bu nedenle 5 Kasım'da karısı Irene, Quinn'in kendisini özgürce hareket ettirmeyi amaçlayan yapay bir kalp implante etmeyi kabul ettiğini ve bunun kendisine son olarak tanımlandığını söyledi. anlamlı bir yaşam şansı. Cerrahı Dr. Louis E. Samuels, Quinn'in AbioCor yapay kalbiyle herkesin beklediğinden daha uzun süre - dokuz ay - yaşadığından muzaffer bir şekilde bahsetti.

Ama Irene, James'in ameliyat sonrası deneyimini, uzayan ama acı, hayal kırıklığı ve umutsuzlukla dolu bir yaşam olarak hatırladı. Quinn hemen sonraki ay bir felç geçirdi ve sol tarafını zayıflattı ve onu geçici, duraksayan bir yürüyüşle bıraktı. Kısa bir süre sonra kısa mesafeleri bile yürüyemez hale geldi. Son derece dindar bir adam olarak evine, karısına, ailesine ve kilisesine gitmeyi ummuştu, ama bunun yerine bir hastane odasındaki bir yatağa bitkinlik içinde bağlı kaldı ve bir şekilde onu ayakta tutan tıbbi bir yaşam çizgisine bağlı kaldı. bir dizi felç ve pnömoni. Quinn'in kendisi, hayatı sorulduğunda

Machine Translated by Google
yapay bir kalple, açıktı. "Bu hiçbir şey değil, olacağını düşündüğüm gibi bir şey değil. Tekrar yapmak zorunda kalsaydım, yapmazdım. Hayır bayan. Hayattaki şansımı deneyeceğim." [2]

Sonunda, Quinn beyin ölümü gerçekleşti, bu da doktorların Irene Quinn'e açıkladığı gibi, basitçe ölü demekti. Kocasının beyni çoktan gitmiş, vücudunu diriltmeye yönelik her türlü girişimi mahvetmiş, dediler ve AbioCor'un kalbi hala sadece bilgisayarlı güç kaynağı boş ritmini besleyen bir makine olduğu için atıyordu. Doktorlar, Bayan Quinn'e geriye kalan tek şeyin, makineyi bir daha asla düşünmeyecek, hareket etmeyecek, hissetmeyecek, göremeyecek veya konuşamayacak olan duyarsız vücuttan çıkarmak olduğunu söyledi. Böylece Bayan Quinn, sekizinci kattaki kardiyak yoğun bakım ünitesindeki cerrahi personele katılmak için bakanını, arkadaşlarını ve ailesini topladı. Quinn'in bakanı kısa bir anma konuşması yaptıktan sonra kuzeni Rab'bin Duası'nı söyledi ve Dr. Samuels, hemşiresine Quinn'in kalbine güç sağlayan konsolu kapattırdı.

Quinn aniden dimdik oturdu ve kollarını çaprazlamadan önce sanki göğe doğru uzattı.
eller ve sırt üstü yatarak. "Onu öldürüyorsun!" diye bağırdı Irene Quinn. “Hazır değildi!” [3]

Bayan Quinn, kendisinin ve kocasının AbioCor Şirketi, kalbi implante eden doktorlar ve hatta deneysel tedavi prosedürünü müzakere etmelerine yardım etmekle suçlanan hasta avukatı tarafından aldatıldığını iddia ediyor. Savunucunun Quinn'lere, implante edilen deneysel cihazla hayatın nasıl olacağını açıklaması gerekiyordu. Ama Bayan Quinn şimdi hasta savunucusunun aslında kocasının değil, hastanenin ve şirketin savunucusu olduğunu söylüyor.
AbioCor'a dava açtı ve Haziran 2003'te şirketle birlikte 125.000 dolarlık bir anlaşmaya vardı. [4]

Umut ve Yapaylık

James Quinn, AbioCor kalpleri implante edilen altı hastadan ikincisi ve felç geçiren ikinci kişiydi. Aynı zamanda siyah olan Robert Tools, ilk modeli 5 The Medical Louisville, Kentucky'de Yahudi Hastanesinde aldı ve beş ay sonra Temmuz 2001'de öldü. Tools'un implantasyonunun kapsamı, tamamen bağımsız ve implante implantasyondan edilebilir bir yapay kalp alan ilk kişi olduğu için öncü rolünü vurguladı. AbioCor cihazı, kalp gibi, kalp gibi, herhangi bir çıkıntılı tüp veya tel olmaksızın tamamen göğsün içinde bulunan bir softball büyüklüğünde bir pompadır. Ancak AbioCor, pillerle çalışan bir makine ve bu konuda deneysel bir makine. Tools'un yeni kalbinin kapsamı neredeyse evrensel olarak olumlu olsa da, birçok Afro-Amerikan haber medyası farklı bir duruş sergiledi ve Tools'un siyah olduğu için (ve dolaylı olarak harcanabilir olduğu için) aşırı derecede riskli ve denenmemiş bir ameliyat için seçilip seçilmediğini sordu.

Bununla birlikte, hiçbir medya kuruluşu başka bir önemli soru sormadı: Kendi kendine yeten yapay kalpler FDA onaylı olmalı ve yüksek bir fiyat etiketi ile piyasaya sürülmeli mi, Afrikalı Amerikalılar bunları karşılayabilecek mi yoksa bu teknolojiden mahrum mu kalacaklar? mükemmelleştirmeye yardımcı oldular mı? Aynı soru, hastalıklı veya hasarlı gözleri, kulakları ve uzuvları değiştirmek için tasarlanan diğer biyonik teknolojiler için de sorulabilir. Coğrafya, gelenek ve kültür, siyahları muhtemelen yeni teknolojiler için araştırma konuları haline getirmek için kesişir, ancak ırk ve ekonomi, mükemmelleştirildiklerinde onları aynı teknolojiler için pazarın dışına yerleştirme eğilimindedir.

Machine Translated by Google

Bu, yeni cerrahi teknolojilerle tutarlı bir modeldir. Marion Sims'in vezikovajinal fistül araştırma denekleri siyah kölelerdi ve bugün yoksul siyahi kadın gruplarının ameliyattan en az fayda sağlaması muhtemel. Siyahların kalp nakli teknolojisini test etmedeki günümüzde oldukça görünür rolü, mükemmelleştirildiklerinde ve bakım standardı haline geldiklerinde, siyahların beyazlardan daha yüksek teknoloji kalp müdahaleleri alma olasılıklarının ne kadar düşük olduğunu belgeleyen bir dizi tıbbi dergi makalesiyle paralellik gösteriyor.[6]

Medyada siyah hastalarla ardı ardına yapılan iki denemenin önemi sorgulanmadı. Quinn'in kalbi yerleştirildiğinde, medya kuruluşları onun hikayesini Robert Tools'un deneyiminden ayrı olarak ele aldılar ve böylece bir kalıbın parçası olarak önemini görmezden geldiler. Bu noktada, nüfusun yüzde 12,3'ünü oluşturan Afrikalı Amerikalılar, implante edilenlerin yüzde 33'ünü oluşturuyordu - nüfustaki temsillerinin neredeyse üç katı. Amerika Birleşik Devletleri'nde yeni başlayan modelin neredeyse tamamen göz ardı edilmesi ilginçtir, çünkü apartheid altındaki Güney Afrika gibi siyah-beyaz ırksal gerilimlerin başını belaya sokan diğer ülkeler de aynı sorularla karşı karşıya kalmıştır. Oradaki öncü cerrahlar, siyah deneklerin bu şekilde kullanılmasıyla ortaya çıkan şüphelerin çok iyi farkındalar. Örneğin, Güney Afrikalı cerrahi öncü Christiaan Barnard tarafından seçilen, dünyanın ilk kalp nakli için ilk potansiyel donör, tarihe bir Afrikaner Mengele olarak geçecekti, bu yüzden beyaz bir hastanın kalbini bekledi.[7] Siyahi bir adamdı, ama Barnard'ın meslektaşları onu, deney ters giderse,

AbioCor'un deney protokolü, deneklerini otuz gün içinde ölme olasılığı en az yüzde 70 olan son dönem kalp yetmezliği olan hastalardan almasına izin veriyor. Şirketin yalnızca başka tedavi seçeneği olmayan kişilere yaklaşması gerekiyor. Haziran 2005'e kadar, kalp implante edilen on dört hastanın tümü, ikisi ameliyatın hemen ardından öldü. AbioCor kalbi iki durumda başarısız oldu. On iki hasta iki ila on yedi ay hayatta kaldı, ancak birkaç ayı geride bırakmış olanlar için bile, uzun yaşamlarının kalitesi hakkında şüpheler hüküm sürdü. Ancak Abiomed, başka seçeneği olmayan hastalara cihaz satışına izin veren bir program kapsamında kalbi “insani cihaz muafiyeti” olarak satmak için FDA'dan izin istedi. FDA danışma paneli bu talebi reddettiğinde, şefi Julie Swain, AbioCor'un aslında "ölümü değil, yaşamı uzattığını" sorguladı. Savunucuları, deneğin, ne kadar zayıf olursa olsun, daha uzun bir yaşam için şansı ve bir gün milyonlarca Afrikalıyı beyazlarla aynı oranda öldüren kalp yetmezliğinden kurtarabilecek bir cihaza doğru gerekli bir adım olarak görüyorlar. Eleştirmenler, felç ve zatürreenin ameliyat sonrası kasvetli kaydına ve deneklerin maruz kaldığı düşük yaşam kalitesine işaret ediyor. Son olarak, Quinn'ler gibi bazılarının açıkça çok farklı bir ameliyat sonrası deneyim beklediği gerçeği var.

Bu tür beklentiler, AbioCor yapay kalbi gibi, yaşamak için sadece ayları olan çaresiz hastalara sunulan deneysel ilaçların adreslenmemiş bir özelliğidir: Hastalar, yaşamda herhangi bir şansı karşı konulmaz bulabilir ve tedavilerin sınırlamaları hakkında uyarılar duymayabilirler. teklif edilirler.

Ancak bu tür uyarılar adil ve anlaşılır bir şekilde sunuluyor mu? AbioCor'un onay formu Quinn'leri ölümün ve sakatlığın olası sonuçlar olduğu konusunda uyardı, ancak safra kesesinin alınması, burun estetiği ve nispeten güvenli ve rutin olarak kabul edilen diğer birçok prosedür için onay formları da öyle. AbioCor'un onay formunun diğer unsurları, Quinn'lerin beslediği umutları cesaretlendiriyor olarak okunabilir.

Machine Translated by Google

Bilgilendirilmiş onam süreci, bir kağıt parçası üzerinde bir hastanın imzasını almaktan çok daha fazlasını içerir. Bilgilendirilmiş onam, devam eden bir hasta bilgilendirme ve eğitim sürecidir. Araştırmacı, süreci hastaya ayrıntılı bir şekilde açıklamalı, deneyde sahip olduğu finansal veya diğer ilgi alanlarını açıklamalı ve deneğin tüm sorularını yanıtlamalıdır. Bilim adamı ayrıca, deneğin bilinen tüm riskleri bildiğinden emin olmalı ve deneği, ortaya çıkan veya bilinen yeni riskler konusunda bilgilendirmelidir. Araştırmacılar ayrıca deneğe deneyi her an bırakabileceğini de söylemelidir, ancak AbioCor testleri gibi ya hep ya hiç deneysel bir girişimde böyle bir garanti anlamsızdır: Deneyden çıkmak ölmek demektir.

Birkaç çalışma, belirli kusurların rıza formlarını karakterize etme eğiliminde olduğunu ortaya koymuştur. Formlar, hastaları çalışmayı yürüten araştırmacıların yorumuna daha fazla bağımlı kılan teknik dil ve bilimsel jargon kullanır. Formlar, deney sırasında ve sonrasında yaşam kalitesine ilişkin aşırı iyimser bir görüş sunarak faydaları abartma ve riskleri hafife alma eğilimindedir. Bu tür bir eksiklik, tıbbi jargonun olası yaşam kalitesinin tasvirini çarpıtmaya nasıl yardımcı olduğunun tipik bir örneğidir. Örneğin, rahatsızlık ve yorgunluk gibi kelimelerin kullanılması şiddetli ağrı ve sakat bırakan bitkinlik potansiyelini maskeleyebilir. Bu tür hatalar James Quinn gibi hastaları deneysel cihazlarından karşılanmayan beklentilere yönlendirebilir.

Ama hepsinden önemlisi, umutsuzca hastalar aşırı önlemler ve kahramanca deneysel girişimlerle karşı karşıya kaldıklarında, araştırmayı terapiyle karıştırma riskiyle karşı karşıya kalırlar ve doktorları da öyle. Hastalar, araştırmayı yürüten doktorların, bireysel bir hastanın hayatta kalması ve yaşam kalitesiyle değil, öncelikle araştırmayla ilgilendiğini nadiren anlarlar. James ve Irene Quinn'in Quinn'in AbioCor kalbindeki görevine ilişkin umutsuz değerlendirmesi (“Bu hiçbir şey, hiç de düşündüğüm gibi değil”) ile doktorunun Quinn'in dokuz ay hayatta kaldığına dair canlı iddiası arasındaki eşitsizliğe tanık olun.

AbioCor ayrıca etik tartışmayı tırmandıran bir adım attı. FDA'dan hastanın bilgilendirilmiş rızası olmadan yapay kalplerin deneysel implantasyonunu onaylamasını istedi . Şirket, bilinçsiz olsalar veya başka türlü rıza gösteremeyecek olsalar bile, büyük kalp krizi geçiren hastaları içerecek şekilde deneysel kriterleri genişleterek denek havuzunu genişletmek istedi. AbioCor şirketi, hastaları, genellikle, ancak her zaman değil, bir akraba olan bir sağlık vekili seçmeye teşvik edeceğini ve hastanın rızasını sunacağını söyledi.

Ancak bu, hastanın rızası değildir ve dahası, radikal deneysel cihazlarla ilgili değil, terapötik tedavi kararlarına ilişkin sorumlulukları üstlenen bir sağlık vekili için benzeri görülmemiş ve tamamen uygunsuz bir roldür. Afrikalı Amerikalılar, beyazlardan en az yüzde 20 daha az bir sağlık vekili seçme veya herhangi bir ön yönerge seçme olasılığına sahipler. Bu nedenle, AbioCor tarafından açıklanan senaryoda bile, bir Afrikalı Amerikalıya, farkında olmadan ve kendisi adına konuşan herhangi bir güvenilir kişinin girdisi olmadan deneysel bir yapay kalp implante edilmesi bir beyazdan daha olasıdır.

Böyle bir adım, bilgilendirilmiş rızanın mantıksız bir şekilde aşınması olacaktır ve sağlık vekili olma olasılığı en düşük olan ve bir acil serviste tedavi edilme olasılığı en yüksek olan Afrikalı Amerikalıları orantısız bir şekilde etkileyecektir. Aynı zamanda tehlikeli olurdu, çünkü şirket kalbi pazarlamaya 2005 yılında başlamayı umsa da teknik sorunlar AbioCor'un kalbini rahatsız ediyor.

Machine Translated by Google

AbioCor kalbinin tehlikeleri, implante edilen on üçüncü kişi olan Don Graham'ın Eylül 2004'teki ölümüyle örneklendi. AbioCor yetkilisi Andrea ten Broek'e göre, implantasyondan sadece beş ay sonra, beyaz bir denek olan Graham, "cihazın belirtilmemiş bir arızası" sonucu öldü. İmplant uygulanan on dördüncü hasta 2004 yılında öldü. İmplante edilenler ortalama altı ay yaşadı ve hastaneden yalnızca biri ayrıldı. Bir FDA komitesi, 8 2004'te kalbin onayına karşı karar verdi .

İstemsiz İnfüzyon

AbioCor'un bilinci kapalı hastaları deneysel denekler olarak askere alma talebi eşi benzeri görülmemiş bir şey değil. En az yirmi ABD acil servisi, başka bir yeni deneysel 9 Detroit hastanesi, yıllardır hasta rızası olmadan insan kanından elde edilen PolyHeme adlı ticari bir kan ikamesi ile deneyler yapmak, yapay kanı test etmek için, acil tıp teknisyenleri ve katılan hastaneler, onu rastgele, ciddi şekilde yaralanmış, çoğunlukla bilinçsiz ve onay veremeyen acil servis hastalarına enjekte eder. Kan infüzyonu gerektiren hastalar , ER'den türetilen 10'da ilk on iki saat boyunca dönüşümlü olarak PolyHeme ve kan alırlar. Saflaştırılmış hemoglobin inek kanından oluşan Hemopure adlı benzer bir kan ikamesi, ilk olarak Güney Afrika'da can çekişen acil servis edildi. Hemopure üreticileri, insanlarda sığır süngerimsi ensefalopatisine (BSE) ve Creuzfeldt-Jakob hastalığına (CJD) neden olan “deli dana” prionu için tarandığını söylüyor, ancak ortaya çıkan diğer hastalıklar hakkında endişeler var. Bununla birlikte, 2001 yılında Güney Afrika kullanımı için onaylanmıştır ve esas olarak siyah ilçe hastalarına hizmet veren hastane acil servislerinde kullanılmaktadır.

Güvenli bir kan ikamesi içtenlikle arzu edilir, çünkü türlerin eşleşmesine gerek kalmadan transfüzyonları mümkün kılar ve hastaların HIV, HCV ve diğer kan yoluyla bulaşan patojenler gibi hastalık riskinden kaçınmasını sağlar. Orak hücreli anemisi olan ve kan nakline ihtiyaç duyan kişiler hemoglobin uyumsuzlukları karşılaşmayacak ve dinleri kanın içilmesini veya verilmesini yasaklayan Yehova'nın Şahitleri için ameliyat daha güvenli hale gelecektir. Güvenli bir kan ikamesi, büyük şehirlerde düzenli olarak azalan kan bankalarının depolarını dolduracak ve kırk iki saatlik raf ömrü nedeniyle kan stoklayamayan ambulanslara hizmet edecek: Hemopür oda sıcaklığında iki yıl sürer.

Ancak PolyHeme gibi maddelerin kazazedelere ve acil servis hastalarına izinleri olmadan rastgele verilmesi rahatsız edici bir adımdır. İlk olarak, PolyHeme, daha önceki ikame gibi, bazıları için zararlı veya ölümcül olduğunu kanıtlarsa, bu sonuç gereksiz olacaktır, çünkü insan kanı onları deneysel risk olmadan tedavi ederdi. Herhangi bir yaralanma, hastanın izninin alınmaması nedeniyle daha da kötüleşecektir. Ayrıca, rastgele uygulama deneyin randomizasyon ihtiyaçlarına hizmet eder, ancak bireysel hastanın ihtiyaçlarına dayandırılması gereken iyi bir tıbbi bakım oluşturmaz. Bu tür acil servis araştırmalarının beyazlarla değil siyahlarla yapılması muhtemeldir. 1980'lerde Sağlık ve İnsan Hizmetleri Departmanı verileri, siyah Amerikalıların tıbbi bakımları için acil servisleri kullanma olasılıklarının diğer Amerikalılardan daha yüksek olduğunu doğruladı ve hem Yale Journal of Health Policy, Law and Ethics'te 2001'de yayınlanan bir çalışma hem de Eylül 2002'de bir Akademik Acil Tıp'ta yapılan bir çalışma , bu eğilimin devam ettiğini doğrulamaktadır

Machine Translated by Google

Erken test sonuçları, kan yerine PolyHeme alan deneklerin şok, solunum yetmezliği ve pnömoni gibi daha fazla yan etki ve yüzde 49 daha yüksek ölüm oranı yaşadığını ortaya koydu. Bu son derece rahatsız edici bulguya rağmen, Mayıs 2007'de federal hükümet aynısından çok daha fazlasını başlattı - Resüsitasyon Sonuçları Konsorsiyumu tarafından yönetilecek 50 milyon dolarlık, beş yıllık, on bir saha projesi. Yaklaşık 21.000 hastayı önce izin almadan tıbbi deneylere tabi tutacak.

FDA, araştırmacıların yaşam ya da ölüm senaryolarında deneysel tedavi için hasta rızasını istemekten vazgeçmelerine izin vermeye başladığı 1996 yılından bu yana, bu tür rıza dışı en az on beş araştırma projesini onayladı. Siyah cisimlerin en ileri tıp teknolojisini mükemmelleştirmek için bu orantısız kullanımı pek yeni sayılmaz. Ortaçağ tıp bilgisi bile siyah cisimlerin deneysel tedavilerde kullanılmaya uygun olduğu inancını besledi. Örneğin, on beşinci yüzyıl sanatçısı Girolamo da Cremona'nın Saints Cosmas ve Damian'ın Bacak Nakli başlıklı bir ortaçağ gravürü , siyah bir bacağın beyaz bir gövdeye naklini gösterir. Hikaye, enfekte olmuş bir bacağın kesilmesi ve onun yerine bir başkasının konmasıyla bütünleşen bir azizin mucizesine odaklanır, ancak onu gören bazıları bunun yerine siyah aşılı bacağa odaklanacak ve kökenini merak edecek: Gerçekten ölü birinden mi geldi? gövde? Halen Floransa'daki San Marco Kilisesi'nin müzesinde asılı duran resmin arka planında sanatçı, bir ayağı bir tabuta gömülmüş siyahi bir adam resmediyor.

Beş yüz yıl sonra, 1935'te, Pennsylvania Üniversitesi Tıp Fakültesi gastroenterolog William Osler Abbott, doktorların bağırsak hastalıklarını daha verimli bir şekilde tedavi etmelerini sağlayacak, ağızdan rektuma bir tüp yerleştirerek insan bağırsağını hızla entübe etmenin bir yolunu geliştiriyordu. Cihazın test edilmesi, erkeklerin on iki fitlik kauçuk boruyu yutmasını ve ardından entübasyonu izlemek için radyasyon taramalarına tabi tutulmasını gerektiriyordu. İşsiz beyaz adamlar bu iğrenç işe ve cüzi ücrete burun kıvırdı, ancak siyah kapıcısı "Harry" aracılığıyla Abbott, muhtemelen tekrarlanan radyasyonun ne kadar tehlikeli olduğunu açıklayamadığı için, saati elli sente boyun eğecek zavallı siyah adamlar buldu. maruz kalmalar oldu. Abbott, Philadelphia'daki Charaka Kulübü'ne (edebiyatla ilgilenen bir grup doktor) tokluk konuşması sırasında kıkırdadığında olduğu gibi, konu havuzuna sürekli olarak “hayvanlarım” olarak atıfta bulundu: “Eminim benim hayvanlarım daha fazla mısır tüketiyordu. likör, domuz eti

tıp fakültesindeki beyaz farelerden daha çok pirzola ve çiğneme tütünü vardı, ama en azından onlar insandı.” [11]

Abbott, bir keresinde, bir floroskopide deneğin kasına saplanmış bir merminin nasıl ortaya çıktığını ve doktorun derin düşüncelere dalmasına neden olduğunu açıklamaya devam etti: “Bu tür olaylar, bazen hayvanlarımı metabolizma kafeslerinde tutabilmeyi dilememe neden oldu. Bu çocukların ahlakı yetersiz olabilir ama çok uzundular.” [12]

En azından Abbott'un hor görülen denekleri, bilgilendirilmedikleri takdirde rıza gösteriyorlardı. Araştırmacılar ayrıca izinsiz ve bazen de konuyla ilgili bilgi sahibi olmadan en son teknolojileri test ettiler.

Örneğin Harvard'lı mikrobiyolog Hans Zinsser , As I Remember Him: The Story of RS adlı anı kitabında, tifüsle ilgili araştırmaları için canlı bit örneklerine ihtiyaç duyduğunda, Boston'da bir polis memuruna başvurduğunu ve bu polis memurunun "satıcı satan yaşlı rakunu" zarafetle tutukladığını hatırlıyor. Güney İstasyonu'nun yakınında kalemler," satıcıyı zorla istasyon evine götürüyor. Orada Zinsser boş zamanlarında bitlerini aldı.
Adamın “Ben Amerikan vatandaşıyım ve haklarımı aldım. Bilimin nedeni hakkında ne konuştuğunuzu bilmiyorum," polis, Zinsser'in çalışmasına izin vermezse onu hapse atmakla tehdit etti.

Machine Translated by Google
tıbbi araştırma için bireyleri toplayın. 13

Tıbbi tedavi için tasarlanmış insan hücrelerinin kullanımı, siyahlar üzerinde yapılan araştırmalar yoluyla tasarlanan ancak beyazlardan daha az yararlandıkları tıbbi teknolojinin bir başka örneğidir. 1951'de, hücre çizgisi kültürü bilimi, siyah Baltimore ev kadını ve kanser hastası Henrietta Lacks'in genellikle uzun ömürlü servikal hücreleriyle kuruldu. (Hücrelerine geleneksel olarak adının ve soyadının ilk iki harfinden sonra HeLa deniyordu.) Lacks'in veya ailesinin bilgisi veya rızası olmadan, Johns Hopkins Hastanesi'nden Dr. George Gey, hücrelerini topladı ve dönüştürmek için kullandı. ilaç. Aşılar şimdi test edilebilir ve birkaç ay önce düşünülemeyecek olan uzun deneyler tamamlanabilir. Bir ilerleme ani ve dramatikti: Salk çocuk felci aşısı, Henrietta Lacks'in ölümünden sadece bir yıl sonra, 1952'de Tuskegee Enstitüsü Laboratuvarları tarafından üretilen HeLa hücreleri ile test edildi ve mükemmelleştirildi. Bugün, hücre hattı kültürü bilimi, kök hücrelerle, kırmızı kan hücreleri, beyaz kan hücreleri ve trombositler dahil olmak üzere birçok başka ihtiyaç duyulan hücre tipine dönüşebilen olgunlaşmamış hücrelerle ekimi ve tedaviyi mümkün kılmıştır. Bugün, birçok Amerikalı ve çoğu bilim adamı, hastalıkları evcilleştirmenin anahtarı olarak kök hücrelerle yapılan araştırmalar selamlıyor; Kök hücre araştırmalarına karşı çıkan tek grup, yüzde 44'ü kullanımına karşı olan Afrikalı Amerikalılar. Bu tutum, kemik iliği nakli gibi mevcut kök hücre tedavilerindeki ırksal eşitsizlikten kaynaklanıyor olabilir, çünkü Afrikalı Amerikalı hastaların bir donörle eşleşme olasılığı beyazlardan daha düşüktür.

1950'lerde ve 1960'larda, bazı cerrahlar, yeni teknolojileri test etmek için ucuza satın alınan siyah cisimleri kullanma konusunda hala oldukça samimiydi. 1955'te, Dr. Harry Bailey, arkadaşları ve düşmanları tarafından belirgin bir kibirli çizgiye sahip olarak hatırlanan umut verici ve hırslı genç bir Avustralyalı psikiyatristti. Bir Dünya Sağlık Örgütü gezici araştırma görevlisi olarak Bailey, Tulane Üniversitesi'nden Dr. Robert Heath ile önemli bir işbirliği için New Orleans'a gelmeden önce birçok ülkede ve Chicago'da çalışmıştı.

Dr. Heath, Bailey'e bir araştırmacının rüyasını sundu: cesur, maceralı projeler, aşırı uysal siyah denekler, kendisi gibi hırslı, kibirli ve acımasız bir araştırmacı kadrosu ve Merkezi İstihbarat Teşkilatı'nın izniyle, donanım seli. , denetledi ve araştırmalarını finanse etti.

CIA, Sovyetler Birliği ve diğer ABD düşmanlarının davranışları "beyin yıkama" yoluyla kontrol etmeyi öğrenmiş olabileceğinden endişe duyduğu için araştırmacıları kapsamlı, iddialı zihin kontrolü araştırması yapmakla suçladı.

Pek çok bilimkurgu beyin cerrahisi başarıları arasında, Bailey ve Heath'in tasarladığı ve daha sonra her biri üç yıl boyunca siyah deneklerin beyinlerine yerleştirdiği elektrot dizisi vardı.
Ekip elektrotları beynin limbik sistemine yük iletmek için kullandı. Bu ilgili beyin yapıları grubu, duyguların ve yargının anahtarı olan amigdala, hipokampus ve septumu içerir. Bailey, bu bölgeleri uyararak, siyah deneklerinde keyfi, acı, neşe, öfke, cinsel uyarılma ve diğer güçlü duyguları dilediği gibi uyandırdı. Elektrotlar, hastanın kemerine takılan transistörlü bir "kendi kendini uyaran" birim kullanılarak ya uzak bir operatör tarafından ya da deneğin kendisi tarafından beynin "zevk merkezlerinin" uyarılmasını kolaylaştırmak için tasarlandı. Bailey bu deneylerden bazılarını New Orleans'taki Louisiana Eyalet Hapishanesindeki siyah mahkumlar üzerinde yaptı ama hiçbir şey yapmadı.

Machine Translated by Google
bu tür deneyler için hastanede yatan diğer hastalara nasıl eriştiğinden veya herhangi bir onayın aranıp aranmadığından bahsetti. Ne o ne de Heath hastalara anlattıklarından hiç bahsetmedi. Ancak Bailey, yirmi yıl sonra memleketi Avustralya'da Chelmsford'da bir grup hemşireyle konuşurken Tulane'deki yöntemlerini anımsadı.

> Şimdi, bu Amerika'ya kadar uzanıyor, Amerika'da New Orleans'ta çalışırken, orada kediler üzerinde deneysel çalışmalar yapılıyordu, burada, elektrotları beynin ön kısmına, septal bölgeye yerleştirirseniz, bulduklarını buldular. iki yarım kürenin arasına ve aşağı, tam derinlere, bir nevi buraya, elektrotları buraya yerleştirin ki, vidalama ve orgazm ve zevk ve tatmin ile ilgisi olan bir [duyulmuyor] vurdunuz. Ve eğer buna bir tel takıp onu çıkarırlar ve bir düğmeye koyarlarsa, kedi çok çabuk anlar ki düğmeye basarsa biraz "doğranır" ve bu birazcıktı. orgazm. Ve böylece kedi tekrar "pop" diyecek ve bunun tadına varacak ve kedi "pop, pop, pop, pop" diyecekti. Burada önemli bir şey vardı. Bundan ne çıkardın?
>
> Yani, New Orleans'ta, zenci kullanmanın kedilerden daha ucuz olduğu, çünkü onlar her yerdeydiler ve ucuz deney hayvanları vardı - orada fazla iş yoktu, operasyon için seçtiğimiz insanlar gerçekten de oradaydı . kutunun alt kısmı. Hiçbir şey onlara yardım etmeyecek - tek şey onları vurmak - bu yüzden onları kullanmaya başladılar, Zenciler - hastanelerdeki hastalar - ve böylece aynı bölge, küçük kutu, bir düğmeyle patilerine kondu. Sadece "pop, pop, pop", her zaman, sürekli orgazmlar dolaştılar....

Bailey ayrıca Louisiana Eyalet Hapishanesindeki Afrikalı Amerikalı mahkumlar üzerinde LSD ve "katatoni ve uyuşukluk"a neden olabilen uyuşturucu bulbokapnini de test etti. Bir CIA notuna göre, Ajans, bulbokapninin afazi (konuşma kaybı), anestezi, hafıza kaybı veya "merkezi sinir sistemi zayıf olan kişilerde" iradenin sabote edilmesini sağlayıp sağlayamayacağını bilmek istiyordu. Onlarca yıl sonra, hayatta kalan bazı kişiler federal hükümete ve mahkeme dışında anlaşmaya varan ve yedi eski zihin kontrolü kurbanına 750.000 dolar ödemeyi kabul eden CIA'ya dava açtı.

Avustralya'ya döndükten sonra Bailey, 1963 ve 1979 yılları arasında ameliyat ettiği Sydney'deki Chelmsford Hastanesi'nde depresyon ve çok çeşitli diğer psikiyatrik şikayetler için bir "derin uyku terapisi" kliniği açtı. Derin uyku terapisi tekniği, hasta istismarı için yanlış bir isimdir. Bailey'nin çok çeşitli psikiyatrik semptomları olan binlerce hastayı iki hafta boyunca barbitüratın neden olduğu komaya sokarak uyguladığı, bu süre zarfında tekrarlanan elektroşok tedavisi uyguladığı ve beyinlerinin çoğuna, bilgisi veya bilgisi olmadan elektrotlar ve hatta metal plakalar yerleştirdiği. razı olmak. Birçok hasta dramatik bir şekilde kötüleşti, ancak sadece yıllar sonra doktorlarının onlara ne yaptığını haber hesaplarından öğrendiler. Bazı kadın hastalara cinsel istismarda bulundu. Çok sayıda hasta öldü, ancak Bailey, durumu kötüleşen birçok hastanın başka hastanelere sevk edilmesini ayarlayarak gerçek sayıyı gizledi ve bilincini geri kazanmadan öldüler.

Avustralya mahkemeleri, hastalarının ölümlerinin en az altmış beşini “yasadışı ve ihmalkar muameleye” bağladı. Ancak ceza davasıyla karşı karşıya kalmak yerine, Bailey 1985'te Tuinal ile intiha

Machine Translated by Google

kurbanlarının zihinlerini yok etmek için kullandığı barbitürat.

Doktor Maurice H. Pappworth , 1967 tarihli Human Guinea Pigs adlı çalışmasında, yeni tıbbi teknolojileri mükemmelleştirmek için siyah deneklerin kullanımını kronikleştirdi. Örneğin, translumbar aortografinin yeni tekniğinin 1962 deneysel mükemmelliğinde bir olayı anlattı:

> Otuz bir yaşında zenci karın ağrısı ve üriner semptomlar nedeniyle tanının şüpheli olması üzerine aortografiye sevkine karar verildi. Ancak iğne abdominal aorta girmek yerine yanlışlıkla omurilik kanalına itildi ve kontrast madde meninkslere [beyin ve üst omuriliğin koruyucu örtüsü] enjekte edildi. Kırk beş dakika sonra şiddetli bel ağrısını konvülsiyon takip etti ve hasta iki saat içinde öldü. Otopsi, başarıyla tedavi edilebilecek bir tüberküloz sol böbreği gösterdi. 15

—

Bu bölüm, cerrahi araştırmaların seyrek olarak incelenen bir alt metninde, Afro-Amerikan bedenlerinin vezikovajinal fistülden yapay kalplere kadar teknolojilerin iyileştirilmesine nasıl hizmet ettiğini, ancak ne yazık ki, bir kez mükemmelleştirildikten sonra, bu teknolojinin dağılımının renk körü olmadığını açıkladı. Siyahların teknolojiye daha az erişimi olması muhtemeldir.

Cerrahi teknolojiye yönelik güvenli, sömürücü olmayan araştırmalar herkesin çıkarınadır, ancak Afrikalı Amerikalıların bu tür araştırmalara açık kalmaları için tıbbi politikalar ve uygulamaların siyah Amerikalıları istismardan korumak için daha iyi bir iş çıkarması gerekecektir.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 15

SIKINTILI SAVAŞLAR

Amerikan Biyoterörizmi Siyahları Hedefliyor

> Yeni genomik anlayışımıza dayanan moleküler tıbbın gelişimi, çok çeşitli yeni silahların geliştirilmesine izin verecektir. Bu aralık arasında, özellikle belirli etnik grupları hedef alan biyolojik silahlar olabilir.
>
> —PROFESÖR MALCOLM DANDO, BRADFORD ÜNİVERSİTESİ, İSKOÇYA, 1999

> [Kimyasal ve Biyolojik Savaş] projesinin yapısının ABD sistemine dayandığını teyit etmeliyim. En çok orada öğrendik.
>
> —WOUTER BASSON, MD, "GÜNEY AFRİKA'NIN MENGELE"

Ayrımcılık sırasında, Amerikan apartheid'inin uzun soluklu son nefesi, “ayrı ama eşit” yasal standardı, ırk ayrımından daha fazlasını ifade ediyordu. Kanunla onaylanan, şiddet ve terörün dayattığı eşitsizlik anlamına geliyordu. Florida ve Georgia gibi güney eyaletlerinde ayrımcılık, daha düşük eğitim, neredeyse var olmayan sağlık hizmetleri ve haşarat tarafından istila edilmiş, kurşunla kaplanmış ve sadece siyahlar için harap konutlar anlamına geliyordu. Ancak çok ırklı sivil haklar hareketi ivme kazandıkça, doğmakta olan yeni çağın gururlu sembolleri yükseldi. Florida, Miami'de eyalet, 1951 yazında genişleyen 1946 konut kompleksine 466 ünitelik geniş ve modern bir ek inşa etti. Kompleksin eski bölümlerinin aksine, siyahlara açıldı. Bu bozulmamış umut sembolü, Dr.
George Washington Carver, Amerika'nın en sevilen bilim adamı.[1] Aynı adı taşıyan yeni gelişmekte olan bir kasabadaki parıldayan yeni binalar, 1951 yazında yalnızca siyahların kaldığı konutlar olarak kaldı, ancak Carver Köyü ülkedeki en büyük, en etkileyici yeni azınlık konutuydu.

Ancak bu ayrım, kompleksin sivil haklar hareketinin en kanlı savaş alanlarından biri olarak öne çıkmasıyla çabucak gölgelendi. Carver Köyü ırk ayrımının kaldırılması anlamına geliyordu.

Machine Translated by Google
Daha büyük konut kompleksi ve bu, Klan'ın Miami'de sürücüler, taş fırlatma eşliğinde beyaz konvoylar ve siyah bir adamın vurulması organize etmesini hızlandırdı. 22 Eylül'de, iki yüz kiloluk dinamit kutusu, komplekste kiracısız bir binayı patlattı. Ekim ayında üç bomba şehirdeki Yahudi okullarını ve sinagogları yıktı. Tehdit, miting, linç ve arabadan inmeler Carver Köyü sakinlerini yerel sandıklarda ve yemek tezgahlarında yer talep etmekten alıkoyamadığında, Ku Klux Klan kanlı saldırılarını tırmandırdı.

30 Kasım ve 2 Aralık 1951'de, daha fazla dinamit patlaması Carver Köyü'nü sarstı ve devasa alanlar bombalandı ve yaşanmaz hale geldi. Ayrımcılık karşıtlarının ruhani evi olan bir Katolik kilisesinin merdivenlerin bir bomba daha bırakıldı ve Miami Herald , "Orange County'de kırbaçlama vakaları rapor edildi" haberini yaptı.

Aralık özellikle kanlı bir aydı: Dinamit patlamaları, Yahudi sempatizanlarını cezalandırmak için Miami İbrani Sinagogu ve Tifereth İsrail Sinagogu'nun pencerelerini patlattı ve duvarlarını yerle bir etti ve bu kışkırtıcı şiddeti, Harry T.
Moore, Florida NAACP'nin başkanı. Sokaklardaki açık ırk savaşı, ırkçı ırkçı söylem alışverişini noktalamaya başladı. Ancak 1960'a gelindiğinde, Carver Village'ın gürültülü ırksal çekişmesinin ortasında fark edilmeden, dramatik kan dökülmesi, bu kez ABD hükümetinin ellerinde, başka bir sessiz şiddet türüyle evlendirildi.

ABD Ordusu ve CIA, Klan gibi Carver Köyü'nü hedef aldı.

ABD'nin yalnızca biyolojik savunma silahları geliştirdiği konusundaki ısrarına rağmen, Merkezi İstihbarat Teşkilatı 1952'de ilk vuruş kabiliyetine sahip kimyasal ve biyolojik silahlar üretmek için bir ortaklığa girdi. Maryland, Fort Detrick'teki Ordunun Özel Harekat Birimi laboratuvarları, MK-NAOMI adlı ortak ordu-CIA programının yeri olarak hizmet etti.

Fort Detrick'in Ordu Kimya Kolordusu laboratuvarı günde dört milyondan fazla sivrisinek yetiştirdi ve onları Carver Köyü de dahil olmak üzere Florida çevresinde sürülere bıraktı. Bu, kanattaki bu vızıldayan şıringaların (tıbbi tabirle hastalık vektörleri) sarı humma ve diğer bulaşıcı hastalıkları, görünüşte savaş sırasında yabancı birlikler arasında yaymak için ilk saldırı biyolojik silahları olarak kullanılıp kullanılamayacağını belirlemek için yapılan bir deneydi. [2] Bu, hükümetin bu tür biyolojik “dost ateşi” konusundaki ilk yerel tatbikatı değildi. Benzer bir 1955 deneyi de siyah bir alanı hedef almıştı, ancak beyaz bir gelişimi sınırladığı için her iki ırktan insanlar hastalandı: Bu tür maruziyetler Florida'nın boğmaca vakalarını bir yıl içinde üçe katladı ve bir boğmaca virüsünden sonra bir düzine ölümle sonuçlandı. Florida'nın batı kıyısındaki Palmetto'da yayınlandı. Carver Köyü daha kesin bir şekilde hedef alındı ve 1955 enfeksiyon ve ölüm oranlarını artıran aynı zorlamaya maruz kaldı; ve bu 1.080 boğmaca vakasının yüzde 8'i dokuz yaş ve altındaki çocukları etkiledi. 3 1960'a gelindiğinde, Carver Köyü sakinleri bir dizi gizemli hastalıktan mustaripti.

dang ve sarı humma belirtileri ve ölümler. [4]

MK-NAOMI'nin de bir parçası olduğu MK-ULTRA kayıtlarının bir analizi, Ajansın sivrisineklerden bakterilere kadar çeşitli biyolojik ajanları bu tür yüzlerce dağılımda saldığını ve çok sayıda maruz kalmanın sivrisineklerin daha az şaşırtıcı olduğunu gösteriyor. ayrıca serbest bırakıldı

Machine Translated by Google

Georgia'nın Chatham County'deki (Savannah, ilçe merkezidir) Carver Village adında tamamen siyah bir site.[5] Longtime Carver Village, Georgia, Carver Heights Misyon Geliştirme Organizasyonunun eski başkanı Dorothy Pelote, 1955'te "genç beyaz adamlar evimize geldi ve benimle ve kocamla konuştu. Sivrisinekler üzerinde bir çalışma yaptıklarını ve bölgemizde ne kadar yayıldıklarını görmek için arka bahçemize bir tuzak kurmak istediklerini söylediler, ancak ayrıntıya girmediler. Onlar yalan söylediler. Gerçekten başka bir şey yaparken bir şey söylediler. Sağlık Bakanlığından olduklarını tahmin etmiştim.

"Daha sonra insanlar hastalanıp ölmeye başladığında, arka bahçelerine bu kutuların yerleştirildiğini hatırlayan birkaç kişiyle konuştum. Çalışmadan sonra geri geldiler ve kutuları arka bahçemizden aldılar."

1979'da Pelot, Atlanta Journal 6'ya , Nisan ve Kasım 1956 arasında ordunun, kaç kişinin sivrisinekler tarafından ısırıldığını belirlemek için bölge sakinleri üzerinde bir anket yürüttüğünü söyledi. "Ancak 80'lere kadar bize hiçbir şey açıklanmadı: Buna inanamadım ama o insanlar bizi kobay olarak kullandılar."

Hikaye 1980'lerde patlak verdikten sonra kurbanlar öne çıktı, ancak haber hesapları onları isimlendirmeme eğilimindeydi. Örneğin 1956'da, adı verilmeyen siyah bir kadın, yoğun bir "kara sivrisinek bulutu" onu kalın bir şekilde kapladıktan sonra bayılmıştı. Sağlık çalışanlarının vücudunu kaplayan ısırık izlerini merak ettiği bir hastaneye götürülmek zorunda kaldı. Yirmi yıl sonra, hala yardımsız yürüyemedi.

"İnsan kobayları" ifadesi genellikle abartmaya bir giriştir, ancak Dorothy Pelote bir komplo teorisyeni olamayacak kadar ciddi görünüyor. Yarım asır önceki olayları tereddütsüz ve muğlaklık olmadan hatırladığı için, konuşması net ve yanıtları her zaman kısa ve yerinde, hatta sabırsız. Ama sonra, o olayları sık sık yeniden yaşadı. 1960'larda, sivrisinek deneylerini anlamak için sakinleri organize etti, gerçek doğalarına dair kanıtlar ortaya çıkmadan yirmi yıl önce.

Yerel hastalık ve ölümlerdeki ani artışlar, ordu-CIA konsorsiyumunu, enfekte sivrisineklerin, kitlesel aşılama programları düzenlemek için hiçbir tıbbi yeteneği olmayan Sovyetlere karşı gerçekten etkili bir biyolojik silah yapacağına ikna etti.[7]

Ancak yıllarca, hastalık ve ölüm oranlarındaki çarpıcı sıçramaya ve Pelote ve Georgia Carver Köyü sakinlerinin ifadelerine rağmen, CIA bu tür biyolojik ajanları kendi vatandaşlarına saldığını inkar etti. Hükümet ajanları hiçbir kanıt olmadığını bildikleri için suçsuz olduklarını iddia edebilirler.

1973 yılında, MK-ULTRA'nın direktörü Dr. Sidney Gottlieb, ajansının "yeni gelişen kağıt sorununa" atıfta bulunarak programın kağıt izini süpürmeye karar verdi. Hükümetin kendi halkına karşı Soğuk Savaş tıbbi saldırganlığının yoğun medyası ve popüler incelemesinin ardından MK-ULTRA'nın hain deneyinin tüm izlerini gerçekten silmeyi amaçladığı iddia edilebilir. 1960'ların sonlarında ve 1970'lerde, daha önceki bölümlerde detaylandırıldığı gibi, hükümetin etik olmayan hapishane deneyi, Tuskegee Frengi Çalışması ve Baltimore'daki siyah çocuklarla yapılan XYY deneylerine ilişkin medya açıklamaları ulusu öfkelendirdi. Bu tür araştırma skandalları

Machine Translated by Google
manşetlere ve kısıtlayıcı yeni yasalara neden oluyor. Muhabirler, Gottlieb'in ekibinin MD, Harry Bailey tarafından siyah mahkumların beyinlerine yerleştirilen elektrotlardan Carver Köyü'nü istila eden sivrisineklere kadar vergi dolarlarıyla ilan ettiği Frankensteinvari bir araştırmanın haber değeri konusunda hayattaydı. Gottlieb, klieg ışıklarındaki eski meslektaşlarına katılmaya hevesli değildi.
Ayrıca, yeni yasal kısıtlamalar, cömert fonlar ve birkaç soru ile işaretlenmiş karnaval benzeri bırakınız yapsınlar araştırma atmosferini sona erdirmişti. Bu gelişmeler, çoğu MK-ULTRA araştırmacısını diğer, daha az tartışmalı federal para kaynaklarını aramaya yöneltmişti ve Bailey gibi diğerleri artık Amerika'da aktif değildi.

Gottlieb, Teşkilatın ve bireysel dava dosyalarının yok edilmesini bu atmosferde denetledi.
1975'te CIA direktörü William E. Colby, Teşkilatın çoğu MK-ULTRA'yı attığını kabul etti.
1973 yılına kadar alt kümesi MK-NAOMI'ninkiler de dahil olmak üzere belgeler, onları “çok eksik” hale getirdi.[8]
Onlarla birlikte, dünün araştırma suistimallerinin yalnızca kanıtı değil, kurumsal hatıraları da yok oldu; sanki hiç var olmamışlar gibiydi.

Ancak Florida ve Georgia'nın maruz kalma alanlarının bazı sakinleri unutmamıştı. 1953'ten sonra aniden hastalanmaya başladıklarını ve bazılarının gizemli hastalıklardan öldüğünü biliyorlardı ve bazıları, hastalıkların başladığı sıralarda olağandışı taleplerde bulunan hükümet temsilcileri tarafından ziyaret edildiklerini hatırladı. Bir şeyler ters gidiyordu. Dorothy Pelote, iki olayı bir araya getirdi ve topluluğunun zehirlenmesi olduğuna ikna olduğu şeylere cevaplar arayan en önemli kadın oldu.

Ancak elinde bir kanıt yoktu. Yani, Scientology Kilisesi'nin bir alt komitesi olan Hükümette Dürüstlük için Amerikan Vatandaşları, MK-ULTRA'nın faaliyetleri hakkında azimli ve iddialı bir araştırma raporu yayınladığında çeyrek yüzyıldan fazla bir süredir elinde hiçbir kanıtı yoktu. Hükümette Dürüstlük için Amerikan Vatandaşları, yoğun bir şekilde sansürlenen belgeleri topladı ve bilinen biyolojik maruziyetlerle harmanladı, ardından lanet olası orijinallerin kopyalarını içeren bir rapor yayınladı. Gottlieb'in tasfiyesinin kalıntılarını elde etmek için Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası taleplerini defalarca kullandılar, ancak yıkımdan kurtulan her şeyin en sıradan materyallerle dolu bazı klasörler olduğunu keşfetmek için 9 Tren tarifeleri, restoran çekleri ve çok çeşitli hırdavat mağazaları ve restoranlar, aklar için çok gizli faaliyetlerde bulunmaları gerekiyordu. Ancak biyolojik ajanlar için birkaç makbuz, yerel biyoterörizmin izini sürmek için daha sıradan makbuzları deşifre etmek için becerikli, detay odaklı muhabirlere ilham verdi. Daire içine alınmış tren tarifelerinin ve tren bileti makbuzlarının Florida'daki Carver Village'a, CIA karargahına ve biyolojik ajanların depolarına yapılan yolculuklara nasıl karşılık geldiğini gösterdiler. Test hayvanları, kimyasallar ve hatta biyolojik ajanların yayılmasıyla uyumlu bir ekin silgisinin kiralanması için makbuzlar. Örneğin, Florida boğmaca vakalarının üç katına çıktığı Ocak 1955'te, bir boğmaca patojeni olan Hemophilus pertussis kültürleri gibi öğeler için imzalı, ayrıntılı makbuzlar düzenlendi. Belgeler ayrıca, bakterilerle uğraşan laboratuvar çalışanlarının maruz kaldığı yaralanmalara dikkat edilmesi için doktor faturalarının yanı sıra ölü laboratuvar hayvanlarını gömmek için formaldehit ve kireç makbuzları, koruyucu giysilerin dekontaminasyonu için Lysol, mikropları işlemek için burun filtreleri ve yukarıda belirtilen mahsul tozunu içerir. alan yayılımı için Bazı makbuzlara MK-NAOMI damgası basılmıştır. Diğerleri, yönetimi yöneten bilim adamlarının imzasını taşıyordu.

Machine Translated by Google
proje. Biyolojik savaş ajanlarının üretimini veya depolanmasını yasaklayan 1969 tarihli bir başkanlık emrine rağmen, biyolojik ve laboratuvar malzemeleri için MK-ULTRA makbuzları, Florida'da 1955 ve 1956'da başlayan hastalık taşıyan sivrisineklerin yayılmasının, ABD tarafından uzun bir yerli biyoterörizm tarihini tetiklediğini ortaya koydu. ABD hükümeti en az 1972 yılına kadar kendi vatandaşlarına karşı.

Scientologistlerin araştırma grubu, araştırmalarını bir araya getirmeyi neredeyse 1980'e kadar bitirmedi ve diğer şeylerin yanı sıra, 1955-1956'da Florida'nın Carver Köyü sakinlerinin Aedes aegypti sivrisineklerinin vebasıyla nasıl ziyaret edildiğini ayrıntılı olarak anlatan bir rapor yayınladı . Maryland, Fort Detrick'te Ordu Kimya Birlikleri tarafından yetiştirilen sürüler, diğer şeylerin yanı sıra sarı humma ve dang humması taşıyordu. 9 Kasım 1962 tarihli bir MK-ULTRA belgesi, “BW [biyolojik savaş] taciz sistemlerinin geliştirilmesi ve test edilmesi” ve “mikroorganizmaların büyük ölçekli üretimi” dahil olmak üzere “ilaçlar ve diğer malzemeler” için yapılan ödemeleri tanımladı.

Scientology Kilisesi'nin birçok kişi tarafından kiliseden daha fazla kült olarak kabul edilen damalı itibarına rağmen, alt komite üyeleri tarafından yapılan, zararsız görünen MK ULTRA makbuzlarını siyah Floridalılara karşı ölümcül kampanyaya bağlayan tahminler o kadar titizlikle çizilmişti ki, raporlama, ülkenin önde gelen süreli yayınlarının saygısını kazandı. 1979'da hikaye New York Times, Christian Science Monitor ve 11 Mart 1980'de “hastalığa neden olan ajanların, dalgalı ateşi [bruselloz] ve tularemiye neden olabilecek bir diğeri seri üretildi. Ve bu tür mikropları kullanmak için pek çok fırsat vardı - farkında olmayan Amerikan vatandaşları 'deneme denekleri' olarak hizmet ediyor.”

Bu gazeteler, bu Amerikalıların nasıl yerel biyoterörizm araştırmalarının hedefi haline geldiklerine dair bazı ek kanıtlar sağladı. Diğer birçok terör olayında olduğu gibi, MK-NAOMI etnik olarak farklı bir grubu, Afrikalı Amerikalıları hedef aldı. New York Times , Ordu Kimyasal Birlikleri'nin 1950'lerde bölgeye kontamine güvercinler yerleştirdiğini ve (ağırlıklı olarak siyah) Virgin Adaları'ndaki yulaf mahsulleri üzerinde biyolojik savaş testleri yaptığını yazdı. Times'a göre , "en az bir test, yulaf ekinlerinin yıkıcı bir tahıl hastalığı olan tahıl pası ile enfekte olmasına neden oldu." 10

1950'lerde ve 1960'larda siyah Floridalıların, Gürcülerin ve Virgin Adalıların sağlığına yönelik korkunç saldırılara ilişkin raporlar, hükümetin Kuzey Virginia'daki çinko kadmiyum spreylerini test etme planlarını nasıl terk ettiğini ayrıntılarıyla anlatan 1969 tarihli bir raporla karşıtlık oluşturuyor. kimyasal ve biyolojik savaş —Carver Village maruziyetleriyle aynı görünürdeki amaç. İkinci durumda, başka bir grup sakin üzerindeki olası sağlık etkilerine ilişkin endişeler - yuvalama alanlarındaki kel kartallar - hükümet bilim adamlarının elinde kaldı. 11

Ne yazık ki, bu güneydeki maruziyetler münferit olaylar değildi. On yıllar önce ve sonra siyahlar, Amerikalı bilim adamları tarafından yurtiçinde ve yurtdışında işlenen ABD aracılı biyoterörizme maruz kaldılar.

Son zamanlarda, terörizm kelimesi geniş çapta çarpıtıldı. Açık sözlü bir fiziksel saldırıdan, konununkinden farklı, zorunlu bir siyasi gündeme kadar her şeyi kapsar hale geldi. Ancak terörizm en iyi şekilde daha dar bir şekilde tanımlanır - bir tehdit veya şiddet kullanımı (adam kaçırma, gasp,

Machine Translated by Google

saldırı ve cinayet) masum sivilleri hedef alan bir kişi veya kuruluş tarafından. Salt suçluluğun aksine, terörizm ideolojik, politik veya dini amaçlara ulaşmak için kullanılır. [12]

Yaşayan Silahlar

Biyoterörizm, terörün hizmetinde mikroplar ve zehirler gibi kimyasal veya biyolojik ajanları kullanır. Biyolojik silahlar genellikle hastalığa neden olan organizmalardan, genellikle bakteri, virüs, mantar gibi mikroorganizmalardan veya insan, hayvan veya bitki türevlerinden oluşur. Bunlar doğada var olabilir veya laboratuvarlar tarafından üretilebilir; her iki durumda da, enfeksiyon veya zehirlenme yoluyla hastalanır veya öldürürler. Ancak nükleer silahlar ve diğer kimyasal ajanlar aynı zamanda biyoterörizmin ajanlarıdır, çünkü biyolojik varlıkları zehirleyebilirler - örneğin radyasyon zehirlenmesi yoluyla - ve onları doğrudan öldürebilirler Biyoterörizm insanları doğrudan öldürebilir veya insanların bağlı olduğu suyu, hayvanları ve bitki yaşamını yok ederek veya kirleterek öldürebilir.

İkinci Dünya Savaşı sırasında, Amerika Birleşik Devletleri ve Büyük Britanya, Güney Afrikalı askeri personelin kimyasal ve biyolojik silahlar (CBW) geliştirme ve stratejisi konusunda eğitimini üstlendi; bu, siyah Güney Afrikalılar için uğursuz sonuçları olan derinleşecek ve devam edecek bir ilişkiydi.
Kore ihtilafı sırasında bile, Birleşik Devletler silahlı kuvvetleri psikolojik ve biyolojik savaş konusundaki çabalarını açık bir şekilde belgelemiştir. Tümgeneral Robert L. Lee, planlar direktörü, ABD
Hava Kuvvetleri, 17 Mart 1953'te, "psikolojik savaş bölümü, geleneksel olmayan BW silahları (biyolojik savaş) kapsamındaki gizli operasyonları yönetecek ve denetleyecek ve
CW (kimyasal savaş) operasyonları ve programları." [13]

Savaş sonrası Amerikan tarım programı, büyük miktarda silahlı ajan üretti. 1950'lerin bilim adamları, kimyasal ve tüy karışımı ile doldurulmuş bombalarda dağılımı tercih ettiler ve bu da aerosol yöntemlerine yol açtı. Ancak bunlar, Sovyetlerin çiftlik hayvanlarını hedef alan toynak ve ağız, sığır vebası ve Afrika domuz nezlesi karışımlarının etkinliği karşısında gölgede kaldı. [14]

Bu dönemde, gördüğümüz gibi, Palmetto ve Carver Köyü'ndeki Floridian toplulukları, hastalık taşıyan [15] sivrisineklerin ordu hedefiydi. Buğday pası, çeltik ve çavdar tozu, şap ve sığır vebasının bitkilere ve hayvanlara karşı kullanımına ilişkin araştırma ve geliştirme, insanlara karşı kullanılmak üzere domuz brusellozu, şarbon ve psittakozun deneysel gelişimi ile desteklenmiştir. Ancak 1969'a gelindiğinde Amerika Birleşik Devletleri, [16] Yaprak döken Ajan Portakal, biyolojik bir dost-ateşli yeni biyolojik savaş ajanları oluşturdu. Vietnam'daki tetikleyerek kullanımı geri teptiğinde Amerikan askerleri ve yakın [17] askerlerde çeşitli kalıcı sağlık problemlerini

—

Cenevre Sözleşmesi 1963'te CBW'yi yasakladı, ancak kanıtlar Güney Afrika gibi bazı ulusların bu silahları kullanmayı asla bırakmadığını gösteriyor. Güney Afrika, Sovyetler Birliği, İsrail ve Irak tarafından silahlandırılmış biyolojik ve kimyasal ajanların arıtılması, içinde bulunduğumuz çağı başlattı.
1970'ler boyunca, Güney Afrika, Rodezya iç savaşında Zimbabve'ye karşı şarbon salmakla suçlandı ve Sovyetlerin, Afganistan'a karşı rutubet bezleri kullandığı bildirildi.

Machine Translated by Google

Irk ve Ricin

Biyoterörizm genellikle etnik nefretin öldürücü bir ifadesidir. Amerika Birleşik Devletleri'nde ve apartheid altında Güney Afrika'da, bu nefret doğası gereği ırksal olmuştur, beyaz Rodoslular siyah çoğunluğun topluluklarını zehirlese de, Klan'ı hedef alan beyaz Amerikalı "Hıristiyan" üstünlükçüler de Afrikalı Amerikalıları hedef almıştır. Bazen etnik unsur ideolojik yüzeyin altında pusuya yatmaktadır, ancak 19 kişi sıklıkla kel ırkçı kültlerinin açıkça ırkçı siyasi gündemleri olan ABD grupları tarafından yapılmaktadır. Bu, sosyal fazla değil, aynı zamanda soykırımdır.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, aşırı sağcılar siyahlara karşı çoğu yerel biyoterör eylemi tasarlıyor. Örneğin 1987'de, Antlaşma, Kılıç ve Rab'bin Kolu olarak bilinen Arkansaslı beyaz Hıristiyan üstünlükçü grup, ülke çapında kentsel su kaynaklarını zehirlemek için otuz galon potasyum siyanür topladı. Yalnızca siyahların, Yahudilerin ve inanmayanların ölümünün sona ermesini sağlamak için Tanrı'ya güvendiklerini söylediler. Belirtilen amaçları federal hükümeti devirmek ve (muhtemelen beyaz, Yahudi olmayan) Mesih'in İkinci Gelişini hızlandırmaktı. Sözleşme biyolojik inancın bu ilginç eylemini tamamlayamadan FBI içeri sızdı ve elebaşılarını tutukladı. 1989'da, bir başka şiddet yanlısı aşırılık yanlısı grup, NAACP'nin Atlanta ofisinde sekiz kişiyi yaralayan bir gaz bombası yerleştirdi. Bu yerel biyoterör eylemleri yüzyılın sonuna kadar hız kesmeden devam etti.
FBI ajanları, sağcı Vatanseverler Minnesota Konseyi'nin hint fasulyesinden ürettiği ölümcül toksin risini bol miktarda stoklamayı planladığı, ülkenin su kaynaklarına yönelik Nisan 1991 saldırısını engelledi. 1995'te, bir başka Amerikan neo-Nazi grubu, bilimsel araştırmalar için biyolojik ajanlar sağlayan bir Maryland firmasından görünüşe göre satın alınan hıyarcıklı vebayı stokladı. Ancak solcu radikaller bile CBW aracılığıyla siyahları hedef aldı. Aslında, yerel biyoterörizmden yasal olarak kanıtlanmış ilk ölüm, 1973'te West Oakland okul müdürü Dr.
Afro-Amerikalı Marcus A. Foster, Symbionese Kurtuluş Ordusu'nun cephaneliğinden çıkan siyanür uçlu bir kurşunla yere düştü.

Atom Bilimcileri Bülteni'ne göre , FBI 1997 yılına kadar iç kimyasal ve biyolojik savaş ve nükleer saldırılarla ilgili 74 soruşturma başlatmıştı. Ertesi yıl, davalar 181 soruşturmaya ulaştı. Bunların yaklaşık 40'ı güvenilir tehditler olarak kabul edildi. Ancak basında çıkan haberler, bu tür eşgüdümlü yerel soykırım saldırılarını — biyoterörizm olarak değil, sadece çılgın çevrenin tuhaf silah saldırıları olarak nitelendirme eğiliminde. Her çizgiden küçük şiddet içeren gruplar, CBW'yi fakir adamın nükleer silahı olarak benimsiyor, daha kolay, daha ucuz ve bir silahtan veya bombadan daha yaygın kaygıyı çalkalıyor.

Günümüzde insanları tehdit eden en kötü şöhretli patojenler, hıyarcıklı vebaya neden olan Yersinia pestis ; Şarbona neden olan Bacillus anthracis ; ve çiçek hastalığının nedeni olan variola gibi virüsler ve Lassa, Marburg, Ebola ve Hantaan gibi hemorajik ateşler. Bunların çoğu silahlanma için düşünülmüştür.

Machine Translated by Google

Teröristlerin Dünya Ticaret Merkezi kulelerini devirmeleri ve buna paralel olarak Pentagon'a saldırmaları, bir ay sonra beş kişinin öldüğü ve on üç kişinin hastalandığı şarbon saldırıları izledi. [26] Birkaç kongre üyesine gönderilen postada şarbon bulunduğunda ve kontaminasyondan şüphelenildiğinde, Kongre derhal kapatıldı ve milletvekilleri binalardan kaçtı, bunlar hemen kapatılıp mühürlendi ve ardından dekontamine edildi.

Ancak, 2.646 işçinin yüzde 92'sinin siyah olduğu Washington DC'deki Brentwood Posta İşleme ve Dağıtım Merkezi tesisinde, Bacillus anthracis sporları ile kirlenmiş mektuplar hem makineler hem de insan işleyicileri tarafından işlendi. [27] Brentwood'daki dört ABD Postası çalışanı, şarbon teşhisine yakalandı; ikisi öldü.

Birçok Afrikalı Amerikalı, şarbon saldırılarının siyah ve beyaz kurbanlarına nasıl davranıldığı konusunda açık bir ırk eşitsizliği algıladı. DC bölgesindeki binlerce posta çalışanı, Senatör Thomas A. Daschle ve Patrick Leahy'ye gönderilenler gibi kontamine mektuplardan şarbon sporlarına maruz kalmış olabilir. Solunan şarbon yüzde 89 ölümcül olsa da, bu işçiler altmış günlük bir antibiyotik tedavisi görmeden önce üç günlük bir gecikmeye müdahale edildi. [28] Daha sonra, posta ABD ordusu, işçiler üzerinde rızaları olmadan denenen deneysel şarbon aşısının aynısı teklif edildi. Ancak, devlet doktorlarının net bir tavsiyesi yerine, posta çalışanlarına deneysel aşıyı ve olası yan etkilerini riske atmak gibi karmaşık bir karar vermenin kendi sorumluluklarının olduğu söylendi. Tanınmış epidemiyologlar çelişkili tavsiyelerde bulundular. Bazıları yan etkilerin tehlikelerinden bahsetti ve diğer uzmanlar, antibiyotikler yalnızca altmış güne kadar koruma sağladığından, maruz kalanlarda şarbon gelişimini caydırmak için ek aşı gibi ek koruma ihtiyacını vurguladı.

Ancak hiç kimse, kabul ettikleri altmış günlük antibiyotik tedavisinin onları korumak için yeterli olmayacağı konusunda işçileri uyarmamıştı ve işçilere gecikmeli olarak bu söylendiğinde ve antibiyotikleri desteklemek için deneysel aşı önerildiğinde, bu, sönümlenmek yerine besleniyor, onları Bu aşı teklifi, tesislerin tamamen güvenli olduğuna dair hükümet güvenceleriyle de çelişiyor gibiydi. HHS Sekreteri Tommy Thompson nihayet resmi olarak aşıyı önerdiğinde, siyah çalışanlar arasında, aşı uygulamasının gerçek amacının tedavi değil deney olduğu şüphesi hüküm sürdü. Washington DC, sağlık müdürü Ivan CA Walks ve Belediye Başkanı Anthony Williams, yan etkileri ve kanıtlanmamış etkinliği nedeniyle işçilere aşıdan kaçınmalarını tavsiye ettiğinde durum düzelmedi. Walks, "Capitol Hill'deki insanların hızlı ve etkili bir şekilde tedavi edildiğine ve kimseyi kaybetmediğine dair bir kamuoyu algısı vardı, Brentwood'daki algı ise insanların görmezden gelindiği ve iki iş arkadaşını kaybettiği yönündeydi" dedi. Son derece saygın bir finans dergisi olan Black Enterprise'ın kapsamı "Ayrıcalıklılara Tedaviler?" başlığını taşıyordu. [29] Washington Post , güvensizliğin ırksal yapısını bildirmekten de çekinmedi:

"Kobay" gibi kelimeler ve Tuskegee deneylerine atıfta bulunmak, posta işçileri,

Machine Translated by Google

çoğu Afrikalı Amerikalı, Bush yönetiminin iki kez onları ikinci sınıf statüsüne indirdiğini söyledi. Posta Servisi'nin iletişimden sorumlu başkan yardımcısı Azeezaly Jaffer, “Bu adamlar, Daschle mektubu geçtiğinde Brentwood'a gitmenin tamamen normal olduğunu söyleyenlerle aynı adamlar” dedi. 30

—

Bu arada, New York City'deki Morgan Station Center'daki dört makinede şarbon testi pozitif çıktı ve sendika işçiler dönmeden önce tesisin kapatılmasını ve dekontaminasyonu talep etmesine neden oldu. Onlar da, kongre temsilcilerinin tahliye edildiği ve kontaminasyon riskini ortadan kaldırmak için Kongrenin ertelendiği ihtiyatlılığı dile getirdiler. Ancak USPS, on günlük bir Cipro, lateks eldiven, kağıt maske tedariki ve çalışanları test etmeyi veya tesisi kapatmayı reddetti. "Saçma. Suç. Bu makinelerde canlı sporlar var," diye protesto etti işe dönmeyi reddeden bir sendika temsilcisi. Kasım ayına kadar, tesis çalışanlarının yüzde 30'u posta tesislerini boykot etmede ona katılmıştı. Sonunda, bina değil, sadece makineler dezenfekte edildi.

New York Bölgesi Metro Posta Birliği'nin başkanı, zeki ve açık sözlü bir adam olan Willie Smith, çoğu siyah olan küskün posta işçilerinin davasını açtı. Smith, New York Times'a verdiği demeçte, "Biz sadece postaneden binayı kapatmasını ve güvenli olduğundan emin olmasını istiyoruz" dedi . “Morgan çalışanlarının Yüksek Mahkeme yargıçları, senatörler ya da kongre üyeleri olmadıklarını, onların Tanrı'nın çocukları olduklarını anlıyorum.... Aristokratlarla aynı yaşam hakkına sahiptirler. Hiçbir posta parçası bir insan hayatına değmez.”

Savunma Bakanlığı'nın Yurtiçi Hazırlık Programı'nın 120 ABD şehrine ayırdığı kırk milyon dolarlık tahsisatın ne kadarının yerel biyoterörizm tehditlerinin ön saflarında yer aldığına inanan büyük ölçüde Afrika kökenli Amerikalı posta işçilerini korumak için kullanılacağını göreceğiz. 31 —

Beyaz Silahlar

CBW saldırılarının ırksal doğası, ABD sınırlarıyla pek sınırlı değildir ve ABD bilim adamlarının kilit rolü de değildir. Irak'ın Kürtlere karşı yürüttüğü kimyasal savaş, genellikle küresel sahnede etnik biyoterörün en son kullanımı olarak gösteriliyor, ama öyle değil. En son biyolojik savaş, Güney Afrika apartheid hükümetinin siyah çoğunluğuna ve komşu siyah devletlere karşı yürüttüğü on yıllardır süren CBW terör kampanyasıydı .

—

Biyolojik Savaş Programı (CBWP), soykırıma yönelik biyolojik silah kampanyalarını ancak Amerikalı bilim adamlarının yardımıyla gerçekleştirebildi.

Biyoterörizmle ilgili mevcut medya takıntısı, siyasi olarak marjinalleştirilenlerin gelişmiş ülkelere uyguladığ şiddete odaklanıyor. Ancak bu odak, güçlü hükümetlerin zayıf, ırksal olarak farklı gruplara karşı biyolojik silah kullanma gücünü gizledi. Örneğin, 1980'lerde, Güney Afrika apartheid rejimi, yurtdışındaki muhalefet tarafından giderek daha fazla tehdit edildiğini hissetti. Bilim adamları ve üniversiteleri, akademik boykotlar ve ekonomik tasfiyelerle küresel topluluktan koparılırken, siyah ırk ayrımcılığı karşıtı harekete, ırkçılık karşıtı kişiler katılıyordu.

Machine Translated by Google

diğer ırklar ve çok ırklı Afrika Ulusal Kongresi (ANC) güç ve etki kazanıyordu.

Buna karşılık, apartheid politikacıları ve bilim adamları, siyah çoğunluğa karşı kullanılmak üzere egzotik biyolojik ve kimyasal silahlara yönelik araştırma ve geliştirmeyi finanse etti, böylece silahlı biyolojiklerin gücü, beyaz azınlığın tek kurşun atmadan rakiplerini yok etmesine yardımcı olabilir. 33'ü , ancak diğerleri, biyolojik şüpheci olduklarından, ülkenin siyah çoğunluğunu kontrol etmek için [illegible] kadar ırkçı ikna edemedi. Bu, silahlı aparatı, özellikle de ilk başta eylemciyi sakat bırakabileceğinden ve hatta öldürebileceğinden emindi. CBW bilim adamlarının puanlarından hiçbiri siyah veya Renkli değildi. [34]

Güney Afrika'nın biyolojik ajanlar yoluyla sistematik cinayetleri bu kitap için önemlidir, çünkü Güney Afrika'nın ırkçı biyoterörünün yapımında yer alan bilim adamlarının çoğu Amerikalıydı. Aslında apartheid bilimi, bir avuç Amerikan bilim döneğinin hevesli katılımı ve rehberliği olmadan var olamazdı.

Bu soykırımcı tıbbi programın varlığı, polisin Güney Afrika'nın apartheid döneminin en güçlü tıp adamı olan Dr. Wouter Basson'ı bin ecstasy hapının yasadışı satışı için Johannesburg caddesinde tutukladığı 1999'da gölgelerden sürüklendi. [35] Savcılar, yasadışı uyuşturucu satışı yoluyla tuhaf bir dizi ırkçı biyoterör faaliyetlerini finanse ettiğini iddia ediyor. Ancak Basson sadece çılgın bir uyuşturucu satıcısı değildi; Güney Afrika'nın CBWP'sinin başkanı olarak, çok saygı duyulan bir bilim adamıydı, genel cerrahın sırdaşıydı ve birkaç büyük hastanede idari görevlerde bulundu ve Pretoria gazetelerinin sayfalarında onun biyolojik Doomsday planlarını okuyunca şoke olan personeli denetledi.

4 Ekim 1999'da Basson, Pretoria'da yargılandı. En muhafazakarlara göre tamamı siyah olan 229 kişiyi zehirle öldürmekle suçlanmasına rağmen, sadece 67 ölümle suçlandı. Suçlayanlar, hayatta kalan tüm eski müttefiklerini içeriyordu. Her biri duruşmasında, Basson'un Güney Afrika'nın kendi siyah vatandaşlarına ve komşu Afrika devletlerinin siyah sakinlerine karşı yaygın, geniş kapsamlı kimyasal ve biyolojik savaş kampanyasını düzenlediğini söyledi. Basson ayrıca, Güney Afrika gazetelerinin ve dava tutanaklarının günlük olarak anlattığı birçok başka dolandırıcılık, cinayet ve uyuşturucuyla ilgili suçlamalarla karşı karşıya kaldı. Bütünlük içinde sıralanamayacak kadar çok olan bu suçlamalar, Basson'ın siyah kasabalarda kullanılmak üzere kolera kültürleri yetiştiren hükümet bilim adamlarından oluşan kadroları ve apartheid karşıtı göstericiler karşı denetlediği suçlamalarını içeriyordu; Ecstasy de dahil olmak üzere büyük miktarlarda uyuşturucu üretimini, onları pasifize etmek için apartheid karşıtı göstericilerin üzerine püskürtülmesini yönetti; ve suikastlarda kullanılmak üzere zehirli gıdaların geliştirilmesini ve kullanımını denetledi.

Basson'ın James Bond silahları zehirli dart ateşleyen şemsiyeler ve tornavidaların içine yerleştirilmiş deri altı iğneleri içeriyordu. Ancak Basson yalnız bir dönek değildi: Güney Afrika'nın CBWP'sinin başkanı olarak, kişisel arkadaşı Güney Afrikalı cerrah general Niels Knobel'in himayesi altında ameliyat etti. CBWP'nin en dramatik siyasi işlevi, apartheid karşıtı kahramanların suikastçısı olmaktı.

Eski bir güvenlik polisi, Pretoria Yüksek Mahkemesi'ne 1989'da Basson'ın karizmatik bir apartheid karşıtı eylemci olan Güney Afrika Kiliseler Konseyi'nden Rahip Frank Chikane'i bavulunun kilidini açarak ve rahibin iç çamaşırlarını pudralayarak zehirlediğini söyledi.

Machine Translated by Google
toksinler ile.[36]

Hiçbir siyah Güney Afrikalı lider Basson'dan güvende değildi. Basson'ın davasındaki eski CBWP bilim adamlarının ifadesine göre, Nelson Mandela, Basson'ın bilim adamları kadrosu, onu ülkenin apartheid karşıtı direnişini zihinsel olarak yönetemez kılmak için onu ağır metal talyumla yavaşça zehirlemeyi planladığında hala hapisteydi. Ürpertici bir şekilde, iyi bağlanmış Basson bir kez pişirilir
Ortak bir tanıdıkların akşam yemeğinde şüphelenmeyen bir Mandela için akşam yemeği.[37]

Ancak Basson, özellikle siyahlar için özel olarak hazırlanmış büyük ölçekli kitle imha silahları tasarlama konusunda en ustaydı. Basson, tişörtleri kimyasal maddelerle doyurmak ve ardından gömlekleri yoksul siyah kasabalara ücretsiz dağıtmak için bir plan yaptı. Güney Afrika Savunma Kuvvetleri ajanlarının siyah gruplara sızmasına izin vermek için beyaz bir adamın tenini geçici olarak siyaha çevirecek bir ajanla ilgili CBWP araştırması da aynı şekilde kınandı.
[38]

Dr. Basson'ın kimyasal kavrayışı Güney Afrika sınırlarını aşarak diğer Afrika ülkelerindeki siyahları hedef aldı. Sadece bir olayda, Basson'ın eski teğmenleri iki yüz Namibyalı mahkumu nasıl uçağa bindirdiklerini, onlara deneysel bir kas gevşetici enjekte ederek akciğerlerini çökerttiklerini ve sonra cesetlerini uçaktan denize attıklarını anlattı. Eylemci Steven Biko'nun ölümü, Güney Afrika güvenlik polisi tarafından dövüldükten ve tıbbi bakımdan yoksun bırakıldıktan sonra uygulanan benzer zehirlenmeye bağlanıyor.

Washington Post , 2001 ABD şarbon saldırılarının izini Güney Afrika'nın CBWP'sine bile sürdü.
FBI tarafından Frederick, Maryland'deki bir göletten alınan kanıtlar, faillerin ölümcül bakteriyi su altında kendilerine bulaştırmadan veya şarbon sporlarını gelişigüzel salmadan ele aldıklarını gösteriyor. Bu teknik CBWP tarafından geliştirilmiştir.
[39]

Güney Afrikalı biyoterörist kampanya, ABD'li bilim adamlarıyla çok yakın ilişkilere dayanıyordu. 1980'lerin ve 1990'ların uluslararası ambargoları tarafından Güney Afrikalı bilim adamlarına dayatılan sözde izolasyona rağmen, Basson ve yardakçıları , ABD hükümetinin desteği olmaksızın ABD'nin biyolojik savaşını üstlenemezlerdi . 1981'den bilim adamları ile yakın işbirliklerini finanse ederek ve Basson'ın konferanslar ve eğitim için Amerika Birleşik 1993'e kadar, ABD'li Devletleri'ndeki konaklamalarına sponsor olarak Wouter Bassoon'un silahlandırma programlarını destekledi.

Örneğin, 1983'te Basson, San Antonio'da biyolojik ve kimyasal savaş üzerine kapalı bir Savunma Bakanlığı konferansına katıldı.
[41] Duruşması sırasında Basson, San Antonio'daki 1981 federal konferansına ABD, Batı Almanya, Japonya, İngiltere ve Kanada'dan ordu subaylarıyla katılımını anlattı. “[CBWP] projesinin yapısının ABD sistemine dayandığını teyit etmeliyim. En çok orada öğrendik.”
[42]

Basson, uzman Amerikalı danışmanlara da minnettar olduğunu söylüyor, çünkü CBWP, Amerikalı bilim adamlarının renkli bir çeşitliliğine, özellikle de California'dan Larry Ford, MD'ye bağlıydı. Ford ve Basson, tuhaf araştırma eğilimlerini, iğneleyici ırkçı duyarlılıkları ve bilimsel soykırıma duydukları hayranlığı paylaştılar. Mevcut tıbbi ve yasal belgeler ve Basson'ın eski müttefiklerinin yeminli ifadeleri, onların şok edici ortak araştırma projelerini anlatıyor.
[43]

Machine Translated by Google

Ford'un avukatına göre, 1980'lerde ABD hükümeti için kimyasal silah araştırmacısıydı. 1987'de Amerika Birleşik Devletleri onu Güney Afrika'ya, askeriye tarafından yürütülen Roodeplaat Araştırma Laboratuvarı'nda (RRL) mikrobiyologları eğitmesi için gönderdi. Güney Afrika'nın kimyasal silah programı ve apartheid Güney Afrika Savunma Gücü için bir cephe. [44] Ford, RRL bilim adamlarına, ırkçılık karşıtı güçlere ve genel olarak siyahlara karşı silah olarak kullanılmak üzere şarbon ve botulinum toksini gibi biyolojik ajanların nasıl üretileceğini öğretmek için sık sık geri döndü. Ayrıca apartheid savunucularına, peçeteler ve çay poşetleri gibi zararsız nesnelerin nasıl biyolojik silahlara dönüştürüleceğini öğ Zehirleyiciler için bir ustalık sınıfı olan seminer serisi. "Project Larry" olarak adlandırılan Güney Afrikalı bilim adamları arasında popüler olduğunu kanıtladı. Apartheid rejiminin adli tıp laboratuvarı başkanı Teğmen General Lothar Neethling de hazır bulundu. RRL mikrobiyoloğu Dr. Mike Odendaal da öyleydi, "Ford bütün bir günü bize sıradan eşyaları nasıl kirleteceğimizi ve onları biyolojik silahlara nasıl dönüştüreceğimizi göstererek geçirdi." Ford'un onlara "parfüm veya ev eşyaları gibi zararsız nesnelere nasıl sızacakları hakkında fikirler" verdiğini ve bunları potansiyel bir hedefe yakın bir yere yerleştirdiğini söyledi.

Ford'un günlük yaşamın toksikolojisindeki uzmanlığı, Güney Afrikalı doktorlar apartheid düşmanlarını ortadan kaldırmakla meşgulken kullanıldı. Ford, ülkenin en üst düzey tıbbi politikacıları arasında sıcak bir şekilde karşılandı: Örneğin, eski cerrah general Dr. Niels Knobel'in evi, onun ve Ford'un vurduğu bir aslanla poz verdiği belirgin bir şekilde yerleştirilmiş çerçeveli bir fotoğrafla süslendi.

Amerika Birleşik Devletleri'ne döndüğünüzde, Ford'un California'daki arkadaşları ve komşuları, 1990'ların sonlarında yakın zamanda ortaya çıkan soykırım bilimindeki önemli rolünü araştırmak için gelen Güney Afrikalı gazetecilere onu "İyi Samiriyeli" ve "dindar Mormon" olarak övdüler.

Ancak, 11 Mart 2000'de komşuları bu sıcak duyguları gözden geçirme fırsatı buldular. O hafta sonu, polis Ford'un Irvine evinin arazisini araştırırken yirmi sekiz konteyner ateşli silah, ölümcül biyolojik ajan ve atış mühimmatı. Ford'un kendisi, 2 Mart'ta polis, iş ortağı Patrick Riley'i öldürmeye teşebbüs etme girişimi hakkında sorgulamak için kapanırken kendini vurarak ölmüştü. Ford'un intiharı, biyolojik silah deposunun keşfi ve Basson, Knobel ve Project Coast (aşağıda açıklanmıştır) ile olan bağlarının ortaya çıkması, FBI'ın Güney Afrika'da Ford ve diğer ABD bilim adamları. Buna göre FBI, "kitle imha silahları" soruşturması başlattı.

Ford'un intiharı, onu Wouter Basson'ın davasının ABD ayağında ifade vermek üzere programlanmış görünümünden kurtardı; burada Basson cinayet, uyuşturucu kaçakçılığı ve dolandırıcılığı kapsayan altmış bir suçlamayla karşı karşıya kaldı. [45]

CBWP'nin nihai hedefi, yalnızca siyahi insanları öldürecek veya onlara zarar verecek bir "pigmentasyon silahı" geliştirmekti. Apartheid ortadan kalktıkça ve yasal ağ Basson'a kapanırken, eski ortakları, onun dikkatini çılgınca düşünülemez olanın üretimine çevirdiğini söylüyorlar - sadece siyahlara bulaşacak ölümcül bir virüs. CBWP, bu kilit çabayı "Proje Kıyısı" olarak adlandırdı. Ama bu gerçek bir tehdit miydi? Basson'ın biyolojik silahları siyahlara karşı uyarlama umutları ne kadar uygulanabilirdi?

Machine Translated by Google

Çok. Güvenilir kaynaklardan, düşünülemez olanın başarıldığına dair güçlü kanıtlar var. Biyolojik silahların belirli etnik gruplara karşı aktif gelişimi - özellikle siyahları yaralamak için tasarlanmış olanlar da dahil olmak üzere - zaten bir endüstri olabilir. 1970 gibi erken bir tarihte, saygın silahlı kuvv Military Review dergisi , ırk gruplarını hedef almak için biyolojik silahlar tasarlama olasılığını tartıştı.[46] İsveç'teki Lund Üniversitesi İnsan Genetiği Bölümü başkanı Dr. Carl A. Larson, geçmişte ırksal azınlıkların hedef alınmasını ve bu silahların çoğunun belirli etnik grupların genetik zayıflıklarına göre uyarlanabilmesinin görece kolaylığını tartıştı. . Aslında, Savunma Bakanlığı'nın Sağlık ve Bilimsel Araştırma Senatosu Seçilmiş Komitesi tarafından hazırlanan "İnsan Testlerini İçeren Biyolojik Testler" başlıklı bir rapor, Amerika Birleşik Devletleri'nin Askeri İnceleme makalesinden otuz yıl önce bu tür silahları geliştirmeye çalışmış olabileceğini gösteriyor. Komitenin raporu, bir ABD Donanması sözleşmesinin, Kaliforniya Üniversitesi'nin 1940'larda vadi hummasını yaymak için havadaki mantar sporları testlerini nasıl desteklediğini belgeliyor. Sporlar akciğerlere yerleşerek ve ardından diğer vücut organlarına bulaşarak ölümcül hastalıklara neden olabilir. Vadi humması, hasta olanların yarısını öldürür ve üniversitenin araştırması, Afrikalı Amerikalıların ve Asyalıların ölümcül mantar enfeksiyonuna beyazlardan daha duyarlı olduğunu buldu. Brooklyn Koleji'nden Dr. Gerald Horne, ordunun ve donanmanın, daha 1940'larda mantarın olası bir "etnik silah" olarak konuşlandırılmasını araştırdığını iddia etti ve on yıllar sonra, 1977'deki bir kongre oturumunda, ismi açıklanmayan bir Pentagon yetkilisi, silahlı kuvvetlerin nasıl yayıldığını hatırladı. Virginia'daki Norfolk Donanma Tersanesi'nde ve Mechanicsburg, Pennsylvania'daki bir yükleme iskelesinde mantar. Her iki şantiyede de işçilerin çoğu siyahtı ve yetkili, Mechanicsburg rıhtımlarının özellikle "Zencilerin mantara beyazlardan daha duyarlı olduğu" için seçildiğini belirtti. 47

Soğuk Savaş boyunca, Batılı gazeteler Güney Afrika tarafından ABD'nin yardımıyla geliştirilen etnik ve ırksal biyolojik silahların ara sıra anlatılarıyla dolup taştı. ABD haber medyası, Sovyetler Birliği tarafından ABD'yi utandırmak için yayılan "yanlış bilgi" gibi tüm bu tür raporları genel olarak kötüledi . — Bununla birlikte, 1999'da, SSCB'nin dağılmasından on yıl sonra, İngiliz Tabipler Birliği (BMA), bu tür silahların geniş çapta geliştirildiğine dair çeşitli raporların göz ardı edilmesine karşı uyardı. BMA, "Belirli etnik veya aile gruplarında kümelenmiş genlerin belirli versiyonlarını etkileyen silahlar teorik olarak geliştirilebilir" diye ısrar etti. Ocak 1999 tarihli "Biyoteknoloji, Silahlar ve İnsanlık" başlıklı raporu, İnsan Genom Projesi'nin gen tanımlama kolunun tamamlanmasının, bu tür silahların üretimini kolaylaştırmanın olumsuz etkisini taşıyacağını ekledi. Bu uyarı, 11 Eylül saldırılarının ardından ve 2002 yılında HGP projesinin tamamlanmasının ardından yeni bir aciliyet kazandı. Ancak, ilgilenen bilim adamları ve milletler bu kilometre taşlarını beklemiyorlardı. Bir 1998 London Sunday Times haberinde İsrail'in Güney Afrika'nın araştırmalarını Araplara karşı genetik olarak spesifik bir silah geliştirmek için zaten kullandığını iddia etti. 49 —

Bu tür silahların geliştirilmesi, göründüğü kadar zor ve zor değildir. Londra polisi, tüm koku bombalarının anası olan ölümcül olmayan bir silahı belirli etnik gruplara uyarlamak için daha şimdiden Amerikan bilimsel uzmanlığını kullandı.

1998'de Pentagon, Philadelphia'daki Monell Chemical Senses Center'dan bilim adamı Pam Dalton'u iğrenç kokuları test etmesi için görevlendirdi. Cevaplamaya çalıştığı bir soru şuydu: